

Lễ Cưới Trên Thiên Đàng Phần 2

Contents

Lễ Cưới Trên Thiên Đàng Phần 2	4
1. Chương 1	5
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	34
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	44
29. Chương 29	45
30. Chương 30	47
31. Chương 31	48
32. Chương 32	50
33. Chương 33	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	56
36. Chương 36	57
37. Chương 37	59
38. Chương 38	60
39. Chương 39	62
40. Chương 40	64
41. Chương 41	67

42. Chương 42	69
43. Chương 43	70
44. Chương 44	73
45. Chương 45	74
46. Chương 46	76
47. Chương 47	77
48. Chương 48	79
49. Chương 49	81
50. Chương 50	83
51. Chương 51	85
52. Chương 52	86
53. Chương 53	88
54. Chương 54	89
55. Chương 55	91
56. Chương 56	93
57. Chương 57	94
58. Chương 58	97
59. Chương 59	98
60. Chương 60	100
61. Chương 61	101
62. Chương 62	103
63. Chương 63	106
64. Chương 64	108
65. Chương 65	111
66. Chương 66	113
67. Chương 67	114
68. Chương 68	116
69. Chương 69	118
70. Chương 70	119
71. Chương 71	121
72. Chương 72	122
73. Chương 73	124
74. Chương 74	127
75. Chương 75	128
76. Chương 76	130
77. Chương 77	132
78. Chương 78	134
79. Chương 79	136
80. Chương 75	139
81. Chương 76	141
82. Chương 77	143
83. Chương 78	145
84. Chương 79	148
85. Chương 80	150
86. Chương 81	152
87. Chương 82	154
88. Chương 83	157
89. Chương 84	159
90. Chương 85	160
91. Chương 86	162
92. Chương 87	163
93. Chương 88	164
94. Chương 89	166
95. Chương 90	168

96. Chương 91	170
97. Chương 92	171
98. Chương 93	173
99. Chương 94	176
100. Chương 95	176
101. Chương 96	179
102. Chương 97	181
103. Chương 98	183
104. Chương 99	185
105. Chương 100	186
106. Chương 101	188
107. Chương 102	190
108. Chương 103	192
109. Chương 104	195
110. Chương 105	197
111. Chương 106	200
112. Chương 107	202
113. Chương 108	204
114. Chương 109	206
115. Chương 110	208
116. Chương 111	211
117. Chương 112	213
118. Chương 113	214
119. Chương 114	215
120. Chương 115	217
121. Chương 116	218
122. Chương 117	220
123. Chương 118	221
124. Chương 119	225
125. Chương 115	226
126. Chương 116	228
127. Chương 117	230
128. Chương 118	231
129. Chương 119	234
130. Chương 120	236
131. Chương 121	238
132. Chương 122	240
133. Chương 123	240
134. Chương 124	243
135. Chương 120	245
136. Chương 121	247
137. Chương 122	249
138. Chương 123	250
139. Chương 124	252
140. Chương 125	255
141. Chương 126	255
142. Chương 127	258
143. Chương 128	261
144. Chương 129	261
145. Chương 130	263
146. Chương 131	265
147. Chương 132	267
148. Chương 133	267
149. Chương 134	270

150. Chương 135	271
151. Chương 136	273
152. Chương 137	275
153. Chương 138	278
154. Chương 139	280
155. Chương 140	282
156. Chương 141	283
157. Chương 142	286
158. Chương 143	287
159. Chương 144	290
160. Chương 145	290
161. Chương 146	293
162. Chương 147	294
163. Chương 148	296
164. Chương 149	298
165. Chương 150	299
166. Chương 151	301
167. Chương 152	303
168. Chương 153	306
169. Chương 154	308
170. Chương 155	309
171. Chương 156	309
172. Chương 157	311
173. Chương 158	313
174. Chương 159	315
175. Chương 160	316
176. Chương 161	318
177. Chương 162	320
178. Chương 163	322
179. Chương 164	324
180. Chương 165	325
181. Chương 166	328
182. Chương 167	329
183. Chương 168	331
184. Chương 169	334
185. Chương 170	335
186. Chương 171	337
187. Chương 172	339
188. Chương 173	342
189. Chương 174	344
190. Chương 175	346
191. Chương 176	348
192. Chương 177	350
193. Chương 178	351
194. Chương 179	354
195. Chương 180	354
196. Chương 181	357
197. Chương 182	359
198. Chương 183	360

Lễ Cưới Trên Thiên Đàng Phần 2

Giới thiệu

Rating: K+. ([16+] Dành cho những chapt sẽ được báo trước). Category: tình cảm. Characters: đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-cuoi-tren-thien-dang-phan-2>

1. Chương 1

Chập 17” “ Nửa vòng trái đất ? “ FICTION...”

Đã quá lâu để có thể quên đi câu chuyện này, 1 câu chuyện trong hồi ức của nhiều người. Quá khứ ấy, cách đây một năm, khi những sự bắt đầu trong tình yêu lên tiếng thì người trong cuộc đã không biết giữ lấy. Dập tắt nhanh chóng và bác bỏ tình cảm của đối phương và cũng “nhờ” 1 năm ấy, tình cảm đã hao mòn và gần như bị cháy rụi với cái khoảng cách quá xa này. Nửa vòng trái đất...

Vào những ngày này 1 năm trước, mưa như trút nước, bầu trời không còn những ánh sáng tươi dịu nữa mà luôn bị thay thế bởi mây đen xám xịt. Cũng không khác gì mấy. hôm nay là ngày mưa, tuy không lớn nhưng có lẽ việc ở nhà và dùng cà phê là sáng kiểu tuyệt nhất.

Nó đặt cốc cà phê xuống bàn rồi về phòng dọn dẹp lại mọi thứ, cũng chỉ còn 2 3 tuần nữa thôi là đến tết âm lịch rồi. Tết Dương đã qua được hơn 2 tháng, nó 18 rồi, đứa con gái sinh vào những ngày đầu của mùa xuân.

Lên 12 một cách không mấy khó khăn với nó, việc học tập vẫn tốt, môn bơi lội nó vẫn giữ được kỉ lục và chỉ còn vài ngày nữa, nó sẽ đại diện cả nước đi thi bơi lội trong hội thao lớn nhất trên thế giới. Đây là cuộc thi dành cho lứa tuổi dưới 18 và cũng là giải bơi lội đầu tiên dành cho giới teen được tổ chức trên toàn cầu thế này. Và như ai cũng có thể đoán được, gần như 3/4 dân số Việt Nam đều biết đến 1 cái tên, cái tên với chỉ gần đây 1 năm trước chẳng là gì trên cái đất nước này, nhưng bây giờ thì khác xưa nhiều rồi. Lâm Ly Ly !

Trông nó bây giờ không lóc chóc và phá phách như ngày nào. Cả việc ăn uống cũng đã theo trật tự rằng là phải ăn cơm bằng chén và uống nước bằng li, haha, nhắc đến thôi đã không nhịn được cười.

Một điều mà khó ai ngờ được, nó đang trong quá trình tiến đến con đường về nhà chúa nhanh nhất, việc quyết định đi tu ở nhà dòng gây ọi người nhiều sự ngạc nhiên, và cả nước như đều biết rằng “tuyển thủ bơi lội quốc gia” là một ma sơ tương lai.

Mỉm cười vì mình đã trải qua 1 năm đầy những chiến công lớn. Mất đi 1 thứ nhưng nó đã lấy lại được rất nhiều thứ, bạn bè, gia đình mới và cả những fan hâm mộ nó trong những kì thi bơi lội trong nước. Bây giờ nó có tất cả, có mọi thứ, kể cả sự tín nhiệm của các sơ nhưng đâu đó trong ánh mắt tràn ngập sự tự hào về mình, những nỗi niềm ngày ấy hình như vẫn chưa xuống nhòa.

-Quây à, đi đi chợ, con lo lau dọn nhà cửa nhé.

-Dạ con biết rồi ạ, dì cứ đi đi ạ.

Nó nói với về phía cầu thang để đáp lại dì, rồi nhanh chóng dọn dẹp gối chăn. Rồi từ đâu đó dưới gầm giường nơi nó đang quét dọn, quyển nhật kí bụi bặm và nhăn nhoe cũ kĩ, để quá lâu để nó nhìn thấy lại thứ này. Chính là quyển nhật kí của nó.

Nó chợt như quên mất đây là nhật kí của mình, cho đến khi từng trang được lật ra, những kỉ niệm ấy lại ùa về. Nó ngồi xuống giường và phì cười, những ngày tháng còn chưa trở thành đứa con gái thực sự, chỉ biết ham chơi và chọc phá người khác. Nó đọc lại những dòng nhật kí ngày ấy nó viết khi gặp Mèo, Abbu và cả ai đó nữa ...

Cuốn nhật kí được đóng lại nhanh chóng khi trang giữa vừa được nó mở ra, đôi mắt mang 1 chút gì đó hoang mang, nó quên rằng mình chưa vứt quyển nhật kí của mình đi mà chỉ nhàu nát nó rồi quăng xuống gầm giường. Một chút đắn đo, nhưng rồi nó cũng quyết định ném ngay quyển nhật kí của mình vào sọt rác, đi nhanh xuống lầu để kịp lau dọn nhà bếp trước khi đi chợ về chuẩn bị cho buổi tiệc dành cho thiếu nhi tối nay.

Dáng vóc của một nàng thiếu nữ, nó lớn hẳn ra và trông xinh đẹp hơn, tuy đã điềm tĩnh và bớt lo chơi, nhưng những nét trên gương mặt không giấu đi được vẻ tinh nghịch ngày nào, cũng như tâm hồn của nó bây giờ, cố gắng để biến mình thành một con người khác.

Đó là nó sau 1 năm dài....

2. Chương 2

Chiếc FT-HS của Kenty dừng trước cửa nhà Mèo. Tiếng còi xe khiến Mèo nở nụ cười thật tươi. Cũng đã 2 tuần không gặp được Kenty vì chúng nó vừa thi xong học kì 1 đầy cam go. Mèo chào mẹ rồi nhanh chóng che dù chạy ra cổng, mẹ Mèo không ngăn cản vì biết Mèo đủ lớn để ý thức về việc qua lại với 1 đứa con trai.

Và quả thật vậy, cái tình yêu cất giấu lâu nay cũng đã được tỏ bày. Nhớ lại cảnh ấy Mèo lại có vẻ bất an, chuyện xảy đến khiến con bé không thể chắc chắn được tình cảm của cậu ấy.

[memories]...

Sau ngày cha Mèo xuất viện về nhà, Kenty không còn đến để phụ giúp 2 mẹ con con bé nữa. Lí do đơn giản ai cũng biết cậu ấy đang phải còng lưng ra làm việc để đắp lại số tiền mà cậu của Kenty gửi về xây nhà. Không gặp nhau đến gần 1 tháng vì Mèo phải ôn thi học sinh giỏi cấp thành cùng đội tuyển Toán của trường, bị tách riêng sang 1 lớp khác, giờ học với lớp chính thức lại không trùng, 1 tháng không gặp Kenty, đó là những tháng ngày con bé thấy được sự thiếu thốn và hụt hẫng kéo dài.

Vào cái ngày tiết học ôn thi học sinh giỏi cuối cùng diễn ra, đến tận 9 giờ mới kết thúc. Mèo đạp xe đạp về nhà nhưng không may xe con bé bị hư dọc đường, phải để lại bên chỗ sửa xe và thân bộ con gái đi về nhà lúc đêm vắng.

.....

Lại khi những chuyện gì xảy đến thì con bé lại sợ hãi ngất đi, bọn côn đồ xé áo con bé. Những trò đồi bại chưa kịp diễn ra thì có lẽ do Chúa đã sai khiến cậu ấy đến để giải thoát cho đứa con gái tội nghiệp này.

Vào khoảng thời gian đó, Abbu không về nhà thường mà toàn đi đâu đó đến gần sáng cũng có khi là 2 3 ngày mới về nhà. Kenty không còn cách nào khác phải đưa Mèo về nhà Abbu, ba mẹ của con bé chưa khoẻ hẳn nên việc đưa Mèo về là điều không nên.

Thân người con trai chưa muốn va chạm hay thậm chí là nhìn thấy “xác thịt” của con gái nhưng hôm ấy không còn cách nào khác chính tay của cậu ấy phải đưa con bé về với cái áo sơ mi bị xé nát trên cơ thể con bé.

Có phải do cậu ấy là một người lạnh nhạt, hay là không hứng thú với con gái. Với cơ thể nửa hở nửa kín của một đứa thiếu nữ mới lớn trên chiếc giường của cậu ấy, ngoài việc lạnh nhạt và “sai giới” thì còn lí do

nào khác để cậu ấy từ chối. Mèo vẫn chưa tỉnh lại và cậu ấy cũng không buồn thay 1 chiếc áo khác cho Mèo, chỉ lấy chăn đắp kín người con bé và đi ra ngoài sân thượng chờ đợi đến khi con bé tỉnh lại.

Cho đến khi nghe tiếng gọi của Mèo, cậu ấy mới đi vào ...

-Em có sao không ?

-Hít... bọn nó đã... làm gì em ?

-Chưa làm gì em cả.

-Áo của em bị xé rách, có phải là ... có phải ... hít. ..

-Không xảy ra chuyện gì cả. Ở đây không có con gái và anh thì ... không thể cho nên anh chỉ để áo của anh ở đó khi em tỉnh lại và ...

Cậu ấy không nói gì nữa, vì thấy Mèo ôm mặt khóc, chiếc áo của Kenty khá dài đủ để dư cho con bé che đi gương mặt đang đỏ bừng lên.

-Đừng khóc.

-Anh ... anh đã thấy được gì ?

-...

-Sao lại im lặng, anh nói đi chứ ?

-Có quan trọng không ?

-Có, có chứ, đó là thân thể của con gái đấy, anh biết mà.

-Vậy bọn còn đồ thì có thể, còn anh thì không ? Phải làm sao để không nhìn thấy mà vẫn đưa em về được đến đây.

-...

-...

Cậu ấy không nói gì nữa, bỏ đi vì 1 chút tức giận, Mèo không một lời cảm ơn mà còn trách móc về việc đã nhìn thấy cơ thể của mình. Đêm hôm ấy khá dài, những dấu tay trên thân thể Mèo đã cản suy nghĩ sẽ về nhà lúc này. Dù gì đi nữa thì sáng mai, con bé cũng phải diện có một câu chuyện dài tập như Quậy đã từng chỉ con bé, nói dối để đừng làm cho cha mẹ lo lắng.

10:00 PM... gió lạnh, phòng ngủ nhìn ra cửa sổ, Mèo vẫn còn chưa chịu nín khóc, hình ảnh Kenty bỗng làm con bé cảm thấy có lỗi.

Cậu ấy là “hoàng tử của hoàng hôn”, người yêu sự bình lặng và không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài như thế thì sẽ chẳng có ý đồ xấu gì với Mèo. Con bé cố kiềm lòng mình, gạt bỏ về những suy nghĩ cậu ấy đã thấy gì. Đã quá lâu để nhận ra rằng người mà duy nhất cậu ấy để mắt đến và luôn bảo vệ che chở chỉ có con bé. Mèo lau sạch nước mắt, với chiếc áo sơ mi rộng đến mức hở 1 bên vai của con bé, con bé đi ra sân thượng.

-Em xin lỗi.

-Không có gì.

-Anh giận em ?

-Không có.

-Vậy là có.

-Ừm...

Kenty thừa nhận mình đang tức giận vì Mèo, 2 tay của cậu ấy chống xuống lang thang, đưa mắt hướng về phía ngôi sao đang sáng nhất trên bầu trời, đêm ấy là đêm với bầu trời đẹp.

-Anh đã ... từng thích 1 ai chưa ?

-...

-Trả lời em đi.

-Không rõ.

-Thế nếu có một người con gái nói thích anh, anh có chấp nhận và sẽ bắt đầu với người con gái đó chứ.

-Không.

-Tại sao ?

-Vì nếu người đó không phải người anh thích.

-...

-Sao em lại hỏi anh như vậy ?

3. Chương 3

Vẫn không quay lại nhìn con bé, đôi mắt hắn như đã rực nóng lên, tan đi cái lớp băng giá sâu thẳm trong tâm hồn. Tình yêu là cái không thể thiếu trong 1 cuộc sống đẹp, cậu ấy cũng thế, khi đã đến giới hạn, ắt hẳn mọi sự thật sẽ được biết rõ.

Mèo chạy lại và ôm lấy Kenty, con bé nhắm mắt để nước mắt có thể rơi xuống nhẹ nhàng và chậm. Kenty cũng vẫn đứng đó, nhắm đôi mắt lại và đầu đó đôi mắt như ướt dần lên, sóng mũi cay dần.

Mọi vật như im lặng, gió như vẫn còn đang thổi, nhưng chắc nghe nhịp thở của nhau, mọi âm thanh xung quanh dường đã không còn được 2 đứa nghe thấy. Kenty gỡ tay con bé từ eo mình ra và quay mặt lại. Điều đó khiến Mèo như chợt hoảng hốt, cậu ấy khóc.

-Anh ...

-Anh giấu mình trong sự im lặng, anh muốn thế giới này chỉ có anh. Nhưng sao em lại xuất hiện.

-Kenty à.

-Tại sao em lại hát khi anh đang cố gắng dùng tiếng đàn đưa mình vào cõi cô đơn, tại sao em lại bị kẹt lại trên núi cát ? Tại sao lại cứ vấp ngã trước mặt anh và cả những sự ngốc nghếch ấy cơ hả?

Kenty như đang là 1 vị chủ tọa, tra khảo bị cáo một cách vô điểm dừng.

-Kenty ...

-Anh cố đưa mình vào sự đơn chiếc, nhưng sao em lại kéo anh quay lại với cái thế giới phức tạp này. Đôi lúc anh thấy mình thật hèn nhất, nhưng anh chấp nhận. Anh chấp nhận mình hèn nhất để không phải đối diện với những đau khổ mà anh phải nếm trải tiếp theo.

-Em xin lỗi, Kenty à ...

-Rồi khi anh nhận ra, niềm vui của anh bây giờ không đơn giản chỉ nghĩ về những kỉ ức đẹp với mẹ, mà bây giờ nó đã trở thành những kỉ ức đẹp giữa anh và em.

-Chúng ta có những kỉ ức đẹp sao ?

-Vậy thì em nghĩ thời gian anh bên em chỉ là để hoàn thành tất cả nhiệm vụ mà Abbu và Zun giao cho anh à.

Mèo như nghẹn lời, nước mắt của Kenty đã ướt đầm trên má cậu ấy. Cảm giác của thứ tình yêu cổ mình kiềm nén, Kenty không muốn mọi người biết cậu ấy đã phải trở về với thế giới thật sự, cũng như đó là điều cậu ấy không chấp nhận ở mình. Khi cậu ấy bắt đầu khóc cũng là lúc mọi căng thẳng và sự kiềm nén vỡ oà, những câu nói chỉ với 3 từ ngữ ấy đã biến mất trong phút chốc.

Con bé ngược nhìn cậu ấy với đôi mắt cũng đầm lệ. Đã suýt chút đánh mất thứ quý giá của con gái với những kẻ xấu, suýt chút đã không thể nói ra những gì mà bấy lâu con bé hằng giấu kín. Nhưng thôi, cũng đã đến lúc rồi, con bé tự nhủ với mình là hãy nói hết mọi thứ dù kết quả có ra sao.

-Kenty à, em xin lỗi, em không phải là người hay làm phiền người khác như anh nghĩ đâu.

Nước mắt cậu ấy rơi nhưng ánh mắt ấy vẫn đang chờ đợi gì đó từ Mèo.

-Em là một đứa con gái nhút nhát, chẳng dám đối diện với một ai, kể cả người đó không nguy hiểm. Nhưng khi gặp anh ở biển hôm ấy, anh đã đi vào tâm trí em, em không thể nào loại bỏ anh ra khỏi suy nghĩ của em. Em không thể chỉ biết ngồi chờ đợi mọi thứ từ anh. Và bây giờ em cũng không chờ đợi gì từ anh nữa, dù anh có thích em hay không em vẫn sẽ nói ... EM THÍCH ANH.

Con bé lại một lần nữa ôm lấy Kenty, đôi gò má áp vào bờ ngực ấy, nhịp thở của cậu ấy như đập liên tục và nhanh dần theo thời gian, đôi tay của Kenty buông lỏng nhưng rồi lại xiết chặt lấy bờ vai của con bé. Gió đêm khiến sự lạnh lẽo bao trùm không gian vắng, nhưng sự ấm áp từ cả 2 đã đưa cái lạnh ấy trở thành sự ấm áp ọi vật lúc này.

Trời tối đen, chỉ có chiếc đèn ngủ nhỏ trong phòng còn le lói sáng, đủ cho cả 2 nhìn thấy mình đang ôm lấy ai và đang cảm nhận gì từ mọi vật xung quanh.

Cánh tay thôi xiết chặt, ôm lấy đôi gò má của con bé, ánh mắt với sự khao khát tốt cùng của 1 thằng con trai, lau đi nước mắt còn vương trên gương mặt bé nhỏ đầy nỗi buồn và sự chờ đợi. Khoảng cách được rút ngắn dần, cái hôn nhẹ trên trán, đôi mắt cậu ấy nhắm lại để cảm nhận hương vị trên da thịt con bé.

-Thích anh không phải đơn giản như em nghĩ. Em hãy tưởng tượng ở cùng một người như anh, sự tế nhị sẽ như thế nào, anh không đáng là người con trai cho em nương tựa.

-... vậy thế nào mới đáng, làm thế nào để em nương tựa vào một người em mà không thích cơ chứ. Trả lời em đi, đối với anh, em là ai ?

-...

-...

-Tất cả...

4. Chương 4

Câu kết ột ngày trôi qua, đồng hồ điểm 12 giờ đêm với bóng tối phủ đầy bầu trời. Ngón tay nhẹ chạm vào bờ môi con bé, Kenty không hấp tấp vội vã, mọi thứ vẫn còn đó và con bé vẫn ở đây, người khẳng định rằng đã thật sự không thể quên đi cậu ấy.

Cái hôn lướt nhẹ, môi cậu ấy như chỉ vừa chạm lên môi của Mèo, mắt con bé nhắm lại với sự mơ hồ, sự trống rỗng trong tâm trí và cảm giác chật hẹp trong hơi thở và cả nhịp tim của mình. Môi của cậu lại lần nữa chạm vào, lần này không còn phát lờ nữa, không còn vờ như chỉ vô tình chạm vào nữa, đôi tay ấy vẫn trên gương mặt con bé. Nụ hôn chậm rãi ... điều đó như chứng minh rằng cậu ấy là một con người điềm tĩnh và mang đến cảm giác nhẹ nhàng, một chút lãng mạn trong đêm tối. Nhưng đó không phải là cái hôn đầu hoàn hảo trong suy nghĩ của cậu ấy, và nụ hôn gấp gáp dần theo thời gian, đôi mắt của Kenty cũng đồng tình nhắm lại để đôi môi của cậu ấy mở ra, đem là sự ngọt ngào cho người con gái mà cậu ấy mới phát hiện ra,... mình đã yêu.

.....

The first kiss....

.....

Chiếc đèn ngủ vừa được tắt. Cả hai đang nằm trên một chiếc giường, con bé bị đưa vào thế bị động, chiếc áo sơ mi hở nửa vai dần dần được kéo ra khỏi người con bé. Bàn tay của thằng con trai không vội vã mà vuốt nhẹ từ vai xuống cánh tay mịn màng, sự kích thích đối phương. Những cái hôn vội liên tiếp làm con

bé như không còn thở được nữa. Như muốn ngăn lại, Mèo đưa tay đẩy cậu ấy ra nhưng khi chạm vào bờ ngực, con bé mới nhận ra cậu ấy đã cởi áo của mình ra lúc nào không hay biết, có chút sợ hãi nhưng thay vào đó cảm giác hạnh phúc lúc này vẫn còn đây, tay con bé từ ngực đi theo đường cơ thể và ôm lấy lưng, Kenty vẫn không dừng lại.

-Em làm anh không thể cản lại sự ham muốn của mình.

-... chúng ta nên ngừng lại.

Vừa dứt lời thì cậu ấy lại lần nữa hôn vội vã lên bờ môi ấy và dần dần đi xuống cổ, mắt nhắm lại với sự chịu đựng từ Mèo, cảm giác lân lân của một đứa con gái mới lớn, chưa biết gì về tình yêu và những hậu quả sau đó. Nhưng may thay lí trí của người con trai đã ngăn cản cậu ấy lại.

Đôi môi thôi chạm vào cơ thể Mèo, kéo nhẹ chiếc áo sơ mi lên vai con bé và nằm xuống bên cạnh.

-Anh xin lỗi, anh không kiềm chế được mình.

-...

-Chúng ta còn tương lai, khi thật sự trưởng thành, anh sẽ không bỏ qua cho em vào những giây phút thế này.

Cậu ấy phì cười làm con bé cũng phải che miệng lại để khỏi phải bật cười vì câu nói đấy. Vòng tay qua ôm vai Mèo, con bé nằm gọn trên bờ ngực và vòng tay của người con trai mình yêu. Một cái kết đẹp ột buổi tối đầy sự sợ hãi xen lẫn cảm xúc của tình yêu.

-Anh yêu em.

[memories]...

-Nghĩ gì thế ?

-À không, em chỉ đang nghĩ đến cuộc thi bơi lội trên toàn thế giới. Quậy không biết sẽ thế nào nữa.

Thời gian cũng chỉ 1 năm thôi, Mèo không còn là mình nữa, đã bị phụ thuộc và luôn không thể nào không nhớ đến người con trai này. Con bé sợ hãi với cái đêm được xem như định mệnh “quyết định cuộc đời của 1 đứa con gái”. Kenty- cậu ấy từng đã có ý nghĩ sẽ ..., nhưng đó là người mà con bé đặt hết tình yêu vào, cậu ấy đã tôn trọng con bé, giữ mọi thứ nguyên vẹn và cả cái tình cảm trong sáng này, nó đã kéo dài trong 1 năm dài. Mèo không còn quá mềm yếu, không còn hay khóc, mạnh mẽ hơn và tự tin hơn khi chính con bé biết rằng mình không thể mang gánh nặng lên vai người con trai mà mình yêu.

Kenty cũng thế, cậu ấy hết mực lo lắng cho Mèo, từng chút một tuy cái giới hạn không quá 3 từ ấy vẫn chưa được xóa bỏ. Thời gian trôi qua, khi có Mèo bên cạnh, cái cảm giác cô đơn đã không còn vây lấy cậu ấy nữa. “Mẹ”- đã đi vào quá khứ của Kenty, cố gắng nhìn về phía tươi sáng hơn để biết rằng cuộc đời này vẫn còn đẹp sao, ở trên thiên đàng, ắt hẳn mẹ cậu ấy đang mỉm cười vì thằng con trai duy nhất của mình đã thay đổi, đã biết yêu và biết mình đã trưởng thành. 19 tuổi, cái tuổi mà đứa con trai mang mọi sức mạnh nam nhi cũng như sự khao khát của tình yêu tột đỉnh.

Hãy cười, hãy luôn bên cạnh nhau, mong rằng cả 2 sẽ hạnh phúc.

Mưa càng lúc lớn hơn, bên cửa sổ, Abbu ngắm mưa rơi vội vã, ô cửa sổ đọng lại những hạt mưa. Cảm giác cô đơn, trống vắng, đã quá lâu từ ngày buông tay để Quậy đi tìm đúng hạnh phúc của mình. Chẳng hiểu sao tình cảm ấy vẫn không phai nhạt đi, có lẽ do cậu ấy không còn tìm thấy ai được như nó. Quá rõ rằng Quậy không thể quên được hẳn, đã nhìn thấy rất chắc rằng nó thay đổi theo thời gian, không còn dùng việc đấm đá để giải quyết mọi chuyện nữa, Abbu thừa biết rằng, tính cách nó lúc này bị thay đổi là do ai. Chỉ riêng mỗi Abbu lúc này vẫn như 1 năm trước, chờ đợi nó và luôn sẵn sàng bên cạnh nó khi nó cần, nhưng có lẽ bây giờ nó không cần ai nữa, chỉ cần ai đó nơi phương xa có thể nhìn thấy nó thay đổi như lúc này.

-Abbu à, con không định về nhà sao, đã 3 4 ngày nay con ở Housestar mà không chán à ?

-...

Tiếng Abbis, cửa phòng được gõ vang lên 3 tiếng “cốc cốc cốc “ !!.

-Con ngủ rồi hả ?

Vẫn không nghe tiếng trả lời, Abbis mở nhẹ cửa và đi vào. Thằng con trai của ông ấy đang ngấm mưa, mọi thứ như không tồn tại, đôi mắt của Abbu như không còn có thể chớp khi thấy mỗi, có lẽ sự trống rỗng trong trái tim vào trong suy nghĩ đã làm cậu ấy trở nên như thế. Hơn 1 năm qua, những ngày tháng khi Quây tìm đến dù chỉ là để tâm sự về chuyện học tập nhưng Abbu vẫn thấy vui hơn là phải ở nhà và không làm gì cả như thế này. Abbis đứng nhìn thằng con được một lúc rồi cũng lẳng lặng đi, có lẽ có nói thì Abbu cũng chẳng buồn nghe thấy.

Vậy suy cho cùng Abbu cũng đã thay đổi chút gì đó, nhưng có lẽ không rõ ràng chỉ là ít nói hơn và không còn năng động hoạt náo như những ngày tháng ở bên cạnh nó.

Đó là khoảng thời gian thay đổi một con người. Tình cảm là một phần trong cuộc sống, nhất là trong lứa tuổi này, tình yêu chiếm vị trí quan trọng trong suy nghĩ và cả hành động. Thời gian, không gian, mọi thứ đều thay đổi và cả 4 đứa nó đều thay đổi, nhưng còn 2 người, họ vẫn sống tốt chứ. Cái đó thì hãy bàn sau ...

Memories ...

Mèo và Kenty đến nhà thờ, Mèo muốn ở cạnh Quây vài ngày trước khi Quây bắt đầu sang Anh, chuẩn bị cho cuộc thi tài lớn nhất mà con bé từng tham gia. Một sự thay đổi lớn, chắc có lẽ vì nổi tiếng và cả sự thay đổi về ngoại, xinh đẹp hơn và cả ít nói hơn, mà đã có cả khối con trai vây lấy nó. Và bây giờ, nó như trở thành người ấy, nó giống như người ấy 1 năm trước, nó kiêu ngạo hơn và bắt cần mọi thứ hơn. Mèo cũng vì thế mà lo lắng cho nó, dù bản chất nó từ trước đó không có gì để phải chê.

-Dọn dẹp nhà hả mạy, tao phụ với nhé?

-Sắp xong rồi, hai người đến đây có gì không ?

-Phải có gì mới đến được sao. Đã chuẩn bị cả chưa, còn 2 ngày nữa là đi rồi.

-Xong cả rồi chỉ cần chờ đến ngày và xách thân đi thôi.

Nó đặt 2 cốc nước lên bàn, Kenty đang ngắm nhìn những bức tranh hoạ về Chúa Giê-su, Đức Mẹ Maria, cậu ấy có vẻ tò mò về đạo Thiên Chúa giáo. Trong khi đó Mèo đang quan sát Quây.

-Mắt mày có vẻ bị thâm, không ngủ được à.

-Ừm, vì mấy nay mưa lớn, tao sợ không ngủ được.

-Ừm, thế tối nay tao ngủ ở đây với mày nhé, tao xin mẹ rồi, được không ?

-Ừm.

Trả lời trống không, nó vào bếp và làm những món có sẵn nguyên liệu trong tủ lạnh. Trong thời gian dài, nó đã học nấu ăn và bây giờ nó thật sự rất giỏi trong việc này, Mèo cười gượng gạo. Nụ cười tươi khi thấy Quây trông đã người lớn hơn, nhưng nụ cười chuyển dần sang sự buồn bã nhanh chóng, nỗi cô đơn bao quanh nó khiến sự hụt hẫng trong Mèo trở dậy, đã không lạ với hình ảnh này từ ngày ai đó ra đi, nhưng biết phải làm sao đây, nó đã thay đổi rồi.

5. Chương 5

Mưa lớn, buổi trưa trông u buồn. Nó và dì đã làm xong thức ăn trưa và chuẩn bị đủ nguyên liệu cho buổi tiệc tối nay. Dì, nó và Mèo, Kenty cùng dùng cơm trưa khi ngoài trời mưa như trút nước, trút bao nỗi niềm của nó lên khoảng không gian trống rỗng. Tiếng mưa không khiến nó sợ nhưng khi đêm đến, đó là một nỗi ám ảnh dài. Memories... lại một lần nữa, nhà kho với những ngọn nến. Nhớ !!

Kenty ra về khi chiều đến, mưa nhẹ hạt đi tuy vẫn không dứt. Nay là một ngày mưa trồn vẹn, Mèo đi theo ra cổng.

-Anh về đừng đi đâu nhé, mưa lớn thì bệnh đó.

-Biết rồi, em vào trong đi, vẫn còn đang mưa đó.

-Khoan đã ... *chụt*,...

Con bé hôn nhanh vào má của Kenty rồi chạy thật nhanh vào với Quậy. Kenty phì cười và nhìn con bé lon ton chạy vào trong, đã không còn ngại ngùng và biết thể hiện tình cảm của mình hơn trước.

Quậy nhìn từ xa và mỉm cười, nhưng sau nụ cười đó, ẩn hiện sự tiếc nuối. Nhiều lúc nó tự hỏi, tại sao hôm ấy, thay vì là ôm, nó hẳn phải hôn người ấy mới phải chứ, nó thật sự đã thích, mọi thứ đâu còn mập mờ nữa, nhưng có lẽ khoảng cách xa đi vì người ấy đã lạnh nhạt với nó.

-Tình cảm quá nhỉ ?

-Hả, thấy rồi à ?

-Ở trước cổng nhà thờ đó cô nương, tao thấy thì không sao chứ để các dì thấy đi rồi ở đó mà ngủ lại tối nay.

-Ồ, xin lỗi, tao ...

-Được rồi, giờ muốn ăn gì không ?

-Ăn hoài vậy, lúc nào cũng ăn như thế sao mà chẳng béo lên tí nào.

Nó cười khuấy, ăn là nhu cầu của cơ thể, nhưng cũng là nhu cầu của tinh thần, khi con người ta cảm thấy trống rỗng thì ăn là cách để lấp đầy sự trống rỗng ấy.

Lies...

Fiction...

Memories...

The fact...

On rainy days...

Những từ ngữ kết nối không gian lúc này, sự dối trá, nó lừa dối chính mình. Fiction, sự ảo tưởng, sự hy vọng. Memories, kí ức với những niềm vui và nỗi buồn. The fact, thực tại nó vẫn là nó. On rainy days, những ngày mưa, kéo dài cho đến khi màn đêm buông xuống, mưa vẫn rơi để kết nối mọi thứ lại với nhau. Lừa dối - Ảo tưởng - Kí ức - Sự thật - Mưa ...

Trong căn phòng, 2 đứa nó đang nằm trên chiếc giường nhỏ, Mèo ôm lấy nó và nhắm mắt lại để cảm nhận hơi ấm từ con nhỏ bên thân, mưa vẫn rơi, chúng nó vẫn bên nhau như 2 năm trôi.

-Mây buồn ? _ Mèo hỏi với đôi mắt vẫn nhắm.

-...

-1 năm qua, mà lúc nào cũng thế này sao ?

-Không, do mưa buồn mà.

-Sao lại là mưa ?

-Mưa đêm mang nhiều kỉ niệm.

-Mây nhớ hẳn ?

-...

Không trả lời, không cần hiểu nhau thì ai cũng có thể biết không riêng gì với Mèo, con bé là bạn thân của nó.

-Mày vẫn còn thích hắn. Dù mày cố gắng níu kéo hắn lại nhưng hắn vẫn ra đi, hắn có nhớ đến mày không khi mày vẫn đang nghĩ đến hắn.

-Tao đã không hy vọng rất lâu rồi, tao chỉ nghĩ rằng: “tao đã từng rung động với một người”. Tìm kiếm người thứ 2, thật là khó khăn với tao.

-Xung quanh rất nhiều người chờ đợi mày, không 1 ai trong tầm mắt mày sao.

-Tình cảm không phải là sự lựa chọn, tao nhận ra điều đó vào 1 năm trước, khi tao đặt mình vào sự lựa chọn giữa Abbu và ... Nó dừng lại, nó sợ phải nói tên hắn ra. — Và sau khi lựa chọn, tao mất đi mọi thứ, cả chính tao, mày thấy mà.

-Ừm, mày có nghĩ rằng, sẽ gặp hắn trong tương lai. Giải bơi lội, có khi hắn nằm trong danh sách thi thì sao, mày từng bảo hắn bơi rất giỏi mà ?

-Không có đâu, cả nước Mỹ, người Việt Nam không đủ sức để vượt qua thể lực của người Mỹ mà.

Mèo bật dậy và chạy đi tìm cái laptop của nó. Đó là món quà do một fan của nó gửi tặng, ngoài ra còn cả khối quả khác có giá trị nhưng nó ít khi dùng đến. “Đã giàu hơn trước nhiều rồi” hihi.

-Làm gì vậy ?

-Search... google... danh sách các tuyển thủ tham gia giải bơi lội 18 -.

-... Tao có trong danh sách mà, mày lo gì mà sợ không có.

-QUẬY... lại đây nhanh đi...

Mèo chột hoảng hốt và gọi nhanh nó lại. Nó cảm thấy phiền và uể oải bước xuống giường đi lại chỗ chiếc bàn, nơi nó đặt laptop ở đấy.

... ..“ĐINH TUẤN TRƯỜNG” ...=...

6. Chương 6

Cái tên làm nó rơi ra khỏi ảo mộng. Nó đẩy Mèo sang bên và cố gắng tìm kiếm lại các trang web Up bản danh sách chính xác hơn. Và khi không còn sai vào đâu được, nó truy cập vào trang web chính thức để kiểm chứng lần cuối. Đó là sự thật. Hắn mang quốc tịch Việt Nam, thành tích đáng nể, đây có lẽ là sự gặp lại bất ngờ, cả 2 đi thi cho nước nhà.

.....

0000000000000000

.....

Ở nơi xa, thời tiết lạnh vào những ngày cuối đông...

-Anh hai, lại đây xem này ...

—— “ LÂM LY LY”

Hắn đi ngang qua nhìn rồi đi thẳng về giường nằm, có vẻ như 1 năm qua không thay đổi hắn. Zu thì vui vẻ hơn và như dần quên đi Abbu. Cuộc sống không hẳn thay đổi được 1 người.

Reng !! Reng !!

Có tiếng chuông cửa dưới nhà, Zu bực bội và dường như đoán được đó là ai, mới sáng sớm đã đến nhà người khác.

-...

-Hi, Zu. Zun đã dậy chưa ?

-Get in.

Con bé gương mặt chẳng mấy thiện cảm nói ngắn gọn và đi thẳng vào trong. Khách tự đóng cửa và hí hửng đi theo sau Zu.

-Anh hai, có người gặp.

-Lại nữa à. – Zun vẫn đang còn trèm chán.

-Honey, em mang thức ăn sáng cho anh, có cả phần cho Zu nữa, e on.

-Lần sau chị có đến thì cũng đừng mua cho tôi, tôi không quen ăn sáng.

-Ồh hó, oke. Wow~, Feeling warm !

-Có ngược đời không đấy, trời đang mưa đấy chị ạ.

Zu có vẻ thể hiện ra mặt, con bé đi về phòng của mình, laptop vẫn mở tên của nó, vẫn còn nguyên trên màn hình. Ánh mắt hần hướng về chiếc lap, suy nghĩ mông lung.

-Are you ok ?

-...

-Zun, You're fine ?

-Đã mang thức ăn đến rồi, về đi chứ.

-Oh no, em có mang phần của mình, để cùng ăn với anh, hihi... có cả soda nữa này.

-...

Zun mệt mỏi vì biết có nói cách nào thì người khách này cũng không chịu bỏ về. Đã 1 năm, từ ngày Zun chuyển sang đây, dường như người khách này chẳng bao giờ cho Zun khoảng thời gian yên tĩnh.

Jenny Nguyễn,... cô ả là bạn cùng lớp với Zun. Cũng chẳng có sự khác biệt mấy, hần toàn gặp những người mà hần chẳng thích. Jenny mang tính cách nghịch ngợm, yêu đời, con nhỏ nhập quốc tịch Mỹ và ở cùng với ông bà nội tại đây. Phải nói rằng, sự trùng hợp đặc biệt đến hần cũng không ngờ, con nhỏ thuộc dòng đai đen, lại là đạt huy chương vàng bơi lội US bao năm liền. Điều đó cũng là lí do Zu không thích Jenny, tính cách có phần giống Quậy và bơi lội lại rất giỏi, nhưng dạng người đeo bám, mà lại đeo bám anh của nó thì nó lại chẳng lấy làm thiện cảm đâu.

1 năm trôi qua, với mỗi buổi sáng đều đến trừ những ngày con nhỏ ngủ dậy muộn, thì bữa ăn sáng của 2 anh em đều được lo từ A đến Z. Lúc đầu Zun còn từ chối và đuổi về, nhưng rồi cái kiểu chờ đợi trước cửa khiến hần không thể nhắm mắt làm lơ, cả khối con trai trong trường đâm ra ghét hần, được thích cũng là một cái tội nói chi việc thích một người cũng có tội, haha.

-Jenny à ?

-Hỗ ?..

-Cô đừng đến đây nữa được không. Tôi thật sự chỉ xem cô như bạn thôi, đừng cứ mỗi buổi sáng lại đến đây. Tôi cảm thấy không thoải mái tí nào.

-Em chỉ mang thức ăn sáng đến thôi mà, nếu anh không thích thì em không mang thức ăn nữa, nhưng sáng em sẽ đến rủ anh đi học, ok ?

-TRỜI ƠI !!!

Hần đứng dậy vò tóc và thét lên cầu cứu. Tại sao lại phải gặp ngay đứa như thế này nhỉ.

Đây, đây là 1 năm, 1 năm chẳng là gì khi mọi chuyện bình thường diễn ra, nhưng 1 năm lại không còn bình thường nữa nếu chuyện trước đó khiến con người ta không thể quên được.

Mèo không còn là một đứa con gái yếu đuối, nhút nhát.

Kenty không còn giữ khoảng cách với Mèo và trở về với thực tại hơn trước.

Zu khó tính dần và luôn giữ gìn thăng anh mình thật kĩ cho “nữ hoàng bơi lội” của con bé.

Abbu ít nói và không còn hay đi ra ngoài hoặc đến sân bóng rổ thường xuyên như trước.

Nó cũng ít nói đi, trở thành 1 đứa con gái hoàn hảo và không dùng lực để giải quyết vấn đề nữa.

Và hẳn, vẻ ngoại mạn ấy xây dựng lại hình ảnh ngày nào, đấy cũng là cách bảo vệ chính bản thân hẳn lúc này.

Những sự thay đổi khiến những người ngoài cuộc nhìn vào xuyên suốt khoảng thời gian 1 năm 3 tháng cũng phải không ngờ đến, sự đảo ngược và gần như có thể suy ra, chúng nó đang học tập tính cách của nhau. Có thể trong suy nghĩ mỗi đứa, con người thật của mình không hoàn hảo.

7. Chương 7

Ngày dài trôi qua nhanh, cũng đã đến ngày, nó phải rời Việt Nam, đại diện cho đất nước đi thi một sự kiện lớn trên toàn thế giới. Không ai ngờ rằng, một đứa tầm thường như nó chỉ sau 1 năm đã có thể thay đổi mọi thứ, nổi tiếng dần, nó thay đổi và tập ình có sự tham vọng, để mạnh mẽ và không bị một ai chèn ép.

Chuyến bay cất cánh, nó lo lắng vì nó biết chắc rằng: cùng 1 thuyền với hẳn thì có muốn tránh mặt cũng là chuyện không dễ dàng. Nhưng đâu đó trong nó rất náo nức, có chắc là nó muốn né tránh hẳn không.

Có những sự gặp lại không trong tầm kiểm soát.

Có những sự đối mặt nhưng không biết nói gì.

Có những điều muốn nói nhưng không thể nói.

Có những kí ức đẹp nhưng không muốn nhắc lại.

Và nhìn thấy nhau lúc này, sẽ thế nào ... vui ? hay lại buồn ?...

Chuyến bay hạ cánh, nó đặt chân lên vùng đất lạ, lần đầu tiên có xuất cảnh, Lôn Đôn, nơi mà khoảng cách nửa vòng trái đất đã phút chốc không còn nữa.

Nó được đưa đến khách sạn, quản lí đi của nó khiến nó phần nào an tâm hơn về vùng đất lạ này. Mọi thứ nơi đây mới mẻ, không khí lạnh hơn ở Việt Nam, cả khách sạn, đẹp hơn trong trí tưởng tượng của nó.

Vừa đặt chân vào phòng hạng sang, nó đã phải nghe cả khối việc từ người quản lí.

-Chiều nay em sẽ dùng cơm tại khách sạn với anh, sau đó anh sẽ đưa em đến 1 số nơi đặc biệt, giúp việc tập luyện của em trong 2 tuần sẽ tốt hơn, và đến tối chúng ta sẽ đến họp tại trung tâm thành phố, họ sẽ giải thích cận kề hơn và sẽ cho chúng ta xem khu vực thi đấu.

-Sao gấp rút vậy anh, vậy có nghĩa là,... tối nay em sẽ gặp được những đối thủ ?

-Ừm, đúng rồi, đây là một cuộc thi lớn, dù chúng ta mang dòng máu Á, nhưng em vẫn phải cố gắng vì đất nước mình, hiện tại kỉ lục của em chỉ xếp sau tuyển thủ đến từ Hoa Kỳ thôi, có lẽ mọi người đều bất ngờ về điều này. Nhưng thật ra, ứng cử viên đại diện cho Hoa Kỳ gốc là người Việt Nam, điều đó lại càng làm bất ngờ khi người Châu Á lại có thể đạt kỉ lục cao hơn người Châu Âu.

-Vâng, em cũng không ngờ vì điều này, thường thì những tuyên thủ mang dòng máu Âu sẽ có sức và thân hình hơn mới phải. Nhưng dù gì, em cũng phải cố gắng, có lẽ một phần do em đã sống với nước từ nhỏ, hihi.

-Hi, cố lên, anh tin em sẽ làm tốt. À, chúng ta chỉ ở đây tạm thời, sau khi họp, tất cả các thí sinh sẽ ở cùng 1 khách sạn gần bể bơi cao cấp, và 2 người đại diện cho 1 nước sẽ ở cạnh phòng nhau, cả quản lí cũng thế. Em có biết cậu ấy không ?

-Ai cơ ạ ?

-Đình Tuấn Trường, cậu ấy đại diện cho nam, đáng lẽ cậu ấy không nằm trong danh sách, nhưng vì quốc tịch của cậu ấy ở Việt Nam, kỉ lục được xét và cậu ấy được chọn. Hình như ngày trước cậu ấy từng học ở Ngũ Vương, chắc em phải biết chứ.

-... .. không ạ, ... em không biết người đó.

-Ồ, nhưng thôi, cũng sẽ quen nhau mà, tập luyện chung, cậu ấy sẽ giúp em nhiều đấy. Ngủ chút đi nhé, nay là ngày bận rộn đấy.

Anh quản lí nói ngắn gọn và đi ra ngoài, nó ở lại phòng nằm dài trên chiếc giường, suy nghĩ mông lung điều gì đó. Nó thở dài và cố nhắm mắt để đưa mình vào giấc ngủ.

Quả là nó không né tránh được rồi, tập luyện chung, phải làm sao đây để có thể nhìn lại con người đấy, 1 chút tình cảm của nó vẫn còn đâu đó nhưng cái hận vì hắn không quay lại làm nó càng cảm thấy căm phẫn hơn.

Hắn thì sao, hắn chọn cách ra đi và không trở lại, một sự từ chối thẳng thừng khi trong hắn, 1 chút gì đó hắn biết mình khó có thể xoá đi hình ảnh của nó, nhưng 1 năm trôi qua đã giúp hắn phần nào rồi đấy thôi, liệu hắn có hoàn thành cái ải cuối cùng để chấm dứt hắn cái tình cảm này.

Không xa nơi khách sạn nó ở lúc này, cũng con người ấy, suy nghĩ về tối nay, mọi chuyện sẽ thế nào nếu gặp lại nhau, hắn sẽ thế nào, chạy lại và kiếm chuyện với nó như ngày nào, hay là lặng im như không quen biết. Một tiêu phía trước khiến hắn không thể dừng lại, hắn lần nữa khẳng định rằng không phải vì hắn không biết bơi nên được nó cứu, hắn khẳng định dù gì mình cũng không mang nợ nó. Hắn phải đòi lại món nợ nó cướp đi cái đầu đời của hắn , nhưng hắn làm cách nào đây, đã từng lợi dụng nó để đòi lại đấy chứ nhưng chính hắn lại chuốt mọi đau khổ về mình. Lần này sẽ thế nào, sẽ làm cho nó phải đau khổ vì hắn chứ.

-Get in.

Tất cả đang đi vào phòng họp lớn, nơi đây không gian thật đẹp, tầng thứ 19 của toà nhà lớn. tất cả đều là cửa kính, đứng trong căn phòng nó có thể nhìn thấy toàn khung cảnh 1 thành phố đẹp và hiện đại, có chút lo sợ vì mình quá tầm thường trong cái thế giới đầy “most” thế này. Nó vào ghế ngồi theo sự chỉ dẫn và chờ đợi cuộc họp bắt đầu.

Cùng lúc đó, người mà nó cố gắng không muốn thấy mặt đã xuất hiện, gương mặt vẫn không mang cái lạnh của xứ sở hắn đang sinh sống, nhưng mang đầy vẻ ngạo mạn ngày nào. Ánh mắt chạm nhau với mọi điều khó lí giải, hắn đứng lại không bước tiếp vì có lẽ hình ảnh nó lúc này khiến hắn không bước đi được. Nó xinh đẹp hơn trước nhiều, ra dáng con gái hơn và cả đôi mắt buồn ấy khiến hắn cảm thấy sự khác lạ thật sự.

Nó nhìn hắn với ánh mắt mong chờ gì đó, nó biết mình phải kiềm chế cảm xúc, nhưng rồi khi nhìn thấy hắn, cao to hơn và ra dáng một người lớn hơn, nó như quên mất mình lúc này. Cho đến khi, nó nhìn thấy 1 người còn lại đi theo hắn, không phải quản lí của hắn, người ấy đeo sổ báo danh như nó với màu cờ của Hoa Kỳ, nó thừa biết không còn ai khác đây là người thắng nó trong hơn 70 người ở 70 quốc gia khác.

Tim nó như thắt lại, bàn tay của cô gái ấy ghì chặt lấy tay hắn không ngại ngần, nở 1 nụ cười yêu với hắn và hắn thì không đáp trả. Hắn dần dần bước lại phía nó nhưng ánh mắt đã không còn hướng về nó nữa. Cùng 1 quốc gia, cả 2 ngồi cạnh nhau cùng 2 quản lí.

Cuộc họp diễn ra nhanh chóng. Ban tổ chức đã nói rõ về quy chế thi và cái điều mà làm nó cảm thấy lo sợ nhất lúc này: “những thành viên cùng quốc gia sẽ tập luyện cùng một hồ bơi và ở cùng một phòng với nhau”. Tất nhiên sẽ có 2 giường đơn nhưng ở chung 1 phòng thế này, phải làm sao để có thể sống hết 2 tuần cơ chứ.

Mọi người có vẻ đều đồng ý, cả 2 có thể giúp đỡ lẫn nhau, nhưng riêng nó thì gương mặt có vẻ như chẳng tán thành. Ánh mắt lo lắng đủ cho hắn biết nó đang sợ phải đối diện với hắn, nhưng rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi, 2 tuần sẽ trôi qua và nó về Việt Nam, hắn về Mỹ, mọi thứ sẽ kết thúc như chưa từng bắt đầu.

Một đêm dài, 2 quản lý đi về khách sạn và lấy hành lý cho cả 2 đứa nó, riêng cả 2 thì được đưa đến nơi tập luyện. Một không gian riêng chỉ mỗi hắn và nó. Đó gần như là một ngôi nhà nhưng với mỗi khu là một hồ bơi được ngăn cách bởi những bức tường, khá rộng để tạo không gian cho cả 2 thi sinh cùng một quốc gia.

Ánh sáng ngoài đường và cả trăng đang chiếu xuyên qua cửa sổ, hắn bật đèn trong khu tập luyện để cùng nó bước vào, cả 2 không nói gì như không có sự hiện diện của đối phương.

8. Chương 8

Nó nhìn xung quanh và đứng lặng, hắn đi lại gần hồ bơi và cười nhạt ...

-Nhiều kỉ niệm...

-...

-Giữa tôi và cô ...

-...

Hắn cười với sự ngạo mạn tốt cùng mà nó từng thấy, hắn cố gắng tạo khoảng cách với nó, để nó không bận tâm về hắn nữa nhưng đâu đó trong hắn vẫn đang nghĩ nó còn cần hắn như 1 năm trước không ?

-Cô vẫn sống tốt chứ ?

-Ừm, Zu vẫn ổn chứ ?

-Sao lại không hỏi tôi thế nào mà lại là Zu ?

-Anh đã còn sống mà đứng đây, tôi còn hỏi làm gì?

-Haha, vẫn như trước nhỉ, tuy có... chút thay đổi, nhưng trông vẫn bướng như ngày nào.

-Anh cũng không khác.

Tưởng chừng như sự im lặng được kéo dài, nhưng rồi cái nhau lại đưa cuộc nói chuyện trở nên xôm tụ hơn. Hắn ra chỗ hàng ghế gần hồ bơi ngồi và nhìn nó ...

-Không ngồi sao ?

-...

Nó gần như lúng túng và đi lại gần chỗ hàng ghế hơn. Bên ngoài lúc này khá ồn ào với nhiều ngôn ngữ khác nhau, khu bên cạnh mọi người như đang sôi nổi, chỉ có hắn và nó thì vẫn không gây ồn ào mấy.

-Cô gái lúc nãy là ai vậy ?

-Chưa gì đã ghen à ? Còn thích tôi sao ?

-Không ! – Nó trả lời như một phản xạ, như muốn nhấn mạnh rằng 1 năm qua, nó quên được hắn, nó đã quên được hắn.

-Bạn gái... Cô ấy là người tôi đang qua lại.

Nó như ngừng thở và nghẹn lời, nhưng rồi cố gắng để không bị ảnh hưởng, nó cười nhẹ ...

-Đẹp nhỉ, anh quả thật may mắn.

-Phải là cô ta may mắn chứ ? Người như tôi, sao lại gọi là may mắn khi có bạn gái chứ.

Nó như cảm thấy bức bối khi nghe câu nói ấy nhưng rồi một giọng nói cất lên.

-Honey, I'm here.

Người thứ 3 trong câu chuyện vừa được nhắc tới đang đứng trước cửa khu tập luyện của hắn và nó. Chạy nhanh lại, cô ấy chạy sang cạnh hắn và cười với nó...

-Hello, nice to meet you !

-Nice to meet you too !

-What your name ?

-Ly Ly, and you ? Jenny ?

-Yes, You know ?

-Yes, your name on the list.

-Oh, really.

Cả 2 chào hỏi vui vẻ dù thừa biết đối phương là người Việt Nam như mình.

-Honey à, anh quen Ly Ly chứ, bạn ấy trông dễ thương nhỉ ? Hihi.

-... Ừm, nhưng không bằng em.

Câu nói khiến nó tan nát, nó quay mặt về hướng ngược lại để nuốt nghẹn và không để mình rơi thêm giọt nước mắt nào vì hắn.

-Really ? You sure ? Aaaa, Loving you. *moaz*...

Nụ hôn lên má của hắn, nó như không kiềm chế được nữa, cô ấy quá quen với lối sống phương Tây, nó không có quyền ý kiến dù nó là ai đi nữa. Vội lui trước để không phải chứng kiến mọi thứ nơi này nữa.

-Có lẽ tôi phải về trước, 2 người ở lại vui vẻ với nhau nhé. Tạm biệt.

Nó bước vội và chạy về phía cửa ra khỏi khu tập luyện, ánh mắt trông không cảm xúc từ hắn nhìn theo. Jenny cũng từ đó mà hiểu đôi phần.

-Anh và cô ấy đã từng quen biết nhau.

-Ừm.

-Quan hệ đặc biệt.

-...

-Anh dùng em để cô ấy...

-Đủ rồi, biết hết như thế thì cô nên ít nói lại.

-Thế mượn em trong 2 tuần thì phải trả công chứ?

-Thế thích gì ?

-Em muốn gì thì anh chiều như thế, ok ?

-...

-Trả lời đi chứ ?

-Sao cũng được.

Hắn bỏ đi về hướng cánh cửa nhanh chóng, thoát khỏi vòng tay của Jenny, hắn biết mình không còn cách nào khác. Ở 2 thế giới khác nhau, hắn không dành cho nó và nó cũng vậy, thôi thì nó không thể cắt đứt mọi thứ thì để hắn vậy.

Một buổi tối dài, với 2 chiếc giường đơn cách nhau không quá 4 mét, nó quay mặt vào tường, hần thì hướng mặt về phía cửa sổ. Cả 2 im lặng từ khi trở về khu khách sạn chung thế này.

Nó nắm chặt sợi dây chuyền mà Seur lớn tặng cho nó trước khi nó sang đây. Điều đấy nhắc cho nó nhớ, nó không thể nào quay đầu lại, nó đã quyết định theo con đường về với Chúa nhanh nhất, nó không được nhìn lại và nuối tiếc. Và có lẽ như nó đã thành công, hần đã dứt khoát khiến nó không còn một con đường nào lựa chọn. Cố gắng nhắm mắt, vô tình rơi, giọt nước mắt đưa nó về nó trong 1 năm qua, không còn mang hình bóng hần.

9. Chương 9

“ Anh đã có người bên cạnh. Cô ta xinh đẹp, tài giỏi và cả yêu anh nhỉ. Vậy em tự hỏi mình những dòng chữ ấy có phải do anh viết cho em không. “Có lẽ anh đã thích em”, lies cả anh nhỉ, em ngu ngốc khi tin vào những thứ không thuộc về thực tại này. Phải quên anh từ hôm nay thôi, phải cố quên anh thôi”.

“ Anh phải làm sao đây ? Không có anh, em sẽ sống tốt hơn nhỉ, 1 năm qua, em đã thay đổi với những gì tốt đẹp nhất mà anh nghĩ nó tốt với em. Anh không thể một lần nữa bước vào cuộc đời em, tha thứ cho anh, dù rằng bây giờ, 2 từ “có lẽ” ấy anh không cần dùng nữa. Anh ... đã thích em”.

Những suy nghĩ trong cùng một khoảnh khắc, những cảm xúc và tình cảm thật sự không dành cho nhau, chúng nó còn vương vấn nhau nhưng có lẽ trong thế giới hiện tại, mọi thứ chưa đón nhận tình yêu giữa nó và hần. Sự lạnh nhạt với nhau trong 2 tuần, nó sẽ ra sao ? Hần sẽ diễn thật tốt chứ ? Mọi thứ vẫn là một dấu chấm hỏi lớn trong cả 2 lúc này.

Hết chap 17 !

10. Chương 10

Chap 18 “ “THIÊN ĐÀNG CỦA EM ... LÀ ANH” FICTION...”.

Một ngày mới lại đến, ánh sáng đã bắt đầu tiên tìm kiếm những đôi mắt mở dần, Thức dậy với một sự mới lạ, nó chợt nhận ra rằng mình chưa quen ngủ ở nơi như thế này. Đôi mắt nó chờ đợi gì đó từ ánh nắng, giúp nó tỉnh táo hơn để kịp nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua, hần đã xuất hiện.

Mong đó là 1 giấc mơ dù nó biết đó vẫn là sự thật, quay mặt qua tìm kiếm, vâng. Quả là hần ở đây, cùng một phòng với nó, giường bên cạnh, đôi mắt hần nhắm lại trông vẫn đang ngon giấc. Nó dừng lại và nhìn lên khoảng không trần nhà, cái thờ dài như nhắc phải vứt hần ra khỏi suy nghĩ. Nó ngồi dậy và đi vào WC nhanh chóng.

Hần cũng thức dậy cũng không khác gì nó, hần nhìn sang tìm kiếm người mà hần cố gắng quên suốt 1 năm qua. Rồi chợt nó từ WC trở lại giường mình, hần vờ nhắm mắt như vẫn chưa thức dậy. Nó vẫn không biết và xếp lại chăn gối cho ngay ngắn. Chẳng biết từ lúc nào đã tập được tính ngăn nắp này nữa, nó ngồi xuống và ngắm mình trong chiếc gương nhỏ. Nó có vẻ đen đi vì dạo này quá hăng say tập luyện.

Chẳng mấy chốc chiếc gương hạ xuống và ánh mắt nó lại nhìn hần, đeo balo trên vai, nó từ từ đi lại chỗ hần. Ánh mắt nó hiện lên sự khao khát nào đó, đơn thuần như cảm giác trong cái đêm lạnh giá tại nhà kho, cũng như cái cảm giác trên lưng hần trong lần đi lạc lúc nửa đêm. Nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, nó để cái balô xuống và đặt ngón tay cái mình lên môi hần. Nó chợt cười vì nó nhớ lại lần đầu tiên nó chạm vào cái bờ môi này, bạo tàn và gấp gáp. Nhận ra nó và hần đã từng có khoảng cách rất gần “cái chạm môi trên biển, cái ôm trên chiếc giường tại nhà kho, cái tựa người ôm cổ hần trên dọc đường về nhà và cái ngày hần ra đi, cái ôm từ sau lưng”. Khoảng cách ấy, nó muốn 1 lần nữa gần hơn, như không suy nghĩ được nhiều hơn, nó đắm chìm vào gương mặt hần, ánh mắt đầy sự nuối tiếc, sao nó lại để vụt mất hần. Đặt nhẹ môi mình lên gò má hần, nó không vội rời đi, nhắm mắt cảm nhận sự ngọt ngào mà chính nó ban tặng cho nó...

-Có lẽ anh đang hạnh phúc và em nghĩ mình cũng hạnh phúc khi thấy anh như vậy.

Nó nói thầm nhưng cũng đủ cho đối phương nghe. Nhẹ tay lấy cái balô đeo lại lên vai, nó bước ra khỏi phòng và đến khu tập luyện trước hần...

...

...

“ Hạnh phúc à ? Em vẫn còn thích anh chứ... Ôi không anh lại ngộ nhận mất rồi. Em chưa từng nói thích anh, nhưng sao em lại hành động như thế, không lẽ với người con trai nào em cũng thể trao nộ hôn hoặc những cái ôm đơn giản hay sao”.

Những suy nghĩ mông lung, hần mở mắt ra nhưng thay vì những giọt nước mắt được giữ lại thì chúng nó lại vội vã rơi. Cảm giác của hần lúc này hỗn độn, hần không biết nó có yêu hần hay không. Nhưng chút gì đó khiến hần lại không muốn nghĩ thêm, nó có rất nhiều người quan tâm và lo lắng, nó nổi tiếng và xinh đẹp nét na hơn, hần không thể chấp nhận mình sẽ níu kéo nó. Phải để nó tìm được người tốt hơn nó lúc này, dù 1 năm trước, thiên hạ đã nói nó không xứng đáng với hần. Cười nhạt, bây giờ hần lại thấy mình không xứng đáng với nó hơn, mọi thứ hỗn độn.

Cả nó cũng vậy ...

Những bước chân vội vã, nó lại đánh vào đầu mình, sao lại bị mất bình tĩnh như vậy, hôm qua nó đã hứa với lòng sẽ không bị hần đánh gục nữa cơ mà. Những bước chân gấp gáp ấy làm nó tông vào một người.

-Aa.... Oo.. Hello.

-Hi. Where's Zun ?

-The Hotel.

-Oh ho, thanks, nice day, Ly Ly.

Còn ai ở đây ngoài con nhỏ ấy, nó lại như mất đi mọi suy nghĩ và cố gắng để mình trở lại chính mình. Người ta nói sẽ dễ quên khi có khoảng cách với nhau, nhưng khoảng cách càng xa nó lại càng khó có thể thôi nhớ về hần, đó là gì, nó đã thật sự thích Zun. Nếu như vậy thì nó có thể buông cậu ấy ra mà trở thành 1 ma sơ chân chính không bị bận lòng bởi chuyện tình cảm không ?

Một ngày dài, nó và hần bơi cùng một hồ nhưng cả 2 đều không nói chuyện đến nhau. Cả đến lúc nghỉ trưa, Jenny cũng không chờ khoảng thời gian nào, chạy ngay sang đây và cùng ăn trưa với nó và hần. Sự thân mật đến mức nó không thể nào muốn trông thấy thêm 1 giây, hần vui lòng đáp trả tình cảm tự nhiên, thậm chí khi việc ăn trưa kết thúc, hần hôn nhẹ lên gò má con nhỏ ấy để tạm biệt. Nó như chạnh lòng, tại sao lại như vậy, đáng lẽ nộ hôn đấy chính hần phải trả cho nó chứ.

Mọi thứ trong nó lúc này như cảm giác ở địa ngục, nó còn đủ sức để bước đến thiên đường không cơ chứ. Mỗi người có một lối đi riêng, nhưng phải thế nào đây, nó phải bước ra khỏi địa ngục lúc này thì mới có thể bước đến thiên đường, và hần là ai. Không ai khác hần ắt hẳn là người đứng canh cửa ở cái ngưỡng bước từ địa ngục ra thế gian và tiếp đó sẽ là ... thiên đường.

Từng ngày một trôi qua vô vị, nó biết rằng mình đang sống trong sự kiềm chế, nó như đang tập ình tính nhẫn nại, chịu đựng mọi thứ, đôi lúc khi sự chịu đựng ấy đạt giá trị max, nó rơi nước mắt nhưng rồi vội lau đi. Phải làm sao đây, nó nhận ra mình không thể nào lạnh nhạt với hần và không thể nào đứng nhìn hần cùng một người con gái khác được.

Cuộc thi sắp bắt đầu ... 2 tiếng nữa...

Nó đang nằm trên giường và nhìn trần nhà, chỉ còn 2 tiếng nữa nó và hần sẽ đến khu thi đấu để chuẩn bị cho những gì mà chúng nó tập luyện suốt thời gian qua.

Sự nôn nao, nó cảm nhận được cái hồi hộp trong mình lúc này, phải làm sao nếu nó thua đây, dù là về sau Jenny theo thành tích nhưng nếu lần này nó có vẻ quyết tâm. Sự quyết tâm đạt đến đỉnh điểm khi nó thật sự loại trừ hẳn ra khỏi tâm trí. Hết ngày hôm nay sẽ là tiệc chia tay, cũng như chúc mừng những nhà vô địch. Nó lo sợ rằng tối nay nó sẽ không kiềm chế được, nó thêm men rượu để quên hết mọi chuyện, đã quá lâu từ khi nó chính thức học cách trở thành một người con gái theo đường đi tu.

Nhớ lại ngày đêm giao thừa, nó chờ đợi hẳn trở về nhưng hẳn đã không trở lại, nó cảm hận và lần đầu tiên nó dùng rượu để giải quyết vấn đề. Về sau tuy không còn uống nữa nhưng trong nó, đó là thứ khiến nó thoải mái nhất và yêu đời nhất, mọi thứ trong lúc nó say đều đẹp và như đưa nó đến đỉnh điểm của sự mất cảm giác thật.

Suy nghĩ mãi, nó ngồi dậy và nhanh chóng sắp xếp, chuẩn bị mọi thứ cho thật kĩ càng trước khi thi đấu. Chiếc điện thoại Abbu tặng nó vào sinh nhật cách đây 2 tháng – ngày nó tròn 18 tuổi, đang nằm lẩn lóc trên bàn. Chuông điện thoại reo lên ...

-Alo ... Mèo à, ừm... tao đang chuẩn bị... tiếng ai vậy, ... ặc, Kenty à, 2 người làm gì mà ở cạnh nhau lúc sáng tinh mơ thế này.... Haha, quên mất, không cùng múi giờ... Ừm, Abbu đâu ...

Nói đến đó, hẳn mở mắt ra nhanh chóng. Nó lại nhắc đến Abbu, chút gì đó cảm thấy không được vui trong hẳn, lại là Abbu. Hẳn đứng dậy và đi vào toilet. Nó nhìn theo...

-Hả... à... không có gì... Sắp rồi, tao đang chuẩn bị, nhắn với Abbu rằng là tao sẽ cố gắng chiến thắng, đừng lo cho tao, ... khi về tao sẽ mang quà ày... ừm, hihi.... đừng nhắc hẳn... vậy nhé, bye baby.

Nó tắt máy rồi nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ, sự bắt đầu đầy mới lạ chẳng ... chờ xem ...

11. Chương 11

“CUỘC CHIẾN BẮT ĐẦU”...

Vòng loại diễn ra khá nhanh chóng, Jenny về nhất liên tục và nở nụ cười rất tươi hướng về Zun sau khi chiến thắng.

Nó nhẹ nhàng vượt qua mọi đối thủ ở các nước khác, thật sự khi sau khi vòng bơi kết thúc, hình ảnh và những bài báo ngắn đã được tung đầy lên các trang mạng. Tại Việt Nam lúc này cả triệu người đang dõi theo nó và trong đó có Abbu, Kenty và Mèo. Cả 3 đứa nay tập trung chỉ riêng cái máy vi tính tại nhà Abbu. Mỗi khi nhận được tin tốt thì Mèo và Abbu nhảy mừng, có là Abbu không im lặng được bao lâu khi thấy nó thành công thế này.

Cả hẳn cũng thế, hẳn nhanh chóng vượt qua các đối thủ tuy khoảng cách khá ít. Đây là một đại hội lớn đầu tiên cũng như đánh dấu nhiều kỉ tích “người châu Á thắng cả người châu Âu”. Để so sánh về độ tuổi 17 18 này thì quả thật dù là người châu Á cũng không sánh lại các nước mang dòng Gen tốt thế này. Nhưng đã gọi là kỉ tích thì không thể nào không tin. Vòng đấu cuối cùng sắp diễn ra, các tuyển thủ của từng quốc gia như một lũ đàn vì số vòng bơi.

Có khoảng hơn 30’ để giải lao. Nó liền gọi về cho Mèo.

-Được rồi... đừng có ríu rít lên thế, vẫn đang chờ tin à... ừm, có lẽ phát sóng trễ, canh tivi nhé, hehe.

Lúc này hẳn cũng gọi về nhưng là gọi cho Kenty.

-Vẫn đang theo dõi chứ... oải, tao thừa biết mọi người cổ vũ cho ai cơ mà,... được rồi, sẽ giành chiến thắng mà, ... yên tâm nhé, tao nói tiếng Việt Nam cơ mà... ừm.

Vòng chung kết diễn ra với lượt thi đấu của nam, vòng này kết hợp các kiểu bơi cũng là vòng khó khăn tốn nhiều sức lực nhất. Không biết nó sẽ thế nào vì có lẽ áp lực từ Jenny khiến nó hơi lo sợ.

Có nhiều sự vô lí xảy ra nhưng kết quả thì không còn vô lí nữa, hẳn thật sự giành chiến thắng, cái không vô lí ở đây là vì hẳn đã thật sự chứng minh dù là gốc ở đâu thì bản năng vẫn hơn. Quả thật chiến thắng

với khoảng cách xấp xỉ không đáng để đếm, cả nước Việt Nam như nhảy mừng, 1 đại diện đã giành chiến thắng, hy vọng còn lại đặt hết vào nó. Đây có lẽ là một bước tiến mới trong môn bơi lội, đất nước sẽ được biết đến và những tài năng sẽ được ghi danh.

.....

.....

.....

.....

...

.

12. Chương 12

Tại cửa ra vào từ tầng hầm ra khu thi đấu, các thí sinh lọt vào vòng chung kết bơi lội nữ bước ra đầy tự tin. Khoảnh khắc ấy, hân cũng vừa đi vào sau khi về nhất và trong lòng đầy niềm hy vọng với cái chiến thắng này.

-Này honey...

Cái nú tay của Jenny khi chạm mặt Zun, con nhỏ kéo hân lại và nói những lời ngọt ngào trước sự quan tâm của mấy quay. Lại có thể là một scandal, ...

Nó từ trong đi ra, cho đến khi ánh nhìn đầu tiên ấy nhìn thẳng ra cánh cửa ngay lối ra khu thi đấu, cái hôn nhẹ lên môi hân từ Jenny khiến nó như dừng bước. Mọi tiếng la hét từ khán đài khiến nó như ù tai và không nghe thấy gì nữa...

.....

Bờ môi ấy,...

Từng là của nó ...

Nhưng giờ ...

Đã có sự thay thế ...

Lối sống hiện đại ...

Nó sẽ ra sao khi thấy cảnh ấy một lần nữa ...

.....

-Cùng ra xem nhé, đừng vội vào, nhìn thấy anh thì em sẽ có thêm sức mạnh đấy...

Hân nhìn thấy nó bước ra rồi chợt nhìn về phía khác không đáp lại Jenny...

-Hay là anh muốn người cùng đất nước chiến thắng hơn là người yêu của anh ?

-...

-Sao nào ?

-Không, luôn là em cơ mà.

Hân trả lời nhanh chóng và cùng Jenny đi về hướng ngược lại với tầng hầm. Nó như đánh mất linh hồn của mình, chiếc áo khoát to trên người nó cởi ra ...

Tất cả đang khởi động trên làng bơi của mình, nó cũng thế... Cái hôn ấy khiến nó như bị ám ảnh, nó đưa mắt nhìn về phía hân nhưng rồi khi bắt gặp, ánh mắt hân bối rối và chuyển hướng về phải Jenny... Chút gì đó khó hiểu nhưng suy nghĩ ấy vội tắt đi khi mọi thứ chuẩn bị bắt đầu và nhanh chóng kết thúc.

@@ “ Búp” @@.. Tiếng súng nổ đưa trận thi đấu cuối cùng chính thức bắt đầu...

“Tình cảm, toàn là dối trá, toàn là những thứ dơ bẩn. Nụ hôn, những thứ kinh tởm nhất trên thế gian. Yêu anh à, ừ. Tôi chấp nhận, tôi đã yêu anh rồi, tôi không thể thoát khỏi những suy nghĩ về anh, thật là bẩn. Tôi sẽ nói với anh cái từ mà anh đã dùng với tôi hơn 1 năm trước, những nụ hôn đều dơ bẩn cả nhất là nụ hôn của anh. Tự tiện chấp nhận như thế, anh đã chẳng bảo bẩn mà còn hôn cô ta sao. Chấm dứt đi Quậy ơi, mày sẽ sớm chết vì ghen đấy, nhưng ... aaa”...

Những suy nghĩ dồn dập trong tâm trí nó, rồi mọi thứ bị chặn lại khi nó không thể bơi được, cơn đau bắt nguồn từ chân, tay nó giãy giụa và không còn định hướng được nữa. Vẫn đang dẫn đầu với sự căm thù tột độ, nhưng bất chợt về chót sau khi bị những suy nghĩ đó gây mất tập trung. Mắt nó nhắm dần...

Cơ thể buông lỏng và nó chìm vào cái lạnh, ngạt thở, và bóng tối tìm đến ...

Đôi môi ấy...

Một lần nữa,...

Trên bờ ...

Trả lại mọi thứ...

Kể cả cái nụ hôn tàn bạo ấy ...

Hắn đang cứu sống nó ...

Nhân viên cứu hộ trực chờ sẵn ở đấy không phải là người về nhất trong giải bơi lội này, có lẽ người cứu nó đầu tiên chỉ có thể là hắn mà thôi.

Mắt nó mở dần và nó thấy hắn trước mặt mình, những hơi thở gấp gáp từ hắn giúp nó biết mình vừa được cứu sống bởi hành động gì.

-Bẩn.

-Cái gì ?

-Anh điếc à, từ ngữ anh từng dùng với tôi đấy.

-Cô nói cái gì ?

-Hơ, cần nhắc lại à. Tất cả những nụ hôn đều là bẩn thỉu, cả cái chạm môi của anh. Huề nhé, coi như anh và tôi hết nợ, có thể trao nụ hôn cho bất cứ ai như thế thì chẳng gọi là bẩn thì tiếc lắm đấy.

Nó cố ngồi dậy và đi vào tầng hầm, hắn nổi giận vì đi theo, cả khán đài như trở nên náo loạn, hàng loạt thông tin được update lên mạng và dường như cả nước đều trông thấy.

-Đứng lại...

-Buông ra.

Nó hét lớn và vùng mạnh tay, nó dùng con mắt căm thù ấy mà nhìn hắn.

-Không do tôi chủ động, Jenny, cô ấy ...

-Hơ, đừng nguy hiểm nữa, chẳng cần giải thích vì tôi và anh chẳng là gì cả, một chút cũng không, dù là bạn cũng KHÔNG. Tránh xa tôi ra.

Nó quát lớn, sự lớn tiếng này đã lâu không trải qua, giờ thì nó cảm thấy thoải mái hẳn ra.

13. Chương 13

Buổi sáng kết thúc với những điều không thể ngờ được, mọi thứ như khiến nó trở nên điên dại, trở về nó 1 năm trước. Jenny vẫn kể như mình là người vô tội. Hấn với cơn tức giận cực độ về ngay khách sạn, đập phá mọi thứ như hả cơn tức. Nó không về khách sạn mà đón taxi đi vòng thành phố 1 mình. 2 quản lý như điên lên vì sự hỗn loạn này.

Hàng loạt báo tung hình ảnh về vụ hôn giữa Jenny và Zun, bên cạnh là những cái chạm môi với nó khi hấn cứu nó lên bờ. Những bài viết gây “sốc” cho người đọc. Từ đâu đó những thông tin lâu năm chỉ bắt nguồn từ trường học được đồn thổi mạnh lên làng sóng báo chí, nó và hấn từng có quan hệ đặc biệt với nhau vào 1 năm trước. Những scandal được viết nên, giới teen ủng hộ Jenny và Zun, và cả ủng hộ Zun với nó. Dư luận thật tàn nhẫn, tàn nhẫn đến nỗi trước cửa khách sạn đang có hàng trăm nhà báo vây lấy. Quản lý của hấn vừa ngăn cơn thịnh nộ của hấn vừa phải dàn xếp mọi chuyện ở cửa khách sạn.

Mọi thứ như hỗn độn...

Riêng nó lúc này ...

Chiếc taxi như biết rằng sẽ không có điểm dừng trong một khoảng thời gian dài cho nên chọn những con đường vắng vẻ và yên tĩnh nhất đáp ứng yêu cầu của khách hàng. Ánh mắt nó hướng nhìn về xa xăm, nước mắt rơi, nó đau khổ, sự đau khổ tột cùng của một đứa con gái mới lớn, đã thực sự biết yêu là gì và nếm trải được nỗi đau mà tình yêu mang đến.

“Làm thế nào đây, ... làm thế nào đây hả. Em còn yêu anh, em không quên được, phải làm sao để gạt bỏ anh đây, nói cho em biết đi, em không thể nào chịu được khi phải nhìn anh cùng cô ấy. Zun à, Thiên Đàng của em bây giờ không phải là nơi có mỗi Chúa nữa, hình bóng anh đã hiện diện đâu đó rồi. AAAAAaa”...

Cơn đau như bóp nát trái tim nó, nó phải làm sao đây, vụt mất cơ hội giành một chiến thắng lớn, đem danh dự về cho đất nước và cả mang lại danh tiếng cho chính mình. Nhưng thay vào đó là những scandal đồn thổi, bôi đen sự thật và làm hoàn mỹ sự dối trá.

Nó khóc như chưa từng được khóc, tiếng gào thét trong tiếng khóc khiến bác tài xé lo sợ, nó xin lỗi và xin ông ấy hãy chịu đựng nó, nó không còn biết đi đâu để giải tỏa mọi thứ. Nằm dài trên ghế sau chiếc taxi, nó như một người điên, mất hết mọi thứ kể cả những thứ nó đạt được trong 1 năm. 1 năm trước giữa nó và hấn đã có quá nhiều trở ngại và khó khăn, giờ cũng vậy, nhưng lần này chỉ là sự khởi đầu của những sự khùng khiếp nhất mà nó phải trải qua. Nó đối đầu với mọi thứ thế nào đây, nó có thể giữ lấy chính mình không, nó có thể nào bỏ qua hấn trên đường đời của mình ? Vẫn là dấu chấm hỏi lớn ấy.

.....

Đến giờ phút này, chợt nhận ra chỉ có “thời gian” mới giải quyết được tất cả mọi chuyện.

Buổi tiệc lớn, thay vì sẽ có nhà báo phóng viên cùng tham gia nhưng ban tổ chức đã ngăn lại để tạo không khí vui vẻ cho các tuyển thủ. Chắc chắn ai cũng thừa biết rằng nếu có sự hiện diện của nhà báo thì buổi tiệc này sẽ trở thành buổi phỏng vấn lớn. Ban tổ chức yêu cầu tất cả các thí sinh tham gia phải có mặt, đây là sự kiện lớn nên việc để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến sẽ làm mất đi tính trang nghiêm trong lần đầu tổ chức thế này, lại là chuyện scandal của những học sinh dưới mái trường cấp 3. Các quản lý đang cùng các tuyển thủ từng nước vào trong khuôn viên, buổi tiệc ngoài trời trông khá lãng mạn. Hấn cũng được đưa đến với sự ép buộc, vẫn chưa hả cơn giận từ nó, hấn trông cáu gắt hơn, lại cũng 2 anh em nhà hấn ngày càng nóng tính hấn ra.

Riêng nó bây giờ vẫn chưa ai tìm ra, anh quản lý của nó lo lắng chạy khắp nơi tìm kiếm cho đến tìm thấy nó bên trạm xe buýt, ngồi 1 mình với đôi mắt sưng húp lên.

-Đi thôi Ly Ly, đã trễ lắm rồi, chúng ta phải hoàn thành nghĩa vụ với đất nước chứ, đừng để bị chỉ trích.

-...

-Đi thôi.

Anh quản lí lôi ngay nó lên chiếc xe hơi, trông nó rử rượi, nói đơn giản nữa là “xác không hồn”.

Chuông điện thoại nó reng liên tục nhưng không nó không buồn tỉnh mà bất máy, đến khi chuông điện thoại anh quản lí reo lên.

-Hello... I has found her, ok... I'm gonna e now...

Quả thật nó bây giờ có lẽ không nên xuất hiện trong buổi tiệc này, ai cũng trông sang trọng, phải thay gấp cho nó bộ đồ mới ổn được. Nhưng nó lúc này thì thay được nỗi gì, anh quản lí nhanh chóng tổng nó vào cửa hàng bán quần áo gần đó và nhờ nhân viên giúp hộ nó luôn phần thay đồ. Thật là nó chẳng còn như nó ngày trước, thay đổi quá nhiều, cứ ngỡ sẽ tốt nhưng thật sự thì là ngược lại.

Buổi tiệc chính thức bắt đầu khi đông đủ và đèn đêm đã sáng rực khuôn viên rộng, an ninh vòng ngoài chắc chắn. Nó được đưa đến, có phần đã ổn hơn vì nó không thể chìm mãi vào những suy nghĩ ấy, cố gắng mỉm cười với mọi người, cho rằng mình vẫn ổn nhưng chẳng chuyện gì ổn cả.

Mọi người hát ca và dự tiệc buffet trông rất vui và hoành tráng. Phải nói nếu là người không biết cảm nhận thì cũng khó quên được cái không gian này, tựa như thiên đường vậy.

Hắn đưa ánh mắt tìm kiếm nó khi danh sách tên đại diện cuối cùng của Việt Nam đã hiện trên bảng điểm danh, nó đã đến. Bên hắn lúc này Jenny trông như mọi chuyện vẫn ổn và mình thì không dính dáng đến. Con nhỏ nhanh chóng lôi hắn ra sân sau, nơi không bóng người và khuất bóng.

Nó lúc này thả bộ một mình quanh vườn cây, dẫn lối vào một mê cung nhỏ được thiết kế độc đáo và khá đẹp mắt. Những ánh đèn nhỏ nằm sâu bên trong khiến lá cây trở nên lập lờ màu sắc, ánh sáng duy nhất tạo lối mờ để tìm đường đi trong nơi tối thế này.

Gió “rít” từng cơn nghe lạnh người, phải tả làm sao khung cảnh lúc này mới đúng đây, chỉ có thể nói rằng nó đang đưa mình vào nơi cô đơn nhất, biến mình trở thành người cô độc, suy nghĩ mơ hồ, nó rợn cả da gà mỗi khi một đợt gió thổi quá.

14. Chương 14

“Zun à, em phải làm sao đây, anh bước vào cuộc đời em từ bao giờ vậy. Tại sao mọi thứ lại nặng nề thế này. Có ai hiểu cho em không, em cố giấu tất cả, nhưng phần nào đó em cố để cho anh biết rằng em đã rất yêu anh rồi, nhưng có thật rằng là anh không biết. Ừ, chắc là vậy rồi, Jenny xinh đẹp hơn, tài năng hơn, lối sống thoải mái hơn lại rất chiều lòng anh như thế. Em còn giữ được gì từ anh, trái tim anh, em có giữ được 1 mảnh nhỏ nào ? Hay mọi thứ chỉ là con số không. “Có lẽ anh thích em”, có phải chỉ vì dòng chữ này mà em nhận ra mọi tình cảm, may mắn thay nếu anh đã không viết 5 chữ này, hay là em phải đặt giới hạn 5 từ ngữ tình như Kenty đã giới hạn với chính cậu ấy đây. Em không làm được anh à, em không phải máu lạnh, em không phải là người thích sự im lặng, nhưng để che giấu mọi thứ, em đã cố gắng im lặng suốt 1 năm qua, để rồi gặp anh trong 1 dịp mà em đã nghĩ sẽ chỉ là một bước tốt đẹp nữa trong tương lai của em. Bước ra khỏi suy nghĩ và trái tim em đi, cuộc sống của em sẽ đẹp hơn nếu không có tình yêu anh à”.

“Nước mắt thay cho những nỗi đau, suy nghĩ thay cho những lời nói”. Nó lại khóc, nó lại khóc vì hắn, tự khi nào nó quen khóc vì hắn thế này. Nó thêm khác cái gọi là “sweet”, từng cảm nhận được, nhưng giờ thì nó lại phải nhận lấy những cay đắng.

15. Chương 15

-Anh đã hứa với em, sao lại còn phải giải thích ?

-Giải thích gì ?

-Giải thích với Ly Ly, anh nghĩ em không biết anh đang vẫn cố gắng để cô ấy biết anh còn ...

-Im đi, cô biết gì mà nói.

-Biết chứ, đã hứa rằng em muốn gì được đó thì bây giờ là lúc anh thực hành đấy.

-Cô muốn gì ?

-Không có gì nhiều, chỉ là im lặng nhắm mắt lại, em không nghĩ anh lại là người nói không biết giữ lời.

Jenny trở nên nghiêm trọng vấn đề, hấn vẫn đang cố “clean” nhanh cái mà mình đã hứa bừa vào hôm ấy. Nhưng rồi với cái ánh mắt quả quyết và sự chắc chắn rằng Jenny sẽ không bỏ qua trong lần này, hấn cố gắng nhắm mắt lại và chờ đợi xem cô ả muốn gì từ hấn, ai mà chẳng biết Jenny cần gì từ hấn cơ chứ.

Môi son trên môi hấn, những cái hôn nhẹ nhàng chỉ như muốn nói với hấn chỉ là bắt đầu của 1 đứa con gái sống ở đất Âu vào năm thôi. Nụ hôn gấp gáp dần và như muốn nuốt chửng hấn, hấn cố gắng không đẩy Jenny ra và cũng không đáp trả những nụ hôn ấy.

Thời gian đang dần giải quyết vấn đề, cái nét thu hút và đầy lực hấp dẫn từ hấn khiến Jenny không thể dừng lại trò đùa của mình.

Nó tìm được lối ra và trở về khu ca hát và nhảy múa. Mọi người đang khá vui vẻ, nó không tìm thấy được quản lí của mình, hơi nhức đầu và cần về nghỉ ngơi. Nhưng rồi khi nó tìm được thứ nó cần lúc này, thay cho cảm xúc, tay nó nhanh chóng bắt lấy những ly rượu từ những người đi tiếp rượu cho khách.

Thời gian tiếp tục giải quyết vấn đề, việc say rượu cũng nhanh dần đều theo thời gian, nó như đi không vững nữa và cố tìm 1 chỗ để nôn ra hết, cảm thấy khó chịu thật sự vào lúc này.

16. Chương 16

“ THIÊN ĐÀNG CỦA EM... LÀ ANH” ...

Chợt xung quanh cái khoảng vũ trụ trong suy nghĩ của nó [khi nó nhắm mắt lại thường thấy những bông hoa la-ze] hiện lên những dòng chữ ấy. Nó cố gắng tìm kiếm những bông hoa la-ze trong tâm trí mỗi lần bị chóng mặt để nhanh chóng mà ngắt đi cho xong mọi chuyện, nhưng lại không thể, dòng chữ ấy cứ vây lấy nó như chính trái đất này không thể không quay quanh mặt trời, như không khí không thể không tồn tại, cũng như nó lúc này, không thể không suy nghĩ về một người làm nó biết cảm giác phải sống không thể sống yên ổn và muốn chết thì tự tử cũng giải quyết chẳng xong. Nó đi và chống tay vào những hàng cây tìm đường đến nơi vắng mà có thể giải quyết cái bao tử của mình, khuôn viên quá rộng để nó có thể ý thức mà tìm được cái W.C nữ.

...

...

-BẢN.

Nó ôm ngực mình và tay còn lại chống vào thân cây gần đó. Hơi thở yếu ớt vì nó đang rất buồn nôn và đang hoa cả mắt lên.

Những gì nó không muốn thấy nữa thì lần này lại hiện ra với sự cuồng nhiệt hơn. Ghi chặt lấy môi hấn như hấn đã 100% thuộc về cô ấy. Cảm giác bị dao cắt, kim đâm, bỏng lửa, tê dại, cả 100 cảm giác kinh khủng nhất ập đến với nó lúc này. Nó quay ngược lại và chạy.

Nụ hôn bạo ả chấm dứt khi hấn lôi mạnh bờ vai Jenny ra, dùng tay chùi ngay những vết môi son trên chính đôi môi của mình hấn chạy theo nó, dòng người đông đúc, xa dần, ... và mất khuất...

“ Không chỉ thời gian mà cả không gian mọi thứ đều ngăn cản em và anh”.

Nó chạy đến cổng và gặp người quản lí của mình, như nhận ra vẻ mệt mỏi từ nó, anh quản lí không chần chừ lâu mà vội vàng gọi ngay xe được ban tổ chức cấp sẵn trong suốt mấy tuần qua đến. Nó thoát khỏi đám đông báo chí chờ sẵn và thoát khỏi những khủng khiếp đang ập đến. Men rượu làm nó không định thần được. Cố gắng đập mạnh đầu mình vào cửa chiếc xe như để mình chết đi cho xong.

-Em sao vậy Ly, bình tĩnh, đường đi dài đại như vậy.

Anh quản lí ôm đầu nó vào ngực mình và ghì chặt lấy nó, nó khóc, nó gào thét như đã từng gào thét lúc chiều, nó đã chịu quá nhiều nỗi đau, sự dày vò.

Phải làm sao đây. Rung động, từng rung động bởi hấn, từng hạnh phúc khi ở cùng hấn, và từng nhận ra mình đang tìm kiếm gì đó, nhưng cảm giác bây giờ thì nó chưa từng. Đau đớn, hấn cũng mang đến đau đớn cho nó.

“Mảnh vôi mỏng manh vừa bị xé rách và nhàu nát” hãy xem đó là tình yêu mà nó nhận lấy lúc này. Dù có rách nhưng mảnh vôi ấy vẫn mang một màu trắng thuần khiết, không một vết bẩn...

-Khi về đến khách sạn, hãy mua giúp em một chai rượu nhé.

-Em đã say lắm rồi.

-Nếu anh là quản lí của em thì anh phải làm tròn trách nhiệm chứ.

-... ừm... anh sẽ mua nhưng sẽ không uống nhiều nhé.

-...

17. Chương 17

...o.O.o... KHÁCH SẠN ...o.O.o...

Cái nơi mà đã đánh dấu một dấu hỏi lớn, nhưng tiếc rằng dấu hỏi ấy không có dấu chấm ở đuôi, có lẽ người viết đã quên hay là do cố tình như thế để thời gian sẽ làm nốt công việc còn lại...

Cốc !! Cốc !! Cốc !!

-Ly Ly, mở cửa...

Hấn gõ cửa gấp gấp rồi chuyển sang đập cửa, quản lí của nó thì cố ngăn hấn lại.

-Cậu sang phòng tôi nhé, cô ấy cần yên tĩnh.

-Anh đi về phòng ngay lập tức, hay là muốn tôi dùng lực để giải quyết vấn đề đây HẢẢẢẢ !!

Hấn quát lớn và chỉ thẳng về hướng phòng người quản lí của nó. Thật thì khi lửa đã cháy bùng, tạo nên sức nóng khiến nước nào cũng không thể dập tắt thì rút đi là biện pháp tốt nhất.

-Tôi sẽ không làm gì quá đáng với cô ấy, nếu anh còn ở đây thì tôi sẽ quá đáng với anh đấy.

Hấn nhẹ giọng khi người quản lí câm lặng không nói gì, chỉ biết nhìn vào mắt hấn với sự sợ hãi tột cùng.

Cửa phòng mở ra...

-Anh về phòng đi, em sẽ không sao đâu, vào đi...

Nó uể oải mở cửa phòng và nhanh chóng giải quyết sự ồn ào không đáng có. Rồi chạy thật nhanh vào toilet xả hết mọi thứ trong bao tử nó lúc này, nó nôn như chưa từng nhiệt tình đến như vậy. Hấn đi vào và đóng khoá trái cửa. Tìm kiếm nó trong sự nổi giận tột cùng, hấn có thể nuốt trọn nó vào cuống họng nếu hấn có thể vào lúc này.

=====

Một cái hôn không đơn giản khẳng định tình yêu.

Sự trao thân không phải là trao cả cuộc đời.

Và tình yêu thật sự thì giới hạn hay không giới hạn cũng chỉ đơn giản là tình yêu.

18. Chương 18

Mây che trăng, ánh sáng không hẳn bị mất đi vì có rất nhiều đèn đường. Có lẽ do mưa kéo đến khiến mây không gian u uất hơn. Cửa W.C không mở, không gian ở giữa 2 chiếc giường bỗng trở nên thênh thang, ánh đèn vàng từ căn phòng trông mờ nhạt và lãng mạn, chẳng hợp với cái sự ngọt ngào với trận chiến sắp diễn ra, chẳng hợp với tiếng mưa rơi dồn dập. Khi ánh đèn vàng này cũng tắt đi, nến sẽ được thắp chứ ?

Hắn cầm điện của nó và bấm gì đó, sau đó lấy điện thoại trong phòng gọi cho tiếp tân. Một lát sau hắn ra nhận lấy thứ gì đó rồi đi vào trong thấy gọn vào ngăn kéo cuối cùng của chiếc bàn. Nó vẫn chưa ra, tiếng ho sặc sụa ấy khiến hắn lo lắng nhưng hắn không thể nhẹ lòng mình xuống mà giải quyết chuyện này bằng lời đường mật được.

“Chúa ơi có thấu chăng, con là con chiên của Chúa, hãy che chở con”.

Cánh cửa mở ra và hắn đứng trực diện chờ đợi nó. Nó né hắn và đi về phía giường nhưng bị hắn kéo lại.

-Buông ra đi, tôi chẳng nói gì đến anh cả, anh muốn làm gì và với ai thì tôi đâu bận tâm.

-Tôi không nói chuyện đó. BẮN, cô ví tôi với từ đó 3 lần.

-Anh còn đếm số lần à, thế thì dùng từ đó lại với tôi đi, một lần nữa sẽ huê, lần ở biển và lần ở housestar. Coi như không còn dính đến nhau nữa.

-Còn nhớ sao ? Cô đã biết đêm ở nhà kho, cái mà cô gọi là bắn đã là chỗ dựa cho cô suốt đêm dài.

-Hơ, vợ vẫn, chẳng phải anh cũng đã bảo tôi bắn mà vẫn ôm lấy như thế sao.

Hắn diên tiết lên và đi lại tắt hết đèn, dùng chút ánh sáng từ chiếc điện thoại, hắn lấy nến ra và thắp nên 1 ngọn nến để tìm được chút ánh sáng. Đi lại hắn đẩy nó xuống giường trời nó lại bằng sợi dây thừng mà hắn yêu cầu từ tiếp tân.

-Anh định làm gì thế ?

-Tra tấn cô suốt đêm nay...

Nó vùng vẫy nhưng vô ích, hắn là con trai và dù nó có từng hạ 4 5 thằng con trai 1 lúc thì 1 năm cũng hút cạn hết sức nó rồi, ai bảo nó tập tành trở thành người con gái dịu dàng làm gì.

Đèn được thắp sáng đầy căn phòng, quả thật liều mạng vô cùng, kiểu nào mà nến ngã thì hoá loạn mất thôi. Xong thì hắn đi lại ngồi bên cạnh nó trong khi nó đang bị trói chặt, cả gà còn không chạy thoát hướng gì nó.

Hình ảnh này ám ảnh nó, nó nhớ từng hơi thở, từng cái xiết chặt và cả những cái vỗ vai như bảo nó hãy ngủ đi, sáng mai sẽ có người đánh thức nó dậy mà. Rồi sợi dây này, lần đầu tiên nó bị trói lại là bởi Abbu, cái ngày mà nó gặp lại hắn sau cái lần chạm mặt ở biển. Lần đầu tiên Abbu dùng biện pháp mạnh với nó đến thế, xem nó như một đứa con nít mà trói nó vào ghế không thương tiếc. Nó câm lặng không nói gì, mọi hình ảnh này đều có hắn, tất cả đều có hắn.

-Đã nhớ, kí ức của cô luôn có tôi.

-Không, anh không hiện diện trên đời này.

-Dù vậy nhưng tình cảm cô dành cho tôi vẫn hiện diện.

-... không có ...

-Vậy tại sao cô lại phản ứng như thế, cô không ghen chứ còn là gì cơ hả ?

Hắn bắt đầu quát nó khi nó chối bỏ mọi thứ.

-Là vì tôi ghét thấy những cảnh ấy.

-Thế có muốn thử không, chưa có cái hôn nào ra hôn nên trông cô không mặn nồng với tôi lắm.

-Anh ...h...

Nó chưa kịp phản kháng thì hắn đã kề sát mặt lại và hôn lấy hôn để vào môi nó. Đến giờ phút này đối với nó mọi thứ như rác rưởi, cả nụ hôn này, hắn hôn nó như một con thú hoang đang thèm khát thịt sống, như loài dơi đang khát máu, như nhện đực đang cố gắng vồ lấy con mồi và đem về cho nhện cái, cựa cằm nằng bằng cách dâng tặng thức ăn. Nó khóc, nó rơi nước mắt và sợ hãi với người con trai lúc này. Hắn không ngừng lại và như cả thân trên hắn đè lên cơ thể nó. Nước mắt nó đã như nghẹn ở cổ họng quá nhiều, nó cố gắng né tránh đôi môi của hắn, nhưng càng né tránh thì hắn càng bạo tàn hơn. Lối sống ở Mĩ chẳng ? Nó tự hỏi hắn đã hôn như vậy với bao nhiêu đứa con gái rồi, Jenny là người thứ mấy và nó là người thứ bao nhiêu rồi.

Nước mắt hắn bắt đầu rơi, hắn không kiềm nén được và hắn ngã đầu vào vai nó, hắn khóc như chưa từng khóc vì ai đó bao giờ. Nó nấc nghẹn và không thể nào sợ hãi hơn. Hắn đang bị điên lên hay do hắn uống nhiều rượu.

Rồi như nhìn thấy gì đó hắn với tay chụp lấy và mở nắp. Chai rượu nó nhờ anh quản lí mua dùm.

“ .. Ực...c... ực ...”...

Rượu được đưa xuống cổ hắn rồi chạy dần xuống bao tử, các chất kích thích khiến não hắn tê liệt dần.

-... đã nhớ thêm được gì chưa, nhờ cái này mà tôi mới được cô gọi là người tốt đấy. Phải dùng nó một ít để cô xem tôi là người tốt chứ, haha.

Hắn chưa hẳn say nhưng bắt đầu nói lảm nhảm.

-.. *áz*... anh xem tôi là gì, kẻ thù ? Vậy thì hành hạ tôi bằng cách khác đi chứ, thay vì là đem nụ hôn tàn bạo của anh mà tra tấn tôi như thế.

-*áz* ... kẻ thù à. Haha, ừm cũng phải, cô là kẻ thù của tôi, phải khơi lại quá khứ 1 chút thì câu chuyện tình cảm mới hấp dẫn li kì chứ.

19. Chương 19

Hắn đi lại nằm cạnh nó và kéo nó lại gần mình hơn, tay hắn vòng sang cổ nó, để nó tựa vào ngực mình, nó như bị điên khiến, một con rối không hơn không kém. Nước mắt vẫn đua nhau rơi, hắn cũng thế nhưng chỉ đơn giản là rơi theo kiểu “đầy sẽ tràn”.

-Anh đang làm trò gì thế hả?

Nó nói trong những hơi thở yếu ớt, như kiệt sức bởi hắn. Nó chỉ biết rằng mình không cử động được vì bị trói và cả bị ôm chặt trong vòng tay của hắn.

Mưa vẫn rơi, tiếc rằng cả 2 đang nằm ở giường hắn, không thể ngắm được cảnh mưa để bớt căng thẳng. Phải làm thế nào đây, có ai giải quyết được cái thứ điên khùng đang xảy ra ở đây không. Tiếng “hú” của gió trong tiếng mưa nghe sao thất lòng quá.

-1 năm qua. Anh đã sống khổ sở lắm em có biết không ?

-...

-Anh đã từng nghĩ mình không nên quay lại và tìm kiếm em, cho đến khi 1 năm trôi qua, em đã sống quá tốt, hơn khoảng thời gian em gặp anh. Anh thật sự thấy mình không còn xứng đáng với em nữa. Dù anh biết rằng là mình không thể bỏ qua em trên đường đời của mình.

Hắn dừng lại và lau nhanh những giọt nước mắt của nó, nó nghẹn ngào và chỉ biết khóc khi nghe hắn nói.

-Anh cho Jenny tất cả mọi thứ cô ấy cần để em có thể thấy anh là con người xấu xa, đều cán và tồi tệ nhất, để em không bận lòng về anh nữa. Nhưng khi em hôn anh vào sáng hôm ấy khi thức dậy, em bỏ đi khi Jenny bên cạnh anh, nổi giận khi cô ấy hôn anh, anh nhận ra rằng em cũng như anh. Có phải thế không ?

-...

-Anh đã nghĩ cái kết thúc đã là ngày mà anh ra đi, nhưng ông trời lại bắt anh gặp lại em, ông trời khiến anh phải tìm thấy em. Quây à, dù em thế nào đi nữa, thì bây giờ anh sẽ không buông em ra lần nữa, dù chuyện gì có xảy ra, bất cứ chuyện gì. Bây giờ, sau này và khi chết đi cũng thế.

-Những gì anh nói có phải là đang lừa dối không ?

-.....

Hắn im lặng, nét mặt có vẻ buồn bã nhưng rồi chợt, hắn bật cười trong nước mắt, những giọt nước mắt khiến nó khó có thể lí giải cảm giác của mình lúc này.

Nhưng với hắn lúc này, những lời nói ấy vừa thốt ra tan thành bọt biển, không đủ thuyết phục nó sao, nó hỏi hắn với câu hỏi khiến hắn biết đây không phải là lúc nắm chặt tay nó mà đi tiếp. Nó không tin hắn, nó vẫn có khoảng cách với hắn dù đã bao lần trong vòng tay của nhau. Hắn tự nhủ “hãy buông nó khi còn có thể”. Hắn không thể tiếp tục vì sợ rằng sẽ không đủ khả năng thuyết phục nó lần nữa.

-... Cô hay thật đấy. Haha, quả là tôi không có khiếu diễn xuất nhỉ ?.

-... anh ... vẫn như 1 năm trước.

-Sai rồi, nếu thật sự tôi không thay đổi, thì tôi đã không hôn con gái 1 cách tự nhiên như thế, phải không ?

Nó như nhận ra mọi thứ sau câu nói ấy. Thật sự, hắn không còn ghét con gái nữa, không còn sợ hãi hay ghê sợ con gái nữa, đối với bất cứ ai, cả nó.

-Cởi trói cho tôi đi.

-Ừ nhỉ, PHIM đã kết thúc rồi cơ mà...

Nói rồi hắn buông nó ra và cởi trói cho nó, hắn còn say cho nên tay hắn tháo các nốt dây một cách vụng về, nó bây giờ chỉ biết nhìn hắn với ánh mắt sợ hãi có chút căm thù.

Bốp !!

-Cái này cho nụ hôn lúc này.

Bốp !!

-Cái này cho bộ phim diễn xuất rất đạt của anh.

Bốp !!

-Còn cái này là dành cho 1 năm trước. Anh đã viết vớ vẩn vào nhật kí của tôi.

Nói rồi nó thu xếp hành lí vội vàng. Hắn chỉ biết đứng lặng ôm gò má đỏ bừng của hắn và suy nghĩ gì đó. Nụ hôn của hắn, bộ phim hắn vừa diễn, và cả 5 từ ngữ mà hắn đã viết trong quyển nhật kí của nó. Cánh cửa đóng lại và nó bỏ đi, hắn thừa biết rằng nó sẽ chẳng ở đây thêm phút giây nào nếu có hắn.

20. Chương 20

“THIÊN ĐÀNG CỦA EM ... LÀ ANH” ...

Suy nghĩ ấy bỗng dừng tối đi trong mắt nó, cùng người quản lí, cả 2 tìm một khách sạn khác để ngủ qua đêm trước chuyến bay về nước vào sáng mai. Người nó suy nghĩ đến lúc này, không phải hấn, không phải bất cứ ai nó đã gặp trong thời gian qua, người nó nghĩ đến lúc này là Abbu, nó cảm giác như mọi gì tốt đẹp nhất nó có trước giờ, người mang đến cho nó luôn là Abbu.

** All the memories ... and the lies... you don't know... survive ... **

Tiếng chuông điện thoại nó reo khi nó đang ngồi trong xe đi đến một khách sạn khác cùng người quản lí.

-Alo ...

-Không có gì cả... Abbu có đó không ?

.

-Đợi tao về rồi tao sẽ kể, giờ thì tao gọi cho Abbu đây. Bye mày.

Nó tắt máy vội với Mèo. Nó cố gắng để giữ mình thật bình tĩnh, nó thừa biết việc gặp lại Zun thế này khiến Abbu đã không mấy vui và cả những hình ảnh ấy, ắt hẳn Abbu sẽ không bình thường được. Nó chợt nhận ra tại sao lại không gọi ngay lúc đấy để giải thích với Abbu, cho dù rằng nó biết giữa nó và Abbu chỉ là anh em, nhưng nó cũng biết tất cả suy nghĩ của Abbu, cậu ấy còn thích nó.

-Anh đang ở đâu đấy... nói dối... em vừa gọi cho Mèo cơ mà...

-Anh thật sự không sao chứ ?

.

-Không sao cả, khi em về nước thì mọi chuyện như chưa từng xảy ra vậy mà, em quên hẳn rồi, anh đừng lo, người em lo nhất lúc này là anh đấy, Mèo bảo anh bỏ ra ngoài mà chẳng nói tiếng nào, làm em ...

-Vâng, thế em ngủ nhé, anh có lên trường thì nhắn với lớp em sẽ mang quà về, tạm biệt.

.....

Ngoài mặt là vậy, nó hiểu Abbu và Abbu cũng thừa biết dù có giấu cảm xúc, nó cũng sẽ nhận ra, chỉ là một cuộc nói chuyện theo nghĩa động viên nhau thôi. Đối với nó lúc này, Abbu là người anh và Zun là quá khứ, nó sẽ vững bước thôi, sau đêm nay, nó sẽ không còn gặp lại con người này. Người khiến nó từng rung động nhưng rồi chợt nó nhận ra rằng phải dừng lại thôi, dù rằng trước đó nó đã cố đặt biển “STOP” nhưng không có kết quả gì khi nó không kiềm chế được lòng mình. Khoảng cách ấy, đã từng và bây giờ sẽ tiếp tục giúp nó cố quên hẳn đi.

Đêm dài, một đêm thật dài với nó, phải làm sao đây, nó mất đi vẻ hồn nhiên ngày nào, nó không còn vui vẻ và chỉ nghĩ về những cách trêu chọc mọi người. Sự thay đổi lớn, phải nói thật sự quá lớn đối với 1 người như nó. Rồi mai, nó quay lại đất nước của mình, chiến thắng ngỡ trong tầm tay nhưng nó đã vô tình để vụt mất. Giữ lại ỉnh cái nụ hôn đúng nghĩa là một nụ hôn đầu đầy giả dối. Đã rất đau, nhưng nước mắt nó không còn rơi được nữa, không hẳn do cạn đi mà là chính đôi mắt nó “cắm” nó như thế. Phải mạnh mẽ lên, phải trở về là nó thôi, nó đã biết mọi thứ rồi, đến phút cuối, khi đã chạm mặt và nói chuyện rõ ràng với nhau, hấn dựng ra một bộ phim thật lãng mạn có chút bạo tàn để “kết thúc” mọi hy vọng từ nó. Hấn biến nó thành trò hề với hấn và cả với chính bản thân nó. Tự nhủ rằng “THÔI MỀM YẾU ĐI” Quay à.

Tin nhắn đến với nó lúc nửa đêm...

-Để trở thành nhà vô địch, thứ nhất không được để đối thủ làm mất tập trung và cuối cùng là hãy làm mất tập trung đối thủ của mình. Thân, Jenny...

Nó vội lục lại nhật kí điện thoại của mình, quả thật hôm Jenny đã mượn điện thoại nó để lấy số điện thoại của nó một cách âm thầm. Nó chợt hiểu ra cái nụ hôn ấy không phải chỉ để nói cho nó biết đó là bạn trai cô ta mà còn là một bài học. Nói đơn giản nhất đó là bài học được giảng sau bài kiểm tra, nó thua chỉ do không học bài thôi.

Giấc ngủ đến với nó, tin nhắn có 1 ý nghĩa lớn về sự cạnh tranh và cũng là sự khẳng định, những gì hần nói qua là một bộ phim, hần và Jenny thật sự đã quen nhau. Nó không buồn hay khóc nữa, nó cố gắng xem đây là một giấc mơ và hãy ngủ nhanh, khi sáng mai đến sẽ là lúc giấc mơ dài này kết thúc trong im lặng. Lưu lại kỉ niệm này, nụ hôn khiến nó cảm hận người con trai này... Nó dặn lòng mình sẽ không bao giờ tha thứ cho hần, mãi mãi.

Nhưng ...

Nó nào biết, nụ hôn ấy, là sự khao khát nó đối với hần...

Những lời nói ấy là tất cả dẫn chứng đưa ra sau kết luận 1 năm trước từ quyển nhật kí...

Nó không tin ...

Và mọi chuyện đã kết thúc êm đẹp ở một đất nước xa lạ ...

Xa lạ như chính cảm giác nó đối với hần bây giờ ...

21. Chương 21

Chuyến bay cất cánh, nó trở về Việt Nam và ngủ liên tục suốt 36 tiếng liền không liên lạc với ai. Các mặt báo trong nước khiến nó bị làm phiền mãi, nhà thờ bỗng ồn ào hơn và các seur vì thế trở nên mệt mỏi hơn.

Hằng tuần, lễ nhà thờ lại càng đông người đến dự hơn, kể cả người ngoại đạo cũng đến, chỉ đơn giản mong là một trong số người giúp lễ hoặc trong ca đoàn có bóng dáng nó. Nó giấu kĩ mình để không bị ai quấy rầy, kể cả Mèo, con bé cũng không thể vào nhà các seur khi trước cổng nhà thờ ngày nào cũng đông đúc như thế. Điều này khiến Abbu lại càng lo lắng hơn, cố tìm cách để liên lạc với nó nhưng không ích gì.

Đây lại là một câu chuyện dài giữa tụi nó... Có gì đó xa xôi rồi, có gì đó hiểu được chữ “cần” và chữ “không thể thiếu”. Sự đồng nghĩa này gây cho bao trái tim thổn thức...

Hết chap 51 !!

Tác giả: Zu.Ab

...o.O.o.....o.O.o...o.O.o...o.O.o.....o.O.o...

Zu tắt màn hình và thở nhẹ nhõm. Con bé vừa viết xong phần khó khăn nhất đối với con bé. 1 năm dài với những gì con bé thấy và tự tìm hiểu lấy từ chuyện tình cảm giữa Zun, Abbu và Quậy. Phần 2 “Lễ cưới trên thiên đàng” được bắt đầu trong sự u uất dưới những ngón tay gõ liên tục suốt đêm. Không thể có Abbu, con bé chỉ còn cách viết ra 1 câu chuyện hư cấu thế này để có thể xoa dịu đi nỗi đau từng chứng kiến nó và Abbu.

Đây là cách trả thù thầm lặng. Rằng con bé thích Quậy, coi Quậy như 1 thần tượng. Nhưng, đó cũng là kẻ thù trong “tình trường”, cuộc chiến của con bé lúc này không có đối thủ, dùng ngón tay và nghĩ ra một trận đấu đầy sự hành hạ với nó, con bé gần như thoả mãn,... Vậy tự hỏi thực tại mọi chuyện như thế nào ? Xin trả lời ...

“VẪN NHƯ MỘT NĂM VỀ TRƯỚC”

Nhưng, Zu... đã không nắm lấy Abbu, dù đây là truyện do chính con bé viết, có lẽ dù ở hoàn cảnh nào, chính Zu cũng nhận ra Abbu chưa bao giờ thuộc về con bé. Kết thúc một chương truyện cũng là lúc con bé cảm thấy mình đã quá mệt mỏi, 52 chap, đó là một câu chuyện tình cảm dài giữa Kenty và Mèo, giữa Abbu Quậy và Zun, nhưng sẽ chẳng bao giờ có Zu ở đó, con bé vẫn chỉ là người ngoài cuộc trong chuyện tình cảm mà thôi.

Tiếng gõ cửa, Zun bước vào ...

-Em lại viết truyện à ?

-Vâng, trả thù xong rồi, anh 2 góp phần không ít trong truyện này đâu, haha.

-Trả thù gì, em thôi điên khùng đi, dẹp ba cái truyện ảo tưởng ấy đi, đến đoạn anh tham dự hội thao trên thể giới là đã ảo không đỡ nổi rồi.

-Thôi nha, kệ em, viết trúng tim đen hay sao mà ý kiến hoài vậy, trong đoạn này anh 2 hơi bị đều nhưng thật thì tình cảm anh 2 to lớn gồm nhĩ, hehe.

-Ăn sáng thôi, nhớ cho con Jenny ăn cơm nhé, vừa có người đem xương đến trước cổng đấy.

Zu vào nhà vệ sinh để rửa mặt và chuẩn bị ăn sáng cùng Zun. Cả 2 đêm dài, con bé đã hoàn thành chap 51, phần mà con bé trả được hết thù hận với Quậy sau bao lần cắn răng và ngậm chặt nước mắt trước Abbu và Quậy. Zun, anh của con bé, không ủng hộ nhưng cũng không còn cách nào cản, đây là cách tốt nhất để con bé không còn căng thẳng nữa. 1 năm dài để viết lại tất cả những gì đã xảy ra, và đến giờ phút này, sau khi đã cố gắng viết mọi chuyện tình cảm đẹp giữa Abbu và Quậy, con bé đã tìm được sự trả thù không lối thoát ở chap 51. Câu chuyện dài trong bộ truyện của Zu sẽ giúp Zu vững bước chứ, 8 tháng nữa, kì thi đại học của Zun, cả 2 sẽ về Việt Nam theo sự bắt buộc của mẹ. Zu phải đối mặt với thực tại, truyện của con bé có phải bị ảnh hưởng bởi sự thật thực sự không ? Chap 52 của Zu sắp bắt đầu ...

Chờ !!

Chap 18 “ THE FACT “

Note: ... “Lễ cưới trên thiên đàng” phần 2 chính thức bắt đầu ...

22. Chương 22

Chap 18 “ THE FACT “

Cứ thế trôi qua bao tháng ngày ... ai có hay !

-Có vẻ trường không thay đổi mấy !

Đặt bước chân đầu tiên vào sân trường, Zun hít một hơi thật sâu, chuẩn bị thôi, ngày này đã đến, gặp lại bạn bè và cả người đó nữa.

Nụ cười của Zu rạng rỡ hơn, 1 năm dài, con bé thật sự chờ đợi ngày này dù có chút gì đó lo lắng rằng sẽ phải trải thêm nhiều nỗi đau, nhưng 1 năm đã “nuôi cấy” con bé tốt hơn rồi. Sẽ vững thôi !

.....

“Có lẽ, anh đã thích em”

.....

-Cả lớp trật tự nào, sĩ số tăng lên, hãy cùng giúp đỡ bạn mới nhé, nói đúng hơn là đã từng mới vào năm trước. Tuấn Trường vào đi em.

Cô giáo vừa dứt câu, đứa con gái đang hí hửng nghịch phá với con Boo bỗng dừng lại và hướng mắt ra cửa.

.....

-Z..Z...Z...Zu...Zu...Zunn..nn...

Abbu hét to rồi chạy thẳng ra cửa ôm lấy thằng bạn thân 1 năm qua, Kenty cười mỉm, lại là bộ 3 ấy, sắp làm loạn cho trại xuân kì này đây, trại xuân cuối cấp.

Cả lớp như hét toáng lên, cả con Boo cũng tung cả vở và đứng lên nhảy tung tăng ăn mừng.

-Có gì lạ đâu, cũng là người thôi mà.

Lại cách nói ấy, nó – chỉ có thể là Quậy.

Zun cười thầm và về chỗ ngồi cạnh Abbu, ngay sau lưng nó. Chỗ mới sau 1 năm ra đi.

Tiết học bắt đầu trong niềm vui của cả lớp, sĩ số đã được bổ sung đủ sau 1 năm, tròn 40 rồi. Hấn về Mỹ đột ngột chỉ để né tránh nó, nhưng không quá 1 năm mẹ hấn bắt hấn quay lại và chính hấn cũng có gì đó muốn trở về nơi này, nơi vùng đất thân quen có người khiến hấn từng thay đổi.

Một năm trôi qua, nó vẫn là nó, vẫn ngông cuồng và coi trời cao bằng đầu gối như trước kia. Có lẽ nếu kể về câu chuyện của thực tại này, hãy lấy câu chuyện của Zu và lật ngược mọi thứ. Chẳng một ai thay đổi, ngoài HẤN.

Sự trở về này, không đơn giản như lần đầu tiên chúng nó gặp nhau, một cái gì đó không là hấn ngày xưa. Như lời hấn đã nói, ra đi vì chưa thích hợp để tiến tới, ra đi là để củng cố kiến thức và bây giờ đối với hấn, quá đủ thậm chí là thừa để có thể tìm kiếm 1 thứ hấn từng để vụt mất.

Nhưng..., sẽ khó khăn đấy, nó sẽ chẳng mềm lòng như ngày hôm ấy nữa đâu, tại sân bay ngày hấn đi ...

Giờ ra chơi... nó đi tìm Zu và chẳng bận tâm đến sự hiện diện của hấn.

Tại lớp Zu...

-Zuuuuuuuuu à, Zuuuuuuuuuu....

Nó chạy thật nhanh lại và ôm chầm lấy Zu. Nó cảm thấy như đây chẳng còn xa lạ nữa, nó đã nhận ra sau mọi chuyện rằng mình lấy đi quá nhiều hạnh phúc từ Zu, nên hiện tại nó chỉ muốn gần Zu hơn để trả lại những thứ nó cần trả.

-Chị... bình tĩnh... em còn nguyên vẹn và chưa mất miếng da nào đâu ạ, haha, đừng ôm em thế nhột lắm mà, haha... aa..

-Đây là đi lâu quá nhé, chị nhớ em lắm.

Con bé mỉm cười và ôm đáp trả nó.

-Thật không, hay là nhớ người khác.

-Còn ai ngoài em. Hihi, khoẻ không, trông em lớn hẳn ra, thật là trông rất xinh đó.

-Thật không ? Đủ để Abbu thích em hơn chị không, hihi.

Con bé cười trêu chọc, có lẽ phần nào đó Zu không còn đặt nặng tình cảm của mình nữa. Con bé chừng chặc hơn dù phần nào đó vẫn chưa quên được Abbu. Vẫn chưa gặp Abbu, con bé cũng không vội vã, vì 1 phần nào đó con bé sợ sự đối diện này.

-Đây là Abbu có thích chị đâu. Thật ra chỉ xem là anh em thôi, em đừng nghĩ vậy nhé.

-Chỉ là chị nghĩ thế thôi, đừng lo em buồn. Do anh ấy chọn thôi, em thì... chắc sẽ quên thôi, hihi.

-Thôi đi cô nương, nếu quên thì 1 năm đã quên được rồi, không đợi cô già đầu thế này rồi đâu, hehe. Cuối tuần này 2 chị em mình đi chơi đâu nhé.

-Ô kê ạ, giờ thì em bao ăn sáng nhé, không được từ chối đâu, quà e back, hehe.

23. Chương 23

Cho đến lúc này, đối với Quậy, nó tự cảm thấy mình có lỗi với Zu. Nhưng thật sự đó chẳng được suy ra là lỗi, do là do tình cảm của Abbu đặt vào ai mà thôi. Còn đối với Zu, chính bản thân con bé bây giờ cũng cảm thấy có lỗi với Quậy, một câu chuyện viễn tưởng như 1 độn trả thù tình thân đối với nó. Và đó cũng chẳng được xem là lỗi phải chi cả, mà đó là cách xoa dịu nỗi đau của chính con bé mà thôi. Cả 2 đứa nó không được cho là thân thiết như cái tình bạn 3 năm Mèo Quậy, nhưng mối quan hệ được gắn kết rất chặt,

chặt đến mức chính nó muốn tháo gỡ thì cũng là một khó khăn lớn. Mọi thứ vẫn còn bị đặt trong vòng vây [Zun-Quây-Abbu-Zu]... một mắt xích lớn ...

Những sự chậm mặt đơn giản chỉ là do vô tình, nhưng khiến con người ta khó có thể ứng phó được...

Vậy thay vì là ứng phó, hãy để mọi chuyện đơn giản thêm 1 bậc nữa là – NHƯ NGÀY XƯA là được thôi mà.

...

Tan trường, đã giữa trưa...

Nó chở Mèo về nhà xong thì không biết làm gì hơn là dạo phố. Bản chất điên chẳng hao hụt milimét nào trong não nó. Nặng đủ để da nó “chín và có mùi thơm”.

Nhưng không đơn giản là nó làm trò điên đó như thế suốt buổi trưa, nó muốn đi ra đường và tìm kiếm cái bình lặng trong dòng người tấp nập. Để có thể cho những suy nghĩ phức tạp nào đó bắt đầu tấn công não bộ đánh lùi những suy nghĩ vớ vẩn và vô nghĩa trong tâm trí nó.

Cũng chẳng rõ nó nghĩ gì cho đến khi nó chán và về nhà thờ...

Chiếc xe đạp được đẩy vào nhà kho, nó nhanh chóng phụ các sơ nấu cơm trưa. Ngày nào cũng thế, dù là vẫn không làm được tích sự chi, nhưng nó không làm thì lại thấy ảm ức. Các sơ chẳng ai trách mắng nó mà còn mừng khi nó không đụng đến công việc trong nhà thờ. Nói cho cùng thì thậm chí cách đối xử của mọi người với nó cũng đảo ngược hướng gì là nó. Nó vẫn là nó, vẫn chẳng thay đổi bước nào khiến người ta thấy mặt trời mọc đúng hướng Đông cả.

Cho đến khi dùng cơm trưa xong, nó xin các sơ là sang nhà Mèo để cùng làm bài tập. Đây là lại đi nhưng thật thì vẫn long nhong dạo phố, đằng này lại là đi bộ, ai mà tin nó đi học nhóm, kiểu đi bộ tới đấy cũng đã nửa tiếng đồng hồ rồi.

Trời bây giờ vẫn còn nắng, tưởng tượng như cháy cả da nhưng nó vẫn đưa cả da cả thịt ra để nhận “diệt lục”. Không chịu nổi, hỏi sao não bộ không bình thường là thế.

Trong khi con điên thế kỉ này vẫn cố gắng chứng tỏ mình không bình thường ngoài phố thì lúc này Mèo đang cố gắng xử lí nhanh gọn lẹ mở bài tập trên trường, nhiều vô số kể như thế mà nó thì cứ như là mình vẫn còn học lớp 2 chứ không phải 12.

-Mẹ à, Quây chắc nó lại quên vụ cùng làm bài tập, con sang nhà thờ cùng làm với nó nhé. Chiều con về dọn dẹp nhà mẹ cứ đi làm đi ạ.

-Ừ, thế thì đi đi, mà trưa nắng thế này đi bộ ra ấy còn gì da thịt. Hay để chiều rồi sang, tối mẹ đi làm về rồi dọn dẹp nhà cũng được.

-Thôi ạ, đi từ đây sang đó chừng nửa tiếng à, mẹ đi làm kéo muộn, con sẽ về sớm để ăn cơm với ba mà.

Nói rồi thì Mèo bỏ tập vở vào cặp nhanh chóng mặt áo khoát và đến nhà thờ tìm nó.

-Chẳng phải Quây nó sang nhà con sao ? Nó bảo với dì là sang nhà con học nhóm mà.

-Thế ạ, con đợi nó cả 1 tiếng đồng hồ, tưởng nó quên nên chạy sang đây cùng làm, chắc là la cà đâu rồi, để con đi tìm nó, thưa dì con đi.

Lại phải lặn ra phố tìm nó, Mèo cứ muốn điên tiết lên, đầu óc nó chẳng ngốc nghếch đến nỗi mà quên chuyện học nhóm thế này. Ngày mai là tiết Toán, chủ nhiệm 12 của nó sẽ chẳng chờ đường nào sống nếu nó lại quên làm bài tập.

Một đứa đi tìm, 1 đứa thì lang thang chẳng biết vì mục đích gì...

Nó đi xa đến nỗi chẳng biết đây là đâu. Có lẽ là nhầm đường hoặc là do suy nghĩ đầy ý thức của nó biến đâu rồi. Chợt nhìn lại nó thấy nơi này có vẻ lạ lẫm với mình quá, nhưng không vội quay lại, nó tiếp tục đi về phía trước, gió to và nắng dịu đi tại nơi này.

3 giờ trưa ...

Cũng đã 3 tiếng đồng hồ dài đi nắng, nó có vẻ mệt và cũng có được một vốn “sự kiện” lớn trong não rồi. Giờ thì mới cần nơi yên tĩnh để nhìn nhận vấn đề về “sự kiện” này...

Bãi đất trống trải dài 2 bên đường, cỏ xanh và người ta thả trâu bò ở đây để ăn cỏ. Nó cứ ngỡ như trong 3 tiếng đồng hồ mình đã đi về tận vùng quê vậy. Những cái cây to được chia ra như để cai quản 1 khu đất trong một vùng đất cỏ xanh, có thể nhìn mây trắng ở đường chân trời. Nó dừng chân bên một gốc cây to để nghỉ mệt.

Lấy từ trong chiếc cặp ra một quyển nhật kí, vẫn là nhật kí của nó, đã quá lâu để đọc lại những gì trong quyển nhật kí này, nó như cảm thấy chính bản thân không muốn đọc lại cái quá khứ này, nhưng một động lực nào đó khiến nó mở từng trang đầu ra...

Lại nụ cười ấy, khi nó đọc về đoạn nó nhận ra mình có chút gì đó thích Abbu, nhưng càng lật về sau, những trang nhật kí thay nhau làm nhạt đi cái cảm giác thích ấy. Cho đến khi nó lật được đến bài viết của mình vào tháng 1 năm trước, ngày hấn đi và cũng là ngày Abbu chính thức buông tay nó và xem nó như đứa em gái, luôn bảo bọc nó và giúp nó mọi thứ, tất cả những gì nó cần.

Quyển nhật kí được đóng lại vì cũng tại trang đấy, nó đã không còn viết thêm gì về ngày tháng sau này. Nó cũng không hiểu vì sao, nhưng hình như nó muốn giấu đi tình cảm của mình với Chúa, và kể từ ngày ấy Chúa không được “thấy” những gì nó viết nữa, dù rằng Chúa có thể hiểu và biết nó đang suy nghĩ gì.

Hôm nay cũng là 1 ngày bình thường như bao ngày khác, cũng chẳng phải ngày hội nào lớn ở trường hay một sự kiện nào lớn ở housestar. Mà đây là một “sự kiện” lớn trong quá khứ của nó cũng như là lễ chào đón ai đó về. Nó chợt nhận ra rằng quyển nhật kí của mình không kết thúc ở đó, cố gắng lật lại và thật nhanh cho đến khi nó tìm được những dòng chữ ấy, dòng chữ khiến nó chợt không còn giữ được bình tĩnh, khiến nó mang ai đó vào trong suy nghĩ của mình hằng đêm, dù là ở hiện thực hay ở trong giấc mơ.

“Có lẽ anh đã thích em”.

Mọi thứ lại khiến nó như vội vã, nó đóng ngay quyển nhật kí cũ kĩ của mình lại và nhắm chặt mắt, đánh vào đầu mình để những suy nghĩ ấy bật ra. Nhưng, không dễ dàng như thế. Nó ngồi ở đấy cho đến khi thấy đỡ mệt vì đi liên một quãng đường dài, và khi đã lấy lại được chút năng lượng thì lại cong cẳng đi bộ ngược về, nó chỉ còn cách đi thế này để tháo bỏ từng suy nghĩ trên từng bước chân của mình.

6 giờ chiều ...

Mèo chẳng tìm được nó, đi hỏi mọi nơi thì không ai biết nó, cả Abbu cũng sốt cả tim gan ra mà đi tìm nó, ôi đúng là chỉ có nó mới khiến Abbu như điên lên thế này. Kenty cũng bị kéo vào cuộc, chạy khắp phố mà tìm kiếm nó, nó chẳng có điện thoại để liên lạc thì có trời mới tìm được nó thôi.

Ai cũng không có ở nhà, tất cả đều ra phố tìm kiếm nó, chỉ riêng hấn, thường thì khi vừa về nước hấn sẽ rong chơi để ngắm cảnh, đi sang nhà đứa này đứa kia để gặp mặt, nhưng giờ thì chẳng hiểu sao lại vùi mình vào mới truyện của con Zu. Bảo là không thích con bé viết, vậy mà cũng mò tới lấy đọc. Cứ mỗi chap, con Zu lại thấy bị hao hụt đi 1 bản int, hỏi thì hấn bảo không biết. Đấy thì cũng vì chuyện đó con Zu như phát điên lên, cứ tưởng chính con bé đầu óc không được bình thường dần.

Rồi cho đến khi trời tối hấn...

Đèn đường sáng rực trên khắp nẻo đường, Mèo mệt lã người và về nhà chờ tin tức từ những đứa bạn còn lại. Cả con Boo cũng phải đi tìm nó, vì chiều chúng nó hẹn nhau để bàn bạc kế hoạch cho trại xuân, nhưng cuối cùng thì nó mất dạng.

Là vì em muốn có ai đó tốt hơn ...

Là vì suy nghĩ trong em quá đơn giản ...

24. Chương 24

Là vì em muốn có ai đó tốt hơn ...

Là vì suy nghĩ trong em quá đơn giản ...

Đơn giản đến nỗi, nó đã nghĩ mình đã lột bỏ mọi thứ về hấn ...

Tại hồ bơi tại trung tâm thành phố, nó có quyền tự do ra vào, nhưng giờ cũng đã hơn 9 giờ rồi.

-Chú cứ về đi ạ, khi con về con sẽ khoá cửa hộ cho ạ.

Chú bảo vệ ngáp dài vì hôm qua chú ấy phải trực đêm, giờ mà đợi nó bơi xong chắc chú ấy ngủ tại đây mất thôi. Quá quen với nó suốt cả năm trời, ông ấy đi về và dặn dò nó kĩ càng, khu này tuy an ninh nhưng có nhiều người gần đây bảo mỗi đêm có nhiều bọn du đãng đi qua đây và tụ tập làm gì đó khoảng 1 lúc thì đi khi có đội dân phòng đến. Đây là dặn thế thôi, chứ nó thì sợ ai. Gật đầu cho qua chuyện, nó nhanh chóng về tủ quần áo được đặt riêng ở gần phòng thay đồ, nhanh chóng xuống nước.

Suy nghĩ của nó đơn giản là ở đây. Ở đây, nơi mà trong suy nghĩ của nó có thể xoá sạch mọi kí ức, mọi tình cảm của một đứa con gái mới biết thích một người là như thế nào. Rồi 1 năm qua, hằng ngày, mỗi khi đi học về nó lại đến đây để thả mình trong nước, để nó vẫn là nó. Nhưng mọi thứ tan vỡ sau 1 năm, hấn trở về và đi vào trong suy nghĩ của nó một lần nữa. Nó khẳng định mình không sâu đậm với hấn, nhưng nếu giữa hấn và Abbu bây giờ, nó vẫn phân biệt được cảm giác của mình bây giờ đang nghiêng về phía nào. Nó chấp nhận, cái cảm giác thích ấy vẫn còn và bây giờ, nó đang cố gắng vứt cảm giác ấy đi.

“Chúa ơi, con phải làm sao đây ? Chúa hãy để con như trước đi chứ ạ. Không bị ai đó tác động, không bị thứ gì cản trở sự ung dung và yêu đời của con. Chúa đã thấy mà, Chúa đã thấy khi con gặp hấn, con gặp toàn những thứ xui xẻo, Chúa không thấy sao ? Hay là ... Chúa muốn con đón nhận những điều ấy ...”

Lặn xuống và suy nghĩ, nó độc thoại nhưng vẫn hy vọng rằng Chúa có thể hiểu nó. Nó đã mất đi quá nhiều, mẹ, cha, mái ấm, và bây giờ thì sẽ phải mất thêm gì nữa, còn ai nữa để rời xa nó. Một lần nữa nó lấy một hơi thật sâu rồi thả mình xuống nước.

Lần này, nó không còn có thể bày tỏ với Chúa nữa, nó không thể điều chỉnh suy nghĩ và hình ảnh trong tâm trí nó. Một lần nữa, cái chạm môi ở biển ấy khiến nó không thể tự mình ngoi lên mặt nước được. Nó chợt nhận ra dù là 1 năm nhưng sao hình ảnh của hấn lại rõ ràng trong mắt nó như thế. Nó cố gắng đẩy mình lên mặt nước nhưng có cái gì đó khiến nó không thể.

Bóng tối một lần nữa giúp nó xoá đi hình ảnh ấy... Nó như ngất đi dưới nước...

Có lẽ em cần thêm thời gian để tình yêu tự nhạt phai ...

Là vì yêu anh em nhận ra phải dừng lại đây thôi ...

Chì thế thôi...

Nó tỉnh lại trên bờ khi nghe tiếng nhạc ấy phát ra từ xung quanh, mở mắt ra và biết mình còn sống. Xung quanh nó bây giờ không ai quen thuộc cả, lạ lẫm và nó nhận ra có một người đang nghe điện thoại. Tiếng nhạc đây từ nhạc chuông điện thoại, nó chống tay ngồi dậy nhưng chợt một bàn tay kéo nó lại nằm xuống sàn, nó cố dụi mắt để có thể nhìn rõ hơn. Và giờ thì rõ rồi, 4 tên con trai và trong đó không có ai khiến nó thấy mình đang được an toàn.

-Cô em sao lại bơi đêm thế ?

-Cảm ơn các anh đã cứu tôi, muộn rồi tôi phải về.

Nó vội vàng đứng dậy và tên đang đối diện với nó đè nó ra sàn và hôn vội vào cổ nó. Hoảng loạn nó đập thật mạnh vào bụng của tên đấy, một người nữa ướm như nó rồi. Nó cố gắng ngồi dậy nhưng đằng sau của nó lại có ai đó nắm tóc nó xuống khiến đầu nó đập xuống sàn kêu rổ xốt.

-Buông tôi raaaaaaaaaaaaa....

Nó hét lên và lại bần tay một tên nào đó lại bịt miệng nó lại, nó dùng tay bấm vào mặt tên đang bịt miệng nó lại, dùng hết sức lực và đẩy mạnh xuống nước, nó lại vội vàng đứng dậy lần nữa, trong khi 2 tên còn lại vẫn sững sững xem nó định làm gì tiếp theo. Coi bộ là nó đã mệt sau 1 ngày hao phí sức lực một cách vô ích. Nó về thể thủ và đang thầm cầu nguyện sẽ xử gọn 2 tên này, đó giờ nó chưa bao giờ để thua thằng con trai nào, tự nhủ không để mình bị bọn đó làm những chuyện đồi bại, nó dùng hết sức để đánh trả khi 2 thằng con lại tiến về phía nó và tát vào mặt nó một cái như trời giáng.

-Tao không rãnh để xử lý hết đâu nhé.

Nó điên tiết lên và lấy đà chạy lại định xông pha 1 phát nhưng bàn tay ai đó đằng sau lưng kéo nó lại.

-Tụi bây giữ trò gì thế ?

-Mày là thằng nào, không muốn chết thì biến đi.

-Tụi bây mới nên biến đi đấy, tao không thích nói nhiều quá đâu.

Nó như đứng đờ người ra khi tên con trai này xuất hiện, có chút bối rối và lo sợ. Lúc này 2 tên được nó cho xuống hồ đã kịp lên bờ và trông giận dữ hơn lúc này.

Và bây giờ thì thật sự mới bắt đầu, 4 thằng xông đến cùng lúc đánh tới tấp tên con trai này, nó không giúp được gì vì chính nó đang mất bộ đồ bơi chẳng mấy gì kín đáo, vì tình thế bất buộc mới vung tay đá chân để tự vệ, nhưng giờ thì có người “hứng đòn” rồi, nó vội chạy lại bên dãy ghế, trong túi xách nó vội khoát chiếc áo khoát vào người trong khi chẳng màn đến tình hình đang kịch tính ở cạnh hồ bơi.

Tên con trai vô ý để bị đập vào mặt, té về phía sau và cả 4 thằng vây vào đập vào người tên con trai này liên tục, không còn đường nào để có thể đứng dậy. Nó vội chạy lại để giải vây nhưng một cái tát giáng trời lại bay thẳng vào mặt nó, nó té xuống và bụng nó bị đập mạnh vào thành hồ.

Dường như khó thở đi và đau buốt, nó nhăn nhó và ôm bụng một cách trông không ổn thế nào. Chẳng còn biết trời trăng gì nữa, nó chỉ còn biết gọi tên người con trai đó trong sự sợ hãi.

-ZUN À....

Đấy là khi hắn nghe được tiếng gọi từ nó, chút gì đó làm hắn ấm lòng, nó gọi hắn là Zun, cái tên mà hắn chưa được nghe hơn 1 năm qua từ miệng của nó. Cổ ngược mặt lên nhìn nó thì chân của 1 thằng trong 4 thằng đang hội đồng hắn đá thật mạnh vào gò má khiến miệng hắn ứa máu.

Nó vẫn còn nằm đó ôm lấy bụng, hình như có lẽ rất đau vì khi bị tát nó trượt chân và té va đập khá mạnh. Hắn cố gắng chống trả lại nhưng vô ích vì sức hắn chẳng cương lại nổi 4 tên con trai so về thân hình thì hắn phải thua xa, ấy vậy mà vẫn ra dáng “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Giờ thì anh hùng thật đã đến rồi đây. Nó bị một tên nắm đầu lôi đứng dậy và đánh thật mạnh vào cổ, nó ngất đi tức khắc và không còn kịp nhìn thấy ai đang đến.

25. Chương 25

Là vì em muốn có ai đó tốt hơn ...

Là vì suy nghĩ trong em quá đơn giản ...

Đơn giản đến nỗi, nó đã nghĩ mình đã lột bỏ mọi thứ về hắn ...

Tại hồ bơi tại trung tâm thành phố, nó có quyền tự do ra vào, nhưng giờ cũng đã hơn 9 giờ rồi.

-Chú cứ về đi ạ, khi con về con sẽ khoá cửa hộ cho ạ.

Chú bảo vệ ngáp dài vì hôm qua chú ấy phải trực đêm, giờ mà đợi nó bơi xong chắc chú ấy ngủ tại đây mất thôi. Quá quen với nó suốt cả năm trời, ông ấy đi về và dặn dò nó kĩ càng, khu này tuy an ninh nhưng có nhiều người gần đây bảo mỗi đêm có nhiều bọn du đãng đi qua đây và tụ tập làm gì đó khoảng 1 lúc thì đi khi có đội dân phòng đến. Đây là dặn thế thôi, chứ nó thì sợ ai. Gật đầu cho qua chuyện, nó nhanh chóng về tủ quần áo được đặt riêng ở gần phòng thay đồ, nhanh chóng xuống nước.

Suy nghĩ của nó đơn giản là ở đây. Ở đây, nơi mà trong suy nghĩ của nó có thể xoá sạch mọi kí ức, mọi tình cảm của một đứa con gái mới biết thích một người là như thế nào. Rồi 1 năm qua, hằng ngày, mỗi khi đi học về nó lại đến đây để thả mình trong nước, để nó vẫn là nó. Nhưng mọi thứ tan vỡ sau 1 năm, hấn trở về và đi vào trong suy nghĩ của nó một lần nữa. Nó khẳng định mình không sâu đậm với hấn, nhưng nếu giữa hấn và Abbu bây giờ, nó vẫn phân biệt được cảm giác của mình bây giờ đang nghiêng về phía nào. Nó chấp nhận, cái cảm giác thích ấy vẫn còn và bây giờ, nó đang cố gắng vứt cảm giác ấy đi.

“Chúa ơi, con phải làm sao đây ? Chúa hãy để con như trước đi chứ ạ. Không bị ai đó tác động, không bị thứ gì cản trở sự ung dung và yêu đời của con. Chúa đã thấy mà, Chúa đã thấy khi con gặp hấn, con gặp toàn những thứ xui xẻo, Chúa không thấy sao ? Hay là ... Chúa muốn con đón nhận những điều ấy ...”

Lặn xuống và suy nghĩ, nó độc thoại nhưng vẫn hy vọng rằng Chúa có thể hiểu nó. Nó đã mất đi quá nhiều, mẹ, cha, mái ấm, và bây giờ thì sẽ phải mất thêm gì nữa, còn ai nữa để rời xa nó. Một lần nữa nó lấy một hơi thật sâu rồi thả mình xuống nước.

Lần này, nó không còn có thể bày tỏ với Chúa nữa, nó không thể điều chỉnh suy nghĩ và hình ảnh trong tâm trí nó. Một lần nữa, cái chạm môi ở biển ấy khiến nó không thể tự mình ngoi lên mặt nước được. Nó chợt nhận ra dù là 1 năm nhưng sao hình ảnh của hấn lại rõ ràng trong mắt nó như thế. Nó cố gắng đẩy mình lên mặt nước nhưng có cái gì đó khiến nó không thể.

Bóng tối một lần nữa giúp nó xoá đi hình ảnh ấy... Nó như ngất đi dưới nước...

Có lẽ em cần thêm thời gian để tình yêu tự nhặt phai ...

Là vì yêu anh em nhận ra phải dừng lại đây thôi ...

Chì thế thôi...

Nó tỉnh lại trên bờ khi nghe tiếng nhạc ấy phát ra từ xung quanh, mở mắt ra và biết mình còn sống. Xung quanh nó bây giờ không ai quen thuộc cả, lạ lẫm và nó nhận ra có một người đang nghe điện thoại. Tiếng nhạc đẩy từ nhạc chuông điện thoại, nó chống tay ngồi dậy nhưng chợt một bàn tay kéo nó lại nằm xuống sàn, nó cố dụi mắt để có thể nhìn rõ hơn. Và giờ thì rõ rồi, 4 tên con trai và trong đó không có ai khiến nó thấy mình đang được an toàn.

-Cô em sao lại bơi đêm thế ?

-Cảm ơn các anh đã cứu tôi, muộn rồi tôi phải về.

Nó vội vàng đứng dậy và tên đang đối diện với nó đè nó ra sàn và hôn vội vào cổ nó. Hoảng loạn nó đập thật mạnh vào bụng của tên đấy, một người nữa ướm như nó rồi. Nó cố gắng ngồi dậy nhưng đằng sau của nó lại có ai đó nắm tóc nó xuống khiến đầu nó đập xuống sàn kêu rõ xót.

-Buông tôi raaaaaaaaaaaaa....

Nó hét lên và lại bàn tay một tên nào đó lại bịt miệng nó lại, nó dùng tay bám vào mặt tên đang bịt miệng nó lại, dùng hết sức lực và đẩy mạnh xuống nước, nó lại vội vàng đứng dậy lần nữa, trong khi 2 tên còn lại vẫn sừng sững xem nó định làm gì tiếp theo. Coi bộ là nó đã mệt sau 1 ngày hao phí sức lực một cách vô ích. Nó về thế thủ và đang thăm cầu nguyện sẽ xử gọn 2 tên này, đó giờ nó chưa bao giờ để thua thằng

con trai nào, tự nhủ không để mình bị bọn đó làm những chuyện tồi bại, nó dùng hết sức để đánh trả khi 2 thằng con lại tiến về phía nó và tát vào mặt nó một cái như trời giáng.

-Tao không rãnh để xử lý hết đâu nhé.

Nó điên tiết lên và lấy đà chạy lại định xông pha 1 phát nhưng bàn tay ai đó đằng sau lưng kéo nó lại.

-Tụi bây giờ trò gì thế ?

-Mày là thằng nào, không muốn chết thì biến đi.

-Tụi bây mới nên biến đi đây, tao không thích nói nhiều quá đâu.

Nó như đứng đờ người ra khi tên con trai này xuất hiện, có chút bối rối và lo sợ. Lúc này 2 tên được nó cho xuống hồ đã kịp lên bờ và trông giận dữ hơn lúc nãy.

Và bây giờ thì thật sự mới bắt đầu, 4 thằng xông đến cùng lúc đánh tới tấp tên con trai này, nó không giúp được gì vì chính nó đang mất bộ đồ bơi chẳng mấy gì kín đáo, vì tình thế bất buộc mới vùng tay đá chân để tự vệ, nhưng giờ thì có người “hứng đòn” rồi, nó vội chạy lại bên dãy ghế, trong túi xách nó vội khoát chiếc áo khoát vào người trong khi chẳng màn đến tình hình đang kịch tính ở cạnh hồ bơi.

Tên con trai vô ý để bị đập vào mặt, té về phía sau và cả 4 thằng vây vào đập vào người tên con trai này liên tục, không còn đường nào để có thể đứng dậy. Nó vội chạy lại để giải vây nhưng một cái tát giáng trời lại bay thẳng vào mặt nó, nó té xuống và bụng nó bị đập mạnh vào thành hồ.

Dường như khó thở đi và đau buốt, nó nhăn nhó và ôm bụng một cách trông không ổn thế nào. Chẳng còn biết trời trăng gì nữa, nó chỉ còn biết gọi tên người con trai đó trong sự sợ hãi.

-ZUN À....

Đây là khi hắn nghe được tiếng gọi từ nó, chút gì đó làm hắn ấm lòng, nó gọi hắn là Zun, cái tên mà hắn chưa được nghe hơn 1 năm qua từ miệng của nó. Cổ ngược mặt lên nhìn nó thì chân của 1 thằng trong 4 thằng đang hội đồng hắn đá thật mạnh vào gò má khiến miệng hắn ứa máu.

Nó vẫn còn nằm đó ôm lấy bụng, hình như có lẽ rất đau vì khi bị tát nó trượt chân và té va đập khá mạnh. Hắn cố gắng chống trả lại nhưng vô ích vì sức hắn chẳng cưỡng lại nổi 4 tên con trai so về thân hình thì hắn phải thua xa, ấy vậy mà vẫn ra dáng “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Giờ thì anh hùng thật đã đến rồi đây. Nó bị một tên nắm đầu lôi đứng dậy và đánh thật mạnh vào cổ, nó ngất đi tức khắc và không còn kịp nhìn thấy ai đang đến.

26. Chương 26

Ánh sáng lập lờ trước mắt, mắt nó nhìn mọi thứ mờ ảo rồi từ từ định hình lại, nó nhận ra mình đã được đưa về nhà Mèo, cũng không biết ai đã đưa mình về, nên nó cố gượng dậy để nhìn xung quanh.

Lúc này có Mèo bên cạnh nó, từ phòng ngủ của Mèo, nó nhìn ra phòng khách và thấy có hắn và Kenty đang ngồi đó. Xong thì chưa kịp nhìn kĩ hắn đã ra thế nào, Abbu từ nhà sau đi vào phòng và đóng cửa lại.

-Em tỉnh rồi, em có sao không, có thấy đau ở đâu không ?

-Em hơi bị đau ở bụng, nhưng mà chắc không sao, Zun... có sao không anh ?

-Nó bị đá vào mặt nên gò má sưng lên và môi bị rách, đang la ó ngoài phòng khách đấy, thằng ấy thì bị gì cũng hay than van lắm nhưng chắc sẽ không sao.

Nó vội bước xuống giường, nhưng khi vừa gặp bụng lại nó lại ôm bụng và nằm ra đấy la lên đau đớn...

Cửa phòng mở, hắn đi vào khi nghe tiếng la từ nó, Abbu đỡ nó nằm xuống và kéo áo nó lên xem phần bụng của nó. Lúc này Mèo cũng đang cố gắng xem có vấn đề vì lớn không khi nó lại đau đến thế.

Hắn chỉ biết đứng ở cửa phòng mà nhìn nó. Có chút thấy mình vô dụng chẳng giúp gì được cho nó lại còn mang vạ vào thân. Chỉ có khi Abbu ra tay thì mọi thứ mới bình ổn được. Bỏ ra ngoài phòng khách ngồi,

hắn chẳng thèm để tâm nữa, dù rằng trong suy nghĩ của hắn, hắn không chắc tình cảm của mình 1 năm qua đã thay đổi như thế nào, nhưng hắn vẫn thấy có lỗi với nó và mong sẽ trả lại những gì đã “vay mượn” từ nó.

Rồi cho đến khi nó được đưa đến bệnh viện và kiểm tra, mọi người nhẹ đi một gánh vì chỉ là va đập ở phần bụng, có vết bầm tím nhưng không ảnh hưởng đến những phần trong cơ thể nó.

Hắn thì đã về nhà từ lâu cùng Zu, Zu có vẻ lo lắng cho Quậy hơn cả thằng anh ruột của con bé, vậy nên được 1 lát lại chạy đến bệnh xem Quậy như thế nào.

-Đỡ đau hơn chưa, anh đưa em về nhé?

-Dạ, về nhà các sơ nhé.

-... Ừm, Mèo cũng đang ở bên nhà thờ để báo cho các sơ biết rằng em sẽ về muộn vì phải đi kiểm tra sức khỏe.

-Dạ, không biết tên đó sao rồi anh nhỉ, tính ra thì hắn bầm dập hơn cả em đấy ạ. Em lại mang nợ với hắn nữa rồi, hít.

-NÀY... Anh là người đến giải cứu cả hai đấy. Anh cũng bị đánh cơ mà em không xót anh sao, ôi buồn.

Nó liền đánh mạnh vào bụng Abbu và ôm tay mình.

-Ấy da, bụng anh làm gì cứng thế, em bị nứt xương tay rồi đây này, haha.

-Này, ý gì đấy hả. Đây là phải cảm ơn vì anh đến cứu em đi chứ.

-Không, không, hắn đến đỡ đòn trước, hắn mới là người cứu em, hehe.

Nói rồi nó ôm bụng và bỏ chạy trước, dù là có đau nhưng vẫn loi choi chẳng ngoan ngoãn được phút nào.

Và đây, đây là cái ngày mà tất cả gặp lại nhau, không ớn tượng mấy nhưng cũng đem lại nỗi đau một chút về thể xác để khiến tụi nó ghi nhớ ngày gặp lại này. Nó không còn mơ hồ và suy nghĩ trong trạng thái không linh hồn như cả buổi sáng ngày hôm nay nữa.

Mặt trăng mờ mờ ảo ảo trên bầu trời, mây che đi ánh sáng đẹp từ mặt trăng, nó đang ngồi trên mái nhà trong khu nhà ở của các sơ trong nhà thờ. Quả thật để leo lên được cũng là một kì công, cơ mà đối với nó sao đơn giản quá. Ngắm trăng, sở thích chẳng ai nghĩ sẽ là sở thích từ nhỏ của nó, nhưng quá lâu rồi nó chợt quên lãng vàng trăng, nó chìm mình vào cuộc sống xô đẩy ở hiện thực. Và hôm nay, nó lại lần nữa thả hồn vào mây vào gió, cầu nguyện Chúa sẽ đưa nó đến nơi mà nó ước ao được nhìn thấy dù chỉ 1 lần ấy... THIÊN ĐÀNG ? Nhưng hãy đợi đi ngủ đã rồi hắn mộng tưởng.

Zu trở về nhà khi thấy Abbu đưa Quậy về nhà thờ, con bé an tâm và quay về nhà với thằng anh. Có chút gì đó khiến con bé nghĩ mãi về Abbu và Quậy, dù rằng Zu biết Quậy không đặt tình cảm của mình cho Abbu. Nhưng từ sâu trong suy nghĩ ấy, con bé vẫn nghĩ sẽ chẳng bao giờ tháo gỡ sợi dây mà Abbu đang cố gắng buộc nó vào người của Quậy, còn với con bé, sợi dây của con bé vẫn chưa tìm được “con mồi”. Có thể con mồi đó đã được lựa chọn từ lâu, nhưng có lẽ bắt được sẽ là một quá trình gian nan và vô vàn khó khăn.

“Chị ấy vẫn còn chút gì đó với anh 2. Có lẽ rằng việc xem Abbu như anh trai đó là thật. Chị ấy không hề lừa gạt mình dù trong hoàn cảnh nào. Vậy mà mình lại có thể đem hình ảnh chị ấy vào truyện và mặc sức bôi xoá, nhào nát tình cảm của chị ấy. Chị dâu à, em xin lỗi nhé, em hứa rằng câu truyện của em sẽ là một kết thúc đẹp, một kết thúc trên thiên đàng, nơi đó em sẽ là cầm váy cưới cho chị, một “LỄ CƯỚI TRÊN THIÊN ĐÀNG”, chị nhỉ”.

Suy nghĩ ấy đưa Zu vào giấc ngủ. Quậy cũng đã ngủ, cả Zun, Mèo, Kenty và Abbu. Một ngày dài cho sự gặp lại này, ngày mai sẽ phải đối diện tiếp như thế nào, tình cảm ngấn ngủ ngày ấy vẫn còn đọng lại đến hiện tại chứ. Chuẩn bị cho trại xuân năm mới và chuẩn bị kì thi học kì 2 cũng như tốt nghiệp, xa hơn là đại học, 1 chuỗi công việc chen chúc nhau trong khoảng thời gian ngắn nửa năm nay.

27. Chương 27

Khi mặt trời đang dần lên cao, hôm nay tụi nó không học buổi sáng, hoạt động ngoại khoá bắt đầu lúc 10 giờ cho nên cả bọn chúng nó vẫn còn đang nướng thẳng cẳng ở nhà. Riêng Kenty thì đã ra ngoài từ sớm để cùng cậu của Kenty xem các thợ xây đã đến chưa, tiếp theo là để kiểm soát họ. Cũng đã 1 năm qua, Kenty đã bù đủ tiền và cũng đã thú thật đã xài hoa hụt một phần tiền đó. Và bây giờ thì cậu của Kenty đã có thể rảnh rỗi và sang Việt Nam, xây cho thằng cháu của mình một ngôi nhà nhỏ, không phải sống nhờ nhà Abbu nữa. Kenty thì cũng không hứng thú lắm vì cậu ấy không muốn xây nhà cửa cầu kì quá. Cuối cùng thì nhà chỉ nằm trong khoảng mảnh đất hình vuông 64 mét vuông, trông có vẻ chật nhưng đối với Kenty thế này đã quá rộng rãi. Phòng khách, phòng ngủ, bếp và cả phòng vệ sinh, đây thì sẽ thật sự ám áp vào những ngày lạnh giá. Mọi thứ xây gần như hoàn tất trừ việc sơn tường và truyền điện, hôm nay ngôi nhà chính thức được sơn màu, màu xanh dương đậm có những đường viền vàng trông khá tuyệt, xung quanh được xây tường, tạo nên một khuôn sân khá rộng, ắt hẳn sẽ được trồng nhiều cỏ, cậu của Kenty là một người rất chú trọng về ngoại. Thế nên căn nhà nhỏ thế này nếu sân nhỏ nữa thì quả là khiến ông ấy bức mình, diện tích sân rộng và trông mát mẻ. Có lẽ vì ở phía xa khi mặt trời mọc, ánh nắng đã bị che đi bởi các dãy chung cư cao tầng phía xa. Nơi này yên tĩnh, chỉ riêng ngôi của Kenty, và tất cả những mảnh đất xung quanh đều là cây cỏ được mua bởi chính người cậu của Kenty. Số dư xây nhà khá lớn, như đã biết nhà cậu ấy không được to mà.

-Okê rồi nhé, cậu mua hết đất ở đây chỉ để cho con được yên tĩnh thôi đấy, cố gắng học tốt, khi ngôi nhà được hoàn thành xong cậu sẽ về Hàn Quốc. Khi con cần gì thì cứ gọi cho cậu, đừng bao giờ nhờ vào cha con bất cứ thứ gì, biết không ?

-Vâng.

Cũng vì vậy nay Kenty không đến trường, ngôi nhà có thể hoàn thành trong hôm nay và ngày mai. Cậu của Kenty cũng đã dặn dò không được nhận bất cứ gì từ cha cậu ấy nhưng phải nói đã 1 năm qua, kể từ ngày về Việt Nam, cậu ấy chẳng được nhìn thấy mặt cha và chẳng có ai tìm kiếm cả. Tối nay, ắt hẳn Kenty sẽ chẳng dành thời gian cho việc gì khác ngoài việc sẽ dọn dẹp nhà và dành một góc thật tôn nghiêm để đặt ảnh mẹ cậu ấy vào. Một năm qua, bức ảnh của mẹ chỉ mãi nằm trong túi sách, giờ thì đã có chỗ dành hoàng và tươi tắn hơn. Kenty vẫn vậy, vẫn cái nét mặt ấy và sống như không phải là đang sống.

Nói về sự ảnh hưởng, Kenty chẳng bao giờ bị ảnh hưởng từ ai vào từng ấy năm qua. Cho đến khi Mèo xuất hiện thì mọi chuyện vẫn bình thường, nhưng có cái khác thường rằng, hình ảnh của Mèo rất giống hình ảnh khi mẹ của Kenty còn trẻ. Tấm ảnh cưới của cha mẹ cậu ấy vẫn còn nằm trong album ảnh, quả thật Mèo như sinh ra từ mẹ cậu ấy chứ không phải cậu ấy là con của bà ta. Nhìn kĩ, Kenty rất giống cha, đó là điều khiến cậu ấy thấy căm ghét bản thân mình. Thử hỏi ai đó nhìn vào tấm ảnh cưới này, sẽ có khi nhầm lẫn Kenty và Mèo, 2 đứa đã kết hôn rồi cũng có thể.

10 giờ trưa cũng đã đến, nay thì Abbu cũng không đi dự hoạt động ngoại khoá, có lẽ việc hấn về gây cho Abbu có chút buồn gì đó khó lí giải, nhưng Abbu biết rằng là cậu ấy không có chỗ đứng nhiều bằng hấn trong nó, dù gì thì hấn cũng chẳng đứng được lâu đâu, nó cũng sắp định hướng được lối đi của mình rồi.

Nó sang nhà Mèo và cả 2 cùng đến trường, nay trông nó có vẻ không được khoẻ lắm vì cả ngày hôm qua dầm nắng ngâm mưa, lại còn phải bị ăn đá. Đây cũng là do đi long nhong, cho 1 lần xem biết sợ hay không, 1 năm không thường đánh đấm nên coi bộ nó yếu đi, sống với các sơ mà hờ ra đấm đá cho các sơ tống cổ đi.

-Mèo à, thi tốt nghiệp xong, có lẽ các sơ sẽ chấp nhận để tao vào chuẩn bị thực tập trở thành ma sơ đấy.

-Sao cơ, mày quyết định rồi sao, sao sớm vậy, đi tu thật hả ?

-Ừ, tao cũng không biết sao nữa, nhưng từ ngày tao về ở với các sơ thì cuộc sống tao đỡ sống gió hơn, mày không thấy vậy sao ?

-Ừ, cũng phải nhưng mà, mày đã gạt bỏ hết mọi thứ tình cảm chưa, nếu còn thì sẽ khó khăn đó.

-Mày nghĩ tao vẫn ai nữa, tao quyết định rồi, các sơ chắc cũng sẽ vui thôi vì các sơ cũng khuyên tao nên theo nhà dòng mà.

-Ừm... mà y mà mặc quần áo của các sơ, ai tưởng tượng nổi đây... ôi trời ạ.

Nó cười lật ngửa mặt ra sau khi tự tưởng tượng ra cái hình ảnh ấy, xong thì không giữ được tay lái, đâm thẳng vào cái hàng cây bên đường, cuối cùng thì lên trường với bộ đồ đầy vết bẩn.

Nay lớp nó tập trung khá đủ trừ Abbu, Kenty và cả Zun, 3 thằng ấy đều không đi cho nên bọn con gái trong lớp thấy không hào hứng lắm. Vì là hoạt động ngoại khoá, hôm nay có 3 lớp cùng hoạt động chung với nhau.

-Đã lâu không hoạt động ngoại khoá, nay là ngày đầu tiên của năm học, thường thì toàn hoạt động khác lớp, nay gộp lớp thế này tao thấy chẳng thích tí nào.

Con Boo cầu nhàu, cả bọn cũng đồng tình là không thích kiểu hoạt động gộp lớp thế này. Mèo đi lại gần Quậy hơn và nói nhỏ gì đó.

-Có phải, con nhỏ đó, năm trước đã đánh hội đồng mày không Quậy ?

-Ừ, chính là con không phải người ấy đấy, tao không muốn nói cho ai nghe vì sợ ảnh hưởng mọi người xung quanh nên im lặng suốt cả năm qua.

-Không lẽ, Zun, hẳn cũng không nói cho ai nghe về chuyện này à?

-Tao không cho thì lấy gì nói, nói thì cũng không mất gì nhưng tao sợ Abbu lại không chịu bỏ qua, mày biết tính ông mà.

-Ừm, cũng phải, nay chạm mặt lại còn sinh hoạt chung, bất tiện quá.

Mèo thở dài vì cũng cả năm trời không hoạt động tập thể với trường, có những hoạt động trại cuối năm thì cũng chỉ cá nhân đối đầu nhau, nó chẳng gặp mặt được bọn đó quá 5 lần, nay thì có dịp gặp lại thế này thật tình không thích thú chút nào.

-Quậy, có thật là bọn đó, đã đánh cả mày và Zun ?

Boo đi lại chỗ nó khi nghe Mèo nói với nó. Chuyện này Boo đã biết từ trước nhưng nó không đề cập tới và chính Boo cũng không muốn dính vào. Con Boo còn nhớ lần cãi nhau vì chuyện bị đình chỉ hội thao, vì thế dù có nghe qua chuyện đó, con nhỏ cố làm ngơ dù tình hình đó giờ không cho 1 ai ăn hiếp bạn cùng lớp của mình.

-Không có.

-Nói thật đi, đã học với nhau 1 năm rồi, mày còn giấu nữa à ?

-Ừ thì có, nhưng tụi tao cũng có đánh lại cơ mà ?

-Hội đồng là mấy mấy ?

-...

-Mấy hả ?

-2 với 8.

-Mẹ ơi, con khốn đó, để tao.

Quậy kéo tay Boo lại không cho Boo lại làm loạn lần nữa, cũng tại kì ấy không kiềm được cái tính nóng nảy mà lớp nó thua đau đớn trong giải hội thao toàn trường.

-Thôi đi, 1 năm trời rồi, tao không nói thôi, mày nói làm gì, kệ bọn nó, giờ thì sẽ chẳng gây sự nữa đâu.

Boo ầm ỨC buông tay nó ra và không muốn nói chuyện nữa, bỏ về phía căn-tin ngồi uống nước một mình. Nó có vẻ cũng không vui vì cả năm qua ngồi cạnh con Boo, con nhỏ luôn giúp đỡ nó khi nó cần cho dù là cửa khẩu của tụi nó chuyên đắp lẩn nhau, nhưng cũng nhờ cãi nhau thế mà tụi nó yêu quý nhau hơn.

-Boo nó muốn đòi công bằng ày, nó làm lớp trưởng nên đã quen sống công bằng rồi. Mày hiểu cho nó.

-Ừm tao biết mà, nhưng chuyện nào qua rồi thì cho qua đi, tao chẳng muốn làm lớn chuyện, mày đã chẳng thấy ngày trước. Tao chuyên làm lớn chuyện nên mẹ tao mới khổ đến thế đấy sao.

-Hi, cũng phải, thôi mày vào xem hoạt động hôm nay thế nào, chút còn phổ biến cho cả lớp nữa.

Nói rồi Quậ đi lên phòng Hiệu Trưởng để nhận nhiệm vụ sinh hoạt ngoại khoá cho lớp, đây là lần chạm mặt trực tiếp sau 1 năm trước, nó bị 8 đứa lớp ấy đánh hội đồng đến nỗi không được quyền thi bơi lội.

28. Chương 28

Cửa phòng hiệu trưởng mở ...

Nó bước vào, lúc ấy cũng đã có 2 lớp trưởng lớp kia, nó vào trễ và xin lỗi hiệu trưởng. Ở đây không chỉ có 3 đứa lớp trưởng 3 lớp, có hiệu trưởng mà lại còn có 1 thằng con trai lạ mặt, quả là không phải học sinh trường này, nó thắc mắc nên nhìn cái tên này mãi.

-Đủ rồi phải không. Đây là phần sinh hoạt động giao hôm nay, 12A1 tụi em sẽ đảm nhiệm việc trồng cây xanh ở các gốc cây theo hướng dẫn của thầy giám thị. 12A5, tụi em sẽ sơn lại phòng đoàn, sẽ có sự hướng dẫn của những thợ sơn. 12A7, các em sẽ dọn dẹp sạch sẽ sân trường, rõ rồi chứ.

Cả 3 trở mắt nhìn ông thầy ...

-Hoạt động ngoại khoá, sao giống trực nhật quá vậy thầy ?

Nó hỏi lại với vẻ mặt khó hiểu nhất của nó, quả là nó không ham những chuyện dọn dẹp hay làm sạch nhà cửa trường lớp như thế này.

Lúc này thì tên con trai lạ mặt ấy vẫn đang loay hoay với cái lap của thầy Hiệu Trưởng, nếu nhìn rõ thì đây là tên nghiện game cực nặng. Một phần cả 3 đứa lớp trưởng đều đang thắc mắc về các nhiệm vụ được giao, 1 phần thì bị phân tâm bởi cái tên đang bấm máy với cái trò game từ đầu giờ tới giờ.

-Thầy nói là lao động thì tụi em sẽ đến chắc. Nhưng thôi bây giờ thì làm trước đi, trại xuân đến tụi em sẽ khoẻ hơn những lớp khác, sẽ có người giúp tụi em, hôm nay nếu hoàn thành tốt các em sẽ được cộng điểm vào điểm trại sắp tới.

-Ôi, mệt thật đấy.

Cả 3 đứa nhận nhiệm vụ và đi về phổ biến lại cho lớp mình. Trông coi bộ chẳng còn chút hào hứng nào nữa.

-Ba, trưa nắng thế này ba kêu bọn nó làm như thế ác quá không ?

-Tại con chưa biết những bọn học sinh của 3 lớp này thôi, muốn biết thì ra mà xem chúng nó sẽ làm gì. Ba đi công việc 1 chút, khi nào nghĩ là chọn được lớp nào rồi thì nói ba sắp con vào lớp đó. Thế nhé.

[Gia Huy. Là con trai út của hiệu trưởng, cậu ấy chuyển về trường để học xong học kì 2 của năm 12 này. Là tên nghiện game khá nặng và cũng ăn chơi chẳng kém gì ai, vì thế này đã chuyển hơn 5 ngôi trường trong thành phố mà chẳng trường nào khiến cậu ta ở yên 1 chỗ học cho chỉnh tề. Đến khi bị ép chuyển vào trường của cha mình, cậu ấy lại chẳng muốn học hành gì nữa nếu suốt ngày bị kiểm kẹp bởi cha. Gia Huy trông còn khá trẻ con, nhưng xem ra cậu ta có nụ cười khá đẹp, lúng đồng tiền khiến tên con trai này có thể cửa đổ hết cây trong trường này đấy. CON HIỆU TRƯỞNG, giờ thì xuất hiện và sẽ làm ra trò gì đây].

Sau khi tụi nó cật lực đi đào đất trồng cây, bón phân tưới nước ở cây xanh được trồng ở các gốc cây, cả các chậu cây trong trường, tất cả đều mệt lã và ra căn-tin uống nước. Lúc này thì bọn A5 cũng vừa vào căn-tin, nhìn nó với ánh mắt chẳng khác gì một năm trước.

-Ê Quậ, mày đã thấy trận đánh 8:2 bao giờ chưa ?

Cả bọn lớp A5 quay lại nhìn Boo trong ánh mắt khó chịu.

-Ôi trùng tùm lum tìm đen rồi kìa Quậ ơi, haha.

Con lớp trưởng A5 đá cái ghế ngã xuống trước mặt Boo và ngồi vào chiếc ghế gần đó dùng nước.

-Coi bộ, nó không muốn sống thật rồi mà ẹ, há há.

Lúc này, Gia Huy đang đi vào căn-tin với cái tai-phone, lắc lư theo bài hát trông có vẻ khá nhộn. Cũng mặc chuyện gì đang xảy ra, tên ấy đi ngang qua trước mặt Boo và thấy cái ghế đang nằm dưới đất cản đường. Rồi cái tính lóc chóc như con trai ấy lại bị bực, Huy nhảy qua rồi quay lại dùng chân móc chiếc ghế đứng dậy xong thì lại đi thẳng vào nơi bán nước. Cả bọn học sinh trong căn-tin bây giờ thì không căng thẳng nữa, chỉ biết nhìn vào tên Huy ấy với ánh mắt đầy sự khao khát nào đó.

-Ôi, thật sự, rất đẹp trai...

Những tiếng xì xào to nhỏ giữa những đứa con gái, con Boo đang nổi điên bỗng cũng bất ngờ với cái hành động như thế. Bản tính đó giờ vẫn thích trai đẹp cho nên cũng không còn nhớ đến chuyện đang kiểm soát gây nhau với bọn A5 kia.

Cho đến khi tên Huy ấy mua nước xong và lại bỏ ra khỏi căn-tin với cái tướng đi coi trời bằng vung ấy, đôi lúc lại xoay vòng và nhảy khi tên ấy nghe đúng đoạn cao trào của bài hát.

Con Boo lúc này chợt thấy mình đang bị mất tập trung, rồi thì đứng dậy và đá thẳng chiếc ghế vừa được dựng lên từ tên Huy, bay thẳng vào cái bàn con nhỏ lớp trưởng A5 đang ngồi, ly nước đổ xuống làm ướt cả áo và quần của con ấy, đây là chuyện sắp bắt đầu rồi đấy.

-Ra làm việc tiếp thôi mọi người.

Con Boo hướng thẳng về phía sân trường và bảo cả lớp đi theo. Quen nghe lời con Boo rồi nên cả lớp cũng đi theo con nhỏ ra sân trường.

Nặng dịu đi dần ...

BỐP!!

Con lớp trưởng A5, người ta hay gọi nó là Gấu, liền kéo vai con Boo lại và tát một cái rõ mạnh.

Quậy đi đằng trước quay lại và hoảng hốt khi nó nghĩ là sẽ ổn thôi nếu con Boo bỏ đi.

-Này thì hôm nay tao sẽ lột sạch quần áo mày, cho cái tội dám làm ướt đồ của tao.

Con Gấu đi lại và túm lấy tóc Boo, đập mạnh vào bụng sau đó thì đá vào mặt khi con Boo bị té xuống. Tiểu Quân nghiêng răng và đi lại ...

Sắp bắt đầu điều gì đó khó đoán trước được ...

29. Chương 29

Bụp !!

Một cú đâm vào mặt nhỏ Gấu. Khi Tiểu Quân vừa định đi lại thì Boo đã đứng dậy và kéo nhỏ Quân lại, đi thẳng tới và đâm một cái vào ngay gò má con nhỏ vừa đánh mình xong. Quậy lúc này lên tiếng.

-Thôi đi, tao không muốn chuyện này xảy ra lần nữa đâu nhé.

-Mày không muốn thì làm chó gì được tao, haha. Nghe bảo lớp mày mang danh là anh chị trong trường này, thế thì nay thử một lần xem sao.

Con Boo ôm bụng cười to rồi mặt nghiêm vuốt lại tóc.

-Tao cũng muốn kể chiến tích lắm, nhưng có vẻ dài dòng lắm nên thôi thì làm luôn cho nhanh nhé.

Con Boo quay lại nhìn Quậy như hỏi ý kiến của nó, nếu thật sự Quậy gật đầu thì mọi chuyện sẽ kết thúc nhanh chóng lắm.

Quả là vậy, nó chẳng phải là người máu lạnh hay máu ấm, nó là mang dòng máu 100 độ C mà. Gật đầu cái rụp và nó đi lại gần Boo, cạnh Tiểu Quân.

-Lên hết nhé tụi bây, bọn con trai không xía vào, con Mèo thì dừng lại đây.

Nói rồi tụi nó đi lên và bắt đầu dạy cho bọn kia bài học.

Giờ thì không cần hỏi ông trời hay bà trăng gì nữa, nhìn thì sẽ thấy thôi. Một thằng con trai thì có thể đánh lại 4 đứa con gái, mà nó thì có thể đánh được 8 thằng như thế, thế cộng trừ nhân chia xem, mình nó là đủ rồi. Có giỡn hay độ sức thì dừng nên đừng đến đứa được đào tạo võ từ nhỏ chứ.

Hãy tả một chút về quan cảnh hơn là tả về cuộc đánh nhau này, sẽ căng thẳng và đau tim lắm.

Trời nắng lên sau khi đồng hồ chỉ thẳng 12 giờ trưa. Gió làm lá cây rụng nhiều trên sân, công sức dọn dẹp cả sân trường giờ thì cũng như không rồi. Ngoài đường lúc này, xe cộ vẫn còn tấp nập, chỉ cần nhìn ra từ một khe nhỏ phía cổng trường thì có thể thấy lượng xe cộ lúc này đang lưu thông khá đông. Phòng giám thị lúc này vắng vì các thầy ấy đang phụ sơn sửa lại phòng đoàn của trường, còn lại thì đã hết ca trực. Trong trường chỉ còn một cái mở hỗn độn, đông như kiến đang thay nhau thúc hông, nắm tóc, vung đấm lung tung thôi.

Bẹp bẹp !!

Nó phất tay và lau mồ hôi trên trán của mình, khoát vai con Boo và cả Tiểu Quân cười nhếch môi. Cũng đã lâu không đánh đấm cho nên nó có chút cảm giác mệt.

-Thứ nhất, tao không muốn đôi co nên im lặng. Thứ 2, tụi bây không đủ sạch để tao phải đụng đến. Nên nhớ, người đồn tin cũng có cơ sở lắm mới dám đồn như thế. _ Nó dạy đời 1 bài không dài nhưng đủ thấm, nay thì trông nó ác hơn cả các mục sát thủ bộ môn.

-Kiểm chuyện với ai đấy thì phải tìm hiểu rõ lý lịch của đối phương. _ Cả Tiểu Quân cũng không buồn mà chen thêm mấy câu.

-Lần này có bị đình chỉ thì các hội thi thì tụi tao cũng chấp nhận thôi. Nhưng tụi tao không thi được thì tụi mày cũng chẳng có bước được nửa móng chân vào trường đâu nhé.

Con Boo nói ngắn gọn và kéo cả 2 đứa còn lại, bảo cả lớp tiếp tục làm việc, Boo giờ thì đã giải toả cả rồi, cuối cùng thì cũng không để danh tiếng bào mòn tuy cái danh tiếng đánh đấm này chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Bị khổ ải cả buổi sáng, giờ thì xả tress và rửa hận cho bạn mình cũng thấy thoải mái hơn ấy chứ.

Trong trường lúc này không có ai ngoài bọn học sinh. Ở phía xa từ phòng hiệu trưởng, thằng con trai đang nhìn ra với ánh mắt đầy những suy nghĩ. Có gì đó thấy khá hứng thú với bọn nó, nhưng rồi nhìn lại cả bọn con gái đang nằm ra sân với mặt mũi bầm dập, máu me dính đầy áo, đôi mắt chau lại, nhìn đã thấy xót thay rồi. Trong suy nghĩ của tên con trai này, chẳng rõ là đang có ý gì với ai và ý định gì vào lớp mình sẽ chọn.

-Quậy à, xin lỗi nhưng tao không thể bỏ qua cho tụi nó như vậy.

-Không sao, đã lâu không động tay chân, tao mới phải xin lỗi mày. Mày cũng là vì danh dự lớp, không muốn 1 ai trong lớp bị ức hiếp thôi. Chắc có lẽ sau lần này thì sẽ chẳng còn chuyện gì xảy ra với lớp mình nữa đâu.

-Ừm, chỉ còn năm cuối, tao muốn cả lớp đoàn kết, hihi.

Cả bọn hăng hái làm việc thì Quậy và Boo đã thân thiện với nhau hơn theo thời gian. Mèo mỉm cười, bây giờ, đối với con bé, lớp không còn lại sự sợ hãi lớn, mà là điểm tựa lớn nhất. Sự yêu thương, tương trợ, đoàn kết và không ganh tị đố kị với nhau nữa.

30. Chương 30

Một ngày lao động vất vả, cho đến khi nó về đến Housestar để làm việc. Một mỗi cả người cho nên nó chẳng làm gì nổi ngoài việc canh quây, anh Vương thì lại thay nó đi phục vụ. Rồi cho đến khi Abbu đi đâu đó về và thấy nó đang uể oải nằm dài mình ra bàn, cầm bút viết ngoằn ngoèo vào cuốn nháp tính tiền.

-Này nhóc, sao lại mệt mỗi vậy, chơi dữ quá à ?

-Ấy da, 3 thằng bọn anh quả là ác độc, nay là trực nhật đấy, ngoại khoá nổi gì. Cả bọn con gái với được chừng 4 thằng con trai đến phụ, mệt đứt cả người, bọn các anh quả ác mà.

Nó bực nhọc chẳng thèm quay lại nhìn mặt Abbu, chỉ lớn tiếng, đâm bút vào quyển vở như trút giận. Đấy rồi thì Abbu kéo nó đứng dậy và ngồi vào ghế của nó, nó bị lôi ra trong sự ngu ngơ rõ nét.

-Đi ngủ tí đi, đến 11 giờ anh gọi dậy và chở em về, nay ba anh không có ở đây, đừng lo trừ lương.

-Được không đó.

-Được mà, đi ngủ đi, gọi cả Mèo nghỉ tay đi, ở đây để anh lo.

-Lo hết được không đó.

-Dễ thôi [tix... tix ... tix ...]... Zun, đến housestar giúp 1 tay đi, khách đông quá... Oải... mới về nước thì mới về, đừng bảo không biết đường tới housestar đấy nhé... Ok [tix tix... tix...] ... Kenty à, dọn dẹp nhà xong chưa, ừm, xong thì sang phụ tao được không, khách đông quá... Ok vậy nhé, nhanh lên đó.

-...

-Được chưa cô nương, đi nghỉ đi, cần ăn gì hay uống gì thì nói anh bảo người mang vào cho, coi như là chuộc tội với bọn con gái các em.

-Oải, cả đám luôn cơ mà, có phải chỉ 2 tụi em đâu.

-Được rồi thì tối mai anh sẽ mời cả lớp đi ăn, được chứ.

-Thật nhé, haha, sướng rồi, em đi vào game đây, haha.

Abbu cười lắc đầu khi nó tung ta tung tãng đi vào nhà trong, cả Mèo đang rửa li cũng bị lôi một mạch vào phòng khách để chơi bắn súng với nó.

Trời tối đi nhanh chóng, dòng khách thưa đi dần và cả 3 thằng thì đã đỡ người rồi. Quả thật nếu Abbu mà nói cho 2 thằng kia biết nó với Mèo đang ăn chơi “xa đọa” trong phòng khách thì sẽ băm Abbu ra trăm mảnh mất.

9 giờ... Đóng cửa sớm vì khách không còn 1 ai ...

-Tụi bây vào phòng khách chờ tao làm vài món rồi tụi mình cùng ăn.

Abbu đi vào bếp không kể thêm gì về sự hiện diện của nó với Mèo cho 2 thằng này biết.

Cho đến khi Zub và Kenty bước vào ... không biết làm gì hơn là nhìn 2 đứa con gái đang nằm ngủ trong khi tay vẫn còn cầm 2 cái máy điều khiển. Có chút cảm giác giống nhau, Kenty và Zun, cả 2 thằng đều nhìn về một người mà không cần nói ai cũng biết.

Kenty đi lại và bế Mèo vào trong phòng ngủ một cách nhẹ nhàng. Con bé có lẽ mệt mỗi nên không biết chuyện gì đang xảy ra, cả nó cũng vậy. Hắn phải đấu tranh một hồi lâu thì mới dám tiến lại gần nó và lấy cái máy điều khiển ra khỏi bàn tay nó, sau đó nhẹ nhàng bế nó vào phòng như Kenty đã làm với Mèo. Có chút gì đó bối rối khi 2 thằng ngồi nhìn nhau, Kenty không có vẻ ngại nhưng né tránh ánh mắt từ Zun, cả Zun cũng vậy, cũng né tránh ánh mắt khi cả 2 vừa kịp nhìn nhau để nắm bắt được trạng thái. Zun mở lời ...

-Sau 1 năm, 2 đứa bây, tiến triển quá nhỉ.

-Không có.

Ánh mắt Kenty bây giờ không còn bối rối nữa, vì thật sự cho đến thời điểm này, đây chỉ được coi là sự quan tâm với một đứa con gái, đứa con gái khiến cậu ấy nghĩ về mẹ mình mà thôi. Sâu xa hơn nữa thì không.

Kenty nhìn Zun dò xét và cười nửa miệng.

-Cười gì ?

-Mày khác sao ?

-...

-...

-Chỉ là,... đã quá lâu để chạm vào con nhỏ đó thôi. Chắc ... cũng đã không còn nhớ nhiều chuyện trước đây nữa rồi, bởi vậy không còn cãi nhau từ ngày tao về cho đến giờ.

-...

Cả 2 thằng im lặng và nhìn vào khoảng không. Sau 1 năm dài, Zun trông chừng chắc hơn, không hay đùa giỡn nhiều như trước, cao hơn và dường như có sự hấp dẫn nào đó nhiều hơn trước. Nó thì đã chưa nhìn kĩ hẳn, thậm chí chỉ bằng 1 nửa con mắt. Từ sau ngày ấy, nó cảm thấy ngượng vì đã ôm hẳn tại sân bay, 1 phút mất đi chính bản thân nó, nó không hay chủ động như thế, điều đó khiến nó chẳng muốn dính dáng đến bọn con trai nào nữa cho đến bây giờ.

Rồi thời gian trôi, mọi chuyện cũng sẽ đâu vào đó như trước thôi. Cả Abbu cũng thế, cũng sẽ dần quen với suy nghĩ nó chỉ là em gái mà thôi, không nghĩ xa hơn nữa.

-Thức ăn đến rồi... ủa, Quậy, Mèo đâu ?

31. Chương 31

* suýt * ... * suýt *...

Cả 2 thằng đều đưa tay lên miệng để bảo Abbu nói khẽ tiếng. Abbu nhìn vào phòng trong và thấy 2 con nhỏ đang nằm cạnh nhau ngủ như chưa từng biết gì trên đời này. Cười khẽ, Abbu như hiểu chuyện gì xảy ra với 4 đứa này, nụ cười ấy cũng không ẩn ý nhiều lắm cơ mà cũng làm 2 thằng kia ngại đỏ cả tai.

Buổi cơm tối ăn trong im lặng. Cả 3 thằng đã lâu không cùng tâm sự với nhau ...

-Zu đâu sao không thấy đến đây ?

-Mày có thật sự cần sự hiện diện của nó không hay chỉ là phép lịch sự thôi đấy.

-Này, chưa gì muốn đánh nhau rồi sao thằng này. Chỉ là lâu rồi không gặp, nên mới hỏi thôi.

-Nó bận vui đầu vào mớ truyện, tao cũng không biết chừng nào nó chịu kết thúc nữa.

Cả 3 đã kể chuyện cho nhau nghe rất nhiều. Về Zu, về gia đình, về chuyện xảy ra ở trường lớp. Rồi cho đến khi chẳng con gì nói ngoài chuyện tình cảm. Abbu lấy vài chai bia để kéo dài cuộc nói chuyện này ra.

-Abbu, có phải là Kenty với nhỏ Mèo ấy đã có gì rồi không ?

Kenty chen ngang bằng cách đưa ly bia vào miệng Zun ngay lập tức không cho Zun đường nào chối từ.

-Haha, cũng không biết nữa. Cơ mà Kenty, sao lại còn lưng trả nợ cho cha vợ thế.

-Tụi mày thôi đi, còn sự lựa chọn lúc ấy sao. Nếu là tụi bây, cũng sẽ vậy thôi.

Abbu cười lắc đầu...

-Nếu lúc cha Quậy vẫn còn khả năng cứu, thì ắt hẳn tao sẽ làm điều đó giống mày. Nhưng tiếc là ...

Có nét buồn trên gương mặt cậu ấy. Đã nhiều lần khi chỉ có 2 đứa ngồi cạnh nhau, Quậy luôn kể về những gì cha nó đã làm khi còn sống. Đó không phải là những kí ức buồn, vì trong mắt nó khi còn nhỏ, cha nó là 1 thần tượng lớn. Nhưng, thời gian làm cái hình tượng ấy bị phai mờ dần, cho đến cái ngày mẹ nó bỏ đi và

cha nó thì tìm được người mới. Abbu kể lại mọi chuyện và trong ánh mắt của cậu ấy hiện lên thứ gì đó đủ khiến người ở đó biết cậu ấy rất quan tâm và hiểu Quậy đến mức nào.

-Mày hiểu con nhỏ đó quá nhỉ. Một năm dài, ắt hẳn đã có 1 chút tình cảm nào đó ... chứ ?

Zun hỏi trong sự ngập ngừng. Trước đó cũng chỉ vì chuyện tình cảm này mà cả 2 thằng đã khó có thể nói chuyện với nhau. Abbu không oán trách sự xen ngang của Zun, nhưng chính Zun, hẳn cảm thấy có lỗi trong chuyện này rất nhiều. Bạn thân thì sẽ không bao giờ tranh nhau trong chuyện tình cảm mà.

-Không như mày nghĩ đâu. Trước đó vẫn thế sau này vẫn vậy, Quậy không hề thích tao theo phương diện tình cảm. Trước đó thì hình như ... con bé có thích ... “ai đó” nhưng cho đến bây giờ thì sạch sẽ rồi. Nhưng tao nghĩ, ngoài người đó ra chẳng ai đánh thức cái cảm giác đó cho con bé lần nữa...

Cả 3 thằng im lặng, im lặng theo suy nghĩ riêng của từng người, nhưng với Zun đây là sự im lặng để nghĩ về câu nói của Abbu. “Ai đó”, ai đó là ai và có phải là hẳn không ?

Abbu tuy không phải là người hay để ý đến chuyện người khác hay nói khác đi là quan tâm đến suy nghĩ của mọi người xung quanh. Nhưng cuối cùng thì cậu ấy cũng lý giải được mối hỗn độn giữa tụi nó và để nói người nào biết rõ nhất mọi chuyện diễn ra lúc này, chỉ có thể là Abbu mà thôi.

-Tối rồi, đưa 2 con nhỏ đó về thôi, hôm trước cứ 1 nước đòi về 1 mình. Xong thì cũng tìm đúng đường toàn là quỹ dữ, tao mà không theo sau thì chẳng biết đường nào mà cả 2 về đến nhà. Kenty đưa Mèo về nhé, chẳng mấy khi mày đến đây chơi, giúp tao. Nay tao mệt mỏi cả ngày ở quán rồi, tụi bây chẳng cực bao nhiêu, Zun đưa Quậy về nhé, lâu không gặp kiếm chuyện mà cãi nhau đỡ buồn đi, tao dọn dẹp chỗ này cho.

Không đợi 2 thằng kia từ chối, Abbu nhanh chóng đem mớ chén đĩa xuống bếp để khỏi phải cản chân, cả 2 lại ngại mặt không muốn đưa 2 nàng kia về. Cũng đã lâu không ngồi cùng xe, sẽ “vui” thôi mà ...

Mèo tỉnh dậy sao khi Kenty chỉ cần lay nhẹ thôi, mặt con nhỏ khờ ra đấy nhìn xung quanh xem chuyện gì xảy ra, mắt thì vẫn con nhắm con mở. Cho đến khi Kenty kéo tay đứng dậy, lúc ấy thì Mèo mới biết đây là đâu và ai đang gọi mình dậy.

-Có gì không dạ ? _ Mèo dụi mắt và che miệng ngáp dài.

-Về thôi.

-... đưa mình về hả ?

-Nhanh đi.

Nhớ cái ngày hôm ấy, cả hai gọi nhau theo đúng nghĩa tuổi tác rằng là phải anh em, nhưng rồi chẳng hiểu vì sao thời gian về sau thì là cậu và tớ, Mèo chỉ quen miệng gọi Abbu là anh thôi, còn với Kenty, đã quen là bạn cùng lớp và chưa từng nghĩ cậu ta lớn tuổi hơn mình. Dù giờ biết cả rồi nhưng thôi miệng kêu sao thì tai thẳng kia nghe vậy thôi.

Cuối cùng thì cũng 1 cặp về nhà thành công. Abbu chỉ còn chờ đợi nó và Zun về nữa thôi, có lẽ là sự gán ghép này không mấy hoàn hảo, nhưng cũng đủ cho tụi nó có thời gian bên cạnh và quan tâm nhau hơn. Abbu cũng chẳng hiểu vì sao càng ngày cậu ấy lại càng muốn trở thành ông mai bà mối cho cái bọn này. Một phần Abbu hiểu Quậy và Mèo cần ai, 1 phần là do cậu ắt hiểu 2 thằng bạn mình quá ngây thơ để cho đến 19 tuổi rồi vẫn chưa có được 1 mảnh tình làm tin. Nói thì mới suy nghĩ lại, cả 3 thằng không những bề ngoài không cần chăm sóc mà cả tài năng cũng không cần thi như thế lại chẳng cửa được cô nào, chuyện tình cảm thật khó lý giải thật.

Abbu mãi suy nghĩ gì đó cho đến khi thấy Zun bế nó ra xe. Zun nhìn Abbu trong vẻ mệt mỏi và chán nản khi luôn gặp phiền toái với con nhỏ này, dù là 1 năm trước hay là bây giờ.

-Trời có sập thì con nhỏ này cũng không chịu tính.

Hắn nói ngắn gọn đủ cho Abbu hiểu chuyện gì rồi, che miệng cười khoái chí như trêu Zun, cho đến khi Zun đặt nó vào ghế trước xe của hắn. Xe hướng về cổng và 1 cặp nữa về nhà thành công. Abbu bước ra ngoài nhìn theo, nụ cười ấy bắt đầu nhạt dần, chuyển biến từ dấu á sang dấu gạch ngang rồi thành dần dấu á vậy

đấy. Vẫn còn gì đó với Quậy nhưng điều gì đó khiến Abbu cố quên đi. Đơn giản nhất có thể gọi là buông tay để nó có thể nắm lấy bàn tay khác.

32. Chương 32

Sáng hôm sau, nó đến lớp trễ, Mèo cũng vạ lay với nó. Khi lọt vào được tới lớp thì có vẻ tình hình khá căng thẳng, Abbu đang không vui cho nên trông không được hay cho lắm. Zun thì im lặng, xong rồi lại nói “bỏ đi, chuyện lâu rồi”. Kenty thì vẫn không bận tâm mọi chuyện.

Khi thấy Quậy đến, con Boo chạy ra cửa lớp và nói cho nó biết chuyện gì đang xảy ra. Và chuyện thật sự xảy ra khi ai đó đã nói về việc 1 năm trước 4 thằng con trai và 4 đứa con gái đã đánh nó và Zun. Nó biết rằng Zun sẽ không nói ra chuyện này và cũng muốn ngăn cản Abbu nhưng tình hình lúc này không còn ổn nữa.

-4 thằng chỉ đánh 1 thằng con trai và 1 nhỏ con gái à. Sao mày và Quậy lại im lặng bỏ qua vậy hả ?

Nó bước vào và cố giải thích mọi chuyện.

-Vì lúc đó, lớp mình vừa bị đình chỉ thi nên em không muốn mọi chuyện rồi thêm nữa.

Boo cũng nói thêm vào trong chuyện này.

-Hôm qua, tụi này đã xử xong cả rồi, đừng ai nhắc tới nữa.

-Ừ thì không nhắc nhưng cũng phải giải quyết 4 thằng đó.

Vừa lúc cô chủ nhiệm của tụi nó vào, cả đám tụi nó vội về chỗ. Quậy có chút bất an trong chuyện này vì không biết Abbu sẽ làm gì.

Trời hôm nay không nắng, hơi âm u nhưng có lẽ ông trời vẫn chưa chọn đúng thời điểm để đổ mưa. Tiếng học sinh ồn ào dần khi sắp hết giờ học, lớp học vẫn đang căng thẳng cho đến khi chuông reng.

Loa trường thông báo tất cả học sinh ở lại trường cho đến chiều để các lớp trưởng triển khai kế hoạch trại xuân sắp tới. Nó và Mèo cùng xuống phòng hiệu trưởng để ghi chép lại những hoạt động cần chuẩn bị. Năm nay dân cán bộ lớp vẫn giữ nguyên, Mèo vẫn là bí thư của lớp nên trông con bé bận rộn hơn cả nó. Trong khi nó đang trên phòng hiệu trưởng thì trong lớp Abbu đang vẫn dò hỏi Zun về 4 thằng đã đánh hấn hôm ấy. Abbu không phải là người hay gây chuyện, nhưng nếu chuyện đó liên quan đến Zun hay Kenty, bây giờ thì thêm Quậy thì ắt hẳn sẽ chẳng bỏ qua đâu.

Boo, con nhỏ cảm thấy mệt mỏi và nói vài lời...

-Trại xuân sắp tới, lớp mình không thể để bị đình chỉ lần nữa. Nếu thật sự Abbu muốn làm rõ chuyện này thì đợi xong trại hẳn muốn làm gì làm, thế nhé.

Cả lớp cũng đồng ý như vậy, 1 phần không muốn hoạt động phong trào lần này lại bị đình chỉ, 1 phần cũng muốn rửa hận cho thành viên lớp mình. Trận đánh đám hôm qua chỉ là rửa hận cho nó mà thôi, còn hấn thì vẫn chưa xong mọi chuyện ở đó.

Cho đến khi nó và Mèo về tới lớp, mặt cả 2 đứa bơ phờ cả ra, Boo cười to lên khoái chí.

-Hiểu rồi chứ gì, kì này thì không kịp mà chuẩn bị cho cái trại xuân này.

-Mày biết còn có chộc tao đấy à, mệt thật, ghi thôi cũng không kịp rồi. Mèo, triển khai cho lớp đi mày.

Mèo lên bảng vừa viết ra và vừa giải thích về từng hoạt động sẽ phải chuẩn bị. Trại xuân không có phần hát cho nên đây không thuộc lĩnh vực của bộ ba nhà hấn rồi. Chờ phần khác thôi.

-Trại xuân năm nay kéo dài 3 ngày 2 đêm. Cho nên phần chuẩn bị cho các hoạt động sẽ chẳng được ít. Mọi người nghe kĩ nhé. 5 hoạt động chính của 2 đêm là nhảy hiện đại, miss duyên dáng, miss sai gòn, hội thi lông vũ và diễn kịch. Phần thưởng cho trại xuân lần này là trọng vé cho cả lớp du lịch biển Nha Trang 3 ngày 2 đêm. Mọi người, fighting !!

Con bé cười tươi sau khi tóm tắt về các hoạt động. Cả lớp hô hào khi nghe đến phần thưởng trại xuân. Nghe khá hấp dẫn và muốn lãnh giải này sẽ phải bỏ khá nhiều xương máu đây. Nó úp mặt xuống bàn thở dài, thừa biết người cực nhất chỉ có nó mà thôi. Vỗ vai Boo, nó bảo:

-Boo, tao trả cái danh lớp trưởng ày đó, aaaaaaaa.

-Không, cảm ơn lòng tốt của mày, tao thấy mày xứng đáng lắm, haha, tự hưởng thụ đi, haha.

Nó trông có vẻ mệt mỏi vì sau giờ giải lao, nó phải bắt đầu tự nỗ lực triển khai ra các hoạt động này theo trình tự và nhận góp ý từ mọi người. Mèo đang ngồi soạn thảo ra một cách gấp rút, trong khi cả lớp xuống căn-tin mua ít đồ ăn thức uống đem lên lớp để sống hết buổi trưa hôm nay.

Nó nằm úp mặt xuống bàn trông khá mệt mỏi, mà cũng chỉ vì cái hành động này của nó đủ khiến ai đó lo lắng rồi. Abbu vội xuống căn-tin để mua cho nó ít thức uống, trong lớp lúc này chỉ còn mỗi hấn và nó thôi, Mèo thì mãi mê ngồi ghi chép chẳng biết trời đất thế nào, Kenty thì ngoài việc nằm dài ra ghế ngủ chẳng còn việc nào khác để làm.

Tiếng bước chân ngày một gần, nó cũng chỉ nghĩ đó là Mèo mà thôi, từ bữa đến giờ nó chẳng buồn nhìn mặt hấn lần thứ 2, cho đến khi hấn vào chỗ và ngồi bên cạnh nó.

-Xong chưa Mèo ?

-Cũng sắp rồi.

Nó chợt ngược mặt dậy khi nghe giọng nói lạ từ một tên con trai không được coi là lạ với nó. Có chút gì đó cảm thấy giật thót tim nhưng rồi lấy lại bình tĩnh nó gần giọng hỏi.

-Sang đây làm gì ?

-Đây là đừng có bơ thế chứ, cũng đã về 2 ngày rồi, không hỏi bạn trai mình câu nào à.

-Thôi đi nhé, ai là bạn trai của tui cơ chứ ?

-Đùa thôi mà...

Hấn cười mỉm với nó, chẳng hiểu âm mưu gì cơ mà làm nó tự dừng mất phương hướng.

-Tui muốn yên ổn năm nay đây, đừng có bày trò gì nữa với tui.

-Ấy da, lại làm ơn mắc oán rồi. Chuyện hôm ở bể bơi lại chưa cảm ơn lời nào đấy. Đêm qua tôi lại không đưa cô về thì chắc đã ngủ lại ở quán cà phê rồi.

-Cái gì ? ... Anh đưa tui về á, không phải ... không phải là ... Abbu sao ?

-Đây là trong nào cô chỉ có Abbu thôi à, biết thế chờ cô về tới nữa đường thì thả cô ở đấy cho thú hoang ăn thịt cho rồi.

-NÀY.

Nó quát lớn làm Mèo giật mình và nhìn dáo dác. Nó đứng dậy và nắm áo hấn kéo ra khỏi ghế.

-Đây là đi chỗ khác cho không khí có nhiều oxy đi.

-Đây, cô vong ơn thế đấy hả ?

-Đây là anh cũng vong ơn nhiều lần rồi, ngược lại có thắm vào đâu. Cơ mà hôm ấy Abbu không đến người chết trước là anh đấy, chẳng được tích sự gì cả.

Nói rồi nó thẳng một nước bỏ xuống căn-tin ngồi, hấn thì nổi giận vì chưa kịp bắt chuyện gì hay ho thì đã cãi nhau rồi. Quả là khi có nói chuyện nó cũng không buồn nhìn mặt hấn, xem hấn như chỉ được âm thanh mà đi hình ảnh ấy. Chẳng khác mấy so với 1 năm trước, có điều là bây giờ nó mạnh mẽ gấp tí lần rồi, khó mà làm nó lay được.

Chẳng ai như nó, ngoài miệng nói với Abbu rằng là Zun mới là người cứu nó hôm ấy. Rồi khi gặp được Zun rồi thì lại bảo là nhờ Abbu nên 2 đứa mới thoát được, chẳng hiểu nổi nó nghĩ gì nữa.

Nếu Zu thấy được những cảnh tượng thế này thì con bé đã vội đuổi anh nó về Việt Nam ngay khi vừa sang Mỹ. Hẳn cần kiến thức trong chuyện tình cảm và đủ tinh thần đón tiếp gì đó từ nó, nhưng 1 năm là quá dài với nó, nó tập quên hẳn và bây giờ thì nó chẳng cần dựa dẫm gì vào hẳn nữa. Hẳn là Zu sẽ bảo “ có cơ hội thì không biết nắm giữ”, và quả thật là vậy mà. Có lẽ hẳn đã loại bỏ từ ghét đối với con gái được rồi, nhưng đối với Quậy bây giờ, hẳn không nghĩ sẽ tiến xa hơn ngoài mức bạn bè, tình cảm thật sự quá phức tạp với hẳn, trước đó và bây giờ cũng vậy.

Rồi khi nó ngồi cùng Abbu dưới căn-tin, vừa ầm ỨC vừa trút giận lên Abbu vì đã để hẳn đưa nó về. Abbu chỉ biết che miệng cười thầm rằng là cậu ấy cố tình như thế mà. Trong khi đó hẳn lại bị Mèo trêu chọc.

-1 năm trước tường làm bằng gạch, còn bây giờ thì làm bằng thép đấy, hehe.

Mèo dùng cả trăm kiểu nói láy để hẳn tự thấy mình bị ngượng vào lúc này.

-Tôi có ý gì đâu, chỉ là lâu quá không gặp, cho nên ...

-Cho nên muốn thử xem tường chắc không hủ, haha.

-NÀY, thôi cười có được không ?

Đấy rồi thì quê thật rồi. Mèo che miệng cười khúc khích chẳng khác gì Abbu lúc này. Chỉ riêng có 2 đứa chúng nó bị nổi điên thôi, sau cái trại xuân này ắt sẽ có nhiều chuyện vui xảy ra thôi.

33. Chương 33

Con người ta khi xa thì chờ đợi ...

Khi bên cạnh lại muốn né tránh ...

Đời này luôn ngược với tội nó mà...

“ Đây là muốn chọc điên thằng này chứ gì ? Để xem, chẳng thèm bắt chuyện nữa, đến khi cần giúp chi đi sẽ thấy, anh đây lên mặt ở đó mà quỳ xuống năn nỉ cũng chẳng thèm giúp. Nên nhớ trong lớp này không nhiều con trai, mà con trai có tài thì bị hiếm đó”.

Đấy là trong suy nghĩ cũng mang cái vẻ ngạo mạn tự cao vốn có của hẳn.

Đối với nó lúc này thì thế nào ? Ừ thì có chút tức giận và hận hẳn thấu xương tuỷ, nhưng để ghét hẳn như ngày trước thì không rồi. Một thời hẳn đã làm nó hiểu thế nào là sự quan tâm, yêu thương và bên cạnh khi nó cần. Có lẽ do hẳn “may mắn” đến vào lúc nó gặp những hố đen trong đường đời, cứu nó ra khỏi hố đen nó, đưa nó đến bến bờ khác, có mọi người luôn bên cạnh nó. Có lẽ do vậy sự sáng trong mắt nó lúc này ắt chỉ có hẳn.

Khi trở về lớp sau giờ giải lao, chúng nó bắt đầu vào việc bàn bạc cho kế hoạch trại lần này. 12 năm dài chỉ mong đến cái đợt cắm trại đêm này thôi. Tất cả cửa lớp trong trường đóng lại, kế hoạch bắt đầu được vạch ra, tất cả lãnh đạo cầm đầu lên tiếng đưa cuộc thảo luận đến hồi cao trào của năm nay.

..

Nắng dịu đi, gió vẫn đang thổi tạo nên bầu không khí im lặng ở sân trường lúc này. Ngồi trường mang vẻ hiện đại nhưng những gốc cây to lớn thay vào đó khiến ngôi trường trông lâu năm và là lạ hơn. Khi nắng đã không còn chỗ trong sân trường nữa, những tầng lầu cao khiến mặt trời chưa lặn cứ như đã xuống núi lâu rồi. Hồi chuông từ khắp các dãy lầu vang lên, lúc này sự ồn ào bắt đầu lấn chiếm bầu không gian. Các cánh cửa mở ra với mỗi vẻ khác nhau, các học sinh mỗi lớp bước ra theo mỗi nét mặt khác nhau. Căng thẳng, lo lắng có, hờn hờ và đầy tự tin cũng có. Chỉ riêng lớp nó vẫn chưa chịu tung cửa ra mà đi về.

-Cũng đến giờ về rồi, mọi người chắc phải về thôi, chỉ còn 2 tuần để chuẩn bị cho đợt trại cuối cấp này, cố gắng nhé. Chủ nhật này sẽ họp tập thể tại nhà một bạn nào đó, bắt tay vào làm việc luôn. Nhà ai rộng rãi và có sân lớn, có thể cho cả lớp mượn diện tích để cùng làm các hoạt động không ?

Tất cả mọi người ai cũng giơ tay. Mèo thì không và nó cũng không, ai cũng biết là nhà Mèo thế nào và chỗ nó ở ra sao mà. Kenty cũng chẳng buồn giơ tay, cậu ta thì có bao giờ hào hứng trong những chuyện thế này.

Cuối cùng thì Abbu cũng lên tiếng ..

-Hay nhà Kenty, ở đây chỉ có nó ở một mình mà nhà thì có sân rất rộng, không gian xung quanh yên tĩnh. Thế nào lớp trưởng ?

-Cái này chủ nhà quyết định nè.

Cả lớp im lặng nhìn Kenty, ai mà chẳng rõ cái con người chẳng dành năng lượng cho việc “Speaking” thế này cơ chứ.

-Sao cũng được.

Cả lớp la hú nòng nhiệt, hiếm khi nào cái tên mặt lạnh này chịu đóng góp chút gì đó cho lớp. Có lẽ vì vậy lần này ắt hẳn sẽ vui đây.

Nó nhanh chóng nói hết đoạn cần nói xong thì giải tán cả lớp. Hôm nay nó vẫn phải làm việc ở Housestar cùng Mèo nên 2 đứa nó tranh thủ về quán luôn, chẳng bận phải về nhà nữa chi cho xa.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, nó đang lớn dần dưới sự dõi theo của Chúa. Cũng đã hơn 1 năm rồi, kể từ ngày mẹ nó ra đi và sau đó là cha nó mất. Nỗi đau phai nhạt đã lâu rồi, nó ít khi nghĩ đến và buồn, luôn cười tươi và xem mọi chuyện lúc bây giờ theo 1 hướng tươi đẹp hơn. Thử hỏi ai rằng là đang có 1 mái ấm, có cha có mẹ, bỗng dưng biến mất tất cả, chỉ còn lại đó người di không quen biết và người em cùng cha khác mẹ chưa đủ nhận thức nó là ai, ai có thể chịu được. Nhưng, nó đã sống được đến hôm nay, không đánh mất chính mình và hiểu ra được có nhiều thứ tình cảm xung quanh mà nó chưa khám phá ra.

Đạo gần đây nó hay nghĩ đến việc có nên đi theo nhà dòng, theo Chúa để sống một cuộc sống đẹp chỉ có sự bình yên trong tâm trí và tình yêu to lớn với Chúa thôi. Nhưng giờ thì có chút gì đó, trong cuộc sống của nó vẫn chưa được sắp xếp xong, nó mệt mỏi vì cái “chút gì đó” ấy cho nên vẫn chưa đủ tinh thần nói với các seur về việc sẽ đi tu. Rồi cũng đến lúc, nó cũng phải đối diện để quyết định, không lâu lắm, ... là tối hôm nay.

Nó trở về từ Housestar sau khi làm việc cật lực. Cả ngày hôm nay nó chỉ ở ngoài đường và lớp học, chẳng thấy được mặt các seur và cũng chẳng ra đài tượng Chúa mà đọc kinh thánh.

34. Chương 34

11 giờ đêm...

Ngồi ở hành lang lầu trên, nó tìm kiếm mặt trăng hay những vì sao, nhưng chẳng có gì cho nó ngắm, buồn bã đi vào phòng lật mở bài vở ra để học, hiếm khi nào thấy nó như thế này.

Đêm khuya dần, gần 12 giờ, các seur về phòng sau khi đã đọc kinh tối. Nó về và quên bèn việc phải đọc kinh thánh hằng đêm, bình thường thì vẫn nhớ nhưng có lẽ dạo này học nhiều nên đầu óc không minh mẫn lắm. Seur cả về phòng và thấy nó đã nằm ngủ trên mớ tập vở còn bữa bọn xung quanh giường. Chỉ biết lắc đầu cười, Seur dọn dẹp lại và đỡ người nó nằm lại cho đàng hoàng. Nhưng rồi nó kéo đi lại...

-Đi ngủ với con tối nay đi.

-Sao thế, đó giờ có như thế đâu, tối nay dì còn vài việc chưa làm xong, có gì không con.

-Dạ... không ạ ...

Seur hiểu nó đang có tâm sự nên đành ngồi lại và nghe nó nói.

-Tuần sau, con phải quyết định hả dì ?

-Ừm, đợt đăng kí hạn chót là cuối tuần sau. Con sẽ học để trở thành như dì, có chút khó khăn nhưng cách đơn giản nhất để vượt qua là con phải trải lòng và sẵn sàng phụng vụ Chúa.

-... con cũng không biết nữa, nhưng mà con đang mệt mỏi với cuộc sống, con không được thanh thản và thoải mái trong suy nghĩ của mình.

-Con cứ suy nghĩ thật kĩ, các dì không ép con, chỉ cần con sống tốt là được.

-Dạ, 2 tuần nữa là hội trại rồi, cho nên con sợ sẽ không về nhà thờ được. Tối nào cũng phải đưa Mèo về rồi mới về nhà thờ, trời tối và lại vắng. Có lẽ con sẽ ngủ nhà Mèo vài tuần sau khi hội trại kết thúc, được không dì.

-Ừm, con đừng là cà rong chơi là được. Nhớ là luôn làm điều tốt, không được đánh nhau hay gây sự với bất cứ ai nghe chưa.

-Con biết rồi ạ.

Cuộc nói chuyện không mấy lâu nhưng nó cũng nói được phần nào cảm xúc lúc này. Không phải do sự ảnh hưởng từ ai đó, mà là do suy nghĩ và tâm hồn của nó đang nặng nề dần đi. Mọi việc trong 2 tuần sắp tới chồng chất, đây không phải là giấc mơ nên nó chẳng thể biến mọi thứ gói gọn trong từ “fiction” được. Giờ thì mọi chuyện đang vào đường mà ông trời đã vẽ sẵn cho nó, bước và cảm nhận thôi...

... the FACT ...

... The FACT ...

... the FACT ...

Ngày ngày trôi qua, đã bước sang 1 tuần mới. Những ngày này mưa rơi mãi, mỗi sáng thức dậy cứ cố tìm kiếm những tia nắng từ mặt trời nhưng thay vào đó chỉ toàn là mây đen. Mỗi đêm đến tìm về nhà khi con đường phía trước toàn màu trắng do mưa to. Nó cảm thấy sự nặng nề như trùng xuống, sự mệt mỏi cứ bồi đắp theo từng ngày. 7 ngày nữa nó phải đưa ra quyết định những suy nghĩ hiện tại khiến nó chẳng thể nào tĩnh tâm được.

Hôm nay cũng chẳng khác những ngày qua, trời mưa tầm tã, chúng nó đang ngồi trong lớp học và cố gắng tập trung nghe giảng. Tập trung khi trời mưa lớn thế này thật là khó khăn với tụi nó và nhất là nó. Dù vậy nhưng chỉ còn vài tháng nữa thôi là sẽ chẳng còn ngồi nghe giảng trong cái mái trường đầy kỉ niệm này nữa rồi. Cả lớp, ai cũng vậy, đều chăm chú nghe giảng để có thể tiếp thu mọi kiến thức còn thiếu, nó là người lại càng muốn nghe hơn khi điểm số của nó cho thấy khả năng tốt nghiệp đang nằm trong giai đoạn nguy hiểm, tính xa hơn là Đại Học thì ắt nằm trong giai đoạn nguy kịch. Ôi, Chúa lòng lành !

Được chừng 1 tuần, hần ngồi đằng sau nó, nhưng rồi khi thấy chiến tranh xảy ra liên tục, cô chủ nhiệm của nó phải đành đưa hần về vị trí cũ của 1 năm trước, cách xa nó và gần Mèo hơn.

Chúng nó chỉ còn phải học hết tuần này nữa thôi, nghỉ Tết tận 3 tuần trong khi hội trại xuân thì kéo dài trong tuần thứ 2. Trước khi nó chuẩn bị ọi hoạt động, nó phải quyết định rằng là sẽ theo nhà dòng hướng đạo hay chỉ ở lại nhà thờ cho đến khi tự có thể sống được mà không cần nương tựa vào các seur nữa.

Trong sự sắp xếp, lên kế hoạch từ dàn ban cán sự lớp, chiều nay phải đi mua các vật dụng cần thiết để chuẩn bị bắt tay vào cho những phong trào trại xuân. Trời mưa lớn thế này ắt sẽ ngán chân tụi nó thôi, rồi sắp xếp thế nào đấy, ai cũng chia nhau đi, còn mỗi nó và hần là thừa thãi lại. Abbu đăng ra quyết xanh rờn rằng là ...

-Thế là đủ bộ rồi nhé, Zun với Quậy kiêm phần chuẩn bị cho hội thi Long Vũ. Giờ thì cố gắng đội mưa, Abbu đã chỉ nhà Kenty rồi, vậy nên mua xong tập trung ở nhà thằng ấy nhé.

Cả lớp lẳng lẳng và làm theo vì chẳng còn thời gian đâu mà tính toán nhiều. Nó và hần thì chẳng kịp mở miệng mà cãi lại, đành cắn răng đi cùng nhau 1 lần.

Mèo thì sẽ đi cùng Abbu và Kenty về nhà dọn dẹp lại để cho việc chuẩn bị sẽ suôn sẻ hơn. Lớp chia nhau ra theo từng ngã đường, trời vẫn đang mưa và thành phố đang chìm dần vào bóng tối của mây đen và bóng tối của màn đêm lạnh lẽo.

.. Lights go on again...

Bài hát trong chiếc xe hơi quen thuộc của hắn, đã lâu không rở vào cho nên chính hắn cũng thấy lạ lẫm thay vì là nó. Nó đã từng nghĩ rằng là sẽ còn rất lâu mới biết đặt chân lên 1 chiếc xe hơi hạng sang là như thế nào, nhưng mọi thứ đến nhanh chóng và cũng đi nhanh chóng, việc ngồi lên chiếc xe thể này không còn lạ với nó nữa, Abbu đã không còn chạy mô-tô nữa. Vì thế ai cũng biết cậu ấy sẽ chạy chiếc M1 hiếm có dịp ra mắt trong ga-ra. Nó nhớ những ngày trước Abbu vẫn hay đưa đón nó về bằng chiếc M1 khi trời mưa lớn và nó thì không thể về bằng xe đạp. Nhưng rồi chỉ khoảng đây 1 tuần, Abbu mặc trời cũng chẳng bận là sẽ đưa nó về, cố tình chuyển nó cho hắn. Chắc chắn rằng nó sẽ chẳng muốn đi cùng, nếu có hỏi thì câu trả lời sẽ là “thà đi xe đạp còn hơn”, ấy vậy nhưng hôm nay thử đi xe đạp xem nó có đạp nổi về tới không khi mưa làm trắng xoá bầu không gian rộng lớn thế này.

Cả 2 im lặng trong chiếc xe, chỉ có tiếng nhạc cứ mãi vang lên. Quả thật Zun chẳng hứng thú với dòng nhạc thể này. Chỉ biết rằng đĩa trong chiếc xe này đều do Zu mang vào thôi, BEAST là thần tượng của con bé mà. Có lẽ do vậy 1 tuần qua cậu ấy gần như thuộc tất cả. Rồi khi tất cả bài hát đã kết thúc trong im lặng, tiếng mưa lại “len lỏi” xâm nhập vào vòng âm thanh lúc này. Hắn đưa tay và thay 1 chiếc đĩa khác vào nhưng ...

-Đừng mở nhạc nữa.

Nó nói trong khi ánh mắt chẳng dành cho hắn hay cái đầu đĩa mini được gắn trong xe. Hắn cũng không buồn bỏ vào nữa và tắt luôn theo ý nó.

-Abbu với cô quan hệ vẫn tốt chứ.

-Quan hệ gì ?

-Chẳng lẽ cô không biết người nó thích là ai à.

-Ngày trước thì có, giờ thì không ?

-Là sao ?

-Anh hỏi nhiều làm gì, mau đi tìm chỗ mua cho được lông vũ, trời tối rồi thì chẳng tìm được nơi nào mở cửa đâu.

Hắn im lặng khi biết rằng, nếu có nói thêm cũng sẽ gây ra 1 cuộc cãi nhau mà thôi. Đưa tay tắt máy lạnh khi thấy nó đang co ro dần và môi khô đi vì lạnh. Ghé qua qua các tiệm gần đây hỏi thì không có, chúng nó phải chạy qua các quận khác may ra các khu chợ lớn sẽ có bán. Những thú thể này thì hiếm hơn cả kim cương.

Nó và hắn bàn bạc về việc nên mua loại nào, màu vì cho hợp với chủ đề lần này. Có lẽ vì tập trung cao độ cho nên nó và hắn chẳng bận cãi nhau nữa. Đôi khi hắn dừng lại và suy nghĩ, đã đạt đến mức tình bạn hay chưa, nó đã sẵn sàng trải lòng và xem hắn như mọi người xung quanh, không còn ghét và hận hắn nữa.

Cho đến khi được nơi bán lông vũ đẹp và chất lượng nhất, chúng nó mới biết là đi khá xa rồi, ở đây không mưa và không khí mát mẻ, nhưng cái tiệm này thì không được nằm ở mặt tiền. Đành để xe ở ngoài, cả 2 lội bộ vào trong hẻm sâu để lựa mớ lông vũ cho cái hội thi ăn nhiều điểm nhất lần này.

-Màu gì bây giờ, đỏ được không ?

-Ban đêm, trường ắt dùng đèn vàng cho nên sẽ không nổi đâu, màu khác đi.

-Thế cô chọn đi.

Hắn chẳng bận góp ý hay bàn bạc gì nữa, ngồi im 1 chỗ để nó mặt nhiên lựa chọn. Nó đi tận vào trong, khu này đang cúp điện, nên các bình điện đang yếu pin dần, bà chủ hối thúc tụi nó chọn lựa để còn đóng cửa tiệm.

-Này, vào mà phụ 1 tay đi, làm sao tui đem nổi ra xe cơ chứ.

Nó gọi hắn trong vẻ bức bối có sẵn rồi. Hắn đi vào trong, cái lối vào còn chợt chẳng đủ để có thể đi thẳng, phải nghiêng người sang 1 bên mới có thể đi vào tận bên trong. Nó lăm bầm đủ cho hắn nghe...

-Chẳng hiểu sao cái “ổ” này lại chứa mớ lông vũ tốt nhất trong thành phố không biết.

-Vậy mà cũng có người đòi vào tận đây để mua.

-Này đừng có mà móc méo nhé, cầm nhanh đi.

Nó quảng cho hần mớ lông vũ đen, ôm đầy tay đến nỗi hần cứ “hắt xì” mãi vì ngứa mũi.

Rồi cho đến khi đem ra được đến xe, người hần dính toàn lông mặt hần thì phờ ra vì hắt xì cỡ hơn 20 cái rồi. Nó thì chỉ biết quay mặt sang chỗ khác và cười nhếch mép, ắt là vẫn còn hận hần nhiều chuyện lắm.

35. Chương 35

7 giờ hơn, nhà Kenty lúc này chỉ có 3 đứa. Kenty thì đã ngủ mất biết, Abbu thì nằm nghe nhạc, mắt cũng đang lơ đãng chuẩn bị đi theo Kenty vào giấc mơ rồi, còn mỗi Mèo vẫn ngồi đó chờ cả bọn trong lớp mang đồ dùng về.

Cho đến 8 giờ, tất cả tập trung tại nhà Kenty gần như đầy đủ. Riêng hần và nó vẫn chưa về tới, trời mưa thì vẫn chẳng ngớt, cho nên Abbu bảo mọi người về trước rồi mai ắt tính tiếp.

-Mọi người về cả rồi, sao 2 đứa nó còn chưa về nữa.

Mèo đi qua đi lại và lo lắng cho nó, đã hơn 3 tiếng đồng hồ rồi, 2 đứa nó làm gì mà vẫn chưa về. Abbu lúc này còn rồi gấp trăm lần hơn.

Thật thì chẳng chuyện gì xảy ra cả, chỉ là đường khá xa nên mất nhiều thời gian đi lại mà thôi. Từ hướng ấy trở về nơi tụi nó ở thì trời bắt đầu đổ mưa tiếp, đúng hơn là ở nơi chúng nó ở không ngời mưa từ trưa đến giờ. Sự im lặng trong chiếc xe của hần, tuy rằng sự ồn ào của mưa và sự qua lại của xe cộ bên ngoài không được nhỏ. Hần không muốn việc có khoảng thời gian không gian riêng thế này lại trôi qua vô ích, mở lời..

-Có lạnh lắm không ?

-Cần gì anh bận tâm.

-Này là còn lâu lắm mới tới nơi, im lặng thế này tôi ngủ gật thì sáng hôm sau thức dậy ở bệnh viện đấy.

-Tôi chẳng có gì để nói cả.

-... .. 1 thời gian dài ... như thế ... cô và ...

-Đừng có nhắc đến chuyện giữa tôi và Abbu được không ?

-...

-Trong mắt tôi, bây giờ, anh cũng chẳng tốt hơn trước đâu, nên đừng cố gắng muốn biết thêm gì, cứ sống như là anh đi. Tôi cảm thấy mệt mỏi đây.

Cảm giác lẫn lộn, trong suy nghĩ của hần rằng là nó vẫn chưa chịu bỏ qua cho hần, vẫn còn ghét hần và hận vì hần đã bỏ đi không quay lại vào tết năm trước.

-Phải làm thế nào ... để cô không còn ghét tôi nữa. Ở giai đoạn là bạn, cô không dành vị trí nào cho tôi sao?

-Đã muốn biết vì sao như thế thì để tôi nhắc lại. Con người như anh, có muốn làm bạn thì sẽ mang sự lo lắng và sợ hãi lắm đấy, cứu mạng và bị mắng lại, lợi dụng rồi xem như mọi chuyện như chưa từng diễn ra, đem danh dự của tôi chà đạp trước trường rồi chỉ đơn giản là xin lỗi. Là bạn à, khó lắm, phải nói là rất rất khó đấy.

Hần nghẹn lại và quay mặt sang hướng cửa xe, nuốt những uất ức mà đối với hần, những gì hần làm chưa đủ trả lại mọi nỗi đau cho nó sao. Nhưng lúc này hần không biết, nó nổi giận vì hần không biết rằng Abbu không phải là người khiến nó rung động, mà là “người khác” cơ ...

-Tôi,... không muốn kể công hay là sao sao đó. Có lẽ ở sân bóng rổ hôm ấy tôi đã nói hết rồi, nếu thật sự những điều ấy chưa đủ bù đắp cho cô, để mức thù hận biến thành là bạn, thì xin lỗi. Từ giờ về sau tôi sẽ không làm phiền cô nữa.

-Dừng xe lại đi.

Hắn nói nhưng không nhìn về hướng nó, cho đến khi nó bảo hắn dừng xe lại. Bước xuống trong khi trời đang mưa lớn, nó đóng sập cửa xe lại và đi bộ về hướng phía trước. Hắn quay lại cố với lấy tay nó, nhưng hắn không đủ sự cương quyết, không đủ dũng cảm để nổi cái mối quan hệ từ thù hận chuyển sang tình cảm, nhanh chóng trở về mức thù hận mà không cần bước ngang qua mức tình bạn ấy.

Bước trong mưa, nó không khóc dù là trong nó lúc này, có phần không giận hắn, nhưng phần còn lại hắn từng từ chối nó, từ chối nó không phải bằng câu trả lời, mà là bằng thời gian hắn bỏ mình nó nơi này. Gắn cho nó cái “tên gọi” mà bao nhiêu người gọi nó rồi bỏ đi đến đất nước khác, tên gọi ấy, bây giờ, chắc chẳng còn ai nhớ đến nữa nhưng trong nó, đó vẫn còn là 1 kỉ niệm, vui hay buồn thì vẫn chưa rõ được. “Con nhỏ đấy là bạn gái của ZUN”.

Một chút muốn giữ nó lại và mở cửa chạy theo, nhưng không, hắn không thể làm được nữa rồi, hắn cảm thấy mình đã làm cho nó nổi giận và bây giờ có đuổi theo bằng cách ấy ắt cũng sẽ chẳng hiệu quả gì đâu. Đành lên ga, hắn chạy qua mặt nó mà không làm chiếc bánh xe trông ra vẻ không cương quyết. Rồi khi thật sự đã chính thức bỏ nó dưới trời mưa, sự dày vò lớn của hắn, hắn sợ từ ngày mai sẽ khó mà đối diện với nó.

Còn nó thì sao, nó nở nụ cười như 1 năm trước, khi nó đã chờ đợi quá lâu rồi nhận được câu nói của hắn, hãy để nó ở mức tình bạn. Nó chẳng cần, thà vẫn là kẻ thù của nhau thì hay hơn.

Bụp !!

36. Chương 36

Bụp !!

Mèo che mắt lại và không dám bước vào ngăn cản ai. Không cần dự đoán gì nữa, người điên đầu nhất lúc này chỉ có Abbu mà thôi. Lúc này Zu cũng vừa sang và đứng trước hiên nhìn Abbu, người con bé yêu, đánh anh hai của mình. Zu vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra ở đây, Abbu đánh Zun là vì chuyện gì ... rồi thì ...

-Mày là thằng khốn, làm sao mà 1 thằng con trai lại có thể bỏ 1 đứa con gái giữa đường dưới trời mưa cơ chứ.

Abbu nổi giận và chạy ra cửa, có Zu ở đó. Nhưng, cậu ấy như chẳng thấy sự hiện diện này, chạy ngang qua như không quen biết, không bận tâm đến. Chạy nhanh chiếc M1 ra khỏi cổng, Abbu phóng về hướng mà Zun vừa trở về.

Bốp !!

Lần này thì chính đứa em gái của hắn dành cho hắn cả bàn tay vào mặt. Con bé khóc vì quá đỗi tức giận về thằng anh của mình.

-Anh không xứng đáng để trở thành con trai.

Mọi thứ lúc này với hắn tồi tệ hơn mức có thể. Suy nghĩ đơn giản việc nó đi bộ không phải do hắn mà là do chính nó muốn, nhưng hắn có biết chẳng ai nghĩ chuyện đơn giản như hắn.

Cho đến khi không còn ai ở đây nữa ngoài Mèo. Kenty thì đã ngủ không cần biết mọi chuyện đang xảy ra như thế nào.

-Mình biết cậu có lý do gì đó. Nhưng thật sự, đừng cố gắng hàn gắn với Quậy nữa. Dù chỉ là bạn.

Hắn lúc này tự hỏi tại sao Mèo biết, tại sao con bé biết rằng hắn đang muốn hàn gắn mọi thứ với Quậy.

-...

-Cuối tuần này, Quậy chính thức được nhận vào nhà thờ, học để trở thành một ma sơ. Nghĩa là chuyện bạn bè hay những chuyện xa hơn sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

-Gi cơ ?

-Quậy quyết định theo nhà dòng. Có lẽ 1 năm trước, nó có thích cậu, nhưng bây giờ thì chắc không còn nữa. Đừng làm gì nữa, càng cố cậu càng làm Quậy tự cậu hiểu đi.

Có lẽ hắn đã hiểu được phần tiếp của câu chuyện lúc này thế nào rồi. Nó bỏ hết mọi thứ cảm xúc trong cuộc sống và bước theo con đường ngắn nhất để có thể đến với Chúa.

Trong khi cái thằng 1 phút không suy nghĩ này làm ra cơ sự kia đang chẳng biết nên làm gì, thì Abbu, người luôn bảo vệ nó, bên cạnh nó đang đi tìm, tìm người mà hắn bỏ lại ở đường và quay về 1 cách như chuyện này quá đối bình thường ấy.

Cũng có lẽ quá lâu để thấy Abbu nổi giận với Zun, phải nó rằng khi còn bé, chỉ khi giành nhau đồ chơi, còn về những chuyện khác về sau này, Abbu chẳng bao giờ làm vậy với Zun cả. Có chút buồn từ Zun, hắn không nghĩ rằng trong mắt mọi người nó quan trọng đến thế, vậy mà trong mắt hắn, hắn chẳng lo lắng cho nó mà chỉ nghĩ đơn giản mọi chuyện trong từ “GIẬN”.

Cho đến khi Abbu tìm thấy nó đang đi trên con đường mưa tầm tã, gương mặt nó trông đầy sự vô hồn, chỉ có thể là suy nghĩ mới đưa nó ra thành thế này thôi.

Ôm lấy nó trong mưa, Abbu như muốn khóc oà lên vì đau lòng khi thấy nó như thế này. Chiếc xe sáng đèn bên đường chiếu thẳng vào 2 đứa nó lúc này. Abbu ôm nó thật chặt trong vòng tay của cậu ấy, dù rằng ai có nghĩ đơn giản đi thế nào thì với cậu ấy, những cái ôm này không phải chỉ là tình bạn hay cao hơn nữa là anh em, cậu ấy muốn nhiều hơn thế cơ.

-Anh xin lỗi, vì đã để cái thằng đó đi cùng em, anh xin lỗi... xin lỗi.

Những câu nói gấp gáp từ Abbu, nhưng thật sự nó không khóc, nó chỉ tức giận, nó chỉ để cái gương mặt ấy lạnh đi theo mưa mà thôi.

-Cuối tuần ... em phải lựa chọn rồi. Nếu cứ thế này, em sợ rằng mình khó có thể quyết định về việc sẽ đi tu cùng các sơ... thật sự... “đó” là chương ngại lớn nhất,... nhưng sao lại là vào cái thời gian em phải quyết định cơ chứ.

Abbu như không nói nên lời, nó muốn trở thành sơ và điều đó khiến Abbu cảm lạnh đi. Ôm chặt nó hơn, để suy nghĩ, để suy nghĩ câu nói tiếp theo sẽ là gì, là gì để nó không phải bối rối.

-... .. không ... không sao đâu. Nếu em thật sự lựa chọn như thế thì anh sẽ ủng hộ em, đừng bận tâm nhiều ... anh sẽ ... vẫn bên cạnh và bảo vệ em mà ...

-Anh chưa hiểu hết việc làm của 1 ma sơ ... cho nên anh mới nói thế thôi ...

-... ở ... thôi chuyện ấy hãy tính sau, em sẽ bệnh mất nếu cứ đứng đây, lên xe anh nào.

Một ngày trôi qua, cứ tưởng sẽ bình yên và vui vẻ biết mấy khi lớp nó đoàn kết và làm việc rất tốt, nhưng ... cuối cùng mọi chuyện không tốt đẹp như tụi nó mong muốn. Tất cả cũng đã về nhà, vì đã quá muộn nó cùng về nhà Mèo và tạm biệt Abbu khi cậu ấy quay xe và trở về.

Mưa vẫn không ngừng, những giấc ngủ đến dễ dàng hơn nhưng với vài người thì đó lại là khó khăn...

...

“ Chúa của lòng con ! Con lại phải đối diện với hắn, Chúa muốn thế thật sao ạ ? Con không biết đây là cảm giác gì, nhưng con nghĩ nó đã kéo dài quá lâu, khi con thật sự cắt đứt được sợi dây cảm giác ấy thì

hắn lại đến. Con chỉ có cảm giác sợ với hắn mà thôi Chúa ạ, con sợ mình bị hắn làm cho .. không tự chủ được, con từng ôm hắn từ đằng sau và nói là chờ đợi hắn đấy Chúa ạ, nhưng khi hắn trở về, con lại trốn chạy, Chúa giải thích giúp con mớ hỗn độn này được không ? Con cảm thấy mệt mỏi, con sợ rằng sẽ làm Abbu, Zu phải buồn và cả làm cho Mèo lo lắng nữa ... “...

Dù những suy nghĩ của nó vẫn không muốn chấp nhận ... nhưng rồi thời gian sẽ thay nó mà trả lời ...

“ Phải làm sao đây ? Nó trở về và Quậy thật sự bị tác động. Trở thành ma sơ ư ? Sẽ như thế nào đây ? Quậy gạt bỏ mọi tình cảm sao ? Thật là không thể lý giải được. Cái thằng đó, tại sao nó lại làm vậy, chẳng phải nó từng mở miệng nói ra những câu nói ấy ở sân bóng rổ sao, vậy cuối cùng, nó có thật sự ... thích Quậy ? Điên đầu mất thôi, phải làm sao để em không còn phải lo lắng nữa ...”

Dù là trong suy nghĩ hay ở thực tại, những gì của Abbu đều dành cho nó, hình thành theo thời gian và chính cậu ấy cũng không rõ điều đó bắt đầu từ khi nào nữa.

“ Mình đã làm gì ? Bỏ 1 đứa con gái dưới trời mưa và trở về như mọi chuyện chẳng có gì xảy ra ư ? Nhận ngay 1 cú đấm từ thằng bạn thân bao năm qua và cả cái tát từ đứa em gái cùng một mẹ sao ? Những gì mình cố gắng có phải là dư thừa hay không. Trước mắt mình vẫn là một cánh cửa, bên cánh cửa đấy chính là con nhỏ ấy, cánh cửa ấy không thật sự mở và cũng không khép chặt. Cứ mỗi khi mình muốn mở cánh cửa ấy ra thì bên kia lại có 1 lực đẩy ngược lại, mọi thứ mờ ảo. Mình không xác định được là đã như thế nào với con nhỏ đó, phải đến bao giờ đấy, đến bao giờ mới biết chắc chắn rằng mình cần gì ?”

Mọi thứ hỗn độn nhất và mập mờ nhất đang dành cho hắn. Hắn cần thời gian để gỡ mọi rối rắm này, để biết rằng: “đó là sự chinh phục hay đó là tình cảm thật từ hắn”.

Kể từ hôm đó, nó bệnh dài ngày, học được 1 2 tiết đầu thì phải đưa nó xuống y tế vì cảm nặng, lại hay sốt. Abbu thật sự đứng ngồi không yên vì nó.

Còn hắn, chỉ biết nhìn theo nó và Abbu, chỉ biết cúi mặt xuống vì những tội lỗi đã gây ra, chỉ biết rằng nhìn thấy nó như thế hắn không được vui và tỏ vẻ bình thường được.

Nay là thứ 7, cả lớp tụi nó chỉ học 2 tiết và bắt đầu được nghỉ 1 tuần để chuẩn bị cho hội trại xuân. Cả vào ngày thứ 7 mà nó cứ hắt xì mãi vì bệnh lần này sao lại lâu khỏi đến thế. Boo đưa nó xuống y tế để dùng ít thuốc giải cảm.

- Boo à, đó có phải là thằng hay lui tới phòng hiệu trưởng không ?

- Ừm, chắc vậy, mà nó là học sinh mới thì phải, cũng không biết lớp nào nữa.

- Tao cứ tưởng những thằng đẹp trai thì lý lịch sẽ được mày nắm rõ đấy chứ, haha.

- Thôi nha, quan niệm cũ rồi, bị lây từ mày là không bị ảnh hưởng bởi tụi con trai nữa rồi. Nhưng thôi mày lỡ thách thức tao như thế thì để tao điều tra xem sao, haha.

- Haha, bày đặt chạy vòng tròn, vào thẳng tâm đi, bán kính cũng đâu dài lắm đâu mà lại, haha.

Boo cười hờ với nó cho vui. Quả thật đã lâu, con nhỏ không bận tâm đến bọn con trai nữa, đẹp xấu, bảnh bao thế nào cũng chẳng ảnh hưởng lắm đến Boo. Nhưng có lẽ cái thằng con trai hiệu trưởng này không đủ xấu để Boo bỏ qua rồi, dù gì thì bản chất là phản xạ không điều kiện mà, việc phớt lờ chỉ là phản xạ có điều kiện, qua quá trình rèn luyện thôi, hehe.

Nó cười ngất ngửa với Boo và trở về lớp, nụ cười ấy kéo dài không được lâu khi nó chợt nhớ rằng hôm nay, ngày phải trả lời với các sơ. Và ngày hôm nay, sẽ có nhiều người hướng theo nó và xem quyết định này của nó.

37. Chương 37

Chính thức được nghỉ Tết, cả lớp chúng nó như vừa trúng số giải đặc biệt ấy, nhanh chóng chạy sang nhà Kenty và bắt tay vào làm việc.

Nay trời không mưa nhưng không chắc rằng tối nay sẽ không mưa, vậy nên bọn con trai lớp nó nhanh chóng đi tìm kiếm bạc để tạo thành 1 lớp mái nối từ trong nhà Kenty ra tới cổng. Cái sân rộng thế này thì tụi nó tốn không ít bạc để che nắng che mưa cho cả ngày hôm nay.

Bọn con gái đang nhanh chóng trải phần còn lại lên cỏ để có thể bày bữa mở vật dụng chuẩn bị. Nó thì chỉ bận đứng chỉ đạo bọn con trai giăng bạc, coi bộ bệnh như thế nhưng vẫn hăng hái lắm.

-Quây à, em vào trong đi, nắng như thế đứng ở đó thì chừng nào em mới khỏi bệnh hả ?

Abbu đứng trên thang, tay vừa cầm dây thừng buộc tấm bạc vào cột, miệng và mắt thì không thôi bảo nó vào nhà, trong khi nó thì vẫn cứ muốn đen bớt đi hay sao ấy. Cho đến khi Mèo chịu không nổi cái giọng nói của Abbu, liền chạy ra vào lôi áo nó vào ghế đá ngồi.

-Tuy là nắng không thấm nổi mày, nhưng giọng của ông thấm vào não của tụi tao muốn điên rồi nè. Ngồi đó dùm tớ đi cậu ạ.

Mèo dạo này hay khó tính với nó, vì nói cách nào nó cũng không chịu nghe lời. Cả mỗi tối, bệnh như thế nó cũng chẳng buồn đi ngủ, bật tivi suốt chỉ để xem phim hoạt hình. Hệ quả cuốn theo là con Mèo lại chứa ghien ba cái “cartoon” ấy, rồi sáng cả 2 ngày nào cũng đi trễ.

-Mèo à, chiều nay, 5 giờ, chở tao về nhà sơ nha.

-... .. Ờ... ..

Mèo ngáp ngừng và chợt nhớ ra hôm nay là thứ 7 rồi. Nó không quên hôm nay là ngày phải trả lời với các sớ, Mèo cố không muốn nhắc để nó quên đi, nhưng không hôm nay cũng sẽ ngày mai ngày mốt ngày kia, đường nào nó cũng phải trả lời.

-Mày chở tao đến rồi về giúp mọi người nha, tao ở nhà thờ đến hết chủ nhật sẽ lại phụ lớp cùng làm các hoạt động. Giải quyết xong tao mới thanh thản được.

-Giải quyết gì mày, không ở nhà thờ nữa hả ? __ Boo chưa biết chuyện nên hỏi nó.

Nó cười rồi lắc đầu như không muốn trả lời câu hỏi. Nó không muốn nói vì sợ hấn biết, nhưng hấn thì đã biết vào tối hôm qua rồi. Và hấn cũng chẳng hình dung được việc đi tu là như thế nào đâu.

Ngày dài cũng trôi qua nhanh chóng, lớp nó làm việc cật lực và rất tỉ mỉ. Bọn con trai mãi lo thiết kế cổng trại mà quên cả ăn trưa ăn chiều. Bọn con gái mãi lo vẽ ra các bộ trang phục cần được thiết kế sớm để có thể đặt may kịp cho tuần sau. Bận bịu rất nhiều việc, tụi nó đang cố gắng giết giải kì này mà. Đi Nha trang để đón Tết thì còn gì bằng.

38. Chương 38

5 giờ chiều ...

Mèo chạy xe đạp ra và chờ nó trước cổng, mọi người nhìn theo và thắc mắc không biết tụi nó đi đâu. Abbu cũng không hỏi vì cậu ấy thừa biết 2 đứa nó đi đâu, còn hấn thì không có biểu hiện gì cả. Mọi người vẫn tiếp tục làm việc như không biết gì.

-Con suy nghĩ thế nào, nếu con chấp nhận thì mai, sau khi lễ xong, sớ sẽ xin cha xứ.

-Dạ ... con sẽ đi theo nhà dòng ... sớ xin cha giúp con.

-Ừm, cố gắng thành con chiên ngoan của Chúa nhé con.

Mèo đã về sau khi xác định rằng nó đã đồng ý. Nó ở lại với dì để chuẩn bị cho những gì cần thiết cho việc học làm ma sớ.

Con đường dài, Mèo đạp xe chậm rãi để hưởng gió chiều. Có chút gì đó cô đơn với con bé, vì chính con bé biết rằng là 1 ma sơ sẽ chỉ sống cho Chúa ị người chứ không phải sống cho chính mình, nếu có sống cho chính bản thân mình thì đó là khi nó đã ở trên thiên đàng rồi cơ. Có chút buồn, con bé không hiểu vì sao sự cô đơn ấy làm con bé khóc, có thể rằng sau giờ học nó sẽ chẳng la cà rong chơi được, sẽ chẳng còn đi làm việc ở housestar nữa. Ất là sẽ phải về nhà thờ để học cắm hoa, chơi đàn piano, để tập xếp áo lễ cho cha, tập soạn bài hát cho các thánh lễ, rất nhiều thứ nó phải học trước khi trở thành 1 ma sơ chính thức.

Dù thế nào, cả 2 đứa nó vẫn là bạn thân, không bao giờ thay đổi, nhưng gần nhau mỗi ngày thì thời gian ấy đã bị thu hẹp dần rồi. Cho đến khi nó trở thành 1 ma sơ chính thức ắt hẳn nó sẽ dành trọn thời gian của mình cho nhà thờ, cho cộng đoàn giáo xứ mà quên đi những sở thích của bản thân mình. Nhưng thay vào đó, nó tìm được sự bình yên ĩnh, làm được nhiều điều tốt hơn và trở nên thánh thiện hơn, không còn thời gian mà đi long nhong kiếm chuyện với lớp khác hay vui tay đánh đấm đá với bọn con gái lớp bên cạnh.

Cũng đã gần tối, cả lớp nó nghỉ tay để cùng nhau ăn bữa cơm chiều. Tiếc là nhà Kenty chẳng có gì để nấu nên bọn con gái rủ nhau đi chợ, còn bọn con trai thì dọn dẹp các thứ lại cho gọn gàng. Ngày dài cho những mệt nhọc, muốn dành được chiến thắng thì phải chịu bỏ công sức chứ.

Mèo không đi chợ cùng bọn con gái mà ở lại dọn dẹp mớ quần áo mà tụi con gái gán ngồi may từ trưa đến giờ. Những thứ vật vãnh thế này cho bọn con trai dọn dẹp chắc cũng phải mất cả 1 nửa các vật dụng quan trọng. Mèo dọn xong thì đi ra chỗ tụi con trai dựng lều thử cho buổi trại xuân, tuy chưa hoàn thành nhưng trông khá sáng tạo. Bọn con trai lớp này chắc quen sống cao tầng nên cả là lều trại bằng tre, chúng nó cũng làm được thêm 1 tầng cho cao hơn lớp người ta. Lại còn cả thiết kế ống nhòm từ xa, trên cao có chong chóng khổng lồ quay khi mỗi lần gió thổi qua. Khá đẹp và sáng tạo, Mèo thích thú và mãi đứng ngắm.

-Đẹp không ?

Abbu đi lại.

-Ừa, đẹp lắm á, nhưng mà phần trang trí chắc phải để đến trường mới trang trí được nhỉ, đây chỉ là dựng hờ theo bản vẽ thôi mà phải không anh ?

-Ừm...

-...

-... Quậy đã nói thế nào với các sơ thế ?

-Còn khác sao,... nó đồng ý ... nó đã nói cho anh biết à ?

-Ừm, sẽ như thế nào nhỉ ?

-Trở thành ma sơ không khó nhưng phải bỏ hết thời gian của mình có cho những công việc ở nhà thờ. Khi trở thành 1 ma sơ chính thức, phục vụ cộng đồng, tương tự như dạng làm việc thiện, giúp đỡ người khó khăn. Gạt bỏ những gì mình có để đi với Chúa, kể cả tình cảm ...

-Nhiều như vậy sao, nghĩa là ... sẽ không có thời gian cho bạn bè, gia đình, hay bất cứ ai ?

Abbu có vẻ chưa hiểu hết về 1 ma sơ, cậu ấy nghĩ sẽ đơn giản hơn thế nhiều.

-1 ma sơ, 1 năm có khi chỉ về nhà được 3 lần mà thôi. Ngoài đi học ra, chỉ có thể tham gia các hoạt động từ thiện cùng cha xứ, phụng vụ cho nhà thờ, cắm hoa cho các thánh lễ, đàn cho ca đoàn hát hay là chuẩn bị bánh thánh, xếp áo lễ cho cha xứ cùng các giúp lễ, phức tạp lắm.

Abbu như hiểu hơn về chuyện này, cậu ấy như không kịp kiểm soát được suy nghĩ khi nghe Mèo kể về việc trở thành 1 ma sơ. Vợ chạy đi đâu đó không nói cho Mèo biết lời nào. Con bé đứng đó nhìn theo Abbu và đồng cảm với những suy nghĩ ấy, nó trở thành sơ cũng đồng nghĩa là sẽ xa cách với bạn bè.

Abbu không đi tìm nó, cậu ấy đang đi vào nhà Kenty và tìm kiếm ai đó. Nhưng mãi thì không thấy người đó ở đâu. Cho đến khi Abbu thấy chiếc SSC từ cổng chạy vào, hẳn vừa đi đâu đó về. Chạy thật nhanh lại ...

-Mày mới đi đâu về thế ?

-Mày hỏi làm gì ?

-Có phải, mày đã biết hết mọi chuyện không ?

-Chuyện gì ?

-Quậy, còn ai ở đây nữa hả ? Mày... vừa đến đó ?

-... buông tay ra đi...

Zun vung tay và đẩy Abbu ra, hấn đi thẳng vào trong và ngồi xuống ghế đá trước nhà.

-Có phải mày vừa đến nhà thờ không ?

-... thì thế nào ?...

-Sao mày không cản Quậy lại HẢ ?

Abbu bỗng đứng la lớn khiến cả lớp phải quay lại nhìn, Mèo từ chỗ cổng trại chạy lại phía của Abbu và hấn.

-Cản là cản thế nào, tao là ai mà cản được con nhỏ đó ?

-... mày ...

Abbu không nói nên lời và kéo hấn ra đằng sau ngôi nhà để có thể nói chuyện với hấn mà không ai nghe được. Mèo không đi theo vì con bé biết giữa 2 người đó có nhiều chuyện cần nói với nhau. Có lẽ Abbu không chấp nhận được chuyện này, hấn thì chỉ nghĩ chuyện đơn giản như trước đó Abbu từng nghĩ, chỉ mỗi Mèo là biết mọi thứ nhưng vẫn im lặng và xem như đây vẫn là cuộc sống bình thường, như mọi ngày. Con bé cố gắng, tôn trọng quyết định của nó, phải làm sao khi nó tốt nghiệp, lúc ấy sẽ không cùng học 1 trường, sẽ không cùng đường đến lớp, khoảng cách ấy lại càng xa hơn. Hụt hẫng, ... cô đơn ... những cảm giác tồi tệ nhất vì trước đó đến giờ, Mèo đã quen sống có con bạn thân của mình bên cạnh rồi.

39. Chương 39

-... Bỏ tay ra ...

-Zun à ... mày không lẽ xem mọi chuyện là bình thường sao ?

-Chứ tao phải làm sao, cuống cuống lên như mày à.

-Mày điên rồi Zun à, không lẽ mày với Quậy, không có gì với nhau sao ?

-Có gì là có gì, tao với con nhỏ đó đã không có gì từ lâu rồi.

Bốp !!

-Mày ngu vừa thôi. Ừ thì cho là mày không có gì, nhưng Quậy thì có gì với mày đó.

-... ..

-Mày biết trở thành sơ thì thế nào không. Sẽ không được yêu ai, sẽ phải sống xa gia đình và bạn bè. Dù trước mặt, vẫn gần đây, nhưng sẽ không bao giờ được đi chơi cùng nhau, không thường hay nói chuyện với nhau, nhiều thứ lắm, mày biết không hả ?

-.. ..

-.. ..

-... ảnh hưởng... đến tao sao ?

-... ..

Hấn trả lời ngắn gọn và bỏ đi. Lá chiếc SSC của mình về hướng cổng. Mặc cho ai có gọi hấn bảo hấn hãy ở lại cùng nhau làm tiếp hay sao sao đó.

Ai bảo hấn không có gì với nó cơ chứ, có gấp trăm lần những người khác đấy... nhưng ... chưa ai hiểu hết được thôi, cả nó và hấn cũng vậy.

.....

Stand by me and necessary

Cry for me and I'm sorry

....

Pray – Sunny Hill.

Trời đang mưa, sáng chủ nhật không khác gì những ngày qua. Tiếng nhạc từ tivi trong phòng của nó. Các sơ cùng cha xứ có công tác ở Kontum. Nó ở lại nhà thờ cùng các chị khác – cũng đang giống nó, học trở thành sơ. Ở đây nó là người nhỏ tuổi nhất, vì vậy nó không phải làm nhiều việc, các sơ chẳng hiểu sao lại ưu tiên cho nó học đàn trước thay vì những người khác đã học 3 tháng rồi mà vẫn chưa chỉ đến phần đánh đàn. Nếu bảo ai dạy cho nó đánh đàn thì người đó sai lầm rồi, chẳng phải lúc nhỏ nó đã làm loạn nhà thờ rồi sao, cỡ xem nó mà giận ai đi đánh trút giận ắt cộng đoàn điên lên mất thôi.

Tối hôm qua, nó được các sơ chỉ bước cơ bản là luyện ngón từ “Đô” đến “sol” thôi, cơ mà nay nó đã đánh được lưu loát tận quãng 8. Dù gì nó cũng được các dì cho thời gian để thích nghi, vì vậy sau Tết thì nề nếp mới bắt đầu được áp dụng với nó. Cũng vì chán quá, nên nó muốn đến giúp lớp làm việc. Ấy vậy mà quên số điện thoại của tụi trong lớp, cả Mèo thì cũng đi rồi đầu còn ở nhà mà gọi, nó đành đi bộ đến nhà Boo, trong khi bệnh thì vẫn chưa hết.

Hôm qua, nó có lẽ không biết, nhưng hấn thật sự đã đến nhà thờ và nép vào bên hẻm nhỏ để chờ xem như thế nào. Mèo bước ra với nét mặt buồn bã, nó đi theo sau, và thấy rằng Mèo chẳng có được niềm vui từ việc nó đi theo nhà dòng. Nhưng điều này là điều tốt với nó cơ mà, sao ai cũng phản đối, với hấn, hấn như muốn đi lại và bảo nó là hãy rút lại lời nói ấy đi. Nhưng ... hấn không làm được, nếu có đi chẳng nữa thì nó cũng chẳng bao giờ chịu nghe cái người đã bỏ nó đi dưới mưa dầm vào đêm hôm ấy.

Hiện tại lúc này, nó không hiểu vì sao lại sợ hãi hấn, không phải hấn đối xử tệ hại hay có ý xấu với nó, mà chính nó thấy cần tránh xa hấn hơn bất cứ lúc nào. Thường thì sẽ cãi nhau, nhưng rồi cũng không hiểu vì sao, nó lại không nói lên được lời nào cả.

Ngày hôm nay sẽ dài ...

Nó đến và đã bị lôi đi bởi Abbu. Cậu ấy thật sự bức xúc và không muốn điều đó, dù trước đó chính miệng cậu ấy bảo là sẽ ủng hộ nó.

-Nếu anh phản đối, đây là anh nói dối rồi.

-... Dù là anh có nói ủng hộ, nhưng ...là do anh không biết việc làm của 1 ma sơ là như thế nào. Quậy à, em không hợp đâu, có nhiều cách để em trở thành 1 người tốt thật sự mà, bây giờ thì em đã tốt lắm rồi. Đừng chọn con đường ấy nhé, anh xin em đấy.

-Chỉ là, thời gian bên cạnh mọi người ít hơn thôi, em cần như thế để có thể sống thanh thản, tịnh tâm mà học hành và làm việc. Anh đã thấy rồi đó, gia đình tan vỡ, mẹ bỏ đi và cha mất, đó là do em gây quá nhiều tội lỗi với mọi người, em nghĩ chỉ còn cách này thì mới có thể sống tốt thôi anh à.

.. nhưng ...

-Được rồi, vào phụ mọi người đi, em hứa là 2 tuần tết này sẽ trôi qua trong vui vẻ, ô kê nhé, hihi.

Nói rồi nó kéo Abbu lên sân trước để tiếp tục cùng mọi người làm việc. Hấn thì chẳng muốn làm gì, chỉ muốn nằm nghe nhạc, không được lâu cũng bị con Boo lôi ra bắt làm việc, được lúc thì té thang, rồi chút lại bị búa rớt xuống chân. Chẳng hiểu nổi hấn, chẳng làm được trò trống gì cả.

Abbu hôm nay chẳng muốn nói chuyện gì với hấn, có lẽ cuộc đối thoại ngắn gọn hôm qua khiến Abbu có khoảng cách hơn với Zun. Quả thật ai cũng biết hấn chưa bao giờ trải qua chuyện tình cảm với 1 đứa con gái nào, tình cảm với nó cũng chỉ là sự giả dối, ấy vậy nhưng Abbu không nghĩ hấn lại là người vô tâm đến vậy. Việc trở thành 1 ma sơ không phải 1 ngày 1 đêm là được, nó phải học 1 thời gian dài và những ai không muốn nó đi theo nhà dòng sẽ phải có định hướng thực hiện kế hoạch “cắm dõ”. Việc để trở thành 1 con chiên tốt không hấn phải trở thành 1 ma sơ, nếu khi trở thành 1 ma sơ mà trong lòng vẫn còn vương vấn quá nhiều thứ thì Chúa hấn cũng không vui khi đón nhận con chiên ấy. Vậy thì ai là người đảm nhận trọng trách “cắm dõ” nó đây ?

Một ngày dài trôi qua, nó luôn né tránh ánh mắt từ hấn. Trời tối đi và tụi nó vẫn đang cố gắng hoàn thành những gì mình đang cố gắng làm. Ở trong nhà, cả bọn con gái không tham gia vào việc sẽ may xong bộ lông vũ, cuối cùng thì chỉ còn mình Mèo ở lại lo cho xong, quả là rất khó và nhột nhạt.

40. Chương 40

8 giờ hơn ...

Mọi người đã về cả, chỉ còn lại nó và Boo dọn dẹp bãi chiến trường, Abbu và Zun cũng vậy, chỉ mỗi Mèo thì chẳng ai thấy đâu. Cho đến khi Kenty tìm thấy con bé đang ngồi ở góc trong tủ 1 cách ngon lành. Trên tay con bé vẫn còn cầm mớ *** và mớ lông vũ, có lẽ quá mệt, ngủ lúc nào chẳng hay biết. Dọn dẹp mớ lông vũ cùng với những thứ hỗn độn khác trong phòng mình, Kenty đánh thức Mèo dậy.

-Mình ngủ quên.

Kenty không trả lời và chỉ ngón cái về phía trước sân. Con bé đứng dậy và đi ra ngoài, há hốc miệng khi mọi người đã về hết, chỉ còn 4 đứa ở lại dọn dẹp. Mèo chạy vội ra và phụ mọi người 1 tay, Kenty cười mỉm khi thấy Mèo riu rít xin lỗi vì đã lỡ ngủ quên, thật ra chuyện ngủ thế này có to tát gì đâu, ấy vậy mà cứ hết lời giải thích vì ngồi 1 mình nên buồn ngủ lắm.

Mọi thứ kết thúc, sạch sẽ và gọn gàng hơn lúc nãy. Abbu phủi tay xong rồi bảo.

-Zun đưa Mèo và Quậy về hộ nhé, tao phải về quán phụ ba. Đừng có để ai lại giữa đường đấy nhé, không thì lần này mày không sống được với tao đâu.

Chúng nó im lặng vì trông Abbu không có vẻ giỡn tí nào.

Mèo ngồi ghé sau và muốn ngồi 1 mình, nói đúng hơn vì buồn ngủ quá nên chiếm trọn chỗ để nằm cho thoải mái. Nó không còn cách nào phải lên phía trước ngồi để Mèo ngủ ngon giấc, từ nhà Kenty tới nhà con bé khá xa mà. Hấn thì cũng không dám chạy nhanh, mang thân hộ tống 2 cô nàng này về, có gì thì Abbu sẽ bắt hấn thành trăm mảnh mất.

Gió đêm lạnh, những ngôi nhà bên đường có nhà đóng cửa có nhà thì đang dọn dẹp quán ăn, đèn vẫn sáng, cảm giác ấm áp của 1 gia đình. Nó nhìn mãi về phía những ngôi nhà, gia đình xum vầy cùng xem tivi, nào còn là ăn tối, có cả hát karaoke, số khác thì đang tổ chức tiệc tùng trông thật vui vẻ. Nó nhớ gia đình, nhớ mái ấm của mình ngày trước, nhưng mọi thứ ... đã không còn nữa. Không cần gì hơn ngoài sự mong chờ mẹ trở về, nhưng nếu có trở về, nó cũng đã trở thành 1 ma sơ và 1 năm ắt 2 mẹ con chỉ có thể gặp nhau 3 lần mà thôi.

Tin nhắn đến với hấn, Abbu gửi.

Nó quay mặt lại khi nghe tiếng chuông tin nhắn của hấn.

-Abbu gọi sang phụ chạy bàn thôi, lạ lắm sao ?

-Không có gì ...

Nó lại quay mặt về hướng khác. Nó không hiểu vì sao vẫn sợ ánh mắt từ hấn, mặc dù hấn thì vẫn không muốn giữ khoảng cách ấy hoài với nó.

-Chuyện hôm trước, cho xin lỗi nhé.

-... .. không sao ...

Từ từ rồi nó cũng sẽ trở thành đứa “hiếm từ” như Kenty thôi.

Trời về khuya lúc nào cũng lạnh lẽo, bên chiếc máy tính cạnh cửa sổ, Zu tiếp tục gõ với những phím chữ liên tục, đôi lúc lại nhấn chìm nút “delete”. Con bé càng ngày càng sợ hãi chính bản thân mình vì mọi chuyện trong câu chuyện ngày càng trở nên tồi tệ hơn với nó. Hôm qua, chính mắt Zu thấy Abbu đã nổi giận và đấm cho anh con bé 1 cái như trút hết cơn giận, đi ngang qua mặt và xem như không có sự hiện diện của con bé. Cứ mỗi ngày trôi qua như thế, Abbu vẫn như vậy thì ắt hẳn câu chuyện này sẽ càng ngày càng thảm hại hơn khi nhân vật phản diện không phải là anh con bé nữa, mà là chính tác giả của câu chuyện này.

Những giọt nước mắt rơi xuống bàn phím, Zu không ngừng gõ mà ngày càng gõ nhanh hơn. Zu sợ hãi mọi thứ, kể cả cái tình cảm mù quáng từ chính bản thân mình, con bé không hiểu vì sao lại yêu một người nhiều hơn chính con bé yêu bản thân. Đã từng từ chối nhiều người con trai khác, chỉ vì 1 lý do rằng người đẹp nhất trong mắt mình chỉ có Abbu mà thôi. Cho đến khi con bé thật sự nhận ra Abbu chỉ có thể thích Quậy mà không phải mình thì mọi chuyện vẫn không thay đổi, vẫn dành tình yêu ấy cho Abbu và dù Abbu có đáp trả tình yêu bằng sự “thương hại” con bé vẫn tự nhủ rằng “mình sẽ chấp nhận dù đó là giả dối”.

Đôi tay Zu dừng lại và cầm lấy điện thoại...

Housestar lúc này không đông khách, nay là chủ nhật nhưng có vẻ vắng hơn mọi ngày.

2 thằng con trai đang ngồi bên cạnh bờ hồ, ngắm nhìn mặt nước gợn sóng nhẹ khi có một cơn gió thổi qua. Mọi thứ tĩnh lặng ngoại trừ tiếng thở nhẹ và tiếng cây lá xì xào. Cả 2 chỉ mới gặp lại nhau trong 1 năm dài, tuy không dài bằng những năm khi hấn học ở Mỹ, nhưng đủ cho Abbu thấy rằng tình bạn giữa mình và hấn đã được gắn chặt lâu nay, khó có thể cắt đứt được. Khi con người ta đã lớn và chính chắn hơn, tình bạn không chỉ gói gọn bởi thời gian, tuổi thơ đẹp bên nhau. Khi lớn phải đối diện với nhau trong chuyện tình cảm dày dặt thế này, thật khó để giữ được 1 tình bạn giữa 2 thằng con trai thế này.

Hấn nhớ khi Abbu đã đánh bọn côn đồ để bảo vệ hấn, lúc ấy Abbu trong mắt hấn vĩ đại biết bao, nhưng một vị cứu tinh lớn, cả bây giờ khi Abbu cứu cả hấn và nó ở hồ bơi, trong mắt hấn Abbu vẫn là người hoàn hảo hơn hấn, ở mọi phương diện và nhất là phương diện bảo vệ người mình yêu thương. Nhưng ắt hẳn không biết rằng, ở phương diện chiếm lấy tình cảm của 1 đứa con gái, Abbu lại không thể được như hấn. Những hành động đơn giản của hấn không phải là quan tâm, có thể là do ngẫu nhiên hoặc là ép buộc, hấn đều tạo được cảm giác chở che đầy ấm áp cho đối phương, và cũng vì lý do đó khiến nó như mất tự chủ với chính tình cảm của mình.

Với Abbu cũng vậy, nhưng suy nghĩ của Abbu cũng như hấn, thừa biết rằng hấn là người con trai ngoài đời, ngoài chơi piano ra, hấn không còn tài năng nào khác, kể cả việc tán tỉnh 1 đứa con gái. Nhưng cuối cùng hấn vẫn đánh bại Abbu trong chuyện đó, dù chuyện đó không do hấn cố tình tạo ra, không cố tình khiến nó thích hấn. Quả thật là vậy, cái điều luật trong bản quy tắc trở thành bạn gái của hấn, chính hấn còn đề ra cái luật không được thích hấn cơ mà.

Thế mà cũng có ngày, 2 thằng con trai phải ngồi cùng nhau để bàn về 1 chủ đề mà cả 2 đều không mong đợi. Một đứa con gái, bảo là không đặc biệt cũng không phải, mà bảo đặc biệt thì cũng hơi quá, ở dạng không nổi tiếng giàu có hay học giỏi, chỉ đơn giản lối sống ngược đời và coi trời bằng vung, thế là đủ để 2 thằng con trai phải mệt mỏi rồi.

-Mày ... không phải đã bảo là thích Quậy sao ?

-... tao có nói à ?

-Những gì mà nói ở sân bóng hôm ấy, tao nghĩ là nhiều hơn câu nói mà thích Quậy.

-Mày cũng đã biết về việc tao cố ý tạo dựng chuyện đấy chỉ vì em tao sao ?

-Nhưng tao lại không nghĩ như vậy ?

-Tuỳ mày nghĩ sao thì nghĩ. Tao cũng không hiểu sao, mày lại không thể thích Zu, trong khi, con bé thì yêu mày đến mù quáng.

-... .. tình cảm con người ... làm sao lý giải được hết.

-Vậy tao phải làm gì để mày có thể quan tâm đến con bé hơn, mày có từng xem lại trong 1 năm mày nói chuyện với con bé được bao nhiêu phút ?

-Tao không muốn Zu hướng về người không dành tình cảm cho con bé, mày biết mà.

-Nhưng mày có làm cách nào, thì nó cũng không vút được mày ra khỏi đầu óc nó.

Câu chuyện được đẩy sang 1 chủ đề khác ngay khi vừa bắt đầu. Đến lúc này, hấn vẫn nghĩ cho em gái mình hơn bất cứ ai.

-...

-...

Cả 2 giữa bầu không khí im lặng cho trời đất 1 lần nữa, chỉ để suy nghĩ mà thôi. Hấn có thể đánh đổi mọi thứ, từ việc hấn chưa từng làm để có thể khiến em gái hấn hạnh phúc, nhưng những tháng ngày ấy, Abbu cũng không dành được giây phút nào cho Zu cả. Cuộc nói chuyện phải được nhanh chóng giải quyết trước khi trời quá nửa đêm.

-... .. tao nghĩ lần này, mày sẽ làm tốt trò chơi mà mày đã từng chơi đấy ...

-Trò ? Trò gì ?

-Lợi dụng người tao thích chỉ vì muốn tao và Zu thành 1 đôi.

-Tao nghĩ bây giờ không cần nữa, tao không muốn Zu đau khổ vì mày nữa, thà là chấm dứt khi biết mày không thích con bé.

-Thế nếu tao khiến con bé hạnh phúc, thì mày sẽ khiến Quậy hạnh phúc chứ ?

-...

-...

-Mày yêu con nhỏ đó đến mức đấy sao. Chỉ vì con nhỏ đó, mày đánh đổi mọi thứ vậy sao ?

-Nếu mày là tao, mày sẽ như vậy. __ Abbu trả lời câu hỏi của hấn 1 cách đơn giản, như khiến hấn khó lòng nào hình dung ra được.

-Tao không yêu con nhỏ đó, thế chẳng phải mày đang muốn tao giả dối với người mày thích à ?

-... tao đã nói rồi mà, tao không nghĩ là mày không có gì với Quậy.

-...

-Im lặng coi như là có gì rồi nhé. 1 năm nhé, 1 năm để nhận ra tình cảm của mình. Cả tao và mày, đây sẽ không coi là 1 cuộc cá cược hay gì cả, xem nó như trải nghiệm bản thân, tao chính thoát khỏi thế giới của mày và Quậy và bước vào thế giới của Zu. Sau 1 năm nếu thật sự mọi chuyện không như tao nghĩ, thì mày và tao tự quyền quyết định tình cảm của mình. Những gì tao nói từ nãy đến giờ chỉ đúc kết với mày 1 câu tao không muốn nói vì tao thấy ... đau ... khi nói ra câu nói này. Nhưng ... “ ...” ... “ Có lẽ, Quậy đã thích mày”.

“ Có lẽ, anh đã thích em”....

41. Chương 41

“ Có lẽ, anh đã thích em”....

Những nỗi ám ảnh dài theo năm tháng. Hấn đã ám ảnh nó chỉ vì 1 dòng chữ trong trang nhật kí, dòng chữ khiến nó thấy thật sự trái tim nó đã thoát ra khỏi 1 tầng băng lớn, tầng băng không có tình yêu hiện diện. Và rồi, kể từ hôm nay, chính hấn sẽ phải ôm nỗi ám ảnh từ câu nói của Abbu, câu nói mà hấn từ dùng với nó.

Từ tối hôm đó, Abbu và Zun không còn căng thẳng với nhau nữa, mỗi ngày đến, Abbu thay vì là đi đón Quậy, cậu ấy chuyển hướng chiếc xe đến nhà hấn để đón em hấn đi ăn sáng, sau đó thì dạo phố đến khi mặt trời gần đứng bóng, cậu ấy mới trở về và cùng làm việc với cả lớp.

Còn hấn, hấn không đón đến nhưng hằng đêm, hấn đưa Mèo và nó về, gắn kết mọi chuyện lại với câu “Chúc ngủ ngon”, câu nói đủ để nó khó lòng nào ngủ ngon được.

Zu thì sao, con bé bỗng như thấy được sự khác lạ này và quả thật, 1 tác giả chuyên viết về truyện tình cảm thế này hấn sẽ biết chuyện này đã được lên kế hoạch, đã có sự thoả thuận nào đó giữa anh nó và Abbu. Bây giờ Zu chỉ có thể nói được câu nói mà chính con bé phải chấp nhận với sự thật của câu nói này.

-Đến phút cuối, anh chỉ yêu em vì chị ấy mà thôi...

Những ngày cuối cùng của tuần sắp trôi qua, nay đã là thứ 6. Tối hôm nay trời sáng trăng và Zu mãi ngẩn nhìn bầu trời đến tận 12 giờ. Con bé thay vì tìm được niềm vui từ Abbu vào mỗi sáng, cả hằng đêm nhận được những tin nhắn chúc ngủ ngon, nhưng niềm vui ấy không trọn vẹn khi vào giờ thế này, ngẩn nhìn bầu trời và nghĩ về chuyện tình cảm phức tạp của mình, của Zun, Quậy và cả Abbu nữa.

Có lẽ giai đoạn để yêu thế này thật khó khăn cho tụi nó, dù gì cũng phải vượt qua thì mới tìm được hạnh phúc.

“VƯỢT QUA ĐỂ TÌM ĐƯỢC HẠNH PHÚC ĐÍCH THỰC”...

-Zu à, vào ngủ thôi cưng, khuya lắm rồi.

-Em biết rồi, anh hai ngủ trước đi.

Con bé đặt chân đứng dậy hướng về phía cửa, tạm biệt trăng, tìm kiếm 1 giấc ngủ ngon và mơ về người con bé yêu, tình yêu vẫn đẹp dù đó có là giả dối.

Sáng thứ 7, hôm nay hấn được giao nhiệm vụ phải chở nó đi đặt hoa chuẩn bị cho hội thi cắm hoa vào sáng đầu tiên của hội trại. Đến hôm nay, nó dường như cảm thấy được mọi chuyện trở nên bình thường giữ nó và hấn, tuy còn chút sợ nhưng nó cố gắng đẩy sự sợ hãi ấy về với mức tình bạn, nó vẫn mong mình có thể không vượt qua cái biên giới này. Có lẽ cảm giác khi thừa nhận mình thích 1 ai và bị từ chối gây nỗi đau cho bản thân.

-Đến sớm vậy ?

-Boo nó có dặn là đi sớm, vì có lẽ khá xa, bản đồ nhìn thôi cũng đã choáng rồi.

Hấn nở nụ cười với nó, nó cũng đáp trả lại bằng nụ cười tươi, không pha chút nào gượng gạo hay sợ hãi cả. Tự nhiên như thế này đưa vấn đề đến chỗ giải quyết nhanh chóng.

-Có đói bụng không, đi ăn gì nhé ?

-Ừm, cũng được.

Cả 2 đưa nó đến một quán ăn gần trường để ăn sáng trước khi đi tìm nơi đặt hoa tươi.

Trong khi đó Abbu đang đứng trước cổng chờ Zu.

-Nhanh đi cô nương, anh đói bụng lắm rồi nè.

-Em biết rồi mà.

Con bé lon ton chạy ra với áo thun và quần sọt, trông mát mẻ nhưng rất đáng yêu.

-Này, muốn anh lái xe không được hay sao vậy ?

-Là thế nào ?

-Kiểu này thì từ đây đến quán ăn ắt sẽ có nghìn thằng nhìn anh với con mắt rục rục lửa, haha.

-Này là đừng chọc em nhé, hôm nay trời nóng nực mà.

Con bé đánh hờn vào vai Abbu, hôm nay hứng thú chạy mô tô để hóng gió, Abbu chở Zu đi ăn sáng như mọi ngày. Hôm nay, quyết định của con bé là sẽ hỏi vài chuyện với Abbu ...

-Tại sao, mấy hôm nay, anh lại hứng thú chở em đi ăn sáng rồi đi dạo công viên thế ?

-Ừm, anh cũng không biết nữa ... chỉ là ... thấy em cứ mãi viết truyện như thế ... nên muốn chở em đi ra ngoài vào sáng sớm, hít thở không khí thôi.

-Còn chị Quậ ? Đơn nhiên sự lựa chọn sẽ không là em mà.

-Này cô nương, anh đã chăm con bé ấy cả năm qua rồi, cũng lớn rồi, cũng tìm được người mình yêu rồi. Còn em, chắc có lẽ thằng Zun bạn tương tự cô nào nên anh phải thay nó chăm cho em, đủ lý do chưa cô nương.

-Là sao nhỉ ? Người yêu của chị Quậ là ai ?

-Từ từ em sẽ biết mà, mà anh nghĩ em cũng biết rồi, chỉ là quên không nhớ thôi, hehe.

-Ngon không ?

-Không.

-Sao thế, thấy ngon mà.

-Anh đi lấy dùm cái ly được không ?

-Ờ ...

Zun đi lấy cho nó 1 cái ly rồi tiếp tục dùng món mì xào tại quán mì lớn trong thành phố.

-Này này, làm gì vậy Quậ, như vậy sao mà ăn.

-Ai bảo ăn không được, ăn như thế này thì tui mới ăn được mà.

-Ôi... Chúa.

-Anh đạo Chúa à ?

-Không, tôi chỉ muốn gọi Chúa của cô ra mà xem, cô đang làm trò gì thôi.

-Haha.

Rồi từ lúc ấy cho đến khi ra khỏi cửa tiệm, nhiều ánh mắt nhìn nó với sự tò mò hoặc là sự sợ hãi nào đó. Nó thì hã hê vì cũng nuốt trôi 4 ly như thế. Khỏi phải giải thích tình trạng này, ắt hẳn ai cũng biết cả rồi.

Zun vãi cả mồ hôi với nó, giờ thì mới hiểu vì sao Abbu không dám cho nó ăn mì, còn hẳn thì tình nguyện dẫn nó đi ăn mì thế này. Nụ cười khê, hẳn cảm thấy cuộc sống thật sự với hẳn, không gò bó hay có khoảng cách với con gái và nhất là nó, người đầu tiên khiến hẳn có suy nghĩ khác về 1 đứa con gái. Tuy nó có bạo lực đó, nhưng cái bạo lực đó để giúp mọi người và để bảo vệ bản thân nó mà thôi.

Hình dung được những ngày sắp tới, Abbu đã gỡ được rắc rối này, có lẽ chỉ có Abbu mới hiểu được nó cần gì, Zun cần chi và Zu muốn điều gì.

Tập truyện của Zu chuyển hướng khác theo từng ngày qua, không phải vì Abbu đến với con bé, mà là vì con bé nhận ra, dù con bé có trù dập nó trong câu truyện của mình thế nào thì Abbu vẫn luôn che chở và bảo vệ, hy sinh và làm bất cứ điều gì vì nó. Con bé cũng đã hiểu người mà Abbu nhắc tới, người mà nó yêu và cả người anh nó đang tương tự là ai. Cảm nhận sự hạnh phúc không phải của mình và ủng hộ tình cảm của những người khác, thời gian nếu có ngăn ngui thì con bé cũng tự nhủ với lòng “ Abbu đã từng để mắt đến mình”.

...

Hết chap 18...

Chap 19 “ KHI AI ĐÓ SẴN SÀNG ĐÓN NHẬN [red]”

42. Chương 42

Chap 19 “ KHI AI ĐÓ SẴN SÀNG ĐÓN NHẬN ...”

Hằng ngày trôi qua vẫn như thế suốt tuần qua, hôm nay là chủ nhật và ngày mai thì chúng nó bắt đầu đến trường để xây lều trại cho lớp mình. Nó trở nên bận rộn hơn trong chuyện phong trào như thế này, điều ấy kéo theo cả hần, hần chỉ có thể về nhà khi đã nửa khuya và tinh mơ thì đã phải chạy sang nhà thờ rồi.

Cũng có lẽ vì thế, nó thấy được sự khác lạ này, nó có vẻ vẫn chưa nhận ra hần đang cố gắng gần nó hơn, nhưng nó nhận ra rằng Abbu đang xa nó ra hơn. Hằng ngày Abbu vẫn hay chở Zu sang nhà Kenty cùng làm phong trào với mọi người, điều đó có chút gì đó không mấy bình thường, có lẽ nó quen biết Abbu là người thích nó, bây giờ thì cảm giác khác rồi. Abbu gần gũi Zu, tuy vậy nó vẫn mỉm cười và xem đây là chuyện đáng mừng, nó đã từng cùng hần cố gắng để Abbu có thể để mắt đến Zu cơ mà.

Abbu, cậu ấy dường như hạn chế nói chuyện với nó hơn, không bởi vì do cái thoả thuận giữa cậu ấy và Zun, mà là nếu như thế, cậu ấy khó có thể làm ngơ trước mọi chuyện của Quậy. Mặc khác, những nỗi lo xâm lấn vào vòng vây suy nghĩ, hần có làm tốt “bốn phần” của người mang lại hạnh phúc cho nó không.

Ngày chủ nhật dài trôi qua trong âm thầm, có lẽ đối với tụi nó ngày chủ nhật này không dài là mấy, bận rộn như thế chẳng mấy khi nhìn lên trời xem rằng đã tối hay vẫn còn sáng cơ kia.

-Nhanh thật, mới đó đã hết tuần, lớp mình coi như xong phần nào rồi. Diễn kịch mọi người tập luyện như thế chắc đã ổn, giờ thì chỉ còn việc chuẩn bị tinh thần thôi. Mai là dựng trại và mốt sẽ bắt đầu các cuộc thi, cố gắng lên nhé cả nhà.

Nó nói 1 hơi để đúc kết mọi chuyện vào lúc đồng hồ điểm 10 giờ tối. Mèo thì đang lo lắng, mẹ con bé bảo nay phải về sớm để dọn dẹp nhà, nhưng giờ thì còn dọn dẹp gì nữa. Cuối cùng thì ai về nhà nấy, Zun nhờ Kenty chở Mèo về vì hần có chút chuyện cần nói với Quậy, vậy nên rằng là sẽ về trễ 1 chút.

-Đi thôi Quậy.

-Mèo đâu ?

-Kenty đưa về rồi.

-Sao kì vậy, anh cũng chở tui về mà, sao lại để Kenty chở Mèo thế.

-Ừm, tôi muốn chở cô đi hóng mát, cả tuần vất vả rồi, 11 giờ chúng ta về nhà Mèo, được không ?

Nó nhìn hần không rời mắt, nhìn vào đôi mắt sâu và ẩn chứa nhiều thứ khiến nó nghĩ rằng đôi mắt này thừa sức đánh bại cả trăm trái tim những đứa con gái khác. Nhưng rồi thì sao, nó nhận ra xung quanh hần chẳng có ai, có lẽ nó biết rằng hần chỉ có thể bên cạnh nó và giúp đỡ nó thôi. Dù là biết nhưng lý do thế nào chỉ có hần biết mà thôi.

-...

-Sao có đi không ? Tôi không bỏ đi bộ giữa đường nữa đâu mà lo, haha.

-Ừm thì đi, có gì phải từ chối chứ.

Có ai nghĩ nó sợ hán bày trò “xấu” gì đó không, hihi, nếu có thì trước hết đánh thắng đó đã, haha.

Con đường nay bỗng ngắn hơn mọi ngày, không phải lúc nào cũng thế nhưng khi đi cùng tên mặt lạnh này, Mèo đều cảm thấy như thế, một người chẳng buồn miệng mở lời nào như thế thì lại khiến đường về nhà ngắn hơn như thế quả là lạ. Người ta đã chẳng bảo “nói chuyện giết thời gian” hay sao, với tên này thì im lặng thời gian chẳng có nhiều để mà “giết”, haha.

-Cậu tình nguyện chở tớ về hay là bị ép buộc thế. Nếu Abbu hay Zun có ép buộc, cuộc không thích thì cũng đừng ép mình.

-...

-Chẳng mấy khi cậu chịu mở lời và nói câu nói nào quá 3 từ nhỉ ?

-...

-Mình có cảm giác mỗi khi mình nói chuyện với cậu, khi cậu thấy cần thiết thì mới trả lời. Những câu nói vô nghĩa thế này thì chắc cậu chẳng để tâm đến.

-Có lẽ.

-...

-...

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Mèo, bước xuống chiếc xe hơi quen thuộc này, suy nghĩ của Mèo tạo nên 1 sự hỗn độn lớn. Quen thuộc hay lạ lẫm, điều đó không xác định được, khi ở hoàn cảnh này và hoàn cảnh khác, Kenty không đối xử 1 cách giống nhau. Con bé không vội đóng cửa trước khi nói với tên ấy vài câu nói cuối ngày.

-Cảm ơn nhé, mai là ngày dài, trại xuân năm 12, vui vẻ lên nhé, dù là 1 ngày thôi. Ngủ ngon Kenty.

43. Chương 43

Cũng chỉ mới đó 1 tuần thôi, tụi nó còn giận nhau, còn cãi nhau khi vừa gặp lại. Giận dữ và cảm thấy có lỗi với đối phương, những cung bậc ấy như đang thay nhau chiếm lĩnh cái vòng tròn cuộc sống của tụi nó.

Cho đến bây giờ, các sư có thấy được nụ cười của nó, niềm vui của nó khi được tự do bay nhảy ngoài cuộc sống thực tại. Nếu các sư có thể thấy ắt sẽ biết rằng, nó không dành cho thế giới tĩnh lặng, không dành cho thế giới yên bình và không có “chiến tranh”. Nó như 1 người lính, một người lính luôn có đủ sức và tài nghệ ra trận và cũng vì như thế nó không thể cầm súng mà chờ đồng đội mình đánh địch. Nó phải tự cầm súng mà bảo vệ mình, vượt qua những vấp ngã cuộc sống, có lẽ nó vấp ngã quá nhiều rồi, mất đi quá nhiều rồi, đủ quen để có thể sống tốt rồi.

-Trời lạnh thế này mà đi hóng mát cái gì không biết.

-Đùa thôi mà, chỉ là muốn đi ngắm đèn dưới mặt nước.

-... là con sông lớn đây à ?

-Ừm, đã lâu không ra đó mà.

Hắn chạy nhanh hơn cho đến khi tìm đến con sông lớn, bên kia là những ngôi nhà cao tầng, đèn chiếu rọi xuống mặt nước trong sáng rực rỡ đầy màu sắc.

Mở cửa xe và nó tung tăng chạy xung quanh bãi cỏ, quả là trời có lạnh vì gió lớn, nhưng trông cảnh đẹp và lãng mạn thế này thì không thể ngồi co ro rồi. Mãi ngắm nhìn xung quanh và ngẩng mặt lên trời cao nó chẳng để ý đến hán.

Cho đến khi 1 bàn tay nắm gọn lấy bàn tay nó, tự động đan xen vào nhau kéo nó về phía gần hơn để có thể cùng nhau ngấm mặt nước sông. Nó không kịp nhìn nhận vấn đề đang xảy ra, rằng là hấn đang nắm gọn tay nó, bàn tay hấn ấm áp hơn nó tưởng, hay chính nó cảm thấy sự nóng lên từ cơ thể của mình. Đến khi hấn ngồi xuống nền cỏ và buông tay nó ra, cảm giác lạ kì ấy chợt mất đi nhưng vẫn đọng lại gì đó khiến nó khó có thể hiểu được và hình dung được gương mặt của mình như thế nào.

-Ngồi xuống nào, sao còn đứng đó.

Hấn ngược mặt lên nhìn vào mắt nó, bảo nó hãy ngồi xuống nhưng ắt là khó với nó rồi, đôi mắt ấy đủ điện từ khiến nó khó cử động được.

Trời không có mưa cũng không có sấm chớp, hấn thế thì không nhận “tiếng sét” nào rồi cơ mà.

Rồi thì hấn đành kéo tay nó ngồi xuống, nó như rơi tự do mông của mình xuống, mắt thì vẫn nhìn vào hấn rồi nhìn vào cả bàn tay của hấn nữa.

-Quậy, sao thế ?

-... .. à ... không sao cả.

-... mặt dính gì à ?

-À không có gì.

Hấn cười rồi buông tay nó ra lần nữa, không nghĩ nhiều hơn vì hấn biết nó vẫn chưa dành cho hấn 100 phần trăm tình cảm tình bạn. Nhưng thật thì hấn có chút nhầm lẫn, những biểu hiện ngớ ngẩn ấy của nó, ai nhìn mà chẳng biết đã được 101 phần trăm rồi cơ chứ.

-Cô ngày càng ít nói đi nhỉ? Và hình như cũng hiền đi, dễ bỏ qua mọi chuyện khi người ta làm gì sai trái nhỉ ?

-Có sao ? Hay là muốn tui đòi nợ ngay bây giờ ?

-Ừm, vác thân ra đây chỉ để nói rõ mọi chuyện hơn thôi. Dù thật là những ngày qua, có lẽ cô chịu đựng để trải xuân tốt đẹp hơn chứ không phải cô thật sự tha thứ chuyện tôi đã làm hôm ấy.

-Ừm... cũng hợp lí đó, giờ thì phải làm gì với anh nhỉ ?

-Tuỳ cô thôi, tôi im lặng và để cô muốn làm gì thì làm, tôi sẽ không phản kháng hay làm bất cứ gì cả.

-Nghe hay đó.

Nói rồi nó bóp tay và bay thẳng vào, đè hấn xuống nền cỏ sau đó thì trù dập, dùng mọi công lực đánh hấn cho đến khi hấn nhìn 1 ánh đèn thì có thể biến thành 2 hay 4 hay 8 luôn không chừng ấy. Có vẻ là người như nó im lặng đâu phải là chịu bỏ qua, có khi sự trả thù dài hạn nó còn nặng nề hơn, đây là người ta hỏi vì sao nó lại chẳng giận hấn lâu hay muốn xử lý hấn theo kiểu nó từng xử lý bọn con gái lớp A5 . Đây mới gọi là trả thù đây, chỉ có 1 với 1, ban đêm và vắng vẻ, đối phương tình nguyện thế này thì nó mới đã tay chứ.

Cho đến khi nó thật sự thấy đỡ tức rồi thì ngồi thở liên tục. Quả là người đánh đã mệt thế, hỏi xem người bị đánh thế nào.

-.... Cô ... cô ... có cần “thương” ... tôi đến thế không hả ?

-Đã thật đó, đánh con gái thật không đã bằng đánh con trai, thật sự là có hơi mệt nhưng coi bộ vẫn giữ được bộ mặt nhan sắc cho anh, phần trong cơ thể thì tôi không chịu trách nhiệm, nhưng bề ngoài thì oké lắm rồi đấy nhé.

Nó đứng dậy khỏi người hấn nhưng hình như lực hút trái đất thay đổi bất thường cỡ như cấp số nhân của “nam châm”, nó bị kéo ngược lại và nằm đè lên người hấn. Hai cánh tay đi ngang qua eo nó và xiết chặt, má nó áp vào má của hấn theo dạng cùng phương nhưng ngược chiều ấy.

-Xin lỗi, sẽ không có gì quá đáng lắm nhưng cho tôi ôm 1 chút nhé, 1 chút thôi.

-... này, không giỡn như thế được.

-Đánh như thế thì dư rồi, bù lại 1 chút đi.

-... này, như thế này ai thấy thì tưởng tôi làm gì anh đấy.

-...

Hắn không trả lời và vẫn ôm chặt lấy nó, nó cố gắng thoát khỏi vòng tay nhưng có lẽ không dễ dàng cho lắm với nó. Có lẽ khi 2 cực hút nhau rồi, muốn tách thì phải chờ cực bên kia đồng ý mới được.

Cứ thế, chúng nó cứ nằm lên nhau như đã nghiện trò kẹp “săn-quích” ấy. Hắn cảm nhận được nhịp thở của nó ngày một khác lạ hơn. Và chính nó cũng cảm nhận được chính nhịp tim của mình lúc này.

-Không biết chúng ta đã ôm nhau lần nào nữa không, nhưng có lẽ đây là lần thứ 2 tôi chủ động ôm cô nhỉ ?

-...

-Chuyện tình cảm ... có lẽ khá phức tạp với tôi. Một năm dài, cố gắng gỡ bỏ những thứ phức tạp ấy, nó đơn giản đi rồi. Tôi không biết sự trở về này có ý nghĩa gì tới tương lai của tôi không. Nhưng tôi thật sự muốn bù đắp mọi thứ, từ việc thoả thuận giữa tôi và cô ngày trước. Nó thật sự nhầm nhứ vì dù tôi có làm cách nào, Abbu vẫn thích cô vẫn lo lắng và bảo vệ cô hơn ai hết. Đổi lại Zu chẳng được gì và tôi thì nhận được cái nhìn khác từ đứa em gái của mình.

-...

-Con bé đánh tôi khi tôi bỏ cô trong trời mưa, cả Abbu cũng thế. Có lẽ đối với mọi người cô khá quan trọng nhưng với tôi cô không yếu đuối đến nỗi phải cần người khác quan tâm. Vậy nên 1 lần, hết năm 12 này, hãy để tôi chuộc lại mọi lỗi lầm đã gây ra cho cô, có lẽ cô không cần nhưng cho tôi thử cảm giác là người bảo vệ cô, có được không ?

-... Cũng ... không cần thiết đâu. Tôi cũng ... không ghét anh. Chỉ là ...

-... như thế nào ?

-Tôi đang từng bước trở thành ma sơ, không thể đi lại với con trai mãi được, nhất là anh.

-Con đường đó thích hợp với cô chứ?

-Ừm, với tôi thì có lẽ không hợp lắm, nhưng bình yên là ở đó. Già đi và suy nghĩ khác đi.

-Khác đi mà đánh 1 thằng con trai ra nông nổi này sao ?

Nó đẩy hắn ra vào bước xuống, hắn ngồi dậy khi tay ôm lấy tay và cả vai. Nó hình như trút mọi nỗi giận lên đây. Nhưng rồi hắn nhìn nó, nhìn nó với ánh mắt không quá nhiều ý cần truyền đạt, nhìn nó với những gì hắn nhìn với thể giới bình thường, thiên nhiên cây cỏ. Những điều khi nhìn vào mắt nhau, người ta nhận ra đối phương đang nghĩ gì và cần điều gì.

-Có đau lắm không ?

-Nếu đồng ý hoà, sẽ không đau chút nào cả.

-Còn không ?

-Chắc sẽ phải nhập viện vì vài bộ phận bên trong bị tổn thương.

Bàn tay hắn đặt lên ngực phải.

-Nhắm bên rồi.

-Không nhắm đâu, cô đánh nó đã chạy sang đây rồi, haha.

Hắn cười to và nó thì cố đá thêm mấy cái vào chân hắn, chúng nó ngồi cạnh nhau ngắm cảnh đêm. Mọi thứ nhẹ nhõm, cả tâm nhìn và mọi thứ. Một người dễ mang nỗi hận nhưng chỉ không đầy 10 phút có thể trút bỏ mọi thứ. Có lẽ như thế, hắn tìm thấy được những cái mới từ nó, không chỉ đơn giản gọi gọn trong từ “Quậy”.

44. Chương 44

Trại xuân bận rộn, cả lớp nó như muốn lật tung bầu không gian khi từng cử chỉ hành động của từng thành viên mang đậm chất tự tin, coi trời bằng vấp. Cả nó cũng thế, cả Mèo, mọi người đều giữ nét mặt ấy để cho thấy, A1 bắt đầu lấy lại danh dự, danh dự 1 lớp đứng đầu phong trào.

Niềm vui, nụ cười thực sự đã hiện diện khi hân và nó nhìn nhau, đi cùng nhau và cùng nhau làm việc. Thay vào đó, những nụ cười khác 1 chút gì đó chúc cho 2 đứa nó thật hạnh phúc, phần còn lại mang nỗi ngượng ngịu và ánh buồn trên từng nét mặt. Nhìn nó sau gốc cây to, nhìn người đứng ở gốc cây to ấy từ sau lưng. Zu hướng về 1 người con trai và người con trai ấy chỉ có thể hướng về nó mà thôi.

-Ừa, Zu, em lên trường chi thế, ghé phụ lớp tụi chị à, hehe.

Zu hoảng hốt quay người lại khi sau lưng là Boo.

-À, không... à vâng, em muốn lên giúp mọi người, nhưng em bận phải về rồi, chị đừng nói là em đến nhé, không thì anh 2 em lại mắng em không lo học hành cứ hay rong chơi nữa.

-Giúp đỡ mà coi là rong chơi à, yên tâm chị bảo Quậy nó xử thằng anh em dùm cho, haha.

-Chị đừng đùa mà, chị ấy mà đánh anh em thì còn gì thân thể anh 2 em nữa chứ, hehe, em đi về nhé, tạm biệt chị.

Nụ cười tắt ngay lập tức khi con bé quay lại và hướng về phía cổng trường. Lớp 12 quả là bận rộn và con bé thì chẳng phải là người khiến người khác để ý đến.

Câu chuyện này cũng đã quá dài rồi, cũng đã 1 năm hơn rồi cơ đấy, cũng đến hồi bão đến và sóng sợ hãi chạy thật nhanh vào bờ tuy rằng sóng đã quen ở cùng biển.

Giờ chiều nay mang cảm giác mát mẻ và khiến lòng người cảm thấy như ấm lại khi có bạn bè bên cạnh. Abbu bận bịu hơn ai hết khi cái lều trại có tí trục trặc về khâu thiết kế 1 tầng. Chúng nó thử độ chắc chắn và có cảnh báo cái lô-cốt này không mấy an toàn, 1 người trực là đủ, nếu là 2 thì hậu quả khó đỡ lắm.

-Thật là, các anh chuẩn bị 1 tuần để được cái cổng trại tốt không thể chấp nhận được luôn đấy.

-Em thôi phân nản đi chứ Quậy, tụi anh cố hết sức rồi đấy thôi. Vả lại làm tăng thể này cũng chỉ để trục, 1 người ắt không sao mà, lều tụi anh làm khá dài để chỗ ngủ rộng rãi cho cả lớp, lại còn phải chi thêm tiền mua đất để nơi rộng đấy.

Abbu cần nhàn nó xong rồi bỏ đi 1 mạch ra căn-tin. Ánh mắt đủ khiến người ta biết rằng, 2 từ diễn tả nỗi lúc này là “né tránh” mà thôi. Nó thấy không được ổn trong người vì đó giờ Abbu chẳng bao giờ làm vậy với nó, buồn thật và nó không muốn làm gì nữa, bỏ về lớp và đóng cửa lại ngồi 1 mình. Dựng trại như thế chẳng mấy ai lên lớp cả, nó được yên tĩnh và không muốn 1 ai quấy rầy mình, suy nghĩ và cố phân tích cái hàm số khó giải này của Abbu. Nhưng có lẽ nó bận ngủ trong lớp nên chẳng biết tí gì về việc khai thác tư duy của mình, chất xám như keo lại chẳng đủ đáp ứng nhu cầu suy nghĩ của nó.

Cũng 5 giờ hơn, từ giờ cho đến 8 giờ phải giải quyết xong việc dựng lều và sau đó thì về nhà ngủ 1 giấc chờ đợi cuộc náo loạn của ngày mai. Cơ nhưng có vẻ lớp nó mệt mỏi hẳn so với dự tính công việc đã làm. Cuối cùng thì cũng ngừng lại giải lao rồi mới tính tiếp. Mọi người tụ tập lại đầy đủ chỉ thiếu mỗi nó thôi.

-Zun à, này em ông có lên đây đó, nó bảo muốn phụ giúp nhưng rồi bảo bận và đi về.

-Vậy sao ?

Mất Zun hướng về Abbu sau đó thì nhìn về hướng khác. Abbu cũng trả lại ánh nhìn cho Zun rồi sau đó đi lòng vòng ngắm những lều trại khác thay vì cùng ngồi nói chuyện với cả lớp. Quả là con Boo này không chuyện giữ kín được lâu. Cơ mà nhắc đến việc “kín” quả là nay tên Kenty bớt thực dụng hơn.

-Kenty à, đã cật lực vì lớp như thế, vậy thì 2 ngày tới hãy vẫn như thế nhé, cả lớp rất mong là chúng ta có thể đoàn kết, nhất là cậu đó.

Con Boo vẫn ra giọng giống lãnh đạo hơn là nó đó giờ. Nó không biết đi đâu nên họp giữa giờ thế này con Boo đành kiên hết thôi. Rồi thì Kenty đứng dậy, đá mắt về hướng thư viện cho Mèo sau đó thì bỏ đi.

-Này là đang họp đây, không muốn nghe cũng phải ngồi lại cơ chứ. Con Quậy đâu rồi, sao không ở đây nhỉ, mình thì chẳng có cái quyền nào dính môi, nói ai mà nghe.

Zun cũng chợt nhận ra việc nó không có ở đây, rồi thì chơi cú chót với Boo, hấn đứng dậy và bỏ đi tìm nó.

-Thế thì cuộc họp kết thúc, ai làm việc này, ôi chắc điên mất, nếu con Quậy trả cái tên lớp trưởng ình thì mình trừ dập cho 3 cái thằng này cho đến chết. Chẳng hiểu sao ngày trước lại muốn rụng rời tay chân vì chúng nó không biết.

Mèo che miệng cười khúc khích xong thì đi theo hướng người ta chỉ lúc nãy, đến thư viện tuy không biết chuyện gì mà tên mặt lạnh ấy cần nói.

Cũng đã hơn 7 giờ, hấn cố đi kiểm hết khắp các lều trại, cả phòng hiệu trưởng nhưng cái địa điểm lớp học thì không hiểu sao lại quên.

Trời tối hấn đi và quả thật các dây lều chẳng mở đèn, như thế thì làm sao có ai trên đó được. Cuối cùng hấn cũng quyết đặt chân một lần lên các dây lều để tìm nó. Học cũng được vài tháng cơ mà quên mất là mình học dây nào, chỉ biết nhìn bảng tên lớp thôi, hấn mò mẫm các bảng tên lớp bằng đèn điện thoại trông còn thua tên hai lúa mới lên thành thị nữa

45. Chương 45

Trong khi đó tên Kenty chẳng lấy hé lấy 1 lời nào với Mèo, chỉ biết ngồi lật những trang sách trong thư viện, trông không giống tập trung nhưng cũng chẳng giống là đùa giỡn.

-Gọi tớ có gì không ?

-...

-Không vậy tớ đi trước đây nhé ?

-Chờ đã.

-...

-Ngồi xuống đi.

-Có chuyện gì không, tuy cậu hiếm từ như thế nhưng mình cũng không đủ kiên nhẫn mà ngồi chờ đợi được.

Kenty đưa cho Mèo tờ giấy gì đó xong thì rồi bỏ đi ra khỏi thư viện, có vẻ như cậu ấy đoán, không muốn đưa, nhưng rồi thì cũng đặt nhanh vào tay Mèo.

Dòng chữ ngắn trên mảnh giấy từ tay Mèo, chuyện này thật không dễ nói với Kenty, cậu ấy chẳng đời nào nhận sự giúp đỡ của ai. Nhưng có lẽ 1 tên con trai sống thiếu mẹ bao nhiêu năm chẳng biết cách nào mà có thể làm được 1 mâm cơm cúng mẹ. Sống đơn độc như thế không hẳn là nhận được sự yên tĩnh, mà lại còn phải chịu đầy những áp lực tinh thần từ chính mình. Con bé đi về phía lều trại để làm việc nhưng trong lòng thì vẫn có nhiều câu hỏi chưa giải xong “Sao cậu ta nhờ mình ?”.

“ Zu lên trường làm gì? Lại không tìm mình mà bỏ về. Mong là con bé không nhận ra được chuyện này. Cố gắng thôi, hết trại xuân này và sau khi ăn Tết, Quậy chắc hẳn sẽ thật sự vui, sẽ quên đi việc đi theo nhà dòng. Mong nhiều hơn là tên đó không làm Quậy buồn phiền.”

Suy nghĩ của Abbu chưa từng nghĩ đến việc là Zun có thích Quậy không, chắc là vì thế cậu ấy không cần tính toán gì hơn mà đã bảo Zun chấp nhận những đề nghị của cậu ấy. Sẽ không đơn giản nếu hấn chưa thật lòng với nó, Abbu có phần tính sai bước này rồi.

-Quậy phải không ?

Hắn rọi đèn vào trong và thấy dáng nó đang ngồi trong góc lớp. Đi lại và xem nó đang bị làm sao mà ngồi 1 mình trong bóng đêm, đằng này lại còn là lớp học.

-..

-Sao vậy ? Có chuyện gì à ?

-Abbu...

-Abbu thế nào ?

-Hình như anh ấy né tránh. Còn lớn tiếng nữa, thật sự thấy... rất buồn.

-...

-Anh ấy chưa bao giờ tức giận với tôi, trong khi chuyện đó lại chẳng to tát gì.

-Chắc là làm việc cực nhọc nên nó hơi nóng tính, đừng suy nghĩ nhiều.

-Có vẻ anh ấy hết thích tôi rồi. Abbu đang rất tốt với Zu và xem tôi như người xa lạ. Trước đó, ngày anh bỏ tôi đi bộ dưới trời mưa, anh ấy đã chẳng bảo sẽ luôn bên cạnh tôi sao, tuy không phải là mức tình cảm đặc biệt nhưng là em gái, anh ấy nói có thể mà.

-Đừng suy nghĩ nhiều như thế mà, phải về thôi, mai là bắt đầu trại xuân rồi, không nhanh ngủ sớm thì có sức đâu mà bắt đầu. Vậy nhé, chắc chắn rằng sáng mai Abbu sẽ đến xin lỗi, nên giờ chúng ta về thôi nào.

Hắn nắm tay nó và kéo nó về hướng cửa. Bàn tay ấy nắm thật chặt tay nó như thể hiện rằng từ giờ nó có hắn bên cạnh rồi, chẳng phải lo là mất đi 1 Abbu luôn bảo vệ nó. Nhưng dù là thế, nó chưa có thể thích nghi được với cái chuyển biến nữa vòng tròn như thế này.

Cổng trường khép lại khi đồng hồ chính thức báo 8 giờ rồi. Tất cả về nhà để chuẩn bị đầy đủ đồ dùng cho ngày mai. Sáng sớm là hội thi cắm hoa của toàn khối 12 và cho thấy việc này chẳng dễ dàng nếu thức dậy trễ, nó và hắn có nhiệm vụ sẽ đi nhận hoa đã đặt trước đó.

Đêm nay thật là dài đối với tụi nó. Nôn nao, cái dạng cảm xúc ấy hầu như ai chưa từng trải nghiệm trại xuân 12 thì lại càng sâu nặng gấp bội. 3 ngày 2 đêm, cứ như chúng nó không ở cùng gia đình và đã sống tự lập, cảm giác mới lạ và có nhiều trải nghiệm mới.

Zun trở về nhà và sau khi đã sẵn sàng đi ngủ, hắn mở nguồn điện thoại tìm kiếm vài thứ. Nụ cười của hắn hiện diện, đôi lúc chỉ đơn giản mỉm nhẹ 1 cái, đôi lúc lại che miệng cười vì có lẽ tấm hình ắt buồn cười lắm, rồi thì gương mặt của hắn chợt mất đi nụ cười ấy. Những bức ảnh hắn chụp lên từ nó, gương mặt tròn và nụ cười sáng chói, mái tóc cột cao và bộ đồng phục của trường càng khiến nó trở nên trông giống trẻ con hơn. Có lẽ nó luôn cười dù thật sự hoàn cảnh lúc này, nó chẳng có đủ sức mà trang trải hết mọi chi phí cho chính bản thân nó. Tấm hình hắn chụp được cuối cùng của ngày hôm nay, qua cửa kính xe của hắn, gương mặt nó không hiện diện nụ cười và thay vào đó là nỗi buồn từ ánh mắt nhìn những bậc thang đi vào nhà Mèo. Hắn biết sự trở lại của hắn và thay vào vị trí của Abbu khiến nó chưa có thể thích ứng được, dù nó khẳng định mình không dành tình cảm cho Abbu, nhưng sự phân chia này quá rõ rệt khiến nó thấy sợ rằng mình sẽ cô đơn.

Ngày dài đã thật sự trôi qua, nó ngủ vì quá mệt mỏi, hắn cũng tắt điện thoại và nhắm mắt với nụ cười trên môi. Một ngày nữa bên cạnh nó, không hay cãi nhau và được nhìn nó ở nhiều góc độ hơn, nhận ra rằng hắn chỉ có thể vui thật sự khi ở cạnh một đứa “điên” như nó. Tất cả đều đã đi ngủ, chỉ riêng 1 người con gái vẫn đang liên tục chuyển động những ngón tay trên bàn phím, 1 ngày là 1 sự trải nghiệm tình cảm, Abbu không dành cho con bé nhưng nó thì cũng sẽ không giành Abbu ỉnh mãi được.

.

46. Chương 46

-Hé lô buổi sáng, ngủ ngon không ?

-Ngủ có ăn được đâu mà ngon, vớ vẩn.

-Đây, đã thoả thuận không cãi nhau mà.

-Anh nằm mơ và nghĩ ra được cái thoả thuận ấy à ? Vậy thì về nhà ngủ tiếp đi.

- O hay, ... ôi, nhin Zun. Trả thù sau.

-Hơi, nói những lời vô ích, trả thù bằng cách nào chẳng biết. Cãi nhau đánh nhau đều thua tất, haha.

-...

Hắn cười nửa miệng như thách thức nó, nó vào xe ngồi và không quên thay hắn mở nhạc, đường dài, nhạc là cách duy nhất ngăn cản các cuộc “xung đột” xảy ra, haha.

Zu được bảo lãnh vào trường dù là học sinh 11. Đơn giản là con bé năm sau sẽ thi bơi lội, đại diện cho trường cơ đấy. Quả là thằng anh con bé không để con em mình bị nhấn chìm danh tiếng sau khi thằng anh ra trường. Vậy nên bây giờ, dù là không thật sự thắng được nó, nhưng con bé vẫn hy vọng năm sau có thể thi tốt, không để làm mất danh hiệu của Quậy dành cho trường.

-Anh, em ở lều trại đoàn, hít, buồn lắm, hay là, em sang lều lớp anh nha, hehe.

-Không được đâu nhóc, lều trại lớp anh không an toàn đâu, vậy nên an thân trong ban tổ chức thì sống được 2 đêm đấy, hehe.

-Ấy da, biết ngay là sẽ không à.

Con bé trẻ môi thất vọng, bàn tay đặt lên tóc và xoa đầu con bé, Abbu mỉm cười vì chẳng hiếm khi thấy được gương mặt con hít hoá thể này.

-Tối anh sẽ qua lều trại bên em chịu không ?

-Được đó, hehe, em sẽ làm quen mọi người trong phòng đoàn với anh.

-Quen mỗi em anh đã thấy kiệt sức rồi, haha.

Cổng trường màu sắc rực rỡ, bảo vệ hôm nay mặt căng hơn và ăn mặc trông lịch lãm hơn. Sân khấu lớn rộng đầy màu sắc chính hiệu dành cho giới trẻ, dàn âm thanh phía sau vừa sáng sớm đã dập mạnh bầu không khí im lặng của cả khu gần đó. Những tiểu trại đang hoàn thành phần trang trí cuối cùng cho lều trại của mình. 12A1 dựng lô-cốt trông cổ xưa nhưng không dựng hàng, 1 số còn lại thì làm tàu, có lớp làm tổ ong, hang động. 12A5 xây hang động trông khá bí ẩn nhưng phải công nhận dù có ghê tởm thế nào thì lớp tụi đây quả sáng tạo không kém gì lớp nó.

Sáng này sẽ là hoạt động cắm hoa, trang điểm, làm tóc, may áo dài cách tân. Đây là những hoạt động đòi hỏi sự khéo léo và sự sáng tạo vượt bậc, vậy nên tất cả các tiểu trại đều đang rất cật lực chuẩn bị cho phần thi đầu tiên lúc 9 giờ.

Tiểu trại của nó mang tên “Trăng xuân”. Quả là chẳng hiểu nổi tụi nó sến tới đâu, nhưng quả là nếu giải nghĩa đúng chất, có cái lý đó chứ. Trại của tụi nó xây cao hơn so với những trại khác vì làm dạng lô cốt cao tầng, trên cao có thiết kế dạng ống nhòm to nhưng cũng không phải kính thiên văn. Ngắm trăng như thế ắt hẳn thấy luôn cả Hằng Nga, haha.

Tiểu trại 12A5 mang tên “Động xuân cốc”. Bí ẩn. Màu đen bao trùm chỉ có 1 điểm sáng trên 1 thanh sắt hướng thẳng lên trời, đỉnh là 1 bóng đèn nhỏ, nhưng có lẽ là chỉ dành phát sáng về đêm. Nếu thật sự đi ngang qua, ai lại chẳng tò mò bên trong sẽ là gì, dù gì thì lớp nó cũng chẳng hứng thú với những cái mờ ám và kích thích tính tò mò như thế.

Trại tổ ong coi bộ khá bắt mắt nhưng có lẽ quá lèo lẹt vậy nên ban tổ chức trường không để cao lắm. Vậy nên nếu nói về sự cạnh tranh điểm, lớp nó và 12A5 lại đối đầu nhau, dạng lô-cốt cao thì rất khó để xây và dạng hang động bí ẩn khiến nhiều người phải tò mò đấy.

Mọi thứ chuẩn bị bắt đầu khi các tiểu trại đã sẵn sàng thay áo lớp, nón lớp, giày lớp kể cả hoa tai lớp. Bọn con trai gắn hoa tai trông tức cười vô cùng nhưng trông ngẫu lắm, giày thể thao đồng bộ chứng tỏ tất cả đã sẵn sàng cho cuộc chạy đua tranh giành tấm vé đi Nha Trang.

-2 đứa nó sao chưa về nữa, 8 giờ 30 rồi. 9 giờ nếu chưa chuẩn bị xong chính thức bị loại đấy.

Boo chạy tới chạy lui để tìm kiếm, gọi điện thoại thì hán chẳng bắt máy. Cả trại của tụi nó như loạn cả lên cho đến khi nó lì hục chạy từ cổng trường vào với hán.

-Đây để cầm cho.

-Được rồi, tính ra tôi chẳng yếu hơn anh đâu.

-Chưa biết gì thì đừng nên kết luận chứ, chờ xem.

Hán lại cười nửa miệng và nhanh chóng giao hoa cho Boo, cựu lớp trưởng sẽ kiêm phần cắm hoa. Nhạc từ phòng hiệu trưởng dồn dập như đang thôi thúc tất cả học sinh 12 phải nhanh chóng chuẩn bị cho hoạt động đầu tiên này.

47. Chương 47

9 giờ ...

-Hội thi cắm hoa theo truyền thống trại xuân hằng năm bắt đầu.

Hiệu trưởng lên tiếng để đưa bầu không khí bắt đầu trở dậy sự cuồng nhiệt. Boo được sự trợ giúp từ Tiểu Quân và vài đứa con gái khác. Hoa rất tươi và trông chưa nở sớm, Boo an tâm và tin tưởng vào tài phóng xe của tên Zun.

Nó nhanh chóng kéo Mèo vào lều trại và kiểm tra lại độ an toàn của lều trại, tối nay trước giờ đi ngủ. ban tổ chức sẽ kiểm tra phần bên trong để chấm điểm chung cuộc cho phần dựng lều trại.

-Quả là không được chắc chắn lắm, gọi Abbu, Kenty, Zun, Bảo, Đạt, Khang, Tôn, nói chung là bọn con trai vào sửa lại phần trong đi, phần này chiếm điểm cũng không ít, như thế này bị trừ điểm lại không được an toàn nữa.

-Tuân lệnh chỉ huy trưởng.

Mèo đưa tay chào và chạy thật nhanh đi tìm bọn con trai đang la cà tán gái, còn lại thì đang hú nhảy cổ vũ cho cựu lớp trưởng thi phần thi cắm hoa.

Buổi sáng cực kì bận rộn và cũng hơn 10 giờ.

-Hoạt động cắm hoa kết thúc, các đội dừng tay và đem đặt sản phẩm lên trước bàn chấm điểm của ban giám khảo.

Boo thở phào vì vừa hoàn thành xong, con nhỏ trông nghiêm túc hán ra, dùng tay lau mồ hôi và đưa ánh mắt tìm kiếm lớp mình.

Ánh mắt ấy đưa đi đưa lại khá nhanh nhưng có lẽ chẳng kiếm được tên con trai nào của lớp đang nhìn mình, nói đúng hơn là chẳng có thằng nào ở đây cả, riêng có ánh mắt của 1 thằng con trai đang nhìn. Không lạ và cũng không được coi là quen, vội nhìn đi chỗ khác vì Boo cũng đã tập quen không bị bọn con trai gây ảnh hưởng. Dọn dẹp hiện trường lại để lấy được điểm vệ sinh, Boo mới đó có phần kiệt sức vì quá chú tâm cho phần thi này.

Nó đi lại khoát vai con nhỏ và cười động viên.

-Làm tốt lắm, trông nổi bật hơn rất nhiều lớp, nhưng mày hình như đuối rồi phải không, haha.

-Con này, mày thử lên đó đi, hàng trăm ánh mắt hướng vào và áp lực thời gian, ở đó mà không đuối à, Con Quân nó còn thử không nổi tay run cả lên khi cắt hoa cơ kìa.

-Ừ ừ, biết rồi cô ạ, chuẩn bị cho phần thi trang điểm, làm Mèo thật lộng lẫy đấy nhé. Phần trang điểm và làm tóc cả luôn thiết kế áo dài cách tân được chấm chung 1 phần, dù không thắng nhất cũng phải để Mèo làm khỏi anh đồ đấy.

-Ồ kê, đây là nghề của nàng, hehe.

Tìm được niềm vui từ bạn bè, từ trường lớp, từ những người luôn bên cạnh và bảo vệ mình, nó thật sự không còn những gánh nặng nữa. Gánh nặng cuộc sống với nó bây giờ là sự cô đơn nếu phải rời xa mọi thứ nó đang có, nó tự hỏi liệu quyết định theo nhà dòng có phải là quyết định đúng của mình. Tắt qua đi, học kì 2 kết thúc, trước sau gì nó cũng phải bắt đầu cho quá trình trở thành một ma sơ chính thức và có đủ khả năng làm tròn trách nhiệm của mình.

10 giờ 30... hội thi trang điểm bắt đầu... Boo lại 1 lần nữa thể hiện khả năng của mình. Chắc cũng do vậy đã có ánh mắt luôn dõi theo con nhỏ ấy. Quay lúc này như muốn vật ra đấy mà ngủ, đuổi sức khi chạy tới chạy lui chuẩn bị cho phần tiếp theo. Tối hôm nay sẽ là hội thi lông vũ và cả phần thi nhảy hiện đại, vậy nên có phần không ổn cho khâu chuẩn bị. Mèo bận làm tượng cho con Boo “xử lý”, nó phải lãnh phần hoàn thành những thứ còn lại của bộ lông vũ, phần thi nhảy hiện đại hôm nay chẳng ai khác ngoài cái ban nhạc con trai lớp nó, tuy rằng không được hát nhưng nhảy thì cũng chẳng thua ai. Kenty, cậu ta cũng bị ép buộc tham gia mà.

Không gian trong lều khá rộng, tụi nó kéo thêm 1 lớp màn bên trong để bên ngoài không thể nhìn xuyên qua các tấm bạc mà thấy được tụi nó. Zun bắt đầu mở nhạc để cả đội 7 thẳng chuẩn bị thực hành lại lần nữa. Hắn trông mệt mỗi khi sáng giờ cực không kém gì nó.

-Quả là chẳng ai ngoài tên đó, mặt lạnh tanh và chẳng có lấy tí cảm xúc. May là bài này trông ngẫu nhiên và đầy chất lảo, chứ gặp nhảy dạng nhí nhố chắc nhìn chẳng ra sao.

-Nói gì đấy nhỏ kia, không lo làm cho xong đi.

-Kệ người ta, ảnh hưởng kinh tế thị trường đâu mà phân nản hả.

-Aiz, không cãi nữa.

Hắn thì chẳng còn hứng nữa, nó chẳng hiểu sao tính tình thay đổi như thời tiết, hôm qua còn đã bảo là sẽ bình thường với nhau, nay thì cũng đã làm vài trận cãi nhau từ sáng tới giờ rồi.

Đấy cho đến khi cái hoạt động thi trang điểm kết thúc, cả trường làm rầm rộ cả lên khi bức màn từ các lớp được mở. Boo lúc này quả thật đã quá mệt mỏi nhưng thật sự con nhỏ rất hài lòng những gì mình đã làm được. sân khấu không có mái che vậy nên nắng cứ thế chiếu trực tiếp suốt mấy tiếng đồng hồ liền. Boo hơi chóng mặt nên con nhỏ đi tới phòng y tế để xin ít thuốc.

Bọn con trai coi bộ đã ổn phần nhảy hiện đại, hắn nhảy chính và Abbu Kenty thì chẳng kém đi chút tài năng nào, quả thật nếu nói phần nào tụi nó tự tin nhất thì chỉ có phần thi nhảy thôi, cả 7 thẳng không được xấu trai mà lại còn không được nhảy tệ nữa, haha. Nó phấn khởi vì nghĩ bọn “Động Xuân Cốc” sớm muộn cũng phải chịu lép thôi.

Lớp nó đổ xô ra sân khấu để chờ kết quả phần thi cắm hoa cũng như phần thi trang điểm. Kenty cũng bị lôi theo ra tận đấy, chỉ còn nó ở lại trong lều mò mẫm bộ lông vũ 1 cách khó khăn, hắt xì liên tục vì đây là lông vũ cơ mà.

-Có cần giúp không ?

-Ừay, biết gì mà giúp, lo mà nhảy cho tốt, không lấy trọn giải đi rồi tui cho vài đòn.

-Này con gái gì mà sao thích bạo lực vậy ?

-Được không, dám chống sao ?...

-... sao lại không ...

-...

-...

Sự cảm lạnh của nó bỗng chợt lại gây cho nó sự bối rối, hay là do nó quá bối rối lúc này khiến nó trở nên cảm lạnh. Hắn kề sát mặt mình vào nó hơn để nhìn sâu vào mắt nó, cười duyên và tặng cho nó một con mắt nhắm, 1 con mắt mở.

-Làm tiếp đi nhé, đồ cứng đầu.

Hắn mở miệng cười lớn và rời khỏi ánh mắt của nó, kéo màn bước ra khỏi lều hướng về phía sân khấu.

Tâm trí ai đó bị hỗn loạn, hơi thở ai đó không đều nhịp, bàn tay ai đó như run lên vì lúng túng, ánh mắt ai đó như vô hồn đi như vừa bị thôi miên vậy. Đừng có giỡn như thế chứ, nó phải an toàn trước khi trại xuân kết thúc.

“ Anh vừa làm trò gì thế ? Đừng tưởng làm thế ... thì ... tui bị ... gì nhá. Aaaaaaaa, sao lại vậy, đập cho đảng hoàng tí nào”

Nó tự đập vào ngực trái của mình và vỗ vào đầu, lúc nào không tự chủ thì hay hành xác như thế đấy.

“ Không thích đâu, chỉ là bạn thôi, đã nói như vậy mà. Mình sẽ trở thành ma sợ, ma sợ... không phải lập gia đình... ày da..... Sao lại nghĩ đến việc lập gia đình, điên thật rồi, aaaaaaaa”.

Nó thật nực cười, chỉ đơn giản là đá nheo vậy thôi nó đã nghĩ đến việc lập gia đình, nếu lỡ tên ấy ôm nó, hay xa hơn là “kêu ai éc éc” thì nó sẽ nghĩ đến chuyện gì nữa không biết.

48. Chương 48

Look... See ... Watch....

Đang ở dạng nào, tên “win tơ” ấy chẳng biết đang nằm ở dạng nào nữa. Thấy, hay chỉ nhìn lướt qua hay lăm “ngắm” nhỉ. Mèo đưa ánh mắt tìm kiếm lớp mình 1 lần nữa. Tóc xoắn dài xuống 2 bên vai, chiếc cài tóc cầu vòng tạo nên nét dịu cá tính trong cái nét dịu dàng, e thẹn. Tà áo dài đến đầu gối với màu sắc có thể làm loạn cả mắt người nhìn, tay áo ngắn, đanh nút theo kiểu Trung Hoa. Trên tay cầm chiếc dù nhỏ và đơn giản sẽ không còn cây nào khác ngoài cây 7 màu, nếu không nhờ Boo thì thôi, nhờ con nhỏ ấy rồi thì có là đồng phục bộ đội cũng thành đồ dành cho diễn viên xiếc.

-Kenty, có sao không đó ?

-...

Abbu đẩy nhẹ vai Kenty như vờ đánh thức dù không biết tên ấy có thật sự đang bị cuốn hút hay không.

-Đừng bảo là sự gán ghép vô tình của tao có tác dụng nhé, haha.

-Không có.

-Giấu ai đi, tao cơ mà cũng giấu à, haha. Chẳng đời nào mày lại tình nguyện làm mọi thứ cho Mèo từ trước giờ nếu không có mục đích, mà mục đích ở đây chắc là ở đây nhỉ, haha.

Abbu đánh nhẹ vào ngực trái tên “máu đông”.

-Đã bảo là không có mà.

-Aaaaa, 1 2 3 4 5 6, 6 từ. Đụng đến người ta là không tiết kiệm lời nói nhỉ, haha.

Kenty bỏ tay vào túi quần và bỏ về lều ngủ. Tình huống này tuy khó lí giải nhưng thật sự, chút gì đó tác động, băng chưa tan nhưng có vẻ đã ương ướng, không còn khô cứng và chỉ biết bốc hơi lạnh nữa.

“ Có phải là mình không đẹp không, cậu ấy bỏ đi, hít.”

“ Chẳng hiểu sao lại lên trên đó để người ta làm trò đủ màu. Ngốc không tả nổi”.

Đấy, rồi cũng bị ảnh hưởng lẫn nhau thôi.

Trời nắng gắt khiến hội trại trông nóng nực hơn và khó khăn hơn cho những hoạt động ngoài trời. Mèo, con bé mệt mỏi vì phải đứng lâu trên sân khấu như vậy chờ kết quả. Cho đến khi ban tổ chức chấm điểm xong,

tất cả vào phòng hiệu trưởng thay lại trang phục và tẩy trang, Mèo như một lã và chẳng có đứa nào ở đây giúp con bé cả.

Một bàn tay chìa ra, trên đấy là 1 chiếc khăn tay.

-Chị dùng đi.

-... cậu là ai...

-Em ở tiểu trại của ban chấp hành, 11A1.

-... ờ, cảm ơn nhé.

Mèo cười tươi và đón nhận chiếc khăn tay từ tên con trai lạ. Trông vẫn như con nít, nhưng nụ cười thì rất dễ thương, con trai có đồng tiền, quả là hiếm đó.

-Có gì cần giúp cứ gọi em nhé.

-Hi, cảm ơn em.

Thằng con trai ấy cười nhẹ với con bé sau đó thì đi về hướng mà đội ban chấp hành đoàn trường. Bận rộn hẳn nhưng chẳng hiểu sao lại muốn làm quen với Mèo nữa.

Cả sân trường bây giờ như một cơn bão, ban giám khảo đang tập trung duyệt lại lần nữa khi đưa ra kết quả. Bọn học sinh các lớp 1 số vẫn đứng chờ, 1 số còn lại có lẽ khá mệt nên đã trở về lều của mình phụ các thành viên còn lại hoàn thành các tác phẩm chuẩn bị cho những hội thi tiếp theo.

-Tất cả nghe thông báo nào... Sau cuộc thi thầy biết các em đã chuẩn bị rất chu đáo cho các thành phẩm của mình. Nhưng dù sao trong 13 tiểu trại chúng ta không thể trao giải hết cho 13, vì vậy thì đã chọn ra 3 giỏ hoa đẹp nhất, và 3 học sinh được trang điểm đẹp nhất nhận giải mở màn cho cả buổi thi thổ giữa các lớp 12 trong trại xuân năm nay.

Cả bọn la hú cả lên, nét mặt của từng học sinh một đều thể hiện sự tự tin, sự chắc chắn lớp mình sẽ có giải trong đợt thi này. Năm cuối cho những hoạt động phong trào, không chỉ lớp nó mà tất cả các lớp đều dốc hết công sức vào cái buổi trại xuân năm nay.

-Không để các em đợi lâu nữa. Thầy sẽ công bố ngay, nhưng thầy sẽ cho biết tiếp lịch thi tiếp theo của các em. Buổi trưa chúng ta sẽ không có hoạt động nào cả, khoảng 12 giờ, tất cả tập trung ở phòng ăn của trường sau sân bóng đá, các lớp trưởng sẽ chỉ dẫn cho các em ngồi đúng chỗ. Và chiều hoạt động ngoài trời của chúng ta sẽ là giải mật thư, vì vậy mong các em chuẩn bị thật kĩ càng cho buổi chiều nay. Và bây giờ thầy xin công bố kết quả hội thi cắm hoa ...

... giải 3 hội thi cắm hoa thuộc về tiểu trại “Hương xuân”, xin chúc mừng các em. Giải 2 thuộc về ... thuộc về tiểu trại “Trăng xuân” 12A1... xin chúc mừng các em...

-Nán, về lớp thôi.

Con Boo kéo Tiểu Quân trở về lớp, không muốn nghe thêm đội về nhất là đội nào nữa, mặc dù là cái loa trường đủ lớn để cả phòng vệ sinh cũng có thể nghe.

Tụi nó gọi nhau về lều và họp kín, chỉ còn mỗi nó ở ngoài để nghe tiếp phần công bố điểm thi trang điểm, thiết kế áo dài thôi.

Quả là một ngày cật lực, tụi nó như rơi cả lên vì chẳng biết nên phân công nhân sự như thế nào cả.

-Boo oiiiiiiiiiiiiii, hạng nhất ... nhất.

Nó thở gấp gấp khi mới từ sân khấu trở về lều trại của lớp mình.

-Nhất gì ?

-Trang điểm, hạng nhất, haha, nhất mày ơi.

-Thật không ?

Cả bọn chạy ra trước cổng lều lần nữa, quả là công bố lớn nhưng tụi nó mãi lo bàn bạc gì đó nên chẳng để ý đến. Mèo chạy ra trước và cố gắng nghe lại lần nữa.

49. Chương 49

Buổi sáng khép lại với những kết quả đáng mừng, mặc dù con Boo vẫn còn thất vọng về giải cắm hoa của mình. Mẹ Boo là chủ của cửa hàng hoa lớn trong huyện, lại được rất nhiều giải thưởng trong các cuộc thi cắm hoa trong thành phố, nên về nhì có lẽ khiến con nhỏ khó chịu hơn ai hết.

Về nhất trong cuộc thi trang điểm, là người đại diện, Mèo lại không cảm thấy vui vì hình như mọi việc con bé làm, Kenty chẳng thèm ngó đến hay buồn mắt nhìn con bé 1 lần. Mèo buồn chán đôi phần vì điều này và phần còn lại là con bé hết việc để làm, đến tận tối mai mới có tiết mục liên quan đến Mèo. Đi lên bậc thang bằng tre, Mèo trèo lên tầng trên của cái cổng trại, trong khi bên dưới lều, lớp nó vẫn đang ăn mừng chiến lợi phẩm, ghi điểm lớn trong 2 hoạt động đầu tiên nhưng mới lo ngại 12A5 cũng giành được giải nhất cắm hoa và lại giải ba của hội thi trang điểm ấy. Chẳng thua kém gì lớp của nó vậy nên cả nó và Boo đều có phần lo lắng, mỗi Mèo thì chẳng biết phải làm thế nào và chẳng có đủ hứng thú để tham gia tiếp. Chẳng rõ lý do đối với con bé, nhưng có phần là mọi cố gắng đều không đá động được tới Kenty cả.

Ở phía dưới, một cánh tay vẫy vẫy và nở nụ cười thật tươi, thằng nhóc con trong cán bộ đoàn học 11A1 chứ còn ai khác nữa.

-Chị Ái Ái, chúc mừng nhé.

-Cảm ơn em, hihi.

Mèo nói to đáp trả thằng nhóc con trông rất cá tính, chẳng phải một sách hay ra dáng là thành viên “ngon” trong đoàn cả. Bởi lẽ hiếm khi có thành viên trong ban chấp hành nào lại hoà đồng và vui vẻ với lại mọi học sinh trong trường như vậy.

-Xuống đây đi, em có chuyện muốn nói với chị nè.

-Hihi, chờ chị tí nhé.

Nó nghe tiếng nói từ đằng phía trước cổng lều và cả tiếng trả lời của Mèo ở trên kia nên thắc mắc mà mở tấm màn, đi ra ngoài xem sao.

-Này, tìm ai.

-Dạ, chào chị, em tìm chị Ái Ái ạ.

-Tìm tao, không có gì đâu, mày đi vào đi.

-Ờ... cần trọng nhá, cán bộ đoàn đấy.

Nó nói xong thì bỏ vào trong, nó thừa mặt mà quen mặt cả cái ban chấp hành, ắt hẳn lớp trưởng nào mà chẳng ghét vậy nên nó luôn đối xử như thế, Boo dạy cho nó mà.

Từ trên Mèo nhanh chóng chạy xuống dưới, cả bọn nhìn theo vì trông Mèo có vẻ tươi hơn, chẳng hiểu giữa 2 đứa ấy có quen biết mà lại hí hửng đến thế.

Thằng nhóc ấy rủ Mèo đi vòng vòng và nói chuyện cùng nhau. Mèo coi bộ vẫn chưa quen nhưng có lẽ cái thằng này có tài ăn nói vậy nên chẳng lâu cũng khiến Mèo cuốn theo câu chuyện của tên nhóc lớp 11 đây về năng động khiến ai nhìn vào cũng phải bảo “vào ban chấp hành làm gì cho bị ghét”, hoiiii...

-Em tên Bảo, em gọi chị như thế nào là được ạ.

-Ái Ái, nhưng tên chị hơi khó đọc, em gọi Mèo là được rồi.

-Hihi, em gặp chị mãi ở phòng đoàn nhưng mà không có thời gian để làm quen. Chị là bí thư của lớp nhưng sao chị không tham gia nhiều hoạt động vậy.

-À, chị là hậu cần thôi, thật sự những người tài của lớp chị là cả bọn chiều nay sẽ tham gia thi giải mã mật thư đấy. Em chờ sẽ biết, hihi.

-Dạ, hihi. Trong phòng đoàn, em có nhiệm vụ là sẽ đi từng lớp để xem công tác chuẩn bị của từng lớp. Còn lớp chị, em sợ vì trông các anh chị ấy không được.. “hiền”, hehe. Vậy nên em mới kiểm tra lớp chị cuối cùng.

-Trời ạ, có sao đâu. Tụi nó thấy thế thôi chứ biết lẽ phải lắm, em đừng lo. 11A1, thế em biết Ngọc Châu không, 11A2 ấy.

-A, con nhỏ viết truyện tình cảm ấy ạ. Em là “fan” ruột của nó đó. Nó đang ở lều cán bộ đoàn nhưng chỉ toàn ngủ thôi. Sao thế chị ?

-Em biết người được tuyển trong đội nhạc của trường không, Đinh Tuấn Trường chơi piano ấy. Em gái của hắn đó.

-À, em biết, nhưng việc là em gái thì em không biết, Zu chẳng kể gì với em cả, mà em thì cũng mới chuyển trường về nên không rành lắm. Lớp chị hình như toàn là học sinh được tuyển. Chắc có lẽ nhờ vậy mà các phong trào đều có giải cả.

-Hihi, cũng không chắc, lớp chị đang bàn bạc tính toán kĩ lắm. 12A5 mạnh không kém vậy nên giải kì này chưa chắc được gì cả.

Mãi nói chuyện, Mèo như bị cuốn theo thăng nhót này. Nói về cái tên này thì khó lí giải nhiều thứ lắm. Vì trông thăng này chẳng thua ai, “style” hay cả về cách giao tiếp với mọi người. Nếu thử 1 lần tiếp xúc ắt sẽ không tránh khỏi cái cảm giác chút gì đó thấy thích thú. Nhưng theo cho thấy, đại khờ bước vào ban chấp hành đoàn như thế đã kéo theo 1 lượng “anti” không nhỏ.

Cả 2 mãi nói chuyện cho đến khi trường lên loa và thông báo tới giờ tập trung dùng cơm trưa ở nhà ăn lớn của trường. Tất cả các lớp theo sự chỉ huy điều động của lớp trưởng, cùng hướng về phía nhà ăn. Cả Mèo và tên Bảo ấy nữa.

Cũng đã trải qua được nửa ngày, tụi nó trông mệt mỏi tuy chưa có hoạt động nào lớn diễn ra. Và sau bữa cơm trưa này ắt là mỗi lớp sẽ kéo rèm và họp kín à xem.

-Mèo à, mày quen thăng đó khi nào đấy.

Lớp nó đang cùng ăn trưa với nhau ở tại khu bàn hình chữ nhật chỉ dành riêng cho 1 lớp.

-Mới đây thôi, vì phải đi kiểm tra chấm điểm trại lều, Bảo được phân công trong chuyện này.

-Biết tên luôn cơ à, làm quen nhanh vậy cơ à ? Mày cẩn thận đó, dính đến phòng đoàn cũng bị lây đó.

-Mày không biết đấy thôi. Không phải tự cao đâu, Bảo dễ thương và rất nhiệt tình đó.

-Ôi thôi, hiểu rồi, trong lớp này chỉ có mày là dễ tin người thôi.

Quậy không nói thêm nữa vì nó thừa biết có nói thì Mèo vẫn 1 mực bênh cái thăng trong cán bộ đoàn kia thôi.

-Tao ăn xong rồi, tao về lều làm cho xong cái bộ lông vũ, mọi người cứ từ từ ăn nhé.

Mèo đứng dậy và đi về hướng khu trại, Quậy thì ăn chẳng nổi nữa ngồi thở dài. Chẳng phải do chuyện của Mèo mà là cái món nó đang ăn cơ kìa.

Abbu nhìn hắn như bảo hắn nên làm gì đó trước khi mọi chuyện bắt đầu tiến xa hơn.

-Quậy à, về phụ Mèo thôi, không kịp đâu.

-Đã ăn được gì đâu.

-Đi nhanh nào ... tí nữa ăn sau ...

Hắn đứng dậy và kéo nó đi về hướng khu trại, theo sau Mèo. Ai mà chẳng đoán được nhà trường đang cho tụi nó dùng bữa trưa với cái gì.

“Mì Ý”

50. Chương 50

Cả lớp dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục ăn, có lẽ nhà trường chịu chi ở đoạn ăn uống này.

Trong khi mọi người còn đang ăn, Abbu đi đến khu các nhân viên đang đứng đưa thức ăn. Sau đó thì trở về với cái hộp trên tay.

-Mọi người ăn tiếp đi nhé, thằng Zun với Quậy ăn chưa bao nhiêu nên mang về cho tụi nó ăn. Cứ từ từ, xong thì về lớp đừng đi đâu nhé.

-Ăn đi.

-Đã bảo không ăn được mà.

-Thế phải có ly mới được à.

-...

Nó im lặng và gật đầu lia lịa. Chịu thôi, hẳn phải đi lấy ly lại và cho nó ăn mỳ 1 cách miễn cưỡng.

-Ăn nhanh đi, mọi người về mà thấy thì lại ồn ào nữa đấy.

Hắn ngồi nhìn nó ăn mà gương mặt ủ rũ thấy rõ. Làm sao mà có thể cầm cái ly ăn mì như uống nước. Quả là không cần tốn đũa nhưng nhìn mấy hình tượng quá đi mất. Nó thì mỗi khi hút xong một đồng mì vào miệng, nhìn hẳn cười khoái chí.

-Ngon thật đấy, tại anh không biết thôi, thử rồi là ghiền thôi.

-Ôi, không dám. Mà sao lại nghĩ ra cách ăn này thế.

-À, ngày trước mỗi khi tôi đi học về chỉ có mì gói mà thôi. Mà lúc đó ngày nào cha đi nhậu về cũng đập hết chén đĩa, cả ly tách cũng bị đập nát cả. Lúc đó chỉ còn có cái ly thôi, đành phải nấu mì trong cái ly còn lại đấy... rồi quen dần cách ăn đó.

-Ra là vậy. Cha của cô ngày nào cũng thế hết à.

-Lúc đầu thì vậy, về sau không còn gì để đập phá, chuyển sang đập những thứ khác như tivi, bàn ghế,...

Hắn chỉ biết cười gượng, trông nó không có vẻ buồn vì như chuyện đó thành cơm bữa rồi. Nó bây giờ tuy không còn được thấy cha đập phá, không còn thấy mẹ khóc mỗi khi cha như vậy, nhưng với nó thì là vậy còn hơn là không còn ai bên cạnh mình nữa.

Đường đời còn dài và nó thì vẫn giữ gìn bản chất của chính mình, không thay đổi và vẫn xem trọng lẽ phải.

-... trời ơi ...

-Quậy ơi ... mày ...

-Trời ạ,... ăn kiểu gì vậy hả ...

-Mẹ ơi, ăn được sao...

-...

Cả đám lớp nó như mất đi phương hướng trước cửa lều. Bọn con trai chỉ biết kêu trời, bọn con gái thì gọi đất, đến khi cái bọn bà tám cuối cùng bước vào lều thì ...

Nó vẫn như bình thường, chống cái ly lên và hút sạch những sợi mì còn lại xong thì trả ly lại cho hắn. Xem hắn cứ như mẹ nó, cho ăn và cả dọn dẹp mớ bẽ bộn sau khi nó ăn xong.

Cả bọn bị Abbu đẩy vào lều và đóng rèm lại, thả màn trúc xuống để bên ngoài không thể nhìn vào trong.

-Nhỏ thôi. — Abbu đưa ngón tay lên miệng bảo mọi người giữ trật tự.

-Nó ăn kiểu gì vậy, sao mà ăn được.

-Mày có bị làm sao không mà có tởm chén không lại ăn bằng ly thế hả?

-Quái dị thật đấy, tao không biết mày có ghiền uống nước bằng chén hay không thôi, nếu có thì tao thề là gọi mà sư phụ liền.

Cả bọn im lặng và chờ xem nó phản ứng gì.

-... Làm gì có, tao uống nước bình thường mà, tụi bây cứ.

Cả bọn thở ra như trút đi đỡ phần nào, nếu ai mà biết nó sống ngược đời thế này thì khó lòng nào nhìn nó với con mắt bình thường được.

Zun đành lên tiếng.

-Chuyện này cũng có gì to tát đâu.

-Sao mà không hả ? Cả lớp mà cùng nhau ngồi ăn, 1 đứa ngồi ôm cái ly chống lên rồi hút mì, coi có phải mất mặt không. Ôi trời à, quái không chịu được.

-Đúng rồi, hèn gì thằng Zun kéo về lều. Còn thằng Abbu thì lại đi lấy mì hộp về.

Nó hướng mắt nhìn về phía Abbu, cậu ấy còn nhớ thói quen của nó. Nhưng lúc này, Abbu cố né tránh ánh mắt của nó và đi tìm việc gì đó làm. Dù là có cố rời xa nó nhưng mọi hành động của Abbu vẫn không thể che được mắt nó.

Zun nhìn về hướng nó, hẳn có vẻ như hiểu rằng nó vẫn chưa quen việc bên cạnh Abbu. Đôi phần lo lắng nếu Abbu không thể kiềm chế, không thể rời xa nó, lúc đấy em gái hẳn lại phải thêm một lần đau đớn. Nhưng lý do không chỉ là ở đó, tình cảm của hẳn đâu chỉ đơn giản dành cho em gái, tình cảm của hẳn bây giờ đã lên tiếng vào bảo cho hẳn biết, đừng bao giờ để vụt mất thứ gì đó lần thứ 2.

Sau khi nói chuyện và làm mọi chuyện lắng xuống. Cả bọn lớp nó đi ngủ để có sức cho các hoạt động về đêm. Nó cũng đi ngủ để tối nay có thể trực trại mà không phải ngủ gật. Đêm thứ 1 nó phải trực tới sáng gì là lớp trưởng nên việc quản lý lớp không thể giao cho bất cứ ai được. Đêm thứ 2 thì Boo sẽ thay nó trực, cựu lớp trưởng thì đáng tin hơn ai khác mà.

Baby, I'm your man.. í ê... í ê... ê ê ê ê...

.....

Please believe me... Please be with me...

Chiều tà, trời hạ nắng và không khí như ấm lại. Hẳn mở nhạc từ chiếc loa mini sau đó thì bước ra khỏi lều khi mọi người vẫn còn đang ngủ. Abbu thì vẫn đang trực ở trên tầng trên cho cả lớp có được giấc ngủ ngon. Hai thằng từ bữa đến nay ít nói chuyện với nhau hơn, dành mọi thời gian cho người con gái của mình nhưng rồi với hẳn, “nhiệm vụ” ấy gần như hoàn thành hoàn hảo, riêng với Abbu, chợt như quên đi mọi thứ và chẳng đi tìm kiếm Zu nữa, Abbu như quên lãng rằng mình cũng có người để quan tâm. Con bé chỉ có thể ở trong lều cán bộ đoàn và ngủ cho hết ngày vì chẳng ai ngó đến mình. Ôm cái laptop để khi giật mình tỉnh giấc thì có ngay mà viết tiếp tập truyện. Thằng Bảo vì thế mà chẳng có người hợp ý mà nói chuyện. Cứ mỗi ngày trôi qua, thằng nhóc này đều gọi điện thoại và nhắn tin liên tục cho Zu, điều này cũng chỉ để nhận được chap mới của bộ truyện “Lễ cưới trên thiên đường”. Có lẽ vì là người hâm mộ cuồng nhiệt nên chỉ có Bảo mới xem được toàn bộ các chap truyện này...

51. Chương 51

Chiều tà, trời hạ nắng và không khí như ẩm lại. Hấn mở nhạc từ chiếc loa mini sau đó thì bước ra khỏi lều khi mọi người vẫn còn đang ngủ. Abbu thì vẫn đang trực ở trên tầng trên cho cả lớp có được giấc ngủ ngon. Hai thằng từ bữa đến nay ít nói chuyện với nhau hơn, dành mọi thời gian cho người con gái của mình nhưng rồi với hấn, “nhiệm vụ” ấy gần như hoàn thành hoàn hảo, riêng với Abbu, chợt như quên đi mọi thứ và chẳng đi tìm kiếm Zu nữa, Abbu như quên lãng rằng mình cũng có người để quan tâm. Con bé chỉ có thể ở trong lều cán bộ đoàn và ngủ cho hết ngày vì chẳng ai ngó đến mình. Ôm cái laptop để khi giật mình tỉnh giấc thì có ngay mà viết tiếp tập truyện. Thằng Bảo vì thế mà chẳng có người hợp ý mà nói chuyện. Cứ mỗi ngày trôi qua, thằng nhóc này đều gọi điện thoại và nhắn tin liên tục cho Zu, điều này cũng chỉ để nhận được chap mới của bộ truyện “Lễ cưới trên thiên đàng”. Có lẽ vì là người hâm mộ cuồng nhiệt nên chỉ có Bảo mới xem được toàn bộ các chap truyện này...

Zun đi tìm kiếm Zu để xem con bé thế nào rồi. Quả là cả tuần nay chỉ biết ở bên cạnh nó, về nhà thì lại lẩn ra ngủ nên hấn chẳng dành chút thời gian hay rảnh rỗi nói vài câu hỏi thăm con bé. Có chút lo lắng, hấn như đang bên cạnh nó vì do hấn muốn chứ không phải vì trách nhiệm, không phải vì muốn Abbu bên cạnh Zu hay sao cả.

Cửa lều đóng màn, Zun lấy tay vén lên và nhìn vào trong. Zu đang ngủ trông rất ngon giấc và không còn ai trong lều cả.

Hấn bước vào và ngồi ở đó, nhìn đứa em gái của mình. Gương mặt ấy rất nét, đủ khiến cho 1 người con trai phải bỏ hết mọi ánh nhìn từ không gian mà hướng về. Nhưng ... hấn vẫn không hiểu vì sao Abbu lại không thể dành tình cảm cho con bé. Hấn tự hỏi rằng nó có gì khiến Abbu phải như thế và khiến hấn trở thành người như thế này. Có lẽ giờ phút này hấn chưa lí giải được nhưng cũng sẽ không lâu nữa hấn sẽ nhận ra thôi. Bây giờ, việc hấn có thể làm là cố gắng 1 lần nữa, 1 lần nữa để Abbu có thể cảm nhận được những gì em gái hấn muốn dành cho Abbu. Việc bên cạnh Quậy, dù Abbu có bảo hấn hay không thì hấn cũng không thể nào làm lơ nó được, ngày trước thì có nhưng bây giờ thì khác rồi ...

Vuốt nhẹ mái tóc Zu, Zun cảm nhận được sự phiền não ấy qua vầng trán của con bé. Đôi chân mày như muốn dính vào nhau và những nếp da trên trán khít lại, hình như Zu đang có 1 giấc mơ không đẹp. Chuyện này cũng bình thường đi vì con bé ở nhà thường hay gặp ác mộng mỗi tối. Zun lay nhẹ để con bé có thể thức dậy.

...

...

-Anh hai...

-Chiều rồi, đừng ngủ nữa. Ra cổ vũ cho anh hai và chị Quậy nữa.

-Chiều rồi sao ? Em ngủ cả ngày hôm nay rồi. Bảo đâu rồi nhỉ ?

-Là ai ?

-Thằng trong cán bộ đoàn, trong đoàn có nói chơi chung với em thôi.

-Vậy à... anh hai vẫn lo là không ai chơi với cưng nên mới sang đây.

Hai anh em ngồi nói chuyện được một lát thì tên Bảo về.

-Dậy rồi hả... em chào anh, anh có phải là Zun.

-Ừm.

-Ừa, mày biết anh tao à ?

-Ừm, mới nghe chị Mèo nói thôi.

Zun chợt khựng lại khi nghe đến Mèo. Thì ra tên này là tên mà Mèo nhắc đến lúc ăn trưa. Coi bộ không đến nổi tệ, chắc có lẽ vậy mà cả Mèo và em gái hấn đều có thiện cảm với cái thằng nhóc này.

-Anh hai về lớp, tối rảnh thì sang lều của anh hai chơi nha.

-Dạ, em biết rồi.

Nói rồi, Zun đứng dậy và đi về lều, thằng Bảo cúi đầu chào khi Zun đi ngang qua. Quả thật tên nhóc khó khiến người ta ghét được.

Cũng sắp đến giờ thi nhưng hình như mọi người ở các khu lều vẫn còn ngủ. Hắn về lều để đánh thức mọi người nhưng tất cả đã dậy cả rồi. Chắc là do Abbu kêu dậy. Hắn đi lòng vòng tìm kiếm Quậy trong cả “bầy” người lộn xộn xếp lại gối chần trong lều.

-Quậy đi tìm mày rồi.__ Abbu không nhìn về hắn, chỉ nói cho hắn biết về người hắn đang tìm kiếm.

-Tìm tao sao, làm gì ?

-Tao không biết, nhưng chắc là vụ tìm mật thư chút nữa.

Hắn lại lần nữa ra khỏi lều để đi kiếm nó, vừa ngay lúc nó trở về.

-Này đi đâu đấy hả, tìm muốn chết à.

-Có gì không, hay là... nhớ quá, không gặp mặt không chịu được, haha?

-... Ơ... hay nhỉ, chuẩn bị thi rồi, không tìm thấy anh thì sao đủ người mà thi.

Nó có 1 chút lúng túng nhưng rồi thì cương quyết hơn, nắm cổ áo hắn lôi vào lều sau đó thì gọi mọi người tập trung lại chuẩn bị cho buổi thi chút nữa.

Nắng thật sự tắt và những tiếng ồn lại lần nữa trở dậy. Sau tối nay, những kỉ niệm đẹp về buổi trại xuân sẽ được đưa vào kí ức của tụi nó. Có lẽ sẽ có người hỏi tại sao như thế, sao không phải là tối mai hay là vào sáng ngày hạ trại. Lý do là gì thì hãy để hắn trả lời vào buổi tối hôm nay.

Mọi người ra khỏi trại để tập trung ở giữa sân trường, chuẩn bị cổ vũ cho 7 đại diện thi tìm mật thư. Lúc này chỉ còn hắn và nó ở lại trong lều để dọn dẹp vài thứ, Mèo thì sẽ ở lại trực nhưng lúc này con bé đang ở phòng hiệu trưởng để điểm danh cho lớp.

-Tối nay phải trực, vậy nên, thế người đi. Như vậy sẽ mệt lắm.

-Sao mà được, chỉ chờ mỗi cái vòng tìm mật thư này thôi, bỏ là bỏ thế nào.

-Nhưng như vậy thì sẽ đuối sức mất.

-Yên tâm đi, người cuối cùng của lớp còn đủ sức chơi chỉ có thể là đây thôi.

Nó cười và vỗ ngực xưng tên. Hắn chỉ biết lắc đầu cười. Chẳng mấy khi thấy được nụ cười của nó đẹp đến thế này, hắn đi lại và giúp nó dọn mớ chần gối còn bừa bãi của bọn cùng lớp.

-Về rồi đây, 2 quý vị ra tập trung đi, dành chiến thắng đấy nhé.

52. Chương 52

Loa trường bắt đầu ồ lên, cuộc thi tìm mật thư sắp bắt đầu. Hắn và nó vội chạy về khu tập trung để kịp chuẩn bị.

.

Tất cả các học sinh như muốn nổ tung lên khi đại diện của lớp bắt đầu hướng về sân bóng đá.

7 đại diện của lớp nó từ từ chậm rãi đi về phía sân bóng. Chẳng gấp gáp cũng không có vẻ lo lắng gì đến cuộc thi này. Sự tự tin vốn có ấy đủ làm cho các đại diện khác cảm thấy lo sợ.

Zu đứng từ xa nhìn theo lớp của nó. Thằng Bảo cũng đứng bên cạnh tìm kiếm Mèo, nhưng Mèo thì không tham gia và trong đám người cổ vũ cũng không tìm thấy.

-Zu à, trong 7 người đó, kể cho tao biết đi.

-Người đi đầu là chị Quây.

-Người đang ở nhà thờ Aven đây ư ?

-Ừm, kế bên là chị Boo, lớp trưởng cũ. Ba tên con trai, Tên không có lấy nụ cười và cái mặt lạnh tanh ấy là ...

-Người chị Mèo thích ?

-Sao mày biết hay thế... À tao quên, mày thích cái cặp đôi này nhất mà.

-...

-Người cao nhất và có đôi mắt đẹp đó là ... chắc mày biết rồi. Người con trai còn lại là Zun anh trai tao. Có cả chị Quân, cả hoa khôi của lớp ấy thay cho chị Mèo. Rõ cả chưa.

-Ừm, giờ thì mới biết vì sao, lại có người chết mê chết mệt bởi cái người cao to ấy. Abbu, tên đẹp thật.

-...

Zu cười gượng và hướng mắt theo 7 người mà con bé như thuộc cả lai lịch. Nói đúng hơn là biết rõ từng người trong lớp 12A1, lớp của anh con bé.

Tên Bảo không hỏi thêm gì nữa, chỉ biết nhìn về hướng của Kenty, người con trai với nét mặt lạnh ấy. Câu truyện Lễ Cưới Trên Thiên Đàng của Zu khiến Bảo trở nên muốn khám phá nhiều hơn, không chỉ là Mèo, mà còn là Kenty, người khiến cho Mèo không thể chia sẻ tình cảm của mình cho ai khác nữa.

-Mày thích chị Mèo từ khi nào đấy ?

-Không biết nữa, chắc là đến khi tao không để ý.

-Haha, biết rồi chàng ạ. Tao không chắc chị ấy có thích anh Kenty hay không, nhưng những biểu hiện ấy tao đã viết hết trong truyện. Cứ theo cảm nhận của mày khi đọc truyện mà có thể biết mình nên làm gì.

Bảo cười và gãi đầu, thích một người con gái qua một câu chuyện có thật quả là khó tưởng nổi. Nhưng có lẽ việc lần đầu tiếp xúc với Mèo, chính Bảo cũng cảm nhận được những gì mà khi đọc truyện cậu ấy cảm nhận được.

Lúc này, cả 7 đứa lớp nó đang vừa đi vừa bàn tính gì đó trước khi nhập cuộc. Trong khi đó, tất cả các đội còn lại đang nhanh chóng chạy đến sân cỏ, tranh nhanh tìm kiếm mật thư đầu tiên với hy vọng sẽ là đội dẫn đầu.

-Chúng ta cứ đi chậm thế này sao ? __ Tiểu Quân thấy nóng lòng và hỏi.

-Từ từ thôi, tụi nó có lục banh sân cỏ cũng chẳng tìm ra mật thư nào đâu. Tất cả qua bên sân cát, lục tung lên tìm cho được mật thư.__ Nó nói nhỏ đủ cho 6 đứa còn lại nghe.

-Có chắc là sân cát có không đó ?__ Hấn bắt bẻ nó.

-Không thì qua bên sân cỏ mà mò với tụi nó. Trường này không dễ cho cái chỗ sạch sẽ mà tìm mật thư đâu. Ai tìm ra được thì đưa Quây, Quây sẽ thông báo lại khi tìm được mật thư.

Tụi nó gật đầu và chạy thật nhanh qua sân cát. Quả thật trường nó có 2 sân bóng đá, một sân cỏ vừa được dựng, sân cát thì hình như không còn được dùng nữa, có lẽ vì vậy ai cũng chẳng muốn mò vào sân cát để hít bụi và làm bẩn người cả. Cả 7 đứa lớp nó lẫn cả thân mình ra cát để tìm mật thư. Cả bọn bên kia có lẽ hiểu được vấn đề và bắt đầu nhìn về hướng của tụi nó.

-Có tìm được cũng im lặng, tìm hết số mật thư còn lại để loại bớt số lớp có thể loại.

-Tao tìm được rồi Quây.

-Nói nhỏ thôi, bỏ túi đi, túi nó sắp mò qua đây rồi.

53. Chương 53

Quả thật bọn 12A5 cũng đang dần dần mò sang sân cát. Túi nó tuy đã tìm được mật thư đầu tiên nhưng vẫn đang cố gắng tìm hết số còn lại.

Cho đến khi số còn lại bên sân cỏ bắt đầu nắn và đổ cả sang đây, Quậy bảo tất cả lớp nó rút để chuẩn bị tìm manh mối ật thư thứ 2. Nó dùng bộ đàm được phát sẵn và thông báo cho hiệu trưởng.

.

-A1 đã tìm được mật thư thứ 1, các em tiếp tục đi tìm mật thư thứ 2, lớp nào chưa tìm được sẽ không được tiếp tục.

Cả bọn lớp nó như la hú rầm trời cả lên. Túi nó tìm được 5 phiếu mật thư thứ 1, Abbu không buồn xé tất cả để loại đi 5 đội. Cười khoái chí khi số còn lại đang tranh dành nhanh mấy tấm giấy nhỏ ở sân cát. Áo quần túi nó dính đầy cát bụi nhưng với sự dẫn đầu đầu tiên này khiến túi nó lại càng hứng thú hơn.

...

...

...

Cứ thế, lớp nó đẩy nhanh tiến độ khi những mật thư đầu dễ dàng được tìm kiếm.

-Mật thư thứ 6, gợi ý quái lạ thật...

-Vẫn chưa nghĩ ra được “hàng ghế gỗ trải dài nơi ẩm ướt” là như thế nào.

-Trường mình tất cả đều là bàn ghế gỗ thì làm sao tìm ra.

-Về sau, ẩm ướt,... không lẽ... đúng rồi, hồ bơi, hàng ghế gỗ trải dài.

Túi nó nhanh chóng chạy thật nhanh đến hồ bơi, trong khi theo sau bọn A5, A13, A7,... dường như cũng biết đó là đâu rồi.

Tùm !

Nó và hấn nhảy xuống hồ để tìm mật thư, bọn còn lại thì đi quanh dãy ghế gỗ để tìm kiếm mật thư thứ 6. Con Lan, nguyên là hoa khôi của lớp nhưng vẫn lẩn lóc bò xuống gầm ghế để tìm cho ra thứ mà cả bọn đang tìm.

1'...

Nó ngoi lên nhưng không tìm thấy được gì.

3'...

Hấn đã lặn lên lặn xuống nhưng cũng không tìm được.

...

-Đây rồi.

Con Boo la lên khi tìm thấy mảnh giấy được giấu dưới chân ghế. Túi nó nhanh chóng chạy ra hồ bơi để tìm manh mối ật thư thứ 7 tiếp theo.

Trời tối đi và tất cả các ánh đèn trong trường được mở. Người cầm “key” cho “hộp” nhạc đêm nay sẽ là con trai ngài hiệu trưởng. Tất cả ánh mắt nhìn về nơi 2 chiếc loa to dùng được đem ra đặt 2 bên sân khấu. Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên, không khí ấm lại và ồn ào hẳn.

Nó đuổi người và ngồi bẹp xuống đất dưới sân trường. Tất cả các đội đều cũng đã quá kiệt sức, riêng bọn A5 vẫn đang tiếp tục anh mỗi mật thư thứ 7.

-Chậm một bước rồi Quay, đi tiếp thôi.

-Chờ đã, nghỉ mệt đi, càng ngày càng khó tìm, đừng hấp tấp quá.

Zun ngăn mọi người lại, bảo rằng hãy nghỉ mệt hơn là cố sức đi tìm tiếp. Tụi nó ngồi thành cụm ở sân trường và bàn tính tiếp mật thư thứ 7.

-"Nơi không một ai nhìn thấy".

-Nghĩa là nơi không có ánh đèn, nếu thế thì chỉ có thể là các dãy phòng học mà thôi.

-Không thể nào đi tìm từng phòng được.

-Không phải, các dãy lầu đều có đèn ở cầu thang, chỉ có nơi không có cả đèn cơ.

-Thế thì biết ở đâu.

Tụi nó lại phải vắt "óc" ra suy nghĩ. Nếu có Mèo ở đây cũng sẽ đỡ được phần nào nhưng một đội thì không thể dư số người dự thi được.

Nó gục đầu vì nãy giờ đã phải chạy suốt, bò xuống cát và nhảy xuống hồ liên tục. Cũng có lẽ vì vậy mà Abbu bắt đầu lo lắng cho nó, riêng hấn thì cứ mãi lo ngó ngành ngó ngông ở đâu đó chẳng buồn nhìn nó mà xem nó bây giờ ra thế nào.

-Em có sao không ?_ Abbu mở lời với nó.

-Cũng không bạn anh phải quan tâm.

-...

Hấn bây giờ mới thật sự để ý đến nó, nhìn vào ánh mắt của Abbu, hấn thừa biết chẳng bao lâu nữa Abbu sẽ không kiềm chế được mình khi nhìn thấy nó như thế. Dùng tay chạm vào trán của nó, hấn thử xem nó có bị gì không.

-Không nóng, nhưng mà, có thể tiếp tục không ?

-Được mà, tiếp tục đi, ngồi quá lâu thì chậm chân hơn tụi nó đấy.

Loa trường tiếp tục vang lên...

.

54. Chương 54

— CÁI GÌ —

Nó đứng phắt dậy và nắm tay mọi người đứng lên hết. Cả 7 đứa bắt đầu hướng về nơi mà bọn A5 vừa bước ra, Nhà kho của trường.

Không ánh đèn, mù mịt và sâu trong góc trong khu thể thao, cả bọn có vẻ sợ vì nhiều lần nghe kể những điều không hay về cái nhà kho này.

-Tụi nó vào và ra được, không lẽ tụi mình thì không.

Tiểu Quân lên tiếng và bước vào đầu tiên. Tụi còn lại thì không dám tiếp tục, đứng chờ xem Tiểu Quân là được trò trống gì.

Màn đêm chính thức bao trùm vì nhìn trên những bức tường bao quanh ngôi trường, có những ánh đèn từ các nơi lân cận đã được bật sáng. Gió thổi lớn và nhạc vẫn đang dồn dập như hối thúc mọi người phải nhanh chóng lên.

Cũng đã 5 phút hơn, Quậy lo lắng cho con Tiểu Quân nên đành đi vào nhưng Zun, hấn cản nó lại.

-Ở lại đi, Kenty, Abbu, vào thôi.

Cả 3 thằng bây giờ nhìn nhau không do dự gì hơn nữa, hướng về phía nhà kho.

-Vào làm gì nữa, đợi mấy ông vào tui chết trong đó luôn rồi.

-Tìm được chưa ?

-Sao lại chưa.

-Có ... gì trong đó không ?

-Mấy ông thầy dạy Toán khối 11 năm trước, oải ma cở gì ở đây.

Cả đám cười lớn khi thấy gương mặt không còn chút máu của Tiểu Quân. Nó cầm bộ đàm lên và báo cáo.

Hiện tại A13 đã đuối sức và nằm dài ra sân trường khi người ngợm đã nhể nhọt mồ hôi. Bọn A5 vẫn đang tìm kiếm gì đó theo suy đoán của bọn ấy.

-Mật thư số 8: “ con số cuối cùng”. Động não, động não đi.

-Phòng 13.

Kenty lên tiếng giải vây mọi thắc mắc của mọi người. Ngay lúc đấy bọn A5 cũng tức khắc chạy lên tầng lầu có căn phòng số 13. Tụi nó cũng nhanh chóng chạy lên để tranh lại vị trí về đầu đang nắm giữ.

Chạy về phía cầu thang, Quậy vẫy tay với Mèo trong khi con mắt của Mèo chỉ dán vào Kenty. Và khi ánh mắt của Kenty thật sự trả lại cho Mèo, nụ cười được hé trên môi con bé ngay lập tức. Kenty ngoảnh đi nhưng chợt không kiểm soát cậu ấy nở nhẹ nụ cười với chính mình, có một người luôn dõi theo dù cậu ấy có đi đến đâu.

AAAAAAAAAAAAA!!!

Tiếng hét lớn trên cầu thang. Bọn 12A5 như loạn cả lên khi có một đứa bị té. Xong thì tất cả bọn ấy chạy ngược xuống, đứa bị té vừa nãy đang la ó vì đau.

Gấu, con lớp trưởng 12A5 từng đánh hội đồng nó đi ngang qua mặt cả 7 đứa lớp nó.

-Cẩn thận đấy, hiệu trưởng thật sự chịu chơi tới cùng đấy. Hơ, tụi tao sẽ về nhất.

-Tìm ra mật thư thứ 8 hấn nghênh mặt với tao.

-Bỏ đi Quậy.

Con Lan kéo tay nó theo, cả 7 đi lên cầu thang. Có chút sợ hãi vì một đứa bị té và tình trạng không mấy đơn giản. Tụi nó chậm rãi đi để không mắc phải thứ gì đó.

-Dừng lại đã.

Zun rọi đèn về phía bức tường bên cầu thang...

... ..

-Cái quái gì đây, cái này là học sinh ghi hay Hiệu Trưởng thế ?

-Có kí hiệu logo của trường, là Hiệu Trưởng ghi rồi. Cái này thì dễ thôi, tất cả 7 đứa đều phải lên trên đó nhưng không được thấy 3 đứa kia.

-Nhưng bằng cách nào ?

-Lúc này có nghe con bị té than thở không ? Có ai lôi chân nó làm nó té xuống sàn. Vậy nên làm sao chỉ 4 đứa được đi thôi.

Cả bọn im lặng và nuốt nước bọt. Tụi nó thừa biết rằng bây giờ phải làm gì rồi và không chờ lâu, 3 thằng con trai nhanh chóng bế 3 đứa con gái đang đứng gần mình nhất sau đó cùng đứa con gái còn lại bước lên cầu thang.

55. Chương 55

Bước qua ánh đèn dưới cầu thang, màu đen của bóng đêm bao trùm lấy tụi nó. Nỗi sợ hãi vì lo sợ sẽ có 1 đứa nào đó bị vướng phải chướng ngại vật mà Hiệu Trường cố tình đặt ra. Những dòng người mặt đỏ trắng lướt qua các hành lang và cả các phòng học khiến tụi nó ớn lạnh cả người. Dù thừa biết rằng đó chỉ là đội giáo viên của trường thôi, nhưng trời tối thế này có Chúa trời mới không sợ thôi.

Những bước chân chậm rãi khi đi qua được phòng 11, sau đó thì từ từ đi ngang qua phòng 12. Tất cả như nín thở, bọn con gái trên tay 3 thằng con trai như xiết chặt áo, xiết chặt bờ vai của 3 tên con trai đại diện ở con trai của lớp mình. Chỉ còn mỗi Boo đi bộ một mình đằng sau, canh chừng để không phải gặp những thứ không may khác như lớp 12A5.

Cho đến khi tụi nó đã thấy được phòng 13. Bình thường quả thật cái phòng này không được dùng để dạy học, nó được bỏ hoang để chứa các bàn ghế hư cũng như những thứ gãy vỡ. Nhà trường mỗi 3 tháng mới đem những thứ này đi bỏ. Và giờ thì chưa đầy 3 tháng để căn phòng này trở nên trống hơn.

-Như thế này thì biết tìm thể nào, chúng ta lại không thể đi, đứa đi được thì chẳng có tay mà tìm. Còn mỗi Boo thôi.

-Vậy để tao tìm.

Cả 6 đứa đứng bên ngoài chỉ riêng Boo bước vào trong căn phòng và tìm kiếm.

AAAAAAA!!

... Nhạc chợt tắt rồi mở lại ... có lẽ người chỉnh nhạc cũng phải mất cả hồn...

AAAAAAA!!

-Có sao không đây Boo ?

-Không sao... chỉ là hết hồn với mấy con ma già này thôi, hít.

Cả bọn cười thầm. Con Boo thấy thể thôi nhưng tính ra nhát hơn cả Tiểu Quân. Nhắc đến Tiểu Quân, con nhỏ im hơi lặng tiếng tỏ ra không có gì bây giờ thì thở không nổi vì sợ đến xanh cả mặt. Con nhỏ tựa vào vai người con trai đang bế mình mà nhắm chặt mắt lại. Ừ thì có lẽ người ta chỉ nghĩ cả 2 là bạn bè thôi, nhưng với Tiểu Quân thì hình như không phải như thế, hiếm khi và phải nói đây là lần đầu tiên, con nhỏ không bỏ qua ình một cơ hội được xiết chặt người mà con nhỏ đã để ý đến lâu nay.

Riêng nó bây giờ thì không nói lên được lời nào nữa rồi. Bỗng chợt với khoảng cách này, nó không ình được phép nhìn hay choàng tay vào cổ người đang bế mình. Nhưng rồi thì không còn cách nào khác để đỡ vướng bận, nó đành phải đưa tay qua sau cổ để người con trai đó có thể tự nhiên bước đi mà không cảm thấy khó chịu.

AAAAAAAAAA má ơiiiiiiiiiii cứu con !

Lúc này tiếng nhạc ở phòng Hiệu Trường tắt ngụp vì tiếng thét xé tan không khí và vùi dập luôn tiếng nhạc. Con Boo bỏ chạy ra khỏi phòng và cầm thành hướng xuống cầu thang.

Cả bọn cũng sợ hãi và bỏ chạy theo. Tụi con trai buông tay thả 3 đứa con gái xuống để chạy cho thật nhanh. Chẳng biết con Boo tìm được mật thư thứ 8 chưa nhưng có vẻ là thở không nổi nữa rồi.

Không gian sân trường bỗng tĩnh lặng, cả 7 đứa tụi nó đã xuống được sân trường nhưng vẫn chưa biết được gì. Con Boo vẫn còn ôm ngực thở liên tục.

Nhạc không mơ nữa vì hình như không còn tâm trí mà chỉ nhạc, Boo cũng vì thế đỡ nhức đầu sôi óc hơn với những bài nhạc “dance” nhức cả đầu.

-Tìm được chưa ?

-... để... tao thử...

-Ừ, từ từ thôi.

Được một lúc, khi Boo đã thử đều nhịp rồi thì cầm lấy bộ đàn trên tay của Quay...

... ..

Cả đám lớp nó như thét lên vì quả thật ai mà chẳng sợ phải đi vào chỗ tối đã báo trước ác sẽ có ma trực chờ sẵn như thế.

Có lẽ do vậy, một người nào đó lại nhóm lên tia hy vọng, hy vọng rằng ở đoạn cuối cùng sẽ gặp được người mà người đó cần gặp. Khoảng cách quá xa và đây là cơ hội để có thể rút ngắn.

Sau cái hồi ăn mừng ấy của lớp nó, 12A5 quay lại và tiếp tục với mật thư thứ 8. Để có thể đuổi kịp lớp nó, bọn 12A5 nhanh chân hơn với đội hình chỉ còn 6 đứa.

... ..

-Các em có thể thế người.

... ..

...

Cả trường như hướng về hiệu trưởng vì bất chợt ông ấy dừng lại nhìn về phía con trai của mình. Tên Gia Huy lắc đầu và phớt tay ý bảo không đồng ý.

-Gia Huy không tham gia được vì chịu trách nhiệm về âm thanh.

12A5 bắt đầu rời lên trong khi lớp nó thì vẫn tiếp tục với mật thư thứ 9.

Không khí trong trường như căng thẳng hơn khi chỉ còn 2 lớp trụ được đến mật thư thứ 12. Nó bây giờ thì mồ hôi toát ướt cả áo, ngồi bệt xuống đất vì mệt. Cả Kenty, Abbu, Zun đều cũng đã đuối vì phải lặn lội ở vườn trường, ở bãi giữ xe, cả thư viện và nhà vệ sinh, chẳng nơi nào sạch sẽ và tốt đẹp cả.

Lan cầm bộ đàn với gương mặt phờ phạt ...

... ..

Manh mối cuối cùng của tụi nó đang nằm trên tay Boo. Con nhỏ gương mặt ngờ nghệch ra khi chỉ thấy mỗi con số 13 to tướng trên tờ giấy.

-Tụi bây nghĩ đi, tao hết não mà suy nghĩ rồi.

Zun cầm lấy tờ giấy và nhìn xung quanh.

-Nếu đã là 13, phòng 13 đã được dùng đến ở mật thư số 8. Nếu là lớp 12A3 thì cũng không hợp lí vì biết tìm thế nào, không thể lục lọi lớp tụi nó được.

Zun cố gắng tìm kiếm xung quanh xem có chi tiết nào liên quan đến số 13 này hay không. Con số mệnh danh của sự xui xẻo đen khiến tụi nó trở nên nản lòng.

12A5 vẫn chưa tìm ra mật thư thứ 12 vậy nên tụi nó thì cứ thanh thản ngồi nghỉ ngơi ở sân trường.

Rồi mọi thứ cũng phải đi vào hồi kết để cuộc thi nhảy hiện đại có thể được diễn ra chứ.

-Kia rồi, chỉ có thể là nó thôi.

Zun chỉ tay về phía sân khấu, tất cả nhìn về hướng tên con trai đang ngồi gác chân lên bàn, tay thì gõ liên tục trên chiếc laptop xịn.

-Không thể nào Hiệu Trưởng làm vậy, như thế thì 12A5 chẳng phải sẽ thắng sao ?

-Trước khi 12A5 nó tìm đến thì mình phải nhanh lên.

Nói rồi Abbu đứng dậy và chạy về phía sân khấu. Cả bọn theo sau để giải quyết cho cái mật thư cuối cùng này, danh dự của lớp đi đầu về phong trào không thể mất đi dưới tay 12A5 được.

56. Chương 56

-Làm gì thế ?

-Tụi này tìm mật thư cuối cùng, có phải cậu giữ không ?

-Ừm, là tôi, nhưng không phải muốn chạm vào người ai cũng được. Nếu muốn lấy được mật thư cuối cùng thì trong 4 đứa con gái, ai có khả năng thì lục đi, còn 3 người các cậu thì dễ dàng để chiến thắng quá rồi.

Cả Kenty, Abbu và Zu đều phì cười và đi xuống bậc tam cấp ngồi, để lại ở chỗ tên ấy 4 đứa con gái ngơ ngác không biết phải làm gì. Quậy lên tiếng cáo lui trước khi ai đó đẩy nó vào.

-3 đứa bây xử lý đi nhé, tao đã mệt lắm rồi.

Nó bỏ đi xuống và về lều với Mèo, có lẽ nó mệt vì tốn quá nhiều sức cho vòng thi này.

Chẳng ai có dũng khí mà chạm vào cái thằng con trai ngênh ngáo này, mặt hấn cứ hướng thẳng lên trời mà ngẩng sao, chân thì nhịp nhịp lắc lư theo những điệu nhạc. Ở lại sân khấu lúc này chỉ còn mỗi Boo, đã từng là lớp trưởng và hiểu cảm giác nếu để thua sẽ như thế nào, Boo không thể bỏ xuống như tụi kia được.

-Sao, có nên bắt đầu không. Tôi sẽ vui vẻ hợp tác mà. Lớp tôi cũng sắp tìm ra mật thư 12 rồi, chạm tay thì chấp nhận về nhì nhé.

-Còn lâu...

Boo nhìn Gia Huy với ánh mắt lúng túng vì thật sự đối diện với 12A5 không phải niềm vinh dự hay tạo nên niềm vui với Boo.

Con nhỏ chậm rãi chạm vào từng túi áo túi quần của thằng này. Rồi từ từ nhanh dần tìm kiếm ở cả 2 chiếc giày của Gia Huy. Chẳng thấy gì cả trong khi tên này thì vẫn cứ ung dung ngẩng sao, miệng thì nhóp nhép với mớ kẹo cao su.

Cả bọn 12A5 đang hồi thúc đại diện của lớp mình, mật thư cuối cùng quá dễ dàng để tìm kiếm và mật thư thứ 12 thì tìm mãi vẫn không ra.

-Cố gắng đi, không khó tìm đến thế đâu. Dụng chạm cơ thể như thế tôi sẽ đòi lại đấy.

-Hỏi bố của anh đấy.

Boo không trả lời nhiều tiếp tục tìm kiếm cho đến khi tên Gia Huy cảm thấy khó chịu và cởi chiếc áo thun có hình số 13 to tướng trước ngực.

-Như thế này thì dễ tìm hơn nhỉ ?

Cả trường như hét lớp lên khi tên ấy cởi chiếc áo thun ra, để lộ bộ ngực trần chẳng thua kém ai. Ở dưới Tiểu Quân và cả nhỏ Lan đều che mắt lại, Boo cũng vội quay mặt đi để không phải nhìn thấy gì cả.

-Boo ơi, tìm tiếp đi, tụi 12A5 tìm ra mật thư thứ 12 rồi kìa.

Tiếng nói vang vọng dưới khu tập trung, Boo nhìn về phía vương trường, bọn 12A5 đang chạy về để tìm mật thư cuối cùng. Còn cách nào khác cho con nhỏ lựa chọn sao, quay mặt lại và cố gắng tìm tòi lại chiếc túi bên hông chiếc áo thun có mùi nước hoa đầy nam tính. Cố gắng chạm vào 2 túi quần của tên Gia Huy một lần nữa để có thể tìm được cái mật thư cuối cùng.

“ Phải làm sao đây. Mình đã bảo là sẽ chẳng kiểm chế được trước bọn con trai sao. Đến khi chuyện trai gái hết quan trọng trong suy nghĩ của mình thì cái tên điên khùng này lại làm những trò chẳng được tinh táo. Làm sao đây khi cả trường đang nhìn mình ? Phải làm sao nếu tụi 12A5 bước lên đây và xoè bàn tay ra và nghênh ngang chờ đón cái tờ giấy cuối cùng mà từ đầu đến giờ cả lớp mình hướng đến. Mình thật sự cảm thấy ghét cái thằng điên này đến nỗi muốn đâm cho hắn một cái vào mắt.”.

Boo lần mò trên người Gia Huy vừa lăm bắm chửi rửa cho hả tức.

Và rồi cuộc chơi chuẩn bị ghép lại. 7 đứa đại diện của 12A5 đã đứng sẵn trên sân khấu.

-Đưa đây đi Huy.

-Luật của trường, tụi mày cũng phải tìm. Bọn con gái tìm đi, tao sẽ không nói gì đâu.

Vẫn để cả thân trần ấy mà nhìn về hướng lớp của mình. Boo lúc này vừa chột hột hăng đi khi bọn 12A5 bước lên. Nhưng rồi không phải như thế nữa, không phải như Boo nghĩ nữa, tụi 12A5 vẫn phải tìm chứ không dễ dàng đón nhận cái mật thư cuối cùng này được.

Đây rồi thì 2 đứa con gái của 2 lớp đang tranh nhau “lùng sục” khắp người một thằng con trai. Nếu bảo hắn “láo” thì cũng không phải rồi, cái tên Gia Huy này gấp đôi gấp ba lần hắn.

Hiệu Trưởng không thể chờ đợi hơn nữa...

-Nếu vẫn không tìm ra chúng ta sẽ huỷ ở vòng cuối và điểm về nhất sẽ chia 2 cho 2 lớp.

Cả bọn 12A5 đang la hét và chửi bới Gia Huy ở dưới sân khấu. Thằng này thì vẫn nhớn nhớn như mình không nghe thấy gì.

-Không tìm nữa.

Boo đứng phắt dậy khi moi banh cả chiếc giày của Gia Huy. Quay lưng bỏ đi về hướng ngược lại.

Nhưng có lẽ cái người nhiều lần tắt nhạc khi nghe tiếng la của sự sợ hãi, người mà gần như đứng tim khi nghe tiếng hét lớn và sự nhốn nháo bỏ chạy hồi mật thư thứ 8, người ấy sẽ chẳng dễ dàng để cuộc thi kết thúc mà không tìm ra người thắng cuộc.

Gia Huy đứng dậy và nắm vai của con Boo, kéo con nhỏ ngược lại và đặt lên tay của con nhỏ sợi dây chuyền mà tên ấy đeo trên cổ.

-Báo cáo đi.

Boo mở cái nắp đồng hồ của sợi dây chuyền ấy ra và lấy ra tờ giấy nhỏ.

...

Boo im lặng đi và ngược mặt lên nhìn vào ánh mắt của tên ấy. Gia Huy, cậu ấy nhường phần thắng cho lớp Boo mặt cho đội của mình đang đứng ngay bên cạnh cậu ấy.

-Kết quả đã rõ, 12A1 thắng trong phần thi tìm mật thư. Dành trọn điểm phần thi và có quyền chọn thứ tự thi trong phần thi nhảy hiện đại trong khoảng 2 tiếng nữa, các em về lớp nghỉ ngơi và nhận cơm tối từ phòng ăn của trường, chúng ta không ăn tập trung như lúc trưa nữa.

57. Chương 57

Mọi người giải tán khi cuộc thi gây căng này kết thúc. Không mấy ai vui vẻ vì cái kết của cuộc thi không trong sự mong đợi, có sự căng thẳng giữa 2 lớp khi phải đối đầu với nhau.

Sau khi tắm, Boo trở về lều trại và vùi mình vào mớ chăn gối để suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra. Đây là lần đầu tiên con nhỏ phải trải qua cái hoàn cảnh như thế này, khó phân trần và giải thích nổi vì sao tên ấy là nhường phần thắng lại cho lớp của con Boo.

Có lẽ biết Boo đang cần sự yên tĩnh nên lớp nó cùng nhau ăn tối ở trước cổng lều. Tụi nó trải những tấm bạt ra và bày bữa thức ăn ra. Nó thì mệt như người ra nên vào trong nằm ngủ trong khi Boo nhắm mắt mà tâm trí khiến con nhỏ cứ lẩn qua lẩn lại chẳng thể nào ngủ được.

Cũng đã 9 giờ hơn và 11 giờ tối nay cuộc thi nhảy hiện đại sẽ bắt đầu...

Không khí về đêm lại như mọi ngày, bắt đầu lạnh dần. Tụi nó vì do hoạt động nhiều nên không cảm thấy cái lạnh của màn đêm, riêng Mèo thì đã chui vào trong lều và đắp kín chăn. Chẳng mấy khi tụi nó quây quần bên nhau như thế này, vậy mà cả 3 đứa nó, Mèo và Boo thì lại vào lều nằm quần chăn.

Kenty vừa ăn tối xong thì đã leo lên tầng trên và nằm trên đấy đánh một giấc ngon lành. Chỉ còn lại ở đó bọn con gái, Abbu cũng đã sang lều cán bộ đoàn để tìm Zu. Chẳng mấy khi cậu ấy nhớ đến Zu như thế.

Hắn vì đói quá nên ngồi vào ăn tối trước khi đi tắm thay cái bộ đồ ướt mem của mình ra. Trong khi đó tụi nó thì đã tắm xong cả rồi. Vậy nên khi vừa ăn xong hắn đã chạy ngay về hướng nhà vệ sinh mang theo cái ba-lô để có thể tắm gội lại cho thật sạch sẽ.

...

.

Nhỏ Lan ngồi tường thuật gián tiếp cái cuộc đi tìm mật thư đầy gian khổ của cả đám tụi nó. Ai cũng đuối cả rồi chỉ còn mỗi con nhỏ lẩm chuyện này ở lại, thừa biết tối mai là tối vòng Miss Duyên Dáng cơ mà vẫn không giữ giọng cho tốt để mai lỡ có lọt vào vòng ấy mà còn có thể ứng xử tốt.

Tiểu Quân, con nhỏ cũng mệt và cũng vào lều nằm bên cạnh Quậy đánh một giấc thật say. Quên đi những gì vừa xảy ra, có gì đó khiến Tiểu Quân không muốn mình tiến xa tình cảm hơn với ai khác. Có lẽ rằng người này chẳng dễ mà có thể bắt chuyện được, điều này hẳn ai cũng rõ cơ mà.

“Live show” của nhỏ Lan đến đoạn la hét gào thét của Boo ...

-Lúc ấy tối mù mịt, tao cũng chẳng thấy gì. Chỉ nghe mỗi tiếng con Boo thút thanh trong cái căn phòng đó. Xung quanh thì lầu lầu lại vụt qua vụt lại cái gì đó. Chắc do vậy mà con Tiểu Quân nó sợ ôm cứng lấy Kenty. Mà tụi bây cũng biết là Kenty hiếm khi chịu tham gia phong trào, đằng này thì tình nguyện bế con Tiểu Quân lại để nó ôm chặt như thế, tao cũng thấy nghi nghi.

-Ờ vậy thế Zun với Quậy thế nào, có phải là Zun bế Quậy không ?

-Không, Abbu cơ. Nhưng mà có vẻ Zun không được vui. Lúc ở cầu thang, Zun hẳn đã nắm lấy tay Quậy nhưng rồi Abbu lại bế Quậy lên. Tao không hiểu nhưng hình như lớp mình có vài chuyện tình cảm sắp xảy ra. Tụi mày chẳng thấy Zun với Quậy ngày trước bị bác bỏ sao, có lẽ giờ Quậy đã có tình cảm với Abbu rồi. Tao nghĩ vậy.

Tụi ấy cứ mãi bàn về vấn đề ấy, trong khi đó ...

Nước mắt ai đó rơi trong vô thức. Con bé tự hỏi đây có phải là ghen hay không, nhưng rồi cũng không cho phép mình cái quyền đó. Mèo gạt đi nước mắt và đi ra ngoài ...

-Đi đâu đó Mèo ?

-Hóng gió thôi à.

-Chẳng phải bảo lạnh sao ?

-Giờ thì hết rồi.

Mèo trả lời ngắn gọn và lẩn trong đám học sinh cũng đang đi lòng vòng quanh sân trường ...

Ở trên cao, tên con trai này thừa biết rằng mình đã làm ột vài người không tự giữ được cảm xúc. Ừ thì tên ấy biết, nhưng phải làm sao, cậu ta biết cách đẩy mọi người ra nhưng không thể che giấu được tình cảm của những người ấy.

Có lẽ bây giờ, ai đó đang đau khổ, đau khổ theo đúng nghĩa của chữ “yêu”. Quá lâu để nhận ra mình thích một người và người đó chỉ đơn giản dùng cái từ “đơn độc” để giải quyết mọi vấn đề. Một mình không ai bên cạnh, Mèo lê từng bước chân qua từng gốc cây, hướng dẫn về nơi không có tiếng ồn và hoang vắng để có thể tự mình suy nghĩ về chính tình cảm của mình.

Bao lần tự dặn lòng sẽ chẳng hy vọng quá nhiều vào cái tình cảm này. Nhưng khi đã gạt bỏ được, người ấy lại xuất hiện và trao cái ánh nhìn bình thường mà lại đủ khiến con bé không thể quýe tâm một cách chắc chắn được.

Rồi thời gian cũng sẽ trôi qua, rồi Chúa sẽ trả lời cho Mèo biết dù rằng Mèo không thờ phụng Chúa...

“... Cậu ta quan tâm mình cũng như mọi người thôi...”

Suy nghĩ ấy đi ngang qua tâm trí con bé. Mèo dùng chân bên ghế đá và ngồi một mình. Tự hỏi vì sao mình lại khóc, cậu ấy chưa bao thích chưa bao rằng sẽ chỉ quan tâm một mình mình, nhưng rồi Mèo tự ình đáp án, cái đáp án mà con bé đã biết từ cái ngày ở biển, hoàng hôn buông và cái tiếng đàn ấy đã đánh thức cái cảm giác giữa một người con gái với một người con trai. Rồi thì sao, con bé cũng chẳng làm được gì, mở lời hay hơn thế nữa còn chưa rõ được.

Nó lúc này thì vẫn say giấc, nó chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, cả cái việc Abbu đã bế lấy nó ở cầu thang đã được nhân hoá, thêm các chất xúc tác vào làm nên vài câu chuyện hay để cả bọn trong lớp truyền tai nhau.

Một ngày sắp trôi qua, 11 giờ cũng đã đến, tất cả đã chuẩn bị và giờ chỉ còn chờ đợi đến phần thi của lớp mình. Vì quá mệt cho cái hoạt động tìm mật thư vậy nên lớp nó đã chọn thi cuối cùng, cũng để cho bọn con trai lớp nó có thời gian mà tập luyện lại. Zun, Abbu và Kenty, cả 3 tên nhức mỗi cả người vậy nên đang ngồi tự mát-sa cho nhau. Bọn con gái thì không giúp được gì chỉ biết ngồi đó đốc thúc và cổ vũ hết mình thôi.

Màn dự thi cũng sắp bắt đầu. Nó vẫn còn ngủ và không ai đánh thức nó, do nó đã mệt lắm lắm rồi. Cả Boo thì cũng không còn hứng thú đi đâu nữa, có lẽ một phần nào đó bị sốc trước những hành động cử chỉ của tên con trai hiệu trưởng.

.....

Buổi diễn cuối của bọn con trai 12A5. Tất cả như đổ dồn về sân khấu. Một tên được tuyển từ môn bóng rổ, 1 tên được tuyển trong đội nhạc của trường, còn 1 tên thì ngày trước tuyển do chơi Piano đỉnh và giờ thì thêm cả việc bơi lội chẳng ai bằng. Lại đặt câu hỏi sao cái bọn này tài như thế, cái đó thì phải bảo ông trời không công bằng chia vật chất lẫn tinh thần không đồng đều cho nhân loại.

-Quậy chắc mệt lắm._ Abbu đứng trước cổng lều vén tấm rèm lên nhìn vào trong.

-Mày ra trước đi, tao mang giày rồi ra sau.

Zun nói rồi vào trong và kéo rèm lại. Hấn đi tìm đôi giày trong chiếc ba-lô của mình.

Khi đã mang vào hấn hoi, hấn bước ra cổng và chuẩn bị tinh thần cho phần diễn, nhưng rồi hấn lại bước vào để nhìn nó.

-Cô ngủ ngon thật đấy.

Hấn mỉm cười và ngồi ở đấy ngắm nhìn gương mặt nó, ngắm nhìn từ đôi mi đến sống mũi rồi xuống cả bờ môi của nó. Hấn chợt như cảm thấy mình đã từng một lần rơi vào hoàn cảnh không trọng lượng và lần này điều ấy như lặp lại khi hấn chăm chú nhìn nó như thế. Đến giờ phút này, nếu hấn bảo hấn chưa có gì với nó thì hấn nói dối, còn hấn bảo hấn đã yêu nó rồi thì người ta sẽ bảo hấn vội vàng trong việc kết luận mức độ tình cảm của mình. Ấy vậy nhưng khi hấn nhìn nó, gương mặt hấn như càng ngày càng xít lại theo quán tính của hấn. Đặt môi lên gò má của nó, hấn hôn nhẹ như chúc nó ngủ thật ngon trong đêm nay. Nhưng có lẽ đó là nụ hôn đánh thức nó dậy.

-Ừm...mm oáp....

Hắn chợt hoảng hốt và vội bỏ chạy ra khỏi lều kịp để nó không phải nhìn thấy. Ngồi dậy nhưng mắt thì vẫn chưa mở ra. Nó cứ ngáp liên hồi cho đến khi nhìn kĩ xung quanh, mọi người đều đi cả chỉ còn mỗi con Boo nằm đó ngủ, Tiểu Quân cũng vậy.

-Chết, nhảy hiện đại.

Nó chạy thật nhanh ra cổng lều và thấy cả bọn con trai lớp nó đang bước lên sân khấu. Nhanh chóng chạy về hướng ấy, nó không muốn bỏ lỡ cái cuộc thi nhảy đầy sự mong đợi này.

-Cũng may là thức dậy đúng lúc.

58. Chương 58

Màn diễn hơn cả mong đợi của bọn con gái lớp nó. Động tác mạnh mẽ với những bước chân khiến mọi người đều phải tập trung cao độ mới hình dung được mức độ khó của những điệu nhảy ấy. Hắn trông rất tự tin và ánh mắt hắn có niềm nào đó từ những người đang đứng cổ vũ cho lớp hắn. Hắn chợt nhận ra nhiều điều rằng không chỉ là nó mà những đứa con gái khác đều đáng yêu vào cái giây phút này. Cả bọn la hét và thậm chí là nhảy theo bọn con trai lớp mình tuy động tác còn vụng về và trông rất buồn cười.

Kenty hôm nay lột bỏ được cái mặt nạ chỉ biết ngủ và lặng thầm một mình. Cậu ấy có vẻ không nở nụ cười nhưng vẫn tập trung vào bài hát và những điệu nhảy khá chuẩn. Abbu cũng vậy, từ khi nó đứng dưới sân nhìn lên, Abbu đã tìm thấy hình ảnh của nó trước khi nó hướng mắt về Abbu. Đường như ai cũng biết người đầu tiên nó quan tâm và để mắt đến chỉ có thể là ai đó mà thôi.

Màn diễn tạo nên một không khí hào hứng cho từng có trước giờ. Quả là đội chơi nhạc không chỉ biết hát và đàn, hơn thế nữa là nhảy cũng chẳng thua kém ai. Có lẽ sau đợt trại này, bọn con trai lớp nó sẽ được nhiều cặp mắt để ý đến hơn, nhất là hắn, người nhảy chính trong đội hình chữ V.

...

Như bình thường, nó có thể hét lên và nhún nhảy theo nhưng giờ thì không như thế. Nó đứng lặng và nhìn về hắn, có lẽ là do ánh mắt của hắn chỉ dành cho nó mà thôi. Nó không hiểu sao lại như thế, hắn căng thẳng khi ở trên sân khấu hay hắn nhìn nó để có thêm niềm tin. Ánh mắt ấy cứ như thế cho đến khi buổi diễn kết thúc. Cả đá mắt nhẹ và một nụ cười không e ngại dành tặng cho nó để kết thúc màn biểu diễn.

Nó như không còn biết mình là ai, mình đang ở đâu và tâm trí này dành cho ai cả. Bóng đêm bây giờ vẫn bao trùm và dường như chỉ có ánh sáng từ sân khấu. Nó như định hình lại và đi lại bên gốc cây gần đó mà ngồi xuống.

...

-Chị Quậy.

-Zu, em ngồi ở đây lúc nào thế ?

-Không phải chị lại ngồi gần em sao. Hehe, có phải Abbu là nhất không chị ?

-Ồ... ừm... chắc là vậy.

Nó trở nên lúng túng, phải làm sao khi nó chỉ nhìn về hắn mà thôi. Nó chỉ nhìn thoáng qua và trao cho Abbu ánh mắt lạ lẫm mà thôi. Tự trách mình rằng sao lại để khoảng cách này ngày càng rộng ra, tại sao lại giúp Abbu né tránh chính nó. Nhưng rồi nó nhận ra, dù là không bên cạnh Abbu, nó vẫn không cảm thấy trống rỗng bằng khoảng thời gian nó và hắn không còn ở chung một đất nước.

-Chị Quậy, chị đang nghĩ gì à ?

-À không có gì. ... à, Mèo ở đâu rồi không biết, chị định đi tìm nó.

-À, chắc là lại đi hóng gió với thằng Bảo rồi.

-Bảo ? Là ai ?

-Trong cán bộ đoàn, thằng nhóc hay đội nón vàng và giày thể thao màu vàng đấy chị.

-À, mà sao nó với Mèo lại thân nhau thế nhỉ ?

-.. Hihi, hình như, thằng ấy thích chị Mèo, cái này em chỉ đoán thôi nhé. Đừng nói ai nghe không thì lại bảo em nhiều chuyện nữa, hihi.

-Haha, ừ, Mèo nhà ta im lặng nhưng cũng làm mấy anh “tê”.

Nó chợt quên đi những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Ngồi bên cạnh Zu và huyền thuyên về chuyện giữa thằng Bảo và Mèo.

59. Chương 59

Trời thật sự tối khi đồng hồ đã chính thức điểm 12 giờ. Gió thổi khi những ánh đèn đã tắt, chỉ còn những ánh nến nhỏ trong những túp lều, chỉ còn những ánh đèn nhấp nháy ở cổng trại. Sân khấu trường hạ màn và mở những bản nhạc du dương. Đêm nay sẽ là đêm cho các học sinh gìn giữ sức lực. Để rồi ngày mai, ngày mà sự bùng nổ thực sự sau 2 năm chờ đợi trại xuân 12 này. Cây cối như rì rào cùng những tâm sự giữa những người bạn thân, giữa những ai đang yêu và cả những ai đang ở một mình để cảm thấy sự yên tĩnh của màn đêm.

...

-Chị Mèo.

-... Bảo.

-Chị sao thế ? Sao lại khóc ?

-À, không có gì, chỉ là gió lớn, bụi làm mắt chị cay thôi.

-Có phải chị đang buồn chuyện gì đó không?

-... Không có gì đâu em. Chỉ là muốn có không gian yên tĩnh thôi.

-Thế em có làm phiền chị không ?

-À không đâu, em cứ ngồi với chị.

Bảo ngồi xuống bên cạnh Mèo, những giọt nước mắt lại rơi dù rằng Mèo đã giải thích đó là do bụi bay vào mắt mà thôi. Bảo không biết vì sao Mèo như thế, nhưng đâu đó trong suy đoán, ắt hẳn chỉ có thể là Kenty mới làm cho Mèo ra như thế.

-Nếu có chuyện buồn, chị có thể nói, hãy nói với em, em sẽ giúp nếu em có thể.

-...

-Đừng khóc nữa.

Bảo vỗ nhẹ vai Mèo, phải làm sao khi con gái khóc, đây chỉ còn cách này mới giải quyết được tình huống như thế thôi. Mèo vẫn không nói, chỉ ngồi đó và rơi những giọt nước mắt không biết bắt đầu từ nguồn nước nào mà lại tuôn rơi trong vô thức.

Có những lúc con người ta biết rằng mình khó có thể nắm lấy những gì mình muốn, nhưng cũng có những lúc người ta biết mình nên dừng lại vì biết chắc chắn rằng có cố gắng cũng chẳng làm được gì. Vậy thử hỏi Mèo đã làm được gì để Kenty có thể để mắt đến. Câu trả lời là không, chưa có gì cả ngoài việc để cho cậu ấy chăm sóc mỗi khi Mèo xảy ra chuyện gì. Nếu đã không làm gì thì không có quyền được ghen tuông, không có quyền được khóc vì người đó, chỉ có thể kiềm chế và giấu riêng cho chính bản thân mình biết mà thôi.

-Chị có cần mượn vai em không, nhìn chị như thế em không chịu được...

Mèo không do dự và tựa ngay vào bờ vai của Bảo, tiếng nấc bắt đầu cùng nước mắt khiến cho sự xót xa tràn ngập vào trái tim của Bảo. Ừ thì Bảo chỉ là người mới quen biết, chỉ là người biết Mèo qua một bộ truyện tình cảm, nhưng rồi thì sao, chẳng phải có tiếng sét ái tình, việc thích một người qua câu truyện đủ

dài hơn cái gọi là “tiếng sét” cơ mà. Không có gì vô lý cả, vậy nên Bảo có quyền và có đủ tình cảm để có thể an ủi Mèo.

-Chị buồn vì ai đó phải không?

-Chị cũng không biết nữa. Nhưng mà... đã lâu lắm rồi. Chị quen cậu ta là một người cô đơn và không quan tâm đến một ai. Nhưng cuối cùng cậu ấy cũng đã biết quan tâm đến một người con gái, người đó ... không phải là chị.

-Chị thích anh ấy ?

-...

Mèo im lặng và nước mắt lại càng thay cho lời nói để trả lời cho câu hỏi của Bảo.

Bên hành lang, người con trai đang đứng ở ngôi vị thứ 3 trong câu chuyện giữa Mèo và Bảo đang hướng về chiếc ghế đá ấy. Bờ vai để Mèo nương tựa không phải là người con trai này mà là một người con trai khác, lạ lẫm nhưng sẵn sàng vì Mèo.

...

Những bước chân hướng về lều trại, Kenty bỏ vào trong lều và chọn một góc chẳng có ai có thể quấy rầy được, đắp kín chăn và vùi mình vào khoảng không gian yên tĩnh vốn có của cậu ấy.

...

“ Em mượn bờ vai của một người khác để trút bỏ những nỗi buồn về anh. Em sợ anh đã tìm được một người con gái để thích ? Hình như anh đã hiểu ra phần nào đó trong chuyện này...”

Có phải anh đã làm em không thể xóa bỏ hình ảnh của anh? Nếu cái lần đầu tiên ta gặp nhau, anh không quay lại nhìn em và vẫn không để mắt đến em thì em đã không phải chôn vùi tình cảm của mình chỉ để chờ đợi anh...

Em sẽ chẳng chịu được một người như anh và rồi em cũng sẽ thấy anh nhàm chán mà thôi... Đã như thế, hãy cứ tựa vào bờ vai của người đó, anh sợ một ngày khi anh gục ngã trước mọi thứ, anh lại phải mượn chính bờ vai của em... “...

...” Anh có phải như người ta nói không? Anh chịu đón nhận thế giới nhưng sao em lại cảm thấy buồn. Nếu thật sự ngày mai, anh vui vẻ với mọi người, vui vẻ với người ấy thì em sẽ cố nén mọi thứ mà nở nụ cười với anh như một người bạn từ trước đến nay...

Kenty... người đầu tiên khiến em biết mình cần gì và cũng là người cuối cùng em biết mình nên chấp nhận những gì ...

Có lẽ là vậy, sự thật không thể chối bỏ. Chỉ đơn giản anh bé một ai đó và để người đó ôm chặt lấy anh, thì em đã trở thành thế này. Thú nhận thôi, tình cảm này dường như thuộc về anh rồi...”...

Mèo thôi khóc, gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại. Rồi khỏi bờ vai của Bảo, Mèo nở một nụ cười gượng để cảm ơn Bảo. Bảo cũng thế, cũng nở một nụ cười để an ủi Mèo, dù biết cái thời gian bên cạnh Mèo chỉ là thoáng qua, nhưng đó cũng là một niềm vui. Niềm vui vì tên nhóc này biết được mình cũng đã rung động trước một người.

-Hihi, đã đỡ buồn rồi phải không ?

-Ừm... cảm ơn em nha.

-Không có gì đâu ạ. Em thật sự quý chị và muốn cùng chị chia sẻ buồn vui, vậy nên chị đừng ngại khi ở cùng em nhé.

-Hihi.

Bảo đưa Mèo về lều rồi tạm biệt. Con bé phải ngủ trước khi ngày bận rộn chuẩn bị đến. Bước vào lều với ánh mắt không dành cho nơi nào khác, con bé thấy Kenty, cả Kenty cũng vậy, hai ánh mắt nhìn nhau rồi

rời đi. Mỗi bên hiểu vấn đề theo một hướng khác nhau, chợt có một bức tường chắn ngang, sẽ khó để cả 2 có thể gần như những ngày trước.

Màn đêm đưa không gian trở nên lãng mạn, phần thi nhảy hiện đại đã kết thúc thành công hơn mong đợi. Nó lại vẫn nhớ cái đá nheo ấy của hấn, vẫn nhớ cái bàn tay nắm lấy tay nó khi nó đang nhặt mớ kim chỉ ở lông vũ và cả cái nụ cười nhẹ với nó trong cả một bài nhạc nhảy hiện đại. Và cái ánh mắt không mấy vui khi Abbu lại là người bế nó trong cái vòng tìm mật thư.

Như thế có nghĩa là gì, là gì khiến nó xao xuyến. Chuyện 1 năm trước vẫn còn trong tâm trí nó, trên tay vẫn còn cầm quyển nhật kí, nó buồn chán khi bị phân công trực đêm nay và không được ngủ. Cả đám lớp nó thì vui vẻ la cà rong chơi chỗ các tiểu trại khác. Mặc khác còn lại tham buổi hát karaoke ngoài trời từ ban tổ chức, làm lớp trưởng quả không sung sướng gì cả. Lại lật quyển nhật kí của mình ra một lần nữa, nó giết thời gian bằng cách suy nghĩ về những điều mà nó nghĩ mãi vẫn chẳng ra.

60. Chương 60

...Ngày ... tháng ... năm...

Chúa à, con lại một lần nữa phải lung lay và lo sợ rồi ạ. Con không hiểu sao nữa, nếu thật sự con có “háo sắc” thì cũng sẽ lựa chọn Abbu hơn là hấn. Nhưng giờ thì con hiểu rằng mình có gì đó với hấn không có gì lý giải được, con ghét người như hấn nhưng rồi mọi chuyện bây giờ với con, rối rắm quá Chúa ạ

Chắc chắn cho linh hồn con thật sự trống rỗng không có những điều vườn bậu, sau khi Tết đi qua, con sẽ xét mình và để xem rằng, con đã thật sự sẵn sàng đón nhận những gì Chúa ban cho con chưa...

Hấn ... khiến con ... không thể ... làm chủ mình được Chúa ạ, phải làm sao đây, suy nghĩ, hình ảnh trong tâm trí, mọi lúc của con bây giờ hình như không san sẻ cho Mèo hay Abbu hay những người khác nữa... Có phải con lại đã rơi vào tình trạng 1 năm trước không ?

-Đang làm gì đó ?

Nó hoảng hốt và đóng vội cuốn nhật kí, quay lại và thấy hấn đang từ đằng sau đi đến, ngồi bên cạnh nó tựa vai vào vách tre.

-...

-Trên đây mát mẻ nhỉ, có thể nhìn thấy đằng kia tụi nó đang làm gì ? Viết gì đó cho xem với.

-Không được.

-Sao, nhật kí à, ... hay là... đang viết về ...

-Không có.

-Đã nói gì đâu mà chối rồi.

-Ừ thì ...

-Đã làm việc cả ngày hôm nay, hay là đi ngủ đi, tôi trực cho.

-Được rồi, lớp trưởng phải trực chứ, anh cứ đi chơi với mọi người đi, không cần bận tâm tới tôi đâu.

Hấn lại cười khuấy và ngồi lại gần nó hơn, nó lại cố né tránh.

-Nay không có trăng, nhưng có rất nhiều sao nhỉ ?

-Ừm.

-...

-...

-Quậy à ?
-Hả ?
-Nếu như, chuyện 1 năm trước lặp lại 1 lần nữa thì thế nào ?
-Chuyện nào cơ ?
-Những thoả thuận, ... cô có giận tôi không ?
-Chẳng bận tâm nữa, tôi và anh thì còn thoả thuận nào nữa đâu.
-Vậy... nếu chuyện đó ... không là thoả thuận nữa, thì thế nào ?

-...
-Nhật kí ấy, trang giữa, vẫn chưa xé đi chứ ?
-... Xé rồi ...
-Sao lại xé đi.

Hắn chợt quay lại và chau mày nhìn nó, có vẻ tức giận vì nó lại vứt đi trang có những dòng chữ của hắn.

-Thì không thích, thấy ngứa mắt thì xé đi thôi.

-Đưa nhật kí đây.

-Không... sao lại đòi xem nhật kí của người khác chứ hả ?

-Đưa đây.

2 đứa nó giằng co để có thể lấy được quyển nhật kí. Nó một mực không muốn đưa cho hắn, còn hắn thì cứ một mực muốn lấy cho bằng được.

Gió lớn, bầu trời đêm nay tuy không trăng nhưng trông lạnh mướt và thật sự khiến lòng người trở nên nhẹ nhõm, cảm giác trở nên an bình hơn. Những tán lá cây như đùa không gian nơi này càng trở nên thơ mộng hơn.

Giữ lại tình những gì của người ấy ...

Bảo là vứt đi nhưng trong lòng vẫn hằng sâu dòng chữ này...

Dù lòng muốn viết lại một lần nữa ...

Nhưng có lẽ người đọc không còn muốn xem tiếp ...

61. Chương 61

Ngộ nhận ... nó sợ 2 từ ngữ ấy ...

Hắn vẫn muốn lấy được quyển nhật kí từ nó, nó cố gắng né tránh, cả bàn tay hắn và cả cái gương mặt ấy bao lần khiến nó phải tự đánh thức mình, đừng quá mơ mộng và tin vào 1 ai. Nó không xứng với 1 ai và không ai có thể được lựa chọn người không xứng với mình, quan niệm cũ kĩ của nó đã kéo dài quá lâu rồi.

.

Quyển nhật kí rơi xuống đất, nó cố lấy tay với theo và như đổ cả người xuống. Hắn hoảng hốt và nắm vai nó giật ngược lại đằng sau, bàn tay ấy choàng qua eo nó và kéo nó nằm xuống sàn.

-...

-...

-...

-.... Cẩn thận... 1 chút chút ...

-... ờ, anh ngồi dậy đi.

Nó bối rối và đẩy vai hấn ra khỏi người mình. Ngồi dậy và đặt chân lên sàn, nếu nó thật sự té xuống dưới thì ngày mai mọi hoạt động của lớp nó phải dừng lại mất. May thay phản xạ của hấn tốt. Nó tựa vai vào vách tre và thở gấp, có chút sợ hãi vì dường như nó nghĩ mình sắp phải rơi xuống dưới đó ấy.

-Không sao chứ ?

-Ồ... không sao ...

-... sao lại không cho tôi xem. Hình như, vẫn chưa xé đi ?

-...

-Những lời nói ở sân bay, vẫn còn hiệu lực chứ ?

-...

Nó như bối rối và ánh mắt nó mở to nhìn vào mắt hấn, hấn thật sự nghiêm túc lúc này. Hấn không muốn khi có 1 cơ hội đến hấn lại có thể bỏ qua. Trong hấn bây giờ chưa xác định rõ tình cảm của mình, nhưng nếu đặt câu hỏi người con gái khiến hấn phải dành thời gian để suy nghĩ nhiều nhất, hấn chỉ có 1 đáp án để lựa chọn mà thôi. Trước cái ngày trại xuân diễn ra, hấn cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng hấn tự đưa ra quyết định rằng sẽ “check” lại mức độ tình cảm của nó có còn dành cho hấn không. Và giờ lúc để hấn thực hiện cái cuộc khảo sát ấy.

-...

-...

Hấn đặt bàn tay của mình lên gò má nó. Tiếng nước bọt được đưa xuống cổ họng của nó và cả hấn nữa. Người nó nóng ran cả lên, tim nó đập như chưa từng được đập vậy, ánh mắt bối rối nhưng vẫn chỉ hướng về ánh mắt của người đối diện với nó lúc này.

Bàn tay còn lại dần dần như dừng cảm hơn, nhẹ nhàng luồn qua mái tóc xoả dài của nó lúc này, ôm lấy cổ nó. Cảm giác như một vùng ánh sáng tràn ngập trước mắt, âm thanh xung quanh như nhạt đi và kéo dài thành tiếng “teeeee” mỗi khi micro được đưa lại gần với loa ấy. Đôi môi hấn đỏ và đậm “nét” khiến con người ta khó có thể dừng lại được. Chiếc áo lớp hở ở vùng cổ, khi hấn cúi người lại gần hơn, vết sẹo 1 lần nữa hiện ra trước mắt nó, người con trai đã một lần cứu nó, người con trai muốn bù đắp những nỗi đau những tội lỗi mà hấn đã gây ra cho nó.

Ngày một gần hơn ... gần hơn nữa so với khoảng cách giữa các ngón tay. Đôi mắt hấn như chờ đợi sự đồng ý từ đó, và khi ánh mắt nó nhắm lại có nghĩa nó không thể khước từ hấn.

Khi ai đó Sẵn Sàng đón nhận

Sẵn sàng ư ?

Người con trai ấy như mang 2 tính cách ...

Như chính nó ngày trước ...

Bảo vệ nó ...

Nhưng lại làm nó đau khổ ...

Phải làm sao vào lúc này ...

Chấp nhận, hay sẽ chối bỏ ...

Nó không tự quyết định được ...

Đôi mắt nó vẫn mở to vì khó lòng nào nó nhắm lại được. Hắn chờ đợi cho dù có lâu đến mức nào. Mắt nó như bị nhòa đi và khoảng trắng ấy biến mất, có lẽ nó đã khép bờ mi lại để bóng tối tràn vào ánh nhìn của mình rồi. Mắt nhắm lại không theo sự điều khiển của nó, mà có lẽ có sự tác động từ đâu đó của hắn.

Gần hơn mức có thể, bây giờ thì có thể nói đây là khoảng cách giữa 2 mi mắt, 2 mi mắt đang nhắm vậy đây. Nó dường như ngừng thở, đây không phải lần đầu 2 đứa nó chạm môi nhau, nhưng có lẽ đây là lần hắn chính thức tỉnh táo và nhận thức mọi chuyện.

Quay mặt bước đi, bên mép của phòng thư viện, tên con trai ấy chẳng còn đủ bản lĩnh và chờ ọi thứ bắt đầu. Giọt nước mắt rơi nhẹ bên khoé mắt, đôi mắt nhắm nghiền lại như muốn xoá bỏ mọi hình ảnh lúc. Đau khổ và cảm giác hụt hẫng, dù có là 5 năm 10 năm 20 năm, người con trai này vẫn sẽ chẳng với tới và nắm được bàn tay nó. Đôi chân bước chậm rãi về hướng phòng đoàn, nơi mà bây giờ mọi ánh đèn không còn phát sáng, đơn lẽ đưa mình vào bóng tối. ABBU, người con trai vì nó mà hy sinh quá nhiều, vì để nó hạnh phúc mà chấp nhận những gì mình không muốn. Bàn tay nhẹ gạt đi giọt nước mắt, giọt nước mắt của đứa con trai chưa bao giờ rơi lệ vì 1 đứa con gái.

Rồi bước chân ấy dừng lại khi 2 cánh tay của ai đó nhẹ xuyên qua khe hở giữa 2 cánh tay của cậu ta, ôm chặt lấy bụng và tựa đầu vào lưng cậu. Còn ai khác, còn ai khác gần ấy năm trời vẫn yêu cậu ấy cuồng nhiệt, yêu cậu ấy như yêu chính cái cuộc sống này, yêu cây cối, muôn thú, như yêu chính bản thân mình.

-...

-...

-... Nếu chỉ vì em thì anh không cần phải cố gắng đâu. Nếu anh thật sự yêu ai đó, phải cạnh tranh công bằng thay vì là đứng từ xa và rơi những giọt nước mắt vô nghĩa như vậy.

-... Quây từ lâu không phải dành cho anh ...

-...

-... Quây chỉ có thể vui khi ở cạnh Zun, dù anh có là người đến trước, dù anh là người luôn bên cạnh, nhưng hình bóng của Zun luôn hiện diện trong ánh mắt Quây.

-... em xin lỗi ...

-Em có lỗi gì cơ chứ.

Con bé bỏ tay ra khỏi người Abbu, lau vội những giọt nước mắt và nói ...

-Lỗi của em là không thể khiến anh hạnh phúc ...

Con bé bỏ đi và cố gắng gạt đi những giọt nước mắt vừa rơi lại có 1 giọt nước mắt khác nổi bật, như trào ra mà không có điểm dừng. Phải làm sao khi chính Abbu đã nhận ra, dù Zun có ngược đãi nó, nó vẫn sẵn sàng đón nhận Zun, bất cứ lúc nào, dù là 1 năm trước hay là hiện tại ...

Tình cảm con người... khó ai lí giải được ...

62. Chương 62

Hắn như ngập ngừng và không thể tiếp tục gần hơn, chắc do hắn sợ nó vẫn chưa sẵn sàng và mình thì chưa có đủ dũng cảm. Tiếng điện thoại của hắn reo lên, mắt nó mở ra và nhìn hắn, trao cho hắn những câu hỏi bằng mắt và mong sẽ nhận được câu trả lời ngay bây giờ.

Bàn tay hắn thôi chạm vào gương mặt nó, bờ môi hắn không kịp chạm vào bờ môi nó, hắn nghe điện thoại và bỏ qua cái cơ hội khiến nó phải ghi dấu cái kỉ niệm này.

-Alo ... tao không nghe rõ, chờ chút nhé ...

Hắn như đỏ mặt lên vì có lẽ lần đầu tiên, hắn làm như thế này với một đứa con gái. Cảm giác này ai có thể lí giải cho hắn biết không. Hắn chỉ muốn “mở” một cuộc khảo sát nhỏ, nhưng vô tình hắn đưa chính mình vào cái cuộc khảo sát đó.

Ánh mắt nó lại một lần nữa rời khỏi thể xác biến thành linh hồn và lưu lạc trong khoảng ảo mộng. Hắn gần như sắp hôn nó, nhưng hình như Chúa không muốn như thế, Chúa ngăn cản cái tình cảm này vì có lẽ đây không phải là lúc thích hợp.

-Quậy à, tao trực cho, đi ngủ đi, tụi lớp mình bảo là khoảng 2 giờ sáng sẽ về lều ngủ, lúc đó tao kêu dậy trực tiếp.

Giọng con Boo vang vọng từ dưới lên trên, dần dần gần nó hơn và bây giờ đã ở trước mặt nó.

-Mày sao thế Quậy ?

-... .. hả ? À, không có sao cả...

-Đi ngủ đi, 2 giờ tao kêu dậy?

-Ồ...

Nó đứng lên và bước xuống cầu thang bằng tre.

-Này từ từ Quậy, mày có cần mất thăng bằng đến thế không, từ từ thôi.

Đến khi Boo nói xong thì nó đã lơ chân té xuống dưới.

-Trời ạ, Quậy, mày bị gì thế ?

-...

Boo lại phải chạy xuống và xem nó thế nào.

Gương mặt nó bây giờ thì vẫn đờ như cây cơ.

-Không sao, mày lên trực đi, tao đi ngủ.

Nó đứng dậy và đi cà nhắc, bảo không sao nhưng có lẽ là do không cảm giác thôi. Nó đi vào chỗ Mèo đang nằm ngủ và lấy chăn đắp kín cho Mèo, thuận tay và đắp cho cả mình nữa. Cố gắng ngủ thôi, nó tự nhủ như thế để cái tình trạng không trọng lượng này sớm kết thúc.

Những ánh đèn xung quanh trường nó bắt đầu tắt dần. Đã quá khuya và bây giờ chỉ còn Boo ngồi trực, cả lớp cũng đã trở về lều trại, đánh một giấc thật ngon để chờ đến sáng sớm hôm sau. Abbu về khá muộn và cũng vào trong nằm cạnh Kenty, đưa mình vào giấc ngủ nhanh chóng. Riêng hắn bây giờ thì vẫn còn đi lòng vòng quanh sân trường chẳng biết phải làm thế nào. Hắn gần như bị mất đi suy nghĩ và tự trách mình vì sao lại để rơi vào cái tình trạng ấy. Hắn không nghĩ mình sẽ bị nó khiến run rẩy cả lên, khắp cơ thể thì như có lửa đốt và miệng thì không thôi nuốt từng ngụm nước bọt.

Đấy rồi không dám trở về lều nữa, hắn qua bên lều trại của Zu đề tâm thái có thể bình thường lại được.

Sân khấu đã đóng màn lại. Bước màn mỏng manh khiến người ta vẫn còn thấy những nhạc cụ được đặt trong đấy. Boo buồn ngủ nhưng vì thấy nó ngủ ngon nên con nhỏ không đành đánh thức.

2 giờ đêm và vẫn một mình trên tầng trên, ngắm cảnh vật ban đêm trong u buồn. Cái không khí nhộn nhịp lúc chiều biến mất nhanh chóng, nhưng có lẽ cái hình ảnh tên con trai ngồi trên đàn nhạc và cưỡi chiếc áo trên người vẫn còn đọng lại trong trí óc con nhỏ.

Boo chợt thấy bóng người từ nhà vệ sinh nữ bước ra. Chắc chắn không phải là ma rồi vì cái trò tìm mật thư cũng đã kết thúc rồi. Cái bóng ấy đi dần về phía thư viện và rõ ràng hơn là có 2 người, 1 nam và 1 nữ.

-Ai vậy nhỉ, đã 2 giờ hơn vẫn còn hóng gió sao ?

Boo vẫn đang nghĩ đến cái tên con trai Hiệu Trưởng như rồi cũng quên bển đi vì tính tò mò. Cái cặp đôi này đi sâu vào trong góc tối hơn.

-Oh my god, hôn nhau sao, lớp nào vậy trời.

Boo nhưng muốn hét toáng lên nhưng vì biết bây giờ không phải ban ngày muốn la là la mà muốn thét là thét. Cái cặp đôi đấy cứ như thế khoảng hơn 5 phút trời.

-Ôi chúa ơi, còn cả hôn xuống cổ. Trời ạ, cái thằng nào mà sao rành rọt mấy chuyện này thế vậy trời.

Con Boo chỉ biết bịt miệng mình lại để kiềm chết cơn phấn nộ, tại sao lại có thể làm chuyện như vậy ở trường cơ chứ. Lại còn kéo áo nhau lên, rồi lại còn ghì chặt môi như thế.

Boo che mắt lại vì không muốn nhìn những cảnh kinh khủng như thế này nữa. Rồi cho đến khi cái cặp đôi này bước ra, tên con trai ôm lấy eo đứa con gái và nở nụ cười nửa miệng, nụ cười quen thuộc và cái gương mặt quen thuộc ấy. Boo bất chợt như ngồi không vững được trên đây nữa. Con nhỏ đứng lên và cố đi vào trong để né tránh, trước khi 2 người này đi ngang qua lớp.

-Ấy da.

Rồi vẫn cái kiểu hấp tấp như nó, con Boo trượt chân và té. Căn lều chợt rung rinh khiến cả bọn lớp nó thức dậy bất giác nhìn xung quanh.

...

Mọi thứ không sao nữa, cả đám lại nằm xuống và ngủ tiếp cho tròn giấc, riêng giờ đây, 3 cặp mắt nhìn nhau với những câu hỏi không cần câu trả lời.

-Có phải con nhỏ đã tìm mật thư cuối cùng không anh ?

-Ừm.

-...

Nhìn vào ánh mắt tên con trai ấy, đôi mắt Boo không chớp lấy 1 lần để có thể hình dung cái con người này. Tự mắng lấy mình khi lần đầu gặp tên con trai này, Boo đã lúng túng và quên đi mình đã theo chủ nghĩa không dễ bị con trai đánh gục. Ấy vậy mà bây giờ, chính tên con trai này khiến Boo cảm thấy kinh tởm. Cảm thấy như bàn tay của mình trở nên dơ bẩn khi đã đụng chạm lên cơ thể ấy. Boo bỏ vào trong không nói gì. Bước xuống các bậc thang một cách nhẹ nhàng, Boo ngồi xuống bên cạnh cửa, chiếc màn mỏng và bóng dáng 2 người đó vẫn đang bước đi trong khi tay thì vẫn choàng ôm lấy nhau.

Một ngày dài kết thúc như vậy đấy, kết thúc với những chuyện xảy ra không ai ngờ tới được. Có ai thấy rằng Abbu đã một phút nào đó quên mất cái thoả thuận với Zun để có thể bé lấy Quậ. Ừ chắc là vậy, Abbu khó có thể thay đổi một vòng sang Zu nhanh chóng như vậy được.

Đấy rồi Zu bắt đầu chấp nhận những tình cảm giả từ Abbu, đó không phải là tình yêu cũng không phải là tình anh em, nó là sự gượng ép mình từ Abbu và sự đón nhận không mong muốn từ Zu. Người duy nhất bây giờ không phải lo nghĩ đến một ai chỉ có thể là hấn mà thôi.

Hấn nhận ra Quậ đã không thể quên được hấn, hấn nhận ra chính hấn cũng vậy, nhưng rồi đến giờ phút nào hấn mới chịu đối diện với sự thật, sẽ đi thẳng vào vấn đề mà không cần vòng vo khiến nó phải đau đầu nữa?

Nói một chút về Kenty và Mèo. Có lẽ rằng cái ngày cuối cùng của buổi trại xuân này sẽ là một ngày đầy rối rắm. Nhện sẽ giảng tờ đầy bộ não của Mèo và Kenty chính là con nhện ấy. Chẳng biết với suy nghĩ thế nào nhưng Kenty vẫn chưa sẵn sàng khám phá tình cảm của chính mình. Vì vậy hãy cứ để Mèo tập quen hình ảnh của cậu ấy đi là biện pháp tốt nhất cho kì thi học kì 2, tốt nghiệp và cả đại học sắp tới.

Cái nhân vật cuối cùng để chúng ta có thể nhắc đến bây giờ là Boo. Không chỉ những chuyện xui xẻo và quái gở chỉ đến với Quậ, Abbu, Mèo, ... mà cả Boo bây giờ cũng không tránh khỏi. Sự xuất hiện không mong đợi của Gia Huy bây giờ đã làm đảo lộn suy nghĩ của Boo, liệu Boo phải làm thế nào để có thể giữ vững cái lập trường mà con nhỏ đã cố công gầy dựng trong suy nghĩ của mình ... ?

63. Chương 63

Chập 20 “ Ngày cuối cùng cho những kỉ niệm [đẹp]”

Ừm, đúng là vậy. Đây có lẽ là ngày cuối cùng cho những kỉ niệm đẹp của mái trường trung học. Tết sẽ đến và chúng nó ít gặp nhau hơn, dành thời gian cho gia đình nhiều hơn. Rồi Tết qua đi, chúng nó sẽ bước vào kì thi học kì 2 một cách nhanh chóng. Sẽ chẳng có nhiều thời gian mà bên cạnh, chẳng có đủ thời gian mà nhớ nhung người ấy. Bởi lẽ đấy, hãy xem tụi nó làm gì trong hôm nay nhé.

Trời trong xanh, nắng vẫn chưa lên vì có lẽ các tầng lầu đã chắn đi những ánh nắng đầu tiên trong ngày. Tất cả các lều trại đã được vén màn và phòng vệ sinh nam nữ trở nên đông đúc hơn ngày thường. Căn-tin bắt đầu mở cửa và học sinh bắt đầu tụ tập bữa ăn sáng của mình.

-Hình như con Boo trực nguyên đêm, thôi để nó ngủ đi, để tối còn có thể tiếp tục với những hoạt động ban đêm nữa.

Nay con nhỏ Lan bắt đầu “điệu” hơn thường ngày. Chẳng qua rằng là tối nay, buổi thi Miss Duyên Dáng sẽ diễn ra, cái phần thi mà bọn con trai khó lòng bỏ lỡ được. Kế tiếp đó là vòng Miss Sài Gòn, cái này thì lớp nó đã lọc được một chàng trong số mười mấy chàng trai trực thuộc 12A1.

-Thằng Phương hôm nay ắt sẽ là ngày toả sáng nhất của nó. Thật chẳng hiểu sao ngày đầu vào lớp cứ ngỡ nó là thanh niên trai tráng, ai ngờ bây giờ thì mới biết sự thật kinh khủng khiếp này. Haha.

-Con quý, tao vẫn là con trai nhé, chẳng qua là tao không được đô con như tụi nó thôi. Đã thế con Quậy còn ép buộc tao đi thi. Nó còn bảo sẽ để nghị hạ hạnh kiểm C nếu tao không thi, tao còn sự lựa chọn à.

Tiểu Quân cười lật ngửa vì cái môi đỏ tươi của thằng Phương đang huyền thuyên phản thuyết lại.. Quả là hiếm có thằng con trai nào trông gương mặt nhỏ nhắn, vóc dáng thon nhỏ và làn da trắng khỏi phải bàn cãi. Phần thi Miss kì này chỉ trông chờ vào “2” quý cô thôi. Nam Vương năm nay bị lượt bỏ vì năm trước có sự mâu thuẫn về giải thưởng, ấy vậy nên bọn con trai không có cơ hội lộ diện trước công chúng rồi.

Sân trường bắt đầu đông đúc khi 13 lớp đã có mặt đầy đủ tại khu tập trung. Mọi lớp đã ngay hàng thẳng lối, các lớp trưởng đã làm tốt nhiệm vụ của ngày hôm qua và hôm nay sẽ có cả đồng nhiệm vụ các chờ đợi, không khó khăn hơn nhưng lại nhiều hơn.

Hiệu trưởng bắt đầu bắt loa:

-A lô, các em đã tập trung đủ cả rồi chứ.

... ..

Ô-kê, tốt. Bây giờ thầy sẽ phổ biến các hoạt động trong ngày cuối cùng này. Các trò chơi vận động như hằng năm vẫn sẽ được tổ chức. Có khá nhiều phần thi trong phần này nên cần rất nhiều lực lượng trong lớp các em, hãy cố gắng dành được điểm tuy rằng không nhiều bằng những hoạt động về đêm. Chiều đến chúng ta sẽ có 1 phần thi không dành cho thể lực mà 100 phần 100 dành cho trí não. Vậy nên hãy chọn những tài năng của lớp mình nhé. Và phần trông chờ nhất, 6 giờ chiều tất cả các em sẽ được tự do để chuẩn bị cho hoạt động Miss Sài Gòn và Miss Duyên Dáng, tiếp đó là nhạc kịch và cuối cùng sẽ là đốt lửa trại. Vào sáng sớm mai sẽ là phần thể dục đồng diễn vậy nên các em hãy cùng chơi hết ngày hôm nay nhé. Chúc tất cả các lớp sẽ hoàn thành tốt và giành được chuyến đi Nha Trang. Thầy xin hết...

.... ..

Tất cả các lớp trở về lều trại và phân chia đại diện tham gia trò chơi vận động. Nay sẽ là một ngày cật lực nữa đối với tụi nó.

Mọi vấn đề gây rắc rối cho tụi nó bây giờ chỉ có thể là chuyện tình cảm thay vì là chuyện làm cách nào để dành chiến thắng.

Có lẽ bây giờ nó không còn được bình tâm nữa sau cái chuyện tối đêm qua. Nay lại phải đi cà nhắc vì chân nó bị đau sau cú té. Cũng may rằng phần nhạc kịch nó không tham gia. Vậy nên lúc này, nó đã chạy thẳng vào trong và trùm kín chắn với con Boo.

Abbu ra vườn trường cùng với hấn vì hình như cậu ấy có vài chuyện muốn nói với hấn. Nhưng thay vì Zun đến thì Zu đã theo sau Abbu để nói rõ vài chuyện.

...

-Em theo anh à?

-Em đã chẳng phải luôn theo sau anh gần ấy năm qua sao.

Hôm nay trông Zu không có vẻ buồn hay lại trông nhí nhố như mọi ngày nữa. Con bé xoả tóc dài và kẹp 1 chiếc nơ ở bên tóc, trông xinh xắn và đáng yêu hơn.

Abbu thì có vẻ mệt mỏi vì cậu ấy dạo này hoạt động nhiều vì lớp nên sắc thái không được tốt cho lắm.

Cả 2 đứa ngồi cùng nhau trên chiếc ghế đá. Abbu cố gắng nở nụ cười với Zu như mọi ngày dù cậu ấy cảm thấy không ổn trong người.

-Em có chuyện gì muốn nói với anh sao ?

-Hihi. Em cũng không biết nữa, nhưng nếu chuyện em muốn nói thì em cũng đã nói lâu lắm rồi, nếu có nói đi chẳng nữa cũng chỉ là nhắc lại mà thôi.

-...

-Em biết cả rồi.

-...

-Anh và anh hai em đã thoả thuận gì với nhau phải không? ... Em biết chuyện anh ở bên cạnh em mấy ngày qua cũng chỉ là vì chị ấy thôi. Sự thương hại, em ghét điều đó, nhưng rồi không hiểu sao em lại chấp nhận im lặng để được bên cạnh anh.

-Không phải như vậy đâu, em đừng ...

-Em hiểu cả mà. Anh hai em cũng như 1 năm trước. Chẳng thay đổi gì về việc làm mọi cách để em và anh bên nhau. Nhưng cuối cùng thì mọi thứ cũng sẽ chẳng được như em muốn. Em hiểu điều này hơn ai hết. Có lẽ em không làm được gì để anh vui hay khiến anh cảm thấy hạnh phúc.

Abbu im lặng vì có lẽ Zu đã nói hết những gì Abbu đang nghĩ. Con bé nắm bắt được mọi tình huống và “bố cục” được sắp xếp chặt chẽ từ Abbu. Nhưng rồi thì Zu cũng đi thẳng vào vấn đề chính mà con bé cần nói.

...

Trong khi có một cuộc giải quyết nhỏ giữa Abbu và Zu. Lúc này, hấn đang nằm lăn ra đó với vài đứa trong lều. Phần đông thì đã đi tham gia các trò chơi vận động vậy nên trong lều bây giờ chỉ còn 2 thằng con trai và ở không xa cả 4 đứa con gái đang nằm chụm lại với nhau mà ngủ.

-Kenty, chuyện hôm qua, nhỏ Lan đã đồn khắp lớp rồi, mày biết chứ.

-Ừm.

-Rồi mà mày không giải thích gì sao ?

-Giải thích gì ?

-Không lẽ mày thích Tiểu Quân thiệt à, chẳng phải mày với Mèo...

-...

Zun chợt ngồi bật dậy khi thấy Kenty chẳng trả lời câu hỏi của mình.

-Là thật sao ?

Kenty vẫn không trả lời, dường như một phần nào đó Kenty muốn chuyện này xảy ra để Mèo thôi phải để mọi tâm trí của mình dành cho Kenty nữa. Một vài phút suy nghĩ trong cái sự hoảng hốt ngạc nhiên từ Zun. Kenty như nhận ra điều gì đó trong sự việc sắp tới nếu cậu ấy giữ vững cái cách suy nghĩ này.

-Không phải thế.

-Chứ làm sao?

-Vẫn như trước... không muốn dính đến những chuyện rắc rối.

Kenty quay mặt đi hướng khác không muốn bị Zun chất vấn thêm gì nữa. Có lẽ trước đó, chính Kenty có dự tính khác. Nhưng là vì cái “thảm họa” tay ba trước mắt khiến Kenty không muốn áp dụng điều này một lần nữa. Cái chuyện tình rối mù mịt giữa Zun- Abbu- Quây.

... Gương mặt của ai đó rạng rỡ hơn, chẳng ai khác là Mèo. Con bé bỗng chợt cảm thấy ánh sáng tràn ngập và niềm hy vọng lại dâng cao trong suy nghĩ và trong cái nơi cất giấu tình cảm. Cũng có lẽ do vậy mà ai đó lại cảm thấy hụt hẫng như chính Mèo đã như thế vào tối hôm qua.

“... Quả thật là vậy. Anh ấy không dành tình cảm ột ai, kể cả mình”.

Tiểu Quân trở mình và vẫn nhắm mắt để cố gắng chìm vào giấc ngủ khi trời thì đã lên nắng lâu rồi. Trong Tiểu Quân bây giờ cái sự hy vọng còn không có hơn gì là có được nỗi thất vọng sau đó như Mèo. Thích một ai đó là một chuyện và để khiến người ấy thích mình lại là một chuyện khó hơn gấp trăm ngàn lần.

Và chắc hôm nay, Thần Tình Yêu sẽ thay muôn vật giải quyết cái chuyện tình cảm rắc rối này từ những người có tên trong câu chuyện “Lễ Cưới Trên Thiên Đàng”... Abbu, Zun, Quây, Mèo, Kenty, Zu,... hơn nữa là những ai cũng bị ảnh hưởng bởi vòng vây tình cảm này... Tiểu Quân.

Ở một hướng khác, người con trai không dành mình cho thế giới đang suy nghĩ ột con đường khác. Cậu ấy sợ rằng khi mình tiếp tục trong cái chặng đường này, cậu ấy sẽ bị nó cuốn vào và sẽ khó lòng rút ra được. Một kế hoạch mới nói theo nghĩa hoành tráng, ngắn gọn hơn nữa, một cuộc nói chuyện thẳng thắn sẽ được diễn ra cũng vào ngày hôm nay.

64. Chương 64

-Đừng cố gắng bên cạnh em nếu anh không thích. Như thế em lại càng cảm thấy mình bị lợi dụng.

-Nhưng ...

-Nhưng sao, nhưng anh sợ rằng anh hai em sẽ không chịu tiếp tục với chị Quây sao.

-... anh không có ý đó.

-Anh đang nói dối đó.

-Anh chưa bao giờ nói dối em.

-Vậy là anh vừa kịp nói dối em lần đầu đấy.

-...

Zu không để cho Abbu có một cơ hội nào để nói. Câu chuyện về một Lễ Cưới trên Thiên Đàng sẽ chẳng còn đẹp nữa nếu mọi thứ bị chìm trong sự lừa dối. Zu biết như thế, con bé đã chịu nhiều đau khổ để có thể nếm trải mọi cảm xúc của tình yêu, nhưng có lẽ tình yêu của con bé chưa được trọn vẹn. Thôi thì hãy chịu rời xa hình ảnh ấy, hình ảnh người con trai khiến Zu khó có thể quên được. Cũng sẽ phải tập quên, như câu hát nào đó rằng là “tập sống thiếu vắng anh” mà chính con bé đã từng được nghe qua khi sống ở Việt Nam thời gian đầu trở về nước.

-Anh đừng lo. Em có suy nghĩ như anh. Có phải anh nghĩ anh hai em thích chị Quây nên đã cố gắng hết sức để chị Quây được hạnh phúc.

-...

-Anh không cần phải làm thế đâu. Vì em biết,... anh hai em... xem đi.

Zu lấy trong túi xách nhỏ của mình ra một quyển nhật kí. Nó không màu sắc và đủ lớn để bọn con gái có thể trút hết nỗi niềm tâm sự.

Những trang giấy được lật qua và Abbu nhận ra đây là nét chữ của ai...

[.....

... Chẳng có ai để ày có thể tâm sự. Chúa trời, Đức Phật,... mà đều không theo một tín ngưỡng nào cả thì phải làm sao ?...

Ngày tháng trôi qua và tự chợt nhận ra mình bị cuốn vào cái vòng xoáy tình yêu này lúc nào chẳng hay biết. Không chắc rằng mà đã yêu nhưng rồi nó lại càng rõ rệt thì phải... Cái dòng chữ mà ai đó- người con gái khiến mà thay đổi đã bảo là xé đi, nó lại chợt hiện ra lúc này. Mà thích con nhỏ ấy sao, nếu là mà một năm trước câu nói duy nhất mà thốt ra chỉ là “vớ vẩn” mà thôi ... haha.

... Abbu bảo rằng hãy bắt đầu với ai đó và nó sẽ làm cho em mà hạnh phúc. Rồi thì sao, có phải mà chợt nhận ra mà tự tìm hạnh phúc ày không ... Cái ôm ở bãi cỏ ven sông, chẳng phải mà đã nhận ra được mọi thứ rồi sao. Nếu đã biết như thế rồi tại sao còn cố gắng mở một cuộc kiểm tra tình cảm để rồi chính mà lại không thể kiềm chế được cảm xúc ... quả là điên khùng mà ...].

Abbu đóng quyển nhật kí lại và không muốn đọc tiếp phần tiếp theo nữa. Cậu ấy cố gắng ghì chặt quyển nhật kí này, mọi thứ đã rõ và bây giờ chỉ chờ đợi những gì từ hân mà thôi.

-Anh đang mãn nguyện vì biết được điều này. Hay đang đau khổ vì sắp chính thức tập quen chị ấy ?

-...

-Cả 2 phải không? Em không cổ vũ anh tiến tới với chị Quây nữa, cũng không ủng hộ anh hãy buông tay chị ấy ra. Giữa anh hai và người em ...”thích”... em sẽ không cổ vũ ột ai cả. Người bây giờ em cần ủng hộ là chị Quây cơ, haha.

Con bé vội lau đi những giọt nước mắt và cười to một tiếng để có thể bớt căng thẳng. Những giọt nước mắt ấy khiến Abbu chợt như muốn ôm chặt lấy Zu, hỏi tại sao à? Cậu ấy sẽ trả lời rằng “tại sao mình lại không thể thích Zu thay vì là Quây”.

-Anh xin lỗi.

-Đừng mở bài bằng câu đó. Em nghe đã chán rồi. Nếu em là cô giáo Văn thì đã cho anh 0 điểm từ khi đọc 3 từ đầu tiên trong một bài văn đấy, hehe.

-... em ngốc thật đấy. Sao lại thích người ngu ngốc như anh vậy không biết ?

-Nếu anh mà học về Hôn Nhân Gia Đình, Tâm Lý Tình Cảm Giới Trẻ thì em sẽ đuổi học anh ngay lập tức đấy. Anh đã chẳng bảo trước rằng là em ngốc sao, haha. Thích một người cùng ngốc thì có gì lạ à.

Nụ cười ấy lại vang lên một lần nữa khi Zu muốn kết thúc vấn đề này. Nhưng có vẻ chưa kịp chốt lại mọi thứ thì Abbu đã ôm chặt lấy Zu, vòng tay ôm gọn lấy người con bé và nở nhẹ nụ cười.

-Có lẽ anh phải “thăng” lại thôi. Con đường dài quá và có lẽ chỉ còn mỗi thằng Zun có thể chạy tiếp mà thôi. Dù anh không thể thích em nhưng anh vẫn luôn xem em là em gái của anh.

-Câu chuyện không yêu và trở thành em gái thế này em đã viết hơn mấy chục truyện như thế rồi. Anh cứ như bình thường là được rồi, hihi.

Zu rời khỏi vòng tay của Abbu, con bé cười tươi hơn vì lòng con bé trở nên nhẹ nhõm. Đã nhiều lần tự quyết sẽ xóa bỏ, nhấn nút “delete” không do dự, nhưng có lẽ chỉ có lần này con bé có thể “Del” trọn cái bài viết theo đuổi tình yêu này. Sự mù quáng được ánh sáng chiếu soi khi Zu chứng kiến được những giọt nước mắt đầu tiên từ Abbu. Cậu ấy quá yêu Quây và bây giờ là lúc cả cậu ấy và Zu nên buông lơi mọi thứ. Trở lại như ngày đầu, như cái ngày Zun không dẫn Abbu về nhà con bé lần đầu và cái lần nó chạy nhảy lăn xăn trước mặt Abbu, thế thì mọi chuyện đã không ra như thế này.

Zu cầm lại quyển nhật kí của Zun và trở về lều. Con bé cần một ngày hôm nay để quên đi mọi thứ, để có thể khóc thật thoải thích mà không ai ép con bé phải nín. Thời gian sắp tới có lẽ Zu khó có thể sống bình thường được, vì mỗi ngày sẽ phải tự ép mình thôi nghĩ về Abbu, đó là điều khó khăn nhất đối với một người đang yêu, có phải vậy không nhỉ ?...

Zun, hần chợt nhớ rằng Abbu đã có bảo sau khi tập trung sẽ ra vườn trường để nói gì đó. Hần quên bèn đi và tự đánh vào đầu mình một cái, cong chân chạy ra vườn trường để tìm Abbu.

Abbu vẫn ở đó một mình, không phải để suy nghĩ như mọi lần hay suy nghĩ nữa. Cậu ấy ngắm nhìn tấm ảnh duy nhất của Zu có trong điện thoại của mình. Đó không phải là tấm hình do cậu ấy chụp cho con bé, mà là hình ảnh do Zun gửi qua chỉ làm hình ảnh danh bạ mà thôi. Con bé có lẽ không biết điều đó và nếu con bé biết, ắt rằng sẽ buồn vì cho đến hiện tại, Zu chẳng khiến Abbu phải để tâm đến.

-Làm gì thế, tao quên mất, sao không gọi cho tao ?

-Ừ... tao cũng định gọi.

-Sao lại xem hình em gái tao thế ?

-Ừm thì ...

-Thôi không cần trả lời đâu. Tao cũng có vài chuyện muốn nói với mày...

-Thế mày nói đi. Rồi tao sẽ nói những gì tao muốn nói.

Zun ngồi xuống, ánh mắt hần hiện rõ nỗi buồn. Những ngày qua, hần luôn suy nghĩ cho những hành động của mình, làm như thế có đúng không, điều đó có làm ột ai phải đau khổ hay không. Nhưng rồi cũng tới lúc hần nói thẳng mọi vấn đề ra và người để hần bày tỏ không ai khác người bạn thân của hần, người mà luôn từ bỏ mọi thứ chỉ để cho Quậy hạnh phúc, điều này cũng không ngoại trừ hần.

-Tao xin lỗi. Tao cảm thấy tao là người mắc nhiều tội lỗi nhất từ những ngày đầu cho đến nay. Mày không cần tự ép mình phải qua lại với Zu nữa. Có lẽ con bé không muốn như vậy và con về phần tao. Tao không biết nói làm sao ày hiểu nhưng việc tao đang bên cạnh Quậy không phải do cái thoả thuận giữa tao và mày đâu. Tao...

-Tao biết mà. Mày không cần phải giải thích nữa đâu. Những gì tao muốn nói mày đã nói hết rồi đấy. Zu vừa ở đây.

-Thế sao? Con bé bảo là sẽ thôi mọi chuyện sao?

-Ừm, có lẽ thế.

Zun lặng người đi vì hần thừa biết Zu thích Abbu đến mức độ nào và khó lòng bỏ cuộc đến cỡ ra sao. Nhưng rồi hần nhận ra, Quậy là ai đối với Zu, Quậy là người con bé thần tượng và con bé không muốn chỉ vì tình cảm của mình mà khiến Quậy phải đau khổ. Hần tự chợt nhận ra rằng đã quá nhiều lần Quậy bỏ qua mọi chuyện cho hần, tuy những điều đó không lớn lao nhưng thừa biết nó không trách khừ hần dù trong hoàn cảnh nào. Đối lại chỉ cần hần biết hần đang làm gì và có đối xử tốt với nó hay không, điều đó đủ khiến nó thôi giận hần rồi.

-Thế rồi, với Quậy, mà sẽ như nào ?

-Bình thường như mọi ngày. Quậy xem tao như một người anh, tao muốn hơn thế nữa cũng không được. Mày thừa biết Quậy đã thích ày từ lâu rồi cơ mà, Quậy không nói nhưng hành động, cử chỉ, cả những nét mặt lúc vui lúc buồn cũng đủ để ày biết chứ. Còn mày, nếu mày thật sự thích, thì hãy làm sao cho đáng là một người con trai. Đừng bao giờ dừng xe giữa đường và để một đứa con gái đi bộ dưới trời mưa như thế, tao sẽ chẳng đánh mày một cái như lần trước nữa đâu.

Zun phì cười và cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Đã không còn gọi là sự ràng buộc trong những cái thoả thuận yêu đương ấy nữa, không cần phải nói là “thích do những thoả thuận” thay vì là “hần thích thật sự”. Ừ, mà có lẽ do những cái thích theo thoả thuận đấy đã dẫn đến sự thật khiến hần không ngờ trước nó đã đến nhanh hơn tưởng tượng của hần.

-Nếu một ngày, tao lỡ làm cho Quậy đau khổ, mày sẽ làm gì ?

-Đứng nhìn...

-... có thật vậy không ?

-Tao thề với muôn vật đang ở đây. Tự mày lo lấy, vì bây giờ, tao không mang danh nghĩa “Bảo Hộ” Việt Nam như Pháp đã từng nói trong lịch sử nữa.

Abbu vừa nói vừa cười như trêu chọc Zun. Chắc đã cảm thấy an tâm khi biết hắn đã có tình cảm với nó rồi. Nhưng với hắn lúc này, đây lại là một vấn đề rắc rối hơn nữa, hắn không biết phải như thế nào để nói ra và cũng không biết cách nào để nó có thể chấp nhận hắn vào lúc này.

-Tao chưa đủ can đảm. Nhưng mà sẽ không lâu nữa, không lâu nữa đâu.

Hắn tự nói tự cười một mình, trong tư tưởng đang suy nghĩ những thứ linh tinh gì đó. Nhưng hắn không biết rằng kế hoạch nào đó của hắn cho dù hoàn hảo thì cũng chưa chắc sẽ được nó để cho yên. Nó chẳng phải đơn giản mà.

65. Chương 65

Trưa cũng đến, tụi nó đã dùng xong bữa trưa và tất cả đều không muốn nướng thêm nữa. Boo cũng thức dậy và trông sắc thái ổn hơn. Cả đêm dài con nhỏ trực suốt nên hôm nay chắc hẳn có sức lực mà tham gia gì cả.

Phần thi đấu “IQ” sắp diễn ra và sự chọn lọc kĩ lưỡng thì không thể thiếu. Mọi người tập trung đầy đủ trong lều và ngồi thành vòng tròn. Nó thay mặt ban cán sự và ngồi ở giữa để giải quyết tình hình.

-Mèo, Kenty, Tiểu Quân. Ba người sẽ là sự lựa chọn hàng đầu vì điểm học tập cao. Còn thiếu một người nữa vậy nên ai nghĩ mình có khả năng thì giơ tay nào.

Cả bọn xì xào một lúc thì đầy hết cho nó. Nó cũng cười khoái chí vì ít khi được chọn lựa trong cái hạng mục đo IQ này.

-Không được đâu.

Hắn giơ tay phản đối. Cả lớp của nó đều thắc mắc vì sao hắn lại không muốn như thế.

-Sao, hay là anh muốn thi hả ?

-Những chuyện này thì tranh giành làm gì, chỉ là không đủ điều kiện nên không thể lựa chọn được. Chẳng phải ai cũng biết lớp trưởng lớp này ngoài đánh đấm ra thì môn nào cũng “giỏi” sao.

Hắn nói vu vơ xong thì nhìn nó cười huề. Đây thì hỏi làm sao người ta không nổi điên. Quậy giận dữ và thay đổi ngay quyết định.

-Zun sẽ là thành viên thứ 4, rất mong mọi người ủng hộ cậu ấy ạ ạ..

Cả lớp vỗ bụng cười vì chẳng khi hai đứa này công khai chém nhau thế này. Hắn bỗng gượng mặt vì hắn không nghĩ mình lại sẽ thi, hắn ngoài cái môn bơi ra thì chẳng giỏi môn gì cả, may ra thì có hơn nó được môn Toán mà thôi.

-... được thôi. Để xem xem.

Loa trường thông báo cho phần thi tiếp theo. Mèo, Kenty và Tiểu Quân bắt buộc phải tham gia vì điểm số cao nhất lớn. Kenty không quan tâm lắm vì cậu ấy chẳng hứng thú với những trò này. Cũng đã đến lúc cái bộ 3 này phải đối diện với nhau rồi...

Hắn bắt đầu bị nó đim vào thế bị động trong lúc này. Dù gì hắn cũng phải tham gia để chứng tỏ cho nó biết hắn chẳng dờ đến nỗi bị đem ra trêu chọc như vậy.

Nắm lấy cổ tay, hắn kéo nó ra nơi vắng người...

-Đây là vì tôi muốn cô không bị mất mặt thôi. Nghĩ thế nào mà lại thấy vui khi được chọn thì cái vòng thi cần dùng tới nào thế.

-Ày da, đó là chuyện của tớ, liên quan đến cậu sao ?

-Ồ, thì không liên quan, nhưng mà cô cũng phải cảm ơn vì tôi đã góp ý chân thành, đằng này còn đẩy tôi vào.. cô thật là ...

-Tớ thì sao, tớ là lớp trưởng. LỚP TRƯỞNG đẩy cậu ạ.

Hắn tức điên cả người lên vì chẳng hiểu sao chỉ sau một đêm nó lại quay tiếp 180 độ, lại thích đối đầu với hắn. Hắn cứ tưởng chuyện tối đêm qua, hắn đã nắm gọn được nó rồi cơ đấy.

-Nếu đã thế hãy xem tôi trả lời được bao nhiêu câu đúng nhé. Có muốn cá độ gì không ?

-Được thôi, trò cũ đi, muốn gì được nấy.

-... không sợ ... sẽ lại phải đối diện với chuyện khó xử nữa sao...?

Hắn chợt ngáp ngừng khi nhớ lại cái ngày ở sân bóng rổ. Hắn nhận thất được sự bối rối từ ánh mắt nó. Nó là người ít khi suy nghĩ trước khi nói, vậy nên việc lỡ nhắc lại cái khoảnh khắc ấy lại khiến chính nó ngượng.

-... thì ... có sao đâu. Tôi thừa biết anh chẳng trả lời được câu nào mà. Vậy đi, nếu lớp mình thắng và số câu do anh trả lời được nhiều hơn 3 người còn lại, vậy thì coi như tôi thua. Ô kê ?

-Ô-kê, vậy nhé, sẽ khổ cho cô lắm đấy.

Hắn cười thâm và rồi bỏ đi ngay lập tức. Nó thì vẫn còn đang suy nghĩ lại những gì mình vừa nói. Lỡ như hắn thật sự thắng thì là nỗi lo lớn cho nó.

... Their story begins again...

...

... ..

...

... again

Reng !!

-Câu trả lời của nhóm em là D. Em xin giải thích câu này là @%\$#YU@(\$@@&\$*@....

Reng !! ... Reng... !!.... Reng ... !! Reng... mũ “n” lần...

Nó như choáng ngợp với cái phần thi lúc này. Nó tuy là có nhanh nhẹn và có chút lanh trí cơ mà cái chuyện đơn giản gói gọn trong 2 từ “mua chuộc” thế này mà cũng không biết. Mèo chỉ biết ngồi che miệng cười, cả Tiểu Quân mỗi khi ngó xuống nhìn gương mặt của nó thì cũng không quên che miệng lại, nhỡ cười to thì lại bị cho là bất lịch sự nữa. Kenty thì khỏi cần mua chuộc cậu ta cũng tự động mà im lặng cho Zun thoải sức trả lời. Với cái đầu của Mèo, mọi việc dễ dàng hơn bao giờ hết lúc này, 12A5 đến giờ phút này mới thấy sợ hãi cái gọi là 12A1.

Cuộc thi nhanh chóng đi vào hồi kết khi chính hắn đuối dần với số câu trả lời đúng của mình.

Và đơn nhiên là ...

-12A1 dành chiến thắng, Trường à, em hãy phát biểu đi, em thật sự xuất sắc trong phần thi này đấy.

Zun nhin cười khi nhìn thấy mặt nó đang căng thẳng rõ ra. Hắn lên chỗ đứng của Hiệu Trưởng và cầm “mic” một cách thoải mái đầy tự tin, ít khi hắn trông huy hoàng đến thế này.

-Ồ.. mình cũng không biết nói gì nữa, rất cảm ơn sự cố vũ của cả lớp. Thắng lợi của nhóm công lao to lớn không phải thuộc về mình mà là vì một người. Mà người đó thì rất cầu mong ình sẽ thua trong phần thi này.

-Sao lại thế, công lao thuộc về người đó, nhưng sao lại là thua. Em có nhầm lẫn phải không Trường, haha ?
_ Hiệu trưởng cười lớn khi nghe câu phát biểu đầy chất ẩn dụ của hần.

-Không đâu ạ, những gì em nói là thật cả. Em mong sau vòng thi này, bạn ấy có thể thực hiện đúng lời hứa với em, em xin hết ạ.

Cả trường vỗ tay rất lớn, không phải vì những câu phát biểu nhằm nhí của hần mà là vì những nụ cười khoái chí chẳng hiểu lí do của hần, trông rất đẹp trai, phải nói là như vậy đấy, haha.

Nó diên tiết lên và bỏ ngay vào lều trại chỉ để ném khối vào vách lều. Kiểu như ai đó thấy sẽ bảo nó thật siêng năng cật lực mà đập muỗi. Tội cho nó, chẳng mấy khi cá độ kiếm lời mà lần nào cũng phải chung độ cả.

Phần thi kết thúc và tất cả các lớp trở về lều trại chuẩn bị cho hoạt động tối nay. Các “bông hoa” sắp được nở rộ dưới ánh đèn đang được chăm sóc tận tình. Thằng Phương đang được bôi kem toàn thân để trông da mịn hơn và trắng hơn. Mặt khác còn được tẩy sạch lông chân, trông không khác gì các quý cô cao cấp đang được chăm thân ở “spa”.

66. Chương 66

Ngày cuối cùng cho những kỉ niệm đẹp. Đêm nay, cái đêm mà bao nhiêu trái tim đều mong chờ. Lửa được thắp sáng rực bầu trời ...

Dù gió có thổi thì lửa cũng sẽ chẳng tắt... Trừ khi rằng mưa đến thì mọi chuyện mới khác đi thôi ...

Nắng lại hạ một lần nữa khi một ngày lại sắp trôi qua. Tưởng tượng một chút khi đêm xuống thôi thì tất cả đã nôn nao rồi.

Trời về chiều và nhìn lên bầu trời, nắng chuyển sang màu hồng lai trông đẹp khó tả. Khi đứng dưới mái trường này, với danh nghĩa là một học sinh lớp 12, ai nấy đều không khỏi những luyến tiếc, luyến cho thời học sinh sắp qua đi, luyến tiếc cho những kỉ niệm đẹp chỉ đến trong phút chốc. Ừ thì có lẽ là như vậy, nhưng rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến mà thôi, hãy chơi hết sức khi còn có thể...

-Phải không mạy ?

-Ừm, đúng rồi. Tối nay lớp mình phải làm banh cái sân khấu đấy, chẳng mấy khi được vui chơi mà lần này lại là năm học cuối cấp nữa.

Thằng Phương trông vui vẻ hần ra dù cái nam tính của cậu nhỏ đã bị bọn con gái “làm sạch sẽ” cả rồi. Mái tóc xoăn được thả trước ngực, phần mông bông to hơn và vòng eo được bóp chặt lại. Bộ áo dài trắng được cách tân, chẳng ai còn có thể nhận ra Minh Phương nữa rồi. Đôi giày cao gót không khiến Phương đi lại khó khăn, cậu ấy quá quen vì đã cả 2 tuần qua bị nhỏ Lan đào tạo trên “sàn cỏ” ở nhà Kenty rồi.

Tấm màn được vén lên, cả lớp đang đứng bên ngoài chờ đợi những thiên thần đêm xuất hiện. Hần thì hào hứng hơn ai hết, vì do ở Mỹ những hoạt động thể này không hay diễn ra, mắt hần mở to ra để chờ đón tên “Miss” có nét đẹp đủ giết chết hết những nét đẹp của bọn con gái khác.

..... o..h ... MY... GODDD.....

-P...P..Ph...ươn..gg.....

-Ôi... mo ...ờ ơi...

-Ôi không... pha.. ờ của con...

-He's angel girl...

67. Chương 67

Những nỗi ngạc nhiên không thể không có, Phương xuất hiện như một thiên thần trong đêm. Bộ “blackdress” vẫn đang chờ cái cơ thể ngọc ngà này.

Chắc có lẽ thằng Phương quá lộng lẫy đâm ra nhỏ Lan chẳng được ai để mắt đến. Tội con nhỏ chỉ được bọn con gái vây lấy, còn bọn con trai thì chỉ chụm đầu vào nghịch áo với thằng Phương mà thôi. Quả là hiếm khi trông thằng Phương đẹp như thế này mà.

Cả bọn bắt đầu kéo nhau ra sân khấu, Lan và Phương được đưa đến phòng đoàn để chuẩn bị cho phần thi tiếp theo.

Nó không biết làm gì nên chạy lẩn xẩn lên phía gần nhất để có thể thấy sân khấu thật rõ. Đằng sau, hần tiến tới gần nó hơn, có lẽ do đám đông làm hần khó khăn trong việc có thể chen tậ lên trên cùng, trong khi việc này thì quá đơn giản với nó.

-Lên đây làm gì ?

-Không được sao ? Có vẻ như từ khi lớp mình thắng giải là cô né tôi thì phải, chạy đâu cho thoát khi tôi biết cả lí lịch họ tên, nơi ở nơi ngủ, nơi cô làm việc thậm chí là 1 số thứ khác nữa chứ ...

-Ừ thì... cái đó tính sau đi. Bây giờ tôi đang có hứng đừng có để mất hứng chứ.

Hần không nói gì chỉ biết cười thầm mà thôi, nó có chút lo sợ, sợ rằng hần sẽ làm gì quá đáng hơn cả đêm hôm qua. Ánh mắt nó chẳng thể nào nhìn thẳng vào hần, ai nhìn vào cũng biết nó lúng túng hết chỗ nói rồi. Ma sơ thế này thì làm sao có thể tịnh tâm mà hướng đạo được nữa.

.....

Ở dưới bắt đầu ồn ào la hét dữ dội khi cựu miss năm trước đã xuất hiện. “Cô ả” đẹp hơn tưởng tượng, số ít mới được diện kiến, nay thì nhìn tận mắt rồi nên trông có phần ngưỡng mộ thật.

Tiếng côn trùng kêu không thể dấu lại cái âm thanh ồn ào trong trường lúc này hướng gì là gió lớn, cầy cối xì xào. Không khí đã khác, cái phần hay ho nhất sắp bắt đầu.

Thằng Phương có vẻ lo lắng và lúng túng vì đây là lần tên này ra mắt với dân chúng toàn trường với cương vị là một nữ vương của lớp. Ấy vậy nhưng chẳng hề được bao lâu, “cô nàng” bắt đầu không thể chờ đợi và hào hứng hẳn lên.

Người dẫn chương trình hôm nay không ai khác là cựu Miss năm trước. Có lẽ rằng năm nay số đông khó bị được nhan sắc này nhưng vẫn còn 1 hy vọng lớn ở lớp nó.

Sự ồn ào náo nhiệt đang bắt đầu dồn về phía sân khấu. Đèn màu bắt đầu được chiếu khắp khu vực. Các tiểu trại tắt hết đèn trong lều và chỉ còn một người ngồi trước cổng để giữ lều mà thôi. Và lớp nó thì là Mèo, con bé có vẻ không thoải mái lắm khi thật sự nhận ra Tiểu Quân đang buồn.

-Cậu không xem à ?

Mèo chợt hỏi khi thấy Tiểu Quân đang hướng về phía của mình.

-À, hơi ồn ào, mình nhúc đầu vậy nên muốn đi ngủ.

-Ờ, hay là ngồi đây với Mèo đi, còn sớm mà.

-Ừm.

Tiểu Quân có vẻ mệt mỏi thật và đi lại ngồi gần Mèo hơn. Chẳng mấy khi 2 đứa nói chuyện với nhau, thậm chí nếu có ở gần cũng chỉ nhìn nhau cười ít khi dùng lời nói để bắt chuyện.

Cả 2 đứa con gái suy nghĩ về một người và có lẽ vấn đề tiếp theo chỉ có thể là Kenty mà thôi.

-Mèo à. Hình như, cậu và cậu ấy có gì với nhau phải không ?

Mèo ấp úng khi nghe Tiểu Quân hỏi như thế. Nhưng rồi con bé cố gắng nuốt giọng và trả lời câu hỏi không mong đợi thế này.

-Hình như là không.

-Thế nào là hình như được. Có vẻ như Quậy không biết chuyện giữa Kenty và cậu. Quân cũng thật sự không biết nhưng có lẽ Zun đã đề cập đến cậu với Kenty.

-...

-Có phải cậu ấy ... thích cậu không ?

-Không đâu. Cậu ấy...

Mèo chợt dừng lại vì Mèo thừa biết Kenty không muốn ai biết gì về mình. Thậm chí rằng là những cử chỉ hành động của cậu ấy cũng không ai được nắm bắt và hiểu rõ nữa.

-Như thế nào ?

Rồi thì Mèo cũng không biết phải làm thế nào khi ánh mắt của Tiểu Quân, ánh mắt của con nhỏ hằn lên 2 chữ “thắc mắc” to đùng. Mèo không hẳn biết tình cảm của Tiểu Quân nhưng một phần chính con bé cũng mang lòng ích kỷ, dù cái tình cảm này chỉ là từ 2 hướng chiếu thẳng vào 1 tâm mà thôi.

-Cậu ấy không muốn ai quấy rầy. Kể cả Abbu hay Zun. Có lẽ do mình là bạn thân của Quậy vậy nên Zun và Abbu muốn mình và Kenty như thế mà thôi. Cậu ấy hẳn sẽ chẳng có tình cảm gì với mình cả.

Suy nghĩ của Mèo là thế, con bé luôn ọi chuyện xảy ra với mình đều bị ảnh hưởng từ Quậy. Nhưng thật sự cái việc Abbu hay Zun tác hợp cho tên ấy với con bé chỉ là chuyện ngẫu nhiên mà thôi. Còn về phần Quậy, cả 2 thằng ấy còn chưa giải quyết xong thì bận đầu phải mai mối bạn của mình cho bạn của người mình đang muốn chinh phục cơ chứ.

-Thế còn cậu thì sao ?

-Mình à... mình ... ờ... mình...

-Có phải là ...

-À không có, không có gì hết, chỉ xem cậu ấy là bạn thôi.

-Có thật không ?

-Thật mà.

-Hihi, vậy thì mình có thể tiến tới phải không ?

-Sao cơ ?

-Với Kenty. Mình nghĩ người chủ động trong trường hợp này chỉ có thể là mình thôi. Dù biết cậu ấy không quan tâm gì đến xung quanh, nhưng biết đâu mình có thể thay đổi cậu ấy.

Ánh mắt của Tiểu Quân rõ mồn một cái hy vọng chợt loé lên trong phút chốc. Cái sự tuyệt vọng ngán ngẫm vào lúc Kenty nói rằng cậu ấy chẳng bận tâm đến một đứa con gái nào nay đã bị đưa vào quên lãng. Mèo như đứng hình vì phản ứng của Tiểu Quân, con bé vô tình biến mình thành người ngoài cuộc trong chuyện này, như chính mình là đòn bẩy để “mai mối” tình cảm cho Kenty vậy.

Tiểu Quân thôi bàn về Kenty và bắt đầu kể về chuyện trong lớp với Mèo. Tạm gác mọi chuyện tuy rằng con bé vẫn cảm thấy khó chịu với chính mình, chẳng phải vì Tiểu Quân nhưng có lẽ con bé vừa tự mình chối bỏ cái tên “hoàng hôn lạnh giá” ấy.

...

Đêm dài, gió lớn, trời không trăng, niềm vui của một năm học đang đi vào hồi kết. Dù là vậy nhưng ai nấy cũng nở nụ cười với ý nghĩ rằng còn tận 3 tháng dài để cùng nhau học tập, cùng nhau vui chơi và cùng nhau kể lại những kỉ niệm của đã từng có với nhau.

Tiểu Quân đã ngủ được một giấc lâu. Mèo vẫn ngồi ở cửa lều và gật lên gật xuống vì mắt con bé cũng đã sụp cả mí rồi. Phần thi Miss vẫn chưa kết thúc vì rằng đây là phần hào hứng nhất của cả buổi trại cơ mà.

Ở những lều trại cạnh bên, học sinh ở lại khá đông vì hình như chỉ có lớp nó là hào hứng đi xem hết như thế thôi. Những tiếng cười nói của bọn học sinh kể về những kỉ niệm đã qua, những gì đang xảy ra và cả tương lai của mình. Nhiều ước mơ, nhiều dự định sắp tới sẽ làm, thậm chí có đứa nghĩ đến tương lai mình với một người chồng, hơn cả là những đứa con. Trông có vẻ điên rồ nhưng quả thật ai mà không sợ mình già đi, chưa có gia đình không có ai để trao gửi tình yêu.

Mèo không ngủ được vì cứ một chút lại giật mình vì những tiếng la hét. Con bé nhức đầu và vào lều lục trong ba-lô của mình một ít thuốc để đỡ chóng mặt.

-Quậy nó để thuốc ở đâu nhỉ?... À đây rồi.

Con bé tìm được mớ thuốc nhức đầu và uống ngay 2 viên để cảm cự nổi cái “đồng” nhạc hỗn tạp ngoài sân khấu.

.....

68. Chương 68

Trời về đêm vẫn lạnh đi theo thông thường. Mèo vẫn ở đó và chờ đợi một ai đó về lều thể ca trực ỉnh nhưng quả thật lớp nó đang rất hào hứng khi thắng Phương liên tục khiến ban giám khảo cả khán giả một phen vỡ bụng cười. Cả nhỏ Lan cũng vượt qua vòng loại và vào được top 5 rồi.

Có lẽ do tác dụng phụ của thuốc, Mèo không thể nào chịu được nữa và tựa đầu vào cửa lều mà ngủ. Dù là có muốn ngủ con bé cũng không vào lều ngủ một cách hân hoan được.

-Đã đến phần mà ai cũng mong chờ phải không? Hehe, chị không để các em chờ lâu nữa, mời 5 thí sinh xuất sắc nhất bước ra trước sân khấu.

Lão cự Miss hôm nay xinh xắn hẳn nên trông vui vẻ và tự tin lượn và lượn lại trước sân khấu. Cái bộ áo dài tứ thân làm “nàng” ấy trông cứ như là lướt chứ chẳng phải đi.

-Xin mời cả 5 thí sinh trong phần Miss Duyên Dáng cũng bước ra ...

Huyền thuyên mãi cho đến khi cô nàng chịu công bố kết quả.

.....

Mọi người ai nấy đều nóng lòng vì chỉ còn 5 thí sinh, nếu 2 người đoạt giải khuyến khích thì ắt hẳn 3 người còn lại sẽ chia nhau nhất nhì ba rồi.

.....

Thay vì cả 2 lớp ấy phải la hú lên vì lớp mình có giải. Nhưng thật ra tiếng la lại càng lớn hơn ở A5, A11 và A1 của lớp tụi nó. Giải Miss Duyên Dáng năm nay ắt hẳn sẽ là một hành diện lớn vì thật sự năm nay nữ sinh lớp nào cũng đẹp cả.

.....

Tụi A5 như trúng được giải đặc biệt vậy nên nhảy tung tung lên mà ăn mừng khi A1 của lớp tụi nó chỉ đạt giải 3.

Nó bực mình và đẩy hẳn ra bỏ đi về phía lều lớp nó.

.... ..

Nó chột ngoảnh mặt lại khi nghe phần công bố lại của lão cự Miss.

-Thấy chưa, đúng là cô ả đó điên mà. Làm sao nhỏ Lan nhà mình lại hạng 3 cho được.

Nó quay lại phía chỗ lớp nó đang tập trung, hần chỉ biết che miệng cười khi thấy nó lại bày trò con nít đứng nhảy tung tung lên cổ vũ cho lớp.

-Này, hạng nhì rồi. Không nhất đầu vậy nên đừng có nhảy cồm lên như thế.

Hần hét lớn để nó có thể nghe thấy. Tức mình và bốc khói lỗ tai, nó đập mạnh vào chân hần một phát ...

-AAAAA !!

Nó cười đắc ý và tiếp tục nhảy tung tung lên theo kiểu cũ và la hú chờ đợi phần công bố giải thưởng tiếp theo.

.....

Con Boo như đã nhận ra từ lâu cái con nhỏ đại diện cho A5 là đứa con gái tối qua đã cùng tên Gia Huy ôm ấp và hôn hít trong góc tối. Như chẳng đủ kiên nhẫn đứng nhìn con nhỏ ấy nữa nên Boo đi về phía sau cạnh Quây.

-Mày sao thế ? Lớp mình sẽ thắng mà ...

-Mày biết tên con trai Hiệu Trưởng chứ ?

-Ừm, hần thì sao, còn hần khi hần bắt mày phải tìm mật thư trên người hần à ?

-Không phải. Con nhỏ đại diện cho A5 đem qua hần và con nhỏ đó ...

-Như thế nào ?

-Ôi nói chung là những chuyện không tốt đẹp, vậy nên nếu con nhỏ đó mà thắng quả là sự xỉ nhục cho lớp mình...

Boo chưa kịp nói hết câu thì đám đông đã la lớn, lớn hơn ai hết là bọn A5 khi kết quả công bố rằng A5 đạt nhất trong vòng Miss Duyên Dáng.

-Nó nhất kia.

Nó nổi giận và nhìn sang Boo như đồng cảm. Quả là một xỉ nhục tuy nó chẳng biết con nhỏ đó đã làm gì khiến Boo không hề thích như thế.

-Quả là sự xỉ nhục mà. Một đứa con gái làm chuyện.... như vậy ...trong trường của mình thì làm thế nào có thể đạt cái danh hiệu Miss Duyên Dáng cơ chứ. Thật là không thể chấp nhận được mà.

Boo không thèm chú ý gì thêm nữa. Con nhỏ bỏ ra gốc cây phía xa với sân khấu hơn để không phải nghe sự tung hô và sung sướng của bọn A5. Ánh mắt chán nản khi nhớ lại cảnh tượng ấy vào tối đêm qua, Boo càng thêm khó chịu vì những gì mình đã thấy và đang thấy lúc này. Ánh mắt con nhỏ lại đi tìm kiếm gì đó xung quanh với suy nghĩ rằng thế nào tên ấy của đang ở đây và quả thật là đang ở đây đấy.

-Không vui sao ?

Tên Gia Huy từ đâu ngồi cạnh bên nhỏ Boo và với cái nụ cười chẳng khác gì bọn con trai hay lảng nhãng. Boo đứng phắt dậy theo quán tính của mình và tự hỏi sao tên ấy lại ở đây lúc này.

-...

-Lớp tôi thắng và cô thì không vui vì về nhì à ?

-...

-Tối qua, cô chứng kiến tất cả phải không ?

-...

-Không trả lời như thế là thiếu tôn trọng đối phương đấy.

-Ừm, tôi chẳng cần phải tôn trọng con người như anh.

Con Boo bỏ đi và bị Gia Huy níu lại.

-Nếu còn giữ gì đó của tôi thì phải trả trước khi tôi bắt đầu để ý đến cô chứ ?

Con Boo chợt nhớ ra rằng mình đang giữ chiếc dây chuyền của tên này. Chiếc dây chuyền mà ở mật thư thứ 13, con nhỏ lấy được từ tay của tên Gia Huy. Phải chăng con nhỏ nhớ mình đã để sợi dây chuyền ở đâu thì hay biết mấy, đằng này vì mệt quá nên đã lẫn quay ra ngủ khi thức dậy cũng quên hẳn rằng mình đã giữ sợi dây chuyền của tên này.

-... Để tôi tìm lại và trả cho anh.

Boo gạt tay hẩn ra và trở về lều trại của mình. Niềm vui chẳng kéo dài khi lớp của đối thủ thắng giải nhất và cái người đem lại giải nhất ấy càng khiến con Boo thêm bức bối.

Thử hỏi xem cái cô gái đó có gây thù gì với con Boo mà con nhỏ lại căm ghét như thế. Thù là đã hôn người con trai “ấy” sao, nếu như thế thì có 2 trường hợp xảy ra.

Trường hợp một: không nghĩ ra. =))

Trường hợp hai: có chút gì đó với người con trai “ấy” rồi.

-Không !

Boo chợt ném gối vào Tiểu Quân là con nhỏ cựa mình vì bị tác động. Lăn qua lăn lại rồi tiếp tục giấc ngủ của mình, con Quân chẳng biết nỗi bận tâm của mình đang bị gì đó làm cho phát hỏa lên.

-Mình không thể khi không nổi giận, hẩn chẳng dính dáng gì đến mình cả.

69. Chương 69

Nếu ai cũng có những kỉ niệm ...

Với Boo lúc này, kỉ niệm của con nhỏ là gì ?

Tên con trai Hiệu Trưởng và cái cảnh hôn “hoàn trắng” sao ?

Hay đó là cái tình cảm gì đó chợt xuất phát từ con tim.

Ai đó ở đây đặt câu hỏi cho tụi nó xem là tại sao tình yêu đến nhanh chóng như thế đi chứ.

Mèo bây giờ đã đuối sức nhưng vì thấy Boo không được vui vậy nên con bé chẳng dám mở miệng bảo rằng Boo hãy giúp mình trực trại. Nói đúng hơn là đêm qua con Boo đã thức trắng còn gì. Chút nữa thôi, khi 12 giờ điểm, lửa trại được tắt, lớp nó không có mặt đầy đủ rồi.

.....

Cả lớp nó như điên loạn lên vì đây là giải mà biết bao lớp khao khát giành chiến thắng. Quả thật để lấy được cái giải thưởng này không dễ dàng và thắng Phương đã hoàn thành một cách hoàn hảo. Nó vui mừng đến nỗi ôm lấy bọn con gái xung quanh mà la hét. Lại thêm một giải nhất vào bảng danh hiệu hạng mục trại xuân của trường. Sướng cả người khi kì này nó sẽ phải lên lãnh giải một mẻ.

...

Sân trường bắt đầu lặng lại khi những phong trào đã nhanh chóng dịu xuống. Phần nhạc kịch lớp nó không dành được giải cao vì có lẽ quá chăm chú cho các phần thi khác. Cả 12A5 cũng không kiếm được giải nào trong phần này.

Không khí ảm đạm khi Hiệu Trưởng tuyên bố các hoạt động sôi nổi đã chấm dứt. Thời khắc cho những kỉ niệm bắt đầu, lửa trại và những giọt nước mắt cũng sẽ “mau” thôi.

Con người ta không tự nhiên khóc khi bị vấp ngã, lý do thứ nhất có lẽ do đau đớn nên phát khóc, lý do thứ hai cũng chỉ là muốn khóc thật to như những đứa con nít muốn được người lớn dỗ dành. Nhưng ở trường hợp này thì sao, hãy chờ xem nước mắt rơi vì lý do gì nhé ?

...

Tất cả học sinh đã xếp hàng theo hướng dẫn của các thầy giám thị. Giữa sân trường rộng lớn, mọi ánh đèn đã được tắt đi, còn lại những ngọn nến nhỏ nhói từ các lớp. Các lớp trưởng được cầm lấy “ánh sáng”, chén nến nhỏ để đại diện cho lớp mình, nó không ham hở lên trên phía trước để ngồi, nó thừa biết lớp nó quậy phá đến mức nào nên đành để cho nhỏ Lan ngồi trên đầu, nó đi xuống khúc giữa để có thể nhắc nhở cả lớp. Ngọn đèn vẫn trên tay nhưng nó có phần lo lắng cho Mèo, không thể giao cái ngọn đèn này cho ai khác vì đây là thứ duy nhất khiến nó thấy mọi thứ xung quanh, ai cũng không biết nó bị loạn khá nặng về đêm. Đành chịu vậy, nó ngồi đó và nói với Abbu.

-Mèo có lẽ sẽ mệt, em sợ rằng nó không trực nổi.

Abbu cũng cảm thấy như thế vì con bé chẳng hay thức khuya như nó. Nhưng rồi lửa trại được thắp sáng, đèn lửa chạy từ các hướng của những thân cây xung quanh khu thắp lửa trại.

70. Chương 70

..... Ánh Lửa Sáng Rực Lên

Sức nóng lan toả, những đứa ngồi ở phía đầu tiên như toát cả mồ hôi vì sức nóng ấy. Thầy Hiệu Trưởng bắt đầu ra và bắt đầu cho cái chương trình này. Và cũng như truyền thống, cảm nghĩ của những cựu học sinh được viết lại sau khi tham gia buổi trại xuân những lần trước. Hiệu Trưởng bắt đầu với những dòng chữ đầu tiên ấy. Cho vài phút về những cảm nhận tội nó đã trải qua, đang cảm nhận và sẽ hiểu được những gì mà mái trường mang lại cho những học sinh thân thương của mình.

.... – Thầy xin bắt đầu cho phần lửa trại này. Vẫn như hằng năm, rồi sau này, khi các em rời khỏi mái trường này, các em sẽ có thể cất giữ ỉnh những kỉ niệm đẹp, dù rằng tương lai có sáng ngời hay không

.... Bài viết được gửi từ một cựu học sinh niên khoá 1999-2000...

.... Hôm ấy là một ngày đẹp với tôi. Tôi không dám nói đó là ngày đẹp trong đời nhưng đó là ngày mà những kỉ niệm tuổi học trò bắt đầu được cất giữ trong chiếc rương nhỏ, đóng lại, khoá thật kĩ để khi nào đó nhìn lại, tôi nhớ đến thầy cô và bạn bè của mình...

... Ba năm đối với người làm ra lịch, những người chờ ngày tự do hay những ai đó chờ đợi con mình trở về từ nơi nào đó quả thật là dài. Nhưng đối với thời học sinh, thời học sinh mà tôi từng trải qua sao nó lại ngắn ngủi như thế. Nếu ai hỏi sao đó không là kỉ niệm cấp một hay cấp hai mà lại là cấp ba tôi xin giải đáp cho họ biết rằng... Nói đùa chút nhé, có lẽ cấp một tôi còn quá bé để hiểu đâu là tình thương của thầy cô và tình yêu với bạn bè. Cấp hai với những trò đùa, với những cách nghịch ngợm chọc phá thầy cô, những kỉ niệm ấy đã được cất trong một chiếc rương tuổi thơ khác, và chiếc rương cuối cùng trong cuộc đời đi học của tôi là những dòng lưu bút này...

... Tôi nhớ cái lần đầu tiên nhìn những đứa bạn với ánh mắt lạ lẫm. Tôi nhớ cái lần gặp mặt những giáo viên ngày đầu nhận tiết. Tôi nhớ cả những con điểm choáng ngợp vì đó là năm tôi biết thế nào là điểm kém và thế nào là sự gay gắt của một năm học cấp 3. Tôi nhớ rất nhiều kỉ niệm đẹp đẽ và cả những kỉ niệm không mấy vui. Nhưng rồi thì sao, tôi xin nói một điều tôi YÊU ngôi trường này biết bao. Không phải vì đây là ngôi trường Cao Cấp của thành phố hay quốc gia, cũng không phải là ngôi trường có cơ sở vật chất đẹp mà là ngôi trường tôi có được những người bạn và có được những bài học mới cho đường đời...

... Tình yêu đầu đời cũng bắt đầu từ đây và giờ tôi đã lập gia đình rồi. Tôi không biết tương lai sắp tới sẽ thế nào nhưng tôi hạnh phúc vì bây giờ mình thật sự tìm được người mà mình yêu thương thật lòng. Ai bảo mối tình đầu không đẹp, đẹp lắm đó. Hihi, tình yêu tuổi học trò đẹp biết bao và bây giờ để kể hết thì sẽ chẳng ai hiểu được hết nếu không tự mình cảm nhận. Hãy giữ lấy những kỉ niệm đẹp ấy vì đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của mỗi con người mà ...

... Thầy cô à, em yêu thầy cô nhiều lắm. Em không biết phải nói thế nào để thầy cô có thể hiểu hết tình cảm của em. Em chỉ biết cầu nguyện tất cả thầy cô đều có sức khỏe và vẫn luôn tâm huyết với những thế hệ sau này...

... Lời cuối cho các học sinh đang ngồi cùng nhau, cùng cảm nhận những hơi ấm bạn bè, hơi ấm của thầy cô. Hãy học thật tốt nhé, không biết nay là năm thứ mấy trường mình đạt 100 phần 100 đậu tốt nghiệp rồi nhưng vẫn mong năm nay vẫn là 100 phần 100 nhé, hihi. Không phải vì danh dự của trường mà là sự trả công cho những người đã dạy dỗ ta... Nắm tay nhau, các bạn sẽ thấy các bạn cần nhau trong lúc này và cần nhau cho những ngày thi tiếp theo nữa... Chúc may mắn và những điều tốt đẹp nhất.

Thân ái... Lâm Ly.

...

Hiệu trưởng vừa dứt lời, những tràng pháo tay bắt đầu rôm rã hẳn lên. Đây không phải là một bài văn hay nhưng đó là những gì mà một học sinh xếp thứ hạng cuối cùng của niên khoá ấy muốn nói. Những giọt nước mắt lăn trên những gương mặt đỏ bừng vì sức nóng của lửa trại, những bàn tay nắm lấy bàn tay và những cái ôm đồng cảm. Ất hẳn mọi người ở đây đã cảm nhận được không ít cái cảm giác mà người viết lá thư này muốn nói. Có ai để ý không ? Người viết lá thư này trùng tên trùng họ với nó đấy, chỉ thiếu tên lót mà thôi.

Thằng Phương lau vội giọt nước mắt và trêu:

-Mày viết hay quá Quậy ơi.

Nó cười mỉm chi vì nó cũng nhận ra người viết gần như trùng tên với nó. Thế hỏi xem nó có khóc hay không trong hoàn cảnh này.

Đáp án là

.....XÉM.....

Không phải do nó muốn mà có lẽ rằng nó dường như đã quen mắt rồi. Từ khi nó cảm nhận được cuộc sống này, có cảm xúc, vui buồn thế nào thì nước mắt sẽ giải bày mọi thứ. Nó nắm lấy chặt tay của Abbu vì nó biết những năm tháng qua, Abbu đã làm quá nhiều cho nó và nó chỉ biết làm cho cậu ấy thêm mệt mỏi mà thôi.

Nhưng không vì thế để nó quên chi tiết của người viết ra lá thư cho những kỉ niệm đẹp ấy, nó chủ động nắm lấy tay của hấn như một điều gì đó trong suy nghĩ nó đốc thúc. Tình yêu đầu đời như thế nào thì nó vẫn thiêng liêng và trong sáng, tình yêu tuổi học trò không chỉ đẹp mà còn khiến con người ta khó có thể quên được. Tự nhủ rằng dù đó là những điều giả dối mà nó đã biết trước, nó chấp nhận và xem đó là một kỉ niệm “đẹp”. Nó và hấn đã từng có tình cảm với nhau dù ít hay nhiều.

Hấn chợt ngạc nhiên khi nhận ra bàn tay đang nắm lấy bàn tay hấn lúc này là nó. Hấn không thể hiểu đó là vì sao khi tay kia của nó vẫn đang nắm lấy tay của Abbu. Từ những suy nghĩ điên rồ nào đó hấn đoán rằng nó đang xem tình cảm của mình dành cho ai nhiều hơn. Quả là dù hoàn cảnh nào hấn cũng bị lay ít nhiều cái máu điên khùng từ nó.

Những bàn tay khác bắt đầu nắm lấy, những hơi ấm khác tiếp tục đặt lên tay nó, tay hấn và cả tay Abbu. Mọi người nắm tay nhau để cảm nhận tình cảm bạn bè bao năm đã dành cho nhau.

Những nỗi niềm hấn cất giấu. Hấn tự hỏi tại sao hấn lại trở về Mỹ chỉ do hấn không thể thấy những cảnh tượng ấy. Trong hấn cũng biết rằng nó là lý do khiến hấn ra đi nhưng giờ hấn cảm nhận, không chỉ theo phương diện tình cảm, nó còn là một người bạn rất tốt. Không chỉ với riêng hấn hay ai khác, vậy nên hấn hiểu rằng vì sao cả lớp lại thương yêu nó chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, từ cái ngày nó phải bước ra và so tài với cả nhỏ Boo.

Những bài viết từ thầy cô gửi đến học sinh lại càng khiến những giọt nước mắt muốn rơi xuống, rời xa những khoé mắt đã đầy tràn chỉ còn chờ đợi một chút cảm xúc để khiến chúng rơi xuống mà thôi.

Trời về khuya... đã hơn 2 giờ và chưa một học sinh nào có thể ngủ được. Có lẽ chẳng còn bao lâu nữa, mọi người sẽ phải rời xa nhau rồi. Những ánh đèn hiu hắt bên ngoài không đủ khiến ngôi trường nó tìm được chút ánh sáng trắng. Màu vàng sáng của ánh lửa không khiến tụi nó nhìn rõ gương mặt của nhau.

Những cửa lều, những học sinh phải ở lại trực trại đều đi về phía lửa trại dù rằng không đảm bảo được tài sản của lớp còn nguyên vẹn. Nhưng lều lớp nó, vẫn còn Mèo ở đó, con bé quá mệt mỏi và không thể nào thức nên đã gập gù dựa vào cái vách tre mà ngủ.

Những bước chân nhẹ nhàng tiếng lại gần nơi Mèo đang chờ vờ tỉnh rồi lại khép chặt mắt mà ngủ. Con bé cứ gập lên gập xuống rồi nghiêng sang đủ hướng vì không tìm được điểm tựa cho giấc ngủ của mình. Bờ vai ấy gần lại hơn, đỡ lấy đầu của Mèo và nhẹ nhàng chạm tay vào mái tóc của con bé. Tên con trai đã ngồi lại để Mèo có thể có được giấc ngủ ngon trên vai mình.

.....

Có những giấc mơ dài nhưng khoảnh khắc hạnh phúc thật ngắn ngủi.

Nhưng có những giấc mơ ngắn ngủi, khoảnh khắc hạnh phúc như được kéo dài hơn...

.....

Và em chạy tới anh thật gần ...

Bàn tay cứ ngõ ôm vào lòng...

.....

Cảm nhận được hơi ấm này, đã quá lâu rồi. Đã quá lâu để con bé có thể cảm nhận được người mà con bé đã trao trọn vẹn tình yêu của mình.

71. Chương 71

... Trót yêu anh rồi yêu nhiều lắm ...

.....

3 giờ sáng...

Một ngày nữa đang đến và tụi nó như dần rời xa cái khoảnh khắc đẹp của thời học sinh này. Lửa trại đang tàn dần và những bước chân đang hướng về cửa lều của lớp mình.

Một đám đông tiến lại lều của lớp nó và không một ai có thể nói lên lời nào. Là ai cơ chứ ? Người nào ở đây có thể hình dung cảnh tượng này. Ngón trỏ của tên con trai đặt lên môi như ra hiệu “hãy giữ khế”. Những đôi chân không muốn bước vì sợ rằng sẽ chẳng thấy được cái cảnh này một lần nữa. Bọn trong lớp bước chậm rãi vào trong lều để không phải chạm vào Mèo. Mỗi người ở đây giữ riêng ỉnh một bí mật về tên con trai ấy. Cả Abbu và Zun, cả hai thằng đều mỉm cười vì điều gì đó không rõ, hay là do những gì cả hai dự tính đã trở thành hiện thực rồi. Tìm thấy được ánh mắt bối rối từ tên con trai ấy, cả bọn thừa biết rằng đây không đơn giản là tình bạn.

Lửa trại chính thức tàn và các cửa lều đóng lại để mọi người có thể chợp mắt được những giờ cuối cùng của đêm tối. Nhưng rằng ai có thể ngủ ?

Tụi nó nằm cạnh nhau và chụm đầu vào nhau thành 2 hàng. Bọn con trai xen kẽ với con gái chỉ vì lượng con trai trong lớp chẳng mấy đông. Nó mở lời cho những điều chưa nói...

-Hãy luôn bên cạnh nhau nhé mọi người. Chúng ta còn những khó khăn trước mắt cần phải vượt qua. Dù mang trong lòng những hận thù, hãy tự tay xóa bỏ chúng và nếu có thật sự thích ai đó thì hãy thổ lộ đi nhé, hihi.

Nó trở nên nghiêm túc hơn vì hiếm khi nó tìm được cảm xúc này, cảm xúc chỉ dành cho tình bạn mà thôi.

Tên con trai đang ngồi trước cửa lều nhẹ nhàng bế lấy con bé và để con bé nằm cạnh những bạn con gái khác. Nhẹ nhàng đóng cửa lều lại và đi gần lại chỗ Zun hơn. Cậu ta nằm xuống như bao học sinh khác. Giờ phút dành cho những người bạn yêu mến.

Hắn tiếp lời của nó:

-Một bí mật lớn mà chúng ta vừa phát hiện ra. Hãy giữ riêng nhé vì người con gái đang ngủ sẽ phát điên nếu biết điều này đấy, haha.

Hắn dùng những lời “bóng gió” chỉ để trêu tên con trai mang cái lạnh “0 độ” nhưng có lẽ hắn nói đúng. Người con gái ấy sẽ phát điên nếu biết rằng đã có 1 tên cho con bé nhờ cậy bờ vai của cậu ấy để có một giấc ngủ ngon. Chẳng cần nhiều lý do hay là sao sao đó, chỉ cần biết một kẻ chẳng thèm đếm xỉa đến ai chịu mở lòng với một người nào đó thì đơn giản đó ắt hẳn sẽ là một tình cảm đặc biệt nào đó tuy chưa khám phá ra hết mà thôi.

Từng đứa trong tụi nó kể lại những kỉ niệm đẹp của mình khi học cùng nhau suốt 3 năm dài. Tuy rằng nó chỉ học cùng lớp 2 năm, hắn cũng không trọn vẹn năm nào nhưng bây giờ thời gian chẳng còn quan trọng nữa. Tụi nó cần nhau và cần sự đoàn kết cho những nỗ lực của từng cá nhân. Sáng mai, ngày mà trường nó sẽ công bố kết quả lớp nào sẽ chiến thắng để có thể có được chuyến đi biển xa, đón Tết với mùi muối mặn và cả những buổi bình minh chờ đợi nắng tới và mỗi chiều lại vẫy tay tạm biệt hoàng hôn.

...

Thời gian cứ vẫn trôi như thế ... Hãy nhìn lại tụi nó đã có được những kỉ niệm gì với nhau rồi. Với nó thì sao, với nó thì không nên kể lại dù là bất cứ chuyện gì. Dù là có những kỉ niệm vui nhưng theo sau đó những nỗi buồn lại tranh nhau mà ập đến với nó.

Cũng đã đến lúc nó nhìn nhận mọi thứ từ thực tại. Chấp nhận cuộc sống, chấp nhận tình cảm của mình và cả việc chấp nhận tình cảm từ đối phương.

.....

Tất cả mọi người vỗ tay chúc mừng 2 lớp vừa được nêu tên trước toàn trường khi trời đã rạng sáng. Sự đông đúc thấy rõ trong ngày hôm nay khi tất cả học sinh đang tranh thủ dọn lều của lớp mình.

Kết quả của buổi trại không có gì bất ngờ cả ngoài việc 2 lớp nổi trội nhất lại đồng giải nhất. Hiện tại hiệu trưởng không biết phải làm thế nào vậy nên trong thời gian tất cả học sinh dọn dẹp lều trại của lớp mình, các giáo viên và ban giám hiệu họp lại để bàn tính lại giải thưởng này sẽ dành cho lớp nào.

-CÁI GÌ?

Con Boo hoảng hốt thét lớn trước cửa lều lớp mình. Cả lớp nó cũng không tránh khỏi bị sốc trước quyết định của Hiệu Trưởng.

-Tao sẽ ăn Tết ở nhà thờ.

Quây chán nản và sau đó vào dọn dẹp đồ trong lều phụ bọn còn lại. Abbu lúc này lại cảm thấy đây là cơ hội cho cậu ấy. Cậu ấy đã chẳng nói sau trại xuân nợ sẽ phải đòi sao.

-Phải đi hết. Hiếm khi hai bên có dịp gặp nhau để giải quyết vấn đề mà.

Hắn dường như hiểu mọi chuyện lúc này, chẳng nào Abbu cũng sẽ chẳng bỏ qua nên hắn cũng không mở lời mà ngăn cản trước.

72. Chương 72

Một ngày dài để tụi nó dọn dẹp “bãi chiến trường”. Sáng mai sẽ là một hành trình mới cho những khởi đầu mới cũng như cái kết cho những chuyện chưa được rõ ràng.

Đêm đến nhanh chóng hơn mọi ngày vì có lẽ do tội nó thả mình chìm vào giấc ngủ suốt khoảng thời gian mặt trời lộ diện.

Nó trở về nhà thờ và xin phép các sư rằng tuần này sẽ là tuần du lịch biển của cả lớp nó vậy nên nó sẽ không đón Tết cùng các sư tại nhà thờ.

-Quậ à ! Di có chuyện cần nói với con.

Nó lẩn xấn chạy vào khi vừa khoá cổng xong.

-Dạ, di gọi con.

-Di muốn hỏi con lại một lần nữa về chuyện con có thật sự muốn trở thành một ma sư hay không?

-Có phải do con ham chơi không ạ? Tại vì...

-Không phải đâu Quậ à. Các di đã nói từ trước là không hề ép buộc con và chính con cũng phải như vậy. Đừng tự ép mình khi con thực sự không muốn.

-Không di à, con thật sự ...

Nó trở nên ấp úng khi di lại tự dừng hỏi nó về chuyện này. Nhưng do vậy nó nhận ra chính bản thân nó vẫn chưa sẵn sàng, nói đúng hơn rằng là nó thừa biết mình không phù hợp cho việc trở thành một ma sư.

-Di vô tình đọc được nhật kí của con hơn 1 tuần trước. Di xin lỗi nhưng con không nói, di không còn cách nào nên phải tự mình kiểm chứng xem con đã sẵn sàng ột suy nghĩ mới, một tâm hồn mới để bước vào con đường đi về Thiên Đàng hay chưa.

-Con...

Nó bối rối và ngồi bệt xuống nền nhà. Bàn tay nó chống cằm trước và mãi vẽ vời để có thể suy nghĩ kĩ hơn nữa những lời sư cả nói với nó.

Điện thoại từ phòng của sư...

...

-Quậ à, Mèo gọi con nè.

-... Alo, có gì không may, đang căng thẳng.

-Có liên quan đến tao sao?

.

-Điên rồi hay sao, cả tuần hần có làm sao đâu mà nay lại nhập viện.

.

-Tao ... cũng không biết nữa nhưng mà ... tao và sư đang ...

Chút gì lo lắng đang bắt đầu khiến nó khó xử trong hoàn cảnh này. Nó lúng túng và chẳng biết phải trả lời thế nào với Mèo. Nhưng rồi một lần nữa, di không muốn nó phải lựa chọn giữa cái nó đã thích nghi và cái hoàn toàn mới với cuộc sống của nó.

-Con đi đi.

-Di à, con ...

Nó không trả lời Mèo và cúp máy vội khi di đến gần nó hơn.

-Có phải con lo rằng khi không trở thành sư, con sẽ không được ở lại nhà thờ phải không ?

-Dạ... con ...

-Đừng suy nghĩ như thế. Trước khi con tìm lại được mẹ con và có một ngôi nhà đáng hoàng, dì sẽ chẳng đuổi con đi đâu mà sợ.

-Dì à.

Nó nhìn dì với ánh mắt đầy sự biết ơn. Nó biết rằng đời nó có rất nhiều sóng gió nhưng Chúa đã làm nên cho nó một con thuyền vững chắc, nó sẽ chẳng phải lo sẽ phải ngã mình xuống nước khi sóng lớn. Nó chạy lại và ôm lấy dì, nhiều điều muốn nói nhưng hiện tại nó không còn biết nghĩ gì hơn rằng là hấn đang nằm viện.

-Đi đi con. Đồ đạc để đầy dì sẽ chuẩn bị cho.

-Con... cảm ơn dì.

Nó vội chạy đi thật nhanh để có thể đến xem hấn thế nào. Sốt xuất huyết không hấn là một bệnh nghiêm trọng nhưng mai là ngày lớp nó được tận hưởng chuyến du lịch biển ở nơi xa, nó lo rằng hấn sẽ vì ham chơi mà sẽ quên đi mình đang bị bệnh.

Một thân một mình đến bệnh viện nhưng lại chẳng biết lầu nào phòng mấy. Nó loay xoay hỏi các cô y tá nhưng rồi ...

-Tuấn Trường. Cậu ấy đã xuất viện.

-Sao kì vậy ạ. Mới nhận điện thoại và đến đây ngay thì làm sao xuất viện ngay được. Cô coi lại giúp con đi ạ.

-Đúng là mới nhập viện nhưng bệnh nhân yêu cầu nhận thuốc về điều trị tại nhà. Bệnh Sốt Xuất Huyết có thể điều trị tại nhà vậy nên bệnh nhân có quyền được xin miễn ở lại.

-Dạ.. cảm ơn ạ.

Nó đi bộ về phía cổng. Hấn không nặng đến nỗi phải ở lại bệnh viện nhưng nó vẫn cảm thấy lo lắng làm sao. Cố gắng đi bộ về hướng nhà hấn vì rằng nó chẳng có tiền mà đi xe ôm hay ta-xi cả.

73. Chương 73

-Đã nói rồi là không sao mà.

Hấn cắn nhằn khi Abbu một mực muốn hấn trở lại bệnh viện. Người hấn nổi đầy mẩn đó như thế mà hấn thì lại cứ cứng đầu không muốn vào viện.

-Mày có biết là trán mày lên bao nhiêu độ rồi không hả?

-Tụi bây cứ làm quá vấn đề. Cả Quậy còn biết tao không bị nặng nên chẳng thèm đến, tụi bây thì cứ nặng nề bắt tao đi là thế nào.

Cả Kenty và Abbu đều muốn hấn đến bệnh viện. Nhỏ Zu thì cũng không biết phải làm thế nào khi thằng anh con bé cứ nằm lì đó chẳng chịu rời khỏi cái giường. Mèo thì sau khi nghe đã cong chân chạy đến bệnh viện xem hấn thế nào, còn nó thì lại cúp máy ngang chẳng nói chẳng rằng, hấn đâm ra có vẻ buồn bực nên đuổi cả Abbu và Kenty về.

-Nếu đã như thế mày nằm hết tối nay ở bệnh viện để các y tá chăm sóc. Sáng mai tụi tao đến, sẽ chẳng để mày ở nhà đâu. Nhưng trước hết là phải ...

-Đã bảo tao không đi. Tụi bây thật là dài dòng mà, về nhà ngủ đi, Zu à mở cửa cho hai anh về nhanh nào.

Hấn xua tay và trùm kín chăn lên tận đầu, phủ phàng đuổi cổ hai thằng bạn của hấn về và nằm đấy với cái thân nhiệt chẳng mấy ổn định.

Zu đành ra mở cửa cho Abbu và Kenty về. Con bé không còn cách nào dù rằng con bé bảo gì hấn cũng nghe.

-Hai anh về nhé. Chắc là không sao nên các bác sĩ mới cho về. Anh hai em chắc là rất muốn đi biển cùng cả lớp nên các anh đừng ép anh ấy.

-Ừm, em chăm sóc nó nhé. Anh chỉ lo rằng nó cứng đầu, xảy ra chuyện gì thì lại khổ.

Abbu dặn dò rồi cùng Kenty trở về nhà. Chẳng mấy khi có dịp đi chơi, những thứ bệnh này còn lâu mới ngăn được hẳn.

Trời tối dần và các hàng quán bắt đầu dọn ra buôn bán. Nó đã đi bộ được một quãng đường dài và cũng sắp đến nhà hẳn rồi. Những hàng cây ven đường đung đưa những cành lá, gió nhẹ nhưng mang hơi lạnh như mọi ngày. Nó không mặc áo ấm nên môi nó dường như dần tím lại.

Suy nghĩ mãi về một vấn đề mà nó vẫn chưa nghĩ ra. Phải làm sao khi nó bắt đầu quên đi sự vô tư của mình và biết dành thời gian cho những suy nghĩ về hẳn. Nó tự thấy mình bận bịu cho những đêm trước khi đi ngủ phải nghĩ về hẳn. Nó biết rằng việc có cảm tình với hẳn là không tránh khỏi, tất cả bọn con gái đều như thế khi phải tiếp xúc với hẳn cơ mà, nhưng chắc có lẽ nó là người tiếp xúc với hẳn nhiều nhất và nói đúng hơn là gần gũi nhất, sẽ chẳng có lỗi nào khác. Dù rằng phải nói cho đúng rằng có một người con trai hoàn hảo luôn bên cạnh nó là Abbu, nhưng rồi hình ảnh hẳn đã thừa sức đánh bật những hình ảnh của Abbu ra khỏi tâm trí nó. Nó nhận ra dù Abbu có tốt hơn hẳn đến gấp trăm ngàn lần nhưng cảm giác với hẳn vẫn hẳn in trong nó hơn là với Abbu.

Bước chân nó ngày một chậm đi khi nó đang đứng trước cửa nhà hẳn. Không mấy thân quen nhưng nó cảm nhận được hơi ấm từ nhà kho với những ánh nến, với bàn tay ấm áp của người con trai đêm hôm ấy. Phải là sao khi trời đã tối và nó phải nói thế nào khi đến nhà hẳn. Nó đứng lại trước cổng và ngấp ngừng với ngón trở không đành nhấc lấy cái nút trên cột.

Những ánh đèn mờ ảo trong khuôn viên nhà hẳn. Không phải do sương mù mà là mắt nó như không còn thấy rõ mọi vật khi phải đi bộ một quãng đường dài đến thế, như cái lần ngày gặp lại hẳn, nó đã phải giải bày những suy nghĩ ột con đường dài, suốt cả buổi trưa nắng gắt.

Bóng dáng quen thuộc bên chiếc xích đu trong vườn, hẳn nhận ra nó đang ở đó với bàn tay đặt lên cây cột ở cổng nhà hẳn nhưng rồi lại rút lại. Chiếc áo thun tay dài mỏng manh từ hẳn, hẳn cũng không buồn mà mặc áo ấm lúc đêm lạnh thế này, bước ra cổng.

-...

-...

Ánh mắt hẳn nhìn về nó với những câu hỏi đặt ra nhưng nó thì chỉ biết đáp trả hẳn với ánh mắt đầy vẻ lo lắng. Nó nhìn về cả thân thể hẳn với chiếc áo rộng phồng phình chẳng có lấy chút gì để giữ ấm cơ thể. Rồi nhìn hẳn một lần nữa với bờ môi cũng tím lạnh từ hẳn, nó như rưng rưng nhưng không phải nó muốn khóc, nó cảm thấy như chính nó đang lo lắng cho người quan trọng đối với nó vậy.

-Đi đâu đấy, tìm tôi sao?

-Nghe nói anh bị bệnh.

-Đến thăm rồi sau đó khuyên tôi nên ở nhà dưỡng bệnh, phải không?

-...

-Vào nhà đi.

Hẳn mở cổng và cùng nó đi vào trong. Mọi ánh đèn trong nhà hẳn đã tắt trừ cái cửa sổ trên cao, Zu vẫn còn đang miệt mài với cái máy tính, con bé đang cố gắng hoàn thành phần tiếp theo kịp cho thẳng Bảo khỏi phải đòi.

-Zu vẫn chưa ngủ à ?

-Ừm, tối nào cũng vậy. Mãi vui đầu vào những bộ truyện nhảm nhí.

-Nhảm nhí gì mà nhảm nhí. Thật sự là rất hay đó.

Hắn phì cười vì môi thâm tím như thế vẫn cố gắng cài lại cho bằng được. Cả hai cùng ngồi bên chiếc xích đu, cùng ngắm vầng trăng sáng, lại còn có rất nhiều sao trên bầu trời.

Nó nhìn sang hắn một lần nữa. Sắc mặt hắn quả thật là không ổn và nhợt nhạt hẳn so với những ngày trước đó. Hắn ngả người ra sau và ưỡn ngực tỏ ra mình vẫn còn khoẻ mạnh và đủ sức cho chuyến đi chơi ngày mai.

Nhưng rồi nó không hiểu vì sao lại đưa tay lên trán hắn. Bàn tay nó đã lạnh cóng cả rồi vậy nên xem ra trán của hắn còn nóng gấp bội theo cái kiểu đo nhiệt độ từ nó.

-Anh như thế này, chắc không đi được đâu.

-Có phải là ... đang lo cho tôi không ?

Nó vội vàng bỏ tay ra khỏi trán hắn. Một lần nữa hắn lại chẳng nhìn được và cười thành tiếng trước mắt nó.

-Cười gì cơ chứ?

-Lúc này, không chắc rằng ai hiểu cô nhất. Nhưng mà tôi thật sự hiểu cô đang nghĩ gì đấy.

-Đừng có đoán mò.

-Thử không?

-Thế tôi đang nghĩ gì?

Hắn quay mặt đi nơi khác và cười nốt đoạn còn lại để bắt đầu vai diễn đầu tiên trong buổi tối hôm nay.

Ngồi gần nó hơn và hắn quay lại nhìn thẳng vào mắt nó.

-Nhịp tim đập nhanh hơn bình thường. Ánh mắt trở nên lúng túng và cổ họng như muốn nuốt trọn những suy nghĩ về tôi.

Nó đảo mắt đi hướng khác khi hắn vừa bắt trúng tim đen tim đỏ từ nó.

-...

-Còn bây giờ là cổ trần an để chứng tỏ tôi đang đoán sai suy nghĩ và tâm trạng của cô, haha.

Hắn không nhìn nó nữa và đứng lên bước vài bước, mắt hướng về phía ánh trăng sáng trên bầu trời đêm đẹp lung linh.

-...

-Trốn tránh như thế hoài sao. Hay thật sự, phải làm gì đó,... thì mới chấp nhận cái sự thật này... “lỡ thích đối phương rồi”.

Nó bàng hoàng đứng dậy nhưng rồi hắn quay lại vào đẩy nó ngồi xuống. Chân hắn khụy xuống và tay hắn thì nắm lấy chiếc xích đu lúc này. Ánh mắt hắn như muốn nói cho nó biết rằng, hắn không thể để mọi chuyện cứ kéo dài mãi như thế được. Một năm trước, hay một năm sau cũng thế, bây giờ không phải sẽ tốt hơn với cả 2 tụi nó hay sao.

-Có phải.. là đã ... thích rồi không ?

-...

Nó nhìn về phía khác để nín kẻo phần thời gian còn lại mà nó còn khả năng ỉn không có tình cảm với hắn.

Hắn không nói thêm gì nữa vì cây cỏ muôn vật ở đây đều biết rõ cả rồi. Cả nó cũng biết chính nó thế nào thì làm sao nó có thể giấu được nữa cơ chứ.

Một lần nữa hắn đưa tay qua khe tóc của nó. Gương mặt hắn lại một lần nữa muốn được cảm nhận hơi thở của nó. Cái gương mặt vẫn mang nét trẻ con nhưng sao lại khiến hắn không thể thở đều nhịp được. Cơ thể hắn như càng nóng hơn khi ngày một gần nó hơn.

74. Chương 74

-Anh haiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !

[con nhỏ phá đám]

Hắn giật mình và buông tay ra khỏi mái tóc của nó. Nó cũng vội vàng đứng dậy và đập đầu vào cái thành trên của chiếc xích đu. Ôm đầu và xuyết xao với gương mặt nhăn nhó, hắn vội chạm vào tóc nó, gỡ bỏ tay nó ra và nhìn xem nó có bị gì không.

-Đau lắm không ?

-... không sao...

Nhỏ Zu mở toang cửa sổ khi miệng vừa thốt lên 2 từ phá ban hành bầu không gian lãng mạn lúc này. Con bé nhìn về phía thằng anh mình đang xoa đầu ột đứa con gái nào đó vừa bị đập vào xích đu.

Khi con bé thật sự nhận ra đứa con gái đó là ai:

-Em xin lỗiiii ! Coi như em chưa la gì và cửa sổ chưa mở nhé. Tiếp tục điiiiiiiiiiiii.

[coi ra cũng biết điều ==]]

Con bé đóng sập cửa sổ lại và tắt luôn cả đèn trong phòng. Chiếc màn ở cửa sổ cứ động đậy một bên như kiểu có ai đó đang cố tình nhìn lén nhưng đã nguy hiểm trước rằng là chưa biết chuyện gì đang xảy ra và sắp xảy ra.

Nó nhìn hắn với sự chờ đợi gì đó. Nó nhớ hơi ấm đêm ấy và bây giờ nó chợt như muốn ôm lấy hắn như một thói quen mà nó phải tập trong tương lai.

Rồi thì hắn không để cho nó chờ đợi thêm nữa. Vòng tay qua vai vào ôm lấy nó. Đầu nó tựa vào bờ ngực của hắn với những cảm giác khó tả. Cảm giác lạ nhưng sao quen thuộc với nó, nó nhận ra có phải nó đã lỡ yêu hắn từ cái đêm hôm ấy rồi hay không. Và rồi như không phải chính nó nữa, thân xác nó như thay nó trả lời câu hỏi trong suy nghĩ của nó. Vòng tay ôm lấy eo hắn, cảm nhận chút gì đó mà Chúa ban tặng cho nó lúc này.

... “ TÌNH YÊU ” ...

-Anh có nên nói gì không ?

Nó không trả lời và nhắm mắt lại để cảm nhận một lần nữa hơi ấm này từ hắn. Nó chợt nhớ đến ngày ấy, ngày mẹ nó ra đi và cái tát đầu tiên và cũng là cuối cùng mà cha nó “dành” cho nó. Dặn lòng nó phải mạnh mẽ nhưng rồi nó không thể mạnh mẽ nó không có cái vòng tay ày và bờ ngực này cho nó nương tựa. Nhận ra rằng dù con người ta có mạnh mẽ đến đâu, trước một ai đó quan trọng trong cuộc đời, họ vẫn để lại ỉnh một chút yếu đuối để cảm nhận được sự che chở và nó bây giờ như đang được che chở.

-Ngày mai, khi ở biển, hãy giả vờ như không biết bơi để anh trả những gì vay mượn từ em nhé ?

Nó cười tí mắt khi hắn nhắc lại cái lần đầu tiên tụi nó gặp nhau. Chợt cái “bản chất” của nó lại trở dậy. Nó đẩy và xô hắn ra khỏi mình.

-Còn lâu.. ple..

Nó lại cười nhe răng và bỏ chạy ra cổng như muốn trốn tránh cảm xúc của mình lúc này. Rồi thì hắn không dễ dàng cho nó đi như thế được, kéo tay nó lại và vô tình nó té lăn ra nền cỏ trong sân vườn nhà hắn.

..... Hôn lấy nó... ..

..... Cái nụ hôn đầu tiên khi cả hai đứa nó thật sự biết được tình cảm của nhau.....

Chiếc màn ở cửa sổ mở ra. Zu bật đèn và mở máy nhanh chóng để tiếp tục khi con bé còn có thể cảm nhận được cảm xúc của cái cặp đôi “điên khùng” dưới kia và diễn tả “chi tiết” cái hình ảnh lúc này. Những ngón tay bắt đầu lướt trên bàn phím, nụ cười khê, đời vẫn đẹp như mình tưởng...

– Có lẽ anh sẽ không dùng từ có lẽ trong câu nói “anh thích em”–

Phải chi thời gian lãng yên...

Để mình vẫn còn mãi đây...

Để em được yêu từng giây phút bên anh...

Để anh được yêu từng giây phút bên em...

Có phải câu chuyện đã kết thúc không?

Chắc là không rồi.

75. Chương 75

Chập 21: “Hoàng hôn trên biển vắng”.

Tiếng xe cộ ngoài phố thưa dần khi trời càng về đêm. Cũng đã hơn mười hai giờ rồi và nhà thờ cũng đã đóng cửa. Các sơ đã đi ngủ, riêng nó thì vẫn đang ngồi trên mái nhà để có thể ngắm trăng.

Tiếng sơ gọi:

-Ngủ thôi Quậy à, sáng mai chẳng phải sẽ đi sớm sao?

-Con biết rồi ạ, dì ngủ ngon.

Nó nói vọng xuống rồi vẫn ngồi yên trên đây với cái tư thế bó chân, tựa cằm lên đầu gối. Quyển nhật kí trên tay nhưng nó không thể đọc được vì trời tối và mắt nó không đủ khả năng để lật từng trang mà đọc. Nó chợt nghĩ đến Abbu, đó như một kí ức đẹp và cũng chính Abbu làm nên kí ức đẹp đó.

Mỗi ngày trôi qua với nó chỉ luôn quanh quẩn trong cái vòng vây tình cảm này nên bây giờ với nó, nó chẳng còn biết mình đã hiểu được bao nhiêu và khoảng nào của cái gọi là “giá trị của tình yêu”.

Suy nghĩ về những gì vừa xảy ra, nếu bảo nó chỉ một lúc muốn biết cảm giác yêu là thế nào thì đó không phải sự thật. Và sự thật là nó biết mình thật sự đã thích hẳn, nụ hôn đó khiến nó thấy mình được trao tặng hạnh phúc và tìm được một chỗ dựa lớn cho tương lai. Nhưng rồi thì sao, nó rời xa chỗ dựa từ Abbu và thời gian nó bên cạnh Abbu, đó là trách nhiệm của cậu ấy sao. Nó cảm thấy mình như một đứa lợi dụng, khi đã tìm được tình yêu thật sự thì đã không còn màn đến người luôn bên cạnh và bảo vệ nó.

Rồi thì sao nữa, nó cũng phải chấp nhận thôi, điều bây giờ nó có thể làm cho Abbu là hãy thật hạnh phúc khi bên cạnh hẳn mà thôi. Như chợt quên đi Zu, nó nhận ra thêm một điều nữa rằng là chuyện giữa Abbu và Zu như vẫn đang ở một chỗ không chuyển động và nếu chuyển động cũng theo dạng chạy trên một đường tròn. Một người cố đuổi theo còn một người thì cố trốn chạy. Có lẽ là do nó chưa biết gì về chuyện Zu chính thức công nhận với chính tình cảm của con bé là nên dừng lại. Rồi thì mai đến, nó lại vẫn đối mặt với Abbu, suy nghĩ về Zu vẫn còn vì nó như từng nhiều lần cướp đi hạnh phúc của con bé.

Đi vào suy nghĩ của nó một chốc xem sao. Nó nghĩ gì vào lúc này và những gì nó phải chuẩn bị cho ngày mai...

... hạnh phúc ...

“... Có lẽ mình đã cảm nhận được hạnh phúc. Chờ đợi một năm dài, mình ngoài miệng nói là trốn tránh nhưng rồi mình cũng không thể nào thoát khỏi hẳn.

Chúa à, hãy cho con biết đi, điểm uốn ấy ở đâu. Con từ một người không hề thích hẳn và bây giờ lại như thế này, giai đoạn chuyển đổi ấy là ở đâu thế Chúa?

Giờ trong lòng lại trở nên rối bời, thà rằng con và hấn cứ như thế mãi, hơn là bây giờ tụi con đã hiểu suy nghĩ của nhau nhưng sao con lại trở nên không phải là con nữa. Có lẽ con dễ chịu trước mặt hấn hơn và chịu nghe lời hấn nói hơn, con sợ mình sẽ thành như vậy, rồi hấn sẽ chẳng thích con như vậy nữa.

... Ngày mai, và cả 6 ngày tiếp theo. Chúa hãy mở đường cho con nhé, hãy để con vẫn là chính con, không bị hấn cuốn vào dù lòng con khó có thể cưỡng lại được, Chúa ạ...”

Nó trở về giường và nhanh chóng đi ngủ. Có lẽ ai khi nhận ra mình đã yêu ắt hấn sẽ luôn có được nỗi niềm gì đó hạnh phúc hay rằng tưởng tượng những điều tốt đẹp. Nhưng nó thì lại nghĩ theo một hướng khác, có lẽ nó bắt đầu yêu và cảm thấy được sự sợ hãi nào đó trong tương lai. Nhưng rồi mọi chuyện đều sẽ do tình cảm của hấn giải quyết mà thôi, mọi chuyện không phải chỉ từ một phía mà.

Hấn cũng đã chẳng khác nó. Lo sợ rằng đến một lúc nào đó, nó nhìn lại một quá khứ đã qua, nó nhận ra được rằng Abbu luôn là một chỗ dựa tốt. Còn hấn, hấn vẫn là một người chỉ mới chấp chững trong cái con đường có sự hiện diện của tình yêu mà thôi, hấn chưa hiểu hết và cũng không biết phải làm sao để có thể khiến nó thật sự hạnh phúc.

Chặng đường tình yêu quả thật dài và bước đến ngưỡng cửa yêu đã khó với tụi nó, và vượt qua mọi cản trở khác về sau lại là một cái khó khác nữa.

Thế giới vẫn như thế, không có gì thay đổi và sau một đêm dài, mặt trời lại bắt đầu mọc. Chợt như nghe tiếng sóng biển nhưng vẫn như xa vời...

Nó tỉnh giấc và nhận ra mình vừa rời khỏi một giấc mơ đẹp, có hấn ở đó và mọi người. Mọi thứ đều tốt đẹp và mọi người rất vui vẻ trong chuyến đi này. Nhưng có lẽ điều gì đó nó không thể nhớ chi tiết được, nó gặp lại một người nào đó rất thân thuộc nhưng chỉ vụt qua và biến mất trong suy nghĩ ấy. Bước chân xuống giường và chuẩn bị cho những khởi đầu của ngày mới.

Căn nhà nhỏ sau những tầng lầu cao... nhà Kenty.

-Hình như có ai đó đang đi qua đi lại trước cửa nhà mày.

Kenty bước ra gần cửa hơn để nhìn ra xem ai mà Zun vừa nhắc đến. Quả thật là có vài người mặt đồ đen đang đứng trước nhà cậu ta.

-Đi thôi.

Kenty đóng cửa nhà lại và cùng mang balô cùng Zun lên chiếc SSC.

...

Ra khỏi nhà và những ánh mắt ấy dõi theo Kenty, có lẽ như họ muốn tìm cậu ấy nhưng chưa kịp gọi thì Zun đã chạy vụt qua một cách nhanh chóng. Kenty, cậu ta chẳng thèm để mắt đến và chỉ biết nhắm mắt với cái tai nghe được mở “max”.

Hấn hôm nay trông không khá hơn vì bệnh của hấn khó mà hết nếu cứ đi ngoài đường hoài như thế này. Một tuần du lịch không biết có tốt đẹp với hấn hay không đây?

...

.....

Tàu tốc hành... 6 tiếng trôi qua và khi mặt trời đứng bóng...

Cảm giác như da mặt trở nên khô đi và căng đầy. Gió biển thật lớn và mang một mùi mặn của muối khiến lòng người trở nên bồn chồn và hào hứng muốn chạy ngay ra ngoài kia, lặn mình xuống nước để có thể cảm nhận được cái vị mặn ấy thật sự.

Nắng lên cao và điều đó đã ngăn đi những bước chân trên cát. Biển vắng và nơi này chỉ dành do hai lớp mà thôi. Mọi người tập trung theo thầy giám thị.

.....

-Thầy đã thay mặt cả trường để có thể dẫn dắt chuyển đi này. Hiệu Trưởng có dặn rằng thầy nên quản lí các em thật tốt và đơn nhiên sẽ như thế. Nhưng thầy sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì riêng tư của tụi em, dù là thể các em cũng phải ý thức được hành vi của mình đấy nhé. Giáo viên chủ nhiệm của hai lớp đều có công tác vậy nên mong các em có thể nghe và làm theo lời thầy cho thật đúng nhé. Trời bây giờ nắng cao, thầy nghĩ chúng ta nên ngủ một giấc trước khi ngắm biển chiều sau 1 chặng đường dài. Sáng mai, sẽ chẳng muộn cho việc tắm biển đúng không ?

..... Vâng thưa thầy

Cả hai lớp tách nhau và lớp trưởng mỗi lớp lên nhận những bảng chìa khoá của lớp mình. Nó nhanh chóng lấy nhanh 10 chiếc chìa khoá từ tay giám thị và dẫn cả bọn về khu khách sạn cách biển không quá 5 bước chân.

Nó, Mèo, Boo và Tiểu Quân cùng ở một phòng. Số còn lại cũng thế, gồm 4 người 1 phòng. Bên bọn con trai thì có hấn, Abbu, Kenty và thằng Phương chung một phòng. Chẳng mấy khi chúng nó ở gần nhau thế này, lại chỉ cần nằm trên giường ngẩng đầu cao lên 1 chút là có thể thấy được mặt nước biển rồi.

Ai về phòng nấy và đi nhanh vào giấc ngủ vì đã phải đi tàu tốc hành suốt cả buổi sáng, mặc khác ngày hôm qua phải dọn dẹp cái bãi chiến trường ở khu cắm trại như thế cơ mà.

Sau những chuyện xảy ra tối đêm qua, từ sáng cho đến bây giờ, nó né tránh ánh mắt từ hấn. Nó không hiểu vì sao nhưng có lẽ nó chưa quen việc nhìn hấn theo kiểu biết hấn đã thích mình, dù rằng cả hấn và nó đều chưa nói với nhau câu rằng “chúng ta trở thành những người yêu nhau nhé” hay là sao sao đó. Nhưng có lẽ cũng sẽ không lâu nữa đâu, hấn sẽ “tái khẩu” câu nói ấy 1 lần nữa sau cái lần cái hiệp ước tay bốn giữa anh em nhà hấn, nó và cả Abbu nữa.

Giấc ngủ dài mặc kệ rằng biển của tuần này chỉ dành cho các học sinh thắng giải của Ngũ Vương. Nhưng chắc là một tuần quá dài nên ngủ là biện pháp đốt cháy một ngày đầu tiên trước khi đủ sức “ăn chơi” cho thoả sức của tụi nó.

.....

76. Chương 76

Nắng đã bớt đi cái nóng nhưng màu sắc của bầu trời bắt đầu đậm dần...

Có nhiều khi tự hỏi rằng vì sao khi trời hạ nắng, bầu trời đậm màu hơn nhưng sức nóng từ mặt trời lại giảm đi. Liên hệ “không” thực tế hơn rằng khi đã biết được tình cảm của nhau, tại sao lại cảm thấy ngại ngùng hơn trước. Nó phải đối diện với hấn thế nào đây, cả hấn cũng vậy.

Cứ như thế khi không khí ẩm dần đi và cảm nhận được cái mát từ gió biển. Bầu trời chuyển sang một màu đỏ rực, hình ảnh đẹp này lại hiện ra như biển đang nuốt dần lấy mặt trời. Ở góc độ nào đó, những người đi trên biển chỉ hiện ra như một vật thể màu đen in bóng xuống cát biển, nhỏ bé nhưng tạo nên một điểm nhấn nếu đây là một bức tranh cho cảnh hoàng hôn chiều tà.

Phía xa hơn, cái hình ảnh quen thuộc nào đó lại hiện ra. Những gò đá, bóng dáng một ai đó với âm thanh đang dần dần chạy theo gió trong không khí, bay xa và đi vào lòng người, những ai đang có mặt tại bờ biển khi chiều đến thế này.

Mèo vẫn chưa tỉnh giấc vì mệt do phải đi xa đến như thế này. Nó thì đã tung tăng chạy ra bờ biển nghịch nước với bọn con Boo và Tiểu Quân.

Abbu mãi loay hoay ở quầy tiếp tân rồi lại chạy về phòng suốt.

Hướng về phía ấy, nó chẳng biết có chuyện gì xảy ra, nó quên bèn đi rằng hẳn đang bệnh nhưng không chịu nằm viện để điều trị. Rồi thì cứ mặc kệ vì bọn con Boo và Tiểu Quân đang hào hứng nghịch phá, bọn con gái lớp nó cũng vì đó mà chạy ra theo, tạo thành cái nhóm “phá làng” ở biển chiều đẹp và lãng mạn như thế này.

-Kenty, cậu ấy đang chơi đàn phải không?

Tiểu Quân nhìn về phía gò đá và đứng yên để có thể tập trung lắng nghe một chút âm thanh nào đó. Con Boo cũng vì thế mà hướng mắt về phía ấy với Tiểu Quân.

-Ừm, đúng là vậy, mà mày muốn biết thì lại đây mà xem cho rõ.

Và rồi thì con nhỏ “thật thà dễ nghe” này bước từng bước về hướng có những gò đá, nơi có người con trai một lần nữa muốn chìm mình vào không gian chỉ có cậu ta. Và cậu ta thì không mong muốn một lần nữa lại bị quấy rầy như khoảng những năm trước nữa.

Phía xa xa, gần những vách núi nhỏ, bọn 12A5 đang chơi đùa cùng nhau. Quả thật là lớp của bọn ấy rất đoàn kết không riêng gì là lớp nó. Nhắc đến thì chẳng rõ Abbu đã quên chuyện sẽ đòi lại công bằng cho thằng bạn mình chưa nhưng đằng nào thì bọn đấy cứ ở rành rành trước mắt như thế. Có muốn né cũng không được.

Chính nó cũng dự đoán được mọi chuyện tiếp theo cho nên cũng chừng vài tiếng nữa, khi trời thật sự tối đi, nó sẽ có một cuộc họp nhỏ với lớp của mình. Không phải vì nó là lớp trưởng mà là sự việc hôm ấy đều do nó mà ra.

Hoàng hôn đến lúc nào không hay biết...

Những bước chân chậm rãi hướng về phía gò đá...

Những lời nói đầu tiên để bắt đầu ột câu chuyện tình cảm khác...

... mọi chuyện đang đến ...

-Kenty à, mình có thể, ngồi nghe cậu đàn không?

Giọng nói cũng khá quen thuộc nhưng có lẽ là chưa nghe nhiều, tên Kenty vẫn đàn như chưa nghe những gì người đang đứng đằng sau mình nói.

-...

-Không được sao ?

Lại một lần nữa, đứa con gái này nghĩ rằng cậu ấy vẫn chưa nghe lời đề nghị ấy. Nhưng nếu đợi hỏi đến lần thứ ba không chừng sẽ bị cho là “điếc” mất. Kenty ngừng những phím đàn của mình là và quay mặt về phía đằng sau để có thể biết đó là ai.

Cậu ấy thở dài và nhận ra đây là ai rồi.

-Không thích.

Câu nói ấy, mà không, phải nói rằng chỉ là một cụm từ đơn giản chẳng tạo nên thành một câu nói nữa, Kenty từ chối Tiểu Quân, khiến con nhỏ như vừa bị một cú “sốc” nặng. Có cần phải lạnh nhạt đến thế không?

-Tại sao ?

Kenty thở dài và cảm thấy bức bối chẳng rõ lý do. Thật sự lúc này cậu ấy cần sự yên tĩnh, hiếm khi lại được cảm nhận “biển”, cảm nhận đầu đó hơi thở của mẹ và hình ảnh mẹ đang trở về với những tiếng đàn này.

77. Chương 77

Như khó chịu và bức bối rõ, cậu ấy một lần nữa không tiết kiệm lời nói và năng lượng cho đứa con gái đang thật sự muốn một lần tiếp cận cậu ấy.

-Đã bảo là không thích. Nếu cô muốn ngồi ở đây, tôi sẽ đi chỗ khác.

Cậu ấy không nặng lời hay găng giọng, chỉ đơn giản với những từ buông ra từ miệng, nhẹ nhàng nhưng như một con dao cứa vào lòng người khác.

Tiểu Quân gật nhẹ đầu như đã hiểu mọi chuyện. Con nhỏ lặng lẽ rời đi khi Kenty đã không còn quay lại nhìn con nhỏ nữa.

Trở về với chỗ bọn nó đang nghịch phá, Tiểu Quân ngồi đấy mà đào bới cát biển lên tạo thành một cái hố. Sóng biển chạy vào bờ và cái lỗ ấy lại dần dần được lấp đầy.

“... tình cảm của cậu như cái hố sâu này... ai có thể là sóng biển để dùng cát lấp đầy cái hố ấy... ? Nhưng chắc có lẽ, không phải là mình...”

Những suy nghĩ vẩn vơ từ Tiểu Quân, con nhỏ vừa bị “đuối” đi nói theo kiểu rành mạch nhất và để giảm nhẹ nỗi buồn, hành động ấy của Kenty như muốn mình thật sự yên không bị một ai xen vào.

Hoàng hôn cứ thế “đậm” màu hơn, biển lúc này càng lúc gió càng lớn và bọn nó đã không đủ kiên nhẫn chờ đến sáng mai. Cả bọn đã xô đẩy nhau xuống nước, nghịch phá và lòi cả giám thị ra xa để mặc sức tra tấn cho những ngày qua, ông ấy đã kỉ luật thẳng tay tụi nó.

-Thầy nhé, này là ngày nào cũng không chịu bỏ qua khi tụi em đi trễ có 1 phút nhé.

Nó vừa đưa ra một lý do thì cả bọn nhún ông ấy xuống nước rồi lại lòi lên.

-... mấy cái đứa này ...

-Thầy chết chắc với tụi em rồi. Tội nữa rằng là thầy không biết giảm nhẹ hình phạt cho tụi em, cứ bắt chép cả ngàn lần nội quy như thế thì 100 đứa như tụi em chép 3 ngày cũng chẳng kịp.

Lại bị chúng nó cho uống nước và suýt như thở chẳng kịp.

-Thầy... xin lỗi tụi em mà... huhu, thả thầy ra đi.

Nói cười khoái chí, con Boo thì nghênh ngang cầm cờ vẫy ra hiệu, một cái vẫy cờ là “lão giám thị” hưởng ngay một ngụm nước muối, haha. Tính ra thì bọn nó còn đang rất vui vẻ trước khi phải giải quyết vài chuyện với bọn A5 bên kia. Biết chắc rằng là sau trận này, chuyến du lịch sẽ chẳng vui vẻ nữa.

Hoàng hôn vẫn còn và tiếng đàn ấy vẫn còn. Bài hát quen thuộc, giai điệu ấy đã khiến con bé điều đứng, ngày trước cũng thế và bây giờ cũng vậy.

-Có thể ngồi cùng chứ ?

Giọng nói nhỏ nhẹ, đủ khác để cho tên con trai này phân biệt đây là ai. Nhưng rồi có lẽ cậu ấy mãi chìm vào cái thế giới riêng của mình, mãi thả hồn vào những giai điệu buồn này, không nhận ra được ai đang ở gần mình lúc này nữa.

Tiếng đàn ngừng lại một lần nữa, sự nổi giận thật sự lại hiện diện trong cậu ấy. Tức giận vì cậu ta cho rằng Tiểu Quân vẫn đang cố gắng muốn gần cậu ấy hơn.

-Đủ phiền rồi đấy. Cô không thể im lặng được hay sao HẢ?

Những từ ngữ đầu cậu ấy còn dùng những từ nhẹ nhàng, rồi khi kết thúc câu nói, Kenty không còn đủ kiên nhẫn và quay mặt lại găng giọng những từ ngữ cuối cùng ấy, những từ ngữ khiến trái tim ai đó gần như tan nát.

Ánh mắt ai đó rưng rưng, ánh mắt cậu ấy như ngạc nhiên và lúng túng vì những lời nói của mình. Không phải Tiểu Quân nữa, cậu ấy vô tình mắng ai đó rồi.

-Xin lỗi. Thật sự xin lỗi vì lại quấy rầy cậu.

Những bước chân vội vàng chạy đi, bàn tay cậu ấy đưa lên như muốn giữ lại, cổ họng như muốn nói gì đó nhưng,... người ta chạy đi rồi, còn làm gì được nữa. Trách mình vì sao lại nóng giận vô cớ mà trước giờ ít khi lại như thế.

... “ Mèo à... xin... lỗi...”...

Muộn rồi cậu ạ ! Mắng người ta như thế trong khi người ta chỉ vừa đặt chân ra biển thế này thì thật quá đáng đấy.

Mèo bỏ chạy về khách sạn, nơi con bé vừa đặt chân ra để tìm kiếm cậu ấy, thì lại bị cậu ấy “đuổi” về rồi. Mèo chẳng thèm khóc, chỉ biết chạy thật nhanh để không phải để mọi người chẳng biết con bé đang hiện diện ở biển lúc này.

.....

Ngày đầu tiên ở biển, chẳng có gì tốt đẹp với Mèo rồi. Chắc rằng cho đến sáng mai con bé chẳng buồn mà bước ra khỏi phòng đâu.

.

Mặt trời dần lặn đi, màu hồng đậm của bầu trời bắt đầu chuyển sang đen và rồi ai cũng biết, trời đã tối...

Kenty bước từng bước với cây đàn trên vai trở về phòng của mình. Những bước chân ấy đi ngang qua nơi phòng của tụi con gái, ánh mắt có vẻ muốn tìm kiếm nhưng rồi Kenty vội quay đi khi thấy Tiểu Quân từ trong phòng bước ra.

-Kenty à !

Con nhỏ gọi cậu ấy.

-...

-Xin lỗi chuyện lúc chiều nhé. Mình đã làm phiền cậu.

-...

Kenty đứng lại nghe cho hết câu nói ấy rồi lại tiếp tục bước, trở về phòng của bọn con trai.

.....

Những ánh đèn nhỏ ở trước mỗi căn phòng hướng ra biển bắt đầu sáng lên. Những ánh sáng nhỏ nhói trên những thân cây chung quanh khu vực này đủ khiến cho người ta có thể thấy được nước biển vẫn trong xanh mỗi khi xô vào bờ.

Gió đêm lại càng mát mẻ và thổi mạnh khiến tóc của bọn con gái cứ tung bay, những bọn hăng say chạy lòng vòng quây phá thì tóc lại rối bù lên. Trông tất cả đều vui vẻ tuy rằng hai lớp đều không chơi cùng nhau.

.../.....

-Boo à, sang phòng bọn con trai thông báo tám giờ tập trung ở biển nhé.

-Ừm, chờ chút để tắm xong đã, hehe. Nay thầy giám thị trông tội nghiệp hết sức.

Con Boo vẫn còn đang hưng phấn vì tham gia vào cái trò tra tấn thầy giám thị không thương tiếc. Con nhỏ vội mặc chiếc áo ấm vào, chẳng nghĩ rằng ở biển lại lạnh thế này nên tụi nó đều mang toàn quần sọt với áo thun thôi. Boo nhanh chóng đi bộ sang những phòng bên để gọi tập trung.

...

-Lạ thật, Zun à, mọi người đâu hết rồi, sao còn mình cậu vậy ?

Zun bước ra với gương mặt bơ phờ, có lẽ sốt cao.

-Tụi nó ngoài biển đấy, nói là đi ngắm trăng.

-Trời, trăng đâu mà giờ này. Mà sao thế, bộ bệnh sao?

-Ồ, ừm, đừng nói cho Quây biết nhé.

-Ừ, bệnh gì vậy?

-Sốt xuất huyết, chắc vài bữa nữa sẽ khỏi, đừng nói gì hết nhé.

-Ừm, biết rồi, vào nghỉ ngơi đi cho khỏe.

Boo có phần lo lắng vì trong lớp lại có đứa bệnh khi đi chơi thể này. Con nhỏ quay đi và Zun thì lại mò về giường để ngủ cho qua ngày, hẳn chẳng đủ sức đi đâu thậm chí là sang để nhìn mặt nó cho đỡ nhớ.

Boo lại tiếp tục đi bộ ra biển với gió lớn. Quần có vẻ ngắn nên nhìn con nhỏ co rúm lại với những bước chân chẳng bước nổi vì lạnh.

78. Chương 78

-Lạnh như thế, sao còn mặc đồ mát mẻ vậy?

Tên con trai không biết từ đâu tiến đến và đi cạnh Boo. Thằng con ông Hiệu Trưởng.

-Không cần anh quan tâm.

-Chà ! Cá tính nhỉ? Có thể đi cùng không?

-Đơn nhiên là... không rồi.

-Haha, này là đừng như thế chứ, tôi đã làm gì mà cô ghét tôi đến vậy?

-Chẳng thích nổi. Vậy thôi.

Tên Huy cười mỉm và vẫn bước những đi ngông ngang cạnh nhỏ Boo trong khi con nhỏ cố đi thật nhanh để khỏi phải đi cạnh cái tên chẳng ra gì như thế này.

-Sao cô lại không giữ lời nhỉ?

-Có lời gì mà phải giữ với anh.

-Chà chà, đừng có như thế chứ. Giữ thứ quan trọng nhất của con trai Hiệu Trưởng mà lại bảo là không giữ gì à?

-Con Hiệu Trưởng thì là gì? Đừng có đem ba cái tên lót ấy vào mà nói chuyện. Anh không có tên hay sao mà phải lấy tên cha mình đem vào vậy.

-Cô...

Chẳng mấy khi con Boo lại buồn miệng mà “đốp chát” với bọn con trai thế này. Ất rằng con nhỏ vẫn còn bực tức khi phải chính tay chạm vào cái tên như thế này.

-Đủ rồi đó. Tôi không muốn đi cùng anh.

-Thôi được rồi. Tôi không dài dòng nữa, sợi dây chuyền, nó rất quan trọng với tôi. Nếu đã không trả được thì cô là vật thể thân của nó đối với tôi đấy. Tạm biệt... con dâu của má tôi, haha.

-Cái gì, mới nói gì thế tên kia, bị điên rồi HẢẢẢ

Con Boo cứng người khi nghe tên Gia Huy thốt ra những lời chẳng thể nào hiểu được. Với cái tên này, con Boo phải nên cảnh giác hơn là mặc kệ. Tên ấy đi ra biển và phía phòng xa xa bên kia, bọn con gái lớp hẳn đang hí hửng ngồi ngoài sân rộng cùng chơi bài, ánh mắt chẳng mấy lạ nhưng thật sự khiến Boo không thích, con nhỏ thắng giải Miss Duyên Dáng đấy đang hần hần đôi mắt nhìn về phía Boo.

-Nhìn thì làm gì được nhau. Chẳng ai giành cái thắng khủng đó với cô đâu. Đúng là nhỏ Lan thua con này quả là không công bằng mà.

Boo lẩm bẩm rồi lại đi tiếp về phía biển, nơi bọn con trai lớp nó đang rủ nhau la cà rong chơi. Con nhỏ nhìn thấy, cả bọn ấy đều đi cùng nhau, có cả Kenty nữa, thay vì là cậu ấy kiếm một góc riêng chỉ dành ỉn h mới phải.

-Làm gì bây giờ, một tuần ở đây mà không gì chơi thế thì về cho rồi.

Bọn con trai than van vì chán, quả thật nhà trường vẫn chưa tính kĩ cho phần đi chơi này hay là có một tính toán bí mật nào khác. Hiện tại thầy giám thị vẫn chưa hé răng gì cho kế hoạch đi chơi, thậm chí là “lão” ấy còn đang nằm trong phòng của mình mà nhíp chân mở nhạc ỉn ỏi để mà nhảy nữa là...

-Chắc là sẽ có thôi. Trước mắt là, xử lý cái bọn con trai lớp bên kia. Tao không để mọi chuyện dễ dàng qua như thế, từ nhỏ đến lớn ngoài cái vụ bị nữ sinh đánh khi còn học cấp 1, chẳng ai dám làm cho nó đau.

Abbu thì khó lòng quên đi cái chuyện này. Quả thật phần Quậ bị đánh cũng khiến Abbu muốn làm rõ với bọn con gái, nhưng cậu ấy là con trai thì biết phải làm gì, mặc khác con Boo đã giúp một tay trước đó rồi, chính nó cũng tự đòi lại công bằng ỉn h mà.

-NÀY ! VỀ THÔI. CHÚNG TA CÓ MỘT CUỘC HỌP NHỎ, ABBUU ! GỌI MỌI NGƯỜI VỀ.

Tiếng con Boo hét lên từ đằng xa khiến bọn con trai giật cả mình. Phải công nhận cái “voice” của con này chẳng thua gì nó.

-NGHE RỒI CÔ NƯỞNG.

Thằng Abbu trả lời và cả bọn con trai cười khoái chí khi con Boo cứ nhảy lên nhảy xuống vẩy tay, sợ rằng chẳng ai thấy cái thân hình đồ sộ của mình hay sao ấy.

Mọi người bắt đầu tập trung ở trước sân cát rộng, được bao quanh bởi hàng rào gỗ. Bọn con trai nhanh chóng xếp ghế ra để bắt đầu cho cuộc họp gì đó từ lớp trưởng. Nó dạo này được cái bảo chi ai cũng nghe lời nên đỡ phải tốn nhiều sức lắm.

-Đe, đủ cả rồi chứ.

Nó từ trong phòng lon ton chạy ra sau khi đã lấy quần áo trong vali ra và treo vào tủ. Con Boo thì vào lấy khăn ẩm, chắc rằng lạnh quá vậy nên phải che bớt cái đùi lại cho đỡ lạnh ấy.

-Đủ rồi sếp, có gì muốn nói nào.

Abbu nhìn nó cười vì cũng lâu mới thấy nó hào hứng phấn khởi thế này. Ai mà đi cùng nó đợt biển kì trước mới biết nó thích biển đến nỗi trời nắng muốn nướng chín da mà nó thì ngong ngong đi lòng vòng ngoài biển mà chơi với nước.

-E hèm... Còn sáu ngày để chúng ta ăn chơi vậy nên điều mà Quậ muốn nói với mọi người là... đừng đem chuyện cũ ảnh hưởng đến chuyến đi vui vẻ này nhé. Chuyện gì đã qua hãy cho qua hết nhé.

-Ý Quậ nói là chuyện thanh toán nốt bọn con trai bên kia, đã đánh thằng Zun muốn chết lên chết xuống chứ gì.

Thằng Phương có lẽ cũng bức xúc không kém vì học sinh lớp mình từng bị hội đồng như thế lại im lặng cho qua mọi chuyện.

-Ừm. Là chuyện đó, chuyện này chỉ là cá nhân, vậy nên mọi người không phải quan tâm làm gì. Quậ không muốn mọi người mất vui và cả Zun cũng thế... Ừ mà ... Zun đâu rồi.

Cả bọn con trai nhìn nhau như dùng dằng ánh mắt từ nó. Abbu đành phải nói dối.

-À, tối hôm qua nó bảo là không ngủ được vậy nên nay chắc là mệt quá nên đã ngủ từ chiều rồi.

Câu nói ấy chẳng mấy gì là ám chỉ chuyện tối hôm qua, thậm chí là Abbu còn không biết chuyện gì đã xảy ra cơ mà. Thế mà lại khiến nó trở nên bồn chồn, lại còn cả lúng túng cả lên...

“Mình về nhà thờ lúc 9 giờ, làm gì mà cả đêm không ngủ được cơ chứ”.

Đây là thể nào cũng tưởng tượng hần mãi nghĩ về nó nên không ngủ được à xem.

Nó cố gắng gác việc riêng tư sang một bên và tiếp tục vấn đề lúc này.

-Vậy cuối cùng mọi người tính thế nào. Không thể để bọn con gái lớp mình bị ảnh hưởng được.

-...

Cả đám con gái im lặng. Đâu phải chỉ vì ham vui mà cả bọn lại chấp nhận để cái việc kia cho qua, bọn con gái im lặng coi như đồng tình với ý kiến bọn con trai rồi.

-Hỏi xem, mấy bạn nữ có thấy phiền không, nếu thật sự phiền thì bọn này sẽ tính chuyện ấy sau với bọn tụi nó.

Thằng Duy cũng lên tiếng vì tình hình hai bên đang khó xử. Một bên một mực muốn đập cho bên kia một trận hả tức, một bên thì vừa muốn bọn con trai lớp mình giải quyết cho xong, vừa lại sợ cuộc đi chơi này sẽ bị huỷ nếu giám thị phát hiện.

Con Boo không muốn tình hình này rồi rắc thêm dù biết là việc thằng Zun khó lòng bỏ qua, nhưng trước mắt, mọi chuyện muốn được diễn ra thì phải có tính toán hần hoi.

-Bọn mình không đồng ý.

Tụi con trai thở dài và đứng lên bỏ đi. Rồi thì Abbu đành phải kéo lại để cuộc họp diễn ra trọn vẹn.

-Vậy nhé, bên con gái đã nói là không muốn các cậu làm vậy. Hãy để chuyện này diễn ra sau khi buổi đi chơi kết thúc. Chưa có một hoạt động nào diễn ra vậy nên Quậy cũng như mọi người cũng không muốn nó kết thúc sớm mà, phải không?

Bọn con gái lại gật gù để vừa đồng ý, vừa xoa dịu sự bất bình trong lòng bọn con trai. Rồi thì nó cũng nói cho xong đoạn cuối để cuộc họp kết thúc và cả bọn được tự do hoạt động hoặc có thể đi ngủ để chuẩn bị tinh thần, thể chất cho ngày mai.

-Hứa nhé, nếu ai không làm đúng những gì mà mọi người đã nhất trí ở đây thì xem như chúng ta không phải là một tập thể. Buổi họp chỉ đơn giản vậy thôi, mọi người có thể giải tán. Mà nè, sáng mai chắc sẽ có hoạt động từ giám thị nên hãy tham gia hết mình nha.

Nó cười để giải toả bầu không khí ảm đạm lúc này. Bọn con trai bây giờ thì muốn đi ngay để khỏi phải bực bội chuyện phải đối mặt bên kia mà vẫn phải giả như mình chưa từng biết chuyện trước đó vậy.

Rồi hình như có vài thông tin bị “rò rỉ” sang lớp bên cạnh khi có một đứa bên lớp 12A5 vô tình nghe được cái buổi họp này...

Một ngày dần trôi qua, chúng nó đã không được chơi gì nhiều trong ngày hôm nay, nhưng không vì thế mà ngày mai cũng như thế.

Mọi người trở về phòng và mở đèn ngủ, kéo rèm và bắt đầu những trò nghịch ngợm vốn có từ trong máu của chúng nó rồi.

79. Chương 79

-Quậy à, haha, đừng coi, tao đập cho rớt giường bây giờ.

Căn phòng có giường đôi, ấy vậy mà cả bốn đứa tụi nó nằm chung một cái để giành chỗ giành gối với nhau. Mèo có vẻ đang rất buồn ngủ nên nhường lại cái khu đại chiến này cho 3 đứa còn lại, đi sang giường bên kia và trùm kín chăn từ đầu đến chân mà ngủ.

-Nó sao thế ?__ Con Boo hỏi với ánh mắt khó hiểu.

-Chắc là vẫn còn mệt, dạo này nó làm việc cật lực quá đó mà, còn mày nữa, trả gối cho tao nhanh lên coi!!!!!!!!!!!!!!...

Đấy rồi lại tiếp tục la hét quậy phá chẳng để ai ngủ được.

Bên phòng hán lúc này chẳng mấy vui vẻ như thế. Có lẽ vì Kenty và thằng Phương đã trùm kín chăn đi ngủ, còn Abbu thì cứ loay hoay khi thằng Zun không hạ sốt.

-Tao bảo một đứa trong bọn con gái qua chăm sóc mày nhé. Tao thật sự không biết làm cách nào, dù là có thuốc nhưng hiện trạng bây giờ không ổn đâu Zun à.

-Đã bảo là mấy bữa nữa sẽ hết mà. Mày gọi một đứa là cả bọn biết, mà như thế thì Quậy cũng biết biết không. Tao không muốn làm Quậy mất vui.

-Sao thế ?.... Đã xảy ra chuyện gì sao....

-...

-Không lẽ, mày và Quậy đã ?

-... Làm gì có, chưa gì mà đã...

Hắn ấp úng và rồi thôi không nói nữa, lại đắp kín chăn trong khi người hắn thì nóng như lửa đốt. Có lẽ hắn không muốn mọi người biết về chuyện này vì chính hắn vẫn chưa chính thức hỏi nó rằng là có đồng ý làm bạn gái hắn không cơ mà. Nó cũng biết điều đó, vậy nên nó không muốn mọi chuyện tiến triển quá nhanh, thay vì là để mọi thứ đến tự nhiên hơn. Vì lẽ đó nên chuyện hắn đang bệnh, nó cũng quên, chẳng buồn mà nhớ sang ngó hán như thế nào.

...

Đêm đến ... đã hơn mười hai giờ và thủy triều xuống...

Từ khách sạn mini nhìn ra, biển dường như xa hơn và trắng đã lên rồi. Trăng không được sáng, cũng không tròn, lại còn bị mây che khuất, ánh sáng mờ nhạt trên biển không đủ tạo nên một không khí đẹp lúc này. Vì lẽ đó, tất cả bọn con trai con gái của hai lớp đều đã đi ngủ cả. Chỉ còn mỗi lại vài người muốn có khoảng không gian riêng.

Lại một lần nữa...

Họ ôm ấp và trao cho nhau những nụ hôn trên biển. Cuồng nhiệt và như sự khao khát lẫn nhau, nếu giới hạn cho tình yêu lúc này là tuổi mười bảy, họ sẵn sàng làm những chuyện hơn cả như thế không chừng.

Tấm rèm được kéo lại và Boo thôi không giỡn với Quậy nữa. Con nhỏ đắp chăn lại và muốn đi ngủ trong khi cuộc chiến vẫn chưa thật sự kết thúc. Tiểu Quân cũng đã đuối nên đành ngủ luôn theo con Boo, mỗi nó thì chẳng biết phải làm gì nên thôi đành về giường và ngủ cùng Mèo.

Suy nghĩ của tụi nó... về đêm... xem chúng nó nghĩ gì đã.

... “ ... Lại hôn nhau, ôm ấp và thậm chí là sờ soạng đủ chỗ. Sao lại có gã con trai kinh khủng đến thế và lại có đứa con gái chấp nhận và “dâng” tất cả như thế. Thật là không biết họ còn làm gì hơn như thế nữa hay không... Ôi, những chuyện này, đáng lẽ không nên xem và cũng không nên tức làm gì...”...

... “ ... Chắc là hết thật rồi... Cậu ấy thừa biết mình sẽ đến và muốn ngồi cạnh. Không buồn từ chối và ném ình những lời nặng nề... Sao lại buồn thế này cơ chứ... hít... Có phải là đã được xem như ghét mình rồi không... Hoàng hôn... không phải lúc nào cũng đẹp. Ước được trải qua cảm giác bên cạnh cậu ấy một lần nữa, ở biển và cùng với hoàng hôn.....”...

... “ Mạnh mẽ lên Quân à, mày chỉ cần làm những gì mày có thể làm. Rồi thì cậu ấy cũng sẽ hiểu thôi. Cậu ấy từng bẻ mày mà, có nghĩa là chấp nhận phần nào đó rồi phải không. Ôi ! vớ vẩn quá, nhưng mà... dù thế nào mình vẫn muốn cậu ấm lại, như chính hoàng hôn vậy ...”...

... “ Cái tên ấy, có phải là cả đêm chỉ nghĩ đến chuyện đó mà không ngủ không vậy trời. Làm sao đây, có nên sang đó một lần không nhỉ. Mà không được, mình là con gái, chuyện hiển nhiên là không sang phòng con trai rồi. Mặc kệ, ngày mai có hoạt động ắt sẽ lộ mặt thôi, hehe. Nói thật thì... có chút... nhớ... “...

Bốn đứa nó ngủ đi là vừa, cứ nằm mà suy nghĩ vớ vẩn như thế mãi thì sáng mắt. Đã lỡ rồi thì hãy xem bọn con trai suy nghĩ gì, và về ai xem...

... “ ... Chắc là đang buồn. Họp cũng không thấy... như vậy cũng tốt, như vậy thì cô mới không bận tâm về tôi... Còn tôi thì ”...

... “ Không biết có đang nhớ mình không nhỉ, hay là đang hí hửng nghịch phá với bọn con gái không biết. Phải tự biết sang đây xem mình sống chết ra sao mới phải chứ, đã vậy thì không đứa nào được nói cho đến khi mình sắp chết, lúc ấy có hối hận cũng muộn rồi, haha.”...

Hắn cũng không được bình thường và thông minh cho lắm trong hoàn cảnh này. Có ai lại điên đến nỗi mong mình chết đi để cho ai đó hối hận không vậy trời. Chắc là có mà là truyện cổ tích trăm năm về trước thì may ra. Suy cho cùng, hắn vẫn lo rằng nó sẽ mãi vì lo cho hắn mà chẳng được vui vẻ với bạn bè, một phần rằng hắn tự biết mình sẽ khoẻ lại lúc này và tình trạng sốt thế này sẽ chẳng kéo dài lâu.

.....

.....

...

Thế mới biết vào cái tuổi này, tình yêu và tình bạn cứ vậy lấy nhau, tạo nên một mớ những lộn xộn trong cuộc sống. Có những hướng đi, những con đường đẹp được trải đầy hoa, hoặc là một ngã rẽ đẹp cho cuộc đời tụi nó. Nhưng cũng có những con đường không mấy đẹp, khó khăn và nhiều chướng ngại. Tụi nó phải làm cách nào mới tìm được con đường cho chính mình.

Rồi ngày mai đến, lại gặp nhau và tìm được niềm vui mới từ những ngày Tết sắp đến, tiếp theo đó sẽ là những ngày ôn tập cho cả “đồng” kì thi đang chờ trước mắt. Tương lai, những ngã ba đường, tụi nó phải chọn lựa đúng trước khi trở thành người trưởng thành thực sự.

Réttttt !!!!

Sáng tinh mơ, khi gà còn chưa kịp thức dậy thì ông thầy đã căng mông vận động cơ thể ở giữa bờ biển một mình. Lại còn thổi kèn nghe muốn điếc cả tai để gọi tập trung.

Tất cả mở mắt khi đồng hồ vẫn chưa đến năm giờ nữa. Dù gì thì nó cũng không có đủ sức dậy cho nổi. Cả đêm hôm qua mãi nằm nghĩ những chuyện không đâu, nay thì có muốn dậy sớm cũng không được. Mèo đánh thức mọi người và con Boo cũng cố mà mở mắt để ra tập trung theo lời giám thị.

.....

5 giờ 15 phút sáng ...

Biển vẫn còn mờ mờ ảo ảo dưới cái màu sắc đang chờ đợi nắng lên. Người ta thường gọi đây là bình minh và đẹp hơn nữa khi bình minh trên biển. Gió vẫn thổi như đúng cái tính chất tự nhiên rằng ở biển gió luôn lớn để có thể xô sóng vào bờ.

Bên bầu trời phía xa xa, mây đang dần dần “tránh chỗ” để dọn đường cho những tia nắng đầu tiên bắt đầu xuất hiện.

Tụi nó cùng nhau đứng chờ đợi gì đó từ bầu trời. Đây được coi như là một “phong trào lãng mạn” vậy đấy. Hắn không thể ra khỏi phòng và chỉ biết nằm nhìn về phía bầu trời qua lớp kính cửa sổ, ánh mắt tìm kiếm,... nó không ở đó.

Không gian êm đềm, chỉ nghe tiếng sóng biển và tiếng chim kêu theo bầy đàn khi bay ngang qua đây. Biển trong xanh dần khi ánh sáng ngày càng hiện rõ ra.

...

..... Nắng lên

Những tia nắng đầu tiên cho ngày mới, ngày đầu tiên tại nó đón bình minh trên biển. Chút gì đó hạnh phúc cho những gì đã cố gắng, hoạt động của trại xuân không quá khó với tại nó, nhưng nếu không có sự đầu tư về mọi thứ như thế, ắt gì bây giờ tại nó được ở đây, hihi.

Nó bắt đầu mắt nhắm mắt mở đi bộ ra chỗ mọi người đang đón bình minh lên. Đi lại và tựa đầu vào lưng Mèo, nó nhắm mắt và ngủ. Biết là sẽ bị chỉ trích nếu không tập trung, nhưng tập trung theo kiểu thế này giám thị cũng quăng nó luôn xuống biển.

Đấy thì không đợi lâu, ông thầy chạy lại và thế lưng cho Mèo. Đẩy nhẹ Mèo sang bên và đưa lưng mình vào. Xong thì ông bước từng bước ra biển, nó thì chẳng nghĩ nhiều cứ bước theo từng bước vì cái đầu nó cần cái điểm tựa từ cái lưng ấy mà.

Ááááá !!!!

Cả bọn phá lên cười khi ông thầy né sang một bên cho nó ụp cả người xuống nước.

-Haha, tỉnh chưa con, ngủ gì mà ngủ nhiều thế hả, há há.

Trời ạ, có ông thầy giám thị nào mà loi chơi và điên điên như thế không. Nó bị sặc nước và ngồi ho sặc sặc. Abbu cũng chẳng nhịn được cười nhưng rồi cũng chạy lại đỡ nó dậy.

-Có sao không? Đã buồn ngủ thì ở lại phòng đi, ai làm gì em đâu.

-AAAAAAA, để xem từ giờ đến hết tuần em có thể để cho thầy yên không.

Nó bực bội và la hét để trách khừ ông thầy. Ông thì chỉ biết nhăn răng cười xong thì bắt đầu tập trung mọi người. Nó chẳng thèm đi thay đồ và vào luôn buổi tập thể dục buổi sáng khi bình minh đang lên như thế này.

80. Chương 75

Chập 21: “Hoàng hôn trên biển vắng”.

Tiếng xe cộ ngoài phố thưa dần khi trời càng về đêm. Cũng đã hơn mười hai giờ rồi và nhà thờ cũng đã đóng cửa. Các sơ đã đi ngủ, riêng nó thì vẫn đang ngồi trên mái nhà để có thể ngắm trăng.

Tiếng sơ gọi:

-Ngủ thôi Quậy à, sáng mai chẳng phải sẽ đi sớm sao?

-Con biết rồi ạ, dì ngủ ngon.

Nó nói vọng xuống rồi vẫn ngồi yên trên đấy với cái tư thế bó chân, tựa cằm lên đầu gối. Quyển nhật kí trên tay nhưng nó không thể đọc được vì trời tối và mắt nó không đủ khả năng để lật từng trang mà đọc. Nó chợt nghĩ đến Abbu, đó như một kí ức đẹp và cũng chính Abbu làm nên kí ức đẹp đó.

Mỗi ngày trôi qua với nó chỉ luôn quanh quẩn trong cái vòng vây tình cảm này nên bây giờ với nó, nó chẳng còn biết mình đã hiểu được bao nhiêu và khoảng nào của cái gọi là “giá trị của tình yêu”.

Suy nghĩ về những gì vừa xảy ra, nếu bảo nó chỉ một lúc muốn biết cảm giác yêu là thế nào thì đó không phải sự thật. Và sự thật là nó biết mình thật sự đã thích hẳn, nụ hôn đó khiến nó thấy mình được trao tặng hạnh phúc và tìm được một chỗ dựa lớn cho tương lai. Nhưng rồi thì sao, nó rời xa chỗ dựa từ Abbu và thời gian nó bên cạnh Abbu, đó là trách nhiệm của cậu ấy sao. Nó cảm thấy mình như một đứa lợi dụng, khi đã tìm được tình yêu thật sự thì đã không còn màn đến người luôn bên cạnh và bảo vệ nó.

Rồi thì sao nữa, nó cũng phải chấp nhận thôi, điều bây giờ nó có thể làm cho Abbu là hãy thật hạnh phúc khi bên cạnh hắn mà thôi. Như chợt quên đi Zu, nó nhận ra thêm một điều nữa rằng là chuyện giữa Abbu và Zu như vẫn đang ở một chỗ không chuyển động và nếu chuyển động cũng theo dạng chạy trên một đường tròn. Một người cố đuổi theo còn một người thì cố trốn chạy. Có lẽ là do nó chưa biết gì về chuyện Zu

chính thức công nhận với chính tình cảm của con bé là nên dừng lại. Rồi thì mai đến, nó lại vẫn đối mặt với Abbu, suy nghĩ về Zu vẫn còn vì nó như từng nhiều lần cướp đi hạnh phúc của con bé.

Đi vào suy nghĩ của nó một chốc xem sao. Nó nghĩ gì vào lúc này và những gì nó phải chuẩn bị cho ngày mai...

... hạnh phúc ...

“... Có lẽ mình đã cảm nhận được hạnh phúc. Chờ đợi một năm dài, mình ngoài miệng nói là trốn tránh nhưng rồi mình cũng không thể nào thoát khỏi hấn.

Chúa à, hãy cho con biết đi, điểm uốn ấy ở đâu. Con từ một người không hề thích hấn và bây giờ lại như thế này, giai đoạn chuyển đổi ấy là ở đâu thế Chúa?

Giờ trong lòng lại trở nên rối bời, thà rằng con và hấn cứ như thế mãi, hơn là bây giờ tụi con đã hiểu suy nghĩ của nhau nhưng sao con lại trở nên không phải là con nữa. Có lẽ con dễ chịu trước mặt hấn hơn và chịu nghe lời hấn nói hơn, con sợ mình sẽ thành như vậy, rồi hấn sẽ chẳng thích con như vậy nữa.

... Ngày mai, và cả 6 ngày tiếp theo. Chúa hãy mở đường cho con nhé, hãy để con vẫn là chính con, không bị hấn cuốn vào dù lòng con khó có thể cưỡng lại được, Chúa ạ...”.

Nó trở về giường và nhanh chóng đi ngủ. Có lẽ ai khi nhận ra mình đã yêu ắt hấn sẽ luôn có được nỗi niềm gì đó hạnh phúc hay rằng tưởng tượng những điều tốt đẹp. Nhưng nó thì lại nghĩ theo một hướng khác, có lẽ nó bắt đầu yêu và cảm thấy được sự sợ hãi nào đó trong tương lai. Nhưng rồi mọi chuyện đều sẽ do tình cảm của hấn giải quyết mà thôi, mọi chuyện không phải chỉ từ một phía mà.

Hấn cũng đã chẳng khác nó. Lo sợ rằng đến một lúc nào đó, nó nhìn lại một quá khứ đã qua, nó nhận ra được rằng Abbu luôn là một chỗ dựa tốt. Còn hấn, hấn vẫn là một người chỉ mới chấp chững trong cái con đường có sự hiện diện của tình yêu mà thôi, hấn chưa hiểu hết và cũng không biết phải làm sao để có thể khiến nó thật sự hạnh phúc.

Chặng đường tình yêu quả thật dài và bước đến ngưỡng cửa yêu đã khó với tụi nó, và vượt qua mọi cản trở khác về sau lại là một cái khó khác nữa.

Thế giới vẫn như thế, không có gì thay đổi và sau một đêm dài, mặt trời lại bắt đầu mọc. Chợt như nghe tiếng sóng biển nhưng vẫn như xa vời...

Nó tỉnh giấc và nhận ra mình vừa rời khỏi một giấc mơ đẹp, có hấn ở đó và mọi người. Mọi thứ đều tốt đẹp và mọi người rất vui vẻ trong chuyến đi này. Nhưng có lẽ điều gì đó nó không thể nhớ chi tiết được, nó gặp lại một người nào đó rất thân thuộc nhưng chỉ vụt qua và biến mất trong suy nghĩ ấy. Bước chân xuống giường và chuẩn bị cho những khởi đầu của ngày mới.

Căn nhà nhỏ sau những tầng lầu cao... nhà Kenty.

-Hình như có ai đó đang đi qua đi lại trước cửa nhà mày.

Kenty bước ra gần cửa hơn để nhìn ra xem ai mà Zun vừa nhắc đến. Quả thật là có vài người mặt đồ đen đang đứng trước nhà cậu ta.

-Đi thôi.

Kenty đóng cửa nhà lại và cùng mang balô cùng Zun lên chiếc SSC.

...

Ra khỏi nhà và những ánh mắt ấy dõi theo Kenty, có lẽ như họ muốn tìm cậu ấy nhưng chưa kịp gọi thì Zun đã chạy vụt qua một cách nhanh chóng. Kenty, cậu ta chẳng thêm để mắt đến và chỉ biết nhắm mắt với cái tai nghe được mở “max”.

Hắn hôm nay trông không khá hơn vì bệnh của hắn khó mà hết nếu cứ đi ngoài đường hoài như thế này. Một tuần du lịch không biết có tốt đẹp với hắn hay không đây?

...

.....

Tàu tốc hành... 6 tiếng trôi qua và khi mặt trời đứng bóng...

Cảm giác như da mặt trở nên khô đi và căng đầy. Gió biển thật lớn và mang một mùi mặn của muối khiến lòng người trở nên bồn chồn và hào hứng muốn chạy ngay ra ngoài kia, lặn mình xuống nước để có thể cảm nhận được cái vị mặn ấy thật sự.

Nắng lên cao và điều đó đã ngăn đi những bước chân trên cát. Biển vắng và nơi này chỉ dành do hai lớp mà thôi. Mọi người tập trung theo thầy giám thị.

.....

-Thầy đã thay mặt cả trường để có thể dẫn dắt chuyến đi này. Hiệu Trưởng có dặn rằng thầy nên quản lí các em thật tốt và đơn nhiên sẽ như thế. Nhưng thầy sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì riêng tư của tụi em, dù là thế các em cũng phải ý thức được hành vi của mình đấy nhé. Giáo viên chủ nhiệm của hai lớp đều có công tác vậy nên mong các em có thể nghe và làm theo lời thầy cho thật đúng nhé. Trời bây giờ nắng cao, thầy nghĩ chúng ta nên ngủ một giấc trước khi ngắm biển chiều sau 1 chặng đường dài. Sáng mai, sẽ chẳng muộn cho việc tắm biển đúng không ?

..... Vâng thưa thầy

Cả hai lớp tách nhau và lớp trưởng mỗi lớp lên nhận những bảng chìa khoá của lớp mình. Nó nhanh chóng lấy nhanh 10 chiếc chìa khoá từ tay giám thị và dẫn cả bọn về khu khách sạn cách biển không quá 5 bước chân.

Nó, Mèo, Boo và Tiểu Quân cùng ở một phòng. Số còn lại cũng thế, gồm 4 người 1 phòng. Bên bọn con trai thì có hắn, Abbu, Kenty và thằng Phương chung một phòng. Chẳng mấy khi chúng nó ở gần nhau thế này, lại chỉ cần nằm trên giường ngẩng đầu cao lên 1 chút là có thể thấy được mặt nước biển rồi.

Ai về phòng nấy và đi nhanh vào giấc ngủ vì đã phải đi tàu tốc hành suốt cả buổi sáng, mặc khác ngày hôm qua phải dọn dẹp cái bãi chiến trường ở khu cắm trại như thế cơ mà.

Sau những chuyện xảy ra tối đêm qua, từ sáng cho đến bây giờ, nó né tránh ánh mắt từ hắn. Nó không hiểu vì sao nhưng có lẽ nó chưa quen việc nhìn hắn theo kiểu biết hắn đã thích mình, dù rằng cả hắn và nó đều chưa nói với nhau câu rằng “chúng ta trở thành những người yêu nhau nhé” hay là sao sao đó. Nhưng có lẽ cũng sẽ không lâu nữa đâu, hắn sẽ “tái khẩu” câu nói ấy 1 lần nữa sau cái lần cái hiệp ước tay bốn giữa anh em nhà hắn, nó và cả Abbu nữa.

Giấc ngủ dài mặc kệ rằng biển của tuần này chỉ dành cho các học sinh thắng giải của Ngũ Vương. Nhưng chắc là một tuần quá dài nên ngủ là biện pháp đốt cháy một ngày đầu tiên trước khi đủ sức “ăn chơi” cho thoả sức của tụi nó.

.....

81. Chương 76

Nắng đã bớt đi cái nóng nhưng màu sắc của bầu trời bắt đầu đậm dần...

Có nhiều khi tự hỏi rằng vì sao khi trời hạ nắng, bầu trời đậm màu hơn nhưng sức nóng từ mặt trời lại giảm đi. Liên hệ “không” thực tế hơn rằng khi đã biết được tình cảm của nhau, tại sao lại cảm thấy ngại ngùng hơn trước. Nó phải đối diện với hắn thế nào đây, cả hắn cũng vậy.

Cứ như thế khi không khí ám dần đi và cảm nhận được cái mát từ gió biển. Bầu trời chuyển sang một màu đỏ rực, hình ảnh đẹp này lại hiện ra như biển đang nuốt dần lấy mặt trời. Ở góc độ nào đó, những người

đi trên biển chỉ hiện ra như một vật thể màu đen in bóng xuống cát biển, nhỏ bé nhưng tạo nên một điểm nhấn nếu đây là một bức tranh cho cảnh hoàng hôn chiều tà.

Phía xa hơn, cái hình ảnh quen thuộc nào đó lại hiện ra. Những gò đá, bóng dáng một ai đó với âm thanh đang dần dần chạy theo gió trong không khí, bay xa và đi vào lòng người, những ai đang có mặt tại bờ biển khi chiều đến thế này.

Mèo vẫn chưa tỉnh giấc vì mệt do phải đi xa đến như thế này. Nó thì đã tung tăng chạy ra bờ biển nghịch nước với bọn con Boo và Tiểu Quân.

Abbu mãi loay hoay ở quầy tiếp tân rồi lại chạy về phòng suốt.

Hướng về phía ấy, nó chẳng biết có chuyện gì xảy ra, nó quên bèn đi rằng hần đang bệnh nhưng không chịu nằm viện để điều trị. Rồi thì cứ mặc kệ vì bọn con Boo và Tiểu Quân đang hào hứng nghịch phá, bọn con gái lớp nó cũng vì đó mà chạy ra theo, tạo thành cái nhóm “phá làng” ở biển chiều đẹp và lãng mạn như thế này.

-Kenty, cậu ấy đang chơi đàn phải không?

Tiểu Quân nhìn về phía gò đá và đứng yên để có thể tập trung lắng nghe một chút âm thanh nào đó. Con Boo cũng vì thế mà hướng mắt về phía ấy với Tiểu Quân.

-Ừm, đúng là vậy, mà mày muốn biết thì lại đây mà xem cho rõ.

Và rồi thì con nhỏ “thật thà dễ nghe” này bước từng bước về hướng có những gò đá, nơi có người con trai một lần nữa muốn chìm mình vào không gian chỉ có cậu ta. Và cậu ta thì không mong muốn một lần nữa lại bị quấy rầy như khoảng những năm trước nữa.

Phía xa xa, gần những vách núi nhỏ, bọn 12A5 đang chơi đùa cùng nhau. Quả thật là lớp của bọn ấy rất đoàn kết không riêng gì là lớp nó. Nhắc đến thì chẳng rõ Abbu đã quên chuyện sẽ đòi lại công bằng cho thằng bạn mình chưa nhưng đằng nào thì bọn đấy cứ ở rành rành trước mắt như thế. Có muốn né cũng không được.

Chính nó cũng dự đoán được mọi chuyện tiếp theo cho nên cũng chừng vài tiếng nữa, khi trời thật sự tối đi, nó sẽ có một cuộc họp nhỏ với lớp của mình. Không phải vì nó là lớp trưởng mà là sự việc hôm ấy đều do nó mà ra.

Hoàng hôn đến lúc nào không hay biết...

Những bước chân chậm rãi hướng về phía gò đá...

Những lời nói đầu tiên để bắt đầu ột câu chuyện tình cảm khác...

... mọi chuyện đang đến ...

-Kenty à, mình có thể, ngồi nghe cậu đàn không?

Giọng nói cũng khá quen thuộc nhưng có lẽ là chưa nghe nhiều, tên Kenty vẫn đàn như chưa nghe những gì người đang đứng đằng sau mình nói.

-...

-Không được sao ?

Lại một lần nữa, đứa con gái này nghĩ rằng cậu ấy vẫn chưa nghe lời đề nghị ấy. Nhưng nếu đợi hỏi đến lần thứ ba không chừng sẽ bị cho là “điếc” mất. Kenty ngừng những phím đàn của mình là và quay mặt về phía đằng sau để có thể biết đó là ai.

Cậu ấy thở dài và nhận ra đây là ai rồi.

-Không thích.

Câu nói ấy, mà không, phải nói rằng chỉ là một cụm từ đơn giản chẳng tạo nên thành một câu nói nữa, Kenty từ chối Tiểu Quân, khiến con nhỏ như vừa bị một cú “sốc” nặng. Có cần phải lạnh nhạt đến thế không?

-Tại sao ?

Kenty thở dài và cảm thấy bức bối chẳng rõ lý do. Thật sự lúc này cậu ấy cần sự yên tĩnh, hiếm khi lại được cảm nhận “biển”, cảm nhận đầu đó hơi thở của mẹ và hình ảnh mẹ đang trở về với những tiếng đàn này.

82. Chương 77

Như khó chịu và bức bối rõ, cậu ấy một lần nữa không tiết kiệm lời nói và năng lượng cho đứa con gái đang thật sự muốn một lần tiếp cận cậu ấy.

-Đã bảo là không thích. Nếu cô muốn ngồi ở đây, tôi sẽ đi chỗ khác.

Cậu ấy không nặng lời hay găng giọng, chỉ đơn giản với những từ buông ra từ miệng, nhẹ nhàng nhưng như một con dao cứa vào lòng người khác.

Tiểu Quân gật nhẹ đầu như đã hiểu mọi chuyện. Con nhỏ lặng lẽ rời đi khi Kenty đã không còn quay lại nhìn con nhỏ nữa.

Trở về với chỗ bọn nó đang nghịch phá, Tiểu Quân ngồi đây mà đào cát biển lên tạo thành một cái hồ. Sóng biển chạy vào bờ và cái lỗ ấy lại dần dần được lấp đầy.

“... tình cảm của cậu như cái hồ sâu này... ai có thể là sóng biển để dùng cát lấp đầy cái hồ ấy... ? Nhưng chắc có lẽ, không phải là mình...”

Những suy nghĩ vẩn vơ từ Tiểu Quân, con nhỏ vừa bị “đuối” đi nói theo kiểu rành mạch nhất và để giảm nhẹ nỗi buồn, hành động ấy của Kenty như muốn mình thật sự yên không bị một ai xen vào.

Hoàng hôn cứ thế “đậm” màu hơn, biển lúc này càng lúc gió càng lớn và bọn nó đã không đủ kiên nhẫn chờ đến sáng mai. Cả bọn đã xô đẩy nhau xuống nước, nghịch phá và lòi cả giám thị ra xa để mặc sức tra tấn cho những ngày qua, ông ấy đã kỉ luật thẳng tay tụi nó.

-Thầy nhé, này là ngày nào cũng không chịu bỏ qua khi tụi em đi trễ có 1 phút nhé.

Nó vừa đưa ra một lý do thì cả bọn nhún ông ấy xuống nước rồi lại lòi lên.

-... mấy cái đứa này ...

-Thầy chết chắc với tụi em rồi. Tội nữa rằng là thầy không biết giảm nhẹ hình phạt cho tụi em, cứ bắt chép cả ngàn lần nội quy như thế thì 100 đứa như tụi em chép 3 ngày cũng chẳng kịp.

Lại bị chúng nó cho uống nước và suýt như thở chẳng kịp.

-Thầy... xin lỗi tụi em mà... huhu, thả thầy ra đi.

Nói cười khoái chí, con Boo thì ngênh ngao cầm cờ vẫy ra hiệu, một cái vẫy cờ là “lão giám thị” hưởng ngay một ngụm nước muối, haha. Tính ra thì bọn nó còn đang rất vui vẻ trước khi phải giải quyết vài chuyện với bọn A5 bên kia. Biết chắc rằng là sau trận này, chuyến du lịch sẽ chẳng vui vẻ nữa.

Hoàng hôn vẫn còn và tiếng đàn ấy vẫn còn. Bài hát quen thuộc, giai điệu ấy đã khiến con bé điều đứng, ngày trước cũng thế và bây giờ cũng vậy.

-Có thể ngồi cùng chứ ?

Giọng nói nhỏ nhẹ, đủ khác để cho tên con trai này phân biệt đây là ai. Nhưng rồi có lẽ cậu ấy mãi chìm vào cái thế giới riêng của mình, mãi thả hồn vào những giai điệu buồn này, không nhận ra được ai đang ở gần mình lúc này nữa.

Tiếng đàn ngừng lại một lần nữa, sự nổi giận thật sự lại hiện diện trong cậu ấy. Tức giận vì cậu ta cho rằng Tiểu Quân vẫn đang cố gắng muốn gần cậu ấy hơn.

-Đủ phiền rồi đấy. Cô không thể im lặng được hay sao HẢ?

Những từ ngữ đầu cậu ấy còn dùng những từ nhẹ nhàng, rồi khi kết thúc câu nói, Kenty không còn đủ kiên nhẫn và quay mặt lại gồng giọng những từ ngữ cuối cùng ấy, những từ ngữ khiến trái tim ai đó gần như tan nát.

Ánh mắt ai đó rưng rưng, ánh mắt cậu ấy như ngạc nhiên và lúng túng vì những lời nói của mình. Không phải Tiểu Quân nữa, cậu ấy vô tình mắng ai đó rồi.

-Xin lỗi. Thật sự xin lỗi vì lại quấy rầy cậu.

Những bước chân vội vàng chạy đi, bàn tay cậu ấy đưa lên như muốn giữ lại, cổ họng như muốn nói gì đó nhưng,... người ta chạy đi rồi, còn làm gì được nữa. Trách mình vì sao lại nóng giận vô cớ mà trước giờ ít khi lại như thế.

... “ Mèo à... xin... lỗi...”...

Muộn rồi cậu ạ ! Máng người ta như thế trong khi người ta chỉ vừa đặt chân ra biển thế này thì thật quá đáng đấy.

Mèo bỏ chạy về khách sạn, nơi con bé vừa đặt chân ra để tìm kiếm cậu ấy, thì lại bị cậu ấy “đuổi” về rồi. Mèo chẳng thèm khóc, chỉ biết chạy thật nhanh để không phải để mọi người chẳng biết con bé đang hiện diện ở biển lúc này.

.....

Ngày đầu tiên ở biển, chẳng có gì tốt đẹp với Mèo rồi. Chắc rằng cho đến sáng mai con bé chẳng buồn mà bước ra khỏi phòng đâu.

.

Mặt trời dần lặn đi, màu hồng đậm của bầu trời bắt đầu chuyển sang đen và rồi ai cũng biết, trời đã tối...

Kenty bước từng bước với cây đàn trên vai trở về phòng của mình. Những bước chân ấy đi ngang qua nơi phòng của tụi con gái, ánh mắt có vẻ muốn tìm kiếm nhưng rồi Kenty vội quay đi khi thấy Tiểu Quân từ trong phòng bước ra.

-Kenty à !

Con nhỏ gọi cậu ấy.

-...

-Xin lỗi chuyện lúc chiều nhé. Mình đã làm phiền cậu.

-...

Kenty đứng lại nghe cho hết câu nói ấy rồi lại tiếp tục bước, trở về phòng của bọn con trai.

.....

Những ánh đèn nhỏ ở trước mỗi căn phòng hướng ra biển bắt đầu sáng lên. Những ánh sáng nhỏ nhói trên những thân cây chung quanh khu vực này đủ khiến cho người ta có thể thấy được nước biển vẫn trong xanh mỗi khi xô vào bờ.

Gió đêm lại càng mát mẻ và thổi mạnh khiến tóc của bọn con gái cứ tung bay, những bọn hăng say chạy lòng vòng quây phá thì tóc lại rối bù lên. Trông tất cả đều vui vẻ tuy rằng hai lớp đều không chơi cùng nhau.

.../.....

-Boo à, sang phòng bọn con trai thông báo tám giờ tập trung ở biển nhé.

-Ừm, chờ chút để tắm xong đã, hehe. Nay thầy giám thị trông tội nghiệp hết sức.

Con Boo vẫn còn đang hưng phấn vì tham gia vào cái trò tra tấn thầy giám thị không thương tiếc. Con nhỏ vội mặc chiếc áo ấm vào, chẳng nghĩ rằng ở biển lại lạnh thế này nên tụi nó đều mang toàn quần sọt với áo thun thôi. Boo nhanh chóng đi bộ sang những phòng bên để gọi tập trung.

...

-Lạ thật, Zun à, mọi người đâu hết rồi, sao còn mình cậu vậy ?

Zun bước ra với gương mặt bơ phờ, có lẽ sốt cao.

-Tụi nó ngoài biển đấy, nói là đi ngắm trăng.

-Trời, trăng đâu mà giờ này. Mà sao thế, bộ bệnh sao?

-Ồ, ừm, đừng nói cho Quây biết nhé.

-Ừ, bệnh gì vậy?

-Sốt xuất huyết, chắc vài bữa nữa sẽ khỏi, đừng nói gì hết nhé.

-Ừm, biết rồi, vào nghỉ ngơi đi cho khỏe.

Boo có phần lo lắng vì trong lớp lại có đứa bệnh khi đi chơi thể này. Con nhỏ quay đi và Zun thì lại mò về giường để ngủ cho qua ngày, hẳn chẳng đủ sức đi đâu thậm chí là sang để nhìn mặt nó cho đỡ nhớ.

Boo lại tiếp tục đi bộ ra biển với gió lớn. Quần có vẻ ngắn nên nhìn con nhỏ co rúm lại với những bước chân chẳng bước nổi vì lạnh.

83. Chương 78

-Lạnh như thế, sao còn mặc đồ mát mẻ vậy?

Tên con trai không biết từ đâu tiến đến và đi cạnh Boo. Thằng con ông Hiệu Trưởng.

-Không cần anh quan tâm.

-Chà ! Cá tính nhỉ? Có thể đi cùng không?

-Đơn nhiên là... không rồi.

-Haha, này là đừng như thế chứ, tôi đã làm gì mà cô ghét tôi đến vậy?

-Chẳng thích nổi. Vậy thôi.

Tên Huy cười mỉm và vẫn bước những đi ngông ngang cạnh nhỏ Boo trong khi con nhỏ cố đi thật nhanh để khỏi phải đi cạnh cái tên chẳng ra gì như thế này.

-Sao cô lại không giữ lời nhỉ?

-Có lời gì mà phải giữ với anh.

-Chà chà, đừng có như thế chứ. Giữ thứ quan trọng nhất của con trai Hiệu Trưởng mà lại bảo là không giữ gì à?

-Con Hiệu Trưởng thì là gì? Đừng có đem ba cái tên lót ấy vào mà nói chuyện. Anh không có tên hay sao mà phải lấy tên cha mình đem vào vậy.

-Cô...

Chẳng mấy khi con Boo lại buồn miệng mà “đốp chát” với bọn con trai thế này. Ất rằng con nhỏ vẫn còn bực tức khi phải chính tay chạm vào cái tên như thế này.

-Đủ rồi đó. Tôi không muốn đi cùng anh.

-Thôi được rồi. Tôi không dài dòng nữa, sợi dây chuyền, nó rất quan trọng với tôi. Nếu đã không trả được thì cô là vật thể thân của nó đối với tôi đấy. Tạm biệt... con dâu của má tôi, haha.

-Cái gì, mới nói gì thể tên kia, bị điên rồi HẢẢẢ

Con Boo cứng người khi nghe tên Gia Huy thốt ra những lời chẳng thể nào hiểu được. Với cái tên này, con Boo phải nên cảnh giác hơn là mặc kệ. Tên ấy đi ra biển và phía phòng xa xa bên kia, bọn con gái lớp hẳn đang hí hửng ngồi ngoài sân rộng cùng chơi bài, ánh mắt chẳng mấy lạ nhưng thật sự khiến Boo không thích, con nhỏ thắng giải Miss Duyên Dáng đây đang hần hần đôi mắt nhìn về phía Boo.

-Nhìn thì làm gì được nhau. Chẳng ai giành cái thắng khủng đó với cô đâu. Đúng là nhỏ Lan thua con này quả là không công bằng mà.

Boo lẩm bẩm rồi lại đi tiếp về phía biển, nơi bọn con trai lớp nó đang rủ nhau la cà rong chơi. Con nhỏ nhìn thấy, cả bọn ấy đều đi cùng nhau, có cả Kenty nữa, thay vì là cậu ấy kiếm một góc riêng chỉ dành ỉn hì mới phải.

-Làm gì bây giờ, một tuần ở đây mà không gì chơi thể thì về cho rồi.

Bọn con trai than van vì chán, quả thật nhà trường vẫn chưa tính kĩ cho phần đi chơi này hay là có một tính toán bí mật nào khác. Hiện tại thầy giám thị vẫn chưa hé răng gì cho kế hoạch đi chơi, thậm chí là “lão” ấy còn đang nằm trong phòng của mình mà nhíp chân mở nhạc ỉn ỏi để mà nhảy nữa là...

-Chắc là sẽ có thôi. Trước mắt là, xử lý cái bọn con trai lớp bên kia. Tao không để mọi chuyện dễ dàng qua như thế, từ nhỏ đến lớn ngoài cái vụ bị nữ sinh đánh khi còn học cấp 1, chẳng ai dám làm cho nó đau.

Abbu thì khó lòng quên đi cái chuyện này. Quả thật phần Quậy bị đánh cũng khiến Abbu muốn làm rõ với bọn con gái, nhưng cậu ấy là con trai thì biết phải làm gì, mặc khác con Boo đã giúp một tay trước đó rồi, chính nó cũng tự đòi lại công bằng ỉn hì mà.

-NÀY ! VỀ THÔI. CHÚNG TA CÓ MỘT CUỘC HỌP NHỎ, ABBUU ! GỌI MỌI NGƯỜI VỀ.

Tiếng con Boo hét lên từ đằng xa khiến bọn con trai giật cả mình. Phải công nhận cái “voice” của con này chẳng thua gì nó.

-NGHE RỒI CÔ NƯỞNG.

Thằng Abbu trả lời và cả bọn con trai cười khoái chí khi con Boo cứ nhảy lên nhảy xuống vẫy tay, sợ rằng chẳng ai thấy cái thân hình đồ sộ của mình hay sao ấy.

Mọi người bắt đầu tập trung ở trước sân cát rộng, được bao quanh bởi hàng rào gỗ. Bọn con trai nhanh chóng xếp ghế ra để bắt đầu cho cuộc họp gì đó từ lớp trưởng. Nó dạo này được cái bảo chi ai cũng nghe lời nên đỡ phải tốn nhiều sức lắm.

-De, đủ cả rồi chứ.

Nó từ trong phòng lon ton chạy ra sau khi đã lấy quần áo trong vali ra và treo vào tủ. Con Boo thì vào lấy khăn ẩm, chắc rằng lạnh quá vậy nên phải che bớt cái đùi lại cho đỡ lạnh ấy.

-Đủ rồi sắp, có gì muốn nói nào.

Abbu nhìn nó cười vì cũng lâu mới thấy nó hào hứng phấn khởi thế này. Ai mà đi cùng nó đợt biển kì trước mới biết nó thích biển đến nỗi trời nắng muốn nướng chín da mà nó thì ngông ngông đi lòng vòng ngoài biển mà chơi với nước.

-E hèm... Còn sáu ngày để chúng ta ăn chơi vậy nên điều mà Quậy muốn nói với mọi người là... đừng đem chuyện cũ ảnh hưởng đến chuyện đi vui về này nhé. Chuyện gì đã qua hãy cho qua hết nhé.

-Ý Quậy nói là chuyện thanh toán nốt bọn con trai bên kia, đã đánh thẳng Zun muốn chết lên chết xuống chứ gì.

Thằng Phương có lẽ cũng bức xúc không kém vì học sinh lớp mình từng bị hội đồng như thế lại im lặng cho qua mọi chuyện.

-Ừm. Là chuyện đó, chuyện này chỉ là cá nhân, vậy nên mọi người không phải quan tâm làm gì. Quậy không muốn mọi người mất vui và cả Zun cũng thế... Ừa mà ... Zun đâu rồi.

Cả bọn con trai nhìn nhau như đùng đảy ánh mắt từ nó. Abbu đành phải nói dối.

-À, tối hôm qua nó bảo là không ngủ được vậy nên nay chắc là mệt quá nên đã ngủ từ chiều rồi.

Câu nói ấy chẳng mấy gì là ám chỉ chuyện tối hôm qua, thậm chí là Abbu còn không biết chuyện gì đã xảy ra cơ mà. Thế mà lại khiến nó trở nên bồn chồn, lại còn cả lúng túng cả lên...

“Mình về nhà thờ lúc 9 giờ, làm gì mà cả đêm không ngủ được cơ chứ”.

Đây là thể nào cũng tưởng tượng hấn mãi nghĩ về nó nên không ngủ được à xem.

Nó cố gắng gác việc riêng tư sang một bên và tiếp tục vấn đề lúc này.

-Vậy cuối cùng mọi người tính thế nào. Không thể để bọn con gái lớp mình bị ảnh hưởng được.

-...

Cả đám con gái im lặng. Đâu phải chỉ vì ham vui mà cả bọn lại chấp nhận để cái việc kia cho qua, bọn con gái im lặng coi như đồng tình với ý kiến bọn con trai rồi.

-Hỏi xem, mấy bạn nữ có thấy phiền không, nếu thật sự phiền thì bọn này sẽ tính chuyện ấy sau với bọn tụi nó.

Thằng Duy cũng lên tiếng vì tình hình hai bên đang khó xử. Một bên một mực muốn đập cho bên kia một trận hả tức, một bên thì vừa muốn bọn con trai lớp mình giải quyết cho xong, vừa lại sợ cuộc đi chơi này sẽ bị huỷ nếu giám thị phát hiện.

Con Boo không muốn tình hình này rồi rắc thêm dầu biết là việc thằng Zun khó lòng bỏ qua, nhưng trước mắt, mọi chuyện muốn được diễn ra thì phải có tính toán hấn hoi.

-Bọn mình không đồng ý.

Tụi con trai thở dài và đứng lên bỏ đi. Rồi thì Abbu đành phải kéo lại để cuộc họp diễn ra trọn vẹn.

-Vậy nhé, bên con gái đã nói là không muốn các cậu làm vậy. Hãy để chuyện này diễn ra sau khi buổi đi chơi kết thúc. Chưa có một hoạt động nào diễn ra vậy nên Quậy cũng như mọi người cũng không muốn nó kết thúc sớm mà, phải không?

Bọn con gái lại gật gù để vừa đồng ý, vừa xoa dịu sự bất bình trong lòng bọn con trai. Rồi thì nó cũng nói cho xong đoạn cuối để cuộc họp kết thúc và cả bọn được tự do hoạt động hoặc có thể đi ngủ để chuẩn bị tinh thần, thể chất cho ngày mai.

-Hứa nhé, nếu ai không làm đúng những gì mà mọi người đã nhất trí ở đây thì xem như chúng ta không phải là một tập thể. Buổi họp chỉ đơn giản vậy thôi, mọi người có thể giải tán. Mà nè, sáng mai chắc sẽ có hoạt động từ giám thị nên hãy tham gia hết mình nha.

Nó cười để giải toả bầu không khí ảm đạm lúc này. Bọn con trai bây giờ thì muốn đi ngay để khỏi phải bức bối chuyện phải đối mặt bọn bên kia mà vẫn phải giả như mình chưa từng biết chuyện trước đó vậy.

Rồi hình như có vài thông tin bị “rò rỉ” sang lớp bên cạnh khi có một đứa bên lớp 12A5 vô tình nghe được cái buổi họp này...

Một ngày dần trôi qua, chúng nó đã không được chơi gì nhiều trong ngày hôm nay, nhưng không vì thế mà ngày mai cũng như thế.

Mọi người trở về phòng và mở đèn ngủ, kéo rèm và bắt đầu những trò nghịch ngợm vốn có từ trong máu của chúng nó rồi.

84. Chương 79

-Quậy à, haha, đừng coi, tao đập cho rớt giường bây giờ.

Căn phòng có giường đôi, ấy vậy mà cả bốn đứa tụi nó nằm chung một cái để giành chỗ giành gối với nhau. Mèo có vẻ đang rất buồn ngủ nên nhường lại cái khu đại chiến này cho 3 đứa còn lại, đi sang giường bên kia và trùm kín chắn từ đầu đến chân mà ngủ.

-Nó sao thế ? _ Con Boo hỏi với ánh mắt khó hiểu.

-Chắc là vẫn còn mệt, dạo này nó làm việc cật lực quá đó mà, còn mày nữa, trả gối cho tao nhanh lên coi!!!!!!!!!!!!!!...

Đấy rồi lại tiếp tục la hét quậy phá chẳng để ai ngủ được.

Bên phòng hắt hắt lúc này chẳng mấy vui vẻ như thế. Có lẽ vì Kenty và thằng Phương đã trùm kín chắn đi ngủ, còn Abbu thì cứ loay hoay khi thằng Zun không hạ sốt.

-Tao bảo một đứa trong bọn con gái qua chăm sóc mày nhé. Tao thật sự không biết làm cách nào, dù là có thuốc nhưng hiện trạng bây giờ không ổn đâu Zun à.

-Đã bảo là mấy bữa nữa sẽ hết mà. Mày gọi một đứa là cả bọn biết, mà như thế thì Quậy cũng biết biết không. Tao không muốn làm Quậy mất vui.

-Sao thế ?.... Đã xảy ra chuyện gì sao....

-...

-Không lẽ, mày và Quậy đã ?

-... Làm gì có, chưa gì mà đã...

Hắn ấp úng và rồi thôi không nói nữa, lại đắp kín chắn trong khi người hắn thì nóng như lửa đốt. Có lẽ hắn không muốn mọi người biết về chuyện này vì chính hắn vẫn chưa chính thức hỏi nó rằng là có đồng ý làm bạn gái hắn không cơ mà. Nó cũng biết điều đó, vậy nên nó không muốn mọi chuyện tiến triển quá nhanh, thay vì là để mọi thứ đến tự nhiên hơn. Vì lẽ đó nên chuyện hắn đang bệnh, nó cũng quên, chẳng buồn mà nhớ sang nó ngủ hắt hắt như thế nào.

...

Đêm đến ... đã hơn mười hai giờ và thủy triều xuống...

Từ khách sạn mini nhìn ra, biển dường như xa hơn và trăng đã lên rồi. Trăng không được sáng, cũng không tròn, lại còn bị mây che khuất, ánh sáng mờ nhạt trên biển không đủ tạo nên một không khí đẹp lúc này. Vì lẽ đó, tất cả bọn con trai con gái của hai lớp đều đã đi ngủ cả. Chỉ còn mỗi lại vài người muốn có khoảng không gian riêng.

Lại một lần nữa...

Họ ôm ấp và trao cho nhau những nụ hôn trên biển. Cuồng nhiệt và như sự khao khát lẫn nhau, nếu giới hạn cho tình yêu lúc này là tuổi mười bảy, họ sẵn sàng làm những chuyện hơn cả như thế không chừng.

Tầm rèm được kéo lại và Boo thôi không giỡn với Quậy nữa. Con nhỏ đắp chăn lại và muốn đi ngủ trong khi cuộc chiến vẫn chưa thật sự kết thúc. Tiểu Quân cũng đã đuối nên đành ngủ luôn theo con Boo, mỗi nó thì chẳng biết phải làm gì nên thôi đành về giường và ngủ cùng Mèo.

Suy nghĩ của tụi nó... về đêm... xem chúng nó nghĩ gì đã.

... “... Lại hôn nhau, ôm ấp và thậm chí là sờ soạng đủ chỗ. Sao lại có gã con trai kinh khủng đến thế và lại có đứa con gái chấp nhận và “dâng” tất cả như thế. Thật là không biết họ còn làm gì hơn như thế nữa hay không... Ôi, những chuyện này, đáng lẽ không nên xem và cũng không nên tức làm gì...”...

... “... Chắc là hết thật rồi... Cậu ấy thừa biết mình sẽ đến và muốn ngồi cạnh. Không buồn từ chối và ném ình những lời nặng nề... Sao lại buồn thế này cơ chứ... hít... Có phải là đã được xem như ghét mình rồi không... Hoàng hôn... không phải lúc nào cũng đẹp. Ước được trải qua cảm giác bên cạnh cậu ấy một lần nữa, ở biển và cùng với hoàng hôn.....”...

... “Mạnh mẽ lên Quân à, mày chỉ cần làm những gì mày có thể làm. Rồi thì cậu ấy cũng sẽ hiểu thôi. Cậu ấy từng bế mày mà, có nghĩa là chấp nhận phần nào đó rồi phải không. Ôi ! vợ vẫn quá, nhưng mà... dù thế nào mình vẫn muốn cậu ấm lại, như chính hoàng hôn vậy ...”...

... “Cái tên ấy, có phải là cả đêm chỉ nghĩ đến chuyện đó mà không ngủ không vậy trời. Làm sao đây, có nên sang đó một lần không nhỉ. Mà không được, mình là con gái, chuyện hiển nhiên là không sang phòng con trai rồi. Mặc kệ, ngày mai có hoạt động ắt sẽ lộ mặt thôi, hehe. Nói thật thì... có chút... nhớ...”...

Bốn đứa nó ngủ đi là vừa, cứ nằm mà suy nghĩ vợ vẫn như thế mãi thì sáng mắt. Đã lỡ rồi thì hãy xem bọn con trai suy nghĩ gì, và về ai xem...

... “... Chắc là đang buồn. Họp cũng không thấy... như vậy cũng tốt, như vậy thì cô mới không bận tâm về tôi... Còn tôi thì”...

... “Không biết có đang nhớ mình không nhỉ, hay là đang hí hửng nghịch phá với bọn con gái không biết. Phải tự biết sang đây xem mình sống chết ra sao mới phải chứ, đã vậy thì không đứa nào được nói cho đến khi mình sắp chết, lúc ấy có hối hận cũng muộn rồi, haha...”...

Hắn cũng không được bình thường và thông minh cho lắm trong hoàn cảnh này. Có ai lại điên đến nỗi mong mình chết đi để cho ai đó hối hận không vậy trời. Chắc là có mà là truyện cổ tích trăm năm về trước thì may ra. Suy cho cùng, hắn vẫn lo rằng nó sẽ mãi vì lo cho hắn mà chẳng được vui vẻ với bạn bè, một phần rằng hắn tự biết mình sẽ khoẻ lại lúc này và tình trạng sốt thế này sẽ chẳng kéo dài lâu.

.....

.....

...

Thế mới biết vào cái tuổi này, tình yêu và tình bạn cứ vậy lấy nhau, tạo nên một mớ những lộn xộn trong cuộc sống. Có những hướng đi, những con đường đẹp được trải đầy hoa, hoặc là một ngã rẽ đẹp cho cuộc đời tội nó. Nhưng cũng có những con đường không mấy đẹp, khó khăn và nhiều chướng ngại. Tội nó phải làm cách nào mới tìm được con đường cho chính mình.

Rồi ngày mai đến, lại gặp nhau và tìm được niềm vui mới từ những ngày Tết sắp đến, tiếp theo đó sẽ là những ngày ôn tập cho cả “đồng” kì thi đang chờ trước mắt. Tương lai, những ngã ba đường, tội nó phải chọn lựa đúng trước khi trở thành người trưởng thành thực sự.

Réttttt !!!!

Sáng tinh mơ, khi gà còn chưa kịp thức dậy thì ông thầy đã căng mông vận động cơ thể ở giữa bờ biển một mình. Lại còn thổi kèn nghe muốn điếc cả tai để gọi tập trung.

Tất cả mở mắt khi đồng hồ vẫn chưa đến năm giờ nữa. Dù gì thì nó cũng không có đủ sức dậy cho nổi. Cả đêm hôm qua mãi nằm nghĩ những chuyện không đâu, nay thì có muốn dậy sớm cũng không được. Mèo đánh thức mọi người và con Boo cũng cố mà mở mắt để ra tập trung theo lời giám thị.

.....

5 giờ 15 phút sáng ...

Biển vẫn còn mờ mờ ảo ảo dưới cái màu sắc đang chờ đợi nắng lên. Người ta thường gọi đây là bình minh và đẹp hơn nữa khi bình minh trên biển. Gió vẫn thổi như đúng cái tính chất tự nhiên rằng ở biển gió luôn lớn để có thể xô sóng vào bờ.

Bên bầu trời phía xa xa, mây đang dần dần “tránh chỗ” để dọn đường cho những tia nắng đầu tiên bắt đầu xuất hiện.

Tụi nó cùng nhau đứng chờ đợi gì đó từ bầu trời. Đây được coi như là một “phong trào lãng mạn” vậy đấy. Hấn không thể ra khỏi phòng và chỉ biết nằm nhìn về phía bầu trời qua lớp kính cửa sổ, ánh mắt tìm kiếm,... nó không ở đó.

Không gian êm đềm, chỉ nghe tiếng sóng biển và tiếng chim kêu theo bầy đàn khi bay ngang qua đây. Biển trong xanh dần khi ánh sáng ngày càng hiện rõ ra.

...

..... Nắng lên

Những tia nắng đầu tiên cho ngày mới, ngày đầu tiên tụi nó đón bình minh trên biển. Chút gì đó hạnh phúc cho những gì đã cố gắng, hoạt động của trại xuân không quá khó với tụi nó, nhưng nếu không có sự đầu tư về mọi thứ như thế, ắt gì bây giờ tụi nó được ở đây, hihi.

Nó bắt đầu mất nhắm mắt mở đi bộ ra chỗ mọi người đang đón bình minh lên. Đi lại và tựa đầu vào lưng Mèo, nó nhắm mắt và ngủ. Biết là sẽ bị chỉ trích nếu không tập trung, nhưng tập trung theo kiểu thế này giám thị cũng quăng nó luôn xuống biển.

Đấy thì không đợi lâu, ông thầy chạy lại và thế lưng cho Mèo. Đấy nhẹ Mèo sang bên và đưa lưng mình vào. Xong thì ông bước từng bước ra biển, nó thì chẳng nghĩ nhiều cứ bước theo từng bước vì cái đầu nó cần cái điểm tựa từ cái lưng ấy mà.

Ááááá !!!!

Cả bọn phá lên cười khi ông thầy né sang một bên cho nó ụp cả người xuống nước.

-Haha, tỉnh chưa con, ngủ gì mà ngủ nhiều thế hả, há há.

Trời ạ, có ông thầy giám thị nào mà loi chơi và điên điên như thế không. Nó bị sặc nước và ngồi ho sặc sặc. Abbu cũng chẳng nhận được cười nhưng rồi cũng chạy lại đỡ nó dậy.

-Có sao không? Đã buồn ngủ thì ở lại phòng đi, ai làm gì em đâu.

-AAAAAAA, để xem từ giờ đến hết tuần em có thể để cho thầy yên không.

Nó bực bội và la hét để trách khừ ông thầy. Ông thì chỉ biết nhăn răng cười xong thì bắt đầu tập trung mọi người. Nó chẳng thèm đi thay đồ và vào luôn buổi tập thể dục buổi sáng khi bình minh đang lên như thế này.

85. Chương 80

..... 1.... 2.... 3.... 4.... 5....6.... 7....8

.....2....2.....3.....4.....5.....6.....7.....8.....

Nó quơ qua quơ lại chẳng thèm tập cho đàn hoàng, trong khi bọn còn lại thì đang hào hứng và phấn khích tập đúng nhịp.

Mèo trông không được vui nhưng không tỏ vẻ là đang buồn. Con bé chỉ làm những gì mọi người đang làm, chẳng nhìn quanh để tìm kiếm ai cả, dù là có người muốn bắt lấy ánh mắt, muốn tìm kiếm ánh mắt từ con bé để nói lên điều gì đó.

Rồi thì cái trò tập thể dục buổi sáng cũng kết thúc. Ông thầy tập trung mọi người theo hàng, theo 2 lớp và bắt đầu phổ biến những gì tụi nó cần làm trong ngày hôm nay. Giải trí và nghịch phá đúng chất của một học sinh.

-Cứ coi thầy như là bạn. Và dù là bạn nhưng phải nghe lời thầy, nên suy cho cùng thầy vẫn là thầy của tụi em, haha.

... ..

Cả bọn xì xào khi nghe cái lời phát biểu chẳng mấy có vốn từ ông thầy. Lại bắt đầu huyền thuyên về cái chuyện phải tập trung đúng giờ dù đây là đi chơi chứ không phải trong trường học.

-Hoạt động của hôm nay sẽ là ... mỗi lớp, hãy chụp một trăm tấm ảnh về cảnh biển, đồi núi, bầu trời, mọi thứ, cũng có thể là ảnh chụp của lớp em. Cho đến trưa nay, thầy sẽ nhận lại máy ảnh từ hai bên. Sẽ có một cuộc chấm điểm. Đội thắng sẽ được dùng cơm trưa, đội còn lại rất tiếc, chỉ có thể ăn phần còn lại mà thôi. Vì vậy hãy cố gắng nhé các em.

Ông thầy lấy ra trong túi 2 chiếc máy ảnh đưa cho hai lớp trưởng của hai lớp rồi sau đó giải tán đám đông. Cả bọn mỗi lớp tụ họp lại để bàn tính cho kế hoạch từ sáng tinh mơ đã được giao và điều lo ngại nhất rằng là tụi nó sẽ chẳng được dùng tiền mua đồ ăn nếu thua cuộc, mà phải ăn những gì đội kia ăn còn dư lại. Quả thật dù là đi chơi thì cũng tàn nhẫn chẳng kém gì là thi thố tại trường, Hiệu Trưởng thật biết “nghĩ” cho học sinh đây, haha.

Tất cả giải tán để vui chơi, lớp nó cái công việc chụp ảnh giao lại cho bọn con gái. Bọn con trai thì đã sẵn sàng lột áo và bay thẳng xuống nước rồi.

..... Á..... Đây.... Dừng Lại.....

Bọn con gái lúc này cũng bị lôi xuống biển và không còn gì để từ chối việc tắm biển như thế này. Nó thì vẫn không muốn xuống vì bây giờ nó thấy được sự khác lạ gì đó từ hôm qua cho đến hôm nay. Nó gọi Abbu lại trong khi thằng ấy đang bị cả bọn nhấn nước trông tội không đỡ được.

-ABBUUUUU !!

-ANH NGHE, CHỜ CHÚT,.... Tụi bây tha cho tao...

Abbu nhanh chóng né tránh và xô bọn còn lại té xuống nước, rồi chạy về hướng nó.

-Zun, đừng bảo là hấn lại ngủ nhé?

-... Ồ... ừm... chắc là nó ngủ chưa dậy rồi. Chút nữa nó ra bây giờ đó mà.

Con Boo từ sau đi về hướng của Abbu và nó...

-Giấu làm gì nữa, nếu cứ thế này thì Zun sẽ nặng đấy._ Con Boo quay mặt về hướng nó_ Zun bị sốt xuất huyết, mày biết mà phải không, bảo là hết nhưng tao thấy là đang nặng lên đó.

-...

Nó chột như đông cứng lại và ngừng thở đi vì chột nhớ ra rằng hấn đang bệnh chứ chẳng phải do hấn không muốn vui chơi cùng mọi người và gặp nó. Abbu cắn môi vì một phần cũng rất muốn nói ra, nhưng Zun thì một mực không cho cậu ấy nói.

Nó chạy về phía khách sạn theo quán tính, nó giận chính mình rằng là chẳng một lần chịu “xuống nước” để sang phòng hấn. Dù gì thì bây giờ ai nói gì thì nói, nó vẫn thấy lo dù nó biết nếu cả hai cứ gần nhau thế này thì mọi người cũng sẽ biết chúng nó đã có gì với nhau rồi.

Boo đặt tay lên vai Abbu như bảo cậu ấy yên tâm, Quậy cũng không đơn giản chỉ biết chơi đùa và nghịch phá mà không biết quan tâm đến mọi người xung quanh.

-Chắc là đã hiểu đôi phần rồi. Zun không muốn cho Quậy biết, và ánh mắt của Quậy chứng tỏ nó đang rất lo lắng.... hình như ...

-Không cần phải hình như đâu. Là sự thật.

Abbu nuốt nghẹn dù rằng cậu ấy đã tập chấp nhận nhiều lần rồi. Nhưng kể từ bây giờ, chứng kiến hằng ngày như thế chẳng biết rằng cậu ấy có thể chịu đựng được hay không.

Rầm !!

Hắn nhú mảy vì âm thanh lớn từ cánh cửa phát ra nhưng mắt hắn vẫn không mở nổi vì hắn thật sự chẳng còn sức lực nào cả. Nó đứng và quan sát hắn trong sắc thái vô hồn. Gương mặt người con trai nhợt nhạt, đôi mày cứ dính vào nhau và vùng da trên trán nhăn lại. Chấn đấp kín người dù trời lúc này chẳng còn lạnh nữa. Lo lắng, nỗi lo lắng đang xâm nhập vào sâu trong tâm trí nó.

Nó đi gần lại với hắn và sờ trán hắn.

-Nóng quá !

Cửa lại một lần nữa được mở ra, nó chạy thật nhanh ra quầy để có thể giải quyết tình hình lúc này.

Để hiểu được một ai đó khi yêu thì hãy xem nó lúc này thế nào hẳn rõ. Cả bọn lớp nó thôi không muốn tắm nữa vì bọn con gái cũng đã về phòng thay đồ cả rồi.

Mọi người tập trung trước cửa phòng của hắn vì bác sĩ đang ở bên trong để khám bệnh cho hắn, cả thầy giám thị cũng đang loay hoay chẳng biết phải làm thế nào. Có lẽ đây là trường hợp ngoài suy nghĩ của ông ấy vậy nên mọi chuyện tồi tệ nào đó cũng không được xảy ra.

Trong khi tụi lớp nó đang thật sự lo lắng cho tình hình sức khỏe của hắn thì bên lớp 12A5 vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra ở bên đây, vẫn tung tăng tắm biển và chụp những bộ hình để có thể nộp lại vào trưa nay.

-Thế có sao không bác sĩ ?_ Thầy giám thị lo lắng vì sợ rằng chuyến đi sẽ không được trọn vẹn với hắn nếu như tình trạng của hắn thêm tồi tệ.

-Vì thời tiết ở đây không thích hợp với cậu ấy. Mọi người từ xa đến đây vậy nên với người đang bệnh thì khó lòng nào mà hết được.

-Thế nghĩa là em ấy phải về?

-Không hẳn. Theo tôi nghĩ thì nên cứ để ở đây chăm sóc, thời tiết ở đây dạo này rất đẹp. Ất vài ngày nữa sẽ khỏi, tôi đã có ghi đơn thuốc và cứ theo toa này là được.

Người bác sĩ sau khi đã khám cho hắn thì ra về. Thầy giám thị có vẻ không được vui vì hắn đã bệnh mà vẫn còn muốn đi, đằng này lại không thông báo tình trạng của mình.

86. Chương 81

-Em làm như thế là ảnh hưởng các bạn có biết không?

-... Em xin lỗi... nhưng chẳng còn lần nào nữa để lớp có thể tụ họp đông đủ thế này, em không muốn bỏ lỡ.

-... Đã thế sao không thông báo cho thầy biết mà còn lại trốn trong đây hơn 2 ngày trời rồi.

-... Em đã bảo xin lỗi rồi mà.

Hắn vì đang bệnh nên hơi bức nhọc và nói chuyện hơi cộc cằn. Quay người sang hướng khác, hắn đắp chăn kín đầu như không muốn nói thêm gì với thầy giám thị nữa.

Ông ấy đành phải bước ra và dặn dò bọn con gái nên chăm sóc hắn cẩn thận hơn.

Mới đó cũng đã mười giờ, sau một buổi sáng chưa được đùa giỡn nghịch phá bao nhiêu thì lại có chuyện xảy ra. Cả bọn con gái lớp nó quyết định là chỉ đi chụp ảnh thay vì là tiếp tục tắm biển, bọn con trai cũng thế.

Cả Abbu hay Kenty cũng không muốn gây ồn ào nên cùng đi theo bọn con gái, chỉ còn nó, Mèo và Boo ở lại để chăm sóc cho hắn.

Boo và Mèo đang loay hoay ngoài quầy để chờ có người mang cháo đến, còn phải đi lấy thuốc theo đơn mà bác sĩ đưa. Riêng nó thì lúc này đang bị hắn hành hạ...

-Nói làm gì thế hả?

-Anh bệnh như thế, thì làm sao mà không nói, để cho chết à?

-... cả 2 ngày vẫn không biết sang đây, đợi khi có người nói thì mới biết là thế nào.

-NÀY ! Đừng nghĩ đang bệnh là bên đây nhịn đau nhé. Còn hơn là có người đã bệnh còn ham vui.

Nó nói trống và không thèm nhìn hắn, đứng dậy khỏi giường và rồi hắn nắm tay nó lại.

-Ở đây đi.

Nó nhìn hắn với sự bối rối, ừ là không sai rồi, chính cái tên này hôm trước khi chưa được cho phép thì đã “cưỡng hôn” nó. Mà thật sự việc ấy lại khiến cho nó cảm thấy được mình đang có được hạnh phúc, dù rằng nó chưa định nghĩa được, hạnh phúc là gì...

Nó ngồi xuống và lại tiếp tục sờ lên trán hắn. Da trán nó lại nhăn lại, hắn vẫn còn sốt dù rằng đã dùng ít thuốc từ bác sĩ.

-Xin lỗi nhé ! Chẳng mấy khi ở cạnh nhau mà không làm được gì khiến bên đó thấy vui, lại còn làm phiền...

-... Bên này đã chẳng bảo là ở nhà sao. Vẫn muốn đi để giờ bệnh còn nặng thêm.

Từ đâu chúng nó lại đổi cách xưng hô kiểu gì mà “bên này”, “bên kia” nghe sao ngược ngùng quá. Mà nếu ai ở trường hợp này thì cũng sẽ như thế thôi. Lâu rồi quen cái cách xưng hô cũ, nay lại cảm thấy cần nhau và tìm được cảm giác lạ từ đối phương, cứ như cũ thì có lẽ chiến tranh lại diễn ra.

Hắn cười nhẹ khi thấy được nỗi lo hắn rõ trên đôi mắt của nó. Mái tóc được cột cao nay lại được buông dài hai bên vai, trông không còn giống con nít nữa, thay vì là bây giờ giống người con gái của hắn hơn.

-Cười gì ?

-Bỗng dưng, thích được con gái quan tâm thế này. Nếu đông thêm nữa thì chắc sẽ thích hơn, haha.

Hắn cười lớn để tỏ như mình vẫn không đến nỗi là yếu sức. Nó bỗng thay đổi sắc mặt vì câu nói trêu chọc từ hắn.

Tạch !

Cửa lại mở và hai con nhỏ kia mang cháo đến.

-Này ! Zun đang bệnh đấy, người bệnh bây giờ là vua biết không?

Con Boo hí hửng khi thấy Zun vui vẻ hơn, hơn cái ngày hôm qua trông hắn ủ rũ và mệt mỏi tột cùng.

-Bệnh thì đã sao chứ?... _ Nó nói rồi quay lại nhìn hắn lần nữa _ Kìa, đông hơn rồi đó, có thích hơn không?

Chưa gì đã biết ghen vợ vắn. Mèo cười thầm và rồi nói nhỏ với Boo gì đó, cả hai cùng che miệng cười tít mắt trong khi nó thì đang bực bội câu nói của hắn, cả những cái nhìn chọc ghẹo từ hai con bạn cùng phòng của mình.

Mèo đem cháo sang cho hắn, rồi thì ánh mắt hắn hướng về nó. Nó không nói gì và lơ lơ như mình không hiểu ý của hắn. Nó bỏ ra khỏi phòng với lí do là tập trung lớp lại để nhắc nhở mọi người vài điều. Mèo đành phải dứt cháo cho hắn vì giờ hắn chẳng còn nhiều sức mà thoát khỏi cái chặn, hắn thấy lạnh.

-Sao thế, có phải hai người đã ...

-Ồ... chuyện này khó nói lắm... chỉ là... dứt cháo cho tôi đi.

-Ừm, không phải muốn Quay chăm sóc sao?

-Không phải, chỉ là nhìn xem Quậy thế nào thôi. Hồi nãy có nói mấy câu, chắc là không được vui.

-Ý cậu nói là ghen đó phải không, haha?

-Chắc là không phải, nhưng mà... thôi đừng nhắc nữa.

Hắn nhắm mắt lơ đi vì mệt mỏi. Mèo tiếp tục giúp hắn giải quyết xong tô cháo trong khi Boo thì đang xếp chăn lại cho ngay ngắn vì bọn con trai để gối chăn chằng ngằn nắp gì cả.

Ngày dài vẫn cứ thế trôi qua, cũng không có gì đặc sắc vì chúng nó chỉ mãi cùng nhau bu quanh cái máy chụp hình. Chẳng mấy khi được chụp ảnh, lại vừa phải hoàn thành nhiệm vụ được giao nên cả bọn chẳng còn nghĩ đến những trò vui khác.

Trời lên nắng nhẹ và nó đi dọc bãi biển để có thể ngắm nhìn mặt nước với một màu vàng tươi như thế này. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ trở thành người trưởng thành và phải đối diện với cuộc sống khó khăn hơn. Sau khi rời khỏi trường, nó không còn được học với phần giảm phí nữa, đại học chẳng hạn, sẽ chẳng ai đóng phí cho nó học, hay thấp hơn là cao đẳng, nó không biết mình có thể xoay nổi không nhưng hiện tại nó cảm giác không có gia đình quả là một khoảng trống lớn.

Bước những bước chậm hơn và nó đứng lại nhìn về phía khu khách sạn. Như có một chỗ dựa lớn nào đó ở đây, nhưng trong nó bây giờ, đó không phải là điều nó quan tâm nhất. Tình yêu khiến nó cảm thấy yêu đời hơn và hạnh phúc hơn, nhưng thay vào đó nó phải vượt qua mọi cái nhìn bên ngoài, về gia thế và cả việc nó có xứng đáng với hắn hay không so với hàng trăm đứa con gái khác.

Quả thật rằng sau thời gian hắn học ở trường, chẳng ai có thể tiếp cận hắn nhưng nếu hắn thật sự mở lòng với mọi đứa con gái xung quanh, thì giờ, chắc gì nó có thể ở đây và được hắn quan tâm đến. Vội thôi bỏ đi những suy nghĩ và tiếp tục bước những bước chân dọc theo bờ biển.

Những con sóng chạy vào bờ và làm ướt chân nó, nó lại nhớ mẹ, không có kỉ niệm nào với mẹ ở biển nhưng có lẽ nó cảm nhận được gì đó ở đây.

87. Chương 82

-Bữa trưa hôm nay thuộc về 12A5, các em đã hoàn thành xuất sắc. Chia buồn cho 12A1 vì hình của các em không đạt chất lượng bằng 12A5.

Bọn nó ngồi đấy chống cằm mà chờ đợi từ bên lớp bên kia. Dù gì cũng là con nhà chẳng mấy nghèo khó, thế mà phải chờ bên kia ăn xong, còn lại bao nhiêu phần thức ăn thì chia cho cả lớp.

-Mày nghĩ bọn nó ăn hết hay chưa lại?

-Tổng cộng có tới 70 phần ăn. Lớp nó ăn chừng 40 cao lắm là 50 thôi, nếu ăn hết thì để xem bữa chiều nay ai sẽ ác với ai.

Con Boo có vẻ bức xúc cao độ vì chuyện gì cũng bỏ qua được, trừ việc bỏ đói một đứa cần rất nhiều năng lượng trong khi năng lượng mở trong người con nhỏ không được ít.

Tên Gia Huy không ăn nhiều vì chỉ mãi dán mắt vào cái điện thoại, lâu lâu thì lại cười thầm sau đó thì lại nhìn về phía con Boo chẳng biết có ý gì.

-Thằng đấy mà còn nhìn lần nữa thì cái đĩa cơm ấy bay ngay vào mặt cho xem.

Cuộc chiến tranh bằng mắt đang diễn ra căng thẳng cho đến khi đến lượt lớp nó ăn những phần cơm còn lại.

-Còn khoảng 10 phần, mày đoán hay quá Boo nhỉ, nó chẳng tốt như mày nghĩ đâu. Giờ thì 40 đĩa chia ra thế nào đây?

Nó đứng đó với 10 đĩa cơm mà xung quanh có tới 4 chiếc bàn đầy người ngồi để chờ nó giải quyết, quả thật thì cảm giác đói khiến chúng nó mới hiểu việc ăn mà để thừa thì thật là phí phạm.

Bọn con trai lên tiếng rút nhường lại cho bọn con gái. Còn bọn con gái ăn cũng thấy chẳng ngon vì bọn con trai có vẻ đói nhưng cố bảo là không để nhường phần cho con gái. Nó ngồi vào nhưng ăn không nổi, nó lo rằng hần cũng đang đói.

-Ăn đi, hần đã có phần rồi. Thầy giám thị không ác đến nỗi bỏ người bệnh đói đâu.

Nó gật gật rồi đành để mọi người ăn, đi về phòng của mình để có thể ngủ một giấc trưa. Nó cũng không hiểu tại sao nay lại buồn như thế, nhưng nỗi buồn đó không hoàn toàn do hần đang bệnh. Nó cảm giác như sắp tìm lại được người thân của mình nhưng vẫn còn thấy gì đó xa xôi lắm.

.....

Hoạt động cho chiều nay không có gì khó khăn lắm ngoài việc chuẩn bị tiết mục văn nghệ cho đêm lửa trại đầu tiên ở biển. Bọn con gái cứ hí hắc trong phòng để bàn kế hoạch, nó thì vẫn ngủ chưa dậy, Mèo thì ...

...

...

Nay cũng vậy, tên ấy lại ra biển ngồi chờ đợi hoàng hôn buông. Nay tên ấy không mang theo đàn, chỉ ngồi đó và nhìn ra xa xôi, tìm kiếm những màu sắc mà bầu trời đang tạo nên trên mặt nước biển.

Có lẽ tên ấy biết ai đang nhìn mình, không phải là một mà là hai. Quay mặt lại để nhìn về khu khách sạn, ngoài hành lang,...

Mèo quay mặt lại và mở cửa bước vào phòng, với 2 cực chỉ im lặng thế này thì chẳng biết bao giờ cái câu chuyện tình cảm tế nhạt này có thể kết thúc.

Tiểu Quân từ biển trở về phòng khi mọi người gọi con nhỏ. Tối nay có lửa trại vậy nên ắt sẽ vui và cái việc hai lớp phải ngồi lại cùng với nhau thì thật là không vui cho bọn nó.

.....

-Đã đỡ hơn rồi đấy, mày gắng ngủ thêm đi, chắc nay mai sẽ khỏi bệnh thôi.

Abbu sờ trán hần rồi đắp kín chăn cho hần hơn.

-Ừm, nghe nói tối nay có lửa trại à?

-Ừ, văn nghệ gì đó, nhưng chắc là tao với thằng Kenty không tham gia nếu không có mày.

-Ừm, từ giờ đến cuối tuần cũng sẽ có vài đợt văn nghệ nữa. Rồi cũng có dịp để trình diễn xã “xtrét” mà.

Abbu cười vì thấy hần có vẻ khá hơn. Cậu ấy dạo này có vẻ thoải mái hơn vì chuyện giữa Quậy và hần phần nào đã được sáng tỏ. Nhưng cậu ấy không biết nó hiện tại đang có những rối bời mà chính hần cũng không thể hiểu được.

Cũng phải chờ àn đêm buông xuống thôi...

Lửa trại được đốt và mọi người đang tập trung dần.

Nó mệt vì ngủ ban chiều và giờ thì cũng cố gắng ra ngồi cùng mọi người.

Buổi diễn văn nghệ bắt đầu khi 12A5 bắt đầu cử đại diện. Bọn bên ấy cũng chẳng thua kém nên có phần chơi ghita cực hay của thằng nhóc nào đó trong lớp. Lớp nó cũng phải vỗ tay theo vì thật sự là rất hay.

Ngay sau đó thì bọn con gái lớp nó lên để thi thố. Nó thì chỉ biết chết cười vì bọn lớp nó cũng chẳng được bình tĩnh hơn nó là mấy. Cũng muốn chạy vào chung vui nhưng rồi vẫn không cảm thấy bớt chán nản. Cố gắng ngồi lại để chơi cho hết buổi tối với cả lớp.

Tựa cằm lên đầu gối và nhắm hờ mắt, nó như mệt mỏi không như nó mọi ngày. Bàn tay ai đó nắm lấy tay nó vào kéo nó đứng dậy.

Cả bọn nhìn về phía nó và tự hỏi “Hần đã khoẻ lại rồi sao?”.

-Đi nào !

Nó bị hấn kéo đi dù là hấn không có đủ sức để ép nó phải đi theo. Rồi thì biết hấn hấn có chuyện muốn nói nên mới thế, đành đi theo về phía xa với khu lửa trại.

Khu gò đá to và vắng vẻ, hấn ngồi đẩy cùng nó nhìn về phía bóng tối ở biển. Nó lạnh cả người nhưng trông hấn bây giờ thì lạnh gấp trăm lần nó, hấn vẫn quen mặt áo rộng cổ vậy nên nó cảm giác như nếu cứ ngồi mãi thế này hấn sẽ ngất ở đây mất.

-Có chuyện gì sao?

-... Ừm.

-Chuyện gì?

-Có phải, em đang né tránh.

-...

-Chẳng phải việc hiểu được tình cảm của nhau là không hay sao?

-Ừm.

-...

-Nếu cứ như bình thường thì có vẻ hay hơn.

-...

-Em sợ mọi người biết tình cảm giữa 2 chúng ta. Một năm trước, chuyện xảy ra với 12A5 cũng chỉ vì chuyện tình cảm này.

-Chuyện ấy chẳng liên quan.

-Sao lại không liên quan, anh phải thừa biết bọn ấy không muốn bọn con trai các anh thân thiết với những đứa như em mà.

-Đứa như em là đứa như thế nào?

-Không xứng.

-.....

Hấn bỗng quay lại nhìn nó với ánh mắt khó chịu. Nó cũng cảm giác được sự khó chịu ấy từ hấn, nhưng biết làm sao được, vì truyền thống rồi, dù là ngoài đời hay trong những câu chuyện được viết thành phim, những bọn con gái nhà nghèo đều bị bọn con gái khác ghét khi đi cạnh bọn con trai hoàn hảo như thế này.

-Hãy cứ như anh ngày trước, đừng đối xử tốt với em hay đi cùng em, như thế thì em mới có thể học hết năm mười hai này một cách bình yên được.

Hấn thôi không đòi co nữa vì nó thật sự đang buồn và đang chán nản mọi thứ. Hấn không biết lý do nhưng điều hấn có thể làm bây giờ cho nó là làm những gì nó muốn mà thôi.

-... Ừm, nếu điều đó tốt cho em.

-Xin lỗi nhé, vì hiện tại cảm thấy không được vui.

Hấn vòng tay sang và ôm lấy vai nó, để nó tựa đầu vào vai hấn như muốn nó hiểu được rằng, dù là không công khai tình cảm thì hấn vẫn muốn che chở cho nó.

-...

-Anh đang bệnh, về phòng nhé?

-Ngồi đây một chút nữa đi, về đây thì lại không được như thế này.

Hấn nắm lấy tay nó, cũng chỉ không quá một buổi chiều mà hấn thấy mình thật sự nhớ nó, thậm chí rằng cái đêm hôm ở nhà hấn, khi nó chỉ vừa trở về nhà thì hấn đã cảm thấy nhớ nó đến phát bệnh rồi.

-Sao anh lại thích em?

-Hỏi Chúa của em đây._ Hấn cười mỉm_ Xưng bằng em như thế đấy à, không phải lúc mới gặp chỉ toàn đòi làm chị thôi sao?

-Nếu để sau em thử đi, còn lâu mới gọi bằng anh.

Nó cười khi hấn nhắc lại cái ngày ở Housestar, cú sốc lớn đến với hấn khi gặp phải đứa con gái hung dữ như thế này.

-Dù sau này có thế nào, cũng đừng nói là em không xứng với anh, có biết không?

-Không biết.

-Em thật là cứng đầu đó ...

-Anh có khác sao...

Lại cãi nhau dù rằng chúng nó đang ở bên cạnh nhau, tìm kiếm cảm giác ấm áp từ đối phương.

Thật khó hiểu vì sao nó lại không muốn công khai tình cảm giữa nó và hấn ọi người biết. Thừa biết rằng nó chẳng sợ đứa nào cả nên chuyện viện cớ sợ bị gây chuyện đủ khiến hấn hiểu và không muốn làm khó nó, hấn chấp nhận để nó có thể thấy thoải mái.

Có lẽ đối với nó, tình cảm được che giấu thì vui hơn và cảm thấy trân trọng hơn.

Một ngày nữa sắp trôi qua và một lần nữa những “thỏa thuận” mới được đặt ra. Dù là thế nào thì đối với nó, mọi chuyện xung quanh nó đều bị vây chặt bởi những thỏa thuận, những sự sắp đặt tính toán khiến nó chợt nhận ra rằng mình đã yêu từ lúc nào không hay biết.

88. Chương 83

Đêm lửa trại ở biển rất vui và ai nấy cũng quên đi chuyện hiềm khích giữa hai lớp mà tạo nên bầu không khí lúc này. Có lẽ vì như thế nên thầy giám thị an tâm hơn và mong những ngày sắp tới sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Rồi cho đến khi lửa trại tàn dần, một vài người đã trở về phòng trước vì không thể thức nổi nữa, số còn lại thì vẫn chưa muốn đi ngủ vì đêm nay bầu trời với đầy sao như thế, bỏ lỡ thì thật là tiếc.

Hấn trở về phòng trước vì sức khỏe hấn hiện tại thì không được tốt cho lắm. Mà cũng vì lẽ đó nên bọn phòng hấn cũng trở về để xem hấn thế nào rồi.

Biển vắng, chỉ còn đồng tro tàn với những mảnh than hồng cố gắng biến thành tro. Mọi người đã về phòng và tắt đèn, phòng của nó cũng thế.

-Quậ à, lúc nãy hai đứa mày đi đâu thế, bọn nó cứ mãi nhìn theo.

-Bọn nào nhìn theo ?

-12A5, mày thừa biết chuyện hiềm khích giữa hai lớp cũng từ chuyện hai đứa mày bị đánh mà.

-Ừm, không có gì, chỉ là rãnh không có gì để làm nên kiếm nhau để gây chuyện đó mà.

-Thật không, tao không nghĩ chuyện đơn giản vậy, hehe.

Con Boo cứ mãi huyền thuyên trong khi nhỏ Quân và Mèo thì đã ngủ cả rồi, mỗi nó thì gắng gượng để cho con Boo bắt đầu tiến trình điều tra.

-Chứ mày nghĩ chuyện đến đâu nữa.

-Chẳng phải hai đứa bây đã có gì đó với nhau sao?

-Gì đó là gì. Mày thôi đừng nhắc nữa về tao với hấn như thế được không. Cứ như vậy thì từ giờ đến cuối tuần bọn con trai lớp mình vẫn còn cái khao khát được đánh nhau một trận đấy.

-Chi mà căng thẳng vậy, ùm thì tao không nói nữa, ngủ đi.

Con Boo nói lời rồi trùm chăn mà ngủ, nó vẫn nằm đó nhưng mắt thì vẫn dán chặt trên trần nhà. Cánh tay phải đặt lên trán để có thể suy nghĩ về mọi chuyện.

.... “ Zun sợ mình khó xử, cậu ấy nổi giận khi nghe mình nói 2 từ không xứng ấy. Nhưng rồi thì cố ngọt để mình an lòng. Có phải vậy không? Mình thừa biết chuyện đánh đấm chẳng ảnh hưởng đến, nhưng không biết vì sao lại không muốn công khai tình cảm. Hay thật sự... mình tự thấy mình không ... xứng thật với Zun. ...

Chúa ơi, con có xứng đáng để đón nhận tình cảm của một người con trai không Chúa? Con vẫn chưa hiểu hết về hấn và thật sự với thân phận của con bây giờ khác xa hấn Chúa ạ... Chỉ mới bắt đầu, con đã cảm thấy những áp lực dù con biết rằng chính con không inh được gục ngã trước mọi chuyện, Chúa của lòng con... hãy giúp con”...

Ở phòng bên, hấn cũng như nó, hấn lo sợ rằng chính nó không vượt qua được suy nghĩ của chính mình. Như ngày trước, đó là những thoả thuận ột tình yêu không có thực, như vậy thì dễ dàng cho tụi nó hơn là bây giờ. Quả thật nếu là nó, điều đó rất khó để nó chấp nhận được.

.....

.

-Có chuyện gì sao? _ Abbu như hiểu tâm trạng của hấn lúc này.

-Ừm...

-Quậy thế nào?

-Không muốn mọi người xung quanh biết được tình cảm giữa hai đứa. Điều đó có nghĩa rằng là tao không thể làm gì cho Quậy, thậm chí là chỉ đi bên cạnh.

-... Mà biết vì sao Quậy muốn thế không?

Abbu đắp kín chăn cho Kenty khi tên ấy cứ co người lại vì lạnh.

-Nhỏ ấy nói là không muốn hai lớp lại có chuyện xảy ra vì chuyện giữa hai tụi tao.

-Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện tình cảm.

-Ừm, là cái cơ thôi. Quậy chưa thực sự sẵn sàng để trở thành người với nghĩa là thích tao.

-Điên! Rất thích nên không biết phải làm sao để có thể mang lại những điều tốt đẹp ày.

-Mày nghĩ vậy sao?

Zun quay mặt sang tìm kiếm ánh mắt từ Abbu, nhưng cậu ấy mãi nhìn lên trần nhà, tuy rằng tâm ý đang vẫn chia sẻ với Zun.

-Ừm, mày có thể là hiểu Quậy nhưng hiểu hơn tao thì chắc là không rồi. Nghĩ xem, có phải mày với Quậy có một khoảng cách về cấp bậc xã hội quá lớn không? Dù là rất thích mày nhưng Quậy không thể bước một bước một là có thể đến với mày được, có sự mặc cảm, mày hiểu chứ?

-Ừm... thế... tao phải làm như thế nào?

-Làm những gì mày có thể làm, mày phải biết rõ điều này hơn tao, vì Quậy cần mày chứ không phải tao mà.

Abbu quay mặt qua cười với Zun, đã lâu, với vai trò là một người bạn thân, Abbu có thể giúp Zun giải quyết mớ chuyện rắc rối trong suy nghĩ của hấn. Rồi thì vài ngày nữa, ắt rằng cậu ấy sẽ tiếp tục giải quyết xong chuyện này... với cả bọn lớp mình.

Tiếng sóng biển vẫn kêu gào không ngơi suốt đêm dài, gió ngoài trời rất lớn nhưng tụi nó vẫn đang bên nhau cùng cái sự ấm áp bạn bè vốn có, với bốn người cùng một căn phòng nhỏ, khách sạn gần biển... Và dù khi

•

Ánh sáng lại hiện ra trước mắt, ai đó đang chạy về phía con bé, bàn tay nắm lấy bàn tay, ai đó kéo con bé chạy về phía mặt trời, nơi bình minh đang dần dần hé sáng...

•••••

Nay nó thức dậy sớm và gọi mọi người cùng nhau đi tập thể dục buổi sáng theo ý của thầy giám thi.

Mèo lẩm bẩm nguyên rửa nó vừa chân bước xuống giường để chuẩn bị cùng mọi người tập thể dục buổi sáng. Trong khi bọn cùng phòng vẫn đang còn lè mề chuẩn bị hiện diện chào bình minh của một ngày mới, nó đi ra biển trước để hít thở không khí buổi sáng.

Nó cảm nhận được gì đó ở đây, không phải là tình cảm nào cả, mà là sự thân thuộc gì đó mà nó vẫn chưa thể nghĩ ra. Nó nhớ lại những ngày vừa qua ở đây, dường như có ai đó luôn dõi theo nó, nhưng nó thì không thể bắt gặp được hình ảnh của người đó. Rồi thì nó nghĩ rằng chắc là do nó ảo tưởng thôi, ảo tưởng về việc mình vẫn còn một người thân bên cạnh.

Hắn từ phòng mình đi về quầy tiếp tân để lấy thuốc uống cho cả ngày hôm nay. Trông hắn khỏe hơn hôm trước nhưng gương mặt vẫn không được hồng hào như hắn mọi ngày.

-Xin lỗi, cô có sao không ạ?

Người phụ nữ cuối đầu xin lỗi theo quán tính và vội đi về phía khác. Còn hắn thì đứng lặng ở đấy để nghĩ cho ra người này hắn đã từng gặp ở đâu rồi.

Sau khi lấy thuốc, hấn trở về phòng và dùng bữa ăn sáng mà Mèo vừa mang qua cho hấn. Con bé vẫn không quên việc chăm sóc hấn thay cho nó.

-Mèo à, mai không cần mang cháo nữa đâu, Zun khỏe rồi.

-Ồ, Zun mau khoẻ nhé, mà có chuyện gì xảy ra với Zun và Quây à?

-Chuyện gì? Quay nói gì với Mèo sao?

-Không có, chỉ là từ hôm qua đến nay, nó không được vui nên ít nói hẳn, cả lúc này, sau khi gọi mọi người đây thì đi luôn ra biển một mình.

Zun gật đầu rồi hướng mắt nhìn ra biển, quả thật nó chỉ mãi ở ngoài đó ngắm nhìn bầu trời và không biết rằng nó đang suy nghĩ gì nữa.

Trong khi bọn học sinh 2 lớp vẫn chưa thức dậy, hấn vội đi ra biển để tìm nó, còn Mèo thì lại mò về phòng nằm vì quả thật nó dậy sớm đến bất ngờ. Chỉ mới 4 giờ rưỡi cơ mà, nếu ông thầy có bảo tập thể dục thì cũng không phải giờ này nữa.

Mặt trời vẫn chưa thức dậy và nó thì cứ đứng đấy nhìn về bầu trời để tìm kiếm ánh sáng vàng.

-Quây !

Nó quay mặt lại và vội quay đi lau vội những giọt nước mắt.

-...

Hắn hốt hoảng và chạy lại đứng đối diện với nó. Quả thật nó đang khóc.

-Sao vậy?

-Không có gì.

-Sao lại không có gì?

-Đã bảo là không có gì, anh đừng có hỏi nữa.

Nó to tiếng rồi gạt hết đi những giọt nước mắt. Riêng hắn thì chỉ biết đứng ở đó nhìn nó, chẳng lẽ vì chuyện giữa hắn và nó khiến nó có nhiều áp lực đến thế sao?

Hắn nắm lấy tay nó.

-Buông ra đi, mọi người sẽ thấy đó.

-Thấy thì thế nào, đi thôi.

Hắn kéo nó chạy về hướng dọc bờ biển, nơi nào đó để nó có thể yên tâm rằng mọi người sẽ không thấy gì cả.

90. Chương 85

Bàn tay hắn nắm chặt như chưa từng muốn nó rời xa hắn, mọi thứ chỉ mới bắt đầu và hắn không muốn những gian nan khó khăn lại đến quá nhanh như vậy. Ai cũng thừa biết việc hắn và nó có tình cảm với nhau là không thể và bây giờ thì hắn cố gắng muốn chứng minh rằng điều đó là sự thật dù nó vẫn còn chưa tin vào những gì vừa xảy ra.

Nó bị lôi theo và quán tính ấy nó vẫn phải chạy để hắn không phải nổi cựa khi dừng lại và nhìn nó với ánh mắt khó chịu. Nó vẫn khóc như thói quen mà chính hắn đã gây ra cho nó. Ừ thì nó cứng rắn nhưng rồi hắn chẳng phải bảo khóc là sẽ nhẹ nhàng hơn sao, đã như thế thì ngại gì nó phải cố kiềm chế mọi thứ chỉ để thể hiện mình.

Tụi nó chạy đi cũng khá xa và nhìn về phía khách sạn, những ngôi nhà dường như chỉ bằng 1 đốt tay nhỏ mà thôi. Hắn dừng lại khi cả hai đã mệt và bắt đầu thở để lấy lại sức.

Nó thì vẫn chưa kịp tỉnh táo lại, hắn đã nắm lấy tay nó 1 lần nữa vào kéo nó chạy về hướng mặt nước biển.

-Này, anh làm gì thế?

-Phải tắm biển một lần cho ra trò chứ. Ở đây thì sẽ không ai thấy chúng ta, phải không?

Hắn nở nụ cười đậm chất con trai và tiếp tục lôi nó xuống nước, nó cố chạnh lại để không phải tắm biển khi mặt trời vẫn chưa mọc lên như thế này.

-Này là em không muốn, có biết trời lạnh lắm không hả?

-Anh ở đây thì nước biển cũng sẽ ấm lại thôi.

Biển lạnh ...

Trời vẫn chưa sáng ...

Mặt nước biển lập lờ một màu xanh dương đậm...

“Cá” nào lại bơi giờ này cơ chứ.

-Haha, em đừng bảo rằng là lạnh đến nổi bơi không được nhé, tuyển thủ mà thế ư?

-Đây là có tuyển thủ nào điên khùng bơi vào lúc này không hả, chỉ có anh thôi.

-Có em nữa mà.

-Ai lôi kéo hả?

-Ai bảo khóc làm gì?

-...

Hắn lại gần nó hơn vào bất thành linh ôm lấy nó, gương mặt nó áp vào bờ ngực của hắn. Nhịp đập ấy nó cảm nhận được, hơi ấm dần cũng khiến nó hiểu rằng hắn không nói dối. Có hắn ở đây thì nước cũng sẽ ấm lại mà thôi.

-Người ta dễ phát điên lên nếu em cứ khóc vô cớ như vậy đấy.

-...

-Nếu không muốn mọi người biết, mỗi sáng anh sẽ vẫn kéo em ra đây cho đến khi mặt trời lên...

-Nhưng ...

-Cá cược, em vẫn còn nợ anh dụ cá cược phải không?

-Đây, đừng có ép người khác chứ?

Nó đẩy hắn ra rồi lên giong. Dù gì thì đó giờ nó không quen bị lệ thuộc với hắn thì lại càng không.

-Đây là ai mà ép, cái này chẳng phải là cá cược sao?

Đẩy rồi bình yên không được lâu thì lại cãi nhau. Mà quả thật không cãi nhau thì chuyện đâu mà có cho chúng nó nói.

-Ừ thì là cá cược nhưng mà cứ trời chưa sáng thế này một trai một gái đánh lẻ như thế người ta thấy thì thế nào.

-Hay ha, hay là muốn ọi người biết luôn khỏi phải giấu như thế này.

-Anh dám...

Hắn cười lớn rồi đẩy nó té xuống nước, lại cái trò chìm nước nhau. Nó chẳng có yếu để hắn thừa cơ mà dùng sức, đẩy rồi hậu quả cuối cùng hắn uống cũng muốn sạch nước ở cái biển Nha Trang này.

5 giờ hơn...

Mặt trời bắt đầu lên và mọi người cũng gần như thức dậy cả. Mèo uể oải đi lại giường của con Boo và Tiểu Quân để gọi cả hai đứa ấy dậy. Rồi thì con bé mở cửa và ra biển trước khi nghe tiếng loa cầu nhau của thầy giám thị.

.....

Trong suy nghĩ của Mèo, bình minh vẫn luôn đẹp và làm cho lòng ta nao núng chờ đợi. Có chăng sự chờ đợi ấy chẳng “hay ho” bằng sự nuối tiếc khi mặt trời buông xuống, hay rằng con bé đã quen về hình ảnh của một buổi chiều hoàng hôn, nay lại là hoàng hôn trên biển. Rồi thì vài chuyện đã xảy ra và hoàng hôn chẳng còn khiến con bé tìm được cảm giác ấm áp nữa, con bé như sợ hãi khi phải nhìn thấy tên con trai ấy dù chỉ là cái nhìn từ xa mà thôi.

Nếu như có một điều ước và điều ước ấy biến thành sự thật ngay lập tức ắt rằng con bé sẽ ước rằng con bé sẽ không bị cậu ta làm cho rối bời như bây giờ nữa.

Nhưng rồi thì Chúa như đã vạch ra một con đường, một đường khiến cậu ta không thể lựa chọn rằng mình sẽ đi vào nơi tăm tối mãi được. Ở ngã ba đường một lần nữa, cậu ấy không được quyền chọn con đường không có ánh sáng trong khi ngã còn lại với những bàn tay rộng mở, với một trái tim đang dành cho cậu ấy. Kenty, tên gọi ấy sẽ không còn được hiểu với cái gọi là “lạnh giá của hoàng hôn” nữa.

91. Chương 86

Mèo thôi nghĩ suy và đi dọc bờ biển nghịch nước, chẳng mấy khi con bé được đi chơi xa và được đi cùng bạn bè động vui như thế này. Con bé vẫn còn đang lo cho tình trạng sức khỏe của ba mình, căn bệnh khó chữa trị và mẹ con bé vẫn chỉ biết làm ra thật nhiều tiền để có thể kéo dài sự sống ấy.

Những bước chân tiến về biển, con bé vô tình quay lại và thấy bóng dáng của tên con trai ấy đang đi về hướng biển, nhưng không phải là hướng con bé đang đứng. Kenty, cậu ta dù không khép mình với thiên nhiên đi chẳng nữa, nhưng với mọi người cậu ấy vẫn luôn giữ khoảng cách, cả Mèo, dù ít cũng không gần gũi.

Mèo thôi nhìn và lại tiếp tục nghịch nước, ánh mắt hướng đi xa xôi hơn để không phải để tâm đến người con trai này. Rồi thì cũng thấy, chúng nó đang làm gì loi chơi tận ngoài xa như thế. Nó và Zun, đường nào cũng bị thấy, biển có rộng nhưng với sức nhoi của nó thì có lấy vải cũng không che được mắt thánh.

-Sáng tinh mơ, dậy sớm chỉ để tắm biển cùng Zun à, haha.

Mèo cười rồi vội che miệng lại khi mọi người đang dần dần đi ra biển. Chẳng biết đứa nó sẽ thế nào khi cả trăm ánh mắt nhìn thẳng ra hướng ấy. Cũng không biết cách nào gọi hai đứa ấy vào, Mèo vội chạy về phòng...

-Quên mất, nếu đã tắm biển thì Zun làm gì mang theo điện thoại.

Mèo lúng túng không biết làm thế nào, con Boo thì cứ mắt nhắm mắt mở nhìn Mèo đang cứ lòng và lòng vòng ở trước mặt.

-Gì thế ?

-Zun với nhỏ Quậy tắm biển vào lúc sáng sớm mà chỉ có hai đứa nó, đường nào mà để cho cả bọn thấy thì lại ầm cả trường lên.

-CÁI GÌ? Hai đứa nó đánh lè á... Nghi đúng mà, không lè là sự thật.

-Sự thật ?

-Mày là bạn thân nó mà không biết à, hai đứa nó như thế thì rõ quá còn gì.

Cả Tiểu Quận và Mèo, Boo cùng chạy ra biển thì ngay lúc cả hấn và nó đang đi về hướng cả hai lớp đang chuẩn bị tập thể dục buổi sáng.

Thầy giám thị như không tin vào mắt mình và đứng chờ đợi xem chúng nó làm gì tiếp theo.

-Chào thầy.

Nó chào với cái cách bình thường nhất và cứ như chúng nó vẫn đang bình thường như mọi ngày vậy.

-Hai em vừa...

-Sao thầy, chẳng phải sau khi thi tốt nghiệp sẽ có đợt thi bơi lội thành phố sao. Tụi em tỉ thí thử đấy mà.

Nó trả lời ngon lọt rồi vẫy tay chào buổi sáng bọn lớp nó, Zun thì cũng chẳng ngờ nó lại tỉnh được đến như vậy. Rồi thì hấn cũng gật đầu chào thầy giám thị sau đó về phòng để thay bộ đồ khác. Nó cũng thế nhưng trông nó thì tung tăng hơn, có ai nghĩ rằng nó theo ngành diễn viên không nhỉ?

Đấy rồi mọi chuyện trôi qua êm đềm như chẳng có gì. Bọn 12A5 quả thật không thích như thế vì mang tiếng rằng ghét nó vậy nên nó sẽ chẳng nhận được gì tốt đẹp. Suy cho cùng trong cái vòng vây tuổi học trò này nhiều chuyện vô lí xảy ra lắm và chuyện trước mắt là cái chuyện tình cảm rồi như tơ này đây.

Sau khi tập thể dục buổi sáng, cả bọn được tự do bay nhảy vì chẳng có hoạt động nào sẽ được tổ chức, lý do gì thì không biết nhưng chắc là lão giám thị bận việc gì đấy mà cứ ôm mãi cái điện thoại.

92. Chương 87

Hắn không ra biển, ngồi bên chiếc bàn gỗ và nhìn về hướng của nó. Suy nghĩ về những gì lúc nãy nó nói. Việc khiến nó khóc rằng là nó chợt nhớ mẹ, nó nói rằng nó có linh cảm rằng mẹ nó chỉ gần đâu đây thôi nhưng nó thì không tìm ra.

Hắn suy nghĩ mãi và rồi hắn cố gắng lục lại những kí ức ngày trước, cái ngày mưa bão mà nó vô tình đi vào trong kí ức của hắn. Cố gắng suy nghĩ thật chậm để không để trôi qua một chi tiết nào vì chính hắn, dường như rằng cũng cảm nhận được gì đó như nó.

Kenty cứ ngủ mãi suốt thời gian đi chơi biển thế này. Cả việc đọc truyện cũng không hứng thú với cậu ấy nữa. Có lẽ thời gian trôi qua nhất khi ta chìm vào giấc ngủ...

Bộp !

Hắn đập bàn rồi đứng dậy.

-Đúng rồi !

Hắn mở toang cửa và chạy thật nhanh về hướng quây tiếp tân.

...

Nó lúc này tung ta tung tãng cùng cả bọn ở biển nhưng cũng lòng vòng mà không xuống biển tắm. Đồ của nó không nhiều vậy nên nó không muốn khi chưa hết tuần mà nó đã chẳng còn bộ đồ nào để có thể mặc.

-Quây à, có phải là ...

-...

-Mày với Zun có gì với nhau không?

-Có gì là có gì?

-Chẳng nhẽ chỉ đơn giản vậy thôi sao. Chuyện một năm trước và bây giờ...

-... không có gì thật mà.

Con Boo thôi không hỏi nữa vì thấy nó cũng không muốn nhắc đến.

Rồi thì Mèo nắm tay nó và kéo nó về phòng.

-Quây à...

-Mày lại như con Boo thì tao đi ngủ luôn bây giờ.

-Có coi tao là bạn thân không?

-... mày nói gì vậy, sao lại không?

-Có phải mày giấu tao rất nhiều chuyện rồi không?

-Không phải là tao không muốn kể nhưng toàn là những chuyện nhỏ nhặt thôi.

-...

Mèo thôi không hỏi nữa và im lặng quay mặt đi hướng khác. Có lẽ Mèo cảm thấy khó chịu khi nghe câu nói lúc nãy từ nhỏ Boo “mày là bạn thân của nó mà không biết gì à?”.

-Tao xin lỗi, mày muốn biết chuyện gì?

-Nếu mày đã không muốn kể thì thôi cũng được mà.

Nó cười nhẹ rồi khoát vai Mèo.

-Mày muốn biết chuyện giữa tao và Zun, có phải vậy không ... Tao không biết nên nói thế nào nhưng tao và hắn không thể để mọi người ở đây biết. Mày hiểu mà phải không?

-Như vậy là có à?

-... ừa thì...

Mèo cười lớn và bẹo má nó.

-Con nhà người ta biết yêu rồi cơ đấy. Nhanh thật, quả là chuyện không ngờ phải không, có phải rằng mày đã không ngờ rằng mình thích Zun, một tên mà mày đã mở miệng bảo sẽ không đội chung một trời, haha.

Nó thôi khoát vai Mèo và sẵn tay bóp vào trán của con nhỏ một cái.

-Chắc có lẽ quá ghét hắn nên bây giờ không gặp thì lại có nhiều cảm giác... hỗn độn lắm mày ạ.

Mèo lại cười trong khi mặt nó đỏ dần lên khi nghĩ về hình ảnh của hắn. Dần rồi nó cũng phá lên cười khi thấy Mèo vui đến vậy.

Nụ cười ấy không kéo dài được lâu, nó chợt nghĩ đến Mèo và hỏi.

-Còn mày thì sao?

Mèo thôi cười khi câu hỏi của nó khiến hình ảnh tên con trai ấy hiện ngay trong tâm trí của con bé.

-...

-Sao vậy, mày nói rằng tao không kể gì ày nghe ấy vậy mà đôi lúc mày buồn vô cớ nhưng tao thì lại không biết lý do gì...

-...

-Có phải là ...

-Mày đừng nói... đừng nhắc gì cả. Tao vẫn là tao, tao vẫn bình thường và đang cố gắng học.

-Mày đã giỏi quá rồi, mày không cần phải cố gắng cũng có thể đậu vào đại học, đừng lấy cái cố ấy chứ.

Rồi thì cả hai đứa nó bắt đầu một cuộc nói chuyện, nói đúng hơn đây là lần đầu tiên cả hai cùng nhau tâm sự về chuyện tình cảm. Có lẽ như hai đứa nó chưa biết rằng mình đã lớn và đang bước vào cái độ tuổi biết yêu là gì, nhưng vẫn với cái suy nghĩ mình còn là một đứa con nít, tụi nó vẫn không chấp nhận việc mình để ý đến một ai và không muốn chấp nhận tình cảm thật của chính mình.

93. Chương 88

Một ngày dài trôi qua với những thứ bình thường và đơn giản nhất. Mây vẫn trôi, nắng vẫn chiếu sáng và sóng biển vẫn cứ chạy vào bờ như một thói quen lặp đi lặp lại.

Hắn đang ở khu bếp của khách sạn...

-Cô không muốn gặp Quậ sao?

-...

-Cô đã biết chuyện gì đã xảy ra chứ?

-Chuyện gì?

-Chồng của cô ...

-Ông ấy thế nào?

-Vậy là cô vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra sau khi cô ra đi và Quậ phải sống thế nào.

Hắn ngồi ở ghế trong khi người phụ nữ thì đang cố gắng né tránh mọi câu hỏi từ hắn.

Hắn nhớ ra người phụ nữ trong ảnh hôm nó gặp ở ngoài đường mưa và hành lí của nó hắn đã ném tất cả vào sọt rác, cả những tấm hình ướt và gần như bị rách.

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má người phụ nữ này khi nghe hắn kể mọi chuyện. Hắn kể lại như chính hắn là người trong cuộc, hắn thuộc từng chi tiết về nó và hắn cảm nhận được nỗi đau từ nó.

-Rồi thì bây giờ, Quậy đang ở nhờ tại nhà thờ gần đó.

-Nó vẫn sống tốt chứ?

-Những gì con vừa kể, cô nghĩ Quậy sống tốt sao?

-Ít ra thì tốt hơn khi con bé ở cùng cô và ba nó.

-...

Hắn im bặt khi nghe những lời nói nghẹn ngào cùng với nước mắt.

-Con và Quậy là gì của nhau.

-Bạn cùng lớp thưa cô.

-Cô không dám về gặp nó vì con thấy đấy, cô cố gắng để kiếm thật nhiều tiền nhưng những việc cô làm thì không đủ để có thể cho nó một cuộc sống sung túc.

-Quậy cần cô hơn một cuộc sống sung túc.

-...

Hắn thôi không nói nữa vì hắn sợ rằng mỗi khi hắn kể, nước mắt của người phụ nữ này sẽ cạn dần. Rồi thì hắn không muốn kéo dài cuộc nói chuyện này hơn, điều hắn muốn...

-Đã như thế này, cô hãy trở lại và sống cùng Quậy, con nghĩ rằng mọi chuyện rồi cũng sẽ được giải quyết.

-Sẽ sống ở đâu khi cô chẳng có đủ tiền để sống qua ngày.

-... chuyện đó... con có thể giúp...

-Con và Quậy không đơn giản... là bạn phải không?

-...

Hắn lại một lần nữa im lặng. Hắn dường như muốn nói ngay cho người phụ nữ này biết rằng là hắn đã thích nó và nó cũng thích hắn, nhưng rồi thì hắn nghĩ rằng nó không thích như thế. Như Abbu đã nói rằng nó chưa thật sự sẵn sàng để đón nhận tình cảm của hắn. Thay vì là như thế, hắn nghĩ mình nên làm gì cho nó hơn là mãi nghĩ về chuyện tình cảm giữa hắn và nó lúc này.

-Không cô ạ, tui con chỉ là bạn.

-Ừm...

-Cô không định là sẽ gặp Quậy sao?

-Không con ạ, đừng nói với nó cô đang ở đây.

Hắn ngơ ngàng vì điều đó.

-Tại sao? Quậy đã như thế cả 1 năm qua, cô không thấy xót sao?

-Sao lại không xót hả con. Nhưng cô sợ rằng sẽ chẳng đủ sức lo lắng cho nó.

-Cô nghĩ cuộc sống bây giờ là hạnh phúc với Quậy sao?

-Con không hiểu được hoàn cảnh của cô lúc này nên con mới nói như thế thôi. Thương cô thì đừng để Quậy biết cô đang ở đây, cô xin con.

Hắn không còn biết nói gì hơn, chỉ còn biết câm lặng mà nhìn những giọt nước mắt của mẹ nó mà thôi. Cũng như nó, nó đã khóc vì nó nhớ mẹ, hắn không thể để nó bắt đầu quên đi sự vô tư của mình, bắt đầu nghĩ về một quá khứ đau buồn nữa...

Rồi thì cuộc nói chuyện kết thúc, hắn trở về phòng mà không hứa với mẹ nó rằng sẽ giấu kín chuyện này. Điều đó thì ai cũng hiểu hắn chắc chắn sẽ cho nó biết sự hiện diện của mẹ nó ở đây.

Cuộc nói chuyện giữa nó và Mèo cũng kết thúc, chúng nó cảm thấy nhẹ nhõm khi tâm sự cho nhau nghe. Có như thế mà lâu nay cả hai đều giấu riêng những cảm xúc mà không chia sẻ với nhau.

-Này là tao biết hết rồi đó nha, hehe. Rồi thì khi buồn tao đem điều này ra đe dọa mày.

-Dám không, chị đây cũng có bí mật của cưng cơ mà, tên Kenty sẽ ngỡ ngàng vì vô tình khiến một đứa con gái trở nên “thất diện bát đảo”, haha.

Nó cười lớn để chọc Mèo, chẳng mấy lúc tụi nó có chuyện vui thế này, mà chuyện gì chẳng nói, đằng này chỉ là việc thích một tên con trai cùng lớp.

94. Chương 89

Khi cả hai đứa nó tung tăng rủ nhau ra biển vào giữa trưa để tắm biển theo ý kiến của nó mà ai cũng biết. Mèo đành nghe theo vì trông nó vui vẻ hơn lúc sáng. Nó cũng mau quên thôi nhưng mỗi lần nhớ thì cảm xúc trong nó mãnh liệt lắm, nhất là mẹ, một điểm tựa lớn đã xa cách nó hơn 1 năm dài rồi.

MÀY NÓI GÌ ! BỐP!!!

Con Boo nổi giận và tát một cái vào mặt con nhỏ lớp 12A5, mà đây thì không ai khác là con nhỏ xem chuyện gần chặt môi với thằng Gia Huy là chuyện bình thường ấy.

-MÀY DÁM ĐÁNH TAO À CON KHỐN KIA!

-MÀY LÀ THÁ GÌ MÀ TAO KHÔNG DÁM ĐÁNH CHỨ.

Cả hai bắt đầu xô xát nhau dữ dội, con Boo chưa bao giờ nóng giận đến thế, hơn cả cái lần mà đánh nhau với nó nữa là.

Cả bọn lớn 12A5 bắt đầu chạy ra xem có chuyện gì, nó thì đứng lặng ở đó vì không biết nên làm gì lúc này, mọi chuyện chưa biết đúng sai vậy nên nó đi lại mà chưa vội nhúng tay vào.

-CON KHỐN!!!

BỐP! CHÁT! BỤP!!

Từ đằng xa, tên Gia Huy đi lại và can ngăn. Tên ấy cũng thừa biết chuyện này xảy ra ít nhiều cũng liên quan đến mình, nhưng khi chưa biết là chuyện ai đúng sai, tên ấy cũng không vội bênh vực ai cả.

Mặc dù như vậy nhưng bàn tay tên ấy chẳng làm như thế, vô tình chỉ để bảo vệ con nhỏ bạn gái của mình, tên ấy đẩy vai con Boo ra, không quá mạnh nhưng con Boo bỗng bị rơi chân và té xuống.

Ai hiểu được chuyện gì sắp xảy ra không?

Bàn tay tên ấy cảm thấy như mất tự chủ, trở nên vụng về hơn, chỉ biết dán mắt nhìn về hướng con Boo một cách theo quán tính. Những bước chân từ xa đi lại gần hơn.

BỤP!!

Abbu không buồn dấm cho tên ấy một cú và đỡ con Boo đứng dậy. Gia Huy, tên ấy không đánh trả mà ôm lấy mặt của mình, riêng con nhỏ bạn gái thì la toáng lên gọi bọn con trai 12A5 ra.

Chuẩn bị ...

Kenty từ xa cũng chậm rãi đi bộ lại đứng bên cạnh Abbu, bọn con trai lớp nó cũng bắt đầu đi bộ ra một cách thông thả. Giờ thì nó có ngăn cản cũng chẳng ngăn cản được. Bọn con gái hai lớp cũng cùng nhau chạy ra một lúc, nó cũng bước ra và kéo tay Abbu lại.

-EM BUÔNG RA.

Nó khựng lại rồi thì cũng buông tay Abbu ra, chuyện này không dễ dàng để giải quyết đâu. Lúc này cả tên Zun cũng đi ra.

-Mày về phòng đi, mới hết bệnh nên chuyện này mày đừng xen vô.

Abbu như ra lệnh cho hắn dừng những tay vào chuyện này. Hắn cười khuấy...

-Số hai lớp bằng nhau, nếu bớt đi một đứa thì phải làm thế nào.

Rồi thì vụ cuộc đã rõ, có cả giám thị ra cũng chẳng làm được tích sự gì ở đây đâu.

Nó bảo Mèo ra sau đứng và đừng xen vào chuyện này. Ngay lúc đó thì hai bên bắt đầu xông vào và

...

Biển đang về chiều đẹp biết bao, chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa là hoàng hôn buông xuống. Không vắng vẻ như những ngày qua hay những ngày sau, chỉ biết rằng nay sẽ là một buổi chiều đông đủ nhất, đông đủ nhất đối với bọn học sinh hai lớp.

Nó vào cuộc và không thềm ngó đến bọn con gái của lớp bên ấy, chỉ đứng cạnh bọn con trai và đòi lại công bằng cho hắn. Với nó, món nợ giữa nó và bọn con gái đã giải quyết cả rồi, giờ thì nó rảnh rồi để được đánh con trai một lần, quá lâu rồi cơ mà, nó biết chuyện này chẳng tốt lành gì và chẳng hay ho gì, nhưng tâm trí nó bây giờ là để mọi chuyện mau kết thúc, nó phải những tay những chân mình vào thôi.

Không ai phân công, nó thẳng tay xử lý thằng Gia Huy một cách không thương tiếc. Thằng ấy không phản kháng thậm chí chỉ biết nhìn về hướng con Boo, nét mặt con nhỏ ấy dù đang căng thẳng đánh lộn và câu xé tụi con gái lớp 12A5 nhưng đâu đó có một nỗi buồn nặng nề.

-Sao không đánh trả hả?

-Nếu đã đánh thì tập trung mà đánh cho xong đi.

Tên Gia Huy trả lời câu hỏi của nó một cách ngắn gọn và ngược mặt lên nhìn vào mắt nó. Nó như không còn biết làm gì tiếp theo, gương mặt tên Gia Huy đã bắt đầu bầm tím và có một chút máu ở khoé miệng.

-MÀY TRÁNH RA.

Nó không buồn xô con nhỏ bạn gái của tên Gia Huy ra và tiếp tục nhìn vào ánh mắt của tên ấy. Như hiểu tên ấy chỉ đang nhìn một người, nó thôi không muốn đánh nữa và nhìn về hướng của Zun.

-Đã bệnh còn ham vui, gương mặt xanh xao như thế mà đánh lại ai cơ chứ.

Nó lăm bầm rồi đi lại chỗ hắn đá vào bụng tên đang đánh hắn một phát xong thì coi như mọi chuyện được giải quyết, thằng ấy chỉ biết khụy gối mà ôm bụng.

Bọn con trai 12A5 ngừng lại vì cái thằng đầu gấu nhất lớp ấy bị nó đập ột phát đủ làm cho cả bọn hoảng hốt mà nhìn nó với con mắt kinh hoàng.

Con Gấu bên lớp ấy cũng thôi không đánh nữa, dù gì thì kết quả cũng rõ là bên nào mạnh hơn bên nào mà nhưng bọn con gái lớp ấy thì vẫn chưa chịu dừng.

-Tụi bây làm gì đấy, đánh tiếp cho tao.

Thằng cầm đầu mạnh miệng bảo tụi con trai tiếp tục. Ừ thì tiếp tục và mọi chuyện lại bắt đầu như nãy giờ và tên cầm đầu ấy cũng cố gắng đứng dậy để giữ cái bộ mặt của mình.

-Sao, nếu muốn đánh thì đánh với "tớ" nè. Cậu không thấy cậu khoẻ mạnh thế mà lại đi lựa cái người đang bị bệnh mà đánh à. Nếu đã thế thì cho cậu kêu thêm vài đứa lớp cậu đấy, tớ đây bao hết.

Nó nói giọng nhẹ nhàng và ngây thơ hết sức nai tơ. Hắn như quá lâu không thấy lại được cảnh này vậy nên có phần ngạc nhiên.

Rồi thì bọn bên ấy cũng nghe được và cũng muốn thử nó là đứa nào mà lại mạnh miệng đến như vậy.

Bọn con trai bước ra đứng cạnh thằng cầm đầu trong khi con Gấu thì níu tay từng thằng lại mong là cứu được thằng nào hay thằng này.

Tiểu Quân phì cười và ...

-Để tóm tắt lại đã. Vô địch các loại võ của các cuộc thi trong quận và một số ở thành phố. Cha là huấn luyện viên võ thuật của câu lạc bộ võ thành phố ngày trước. Từ nhỏ đến lớn chưa bị đánh ngoài trận bị đánh lén và trói dây rồi bị bọn khốn nào đấy mặc sức mà hội đồng. Đẳng ấy có dũng cảm thì cứ bước vào.

Con Tiểu Quân nói xong thì cả bọn con trai bên ấy mở miệng cười lớn hết mức có thể để chọc quê nó.

Nó nhõn miệng cười và nói với giọng nhẹ nhàng nhất có thể.

-Xin phép các bạn ỉnh một bữa được xã stress nhé.

Nó cười rồi thì cả bọn bắt đầu nhào vô dù biết nó là con gái và việc một bọn con trai đánh một đứa con gái là không hay chút nào.

Trận đánh nhau kinh hoàng nhất của Ngũ Vương đã thực sự diễn ra và không nằm trong phạm vi trường. Như giám thị đã nói có đánh nhau thì ra ngoài trường mà đánh và giờ thì ổng có ở đây cũng chẳng còn tài nào mà cản lại. Mặc khác lão ấy cứ đi ra ngoài miết với cái điện thoại.

Trong khi cái cuộc đánh nhau nảy lửa này đang diễn ra quyết liệt, hắn thôi không muốn quan sát nó nữa mà hướng mắt về phía khu tiếp tân, người phụ nữ ấy đang hướng mắt nhìn về phía nó.

Mẹ nó đang nghĩ gì ?

“ Vẫn như thế, con không bao giờ thay đổi, vẫn y chang như cha của con”.

95. Chương 90

KENTY À!

Tiếng hét lớn từ Mèo, con bé chạy thật nhanh lại và ôm chặt lấy cậu ấy từ đằng sau, rồi thì cái ghế gỗ trong cả hàng ghế gỗ dài ở biển đập thẳng vào lưng con bé.

Kenty quay mặt lại và đỡ ngay lấy Mèo. Người như Mèo thì đã ngã ngay tại chỗ rồi. Cái thằng khốn nào bên lớp ấy cũng sẵn tay đập luôn cái ghế vào đầu thằng Kenty trong khi cậu ấy mở miệng gọi tên Mèo như sự cầu xin con bé tỉnh lại.

Ở biển và hoàng hôn buông xuống, bóng tối từ hai bờ mi khép lại với cả hai đứa ấy. Kenty gục xuống và máu từ trán cậu ấy chảy xuống. Mọi người thôi không tiếp tục nữa mà quay lại nhìn hai đứa ấy đang nằm đó mà mắt nhắm nghiền lại rồi. Nó hoảng loạn và chạy thẳng tới đẩy Kenty ra khỏi người Mèo, nó lay người Mèo nhưng con nhỏ thì vẫn không có động tĩnh gì là nhận thức được. Hắn cũng từ đó mà chạy lại đỡ lấy Kenty, cả Abbu cũng thế. Zun nhanh chóng công Kenty về phòng còn Abbu thì thay nó đưa Mèo về phòng của tụi nó. Tiểu Quân cũng hoảng loạn mà chạy theo vì Kenty, cậu ta chảy khá nhiều máu.

Khi mọi chuyện đã rồi thì thầy giám thị mới từ ngoài trở về, có lẽ do cả bọn nhanh chóng giải tán nên ông thầy không hề hay biết gì, chỉ những người phục vụ ở khách sạn mới biết chuyện đã xảy ra mà thôi.

.....

-Chuyện này chưa xong đâu.

Con Boo nói với cái ánh mắt đầy nỗi căm tức cái bọn bên ấy, nhất là cái con người đó, cái con người gây ra chuyện này. Nhưng tên ấy thì chỉ biết nhìn đáp trả với ánh mắt nuối tiếc gì đó, như sự xin lỗi thâm lặng vì vô tình gây ra chuyện như thế này.

Hoàng hôn đã thật sự lộ diện và hôm nay không có tiếng đàn từ ai đó nữa, cũng không còn ánh mắt nào đó từ khách sạn nhìn ra nữa. Mọi thứ trở nên vắng vẻ thật sự sau khi cái “sự kiện” căng thẳng vừa diễn ra. Tất cả đều trở về phòng và không một ai dám bước chân ra biển một mình, nhất là tụi bên 12A5 ấy...

Trong khi bọn lớp nó đang trầm lặng và nhanh chóng gọi bác sĩ nhờ sự giúp đỡ của các cô tiếp tân, hẳn thì lại lo cho cái sự việc này bị thầy giám thị phát hiện. Hẳn dặn dò những người phục vụ ở đây là đừng nói gì với thầy ấy nhưng việc này không biết có giấu được không khi ở đây cả trăm người chứng kiến.

Bên phòng của bọn 12A5...

Không khí ở đây thật sự căng thẳng và cái thằng vừa gây ra tai hoạ kia thì chỉ biết lẳng lặng núp sau bọn con trai lớp ấy. Con Gấu lên tiếng...

-Mày nghĩ thế nào mà dùng ghế đập vào đầu nó vậy, nếu có chuyện gì xảy ra mày giải quyết được chắc.

-...

-Có gan làm thì ra đây đi chứ.

Tên Gia Huy không xen vào và lẳng lặng kéo tay con nhỏ bạn gái của mình ra khỏi phòng trong khi con nhỏ lớp trưởng lớp ấy chưa nói xong.

Biển lúc này vắng vẻ và chỉ có hai con người ấy mà thôi.

-Chuyện gì đã xảy ra, nói cho anh biết.

-Anh phải biết rõ hơn em chứ.

-Anh không thích nói nhiều...

-Thì anh cứ qua lại với con nhỏ đó, em không thích nên ...

-Nên mới kiếm chuyện với người ta chứ gì?

-... ừ thì, ... thì thế nào, anh cảm thấy khó chịu à, anh thích con nhỏ đấy rồi à?

-... em thôi cái kiểu vớ vẩn ấy đi.

Tên Gia Huy gằng giọng rồi quay mặt bỏ đi...

Từ xa, ánh mắt của ai đó nhìn ra và trông thấy, Boo cười nửa miệng rồi cầm vội những thứ mà Tiểu Quân bảo con nhỏ đi lấy bỏ vào phòng.

“ Dù chuyện gì có xảy ra thì tình cảm của mấy người vẫn đậm đà vậy sao. Thật là nực cười khi mình phải thích cái tên như vậy”.

Suy nghĩ của con Boo đủ cho thấy rằng từ sâu trong tâm can, con nhỏ hận cái tên con trai Hiệu Trưởng rất nhiều. Mà chắc là vì trước kia con nhỏ có chút gì đó nên bây giờ khi biết tên ấy như thế, con bé lại càng khó chịu hơn.

....

“ Chắc là cô ghét tôi lắm rồi... Nếu bắt đầu là ở cái mức này, tôi sẽ phải chạy một quãng đường khá dài để cô nhìn về phía tôi”...

Những suy nghĩ ấy bị dập tắt khi tay con nhỏ ấy nắm lấy tay mình.

-Anh nổi giận với em đấy à?

-Thế em muốn thế nào?

-Anh có bao giờ như thế với em đâu. Có phải là anh thích con nhỏ ấy rồi không?

-Nếu đã nghĩ được như thế thì sẵn đây em cũng nên nói luôn đi, trước khi anh không chịu đựng được và phải mang danh là một thằng đểu đay.

-Ý anh nói là... anh muốn... chia tay sao?

-Em nói xong rồi đấy. ANH ĐỒNG Ý!

Tên ấy gỡ từng ngón tay của nhỏ ấy ra, bỏ về phòng và khoá luôn cửa. Quan hệ giữa hai đứa này không đơn giản như con Boo từng nhìn thấy đâu, nó phức tạp hơn nhiều và giờ thì kết thúc chỉ trong chốc lát.

Mọi người lo lắng nhưng sự việc không mấy nghiêm trọng, Mèo, con bé tỉnh lại...

-Quậy, Quậy à, Kenty... cậu ấy có bị gì không, không bị gì phải không Quậy?

Con bé cuống cuống cả lên và muốn chạy ngay sang phòng bên ấy.

-Tên đó không lạnh lùng đến nỗi mà mày thế này lại không sang đây. Điều duy nhất là phải có gì rồi mới không ở đây.

Mèo thôi không cần biết gì nữa và chạy ngang sang phòng bên ấy.

Những lý do để cả hai gần nhau hơn...

Những lý do đơn giản vô tình gắn kết và vô tình chia đôi...

Khi hoàng hôn vẫn chưa biến mất...

Một cặp nào đó chia tay nhưng...

Sẽ lại thấy một cặp khác cùng nhau ngắm hoàng hôn...

-Không sao, chỉ là thương tích nhỏ, không cần lo đến thế đâu Mèo à, haha.

Abbu cười to khi thấy Mèo hốt hơ hốt hã mà tung cửa chạy vào. Con nhỏ ứa cả nước mắt khi Kenty ngồi ở giường với miếng băng trên trán.

Mọi người giải tán đi không rõ lý do nhưng nếu muốn biết lý do gì thì khỏi cần phải nghĩ nhiều, ngoài việc chừa khoảng trống lớn và không gian rộng cho cái cặp đôi “lãng mạn” này thì còn gì khác nữa.

Mèo ngại ngùng và không biết phải làm thế nào vì đáng bộ hốt hã kiểu ấy đủ làm cho cả thế giới này biết con bé lo đến mức nào.

Đứng cứ như trời chụp hình ở đây, con bé không dám tiến lại gần mà chỉ nhìn về hướng của Kenty, cậu ấy chợt phì cười rồi đứng dậy mở cửa và đi về hướng biển. Con bé đi theo sau...

96. Chương 91

Cậu ấy ngồi bên gò đá và không mang theo đàn, cũng không gì lạ vì chuyện vừa xảy ra như thế lại tỉnh táo cầm đàn mà đánh thì bọn bên kia sẽ tận dụng đợt sau đánh anh hơn không chừng.

Mèo vẫn đứng phía sau và không lên ngồi cạnh, con bé sợ cảm giác và cái ánh mắt tức giận của cậu ấy vào ngày hôm trước...

-Lại đây đi.

Những từ ngữ nhẹ nhàng nhất có thể của Kenty, cậu ấy biết là cái việc hôm trước vẫn chưa khỏi làm Mèo mau quên đi.

-...

-Một người bị thì không muốn, muốn cả hai thế này mới vui sao?

Một cuộc nói chuyện thật sự chính thức bắt đầu khi giới hạn từ ngữ một lần nữa bị phá bỏ. Mèo cười gượng ...

-Nếu là Quậy hay Zun hay Abbu, mình cũng làm thế thôi.

-Lưng không sao chứ?

-Không sao, trán của cậu...

-Không sao, đừng có mãi lo cho tôi như thế.

-... không phải là lo mà.

-...

Kenty không trả lời và nhìn về phía mặt trời đang buông xuống, vẫn rõ nét từng màu sắc một hơi ẩm bao trùm nơi này.

-Có nhớ là sẽ giúp tôi gì không?_ Cậu ấy hỏi.

-Nhớ, giỗ mẹ cậu.

-Ừm.

Cuộc nói chuyện không kéo dài lâu khi mặt trời lúc này đang tạo nên một bức tranh đẹp trước mặt cả hai. Sẽ chẳng hay ho nếu mãi nói chuyện mà bỏ qua cái khoảnh khắc này. Mèo cũng vì thế mà quên đi mình đang ngồi cạnh cậu ấy, mãi đắm chìm vào mặt nước biển, màu sắc rực rỡ và làm lòng người nhẹ lại.

Quá lâu cho cái cảm giác này...

Quá lâu để thấy một năm thật là nhiều kỉ niệm...

Những kỉ niệm ban đầu thật đẹp...

Bây giờ cũng vậy...

Nắng, gió, biển,... hoàng hôn trên biển vắng...

Tự hỏi tình yêu đã đến chưa...

“Hoàng hôn” trả lời rằng: “Đừng vội vã”...

Một ngày khép lại với một buổi chiều đẹp. Mọi chuyện xảy ra không mấy vui nhưng khiến tụi nó nhận ra mình cần gì và cần ai. Hạnh phúc là gì? Và cả nỗi đau là như thế nào?. Những ngày cuối cùng cho buổi đi chơi xa, xuân đến trong lặng thầm và cảm xúc cũng chậm chạp bước từng bước vào trái tim của mỗi con người.

Hoàng hôn đẹp không có nghĩa hoàng hôn luôn ảm áp... Nhưng buổi chiều hôm ấy thật sự ảm áp đối với con bé. Hãy cảm nhận khi có thể và hãy cầu nguyện cho những giây phút này chậm lại. Con bé đang dần mở cánh cửa băng giá ấy ra, để hoàng hôn thật sự tràn ngập trong cậu ấy và tình yêu của mọi người sẽ làm cậu ấy thay đổi.

97. Chương 92

chập 22 ” CÓ NHỮNG YÊU THƯƠNG NÀO”

Đêm đến với những nỗi niềm khác nhau... Bên bờ biển vẫn còn bóng dáng mập mờ từ cả hai đứa ấy. Mọi chuyện may mắn thay không rắc rối và nghiêm trọng nên bọn 12A5 như vừa thoát được nạn. Ấy vậy nhưng

vài chuyện lớn đã xảy ra bên lớp ấy, mà cái sự kiện lớn nhất đã xảy ra sau cái trận đánh nhau ấy là việc chia tay giữa tên Gia Huy và bạn gái của tên ấy.

Sự ồn ào bắt đầu gây cho lớp nó và cả bọn lớp nó thêm khó chịu. Đã gần tối và nay chẳng có hoạt động gì vui nên tụi nó muốn ngủ sớm, vậy mà...

-Chuyện này không liên quan đến tụi mày...

Bọn con trai lớp ấy đang làm um xùm trước cửa phòng của Gia Huy.

-Mày ra đi, phải giải thích mọi chuyện chứ, con Linh nó đang khóc la ở phòng bọn con gái kia. Mày đã làm gì con nhỏ vậy hả?

-Tao không thích nói nhiều và tao không muốn nói chuyện với ai hết.

Cửa phòng lúc ấy bỗng mở ra, bọn con trai đi vào với chiếc chìa khoá trên tay. Gia Huy mở mắt ra và rồi tiếp tục nhắm nghiền đôi mắt lại.

-Tụi bây ra ngoài đi, để tao nói chuyện với nó.

Một thằng trong cả đám ấy bảo tụi còn lại lui đi và ngồi cạnh giường mong là tên Gia Huy chịu nói chuyện gì đã xảy ra.

-Chuyện này không liên quan đến mày, tao đã nói rồi mà.

-Nhưng mà giữa hai tụi bây đã có chuyện gì?

-Muốn biết đến thế à. Ừ thì tao nói, nhỏ ấy chia tay tao, được rồi chứ gì?

-Chia tay mày à? Chia tay mày mà nó gục mặt khóc từ chiều đến giờ còn mày thì nằm trong đây ngủ ngon giấc, mày có nói ngược không đấy.

-Không tin thì đi hỏi nhỏ ấy thì biết, đi ra ngoài cho tao ngủ.

Rầm!

Tiếng xô cửa mạnh và cả bọn con gái lớp ấy đi vào cùng nhau, phía sau có bàn tay con Gấu nắm lấy cổ tay nhỏ Linh và kéo vào, nước mắt con nhỏ ướt cả đôi gò má.

-Chia tay là thế nào, Linh, có phải vậy không, mày chia tay Gia Huy?

-... không có...

-Em đừng có nói ngược như thế chứ. Em nói ra hai từ đó và anh tôn trọng em còn gì.

-Em không nói câu ấy, chỉ là em muốn hỏi đó có phải là suy nghĩ của anh hay không, em không có ý nghĩ sẽ chia tay.

Con nhỏ ấy nói trong nước mắt vì không phải từ cái ngày Gia Huy về trường mà trước đó, cả hai đứa ấy đã là người yêu của nhau. Việc chuyển về ngôi trường này cũng chỉ vì con nhỏ Linh mà thôi, ấy vậy mà bây giờ mọi chuyện lại trở nên phức tạp hơn mức tưởng tượng. Nếu như nhỏ Boo có ở đây mà chứng kiến thì cũng không thể nào tưởng tượng ra được cảnh này trước đây đâu.

-Vậy chỉ là hiểu lầm mà phải không. Gia Huy à, chẳng phải tình cảm giữa hai người tốt đẹp lắm sao? _ Con Gấu nói thêm vào chỉ để mọi chuyện tệ hại nhất đừng xảy ra mà thôi.

-Có lẽ mọi người không ai tán thành việc này nhỉ. Nhưng Gia Huy này đã nói thì không rút lại lời nói. Còn nếu mọi người cho đó là hiểu lầm thì để tớ đây khẳng định lại nhé.

Tên Gia Huy thôi nằm ở giường một cách tự nhiên ấy nữa mà đứng dậy đi về phía của nhỏ Linh. Lại gần gương mặt đầy nước mắt ấy hơn, dùng những ngón tay lau đi những giọt nước mắt cho con nhỏ ấy...

-Mình chia tay nha em...

Cười nhạt, tên ấy bỏ ra ngoài mặt cho những tiếng gọi níu chân từ cả lớp. Con nhỏ ngồi bệt xuống và ôm lấy đầu gối, tiếng oà khóc nghe xót xa lòng người vì dường như ai cũng biết rằng, khi đã trót phải lòng tên

con trai này, khó lòng nào mà rút ra được. Tên ấy không quá đẹp trai như Abbu, không quá lạnh lùng như Kenty, hay thậm chí là lãng tử như Zun, nhưng mỗi thứ một ít như thế đủ khiến cho con người ta điên đảo, mất cả phương hướng rồi.

Màn đêm bao trùm không gian, những ánh đèn mờ nhạt từ khu khách sạn không đủ làm cho bờ biển trong sáng sửa hơn. Gió mỗi lúc càng lớn và những bước chân đi trên cát bỏng mỗi lúc chậm lại.

Tiểu Quân dừng lại và thôi không muốn bước thêm bước nào nữa. Dù Mèo có che giấu đi chẳng nữa nhưng tình cảm của con bé quá to lớn và quá mãnh liệt, những hành động ấy đủ ọi người biết con bé thích Kenty đến mức nào dù rằng vẫn chưa ai đoán ra Kenty thì như thế nào với con bé.

“Đã ngồi cạnh nhau như thế, ắt hẳn tình cảm của họ không đơn giản là bạn..”

Tiểu Quân hiểu rằng muốn tiếp cận với Kenty không phải là chuyện đơn giản. Một người kín tiếng và thậm chí là vờ như mình không nghe thấy gì từ mọi nơi trên thế giới, trừ khi hai tên bạn thân của cậu ấy xảy ra chuyện mà thôi, ấy vậy nhưng cũng có một người con gái nhẹ nhàng đơn giản bước từng bước chậm vào cuộc đời cậu ấy. Và nếu đã có một, sẽ không còn con đường nào rộng hơn để một người nữa bước đến. Bước lùi vài bước, Tiểu Quân quay mặt lại và trở về khách sạn mang trong lòng một nỗi buồn riêng.

Hãy cầu nguyện cho nỗi buồn ấy của con nhỏ mau chóng tan biến, lại vui vẻ và hoà nhập vào niềm vui mà lớp nó đang có.

98. Chương 93

Mèo bắt đầu co ro vì gió lớn, rồi thì chiếc áo khoát nào đó được choàng qua vai con bé. Như thường lệ mỗi khi cả hai bên nhau, cậu ấy vẫn làm vậy.

-Cậu sẽ lạnh đó.

-...

-Hoàng hôn đã trôi qua lâu rồi. Cậu vẫn thích ngắm biển về đêm sao?

-Ừm,... vài chuyện sắp xảy ra.

-... là thế nào, chuyện gì cơ?

-Ba tôi.

-...

Mèo hoảng hốt nhưng lại không thốt nên lời. Chỉ cần nhắc đến cha cậu ấy dù một lần cũng đủ khiến cậu ấy nổi giận, nhưng nay thì chính cậu ấy lại nói ra.

-Giỡ mẹ, chuyện gì có xảy ra cũng đừng can thiệp vào.

-...ờ,... mình biết rồi.

Kenty thờ dãi rồi đứng dậy đưa bàn tay về phía Mèo nhưng ánh mắt của cậu ấy vẫn hướng về biển, cảm nhận mùi của biển trước khi về khách sạn. Mèo cười mỉm rồi nắm lấy bàn tay cậu ấy, bàn tay cậu ấy không yếu ớt, mang một sức mạnh và lực hút nào đó khiến con bé nôn nao và đứng dậy một cách dễ dàng.

Rồi thì Mèo biết không nên nắm tay cậu ấy vì suy nghĩ của con bé rằng là cậu ấy chỉ muốn kéo con bé đứng dậy thôi.

Bàn tay Mèo buông nhẹ nhưng từ cậu ấy thì không.

-Kenty à...

-Đi thôi.

Cậu ấy trả lời gọn rồi vẫn nắm chặt bàn tay con bé, bước về phía khách sạn. Mèo bước từng bước theo với nụ cười hạnh phúc hiện diện trên môi, gò má con bé như đỏ lên và khắp cơ thể như bị đốt cháy với sức nóng không thể tả được ...

Có những yêu thương nào?

Tình yêu, có phải vậy?

Thôi không hy vọng nhưng hạnh phúc thật sự đến...

Gió và biển...

Hoàng hôn biến mất để lại một hơi ấm mạnh mẽ...

Cậu ấy vẫn để ý đến con bé....

.....

Đã một giờ hơn nhưng Gia Huy vẫn chưa về phòng. Bọn con trai từ cửa sổ nhìn ra ngoài xa, tên ấy vẫn đứng ngắm nhìn biển một cách lặng thầm...

“ Xin lỗi em, nhưng cảm giác ấy dường như đã được chia sẻ cho người khác. Cái khoảnh khắc đó, sự cân bằng tình cảm ấy đang vẫn có một chút nghiêng về em, nhưng rồi khi anh vô tình xô cô ta, anh nhận ra phần tình cảm anh dành cho “người khác” ấy bỗng nhiều hơn anh dành cho em. Một người ích kỷ và chỉ nghĩ cho bản thân, sẽ không làm cho em hạnh phúc được đâu”...

Tên ấy độc thoại nội tâm một mình vì dù có mang danh là một thằng đêu thì trong tâm can tên ấy, tình yêu và đi đều có nguyên do và có cả nỗi buồn khi buông tay nhau ra.

Đêm ở biển cô quạnh, chỉ có gió, có tiếng sóng biển, có cái lạnh giá từ bên ngoài và cả bên trong lòng con người đang đứng ở đây. Hướng nhìn ra xa từ lan can trước một căn phòng thuộc khách sạn biển, nỗi hận và cả sự nuối tiếc gì đó... tình yêu sao phức tạp quá, một phần rất căm ghét nhưng một phần nào đó lại không thể căm lòng được.

Những bước chân của tên ấy hướng về khách sạn, trời đã khuya và không còn một ai ở đây cả...

.....

Stand by me ... and I'm sorry ...

Dừng chân, nơi tên ấy đứng cách phòng của nhỏ Boo không quá xa, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt còn lại ở đây và vào lúc này. Ất rằng cả hai hiểu đối phương đang nghĩ gì nhưng có lẽ rằng chính bản thân không chấp nhận những suy đoán của chính mình mà thôi. Boo thôi không nhìn tên ấy nữa mà đưa ánh mắt về phía biển, cảm giác khó chịu nhất mà con nhỏ từng trải qua.

Hãy để Boo, con nhỏ nhớ lại cái khoảng thời gian chuyển đổi tính cách của mình từ một đứa chuyên ganh tị, đố kỵ, quá cuồng nhiệt trước bọn con trai... nhưng giờ thì đã khác. Con nhỏ không còn hứng thú và bộc lộ cảm xúc của mình, cũng không cảm thấy ganh tị với Quậy hay Mèo. Nhưng không phải vì thế con nhỏ trở thành hoàn hảo, một chút ganh tị vẫn còn đó vì con nhỏ nhận ra mình có gì đó rồi, không phải là cái “cuồng” vốn có trước đó mà là cảm xúc mãnh liệt nào đó khiến con nhỏ trở nên lặng lại và nghĩ về bản thân mình hơn. Có gì hơn người kia không, về sắc đẹp, tài năng hay cả tính cách, rồi thì con nhỏ nhận ra, mình không đẹp bằng hoa khôi nhà ấy, cũng không hẳn tài năng hơn và tính cách thì lại càng không rõ. Nhưng chắc rằng về cái vẻ bề ngoài của mình, Boo tự ình một vé thua và thôi không trông mong vào cái cảm giác của mình với bọn con trai nữa. Đã ganh tị rồi nhưng con nhỏ vẫn không nhận được gì từ tên ấy ngoài cái xô vai khiến con nhỏ té xuống cát. Ấy vậy nhưng đừng vội kết luận mọi chuyện, thông minh cũng có thể bị hoá ngu ngốc, xinh đẹp cũng có thể phút chốc trở nên xấu xí thì việc không xinh đẹp cũng có thể trở nên dễ thương trong mắt “người khác” mà.

Trong khi Boo mãi nghĩ những điều vớ vẩn nhất mà con nhỏ cho đó là những lập luận đúng thì tên ấy đã ngồi cạnh bên lan can lúc nào không hay biết.

-Này !!!

-...

-Mất hồn rồi à?

Gia Huy, tên ấy lay nhẹ con Boo khi con nhỏ cứ mơ màng nhìn về phía biển đang đánh từng đợt sóng.

-HẢ?

-Này là tôi hữu hình đấy nhé.

-Sang đây làm gì, mọi chuyện như thế chưa đủ sao?

-Chắc là chưa._ Tên ấy nở một nụ cười nửa miệng để lộ cái “dimple” từ đâu ra mà bây giờ ở gần thế này, nhỏ Boo mới phát hiện ra.

-Tôi... không thích nói nhiều.

-Này, câu nói đó độc quyền của tôi mà.

-Mình anh có miệng chắc.

-Haha,...

-...

Tên ấy cười lớn rồi chợt im lặng đi khi ánh mắt con nhỏ ấy như vô hồn trước cái “lúm đồng tiền” “vô duyên” ấy. Có lẽ tên ấy thừa biết rằng chính con Boo cũng dễ chết ngất với cái “dimple” ấy, thôi cười và nhìn vào ánh mắt nhỏ Boo, chút gì đó khiến cậu ấy cảm giác như khoảng cách này sao mà gần quá.

-Sao nhìn tôi mãi thế.

-... Ờ... thì... không có gì. Anh về phòng đi, cứ ở đây thì tôi không chắc chắn nhỏ Quậy sẽ dễ yên nếu nó thức giấc đâu.

-Sao lại là Quậy, tôi thì đang chờ cô đấy chứ.

-Tôi chẳng hơi sức đâu mà đánh anh.

-Hay rằng là không thể đánh... có phải... vậy không._ Ánh mắt dò xét ấy làm cho Boo bối rối, đừng có như thế mãi, không thì chưa hết tuần chơi biển, con nhỏ đã ngã gục trước cái cách đối xử với con gái của cậu ấy.

-Tôi không muốn dính dáng gì đến anh cả, đừng có cái kiểu nhìn ấy, rợn cả người.

-Sao lại không dính dáng, đã chẳng phải nói, con dâu của mẹ tôi rồi còn gì.

-Con dâu của mẹ anh ở khách sạn bên kia đấy.

Nụ cười trên gheo của Gia Huy không hiện diện được lâu thì tắt ngấm. Boo nhắc đến nhỏ Linh và Gia Huy như vừa được nhắc lại một nỗi buồn và một sự cản trở.

-...

-...

-... ngủ ngon nhé... tôi về phòng đây. Xin lỗi vì những gì đã xảy ra, tôi không cố ý làm như thế với cô.... Gửi lời xin lỗi của tôi đến lớp cô và hai người bạn bị thương của cô...

Ánh mắt buồn bã của cậu ấy làm mất đi cái “dimple” giết người, rời khỏi lan can và bước từng bước về phía khách sạn. Ánh mắt luyến tiếc nào đó đang hiện diện nơi này...

“Mày sao vậy... phải kìm, mày phải kìm được chứ”...

Thôi đi Boo à, quá muộn vì tên ấy đã để ý đến nàng rồi!

Những bước chân gần về đến phòng của cậu ấy, bỏ tay ra khỏi túi quần, sợi dây chuyền nằm trong lòng bàn tay của cậu ấy... nắm chặt lấy, có lẽ là một thử thách mới, một sự chinh phục mới mà chính Gia Huy cũng không biết rằng có bền lâu hay không. Tên ấy nhặt được sợi dây chuyền ấy ngay cái lúc con nhỏ vừa bỏ đi, con nhỏ cũng không nhớ rằng mình có giữ sợi dây chuyền ấy hay không. Chỉ biết rằng tên ấy đòi thì ắt con nhỏ đang giữ, nhưng rồi cũng do vậy mà việc rút ra khỏi Gia Huy là một điều không dễ dàng cho con nhỏ rồi.

99. Chương 94

Chỉ mới đây đã trải qua bốn ngày, không có gì đặc sắc nhưng cũng do trận đánh nhau hôm qua làm cho việc này đọng lại gì đó mạnh mẽ trong tụi nó.

Nay là một ngày mới ngày thứ năm trên biển. Thầy giám thị dường như giải quyết xong mọi chuyện và bắt đầu trở lại với việc quản lí bọn học sinh nghịch ngợm và phá phách này rồi.

Teeeeeeeeeeee !!!

Tiếng còi lớn, mọi người tập trung xếp hàng lại sau khi đã tập xong bài thể dục buổi sáng.

Kenty có lẽ còn đau đầu nên chỉ đứng đấy chờ cho việc tập thể dục này kết thúc. Mèo thì mỗi lần xoay hông lại nhăn nhó nhưng không dám la lên vì sợ thầy giám thị phát hiện. Đây thì bọn bên 12A5 thừa biết dù không có gì nghiêm trọng nhưng cũng chẳng nhẹ gì. Cái thằng hôm qua lên máu “anh hùng” nay thì bị cả chục ánh mắt từ lớp nó hướng thẳng vào. Nhất là bọn con gái, chuyện gì thì bỏ qua chứ chuyện đánh lén thể này thì thù có mà dai lắm.

Nó thì lại chẳng thèm nghĩ đến những chuyện ngày hôm qua nữa, tập trung tinh thần và lắng nghe thầy giám thị nói.

-Đã tập trung đủ chứ hai lớp trưởng?

-Vâng thưa thầy! – Vâng thưa thầy!

-Ừm, tốt. Nay sẽ có vài hoạt động kéo dài cả ngày. Các em nên có tinh thần tập thể hơn. Tuy rằng mấy hôm nay chúng ta đi du lịch biển nhưng thầy thì chưa tổ chức gì liên quan đến biển cả. Bởi vậy hôm nay, nhiệm vụ khó khăn nhất và có lẽ tốn nhiều sức lực nhất, mỗi lớp sẽ đi nhặt vỏ ốc, to nhỏ không nói, sau 12 giờ trưa chúng ta sẽ đem cân, lớp nào có số lượng vỏ ốc nhiều hơn sẽ được dùng cơm trưa, luật vẫn như cũ, đội còn lại sẽ ăn phần mà đội kia chưa dùng tới. Bắt đầu nào, các em có 5 tiếng, hãy tranh thủ.

Cả bọn nhất trí rồi rời hàng cùng nhau chạy xuống biển. Nó và Boo thì nhanh chóng chạy về phòng kiểm được vật gì to to để có thể đựng được nhiều vỏ ốc. Riêng bọn con trai thì đã lột hết áo và chạy thẳng xuống nước với bọn con gái còn lại. Riêng Kenty thì không thể xuống vì trán cậu ấy đang băng một miếng băng to dùng.

-Em sao thế Kha, trán của em bị sao thế?

100. Chương 95

Bọn 12A5 đi ngang qua bồn đưng xanh cả mặt vì sợ Kenty sẽ nói những điều mà bọn ấy không mong muốn.

-... không có gì... thưa thầy...

-Chuyện gì, em nói đi chứ?

-... THẦY! Bọn ấy bị té rồi bị đập đầu vào cạnh giường nhưng chỉ là vết thương nhỏ thôi ạ.

-Em ở cùng phòng hay sao mà biết rõ thế?

-Không ạ, bạn Zun kể cho em nghe.

Nó nhanh miệng ứng biến hộ cho Kenty rồi nháy mắt với bọn con trai dưới biển mau lên kéo Kenty đi, nó thì tiếp chuyện...

-Thầy ơi, tụi em phải tranh thủ đi nhặt vỏ ốc nữa, thầy cứ hỏi như thế thì lớp em mất đi một người rồi, em đi đây, buổi sáng nóng nực nhé thầy, haha.

Nó cười lớn rồi nhanh chóng cầm nguyên cái thùng nước to của lớp nó đã uống hết. Con Boo cũng nhanh chóng chạy theo sau không quên đá mắt chọc ghẹo ông thầy, cách đây hai bữa có trận đim nước ngoạn mục mà, hehe.

Kenty muốn trở về phòng nằm nghỉ...

-Ở lại với cả lớp đi, chỉ còn ba ngày, cậu không thể ngủ mãi như thế được.

Mèo gọi theo và Kenty dừng chân lại.

-ĐÚNG RỒI ĐÓ! CẢ HAI NGƯỜI NGỒI TRÊN ĐÁY MÀ ĐÀO ĐẤT TÌM VỎ ỐC ĐI, KHÔNG CẦN XUỐNG ĐÂY ĐÁU... Nó từ xa hét lớn vào trong khi con Mèo nói đâu có lớn, công nhận là nó thính thật, hay là do đoán mò giỏi cũng không biết.

-Ừ, Ở ĐÂY ĐI KENT... NÀY RA XA TÌM ỐC LỚN KHÔNG?_ Hấn cũng châm thêm.

-ĐƯỢC, VỎ ỐC NÀO LỚN HƠN THÌ ĐƯỢC QUYỀN NHẢN NƯỚC NGƯỜI CÒN LẠI, Ô-KÊ.

Hấn và nó lại cái trò cá cược, đây rồi lại đủ chuyện xảy ra cho xem.

.....

Cả bọn hăng say mò ốc, lâu lâu lại ném cát vào mặt nhau. Ở từ xa nhìn về phía biển ai cũng thấy rõ rằng lượng học sinh tắm biển được chia làm hai và tách xa nhau. Một bên là lớp nó còn bên kia là 12A5.

...

..

.

Rồi khi hai tiếng đồng hồ trôi qua, trời lên nắng đã lâu và tụi nó như kiệt sức. Lớp nó công nhận là lực không tả được. Nhìn về bên kia chỉ mới 2 bình nước còn lớp nó thì đã được gấp đôi rồi. Chẳng qua nhờ mấy con ốc lớn của nó mang về làm cho thể tích tăng đáng kể. Nói đến đây thì ai chẳng biết dự cá cược kia của tụi nó thế nào rồi, hấn bị đim nước đến xanh cả mặt còn nó thì cũng kiệt sức vì nhấn nước hấn quá khó thể, haha.

-Này, tha cho anh đi chứ.

-Suyt, sao lại xưng như thế, bị phát hiện thì sao?

-Ờ thì... KHÔNG CHƠI VỚI CÔ NỮA.

-NÀY, SAO LẠI LỚN TIẾNG VẬY HẢ, VẪN CÒN THIẾU MỘT LƯỢT, LẠI ĐÂY, ... NHANH LÊN...

Hấn bắt đầu bơi ra xa hơn để chạy trốn nó, nó thì dư sức đuổi theo, sóng công bằng sóng phẳng quen rồi nên phải đòi được nợ mới chịu.

-Này, hai đứa nó bơi ra xa thế lỡ có chuyện gì thì sao?

Con Boo lo lắng vì chỉ ra xa, nhỏ Tiểu Quân cũng gật đầu nhưng biết làm sao khi nhìn ra xa chỉ thấy 2 chấm nhỏ bên tận vách núi bên kia cơ chứ.

Mèo cũng vì thế mà đứng dậy chạy ra nhìn xem nó và hấn đang ở đâu. Riêng Kenty lúc này, chẳng ai để ý đến cậu ấy nên cậu ấy chẳng buồn suy nghĩ mà đứng dậy bỏ về phòng, tắm và lại tiếp tục ngủ.

Mèo quay lại và không thấy cậu ấy đâu, nhìn về hướng phòng của Kenty thì cánh cửa ấy vừa đóng.

Boo đi lại và vỗ vai Mèo:

-Đây là đừng có tỏ vẻ nuối tiếc vậy chứ, người ta phát hiện hết đấy.

-Có tiếc nuối gì đâu, mà tại vì... là...

-Cô ạ, ai mà chẳng biết cô thế nào với cậu ấy. Cố gắng lên nhé, ngoài cô ra thì không ai làm cậu ấy lung lay được đâu, hehe.

Con Boo cười hiểm rồi lại tung tăng chạy ra biển. Mèo thôi không nhìn về hướng ấy nữa, chuyển ánh mắt ấy về bên lớp bên kia.

Nắng gay gắt và bọn bên kia không muốn thua nên hăng say và nhiệt tình vô cùng với chuyện đi mò tìm vỏ ốc. Mèo bỗng mỉm cười khi thấy lớp bên ấy cũng vui không kém lớp của con bé. Nhưng đầu đó, những ánh mắt buồn và những đôi môi không hé nụ cười dù rằng xung quanh rất nhiều niềm vui. Con nhỏ đã gây chuyện với Boo buồn bã bỏ về phòng trong khi tên Gia Huy thì không quan tâm tới, mãi ngồi đắp cát lên chân sau đó thì để sóng biển rửa sạch.

-Boo, cái tên ấy “body” chẳng thua gì bọn con trai lớp mình nhỉ, hihi?

-Mày thôi đi, đẹp để làm gì, đều cũng thể thôi.

-Chẳng phải trước kia mày thích loại con trai có nhan sắc lắm sao, nay lại phản ứng mãnh liệt thế.

Tiểu Quân chẳng mấy khi có chuyện gì đó đáng để chọc tức nhỏ Boo.

-Trước khác, giờ ... khác... đừng nhắc nữa.

Mèo chợt phì cười khi nhỏ Boo bảo không quan tâm ấy vậy mà lâu lâu lại nhìn về hướng ấy. Rồi đến khi con nhỏ đánh vào đầu mình mấy phát rõ đau, tập trung cao độ vào việc mò vỏ ốc thì lúc này đến lượt bên kia...

“Chẳng hiểu hai người này thế nào nữa. Lúc thì người này nhìn, lúc thì đến người kia ngắm. Chẳng nhẽ vì chuyện này mà bạn gái của tên ấy mới gây chuyện với Boo nhỉ. ... Chắc lại vậy, lập luận duy nhất có thể và không cần chứng minh, hềhề”.

Mèo cười rồi gật đầu đắc ý, con bé ít khi để ý đến chuyện của người khác ngoài trừ Quây, nhưng nay lại để chút sự quan tâm ấy bạn cùng phòng, Mèo phát hiện có nhiều điều thú vị sau khi khám phá ra.

“Quả là ánh mắt của cậu ấy không mang tính chất đều. Nếu tình cảm có thể định nghĩa được thì nó cũng trở thành môn Toán hay Lý hay Hoá gì rồi, đằng này thì mình thấy cậu ấy cũng không đến nỗi bị nhỏ Boo gọi là đều”...

Trong khi nhỏ Mèo “thần kinh” này rảnh rồi không có người để quan tâm thì tự mở chiến dịch bình luận tự do trong suy nghĩ về người khác. Một tiếng đồng hồ nữa lại trôi qua và cũng không lâu nữa đến giờ dùng cơm trưa rồi...

Hắn và nó lên bờ rồi, nhưng bờ ở đây không phải là chỗ bọn lớp nó tập trung mà là tận cái nơi mà mỗi sáng hắn thường lôi nó ra để mở những trận cãi nhau cho đỡ phải quên hình ảnh của nhau.

-Đây là anh vào bờ trước, tới lượt em rồi đấy, haha.

Nó ngượng cười để tạo không khí hoà thuận, chẳng dễ gì hắn lại bỏ qua cơ hội dìm nước nó.

Kéo tay nó xuống biển lần nữa nhưng nó thì cố chống cự cho đến khi cả hai té xuống cát, nó thì cố bám vào cát biển mềm nhũn, còn hắn thì cố gắng kéo chân nó để lôi cho bằng được nó xuống nước.

-EM ĂN GIAN MÀ LẠI CÒN CỐ CHẤP NỮA.

-LÀM GÌ CÓ, EM CHỈ CÁ VỚI ANH VỤ BẮT ỐC THÔI, AI LẠI CÁ CƯỢC VỤ BƠI VÀO BỜ TRƯỚC ĐÂY.

Hắn không đòi co nữa mà tiếp tục lôi nó xuống nước cho bằng được. Nhưng rồi do cái việc bị chìm nước nầy giờ, hắn kiệt sức và thôi không cố gắng nữa.

-Này, đã thế thì bù cái khác đi chứ, em ăn gian thật đấy.

-Anh mới ăn gian đấy.

-Được rồi, bỏ chuyện này, vụ cá cược trước của em, anh vẫn chưa đòi.

-Chẳng phải sáng nào em cũng ra biển cùng anh à?

-Hay nhỉ, ngay cái lúc ai cũng ra biển cả thế này, không tính.

Nó không thèm cãi lí với hắn nữa mà chạy dọc bờ biển rồi mới xuống nước bơi về chỗ bọn lớp nó đang mò ốc. Hắn cũng phì cười và bơi theo sau cho đến khi bơi ngang hàng với nó.

-Chắc là, mọi người biết cả rồi nhưng không nói thôi.

-Không biết đâu, mọi người vẫn nghĩ đơn giản là hai đứa đang bơi đua với nhau thôi.

-Ừm... mà anh chỉ vừa hết bệnh, em nỡ đối xử với anh thế đấy hả, chìm nước như thế anh có bị gì thì ai ... yêu em... hả?

Nó chợt bị sặc nước khi vừa chuẩn bị lặn xuống. Ấy rồi thì nó vùng vẫy theo kiểu là không bơi được nữa, nhưng cũng chỉ có như thế mà hắn vội vã kéo nó lên vào ôm nó lại.

-Em có sao không, Quậy?

-Không sao,... **Ặc**, chỉ là bị sốc thôi, haha, ai yêu anh đâu mà lo là anh bị gì.

-Thật không?

-Thật mà.

Hắn buông nó ra rồi bơi ra thật xa với bờ hơn, buông lỏng cả hai tay hai chân để có thể chìm xuống dưới.

Riêng nó lúc này thì cười khoái chí vì cứ nghĩ hắn đang làm lầy.

-ZUN À, EM CHẴNG CỨU ANH ĐÂY.

-...

-LÊN ĐI CHỨ, CHẴNG VUI GÌ CÁ...

-...

-ZUN ...

Nó gọi hắn và hắn thì không trả lời, cứ như thế được chừng mười giây, nó hoảng loạn và lặn xuống tìm hắn.....

101. Chương 96

-Zun à, tỉnh lại đi, đừng có giỡn như vậy chứ.. Zun à ... ZUNNNN....

Hắn nằm ngay đơ ra đấy chẳng trả lời,...

-Này là em không muốn làm cái kiểu như lúc mới gặp đầu đấy, mặc kệ anh chết anh sống đấy, Zun à.

Nó cứ ngồi đó mà lay người hắn, hắn thì vẫn bất động không trả lời hay có biểu hiện gì cho thấy sự tỉnh lại.

Nó đành áp sát tai vào lồng ngực hắn để xem tim hắn còn đập hay không, nhưng rồi thì bàn tay ấy ôm lấy nó...

-Này, chơi gì kì vậy hả.. này...

-Cảm ơn đã cứu tôi.

-Gi vậy, có buông ra không cái tên giun đất này.

-Haha, anh chỉ muốn “preview” lại cảnh hôm ấy thôi, có phải là từng nghĩ anh sẽ thế này không?

-Oải, cái vẻ trước thì có chứ cái cảnh ôm này thì không có đâu, người ta thấy bây giờ.

Hắn buông nó ra trong khi nó thì cố vùng vẫy để thoát khỏi hắn. Ấy rồi thì hắn ngồi cười khoái chí không tả được, may rằng nó thông minh không để hắn lừa đến mức phải hô hấp nhân tạo, haha.

Hắn cười khi nhìn gương mặt bực bội của nó, cái cảnh nó kéo hắn vào bờ nhìn thật nực cười, chẳng hiểu sao nó lại lòi chân hắn như kéo lướt ấy.

-Nhắm mắt lại đi, mắt em dính cái gì kia?

Nó đang cáu giận thì thấy mặt hắn có vẻ nghiêm túc, ừ thì cũng đang thấy khó chịu ở khoé mắt nên nhắm lại để hắn lấy giúp cái gì đó ra.

... ..

Hắn lại gần hơn và lấy cái gì đó ra ở khoé mắt của nó, xong thì bàn tay hắn không vội vàng rời khỏi gương mặt của nó. Nó mở mắt ra và thấy hắn vẫn đang mãi nhìn nó...

... Bàn tay hắn đưa dần xuống cổ nó, nó bắt đầu lạc vào cõi vô thức và tiếng *tee* mà nó từng nghe được lúc ở nhà hắn, cái lúc mà hắn gần sát nó đến thế này... xuất hiện một lần nữa.

Dần dần mắt hắn nhắm lại, gương mặt hắn xoay nghiêng dần rồi thì chạm vào môi nó. Nó như không còn biết mình đang nghĩ gì, cảm giác khó tả dù một lần hắn từng để nó cảm nhận cái cảm giác này.

.....

.... Lại một lần nữa hắn hôn nó.....

.....

Thời gian như không còn trôi nữa, không gian như dừng lại, như một bức tranh đẹp, có nó và hắn. Gió biển như không thay đổi lực và chuyển hướng nào cả, chỉ riêng hắn vẫn đang thay đổi tư thế mà thôi, hihi.

Rồi khi bàn tay hắn rời khỏi cổ của nó, hắn ôm nó nhưng mắt hắn vẫn không mở ra.

-Không ai phát hiện và em thì không được nổi giận với anh đấy.

-...

“Mình sẽ luôn bên nhau nhé em, cho dù bao gian nguy khó khăn...”

Một tình yêu sâu trong trái tim, anh dành cho riêng em biết không?... “...”

AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Tiếng thét thất thanh từ thằng Phương,..

-Gi vậy?_ Abbu giật cả mình và quay sang nhìn thằng Miss đang hoảng loạn bơi ra xa hơn.

-Abbu ơi... chết tao rồi... tao bị... bị...

-Bị gì, đừng bảo hăng say giỡn quá làm mất cái quần rồi nhé, haha.

-...

-Gi thế, im lặng như vậy đừng bảo là tao nói đúng rồi đấy nhé.

-AAAAAAAAA, mày đừng có chọc tao nữa, về phòng lấy dùm tao cái khác đi Abbu, tao xin mày đó, Abbuuuuuuuuu...

-Hahaha, cái gì mày nói thiệt đấy hả,... Haha, trời ơi,... đau bụng... haha....

Cả bọn lớp nó cũng cười lớn làm cho cái lớp bên kia đưa ánh mắt không mấy thiện cảm mà nhìn. Cả bọn làm lơ và bơi xa chỗ thằng Phương hơn, chỉ còn mỗi tên ấy bơ vơ không dám lại gần bờ... bó tay.

-Tụi bây sao lại đối xử với tao như VẬY? HẢ?... AAAAAAAAAA

-... Này Phương à, có chuyện gì thế?

Mèo đứng dậy khi thấy có chuyện gì đó có vẻ vui đang xảy ra. Rồi thì mặt thằng Phương méo mếu chuẩn bị cho tiết mục năn nỉ.

-MÈO, VÀO TRONG ĐI, KHÔNG CÓ GÌ ĐÂU...

-MÈOOOOOO !!! GIÚP PHƯƠNG ĐIIIIIIIII....

-Ờ ờ, Phương bị làm sao?

-VỀ PHÒNG PHƯƠNG LẤY GIÙM PHƯƠNG CÁI... cái... cái.....

-Cái gì nè?

-...

Abbu cười lớn rồi đi lại gần Mèo hơn và nói nhỏ, sợ rằng cứ tiếp tục thế này thì thằng Phương sẽ oà khóc giữa biển không chừng. Nhưng rồi thì Mèo cũng không nhịn được cười và ra dấu hiệu “Ok” với thằng Phương khiến cậu nhỏ thở mạnh như vừa cầu xin ơn trên ình một thiên thần hộ mệnh, không ác như cái bọn ma quỷ lớp nó.

Cũng đã gần 11 giờ và chỉ còn 1 tiếng nữa để hoàn thành nhiệm vụ “Cơm trưa”. Sẽ tội cho tụi nó nếu hôm nay lại không được ăn.

Mèo đi về hướng phòng của bọn con trai để lấy hộ thằng Phương vật quý nhất với cậu ấy lúc này. Cái người mà hạng nhất trong cuộc thi Miss mà để lộ hàng thì cuộc đời cậu ấy sẽ chẳng còn gì, haha.

Mèo quên rằng là Kenty về phòng nên trông con bé không có gì lo lắng, ung dung mở cửa phòng từ chìa khoá của Abbu đưa, ấy vậy nên có thêm một chuyện động trời động đất nữa xảy ra.....

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!. Dạo này tụi nó cứ thích luyện giọng.

Bàn tay ai đó nhanh chóng bắt lấy cổ con bé và tay còn lại thì bịt ngay cái miệng đang hét hét “volume” có thể, mắt con bé mở to và tim con bé lúc này ai biết nó đập cỡ nào không, xem nhịp tim con thở thì biết nó nhanh cỡ nào, haha.

Suyt !!

102. Chương 97

Suyt !!

Kenty cũng hoảng hốt và chụp vội lấy miệng con bé, nhưng chắc vì quá gấp gáp nên cậu ấy vô tình để rơi cả chiếc khăn xuống đất. Rồi thì việc thấy thân trên của cậu ấy đủ khiến con bé hét lên như thế, thủ hời nếu luôn thân dưới cũng phơi bày thì con bé thể nào...

... ngắt ngay tại chỗ...

Phải là phải giải thích rằng cậu ấy cũng may là có “underwear”, lỡ như không có thì chắc..... ôi cái tảng băng bị đập nát và ban hành mất. Kiểu nào thì cũng may rằng tên Kenty còn chụp ngay lại cái âm thanh ấy, không thì sẽ không biết còn bao nhiêu người thấy được cảnh lúc này nữa.

-Này, tỉnh lại đi...

Cậu ấy sau khi mặt lại quần áo đang hoảng thì lay người nhỏ Mèo vậy, con bé cứ nằm ngậy đơ ra đấy chẳng nói cũng chẳng mở được con mắt nào...

Cái tên này cũng chẳng hiểu nổi vì sao mà cái nhà vệ sinh đâu có nhỏ đâu, lại không thích mặc đồ trong ấy, lại cứ muốn ra ngoài thay đồ. Rồi thì số trời đưa đẩy đưa con bé vào phòng và rồi thì sự kiện “kính khủng” nhất với cậu ấy trong ngày hôm nay là chuyện này đây.

...

-Này, đừng có khóc nữa...

-Không đấy...aaaaa.....

-Thế vào đây làm gì?

-Bộ muốn à...

-...

Kenty không muốn đôi co vì đó giờ cậu ấy cũng không thích như thế. Mà cũng một phần là do Mèo đang khóc lóc bực bội, trông con bé khó chịu và cộc cằn với cậu ấy.

-Lỡ như cả bọn con gái vào thì thế nào, bình thường à...

-...

Kenty thở dài vì cậu ấy thừa biết con nhỏ khó chấp nhận được chuyện này, trong mắt con bé cậu ấy là một người con trai kín đáo, cẩn thận và không muốn một ai có thể hiểu mình. Thế mà hôm nay thì coi như thấy sạch cả rồi, chừa vài chỗ không được phép thấy thôi. Kenty, cậu ấy ngượng nhưng càng nói nhiều hơn thì cái sự ngượng ngùng ấy càng tỏ rõ, vì vậy im lặng luôn là giải pháp tốt nhất.

Mà suy đi tính lại, chẳng ai lại “vô duyên” như nàng Mèo cả, tự dưng lại khóc um xùm cả lên, sốc đến thế cơ đấy.

-Này là đừng có khóc nữa, người thiệt thòi có phải là cô đâu.

-Này là sao không thiệt thòi, người ta chưa bao giờ nhìn một ai sạch sẽ từ đầu đến cuối như vậy đâu.

-Ờ thì... ..

Mèo thôi không muốn nghe nữa vì có lẽ chuyện này ngoài sức tưởng tượng của con bé, bất chợt mất hình tượng đẹp từ cậu ấy, Mèo bỗng bực bội và cầm ngay cái quần của thằng Phương bước ra khỏi phòng,...

Kenty nắm tay con bé lại...

-Đừng nói cho ai về chuyện này đấy.

Mèo không thèm trả lời và đưa ánh nhìn đầy bực tức cho Kenty sau đó thì cậu ấy đành buông tay cho con bé đi ra.

Đấy rồi sau khi Mèo đi rồi, tên ấy đập tay vào trán mình, có vẻ như chuyện này cũng ngoài sức tưởng tượng của cậu ấy chứ huống gì con bé.

Làm cách nào để xây dựng lại hình tượng đây, chắc có lẽ nhờ chuyện này mà “bạn” Kenty khó lòng nào mà chọc giận nhỏ Mèo.

-MÈO, em sao thế...

Abbu đi về hướng con bé khi thấy mặt con bé đỏ bừng, lại còn đi lâu như thế. Nhìn từ xa thì mặt thằng Phương sáng rực lửa khi thấy cái quần của mình đang trên tay của nhỏ Mèo.

Cơ mà việc hỏi thăm của Abbu chỉ dạng xã giao thôi, thực chất thì...

...

-BOO À, DẪN MÈO VỀ PHÒNG ĐI, CÓ VỀ MÈO MỆT RỒI.

Cậu ấy giật phắt lấy cái quần và nói vòng vo với Boo, con Boo cũng hiểu và nhanh chóng lôi Mèo về phòng trong khi thằng Abbu hướng về phía của thằng Phương.

-Này Phương, cần cái này hả?

-Ừ ừ, đưa cho tao nhanh lên.

-Sao được. Lên đây lấy, mày còn “under” ở đó mà lo gì, haha.

-Này... Abbu... Này... mày ác vậy hả?

-Thế thì giúp tao đi, chuyện hôm trước ấy.

-Thôi, không được đâu, tao hứa với thằng Zun rồi.

-Vậy thì thôi.

Ấy rồi thì Abbu cười đều và ném ngay cái quần ra xa bờ hơn, te te la cà với bọn cùng lớp dọc bờ biển. Thằng Phương mếu máo và như muốn khóc luôn tại biển ấy, đường nào thì lặn tìm cái quần kia đã khó, mà lên bờ lấy cái quần này cũng không dễ dàng, thân hình thằng ấy mà phô bày cho thiên hạ thấy thì thiên hạ sẽ còn nóng giận hơn cả con Mèo lúc này nữa cơ là, haha....

Ngày vui không hẳn kết thúc vào một buổi trưa đơn giản như thế, và cũng chỉ vài tiếng đồng hồ, vài chuyện đáng ghi vào lịch sử đã xảy ra, ôi trời...

103. Chương 98

12 giờ trưa.....

Mặt trời đứng bóng và tụi nó không muốn nướng cho chín thịt của mình nữa nên rủ nhau lên bờ cả, cả nó và hấn cũng về đến nơi.

-Không cần đem cân đo gì cả, kết quả đã rõ phải không nào. 12A1 đã thắng với số lượng gấp đôi 12A5. CƠM trưa hôm nay, thuộc về, 12A1...

Cả bọn lớn nó đá mắt với nhau như hiểu bây giờ thì cái tinh thần đoàn kết mới đáng được đem ra mà dùng đây.

Nó vỗ tay mời tất cả vào ghế, Mèo cũng vào ghế với ánh mắt hình viên đạn dành cho thằng Kenty. Cậu ấy thì phì cười vì biết rằng nhỏ Mèo sẽ khó lòng quên đi cái “body” của cậu ấy, đằng nào thì có mơ con bé cũng không tưởng tượng được cái hình dáng đủ để giết cả “bầy đàn” con gái thuộc phạm vi ảnh hưởng này.

Nó có vẻ nghi ngờ chuyện gì đó giữa hai đứa ấy, nhưng rồi thì chỉ cười thầm và dùng cơm. Con Boo không chùng chờ, đi lại và đem từng lượt những đĩa cơm bên bàn bên kia qua lớp mình. Đằng nào thì cũng không chừa lại một đĩa.

-Hết nhé mọi người, chiều nay sẽ bận rộn lắm đấy, vì chúng ta còn một số việc cần đòi lại trước khi rời biển.

-Ô-kê !

Cả bọn cùng ăn một cách không chờ đợi, liên tục, không ngừng nghỉ, mãnh liệt hơn cả là ăn những món ngon mà cái bọn học sinh trường Ngũ Vương ít nhiều cũng là con nhà “không được nghèo”.

-Này ăn từ từ thôi, bên kia lại gặm cả bàn bây giờ.

Tiểu Quân vừa ăn vừa nói, ánh mắt ngây thơ, gương mặt tỉnh như ruồi và nụ cười khoái chí. Nhưng điều đáng quan tâm hôm nay là Mèo nhà ta ăn không còn tiếc cho những cái bao tử lớp bên kia. Đến cả nó còn phải đơ mặt ra nhìn cái kiểu ăn “cực chất” của Mèo cơ mà.

Abbu ngồi cạnh Kenty và thì thầm...

-Mày đã làm gì thế, làm gì mà Mèo mất cả tự chủ như thế thế?

-... k.. không... có gì.

Rồi thì cả thằng Kenty bình thường chẳng hứng thú với việc ăn uống thế này cũng lao vào mà ăn không thương tiếc.

Cũng gần 15 phút trôi qua....

-Còn lại 10 phần, ai đăng kí nè?

Con Boo lớn tiếng kêu giá chót trước khi ông giám thị chính thức chuyển phần ăn cho bọn bên kia.

Những cánh tay đưa lên và cả làng lớp nó đều hoảng hốt.

-MÈO... chắc không *gật*... ờ... KENTY nữa sao? ... *gật*... QUẬY, mày được bao nhiêu phần nữa ...

Nó đưa một ngón tay vì trông nó cũng đuối sức vì một phần cơm cũng không được ít. Cả hân cũng giơ tay lên để có cái gọi là theo phong trào.

-MÈO... bao nhiêu CÁI GÌ... 2... 2 phần sao, phải hết đó nha... nè...

Thế là 3 phần đã ra đi nhanh chóng, hân cũng đặt một phần như nó, vì vậy Abbu cũng muốn tham gia cuộc vui, một phần nữa lại ra đi.

-Đã hết 5 phần, KENTY, cậu lấy bao nhiêu... You say what?? What??

Cả Tiểu Quân cũng phải tròn xoe mắt nhìn gương mặt điển trai ấy, không có lấy nụ cười, chỉ nhẹ nhàng đưa ba ngón tay lên sau đó thì lại tiếp tục ăn.

.....

Cả ông thầy giám thị cũng mất chữ A miệng chữ O mà điên đầu với bọn này. Cũng là vì sợ lớp bên kia không có phần ăn nên đặc biệt chuẩn bị một phần khá nhiều để lớp thắng cuộc ăn không hết, nhưng rồi thì bọn chơi nổi lớp nó, cộng thêm một vài cá nhân đang “hận thù riêng tư” và mở cuộc “chiến tranh lạnh” với nhau.

-Còn hai phần,... Haha, này Phương, đã vào được bờ, chúc mừng... còn hai phần này... sao, một phần thôi à. Haha,...

-Đừng có cười coi con kia, đây không được vui đâu, đúng là gà một chuồng cũng giết nhau.

-Thôi mà, đùa thôi mà... Còn một phần duy nhất, lớp mình ai muốn xử lý nốt luôn nè....

Cả bọn im lặng và cả mấy chục ánh mắt rực lửa kia đang hướng về Boo, không ai trong lớp nó đủ sức chứa mà ăn tiếp, một phần vì những hình tượng lúc này đang làm huỷ hoại một khung cảnh đẹp. Mèo đang cắn cả bụng ra xử trọn hai phần, Kenty thì vẫn cố gắng xử hết ba phần của mình để không phải chịu lép vế với Mèo. Nó và hân thì vẫn đang bình thản vừa ăn vừa ngắm nhìn sự cuộc như mình vô tội, như là “Cả hai chúng ta không tham chiến”, vậy mà cũng đi tong hai phần chứ ít.

-Thiên Nhã à, còn một phần như thế, có phải là ép bên kia quá không?

-Thầy ạ, em vẫn còn đói, đằng nào cũng phải ăn để giải quyết hết mọi chuyện ngày hôm nay chứ. Báo cáo, lớp em “full” nhé.

Con nhỏ không thèm hỏi thêm gì nữa, cầm chiếc đĩa còn lại và đi thẳng ra bàn ngồi cạnh Tiểu Quân, chẳng mấy khi có chuyện vui thế này, cả những người làm bếp cũng phải ngỡ ngàng trước sự việc đang xảy ra.

Bọn 12A5 rời bàn ăn và trở về phòng với sự giận dữ chưa từng có. Nhưng rồi thì làm gì được lớp nó, lớp nó không quá ác nhưng cũng không quá hiền khi có cơ hội trả đũa. Vay ít trả nhiều, luật là vậy mà...

Buổi trưa trôi qua nhanh chóng và các phần cơm hết dần theo thời gian. Mèo ngồi ra đây mà đỏ bừng cả mặt, mắt con nhỏ như ứa cả nước mắt vì sự căng đầy từ bụng của mình. Nó không còn cách nào phải dắt con bé về theo dạng dìu người đang “mang” ý. Cả tên Kenty gần như đứng cũng không nổi, Abbu và Zun có ý giúp đỡ nhưng cậu ấy thì phớt lờ, chứng tỏ rằng mình vẫn ổn trong chuyện này. Chiến tranh lạnh kết thúc, hoà bình chưa chắc đã được lập nhưng những thiệt hại để lại cho hai phe tham chiến có vẻ không nhẹ nhàng gì cả.

AAAAAAAAAAAA !!!.. Cứ như thế, chúng nó tiếp tục luyện giọng.

-Mèo à, từ từ thôi, coi chừng nôn ra đây áo quần bây giờ.

Trong khi con Boo thì đang chịu đựng cảnh trả lại những gì đã lấy từ Mèo thì Quậy cũng bắt đầu buồn nôn. Nó không ăn nhiều như Mèo nhưng với 2 phần tổng cộng, cả luôn cái phần nhìn con Mèo giải toả thì nó cũng muốn đi theo Mèo.

-Này... này ... Quậy... dừng nha.

AAAAAAAAAAAA!!!.. La hét có lẽ là một niềm vui.

Con Boo và Tiểu Quân đành bỏ chạy ra khỏi phòng để không phải nghe cái mùi kinh tởm từ phòng vệ sinh bốc lên. Nó và Mèo thay nhau ..., cảnh tượng này không mấy đẹp mắt nếu để thầy giám thị trông thấy, đã vậy bên phòng cạnh cũng không thua kém gì.

-Abbu, sao thế?

-Thằng Kent với Zun đang thay nhau...

-Cái gì, cả hai đứa bên đây cũng đang thay nhau... ời Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với cả bốn người ấy vậy.

-Quậy và Zun, hai đứa ấy như rửa hận thôi, còn thằng Kenty với Mèo thì hình như chuyện phức tạp hơn nhiều, tuy là Abbu không biết.

Abbu đỏ bừng cả mặt khi nãy giờ phải chịu đựng cảnh tượng ấy của Kenty.

Trả thù không biết bên kia thế nào mà sự kiện trước mắt đang khiến ọi chuyện phức tạp hơn...

104. Chương 99

Chiều đến và mọi chuyện gần như bình thường trở lại. Cả bọn 12A5 đã ra chờ sẵn vì thật sự rất đói bụng sau khi tắm biển. Tụi bên ấy phải uống nước thay cho cơm, bọn lớp nó cũng không vui vẻ vì cả lớp nó đã phải ăn quá nhiều trong khi bao tử lại không cho phép.

Mọi người đã tập trung đủ chỉ mỗi Kenty và Mèo là không ra thôi. Mèo bơ phờ và đã ngủ một giấc khá dài, Kenty cũng thế.

Nó thì đã bình thường vì có tật là bị lây thôi, chứ nó cũng không muốn bỏ phí phần cơm đã ăn của mình. Tung ta tung tãng về phía nhà dùng cơm ở biển, hai lớp lại đối đầu với nhau một lần nữa.

Tất cả cùng dùng cơm...

.....

Tên Gia Huy có vẻ không được vui vì nhỏ bạn gái của tên ấy đang trong tình trạng suy sụp nặng sau sự việc chia tay đột ngột ấy. Boo thì vẫn chưa biết và thậm chí còn không thể nghĩ ra việc chia tay ấy một phần bắt nguồn từ mình nữa là. Trong mắt con nhỏ lúc này, tên Gia Huy như một kẻ sở khanh, đã có bạn gái nhưng vẫn cố tán tỉnh những đứa con gái khác.

Khi tất cả vẫn đang dùng cơm chiều, thầy giám thị thông báo một vài việc mà ai cũng lắng nghe, chỉ riêng Boo là không quan tâm đến.

-Các em cứ dùng cơm, thầy xin thông báo những hoạt động cho buổi chiều này. Theo như đề nghị của các quản lý, tiếp tân, cả những cô phục vụ phòng và phục vụ bữa ăn tại khách sạn, có lẽ chúng ta cần mở một cuộc thi lại để so tài với nhau. Vì các cô ấy có bảo rằng ở cả hai lớp đều có những học sinh trông rất xinh đẹp, cảnh biển chiều nay cũng rất thơ mộng, chúng ta sẽ tổ chức lại cuộc thi duyên dáng theo đề nghị ấy, các em có quyền lựa chọn người dự thi của lớp mình. Và ban giám khảo sẽ là hơn 50 người phục vụ ở đây, chỉ cần biểu diễn, bữa ăn ngày mai sẽ không cần phải thi mà cả hai lớp đều được dùng cơm trưa, tất cả các em thấy thế nào.

Cả bọn lớp nó giơ tay lên, việc này không được đắn đo trước nhưng vì do sự không công bằng trong cuộc thi Miss Duyên Dáng, nhiều ý kiến cho rằng vì nhỏ Linh thuộc 12A5 là bạn gái của con trai Hiệu Trưởng nên được ưu tiên hơn. Vậy nên việc tổ chức thi lại thế này quả là cơ hội cho lớp nó.

105. Chương 100

Nhưng với 12A5, đó lại là một việc đáng lo ngại, trận đánh nhau giữa Boo và nhỏ Linh lớp ấy hôm qua chỉ mới lắng xuống nhưng không thể phai mờ trong mắt của các người phục vụ khu vực ở đây. Cả cái việc thi thố lại thế này ắt hẳn sẽ được kể lại thậm chí là quay phim lại để cả trường được một lần nữa xem lại cuộc thi này, với những ban giám khảo là những người không hề quen biết, sự công bằng lại càng nhân đôi.

-Các em có lẽ thắc mắc là việc thi lại thế này có ý nghĩa gì. Không có ý nghĩa gì quan trọng cả, lớp chiến thắng sẽ chẳng cần làm gì trong khi lớp thua cuộc sẽ phải chuẩn bị mọi thứ cho buổi tiệc ngày mai, kết thúc chuyến du lịch biển của trường chúng ta mà thôi. Vả lại các phục vụ ở đây cũng muốn tham gia vào vài hoạt động của chúng ta vào hai ngày cuối cùng.

-Thầy ạ! Thế chừng nào bắt đầu?

-Ngay sau khi các em dùng cơm xong.

- CÁI GÌ?

Ông thầy cười rồi vẫy tay chào sau đó thì đi về quầy tiếp tân để chuẩn bị cho cuộc thi vào buổi chiều này. Ít ai trong số chúng nó biết rằng chuyện này không do đề nghị từ tiếp tân mà là do nhỏ Boo đã mua chuộc từng người, có lẽ một vài đứa đoán ra, một số thì không biết nên trông rất hào hứng.

-Mày ám ức chuyện ấy đến thế sao?

-Ờ, tao chẳng tốt như tụi nó nghĩ đâu, công bằng vẫn là công bằng mà.

Quầy thôi không giỡn nữa khi thấy nét “đanh đá” ngày xưa của Boo nay lại một lần nữa được bộc lộ. Nó có vẻ lo vì không biết chuyện này sẽ tới đâu nếu con Boo ngày càng quá đà trong chuyện trả thù cá nhân này. Ấy vậy nhưng nếu không có những trò này, chẳng còn gì là vui ột chuyển đi.

Buổi cơm chiều kết thúc và tụi nó trở về phòng của lớp trưởng để họp bàn, bọn con trai không xen vào chỉ về phòng tán chuyện với nhau, một số thì đi ngắm hoàng hôn trên biển. Điều lạ nhất là cái cặp đôi thường xuyên có mặt tại biển vào lúc xế chiều, nay lại lần ra ngủ không biết mặt trời đã sắp buông.

-... thế nào ?

-Còn thế nào nữa, nhỏ Lan lần này phải thi vì chắc chắn bên ấy sẽ chọn nhỏ Linh ấy đi thôi.

-Ừm, nhưng mà nếu như thế thì bên mình thắng chắc rồi, con nhỏ bên ấy vừa mới đánh nhau với mày, những người phục vụ thấy và khó lòng nào chấm điểm hơn cho nó. Vả lại việc mày mua chuộc các cô ấy tham gia vào hoạt động này nếu lộ ra thì việc mua chuộc điểm từ cuộc thi ắt sẽ được tụi nó suy diễn ra.

-Như thế cũng tốt thôi, tao bây giờ cũng không được xem là người tốt trong mắt bọn bên ấy, đằng nào tao cũng chẳng bị ảnh hưởng bởi những lời nói của bọn nó. Thi lại lần nữa, ai hơn ai thì nhìn cũng biết rồi, thi chỉ là hình thức thôi.

-Nhưng nhỏ Lan bên ấy thật sự đẹp.

-Đẹp loè loẹt thì chẳng lấy được điểm của những người phục vụ ở đây đâu. Hình tượng kì này, trang điểm thật đơn giản cho nhỏ Lan càng tốt, thế nhé.

Boo không muốn nói nhiều nữa vì Tiểu Quân có vẻ không thích việc Boo đã làm như vậy. Cả nó và cả bọn con gái trong lớp cũng không đồng tình, nhờ lại thua thì lại càng mất danh dự, mà có thắng thì cũng bị cho là đã mua chuộc.

Cạch ! Cạch ! Cạch !

Tiếng gõ cửa, nó ra mở...

-Chào cô!

-Chào mọi người, cô đến để gửi lại số tiền cho Thiên Nhã, thật sự rằng việc giúp mọi người đòi lại công bằng gì đó không tốn công sức nhiều để phải nhận số tiền lớn thế này. Thầy giám thị cũng đã có trả cho các cô một ít tiền để có thể tham gia giúp đỡ trong hoạt động này. Nhận tiền của mọi người thì việc trở thành ban giám khảo sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa nên cô đại diện đội phục vụ trả lại số tiền này, chúc lớp mọi người chiến thắng nhé.

-Dạ... cô ơi...

Tiểu Quân chạy theo khi cô phục vụ đi ra khỏi phòng.

-Sao nào?

-Em xin lỗi, nhưng vì nhỏ Nhã lớp em nó rất háo thắng, lại hay dùng tiền để giải quyết vấn đề nhưng thật sự nó không có ý mua chuộc các cô, chỉ là muốn các cô bỏ chút thời gian cho hoạt động của tụi em thôi. Cô đừng thấy phiền vì chuyện ấy nhé.

-Thật sự hôm ấy cô có đang dọn dẹp ghế ở biển và trông thấy cảnh cãi nhau giữa Thiên Nhã với cô nàng bên lớp bên kia. Khi Thiên Nhã đến đề nghị thì cô đã đồng ý giúp nhưng rồi thì không hiểu sao con bé lại đưa tiền cho các cô.

-Dạ, có vẻ nó sợ rằng các cô đổi ý không giúp nên lại cái điệu dùng tiền.

-Hi, không sao, vì cô nàng lớp kia quả quá đáng mà.

Tiểu Quân cười rồi chào tạm việc người phục vụ ở khách sạn. Tiểu Quân vẫn chưa nghe kể lại cái cuộc cãi vã đó từ Boo hay bất cứ ai, nhưng chắc là quá đáng lắm nên nhỏ Boo mới cảm tức đến vậy.

Tiểu Quân thôi suy nghĩ vớ vẩn nữa mà vội đi theo sau cô phục vụ lúc này, mong là sẽ được nghe lại chi tiết chuyện đã xảy ra...

6 giờ chiều... trời toả sức nóng và mọi người đã tập trung ở biển đầy đủ. Không phải là sân diễn như ở trường, cũng không có đèn chiếu hay nhạc sôi động, đâu đó tiếng nhạc từ khu khách sạn phát ra tạo không khí ồn ào nhưng không kịch tính bằng ở trường thôi. Hàng ghế dài dành cho 50 người phục vụ đằng sau và hai bên hướng mặt về biển, tạo ra một hình chữ U với học sinh hai lớp, cả những người phục vụ không tham gia trong việc chấm điểm nữa.

Nhỏ Lan đã chuẩn bị xong với trang phục dạo biển trông xinh xắn dễ thương hết chỗ nói. Chẳng những thế, bộ đồ mà cả bọn lớp nó công tình lục tung hết vali của bọn con gái lên để tìm ra lại vừa khít với nhỏ Lan, không những xinh lại còn vẽ nên những đường cong vốn có của con nhỏ. Nụ cười làm cho đôi gò má căng tròn không tì vết nào càng dễ thương hơn, bọn con gái như ngất ngây ra đây sau khi nhỏ Boo đã hoàn thành việc trang điểm của mình.

-Bén thật !

-Haha, cái gì, mày dùng từ kinh khủng quá Boo ơi.

-Haha, xinh quá, nhìn đã không chịu được, chắc bọn con trai lớp mình chết mất thôi.

Trong khi lớp nó đang ồn ào “mần” nhỏ Lan thì bên kia đang không biết phải làm sao khi nhỏ Linh với vẻ mặt ủ rũ không một tí sức sống, mắt vẫn còn sưng húp lên vì khóc mãi suốt tối qua.

-Linh à, vì lớp một lần đi, thằng ấy chắc chỉ một phút nóng giận thôi.

-Tao không sao mà, cứ trang điểm đi, vì lớp một lần nữa, tao không muốn cả lớp mất vui.

Nhỏ lớp trưởng bên ấy gật gù cùng cả bọn con gái bên ấy lục lọi những bộ quần áo nhưng trông không còn hứng thú nữa. Nhỏ Linh vẫn gương mặt vô hồn nhìn về phía cửa sổ, nơi có tên Gia Huy thường quen với điệu bộ đeo tai nghe và lắc lư theo nhịp điệu bài hát.

6 giờ hơn...

Trời sụp tối và cuộc thi sắp được diễn ra...

Tất cả hướng về phía những con sóng đang chạy vào bờ, từ hai phía dọc bờ biển, cả hai đại diện của hai bên bắt đầu những bước chân đi vào trung tâm và tiến lại gần ban giám khảo hơn.

Nhỏ Lan với chiếc áo thun ba lỗ bó sát màu hồng nhạt, chiếc mũ tròn rộng vành bị thổi bay làm cho tóc của con nhỏ tung bay trong gió biển đêm lúc này. Chiếc váy dài với nhiều màu sắc phủ xuống tận mắt cá và bàn tay con nhỏ nắm lấy chiếc váy xoay một vòng, đưa ánh mắt tặng cho thằng Phương một cái đá nheo chọc ghẹo.

Cả lớp nó cười rầm rộ khi thằng Phương che mặt lại vì sợ hãi. Các cô phục vụ cũng phì cười vì trông cái đá nheo chọc ghẹo ấy thật dễ thương làm sao.

Nhỏ Linh bước ra với gương mặt rạng rỡ, một chiếc đầm ngắn màu đỏ tươi, giày cao gót được gỡ bỏ khi con nhỏ ấy không thể đi trên cát biển được. Nụ cười ấy không nở rộ được bao lâu thì lại trở về trạng thái gượng, Gia Huy không chú ý về hướng nhỏ Linh mà mãi dành ánh mắt đó để quan sát thái độ của nhỏ Boo.

Cái cười khinh bỉ hiện diện ngay lập tức trên môi nhỏ Boo. Con nhỏ đứng khoanh tay lại và dõi theo từng bước đi của cái đứa con gái đã tát vào mặt mình. Sự căm ghét tột cùng vì đó là lần đầu tiên con Boo chịu nhịn nhục cho đến khi không thể chịu nổi nữa.

Và chuyện đấy xảy ra thế nào, lúc này ắt Tiểu Quân đã biết rồi.

106. Chương 101

Và cái màn thi ai cũng mong đợi, ngoài dự kiến vì các cô phục vụ muốn hoạt động này được kéo dài và thêm phần hấp dẫn.

.....

-Không được đâu, tao không thi.

-Có sao đâu, chẳng phải lớp mình đi bơi cũng hay mặt sao, vóc dáng mày còn ai có thể chê nữa mà ngại.

-Không phải, nhưng dạo này chắc do tao ăn nhiều nên vòng em tao to ra, tao không thi được đâu.

-Không thi cũng phải thi, đã nửa đường rồi.

Con Gấu bên ấy nóng giận và không dùng lời ngon ngọt nữa. Lại càng phức tạp hơn khi cả bọn lớp ấy cũng tỏ vẻ bức bối vì sự từ chối của nhỏ Linh.

Cuộc thi lại tiếp tục diễn ra, bọn con trai hết sức hào hứng, và la hét um xùm khi hai cô nàng chỉ vừa chạm chân qua tuổi 18 thế mà vóc dáng lại chẳng thể chê vào đâu được.

Màn diễn kéo dài cho đến gần 7 giờ thì ban giám khảo bắt đầu chấm điểm cho cả hai phần thi.

Mọi người vẫn đang chờ đợi và Boo trở về phòng cùng nhỏ Lan để thay trang phục khác, trời về đêm lạnh và con nhỏ không thể cứ mặt bộ đồ mỏng manh ấy mãi cho đến khi biết kết quả.

.....

Thù hận...

Đố kị...

Ganh tị...

Mọi thứ đều bắt nguồn từ tình yêu mà ra thôi...

Gió biển lạnh...

Cũng như lòng người cũng có một góc băng giá...

Cát biển mịn...

Cũng như con người cũng có lòng vị tha...

Nhưng ở đâu đó...

Góc băng giá vẫn đang chiếm lĩnh thân nhiệt của con nhỏ...

Boo...

Con nhỏ dường như không biết mình bị tên ấy làm cho hoá điên...

.....

Bàn tay ai đó nắm lấy cổ tay của con nhỏ và kéo đi, cách xa nơi diễn ra cuộc thi.

-Buông ra !

-Sao cô lại làm vậy?

-Tôi làm gì?

-Cô không cần phải căm thù Linh như thế chứ?

-Ờ, tôi chẳng tốt như anh nghĩ đâu, nên việc tôi làm thế nào anh không cần phải quan tâm?

-Cô ấy làm gì quá đáng mà cô lại dùng mọi cách để hạ nhục cô ấy như thế?

-Vì.... Tôi thích.

-Cô...

-Thế nào...

-Uổng công tôi...

-Anh thế nào?

-...

Gia Huy đỏ bừng cả mặt, sự sắc lạnh và kiêu căng của nhỏ Boo khiến Gia Huy phẫn nộ.

Rồi thì như người ta vẫn thường nói “cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra”, “tức nước thì vỡ bờ”, Gia Huy như không kiềm chế được mình nữa và...

.....

.....

Boo như không còn biết tên ấy đang điên khùng đến cỡ nào nữa, cố đẩy ra nhưng gương mặt Gia Huy gắn chặt vào gương mặt của nhỏ Boo. Con nhỏ chống cự như chưa từng có thể vì chuyện này quá bất ngờ, cả trong suy nghĩ thì Boo vẫn không thể nào nghĩ ra. Trong mắt Boo, tên ấy dù có sở Khanh cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể nào thích một đứa như Boo được, nhưng rồi thì sao, tên ấy giải quyết mọi bức tức bằng

cái hôn đầu tiên của con bé nhưng lại là cái hôn thứ một trăm hay một ngàn của mình rồi cũng không rõ nữa.

Bốp!

Rồi khi bàn tay ấy tát thật mạnh vào gò má Gia Huy, sự loạng choạng ấy khiến Gia Huy té xuống cát và gương mặt trông không còn biết thế gian này có hiện diện hay không. Boo rơi nước mắt và che miệng để có thể kiềm nén lại, bỏ chạy về hướng xa với khu khách sạn hơn, xa Gia Huy hơn, mọi thứ như không còn theo sự suy nghĩ sắp đặt của Boo nữa. Con nhỏ bị đem ra làm trò đùa... có lẽ sẽ cảm thấy bị làm cho tổn thương.

Có những yêu thương nào....

Mọi sự rắc rối đang đến...

Một trang vở mới và những nét bút mới...

Câu chuyện của ngày hôm nay không giống ngày hôm qua...

Và câu chuyện vào ngày mai lại sẽ khác...

Có chăng tình cảm của ai đó cũng như những dòng chữ...

Mỗi khi sang trang nó lại thay đổi mà cả người viết cũng không hay biết...

Gió biển...

Cuốn ai đó đi vào nơi chỉ có một mình...

Giữ ai đó lại với cát mịn nhưng mang đầy những cảm giác mông lung.

107. Chương 102

Chập 23 “Sóng dậy”

Cuộc thi “sắc đẹp” giữa hai lớp kết thúc khi trời đã sụp tối hắc hoi. Tất cả vì quá mong đợi vào kết quả nên sự biến mất của Boo và Gia Huy không ai hề hay biết.

Cho đến khi hộ ý xong và giám thị của tụi nó nhận được kết quả.

Chẳng còn bàn cãi vì sự gượng gạo của nhỏ Linh, và quả thật là vòng eo của nhỏ ấy có phần không được ổn định như nhỏ Lan lớp nó. Mọi người bên lớp bên ấy có vẻ bất mãn và cũng không trông mong mấy vào kết quả chiến thắng. Và rồi thì...

-Người về nhất với 30 phiếu, hơn hẳn 10 phiếu so với người còn lại... Thầy xin tuyên bố, buổi tiệc tối mai, lớp 12A1 sẽ phải

Cả bọn lớp nó trợn tròn mắt mà ngạc nhiên, không lẽ rằng nhỏ Lan thua và lớp nó phải chuẩn bị tiệc đứng cùng các cô phục vụ hay sao. Cả sự mong đợi nào đó từ lớp 12A5...

... .. 12A1, các em sẽ phải chuẩn bị ăn mặc thật lộng lẫy để có thể dự buổi tiệc đứng ngoài trời mà không cần phải động tay vào việc gì cả, xin chúc mừng các em.

Nhỏ Linh thôi không muốn nghe nữa và trở về phòng ngay lúc đấy, có lẽ việc thắng hay thua chẳng còn quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ rằng tâm trí của nhỏ ấy không dành cho ai khác ngoài tên Gia Huy.

Cả lớp nó vỗ tay nhưng không hề la hú tào không khí hào hứng, có lẽ đã có sự bàn tính rằng là dù kết quả ra sao thì tụi nó cũng dường như đoán trước được ai sẽ dành được chiến thắng.

Giám thị tập trung lại mọi người sau khi các cô phục vụ chào tất cả và trở về khu khách sạn, nó mãi lo ổn định lớp mà quên bèn nhỏ Boo đã mất tăm đâu rồi.

-Các em chú ý, chúng ta hoạt động tự do cho đến 9 giờ nhé, đúng 9 giờ các em tập trung tại biển để tham gia hoạt động đêm. Hứa hẹn sẽ hấp dẫn vì đêm nay, các em sẽ được trải nghiệm một lần với cảm xúc của mình, trái tim mình và những rung cảm nào đó mà các em chưa từng có. Hoạt động đêm thứ năm này sẽ kéo dài đến 12 giờ nên ai không thể thức thì cũng cố làm mọi cách để thức nhé, hehe. Các em có thể giải tán.

Tất cả có vẻ vẫn còn chưa nắm rõ những gì mà giám thị đã phổ biến, nhưng rồi thì biển đêm nay vẫn đẹp như mọi ngày, chúng nó rủ nhau đi ngắm biển, riêng Tiểu Quân thì vẫn đang không vui sau khi nghe câu chuyện ấy từ cô phục vụ. Có lẽ do vậy, con nhỏ không chịu nổi khi chỉ giấu mình biết, Tiểu Quân vội đi tìm nó và lôi nó ra nơi xa, nơi có các gò đá yên bình ngồi nhìn những đợt sóng biển.

.....

-Về phòng cũng được mà, ra tận đây lạnh lắm mà ạ.

-Tao sợ nhỏ Lan nghe, cả Mèo cũng đang ngủ cho nên tao mới kéo mày ra đây.

-Có chuyện gì mà không thể cho ai nghe thế?

-Của Boo.

-Chuyện đánh nhau sao?

-Ừm.

-Kể tao nghe liền đi.

Lúc đầu thì nó không mấy quan tâm vì nó muốn về phòng ngủ một giấc trước khi phải điều động cái lớp sao có tham gia đầy đủ các hoạt động mà thầy giám thị tổ chức. Nhưng rồi thì bây giờ mắt nó cũng sáng như trắng rằm để chờ đợi điều muốn kể từ Tiểu Quân.

-... tao nghe cô phục vụ kể lại ...

... Boo, nó định đi dạo biển thì gặp nỏ Linh lớp bên ấy và...

><><><><><><><><>

-Này, đứng lại đó.

-...

-Mày cũng biết là anh ấy là người yêu của tao, đừng có tò tò theo sau mãi như thế chứ.

-...

-Bộ mày không có lỗi tai và cả miệng à? Có nghe tao nói không đấy hả? Đừng có bám lấy anh ấy nữa, biết không?

-Đừng có ở đó mà nói ngược, đây không thích nói nhiều đâu.

-Hơ hơ, này là có cần phải học luôn cả câu nói của anh ấy không?

-Người như hần ta, không đáng để tôi phải “tò tò” theo sau.

-Mày nói cái gì?

-Hơ, tôi không nghĩ là cô không có lỗi tai.

-CON KHỐN.

><><><><><><><><><...>

... mọi chuyện không kết thúc ở đó, lúc đầu khi nhỏ Linh đánh Boo nhà mình, con Boo chẳng buồn phản kháng, thậm chí là chỉ biết nhìn và nhịn. Chính cô phục vụ nói rằng Boo không muốn làm lớn chuyện nên cứ để cho con nhỏ bên ấy đánh túi bụi...

><><><><><><><><><>

-Mày đánh đủ rồi đấy, coi những cái đánh này như là để mày hả cơn ghen tuông vớ vẩn, tao không chấp.

-Mày nói cái gì?

><><><><><><><...>

... rồi thì con nhỏ ấy lại tiếp tục đánh nhỏ Boo lép mình một cách không thương tiếc cho đến khi Boo bắt đầu đánh trả, ngay sau khi Boo đánh trả thì tên Gia Huy xuất hiện, cả Abbu nữa, mọi chuyện sau đó thì mày biết rồi. Tao cứ nghĩ do nhỏ Boo háo thắng hay thích gây chuyện nhưng trong chuyện này mày nghe rồi đó, người gây chuyện không phải nhỏ Boo, vậy nên một người tính tình nóng nảy như nó khó lòng nào hả giận được. Cái cuộc thi lúc này cũng chỉ để muốn lấy lại cho nhỏ Lan mặt khác muốn xem sự thua cuộc của nhỏ Linh ấy mà thôi.

-Con nhỏ bên đó, có bị thần kinh hay không đấy, học ở trường bao năm không biết nhỏ Boo thế nào sao mà dám cả gan đánh như thế.

-Có lẽ biết nhưng khi lỡ tay đánh được một lần, Boo nó không phản kháng nên đà ấy làm tới.

-Ờ, nếu biết trước như thế tao đã không nường tay cho cái thằng Gia Huy ấy. Dù là bạn gái của hắn nhưng cũng phải biết ai đúng ai sai trước chứ.

Tiểu Quân thôi không muốn kể nữa, nỗi buồn vây lấy vì chuyện giữa Kenty và Mèo chưa qua đi, thì chuyện con bạn thân làm cho Tiểu Quân không thể nào yên lòng được.

-Có lẽ nó tìm nơi nào đó để có thể ở một mình, nhưng không hiểu sao nó lại không ở đây để xem kết quả. Thật là...

Cả hai đứa nó thôi không nói gì nữa, im lặng ngắm nhìn biển đêm thế này mà không hề hay biết mọi chuyện đã tiếp tục diễn ra, diễn ra như thể chỉ có trời biết đất biết và hai cái nhân vật trong cuộc ấy biết mà thôi.

Rồi thì sao, không đơn giản như thế khi Gia Huy nghe toàn bộ sự việc ấy khi vô tình đi ngang và dừng chân lại. Nỗi căn rứt nào đó bắt đầu khiến cậu ấy nao núng muốn gặp ngay nhỏ Boo, không phải để xin lỗi mà sợ rằng nhỏ Boo sẽ chẳng còn đủ tỉnh táo mà trở về khu khách sạn.

Lặng lẽ, Gia Huy đi theo hướng bỏ chạy lúc nãy của Boo trong khi mọi người vẫn không hề hay biết gì cả.

Tiếng sóng vỗ mãi...

Cái âm thanh có muốn thoát khỏi cũng không thể nào thoát khỏi cả, ngay cả khi chặn cái luồng âm thanh đó bằng hai ngón tay trở đi chẳng nữa...

Thế ai đó có muốn tìm sự yên tĩnh, sự yên bình riêng ình cũng không thể được. Sóng vẫn vỗ và lòng người vẫn rộn ràng, hương gió cuốn theo những nỗi niềm nào đó khiến ta nhẹ bớt đi nỗi buồn, nhưng sự ghê tởm nào đó vẫn vây lấy Boo, con nhỏ không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình lúc này.

...

Thời gian cứ thế trôi...

Chẳng còn bao lâu nữa...

Một vài khoảnh khắc trong lịch sử “tình yêu” sẽ được ghi lại...

Nhưng tốt đẹp hay tồi tệ thì không ai có thể biết trước cả...

Trừ cái người “viết” ra định mệnh của tụi nó mà thôi...

108. Chương 103

Bóng dáng người con gái cúi gằm mặt xuống và khóc nức nở, tiếng khóc như xen lẫn vào tiếng sóng khiến những bước chân ngày một gần, ngày một cảm thấy đau thắt.

Gia Huy, dù tên ấy biết rằng cái tình cảm với nhỏ Linh đã gắn rất chặt, không chỉ ở giới hạn tình yêu mà còn xa hơn nữa. Rồi thì hình ảnh Boo hiện ra như một vết gạch chéo màu đỏ trên nền chữ xanh của một bài kiểm tra vậy. Dù biết rằng đó là một cái cách yêu “đều”, nhưng phải làm sao khi trong tim tên ấy có những biến đổi quá lớn mà hiện tại tên ấy có muốn thay đổi hay quay lại cũng không thể.

-...

...

Đã đứng trước mặt con nhỏ nhưng Gia Huy không thể thốt nên lời, cái hôn gượng ép và đầy chất “bạo” ấy khiến ột trái tim mạnh mẽ trở nên không còn sức sống, một chút tình cảm nào đó như chợt loé lên lại biến mất ngay lập tức, thay thế vào đó là sự sợ hãi.

.....

Cứ như thế, Gia Huy, cậu ấy vẫn đứng như thế chờ đợi những tiếng khóc ấy nhẹ giọng đi và mất hẳn. Nhưng cậu ấy không thể chờ đợi đến lúc ấy được...

-Boo à...

-... BIẾN NGAY ĐI !

-...

-... TÔI NÓI LÀ ANH BIẾN NGAY ĐI.

Gia Huy ngã đầu gối xuống nền cát và nắm lấy bàn tay đang ghì chặt vào đầu gối.

-Tha thứ cho tôi.

-... anh biến đi cho tôi nhờ, hức... như thế đủ rồi, tôi không đủ sức để đùa với anh cho đến khi anh chán, anh hiểu tôi nói gì chứ.

-...

Tên ấy im lặng và lấy ra từ trong túi quần của mình sợi dây chuyền. Có lẽ tên ấy hiểu Boo đã bị sốc đến mức nào và việc bây giờ có thể xoa dịu là sự im lặng.

Đưa sợi dây chuyền ấy vào lòng bàn tay của nhỏ Boo khi gương mặt ướn lệ ấy như đang van nài sự biến mất của cậu ấy lúc này.

Gia Huy rời đi ngay lập tức vì không muốn Boo thêm khó xử, một phần nếu cứ ở đấy, chắc cậu ấy khó lòng nào gạt đi sự cắn rứt đang ngày một nhấn chìm mọi suy nghĩ của cậu ấy.

Những bước chân ngày một xa hơn, Boo nhìn theo với ánh mắt đau khổ nhất...

“ Sao lại đối xử như thế với tôi cơ chứ? Tại sao hả?”

Sợi dây chuyền vẫn nằm trong tay nhỏ Boo, đèn ở khu tổ chức hoạt động bắt đầu sáng, mọi chuyện mong hãy kết thúc nhanh chóng trước khi lại có thêm những chuyện rắc rối khác xảy ra.

-Quây à, ổn định lớp đi.

Mọi người tập trung đầy đủ và 4 giỏ phiếu được đặt trên bàn. Tên của bọn nó đã được bỏ đầy đủ trên ấy, một trò chơi không mấy mới lạ nhưng sự bất cập vô tình sẽ làm cho sự cuộc đáng để xem hơn.

-Chắc các em cũng biết luật chơi vì sự sắp đặt bốn chiếc giỏ phiếu ở đây đã rõ phải không. Mỗi bên sẽ cử ba đại diện lên bốc thăm, một người chọn hai phiếu để ghép đôi, nhớ rằng cuộc thi mang tính chất giải trí nên nếu có phát sinh những vấn đề nào đó thì mong trách nhiệm ấy không được quy về thầy, ô kè, haha.

Cả bọn cười rầm rộ cả lên vì biết rằng những hoạt động của “lão sư” không mấy bình tĩnh này sẽ chẳng hay ho gì đâu.

Mèo ngáp ngủ và gục lên gục xuống bên vai của Quậ. Cả tên Kenty bây giờ muốn ngủ cũng không được vì bị cả bọn kéo ra. Cũng chẳng hiểu vì lý do gì nhưng chắc lớp nó có những trò hay muốn được thưởng thức ngay lúc ông thầy giải giới cho tội nó thế này.

Nhỏ Lan lặng lẽ viết viết gì đó xong thì bỏ ngay vào túi quần của mình. Đại diện của bên nó lên gồm có nó, nhỏ Lan và Zun.

Cả ba đứa đều cười nham hiểm rồi thì bóc thăm.

Hai bên tay của ông thầy gồm 6 miếng giấy nhỏ chia đều hai bên, một bên là ba nam một bên là ba nữ. Nó có vẻ muốn chơi xấu ai đó nên khoái chỉ không tả được. Còn riêng hắn thì cứ nhếch mép cười như sắp cài xong boom nổ chậm vậy. Mỗi nhỏ Lan là bình thần trở về với sự tình rằng là con nhỏ đã chọn xong cặp chuẩn bị được ghép đôi bắt buộc.

-Đây là phiếu của Lan, cặp đầu tiên của 12A1 sẽ là... Ái và Khang. Mời hai em bước lên.

-CÁI GÌ ???

Mèo mở to cả mắt khi nghe tên mình. Không thể nào là Abbu, kiểu như thế thì con bé sẽ chẳng biết xử sự thế nào trước mặt Kenty. Nhưng có lẽ nét mặt của Kenty chẳng có gì là nghiêm trọng cả, cổ giấu hay là không quan tâm thật thì không biết.

Abbu khoái chỉ liền đi lại và kéo tay Mèo đứng dậy đi về phía của thầy giám thị.

-Cặp thứ hai sẽ là Ấy chết,... Abbu nhặt lại giúp thầy.

Ông thầy chưa kịp mở ra thì những miếng giấy nhỏ bị gió thổi bay. Abbu phải phủi cát và nhặt lên giúp và rồi thì vô tình thấy tên của những ai trong 3 mảnh giấy bị rơi xuống, Abbu không vội đưa lại hết cả ba.

-Nè thầy, để em giữ giúp hai tờ này cho, thầy mở xong hai mảnh giấy kia rồi em đưa, không thì lại bay.

-Ừ, thằng nhóc này được cái có lý.

Abbu vội đưa mảnh giấy có tên nhỏ Lan cho ông thầy. Chẳng biết đứa nào lại ghép nhỏ Lan với cái mảnh giấy kia.

-Phương và Lan, ôi thật trùng hợp, Miss của làng nhà 12A1, nào mời hai em.

-SAY WHAT?

-GÌ VẬY?

-SAO LẠI THẾ?

Người thứ nhất là thằng Phương, tên ấy la toáng lên khi nghe đến tên mình được bắt cặp với nhỏ Lan. Lan thì không viết tờ giấy ấy, thậm chí còn không biết là Zun hay Quậ vô tình chọn hay là sắp xếp sẵn nữa, tuy vậy nhưng nhỏ Lan có vẻ khoái chí.

Người thứ hai là hắn, hắn la lên chẳng qua là sự sắp đặt của hắn hình như đã vô tình bị hoán đổi.

“ Chẳng phải là thằng Phương với Quậ sao?”

Đây là hiểu hắn rồi nhé, dám đem người mình yêu ra để trên. Nhưng nó thì cũng đâu có vừa. Cái người thứ ba la lên là chính nó, giọng to và thanh lắm cơ.

“ Trời ạ, nhỏ Lan với hắn cơ mà, sao lại là Phương?”

Suy nghĩ ấy vừa kịp chạy qua các mạch thì giọng ông thầy lại lần nữa vang lên.

-Trường và Ly Ly, ày cha, quả là may mắn, thầy rất thích cặp này, cặp tuyển thủ bơi lội của trường cơ mà.

Đây là cố tình chơi nhau cuối cùng lại gặp nhau. Abbu khoái chỉ vỗ vai Mèo mà cười, trong khi Mèo thì nhăn nhó nhìn về hướng Kenty, dù rằng cuộc chiến tranh lạnh vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

-Thầy ơi, có chút nhầm lẫn, em nghĩ phải là Trường với Lan chứ ạ?

-Làm sao thầy biết được, em làm sao mà biết lá thăm ấy là tên của ai, trùng hợp thôi mà, em phải chấp nhận thôi, không chừng đây là thăm do em chọn không chừng, haha.

Rồi thì hai ánh mắt liếc xéo thẳng Abbu, cậu ấy vội ngậm miệng lại trước khi nó nổi cơn lôi đình mà dè cậu ấy ra đánh ột trận ra trò. Hắn thì lúc đầu có vẻ không đồng tình, nhưng suy cho cùng hắn có chút vui vì sẽ kiểm tra được mức độ ganh tị của bọn gái bên kia thậm chí muốn bày tỏ rằng, việc nó được gần gũi hắn không có gì là lạ cả và cũng không ai có quyền ý kiến chi cả, trừ nó thôi.

109. Chương 104

Cuộc chơi sắp bắt đầu và ông thầy đang tiếp tục lựa chọn 3 cặp bên lớp bên kia.

Cả 3 cặp bên lớp nó vào ghế ngồi, đặt tay lên bàn và nhìn đối phương với những dạng “mắt” khác nhau. Nó với hắn thì cứ liếc nhau đầy thù hận. Hai đứa nó to nhỏ với nhau.

-Này, anh chơi gì kì vậy hả, dám ghép em với thằng Phương à?

-Em có hơn anh sao, cũng chẳng đã ghép anh với nhỏ Lan sao, cũng may là thằng Abbu nó thông minh đấy. Không thì anh không chắc sẽ kim chế được với nhỏ Lan đâu.

Hắn cười đều xong thì bị ngay chưởng ngay trán. Cả bọn ngồi ở dưới cười phá lên vì cú chưởng không mấy mạnh làm trán của hắn đỏ cả lên.

-Này là để xem anh làm gì em.

Cứ cái dạng thì thăm to nhỏ mãi, bọn con gái bên lớp bên kia lại tiếp tục liếc ngang liếc dọc nó. Mà thật thì bên ấy chẳng có duyên gì cả, nếu như ganh tị thế thì cái bọn con trai tựa hắn trở thành “của chung” mất.

-Này là hợp tác với anh đi, cơ hội này không dễ có đâu, anh phải nhờ nhỏ Lan mới được bắt cặp với em đây. Làm thế nào mà khiến cái thằng bên dưới ngồi không yên ấy.

Mèo lè lưỡi với Abbu...

-Cần gì ạ, em với anh phải thắng, đường nào thì tên dưới ấy có làm sao thì làm, em ghét.

-Thật là ghét chứ? Đã thế sao lại đỡ “đạn” cho nó rồi cứ mỗi lần đứng lên ngồi xuống lại ôm lưng.

-... trước đó thì khác, giờ khác.

Mèo vừa dứt lời thì ông thầy cất giọng nói.

-Nào mời các cặp bên 12A5 bước lên. Hình như có sự trùng hợp, Gia Huy và Linh mời hai em.

Cả bọn ở dưới vỗ tay nồng nhiệt trong khi hai ánh mắt từ cả hai đứa ấy không biểu lộ được niềm vui nào cả. Gia Huy bước lên với sự đùn đẩy từ bọn con trai trong lớp. Thừa biết ai đã sắp đặt chuyện này mà.

Cuộc chơi bắt đầu nhanh chóng với vòng một khá đơn giản.

-Nhìn vào ánh mắt của nhau, đội nào nhìn nhau lâu nhất sẽ dành được điểm cao. Ở đây có 6 cô phục vụ, các cô sẽ giúp chúng ta kiểm chứng.

Ông thầy đếm ngược và ra hiệu bắt đầu. Những ánh mắt từ ghế đối diện, nó và hắn, Mèo và Abbu, Lan và Phương, cả ba cặp lớp nó có vẻ không có gì là ngại ngùng cả, có thì cũng chỉ có thằng Phương hơi lúng túng thôi.

-Đội 1 của 12A5 đã rời mắt.

Cô phục vụ vừa thông báo cho thầy giám thị biết, Gia Huy không đủ sức để ép mình nhìn về phía nhỏ Linh. Có lẽ rằng cậu ấy đã dứt khoát, lớp bên ấy có cố cũng không hàn gắn được gì cả.

-Đội 2 bên 12A1 đã rời mắt.

Rồi thì thằng Phương cũng chịu hết nổi vì gương mặt nhỏ Lan như giết chết cậu ấy. Một phần nào đó Phương muốn mình thật sự mạnh mẽ, nhưng cũng vì sau cuộc thay Miss ấy, hình ảnh ấy khiến tâm lý của Phương có chút tay đổi, có lẽ do vậy nên nhỏ Lan muốn phần nào lấy lại cái bản chất nam tính cho cậu ấy.

Rồi từ từ chỉ còn nó và hấn, Abbu và Mèo là trụ lại được.

Thử hỏi hấn và nó nhìn nhau thế nào mà đến nỗi không rời mắt như thế? Cả bọn ở dưới chỉ biết che miệng cười, có đứa cười nhắm tít mắt đến nỗi té ngã ra đằng sau lúc nào không hay.

Chúng nó vừa nhìn nhau với nửa con mắt và nghiêng răng như muốn vồ lấy con mồi vậy. Nó vẫn còn bực hấn và hấn cũng vậy, tính đi tính lại cả hai đều chơi xấu nhau thì huề đi cho rồi, đằng này thì thù hận tăng gấp đôi.

Ấy rồi thì nó đứng lên như chuẩn bị làm động tác gì đó, giám thị đằng xen ngang và dừng vòng một tại đây.

-Thầy quyết định dành phần điểm cho đội một của 12A1. Lý do ai cũng rõ là đội ba không phải trao nhau ánh mắt tình cảm, phải không, haha. Ôi, thầy có chút lo sợ với cặp đôi này, lớp em có muốn đổi người không? Có ai đồng ý đổi cặp Trường và Ly không?

KHÔNGGGGGGG !!

-Ồ... ờ ... không thì thôi.

Cả bọn lớp nó phản đối quyết liệt vì mọi chuyện đang vui mà, dù là không hợp luật trong cái trò chơi tình cảm này nhưng cũng phải có một đội phá rối chứ.

Abbu có vẻ khoái chí vì trông Mèo rất lúng túng nhưng con bé vẫn cố gắng không để thua. Rồi thì dò xét cái ngồi ở dưới, Abbu thầm mỉm cười khi ánh mắt tên ấy nhìn về phía Mèo, có chút giận nào đó nhưng khi Mèo nhìn về tên ấy, tên ấy lại lơ đi và nhìn về hướng khác.

Rồi thì trong suy nghĩ của Mèo, con bé chưa quên được hình ảnh ấy, hình ảnh của tên con trai ấy. Biết làm thế nào khi bình thường đã không thể kiềm chế trước một Kenty lạnh nhạt, nay thì lại còn tệ hơn là cái diện mạo bên trong được phơi trần cả. Số phận con bé khó lòng nào lọt ra khỏi bàn tay tên con trai ấy.

-Màn thi thứ hai cũng sẽ rất đơn giản. Mỗi cặp có 3 quả bóng ở đầu bên đây. 6 bạn nam sẽ đứng chờ. Khi thầy thổi còi, 6 bạn nữ phải chạy thật nhanh sang đó cùng với quả bóng bóng, các em phải ôm lấy nhau đè nén cho quả bóng bể ra. Không được dùng vậy gì để làm bể ngoài việc các em phải... ÔM NHAU.

Ông thầy nhấn mạnh để không ai phạm luật trong trò này. Gì thì gì chứ lão cũng sợ bọn học sinh sẽ chơi lố, nhưng mấy khi hiệu trưởng kiểm soát, cứ mặc sức mà chơi cho thoải thích vì ngày mốt phải trở về rồi.

Teeeeeeee !!!!

Tiếng còi vang lên, cả bọn la hú để hối thúc bọn con gái nhanh chóng chạy đến và ôm chặt lấy những thằng bên phía bên kia. Trò này thì khỏi cần phải thi cũng biết ai thắng, nhưng rồi thì quả thật nó chứng tỏ sức mạnh của nó không chỉ qua những cú đá cú đấm của mình, sức mạnh của nó được thể hiện ở đây là ở trong phương diện tình cảm. Những cái ôm thật chặt sẽ giúp tụi nó mau chóng dành được chiến thắng hơn bọn còn lại.

Zun chỉ đứng đó chờ đợi, như một bức tường và nó là người chủ động ôm qua eo hấn xong thì nén cho quả bóng bể. Bọn con gái la hào cả lên vì trông thấy hấn cứ cười tít cả mắt khi nó đang hăng say cái trò đè nén thế này.

Mèo thì chẳng đủ sức ôm lấy Abbu mà nén, Abbu cũng phải đành chủ động, choàng ôm lấy vai con bé và làm bể quả bóng một cách dễ dàng. Gương mặt đỏ lên và cả thân người bắt đầu nóng dần, rang rang và khó chịu, Kenty không muốn nhìn nữa mà lấy điện thoại ra bấm.

-Nút mở khoá bên trái kia, cảm ứng của mày cùi quá hay sao mà kéo hoài không lên thế.__ Thằng bạn ngồi cạnh chỉ cho thằng Kenty xài điện thoại của mình, có ai lại để đến nỗi thế không.

-...

-Mở nhạc thế này không có tai nghe thì làm sao mà mà nghe được.

Rồi thì cái thằng bạn cứ khoái để ý đến chuyện người khác lại nhắc nhở thằng Kenty là nên làm cái gì cũng cho ra trò hộ cái. Rồi thì Kenty lấy từ trong túi quần cái tai nghe và cắm vội vào.

Mèo mãi lo với mấy quả bong bóng mà toát cả mồ hôi. Abbu chỉ biết cười khi gương mặt thằng Kenty càng ngày càng sắc và căng thẳng hơn.

Chuyển cuộc bình luận sang cái cặp thằng Phương và nhỏ Lan. Tên Phương chứ như người trên trời khi mỗi lần nhỏ Lan chạy lại và áp gương mặt vào vai cậu ấy, ôm lấy cậu ấy thật chặt và chờ co đến khi quả bong bóng nổ.

-Đây là hợp tác đi chứ, làm sao người ta tự lực làm bể nó được đây hả?

-... Ờ... hay... hay là... mình bỏ cuộc... ha Lan ha?

-Miễn.

Nhỏ Lan nói nhỏ nhẹ nhưng làm cho thằng Phương nổi hết cả da gà, vịt, thần lẩn, cá sấu.

Rồi thì chỉ có một cặp như đứng lặng nhìn nhau không nói lời nào. Những cặp khác khi đưa con gái tiến đến ắt thì những đứa con trai sẽ mở rộng vòng tay để đón lấy. Nhưng với Gia Huy, tên ấy đứng lặng bỏ tay mình vào túi quần và nhìn về hướng khác. Linh, con nhỏ chỉ biết đứng lặng một mình với quả bong bóng trên tay và không thôi nhìn về tên ấy.

Bọn 12A5 như không còn lời nào để nói nữa cả, như chính nhỏ Linh đã hiểu sẽ chẳng níu kéo được gì trong chuyện tình cảm này. Buông thì không thể nhưng tiếp tục lại càng không... Suy nghĩ của nhỏ ấy lúc này ắt hẳn là “giá như, nhỏ Boo ấy không xuất hiện”.

110. Chương 105

Teeeeeeee!!

-Dừng lại nào! Kết quả đã rõ nhé. Đôi của Tuấn Trường về nhất với sự nhanh nhẹn và mạnh mẽ của Ly Ly, thầy không biết cặp này sẽ thế nào trong vòng ba nhưng coi bộ không căng thẳng như vòng một mấy em nhỉ.

-Thầy ạ, vòng ba phải thế nào co hấp dẫn vào nhé.

-Đơn nhiên rồi. Về nhì là đôi của Khang và Ái, cặp này thì ngược lại với cặp về nhất, nhưng dù sao cũng chúc mừng hai em. Và đôi về thứ ba là bộ đôi Miss của trường ta. Chúc mừng các em.

Cả bọn lớp nó la hú hết mức vì chuyện này vui không thể nào chấp nhận được. Có đứa cười ra cả nước mắt khi nó cứ chạy thẳng vào hân và ôm ghì lấy eo hân trong khi hân cứ đứng như bù nhìn ở những cánh đồng, như đang bị thầy cô giáo phạt đứng giang tay ra hơn cả là như một sự hiến dâng mọi thứ cho nó, haha.

-Sau vòng hai, 3 đội thấp điểm nhất sẽ bị loại, Bên 12A1 hai đội trụ lại được là đội của Zun, à không là đội của Tuấn Trường.

-Cứ gọi bình thường đi thầy, không cần trang trọng vậy đâu.

Cả bọn ở dưới đề nghị ông thầy thôi gọi tên kiểu ấy vì dài dòng và rườm rà quá.

-Ừ vậy đi cho dễ, haha. Đội của Zun và Abbu. Bên 12A5 là đội của An. Ba đội xếp sau sẽ trở về chỗ ngồi. Đền bù thiệt hai cho tụi em, hai thẻ ưu tiên của giám thị. Đi trễ 5 phút sẽ không bị giữ lại.

-Oải, 5 phút như thế thì không cần cũng được thầy ạ.

-Đòi hỏi nữa à, cái này là lén đấy, hiệu trưởng mà biết thầy đây chịu chứ có phải các em đâu. Vậy nhé, Mỗi thẻ sử dụng một lần và mỗi em có hai thẻ.

Ông thầy lấy ra 12 chiếc thẻ đưa cho 6 đứa vừa về chỗ. Nó đứng bên cạnh hân và lâu lâu buồn buồn thì sẵn chân đạp chân hân một cái.

-Ây da ! Muốn chết hả?._ Hấn lằm bằm trách nó.

-Ừ, muốn chết không chịu được luôn ý, ple...

Hấn bó tay và đá cát vào chân nó, lấp luôn cả bàn chân nó xuống cát.

-Haha.

-Rãnh quá ha, giun đất.

-Ừa, đúng rồi.

Hai đứa nó cứ ba láp ba xàm với nhau miết cho đến khi ông thầy quay lại chỗ của tụi nó.

-Vòng thứ ba sẽ là vòng quyết định đội nào vào vòng trong. Giải thưởng không mấy lớn, nhưng chủ yếu là vui. Hai chiếc I-phone 4 dành cho cặp chiếc thắng. Hai đội còn lại sẽ nhận được áo đôi từ nhà phân phối áo độc quyền của trường mình.

WHAT!!!!!!!!!!!!!!

Cả bọn bên dưới mắt chữ O mồm chữ O nốt, ngạc nhiên với cái gọi là nhỏ bé của ông ấy. Ở đây đối với tụi trường Ngũ Vương, những thứ thế này không quá mắc nhưng với một cái hoạt động nhằm nhĩ và ngắn tũn thế này mà phần thưởng như thế thì hơi nhiều rồi.

-Đặc biệt điện thoại này sẽ chỉ có dấu tay của chủ nhân mới có thể mở được. Chỉ cặp đôi ấy mới sử dụng được điện thoại của nhau. Điều đó có nghĩa rằng sẽ không ai có thể xài được nếu có nó trong tay. Cố gắng nhé ! Có lẽ nhờ phần thưởng này mà các em sẽ chơi hăng say hơn.

Hấn có vẻ hào hứng vì thật lòng hấn muốn mua cho nó một chiếc điện thoại để tiện việc liên lạc với nó khi cần. Nhưng qua nhiều chuyện xảy ra, hấn biết nó không muốn dựa dẫm vào hấn nên hấn không thể mở lời được, đây là một cơ hội và dù giá nào, dù là có hứa với nó sẽ không làm gì quá hơn khiến mọi người phát hiện ra tình cảm của tụi nó, hấn vẫn quyết tâm giành được chiến thắng.

Abbu thì thầm với Mèo...

-Nhường thôi Mèo à, anh với em dùng điện thoại cặp làm gì, để cho hai đứa kia kìa, áo đôi cũng đủ cho cái thằng ở dưới phát khùng rồi.

-Em cũng không nghĩ là hai anh em mình thắng, em chỉ đang lo cậu ấy đang suy nghĩ gì thôi.

-Chẳng phải lúc trưa đã chiến tranh gì đó sao, giờ lại lo lắng gì?

-Em ... có chút tức giận... nhưng mà hiện tại, lại thấy... cậu ấy... cậu ấy...

-Được rồi, không sao, mình chỉ cần thua thôi, nếu mà thắng tiếp thì cái thằng ấy sẽ giết anh luôn không chừng.

Mèo phì cười vì hiểu ý của Abbu. Có chút gì đó hy vọng từ ánh mắt của Mèo, chút lo sợ và cả một chút tức giận vẫn còn, Mèo trở nên rối trí và không biết phải làm gì hơn là nghe lời của Abbu.

.....

Vòng 3.....

-Ở vòng thứ ba, trò này rất thông dụng ở Hàn Quốc vậy nên nếu các em hay xem các show truyền hình từ Hàn Quốc ắt sẽ rõ. Bánh cây...

Trời !!!!

Cả bọn lo Choi ở dưới lại bắt đầu la lên. Cái trò “đo độ dài” này không mấy khó nhưng dễ gây điên đảo cho người xem. Rồi thì mức độ phải được nâng lên , tụi nó phải thi vì giải thưởng vừa được công bố cơ mà.

.....

Gió biển mang cái lạnh lúc đêm khuya, biển vẫn đông người nhưng vẫn có sự cô đơn ở đâu đó...

... Tình cảm... giá như nó có thể dễ dàng đến và ra đi một cách khó khăn, ắt rằng thế giới này sẽ đẹp hơn bao giờ hết...

-Đội của Abbu trước... nào... bắt đầu...

Sự khó chịu có lẽ đã đạt đến tột cùng, Kenty thôi không thể nào không để ý. Cậu ấy vội vã đứng dậy và đi về hướng khách sạn, nơi căn phòng của mình vẫn còn sáng đèn lơ mờ...

Khúc bánh bị gãy ngang bởi Mèo, con bé nhìn theo và một chút gì đó khiến con bé cảm thấy sao mình lại như bị cuốn về hướng ấy.

-Nhanh quá, cây bánh của hai đứa em còn khá dài. Abbu à, chắc là em thua cuộc rồi, haha.

Mèo rời miệng khỏi khúc bánh còn dài, còn đang được ngậm bởi Abbu cũng vừa kịp cắn để đưa lại phần còn dư cho ông thầy giám thị.

-Em sao thế, mình chịu thua như vậy là sớm quá đấy, thằng ấy chỉ là cảm thấy khó chịu một chút thôi, có lẽ nó có chút gì đó quan tâm em nên mới thế. Đừng lo là nó sẽ suy nghĩ gì.

-Không có gì đâu anh, chỉ là em cảm thấy như... mình quen nhìn cái gương mặt lạnh giá ấy rồi.

Ông thầy đem khúc bánh còn dư để lên đĩa và tiếp tục đi qua bàn của 12A5.

-Một ... hai ... ba Ôi... từ từ thôi, đừng gấp quá Ôi này...

Rồi thì cái cây bánh của 12A5 chỉ còn lại bằng hạt cà phê mà thôi. Cả bọn 12A5 bắt đầu la hú và hét lên vì cái dạng này chắc rằng 2 chiếc I-phone kia không phải dành cho lớp 12A1 rồi.

Hán và nó tròn xoe mắt nhìn cái cảnh tượng mặt gần mặt, mắt đối mắt và môi thì gần sát vào cho đến chỉ còn một khe hở nhỏ thì 2 bên mới bắt đầu cắn cái bánh cây ấy.

Nó nhìn về phía hán về cười trừ, xua tay và đứng dậy định bỏ về chỗ.

-Này, là I-phone 4 đấy.

-Tớ đây không biết xì điện thoại.

-Nhưng có thể bán, giá cao lắm đấy.

-Không nghe à, chỉ chủ nhân mới xì được, bán ai mua được mà mua.

-Này là cũng phải thi chứ.

Nó đi lại gần và nói nhỏ...

-Đừng có lợi dụng cơ hội, 2 lần là đủ.

-Ly Ly, vào ghế đi chứ, đội nào bỏ cuộc phải dọn dẹp cả cái bãi chiến trường của ngày mai đấy.

Ông thầy có vẻ thấy tình hình căng thẳng nên ban luật rừng “U minh” để ép nó phải thi.

-Oải, thầy có nói trước đâu ạ, em không thi.

-Được, vậy mai em phải dọn cả cái tiệc tàn đấy.

-Thầy đừng có ép em chứ.

-Em ép thầy cơ mà. Mọi người đang hào hứng như thế, em lại bỏ cuộc thì còn gì là vui nữa, phải không, ngồi xuống đi.

Ông thầy đi lại và đẩy nó vào ghế ngồi. Hán cười mỉm và nhìn về phía Abbu, nhưng có vẻ cậu ấy không cười đáp trả. Zun như quên rằng, người mà Abbu đã từng thích là ai...

-Một... hai ... ba...

111. Chương 106

Nó là người phải chủ động trước như hai đội kia. Nó ngập ngừng và không muốn tiến tới gần sát hẳn hơn. Cứ như thế, nó đứng hình ở đấy như suy nghĩ rằng, mình có nên hay không, những cặp mắt ở lớp bên kia vẫn đang nhìn về phía nó, có chút ganh tị cũng có chút mong chờ sự kết thúc sớm từ nó. Hẳn thôi không muốn đợi chờ nữa và bắt đầu đứng dậy nhẹ nhàng, hướng người về gần nó hơn, nó ngược mặt lên theo hẳn vì sợ cái bánh bị gãy ngang... Một phần không thể để thua, nhưng để không thua nó và hẳn phải giải quyết cả cái bánh ấy.

Hắn tiến đến gần hơn, nghiêng đầu để khoảng cách giữa hai bờ môi chỉ còn được tính từ “milimét” đổ lại.

“Đừng né Zun... cầu xin anh đấy... đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp...”

Hắn cắn ngay lập tức và ngồi ngay xuống ghế. Nó hoảng loạn nhìn về phía hẳn, gương mặt hẳn đỏ lên và đôi mắt cứ đảo đi những nơi khác. Hẳn ngại sao, hẳn có ngại với 2 lần trước đâu, mà lần này cũng chưa chạm cơ mà ?

.....

-Phần thắng trong vòng này thuộc về cặp... cặp...

Cả bọn mong ngóng kết quả vì do hẳn không ăn nốt nên bây giờ việc thắng thua chỉ nhìn thôi cũng không biết rõ.

Nó tự dưng cũng trở nên ngại trước hẳn, không phải vì việc vừa xảy ra mà là do hẳn đang tỏ vẻ ngại ngùng đến thái quá như vậy.

Cho đến khi ...

-Cặp của Zun và Quậy...

AAAAAA!!!! Dà hứ.....

Cả bọn lớp nó la hét cả lên dù 2 cái điện thoại kia không thuộc chủ quyền của cả lớp. Rồi thì hẳn bắt đầu cười mỉm trong khi nó vẫn đang cái chứng bệnh ngại bị lấy truyền.

Đêm tràn ngập một màu đen...

Cái cuộc chơi thử thách tình cảm kết thúc nhanh chóng và mọi người giải tán. Cái bọn nhận thưởng thì mãi mê ngắm nghía cái món quà của mình, riêng Mèo thì ngồi một mình ngoài lan can...

-Em sao thế?

-Không sao ạ. Chỉ là muốn ngắm biển thôi.

-Đang suy nghĩ xem thái độ của Kenty thế nào phải không?

-Không có đâu ạ.

-Nếu nó đã như thế chắc rằng nó đã bị ảnh hưởng bởi em rồi. Em biết rồi đó, ngoài Zun và anh ra, chẳng ai mà nó chịu bận tâm đến đâu. Cơ mà bây giờ có chút thay đổi rồi, anh nghĩ không đơn giản mà nó sống một mình suốt cuộc đời này đâu, phải không?

-Em không biết, nhưng em không muốn suy nghĩ nhiều về cậu ấy...

-Thế thì ngủ sớm đi, ngày mai phải chơi cho hoành tráng đấy, đừng có ủ rũ mãi như thế cô nương.

Abbu cười duyên và trở về phòng. Suy nghĩ nào đó trong Mèo lại dậy lên, không phải dành cho Kenty mà cho chính Abbu, cái con người tuy có đôi lúc ồn ào, nhưng luôn hành động lặng lẽ để giúp đỡ mọi người, kể cả việc hy sinh tình cảm của chính mình.

.....

“Tại sao Quậy lại không thể thích anh ấy nhỉ? Cũng không thể hiểu được vì sao anh ấy lại từ chối một người yêu anh ấy đến như vậy?”...

Khi những đợt sóng dịu lại, dịu lại như sự nhịp nhàng trên mặt biển, không còn ồn ào mỗi khi đánh vào bờ, chính lúc đó tâm hồn của mỗi người có thể nhận ra trong những đợt sóng dữ vẫn có những con sóng gợn nhẹ như một sự nhấp nhô làm động lực cho những con sóng khác xô vào bờ. Như chính Abbu, một con sóng thầm lặng trong hàng trăm con sóng khác đang đua nhau chạy vào bờ...

Vậy hần là con sóng nào trong những con sóng ấy? Nếu là nó, nó sẽ bảo rằng đó là con sóng tiên phong chạy vào bờ, chạy thật nhanh để không ai có thể ôm lấy cát mịn. Hần tham lam, hần muốn có nó và không muốn em hần đau khổ trước tình cảm của người khác. Hần không suy nghĩ cho Abbu, hần chỉ nghĩ cho hần và gia đình hần mà thôi. Rồi thì sao, nó vẫn yêu hần, yêu hần từ cái lần trong nhà kho tắm tối, nó ước rằng người con trai đêm đó là Abbu, để nó không phải yêu một người nông cuồng như hần.

.....

Nó mỉm cười một mình, mọi người đã đi ngủ và nó cầm trên tay chiếc điện thoại ngồi bên lan can, nói đúng hơn đó là điện thoại của riêng nó và hần mà thôi.

-Thích đến thế sao?

-Thích gì cơ?

-Điện thoại của em đấy.

-Oái, có biết cách sử dụng đâu mà thích với chẳng không?

-Thế sao lại ngồi cười một mình, hay là mừng rỡ vì không “bị” hôn.

-Cái gì? Anh dám chắc?

-Nếu như em không phản đối.

-Thế hai lần trước thì thế nào...

-Em có phản đối đâu.

-Sao biết là không?

-Vì em im lặng.

Nó chẳng cãi lại nữa mà đưa cho hần điện thoại của mình.

-Gi đây?

-Anh xài luôn đi, em chẳng quen dùng.

-Điện thoại cặp mà một mình anh xài là thế nào. Để anh chỉ cho.

Rồi thì hần ngồi gần lại với nó hơn, đưa điện thoại của mình cho nó, nói đúng hơn hai cái nhưng chỉ như một, hần chỉ nó cách sử dụng điện thoại, có lẽ là lần đầu nó dùng di động nên chẳng biết bất cứ thứ gì cả, hần thì chỉ dẫn rất tận tình.

Hai ngày nữa thôi, sẽ chẳng còn nhiều thời gian mà bên cạnh nhau, cùng vui đùa và giải toả mọi căng thẳng phiền muộn. Hần ngày càng nhận ra nó như trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời hần. Không phải vì gần gũi với nó quá nhiều nhưng dù nó có nhiều khuyết điểm, hần vẫn chấp nhận được và xem đó là một trong những điều khiến hần cảm thấy mình yêu nó.

Như người ta nói...

“Hãy tập yêu những khuyết điểm của nhau”... Có như thế tình yêu mới có thể vững bền được.

Nửa khuya...

Boo trở về phòng khi gương mặt đã bơ phờ không còn tí sức sống. Nó leo xuống lan can và chạy lại phía cửa Boo, muốn mở miệng hỏi nhưng Boo vội đưa tay lên như ý bảo đừng hỏi bất cứ điều gì. Nó đành im lặng và đứng lại nhìn Boo bước từng bước chán nản vào phòng. Hần cũng nhìn theo và chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, thế rồi thì hần cũng leo xuống khỏi lan can và đi lại chỗ nó.

-Anh về phòng đây, chút nữa nhắn tin thử cho anh nhé. Không nhận được không ngủ.

-Gì vậy, có không gặp không về chứ làm gì không nhận được thì không ngủ, chỉ giỏi chể.

-Nói rồi đấy, baii..

Hắn vẫy tay với nó, chẳng mấy khi trông hắn trẻ con thế này, lại chẳng còn cái vẻ láu cá nữa, hay cười hơn và tươi tắn hơn mọi thường.

Nó bước vào phòng và tắt luôn đèn phòng. Mèo với tay bật chiếc đèn ngủ lên và lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

.....

Hơn 1 giờ sáng ... hắn vẫn chưa ngủ được... nó thì đã thẳng cẳng lâu rồi.

Boo trở mình và lỡ tay va phải cái đồng hồ để bàn. Tiếng động lớn và cả phòng tỉnh giấc.

-Gì vậy? _ Nó nhăn trán và mắt nhắm mắt mở nhìn băng quơ.

-Gì đâu, ngủ tiếp đi chứ.

Boo có vẻ cộc cằn và tiếp tục trùm kín chăn để chìm vào giấc ngủ. Mèo giật mình ngồi thẳng dậy xong thì lại ngã đầu xuống gối khi con mắt này giờ chẳng mở ra xem sự tình. Mỗi Tiểu Quân là loay hoay thức dậy đi vào toilet...

-Quậy à, điện thoại mày sao cứ sáng đèn hoài vậy?

-Cái gì nữa...

-Điện thoại mày kìa, hình như có tin nhắn.

-Hả...

Nó mở mắt và đưa tay lò mò tìm chiếc điện thoại mới của mình.

12giờ..

... “ Này, đừng bảo với anh là không biết nhắn tin đi nhé”.

12 giờ 10...

...“ Ngủ rồi sao, đã chẳng phải nói nhắn tin trước khi đi ngủ sao”

12 giờ 20...

... “ Không nhắn tin lại như thế thì sao anh ngủ đây?”

12 giờ 30 ...

... “ “...

112. Chương 107

-Cái tên điên khùng này, mình lỡ quên thôi cơ mà, đừng nói là giờ chưa ngủ đi nhé.

Nó chạm màn hình và gọi cho hắn...

... ..

... ..

Words I don't wanna you hear... Nhạc chờ bài hát kêu mãi...

.....

-A... Alo....

-Chưa ngủ luôn hả?

-Không, anh mới thức giấc, em chưa ngủ nữa sao?

-Cũng mới thức giấc, tưởng anh còn thức nên gọi lại.

-Ừm, anh chờ nhưng không thấy em nói gì, ngủ lúc nào chẳng hay.

Giọng hần cứ như say rượu, nó cười thầm một mình...

-Ngủ đi, em cũng ngủ đây, sáng mai gặp lại.

-Ừm, vậy thôi hả?

-Chứ sao nữa?

-Không sao, em ngủ ngon.

-Anh cũng vậy...

Nó cúp máy và cười một mình. Cảm giác được nói chuyện với nhau qua điện thoại thật lạ lẫm với nó, hần nhẹ nhàng và nghe giọng hần cứ như những bọn đàn ông đã có vợ ấy.

Không biết niềm vui có kéo dài lâu hay không nhưng hiện tại nó cảm nhận được cái hạnh phúc khi có hần.

-Ngủ đi, đừng có cười hoài như thế, cứ như thế này thì toàn tập thể bên kia biết mọi sự tình đấy.

-Cái gì cơ con này?

-Thì mày với Zun, tụi tao nhìn là biết cả mà, một năm trước thì không chắc, nhưng hiện tại dù không công khai nhưng tao thấy mày có vẻ rất thích đấy.

-Đừng có đoán mò.

-Mò mà trúng tùm lum như thế thì tao thích lắm, haha, ngủ đi.

Tiểu Quân trở về giường và kéo chăn của nhỏ Boo lại. Căn phòng ở khách sạn trông thật đẹp khi về đêm, ánh đèn ngủ mờ nhạt khiến con người ta có thể nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ, với tiếng ru của sóng biển với vùng không gian ảo nhớ về một ai đó, lại cười. Có phải ai khi yêu cũng bị “điên” cả không nhỉ?

.....

Mang lại một niềm vui ột người cũng là mang niềm vui ấy đến cho chính mình...

Nó uể oải thức dậy, ngáp dài và nường trên giường thêm vài phút nữa.

Mãi ngẩng chiếc điện thoại, nó vô tình đưa mắt nhìn ra cửa sổ, bóng dáng ai đó ngồi bên lan can. Quen thuộc...

..... 15 phút sau

-Sao dậy sớm vậy?

-Chẳng phải đã hẹn rồi sao. Thầy giám thị bảo là em vào bếp của khách sạn để chọn phần cơm trưa cho cả đoàn.

-Sao thầy không đi mà là em?

-Bảo thì đi đi, nhanh, anh ở đây đợi.

-Sao không đi cùng?

-Thầy có bảo anh đi đâu.

-Nhỏ mọn dễ sợ.

Hần phì cười rồi lại tiếp tục bấm, hần đang chuyển danh bạ của điện thoại cũ sang điện thoại mới. Không phải vì cái mới đẹp hơn, mà đó là điện thoại cặp giữa nó và hần.

Nó nhanh chóng đi về hướng quầy tiếp tân để hỏi đường xuống bếp...

.....

-Zun, Quây đâu, sao lại ngồi đây?

-Quây vừa đi vào quây tiếp tân, ngủ ngon không?

-Ừa, ngủ ngon lắm, con Quây cứ cầm điện, sáng đèn chẳng ngủ được.

-Trời, cầm điện thoại làm gì?

-Đọc đi đọc lại mấy cái tin nhắn gì đó rồi lại cười một mình.

-...

Hắn im lặng và quay mặt đi hướng khác phì cười, sau đó thì với nét mặt bình thường trở lại, nhìn Mèo với vẻ ngây thơ không biết gì.

-Mà này, có phải nhắn tin với cậu không đó?

-... Hôm qua 11 giờ đã ngủ rồi thì nhắn tin đường nào?

-Vậy à, hìhì, Mèo ra biển trước nhé.

-Ừm.

Mèo đi về phía biển, trời chỉ mới hừng sáng, mây dày đặc và biển mang một màu xanh lạnh. Suy nghĩ về những gì đã trải qua, nhận ra mình không thể sống thật hạnh phúc nếu không có người đó.

Chuyện hôm qua thật phức tạp với con bé. Dù là có một chút tức giận khi Kenty đã có chút bất cẩn trong việc giữ hình tượng của mình. Con bé không muốn khám phá gì cả, vì con bé thích cái kiểu con trai như thế, rồi thì mọi chuyện thật tệ hại.

Mèo hít thở không khí ở biển trước khi mọi người đổ dồn ra và tạo nên những âm thanh ồn ào không đáng có. Mà thật ra thì sáng nào cũng thế, người thì huyền thuyên nói chuyện, người thì đuổi bắt nhau la hét om xòm, chỉ có khi chiều tà không gian mới thật sự tĩnh lặng.

Trong khi Mèo mãi chìm mình vào không khí buổi sáng mát mẻ, nó thì lại khác...

113. Chương 108

Rắc..cc.... !!

Tiếng chén vỡ...

Người phụ nữ nhanh chóng ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ...

-Sao mẹ lại né tránh con?

-...

-Chẳng phải mẹ bảo sẽ về và đưa con đi sao?

-...

-Mẹ không còn thương con à?

Nói tới đây, nó oà khóc như một đứa con nít, bàn tay chống lên chiếc bàn tròn, tay còn lại che lấy miệng và những tiếng nấc thay cho những nỗi niềm đau đớn lúc này.

Nó không nằm mơ và đây cũng không phải giấc mơ nó mong muốn, nó mong muốn rằng đây là thật mà thôi, mẹ nó, đang ở trước mặt nó.

Mẹ nó bắt đầu rơi nước mắt khi nhặt những mảnh vỡ lên...

-Mẹ xin lỗi con.

-Rồi sao nữa?

-... Con hãy cứ coi như chưa gặp mẹ, con cứ sống vui vẻ như bình thường với bạn bè, được không?

-Tại sao con phải làm như thế cơ chứ. Mẹ biết gì về những chuyện sau khi mẹ đi chưa?

-Mẹ có nghe nói,... *hức.*... nhưng mẹ không thể trở về được đâu.

-Vì sao?

-Bà ấy không còn nơi nào để đi, lại còn phải nuôi con nhỏ, hãy cứ để ngôi nhà ở đây, mẹ sống vẫn tốt mà.

-Thế còn con?

Mẹ nó im lặng và đứng dậy nhìn nó với nước mắt ướt đôi bờ mi, ước cả gò má và chảy xuống tận cằm.

Nó bước những bước thật chậm và đi lại gần sau đó thì ôm lấy mẹ nó, nó lại vỗ oà một lần nữa, cảm giác như đã đè chặt hai hàng mi, có lẽ rằng nó sẽ không bao giờ để mình rời xa mẹ một lần nào nữa.

-Mẹ xin lỗi, con sống tốt chứ.

-Con ở nhà dòng, các sư rất tốt với con.

-Học hành thì thế nào rồi?

Nó và mẹ cùng ngồi xuống bàn, sẽ có rất nhiều chuyện để nói và ở trước cửa phòng của nó, hần vẫn ngồi bấm điện thoại, lâu lâu lại mỉm cười khi tưởng tượng ra cảnh mẹ con đoàn tụ.

.....

Đã hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, nó vẫn chưa trở lại chỗ hần, hần có vẻ mệt vì tối qua đã thức khuya, sáng nay còn phải thức dậy sớm, nên khi mọi người ra biển tập thể dục, hần không chờ nữa mà trở về phòng ngủ tiếp.

Mọi người đã tập trung đủ, chỉ có thiếu nó, hần và nhỏ Boo mà thôi. Nhắc đến Boo thì...

Con nhỏ đang nằm lì trong phòng tuy là đã thức, ngẩng nhìn biển bên cửa sổ và không muốn bước ra ngoài đó, con nhỏ sợ phải đối mặt với vài người.

“Cảm giác nặng nề quá, cái tên đó sao lại đối xử với mình như vậy. Sợi dây chuyền này là thế nào, hần gạt mình sao?”

Boo mãi nghĩ về chuyện tối hôm qua, quả thật khó hiểu và đối với con nhỏ bây giờ, mọi thứ trở nên nặng trĩu, từ ánh mắt bờ môi, đôi vai và khắp cả thân thể. Không phải vì mệt mỏi mà là cái cảm xúc trong tâm hồn khiến con nhỏ cảm nhận như thế.

“Tối nay nữa thôi, sẽ chẳng còn gặp nữa, mình sẽ chẳng cần phải đấu tranh cho chính cảm xúc của mình nữa. Hần là một tên con trai xấu xa, mình chẳng cố gì phải bận tâm. Nụ hôn đó, cứ cho đó là “tai nạn”, mình không được nghĩ tới nữa”...

Trưa đến, cũng khoảng mười giờ hơn, mọi người vẫn đang tắm biển vì mai phải trở về nhà rồi. Lại còn thi học kì hai sắp tới, chẳng ai dành thời gian cho việc nằm trong phòng ngủ như hần cả.

Hôm nay có vài chuyện la xảy ra là bọn con gái bên kia thôi không tìm kiếm nó hay nhỏ Boo với ánh mắt rực lửa nữa, mà bây giờ lại là một con mắt khao khát nào đó dành cho Abbu. Quả là muốn giết người nên bọn con trai lớp nó cởi hết áo mà tắm biển, nhưng chỉ có thằng Abbu khiến nhiều trái tim tâm hồn điên đảo mà thôi.

-Này Abbu à, mặt áo vào đi, coi chừng chút nữa mình đi mò ốc lại mò được vài con mắt bị rớt đấy, haha.

Tiểu Quân chọc ghẹo và bọn con gái lớp nó cười khoái chí.

-Sao vậy Quân?

Ngây thơ thật hay không thì không biết nhưng cậu ấy cũng phải tự nhận ra cái bo-đi của cậu ấy hơn hẳn người khác chứ.

-Này, cậu đang nai tơ đấy à, haha.

Cái bọn ở biển lại bắt đầu ồn ào, chiến tranh thế giới thứ ba không nên diễn ra ở biển thế này, mất hết cảnh đẹp nữa.

Nó vẫn ở bếp với mẹ nó, kể về một khoảng thời gian dài khó khăn của mình và cả việc quen được những ai. Nó kể không sót một chi tiết nào và cả việc gia đình Mèo, nó cũng kể lại tất.

-Thế rồi bây giờ cha Mèo thế nào?

-Con cũng không biết nhưng Mèo nói bệnh đó không chữa được, chỉ có thể kéo dài sự sống thôi.

-Vậy con bé phải luôn giữ tâm lý đối mặt, tội cho con nhỏ.

-... Thế, mẹ có về cùng con không?

-Mẹ đã kí hợp đồng tại khách sạn, không thể bỏ việc ngang được con à. Với lại công việc này kiếm được rất nhiều tiền.

-...

-Phải hơn 9 tháng nữa mẹ mới hết hợp đồng, vì vậy mẹ mong con cứ sống tốt như trước giờ vẫn vậy, khi nào hết thời hạn, mẹ sẽ về.

-Mẹ hứa chứ...

-Mẹ hứa.

114. Chương 109

Nó lại sà vào lòng mẹ để có thể cảm nhận cái mùi cơ thể bấy lâu nó đã lạc mất đi. Nó đã tự ình là một đứa mồ côi, rồi thì bây giờ nó sẽ chẳng nhắc lại từ đó một lần nào nữa đâu. Nó lại khóc, việc khóc với nó bây giờ như không còn lạ lẫm nữa, nhưng chỉ có khi thế này, nó mới không tiếc nước mắt của mình.

-Thế, ai đã bảo con vào đây? Có phải cái cậu con trai...

-Người mẹ nói là Zun đấy ạ.

-Là cậu ta sao, vậy sao cậu ấy bảo chỉ là bạn với con.

-Thế ạ, chắc là không muốn thất hứa.

-Thế là sao?

-Con không muốn ai biết vì con sợ mọi chuyện lại rắc rối.

-Mẹ thấy, cậu ấy có vẻ lo cho con.

-Không đâu ạ, sẵn tiện thấy thì giúp thôi, không tốt như mẹ nghĩ đâu.

-Sao con lại nói vậy?

-Chắc con quên kể ẹ những tội ác mà hấn gây ra cho con.

Mẹ nó lại cười khi nước mắt vẫn còn vương trên mi. Chỉ một năm hơn mà nó đã lớn hơn, biết suy nghĩ hơn và cả biết yêu là như thế nào rồi. Mẹ nó cũng không ngờ rằng đứa nghịch ngợm như nó lại có một thằng con trai như vậy yêu. Có lẽ con mất của bọn con trai ở nước ngoài thích sự ồn ào hơn, cũng một phần có lẽ do nó chưa thích đã cướp đi cái gọi là tạo xúc cảm cho con người... cái chạm môi không mong đợi từ cả hai.

Rồi thì mẹ nó phải làm việc cho buổi trưa, nó phải trở về trước khi bị thầy khiển trách là không biết lo cho lớp.

Những bước chân chậm chậm hướng ra biển, nó dừng lại và trông ra xa hơn... những suy nghĩ mông lung và lòng nó cảm thấy như tràn ngập yêu thương, những được sống trong nó như đang nổi dậy để khởi nghĩa, nó tìm được mẹ...

“ Một lần nữa, anh làm cho em cảm thấy ấm áp hơn...”

... .. có phải do họ ganh tị với mình nên mới như thế hay không?... Người như mình thì không được yêu hay sao? ... Thật là vô lý, dù thế nào, mình cũng phải làm gì đó, mình nợ anh ấy quá nhiều... Zun à, tự dừng lại cảm thấy thật có lỗi với anh...”...

Nó quay mặt lại hướng khách sạn và chạy về hướng phòng của hắn. Bọn lớp nó vẫn đang vui vẻ tắm biển, rồi thì mọi người bắt gặp nó đang chạy về hướng khách sạn...

Cóc !! Cóc !!

...

Không có tiếng trả lời, nó lại gõ...

Cóc !! Cóc !!

...

Tách !!

Cửa mở ...

Nó bước lại vào ôm lấy hắn, cánh tay nó xiết chặt và gương mặt nó áp vào ngực của hắn. Gương mặt hắn vẫn lơ đãng, hắn đang rất buồn ngủ mà nó thì lại có những hành động lạ.

-Mẹ bảo là em hãy lấy anh làm chồng phải không? _ Hắn cười mỉm vì thích thú.

-...

-Mọi người đang nhìn kìa, em buông ra còn kịp đó._ Hắn không ôm nó mà cứ đứng như tượng để trải nghiệm nó.

-...

-Đã yêu anh nhiều lắm rồi phải không?

-Ừm.

-Sao chứ, em nói gì cơ? _ Hắn chợt ngạc nhiên khi nghe nó trả lời gọn lỏn mà không suy nghĩ gì cả.

-Xin lỗi.

-Sao thế Quậy?._ Hắn lại hỏi khi nó đang gần như muốn trào nước mắt.

-Xin lỗi vì không làm gì được cho anh, chỉ làm cho anh khó xử mà thôi.

-Có phải em là Quậy không đấy, anh không quen em triết lý như thế đâu.

-Này, em đang nói thật đấy.

Hắn cười và vòng tay ôm qua ngang vai nó.

-Vây là em chấp nhận rồi nhé, không được giữ khoảng cách với anh nữa đâu đấy.

Nó mỉm cười và vẫn không buông hắn ra.

Cả lớp nó đang mở cuộc luyện thanh cấp tốc ở biển, một số thì nhanh chóng chạy lên bờ với lấy chiếc máy chụp hình và bắt đầu bấm liên tục. Số khác thì kêu gọi bọn đang bơi ngoài xa nên bơi vào bờ để xem cái cảnh rõ-men-tít nhất ở biển từ trước tới giờ. Cửa phòng vẫn mở và cả hai đứa nó cứ đứng đó mà ôm nhau, ôm nhau như chính hắn từng nghĩ rằng sẽ không bao giờ nó chịu ôm hắn công khai như thế này trừ cái trò chơi tối hôm qua mà thôi.

Bọn 12A5 cũng bắt đầu loạn cả lên vì cảnh tượng ấy, nhất là con Gấu. Ngày trước chỉ là công khai chuyện quen nhau thì nhỏ ấy đã không khỏi tức giận, huống gì lúc này, cảnh tượng này như đang giáng một đòn vào não bộ của con nhỏ.

-Tao chẳng hiểu nổi vì sao cái thằng Zun ấy có thể thích con nhỏ điên khùng đó.

-Thôi đi Gấu à, đừng có làm mọi chuyện rối như lần trước nữa.

-Rối là rối thế nào, tao không thích con nhỏ đó và tao lại càng không thích nó được một ai đó để ý, đằng này lại là gương mặt đại diện cho đội văn nghệ lại còn đại diện cho đội bơi lội nam. Không chấp nhận được !

-Thế mày định làm gì, lại như lần nữa trước nữa à?

-Tao ...

-Đủ rồi, mày không phải là người sắp đặt tình cảm của con người. Mày không phải là thần Cupid hay là người nối tơ hồng. Tao không muốn thấy cả lớp bị mày ép vào cái cuộc chiến ganh tị ích kỉ này.

Con Gấu như cứng họng vì câu nói của nhỏ bạn cùng lớp. Cũng chính vì chuyện ganh tị đố kị đó mà hai lớp không thể như bình thường được.

Con Gấu bực tức và bỏ lên bờ với vẻ mặt giận dữ nhất trước giờ. Bọn con gái lớp bên ấy cũng cảm thấy bực bội, một phần vì ganh tị và một phần là không muốn thấy sắc mặt không hài lòng của Gấu.

-Tụi bây thôi đi, tao thấy như vậy là đủ rồi đó. Chuyện tình cảm của người ta, tụi bây không phải dùng ánh mắt ganh tị ấy mà có thể bắt người ta thôi yêu nhau đi được đâu.

Đứng dậy và bỏ về phòng, con nhỏ bên lớp ấy có lẽ đã không còn muốn chịu cái cách sống dưới cơ một ai, thậm chí là không muốn mọi người cứ mãi lệ thuộc vào suy nghĩ của con nhỏ lớp trưởng lớp ấy. Từng người một bắt đầu rời biển, nối gót theo con nhỏ vừa phát biểu một cách hùng hồn cái quan điểm của mình. Và sự thật khiến không một đứa nào trong số đó muốn lên tiếng bênh vực chủ nghĩa của con Gấu.

.....

Mọi chuyện có phải đã được giải quyết...

Sóng dậy ?...

Mọi con sóng như đang chứa một nỗi niềm trắc ẩn...

Khi có thể vùng lên tạo bọt sóng...

Mọi mâu thuẫn và khuất mắt ắt sẽ được giải quyết...

Tình yêu...

Không phải lúc nào cũng là một liều thuốc chất lượng ...

Nó chỉ chất lượng khi người uống thật sự được sắp đặt là của nhau...

... mà thôi ...

115. Chương 110

Giờ ăn trưa kết thúc nhanh chóng và dường như tất cả đều không còn muốn ra biển nữa. Nắng gắt và sự việc căng thẳng lúc nãy khiến ai nấy bên lớp 12A5 đều không được vui.

Lớp nó thì lại bắt đầu họp ở trước sân các khu phòng khách sạn lớp nó. Cuộc họp không phải do nó tổ chức mà chính bọn lớp nó tự ý mở như một cuộc điều tra công khai.

-Nói đi, thế là thế nào ? Nói...

-Đây là ...

-Im, tớ là tớ không hỏi cậu, tớ hỏi con Quậy.

Thằng Phương được giao trọng trách chủ trì cuộc thẩm vấn hai “bị cáo”. Bọn con gái có vẻ hào hứng nhưng vẫn giữ nét mặt nghiêm nghị khiến cho không khí căng thẳng hơn.

-Này, làm gì dữ vậy, thì là ôm nhầm người, không được sao?

-Nhầm người là nhầm thế nào. Trong phòng đó có thằng Zun, Kenty, Abbu và tớ, nếu cậu bảo nhầm thì nhầm với thằng nào?

-Thì là ... với... Abbu.

-Mời nhân chứng.

Cả bọn bắt đầu phì cười nhưng cố che miệng để mọi chuyện vẫn tiến triển tốt như cái không khí toà án thật sự. Nó và hấn bị ép ngồi ở giữa cái hình chữ U từ cả lớp, thằng Phương thì lại được ngồi ghế cao có cả bàn trông oai nghi không đỡ được.

Abbu lên tiếng...

-Thưa, tôi và bị cáo Lâm Quậy không có quan hệ nào khác ngoài quan hệ người đứng... Cả bọn bắt đầu cười hi hi, cố gắng che miệng lại để không cười trước cái gương mặt hết sức nghiêm túc từ Abbu.

-Này anh nói gì vậy Abbu...

-Trật tự, nhân chứng chưa nói xong. Abbu, cậu cứ tiếp tục... Thằng Phương lại chặn ngang nó, không cho nó một cơ hội nào để bắt đầu cái trò nói dối.

-Thưa toà, lúc trước tôi và bị cáo Lâm Quậy có quan hệ khá thân thiết nhưng chỉ kéo dài một thời gian ngắn, sau đó thì bị cáo Đinh Zun đã thay vị trí đó.

-Thế tình cảm của cậu và bị cáo Lâm Quậy trước đó tiến triển tới đâu? Thằng Phương uống xong cốc nước, khà hơi “làm màu” và tiếp tục nói.

-Không tiến triển tới đâu hết vì Đinh Zun luôn là vật cản lớn, từ cái hôm trận bóng rổ ở trường năm trước, chắc ở đây mọi người đều chứng kiến. Vậy nên hiện tại, tôi và Lâm Quậy không thể nào có quan hệ đặc biệt cả.

Abbu nghiêm túc nhưng nói hoàn toàn là sự thật, cả chuyện cậu ấy từng rất quan tâm chăm sóc cho nó nữa.

Không biết phiên toà chừng nào kết thúc nhưng chẳng mấy khi bọn lớp nó mở hội “chém gió” nên mọi chi tiết phải được liệt kê kể lại chi tiết.

Nhỏ Lan ngồi cùng bàn với thằng Phương, giả vờ cầm quyển vở ghi ghi chép chép như thư kí còn mấy thằng con trai còn lại thì mở điện thoại “đập đá” lên quay phim. Nó như muốn nổ tung lên vì cái bọn điên khùng lớp nó nay mới có dịp mà quậy.

-Theo như lời nhân chứng nói, việc ôm nhầm này không thể chấp nhận được. Cho tôi hỏi bị cáo Đinh Zun, bị cáo nghĩ sao về chuyện này, có phải do bị cáo Lâm Quậy nhầm lẫn hay không?

-Chắc là nhầm lẫn vì hầu như ai cũng biết hai đứa ...

-Hai đứa luôn kìa .. – Gọi là hai đứa như thế thì cần gì phải biện hộ – Haha, chết chắc rồi, cần biện hộ càng lộ ...

Cái bọn nhiều chuyện bắt đầu xì xào không ngớt...

-Trật tự để bị cáo Đinh Zun nói tiếp.

-Thật ra cả hai đều không hợp ý nhau, hay cãi vã nên không thể nào có tình cảm được. Toà cũng biết mà?

-Tránh sự dài dòng không đáng có. Thân là chủ toạ, tôi xin nói giải quyết mọi chuyện ngắn gọn hơn bằng cách tự đưa bằng chứng và luận cả phán xét.

Cả bọn bắt đầu vỗ đùi bốp bốp, khoái chí cười ngất ngất vì thằng Phương ngày càng “lầy”.

-Lẹ đi rồi tui xử ông sao._ Nó lằm bằm.

-Thứ nhất, từ chuyện quen nhau từ một năm trước, mọi người đều biết và có lẽ do áp lực từ những lớp lân cận, không muốn hai người tiếp tục nên hình như hai người đã chia tay và Đinh Zun rời Việt Nam để đến Mỹ lánh nạn. Sau khoảng thời gian đó, như mọi người thấy sức học của Lâm Quậy đã giảm đi rõ rệt, bằng chứng là đã rớt xuống học sinh trung bình vì môn Văn.

Nói đến đây thì nhỏ Tiểu Quân té xuống ghế và ôm bụng ra đó mà cười không ngớt.

-Bảo vệ, lôi con nhỏ này ra ngoài cho bình tĩnh lại coi.

Thằng Phương vừa dứt câu thì cả bọn bắt đầu té ghế theo, từng đứa một, chỉ còn lại 7 8 đứa còn bình tĩnh mà kéo tụi cười không biết trời đất kia lên ghế ngồi.

-Trật tự nghe tiếp. Thứ hai, trong khoảng thời gian đó dù Abbu có cố gắng tiếp tục nhưng đều bị Lâm Quậy từ chối không thương tiếc. Cho đến mãi khi cách đây vài tháng, bị cáo Đinh Zun trở về và dạy lên một lần sóng mới trong trường. Lâm Quậy từ đó học Văn khá hơn.

Rồi thì tới hấn bắt đầu cười tít cả mắt, chẳng hiểu sao nó thì lại kìm chế nổi trong khi ai nấy cũng sắp chết bì đau bụng bởi cái lí luận môn Văn của thằng Phương. Chuyện học Văn của nhỏ Quậy không ngờ cũng bị ảnh hưởng bởi việc máy bay bay từ Việt Nam sang Mỹ rồi lại trở về Việt Nam ấy nhỉ.

-Và cuối cùng là hiện tượng vừa xảy ra lúc nãy, mọi người đã thấy và với hơn 30 nhân chứng ngồi tại đây, hai bị cáo còn gì để chối cãi nữa không?

Nó lên tiếng...

-Thế thì xử thế nào?

Cả bọn bắt đầu cười rầm rộ cả lên, nghĩa đã thế thì nó đã không phủ nhận chuyện này rồi, hấn chỉ còn biết nhìn nó mà cười nhẹ, phải làm sao đây. Nó chấp nhận để mọi người biết và hấn thì không còn phải hạn chế việc ở bên cạnh nó nữa, nghĩ đến thế thôi hấn đã cảm thấy cuộc sống hấn bỗng dường như đang ở trên thiên đàng vậy.

-Bị cáo đã nhận tội vậy nên toà xin tuyên án....

... Vì đã có tình cảm lâu nay nhưng lo sợ bị lời trong tiếng ngoài nên việc yêu đương giữa hai bị cáo đã có phần bị hạn chế. Về việc theo thống kê của các lớp khác mà từng thành viên đã dò thám được trước đó, cả hai không được yêu nhau chỉ vì lí do bị cáo Đinh Zun có quá nhiều thành tích tốt nên cần một người bên cạnh cũng phải tràn ngập những thành tích cao. Nhưng trong thời gian vừa qua, tuy là có tham gia những cuộc thi bơi lội của thành phố, đạt những thứ hạng cao nhưng có lẽ vì ganh tị nên các lớp khác đã không công nhận tài năng của bị cáo Lâm Quậy. Vì vậy, suy cho cùng, việc nảy sinh tình cảm giữa hai bên có thể chấp nhận được, nếu như những ý kiến xung quanh không đồng thuận thì nguyên là người chủ trì phiên toà này xin cam kết, tập thể 12A1 sẽ ra sức bảo vệ từ lời nói, hình ảnh, thông tin, thậm chí là hành động để có thể bảo đảm được chuyện tình cảm giữa hai bị cáo được tiến triển tốt đẹp. Điều cuối cùng mà cả hai cần phải làm là phải thật lòng yêu thương nhau, không được có mối quan hệ thân thiết quá mức nào khác với những người khác phái xung quanh, nếu vi phạm khiến bên kia bị tổn thương, toà sẽ được mở lần thứ hai để xét xử với những mức hình phạt rất rất và rất nghiêm trọng. Tôi xin tuyên bố, phiên toà kết thúc...

Bốp !! Bốp !! Bốp !! Bốp !!

Cả bọn vỗ tay rần rần cả lên vì lời phát biểu của thằng Phương quá chi là pháp luật và đầy tính pháp lý.

Nó chỉ vừa kịp đứng lên thì bọn con trai đứng dậy chắn đường nó tiến đến chỗ thằng Phương, vội lôi thằng Phương về phòng không thì không biết sống nổi với nó không, bọn con gái cũng vì thế mà kéo nó về phòng. Hấn cũng bị lôi về phòng để tra hỏi về cái sự thật trong chuyện tình cảm giữa hai đứa nó.

Một ngày dài sắp trôi qua, Tiệc chưa mở nhưng sự ồn ào từ cả hai lớp bắt đầu dậy lên.

.....

Phòng của bọn con trai...

Ai nấy cũng đang tìm chỗ ngồi để có thể bắt đầu cuộc trò chuyện giữa bọn con trai, mỗi Kenty là lặn ra đây nằm đọc sách mà thôi. Abbu bắt đầu trước...

-Kể đi chứ, tụi này đang rất muốn biết đấy.

-Tao có biết kể gì đâu.

-Quá trình khiến cả hai tự dưng nhận ra mình yêu nhau. — Thành Phương nôn nóng.

-Tao không muốn kể

Chém !! Giết !! Bắn chết !!!

Cả bọn đồng loạt nói khiến hấn cũng không đường nào mà che giấu nữa.

-Sự thật này, nếu đã nghe thì đừng để cho cả trường biết, tụi bây hứa nhé.

Cả đám con trai gật đầu lia lịa chắc chắn rằng là sẽ không nói ột ai, rồi thì hấn yên tâm kể tiếp câu chuyện.

-Abbu... vì mày không để mắt gì đến Zu, vậy nên tao lo lắng con bé sẽ khó lòng nào học hành cho đàng hoàng lại có khi lại làm những chuyện điên rồ không ngờ trước được, nên tao đành phải ép buộc Quậy phải là người yêu tao, để mày và Quậy không còn thời gian gần nhau nữa...

... Trước đó khoảng hơn hai tuần, tao thấy Quậy đang nằm ở giữa đường khi trời tối và mưa đang tầm tã. Đó là lần cha mẹ Quậy ly thân, vì không ai chăm sóc nên tối hôm đó, tao là người ngủ chung để có thể chắc chắn rằng Quậy sẽ không bị gì cho đến khi tỉnh lại...

116. Chương 111

Ngủ chung !! Trời ơi !! Chuyện lớn như thế cơ mà !! Hèn gì giấu kĩ thật !!

Hấn kể tiếp trước sự tò mò của bọn con trai...

... Đơn giản chỉ là nằm cùng một giường và chăm sóc Quậy như một người bệnh, tụi bây đừng có mà nghĩ gì xa xôi. Đó là cái lý do khiến Quậy không thể từ chối việc yêu đương giả giữa cả hai. Nhưng rồi sau đó thì mọi chuyện kết thúc nhanh chóng, tao không biết kể thế nào nhưng ngày tao trở về Mỹ với ba mẹ, ngày ấy tao nhận ra Quậy thật sự đã thích tao...

Hấn ngập ngừng nhưng điều đó là sự thật, cũng vì lẽ đó mà một thời gian dài khi ở Mỹ, hấn không thể ngồi yên mà chờ đợi ngày được ba mẹ chấp thuận cho quay lại Việt Nam.

... Việc chuyển trường qua lại gây khó khăn cho hồ sơ học bạ của tao, nhưng ba mẹ vẫn đồng ý giúp chỉ để cho tao có thể học hành thật thoải mái. Lý do về Mỹ lần đầu là vì không thích nghi được khi sống ở Việt Nam và lý do để rời Mỹ quay lại đây lần nữa là vì muốn lập nghiệp tại Việt Nam, cả việc muốn được cùng bên cạnh hai thằng Abbu và Kenty, nhưng tụi bây biết, đó không phải là nguyên nhân chính...

-Rồi thì vào vấn đề đi, khi nào mà cả hai chấp nhận thừa nhận ấy.

Thành Phương quả thật nôn nóng muốn biết cái chính yếu hơn là biết những cái hấn kể vòng vo.

... Là hôm ... sau trại xuân ...

-Trời, là mới đây thôi à?

Hấn kể tiếp khi bao ánh mắt càng ngày càng muốn nuốt lấy cả cuống họng của hấn.

... Cái ngày tao bị sốt xuất huyết, khi nghe báo tin, Quậy đi bộ sang nhà tao. Sau đó thì cả hai ngồi nói chuyện thật lâu cho đến khi tao quyết định sẽ nói ra và điều mà trước giờ chưa từng nói. Kết quả là từ một năm trước đến lúc đó, Quậy hình như vẫn không thể quên ... tao...

Cả bọn con trai im lặng không hỏi thêm gì nữa, lý do ở đây là để suy nghĩ xem việc nảy sinh tình cảm ấy bắt đầu từ việc gì chứ không phải là khoảng thời gian nào.

-Nhưng làm thế nào mà Quậy lại thích mày cơ, từ sự việc nào mới được? _ Thăng Phương có vẻ như muốn đi theo ngành tâm lý học hay sao mà điều tra rất kĩ trong việc này.

Không phải vì đây là chuyện tình cảm đầu tiên của lớp, mà là việc hai đứa nó luôn đối đầu với nhau lại vô tình yêu nhau trong khoảng thời gian dài thầm lặng mà số ít đứa trong lớp đoán được việc đó.

-Làm sao tao có thể biết được, có lẽ do đêm mưa hôm đó, cũng có thể là do Quậy quen được đối xử tệ trong thời gian về sau. ừ...

-Cái thăng, nói thế mày hay đối xử tệ với Quậy lắm à? _ Abbu hỏi.

-Chắc là vậy, vì tao không biết làm thế nào để bày tỏ tình cảm.

-Thế mày nhận ra mày thích lớp trưởng từ khi nào? _ Một thằng khác hỏi.

-Cũng không biết nữa, chắc cũng là cái lần đêm mưa hôm ấy, lần đầu tiên tao nhìn thấy một đứa con gái khóc nhiều đến như vậy nhưng có lẽ do tao quen hình ảnh một đứa con gái với tính cách ngang bướng, nên sự lạ lẫm ấy khiến tao muốn hiểu nhiều hơn. Thôi đừng hỏi nữa, đừng có tra khảo tao như tội phạm như thế chứ.

Cả bọn con trai vẫn tiếp tục dù biết đây là chuyện riêng tư nhưng để bảo vệ tình cảm giữa hai đứa nó, tụi lớp nó phải biết nhiều hơn để có thể hiểu và che chở cho tụi nó bởi những bọn lớp khác. Chỉ ít thì bọn 12A5 đã biết chuyện này và đằng nào thì cả trường cũng biết, đợt sóng thứ hai lại bắt đầu như một năm trước và không biết lần này sẽ có phản ứng mạnh nào hay không từ bọn học sinh trong trường.

.....

Trong khi bọn con trai tích cực khai thác thông tin từ hần thì nó cũng không thể tránh khỏi hàng chục con mắt của bọn con gái đang trông đợi nguồn tin tức khác từ nó.

-Tụi bây biết để làm gì?

-Thế mày giấu để làm chi, trong khi mày kể ột người sẽ cảm thấy nhẹ lòng một phần, kể cho nhiều người thì tình cảm giữa hai tụi bây sẽ được công nhận.

Nhỏ Lan đang thay mặt cả bọn đối thoại với nó để nó có thể khai hết.

-Nhưng chuyện này không vui về gì đâu.

-Nếu vui thì đó là chuyện cười chứ còn gì là chuyện tình yêu.

Nó thờ dài và bắt đầu khai hết mọi chuyện y như hần đã kể. Cả bọn con gái chăm chú lắng nghe và không ngờ chuyện giữa nó và hần lại phức tạp đến như vậy.

... Có lẽ tao thích tên ấy là do bản chất con người hần không xấu xa như tao nghĩ. Hôm trời mưa tao ngất ở giữa đường, ngày mà cha tao mất, cả những khi tao cảm thấy trống rỗng và cô đơn nhất, hần xuất hiện như dành lấy mọi thời cơ khiến tao khó lòng nào tránh khỏi việc... thích hần ...

-Rồi thì hiện tại, mày thích Zun ở mức độ nào?

... Cũng không biết nữa,... nhưng có lẽ một phần tao lo sợ mọi chuyện lại rắc rối nên chỉ biết mình thích hần, còn ở mức độ nào thì cũng không rõ...

-Như thế thì sao gọi là đã thích cơ chứ, đã thích thì ai nói gì mày cũng chỉ biết một điều mày đã thích hần rồi, đơn giản thế thôi, làm gì phải sợ người khác phản đối. Con nhỏ này thật là ...

- ... Mèo à, tao vừa tìm được mẹ...

-Thật sao?

Mèo ngạc nhiên và đứng bật dậy đi lại ngồi cạnh nó. Nó chuyển chủ đề để không phải nói những điều không muốn nói nữa. Quả thật hần gây cho nó nhiều rắc rối và nỗi buồn, nhưng khi nhắc lại, nó chỉ muốn nhớ đến hần với những kỉ niệm đẹp mà thôi.

-Đầu bếp ở khách sạn, lúc sáng, tao vào và thấy mẹ.

-Có phải hần đã tìm được...

-Ừm...

-Lý do mà không kiểm chế được và đã ôm hần phải không? __ Mèo trêu chọc nó.

-Này, mà đừng thế chứ... Đoán ra hết chẳng còn gì cho tao kể cả.

Một buổi trưa dài đối với cả bọn con trai và bọn con gái. Chuyện giữa nó và hần gần như đã tạo nên một cái kết đẹp cho chuyến du lịch này.

Yêu một ai đó là một niềm tự hào ...

Từ hào vì dám đối diện với chính cảm xúc của mình ...

Mọi bí mật đã được nói ra...

Cả hai nhẹ nhõm và sẵn sàng cùng nhau chống lại mọi thứ...

Không chỉ riêng sự không đồng thuận của những bọn lớp khác ...

Mà còn là việc phá vỡ cái rào cản giữa cấp bậc xã hội...

Một câu chuyện như đã quen thuộc ...

Không phải tình yêu do “môi trường” quyết định...

Tình yêu chỉ có thể do “con người” quyết định mà thôi...

117. Chương 112

9 giờ đêm ... Đèn được mở khắp khu khách sạn. Hơi lạnh nhẹ nhàng của mùa xuân không như mùa đông, gió thổi mạnh nhưng chỉ đủ cho những mái tóc dài tung bay. Có 3 khu được chia ra rõ rệt để mọi người được ăn chơi thoải mái vào cái ngày cuối cùng này.

-Các em chú ý, ở chỗ thầy đang đứng là khu vực karaoke, chúng ta không thể hát “live” vì phần sân khấu gặp trục trặc nhỏ. Nhưng dạng karaoke thể này cũng gần như live rồi mà phải không, haha. Ở khu tiệc đứng, các em cứ ăn uống thoải thích vì rất nhiều món ăn ngon và tốt cho sức khoẻ. Còn ở khu bàn tròn, những ai có khả năng hãy đến nhé, ở đây mọi việc sẽ do trưởng khu tiếp tân của khách sạn quản lý, em nào muốn đấu sức với nhau cứ đến đây. Và lưu ý chúng ta chỉ có thể đấu giữa hai lớp khác nhau, không được cùng một lớp đâu đấy. Rồi vậy nhé, đưa nào karaoke lên đây thầy tiếp hết, haha.

Sau khi bắt loa và nói một đợt khan cổ, ông thầy tu ngay lon bia bên bàn và bắt đầu chỉnh bài hát, cầm micro bên cạnh là đó là Abbu, người sẽ mở hàng đầu tiên cho buổi đại chiến tiệc tùng của ngày hôm nay.

Hai lớp lúc đầu vẫn có vẻ không được ưa nhau nhưng sau khi nhập cuộc thì do sự thách thức hai bên, một số đứa trong hai lớp bắt đầu nói chuyện và quên đi hiềm khích giữa hai lớp.

Nó chỉ mãi ở trong khu bếp với mẹ mà chẳng màn đến hần đang ngồi một mình ở khu bàn ghế trước mặt là cái sân khấu karaoke ồn ào. Boo vẫn không ra khỏi phòng cho đến khi Tiểu Quân quyết định phải lôi con nhỏ ra cho bằng được.

-Abbu có đề cử một người lên cùng song ca, Mèo, Ái Ái đúng không, lên đây nhanh nào em.

Ông thầy cầm micro và gọi tên Mèo, con bé hoảng hốt quay mặt lại nhìn, Abbu cười rạng rỡ và đưa micro lên cao như mời con bé lên hát cùng.

-EM KHÔNG HÁT ĐƯỢC ĐÂU.

-Mọi người, có thể ột tràng pháo tay không nào?

Lớp Bóp !! Lớp Bóp !! Lớp Bóp !!

Đám đông vỗ tay nồng nhiệt cho tiết mục đầu tiên, Mèo vẫn không chịu lên cho đến khi Abbu phải đi xuống sân khấu và kéo con bé lên.

-Alô, bài hát đầu tiên Abbu và Mèo xin gửi tặng mọi người đó là bài hát “ Không như lời anh nói”. Xin mời mọi người cùng lắng nghe.

Lốp Bốp !! Lốp Bốp !! Lốp Bốp !!

118. Chương 113

Đám đông hò reo vì đây là lần thứ hai Abbu với tư cách là người đại diện cho đội âm nhạc trường lên hát mở màn như thế này. Quá lâu để nghe lại giọng hát của cậu ấy. Còn Mèo, đó lại là một giọng hát mới, Mèo có phần lo lắng vì chưa ai từng con bé hát ngoài nó ra.

Bài hát bắt đầu với giọng hát của Mèo, con bé rụt rè chỉ biết cầm mi a hát mà thôi. Abbu thay vì tập trung vào bài hát thì ánh mắt của cậu ấy lại tìm kiếm Kenty và quả thật Kenty đang mãi nhìn về hướng của Mèo. Một phần vì sự bất ngờ và một phần là vì Abbu sao lại thân thiết với Mèo như thế, chẳng may cậu ấy lại thay đổi tình cảm từ nó sang Mèo thì thế nào, những suy nghĩ điên cuồng lần đầu xuất hiện trong tâm trí tên Kenty.

....

Đám đông lại càng reo hò mãnh liệt hơn, Mèo bắt đầu có vẻ thích nghi hơn vì Abbu phần nào cho tất cả biết, giọng hát của cậu ấy xứng đáng để làm đại diện cho đội âm nhạc của trường. Mèo cũng vì thế mà bớt run hơn, nhập tâm vào bài hát, Abbu và Mèo như hiểu mình nên xử lý các giai điệu bài hát như thế nào để đi vào lòng người nghe.

.....

....

Bài hát kết thúc và bọn lớp nó la hú như chó sói ở rừng hoang, Mèo đỏ cả mặt lên và đưa ngay micro cho thầy giám thị, con bé nhanh chóng đi xuống sân khấu. Rồi thì bỗng dừng con bé đứng sững lại khi ánh mắt của Kenty đang đâm thẳng vào sâu các dây thần kinh trong ánh mắt của con bé. Kenty đá mắt sang cái chỗ trống kế bên cậu ấy như ra hiệu con bé nên lại gần đấy.

.....

-Gọi mình có gì không?

-Chuyện đấy, có kẻ ai nghe không vậy?

-Không có.

-... Abbu ...

-Không có gì đâu, chỉ là anh ấy muốn mời mình hát chung thôi.

-... Tôi không ghen tuông như cô đâu...

Cả hai cùng ngồi nói chuyện với nhau, có lẽ chuyện ấy không có gì lạ với Mèo nữa, vậy mà bao ánh mắt lấy làm ngưỡng mộ con bé, chẳng biết cách nào mà mở được miệng cái thằng ấy ra.

-Sao, không ghen ? Có phải là cậu ... có gì đó... nên mới ...

-Không... ờ không ... nghĩa là, tôi không bị ảnh hưởng.

Gạt nhăm người rồi Kenty ạ, nếu đã bảo không ghen thì phải có gì đó rồi mới dám bảo là có hay là không như thế chứ. Đã bảo không mà có vẻ không được vui khi con nhỏ cứ loay hoay với thằng Abbu trên sân khấu.

-Ờ ...

-Đầu không?

-Đầu gì cơ?

-Khu bàn dài bên kia kia.

Con nhỏ đỏ cả mặt lên khi nhìn về hướng đó, đang có vài đôi giữa hai lớp đang chiến đấu với nhau.

-Nhưng chỉ khác lớp mới có thể đấu mà?

-Đừng nói là chung lớp là được chứ gì.

Cậu ấy đứng dậy và đi về hướng khu vực cấm, nhưng nay lại được thẳng căng khi ông thầy hào hứng hết chỗ nói rồi.

-Chào hai em, muốn đấu sao, phải khác lớp đấy nhé?

-Vâng, tụi em không cùng lớp.

Kenty nói xong thì vào dãy ghế bên kia ngồi, còn Mèo thì về phía đối diện.

-Luật rất đơn giản, mỗi bên sẽ liên tục uống, bên nào say trước sẽ thua, bên thắng sẽ được những món quà trên kia, được tự chọn. Nào ai đi trước.

-Dạ em.

Kenty xung phong uống trước, cuộc đấu bia bắt đầu với hai đứa ấy, chưa từng dùng bao giờ thì lần đầu uống sẽ biết ai hơn ai.

119. Chương 114

Mọi người bắt đầu đổ dồn về phía khu của Kenty, nhiều đứa thắc mắc với cô phục vụ sao lại cho hai người cùng lớp đấu với nhau. Cô ấy chỉ ngỡ ngàng bảo hai em ấy không cùng lớp cơ mà, nhưng nhập cuộc rồi, còn lâu mới chịu rời khỏi bàn.

-Này, nếu không nổi thì cuộc đi, đừng có cố đấy.

Zun lo lắng cho Kenty vì Kenty đó giờ chưa dùng bia, đằng này không phải để uống không mà còn là đấu với một đứa con gái nữa.

-Mèo à, mày được bao nhiêu ly rồi.

-3, nhưng mà có vẻ, tao...

Con bé bắt đầu quay vòng vòng cái đầu rồi cố gắng chịu tay xuống bàn để không phải té.

Đến khi được đến ly thứ 5, Mèo cầm ly không nổi nữa rồi, cả Kenty cũng bắt đầu quay.

Rầm !!

-Bạn nữ thua, chúc mừng em, em có thể chọn quà ình.

Boo và Tiểu Quân chưa quậy phá được gì thì đã phải rinh còn Mèo về phòng, thằng Kenty bắt đầu chân nọ đá chân kia đến nơi lấy quà. Abbu phải theo sau để chắc rằng cái thằng điên khùng này không làm gì quá hơn nữa. Mọi người có vẻ hứng thú vì lần đầu tiên lại có thể nghe được giọng nói của Kenty rõ ràng như vậy.

-Abbu à, cậu ấy sao vậy, sao hôm nay lại thành như thế vậy?

-Em đi hỏi Mèo thì nên, anh cũng chẳng biết giữa hai đứa nó xảy ra chuyện gì.

Abbu trả lời câu hỏi của nhỏ Lan xong thì quay mặt đi nơi khác cười mỉm, cậu ấy thừa biết thằng Kenty bị đá động đến rồi. Làm sao ngồi yên cho được khi con nhỏ luôn tò tò theo mình hôm nay lại cứ đi cùng Abbu, mặt khác còn chơi cái trò yêu đương của thầy giám thị, nay còn hát chung với nhau nữa.

-Mày say rồi à Kenty.

-Làm gì có.

Kenty choàng tay qua vai của Abbu để Abbu có thể cậu ấy đi mà không bị té, cả hai đi về hướng nơi karaoke vẫn đang ồn ào náo nhiệt nhờ thằng Phương.

-Ngồi xuống đi. — Abbu đang có vẻ sẵn sàng cho việc moi móc suy nghĩ của Kenty rồi, khi không lại đâm đầu vào uống cái thứ ấy làm gì, có muốn giấu cái chi cũng bị khó vào hoàn cảnh này.

-Abbu... uu... à !

-Sao?

-Mày với... Mèo.o... thế nào với nhau vậy.

Giọng của Kenty bắt đầu lựa lựa và mắt cậu ấy nhắm lại vì có mở cũng khó lòng mở ra.

-Hỏi làm gì, sợ rằng Mèo không còn thích mày sao?

-... Không phải thế mà...

-Mày biết con bé thích mày chứ?

-... Ờ, hình như là biết.

-Biết thì là biết, còn hình như gì nữa, cơ mà sao mày lại không nói rõ, mày có phải là cũng thích... đúng không?

Abbu bắt đầu vào vấn đề nhằm khai thác thông tin tối đa trong việc này. Bắt đầu mở máy ghi âm trong khi bài hát của thằng Phương gần kết thúc.

-Tao Hình như... cũng vậy... Mà không, không có đâu.

-Sao cơ, mày đã chẳng bảo là cũng vậy, sao còn trả lời không nữa, nói thật đi, sao mày thích Mèo thế ?

-... Nhỏ ấy có phải là... đặc biệt không?

-Với tao thì không, với tao thì Quậy đặc biệt hơn, thế Mèo đặc biệt ở điểm nào?

-Đôi mắt ... cả lần khi khóc cũng rất đẹp...

Bốp !!

Abbu cười lớn rồi đánh vào vai Kenty, thằng ấy loạng choạng té xuống đất làm cho Abbu hốt hoảng kéo thằng ấy ngồi lại ghế.

-Haha, tao xin lỗi, thì ra là mày vì sắc đẹp sao?

-Không hẳn... tao cảm thấy... cần... che chở nhỏ ấy ...

-Thế tại sao lại đòi đầu vậy?

-Vì ... tao không ... *ất* được vui...

-Vì chuyện gì... này, tỉnh lại coi, đừng có nằm đây ngủ.

-Tao chưa ngủ mà... nhưng mà... tao... về phòng nhé...

Kenty đứng dậy và hướng về phía khách sạn, Abbu đi theo nhưng tên ấy không cần sự giúp đỡ, cả đám con gái nhìn theo cười tít cả mắt khi lần đầu thấy cái cảnh tượng này của Kenty. Bình thường cái dáng đi của cậu ấy phong độ bao nhiêu, thì nay nó lại chẳng ra thể thống nào cả.

Khuất dần, mọi người không nhìn theo nữa mà lại tập trung vào cái mình đang chơi. Nó trở về sau khi đã ở cạnh mẹ nó một khoảng thời gian khá lâu. Nó tìm kiếm hẩn như một thói quen khi nó đứng trước một đám đông thế này.

-Tìm anh à?

-Dạ không ! À mà có, anh có thấy Zun đâu không?

-Em tàn nhẫn thật đấy. Bảo là có rồi thì chỉ để tìm thằng Zun thôi sao?

-Hi, em xin lỗi, nhưng mà...

-Thôi được rồi, nó ngồi ở khu karaoke đấy.

Nó cười thầm rồi vẫy tay với Abbu nhảy chân sáo đến khu hát karaoke, ngay tại cái lúc mà thằng Phương chuẩn bị làm tăng hai với bài hát "Sorry Sorry". Ông thầy có vẻ chịu chơi nên cập nhật cả nhạc Hàn để hát karaoke cho thoả thích nữa.

-Ê, Quậy, lên hát cùng không?

-Không biết hát bài này.

Nó xua tay và chạy lại chỗ hần đang ngồi.

120. Chương 115

Buổi tiệc ồn ào và mọi người vẫn đang hăng say làm những gì mình thích, đêm cuối có lẽ sẽ đem lại nhiều kỉ niệm ọi người, vui hay buồn, mọi người đều chơi hết sức để không phải bỏ phí 1 ngày trong 7 ngày tại biển.

-Từ chỗ mẹ anh trở về à?

-Mẹ anh gì cơ chứ?

-Mẹ vợ.

-Này, ai bảo là sẽ kết hôn mà gọi là mẹ vợ.

-Không xa mà.

-Còn khuya.

-Giờ khuya rồi còn gì.

-Này, em không muốn chiến tranh đâu nhé.

-Hehe, anh xin lỗi, đã ăn gì chưa?

Chúng nó lại bắt đầu nói chuyện với nhau, ngày qua ngày, mọi thứ lại gần hơn và tụi nó cảm thấy cần nhau hơn bao giờ hết. Về mức độ thì cũng chẳng ai có thể đoán chắc được mức độ tình cảm của tụi nó ở đây, cũng đã quá lâu cho những chuyện tình cảm, từ ép buộc sang đồng giả và bây giờ là chuyện thực. Nó thấy cuộc sống không u tối như nó đã từng nghĩ, nó tìm được cánh cửa đến với ánh sáng, cánh cửa ấy như chính là Abbu còn hần chính là ánh sáng ấy, nó đã mở và bước qua khỏi cánh cửa ấy. Rồi thì ánh sáng bao trùm, ánh sáng ôm lấy nó và bảo vệ nó như một xứ mệnh mà Chúa đã giao cho, thiên đàng chờ đợi một tình yêu đẹp và để có thể trở về thiên đàng với Chúa, nó và hần phải sống thật tốt và không bao giờ làm cho đối phương cảm thấy khó chịu bởi những chuyện không đáng xảy ra. Rồi thì cánh cửa khép lại, Abbu không cho phép nó trở về với bóng tối nữa, nhưng phải làm sao, nó lại càng tham lam hơn khi muốn cánh cửa ấy được khoá lại, khoá lại với ổ khoá là một cô gái nào đó yêu cánh cửa một cách thật lòng. Và chỉ có như thế thì sẽ chẳng có chìa khoá nào có thể mở ra, sẽ không cho ổ khoá rời xa cánh cửa và cả ánh sáng cũng không cho nó bước ra. Một vòng vây như được dựng ra, chỉ chờ mọi chuyện kết thúc, kết thúc để mở ra một bắt đầu mới mẻ đầy tốt đẹp...

12 giờ hơn ...

Mọi thứ không còn ồn ào náo nhiệt nữa khi cuộc chiến đấu nào đó đang chuẩn bị bắt đầu. Cả hai lớp đổ dồn về phía ấy một lần nữa, không phải để đấu mà để chứng kiến một cuộc chiến đấu biết trước sẽ xảy ra.

Đối phương nhìn nhau như đã thù hận nhiều năm và sẽ giải quyết trong ngày hôm nay nữa mà thôi, chỉ trong tối nay nữa mà thôi. Sự căng thẳng làm cho phần kịch tính được nhân đôi, cô phục vụ bắt đầu đẩy 2 ly về hai phía.

Từng ly một bắt đầu ...

....

-Đã hết 5 ly, 2 em có muốn tiếp tục?

Cô phục vụ thăm dò ý kiến nhưng sự im lặng của cả hai bên như trả lời “mọi chuyện đâu dễ kết thúc”...

.....

-10 ly

.....

.....

.....

-15 ly..... Các em nên dừng lại.

Ngay khi vừa dứt lời, Boo gục ngay xuống và nôn cả ra. Mọi người bắt đầu xì xầm vì chuyện này thật không dễ giải quyết.

-Tiếp tục đi cô.

Boo ngồi dậy và quyết tâm không để thua tuy con nhỏ đã không còn tỉnh táo nữa.

-Ly thứ 16....

-Cô, em bỏ cuộc.

Cả bọn lớp bên kia hốt hoảng khi gương mặt tên Gia Huy còn tỉnh như ruồi nhặng mà lại mở miệng bảo bỏ cuộc.

-... Vậy, phần thắng thuộc về bạn nữ, mời em chọn quà.

-Không cần đâu cô, bạn ấy không đi nổi đâu.

Gia Huy nói rồi thì nắm tay Boo kéo con nhỏ đi ra biển, thật xa để những ánh mắt nhìn theo không thể thấy gì nữa.

121. Chương 116

-Buông ra đi... anh đừng có chạm vào người tôi.

-Boo à...

-Im đi.

-Nhưng ...

-Anh còn muốn nói gì nữa HẢ? TÔI KHÔNG PHẢI KẺ ĐỂ ANH ĐÙA GIỖN.

-Anh không đùa giỡn.

-Thế thì sao, HẢ?

Boo đứng không vững nhưng vẫn cố gạt tay Gia Huy, con nhỏ không muốn tên ấy chạm vào mình trong khi Gia Huy cố sức nắm lấy vai của con nhỏ để con nhỏ không phải té nhào xuống cát.

-...

-SAO HẢ?

Con nhỏ hét lớn lên và rồi bàn tay ấy ôm qua eo, ghì chặt con nhỏ vào lòng mình. Gia Huy cố ôm chặt nhỏ Boo mặt dù con nhỏ đang cố gắng thoát khỏi, đánh liên tục vào lưng cậu ấy.

-...

-Anh buông ra... buông ra dùm tôi đi...

Con nhỏ ào khóc, bắt lực trước cậu ấy. Gia Huy còn quá tỉnh táo để có thể không chế một đứa đang say mềm như thế này.

-Xin lỗi, Boo à.

-Hít... anh xin lỗi tôi bằng cách như thế này sao?

-Anh ... thích em.

-...

-...

-...

-Đó là sự thật.

-Đừng có giỡn nữa, không vui đâu.

-Nếu là giỡn, thì anh đã không phải bỏ quá nhiều công sức thế này.

-Thế được mấy ngày anh sẽ chán, nói cho tôi biết đi, tôi sẽ chuẩn bị tinh thần.

-Sẽ khá lâu.

-Thế là có kết thúc... đúng không?

-Anh cũng không chắc.

-Ừ, thế tôi chấp nhận.

-Em nói sao?

-Tôi chấp nhận để cho anh thích tôi, anh vui rồi chứ, giờ thì buông tôi ra đi.

Boo đẩy Gia Huy ra và trở về nơi ồn ào, cậu ấy quá ngỡ ngàng trước chuyện này. Làm sao mà Boo có thể nói chấp nhận một cách dễ dàng và không đắn đo như vậy cơ chứ.

-Có lẽ em vẫn còn hận anh. Nhưng em đã nói chấp nhận cho anh thích em rồi đấy, anh sẽ không tha cho em ngày nào đâu, Boo à.

Tiểu Quân chạy thật nhanh lại khi thấy bóng của Boo từ xa đang hướng về phía của con nhỏ. Tiểu Quân chưa từng cảm thấy lo lắng thế này, có lẽ đây là lần đầu nhỏ Quân thấy Boo không tự chủ như thế này.

Dù ngay cái đồng nặng nề này về phòng trước khi nó bắt đầu quậy banh cái khu tiệc tùng của người ta.

Xung quanh mọi người đã bắt đầu lắng xuống dần vì chuyện giữa Gia Huy và Boo khiến ai nấy không khỏi thắc mắc rằng chuyện gì đã xảy ra ở ngoài biển.

Số phận đưa đẩy đưa thế nào phải khiến cho Tiểu Quân lại chứng kiến một cảnh động trời thế này...

Ôi !!

Thả ngay con Boo xuống giường, Tiểu Quân như không còn tin vào mắt mình nữa, tại sao Kenty lại xuất hiện trong phòng của bọn con gái cơ chứ, đằng này lại còn nằm cạnh bên Mèo...

-Đừng bảo là ... hai người này ... đã...

Vừa lúc ấy, nó trở về phòng để lấy điện thoại, nó bỏ quên trên giường và giờ thì lại thêm 1 người đủ tỉnh táo để chứng kiến cảnh tượng này.

-Ôi, Chúa ơi !!

Tiểu Quân không nói nên lời bỏ ra khỏi phòng trước ánh mắt chưa khỏi ngỡ ngàng của nó. Nó mở to miệng ra như không thể thở nổi lúc này, cái quái gì đang xảy ra đây. Nó cầm ngay điện thoại trên chiếc bàn và gọi cho Zun.

-Anh ... qua... phòng em ... gấpppp....

Nó cúp máy và rồi thì đi tới đi lui, đóng vội cửa và kéo cả rèm lại co đến khi hần qua đến.

-Ôi, trời!

-Tụi nó đang làm gì vậy?

-Có lẽ do thằng Kenty đi lộn phòng, hai đứa nó không thể nào đốt cháy giai đoạn thế này đâu, mà nếu có đốt cũng chẳng đốt luôn giai đoạn kế cuối mà đến luôn cái mức cuối cùng. Đây là, em còn chờ gì nữa, phụ anh rình thằng Kenty ra.

Cái thằng ấy đi nhầm phòng còn rất chi là khôn, đã nằm nhờ thì nằm cho yên, đề cả tay cả chân lên người con Mèo, cũng không hiểu sao con Mèo có thể thở nổi với cả thân hình của thằng ấy nữa.

-KHOAN.

-Sao vậy, anh không nhanh thì cả bọn về tới sẽ đốt cả khách sạn luôn đấy.

-Chụp hình đã lấy máy ra, chụp nhanh, mọi góc độ.

Hần hồi thức nó, rồi thì hai cái Iphone có cơ hội hoạt động rồi đây, nó chụp theo quán tính và theo mọi góc độ, cả cận cảnh gương mặt của Kenty và Mèo. Hần còn bảo nó ngồi vào giường để làm bằng chứng sống cho sự việc này.

-Tạo dáng đi, hehe, ít khi thằng Kenty nổi giận, mà giận thì phải cho hoành tráng.

Nó cũng chẳng ngờ hần lại thủ đoạn ác tâm đến như vậy. Nó đành ngồi cạnh giường và tạo dáng trước ống kính của hần. Ấy rồi không dừng lại ở đó, nó còn sẵn tiện đặt tay của Mèo lên eo thằng Kenty để tìm thêm hình ảnh mới đủ để gây chấn động dư luận.

Sau khi hần và nó đã thỏa mãn rồi thì bắt đầu hí hục lôi tên Kenty ra khỏi giường, sau đó thì hần phải công tên ấy về trước khi có ai đó đi ngang qua và thấy hết.

122. Chương 117

Tiệc sắp tàn, cả bọn hai lớp không lo chơi nữa mà bắt đầu ngồi lại khu đầu. Không phải để uống mà là để có thể nói chuyện với nhau một cách tử tế, nó và hần ngồi cạnh nhau và bên kia bọn 12A5 cũng ngồi vào ghế như có một vài chuyện cần nói.

Nó bắt đầu trước...

-Lớp trưởng bên ấy đâu?

-Nó không muốn ra.

-Vậy là không muốn hoà.

-Có lẽ, nhưng bọn này đã ngồi vào bàn tức đã đồng ý hoà, còn về con Gấu thì, không biết.

-Thế tại sao, lại chịu hoà với bọn này.

-Chẳng phải hai người đang ở cạnh nhau sao, bọn bên đây có làm gì đi nữa cũng vậy thôi.

-Nhưng tại sao, lại phản đối, tôi làm gì sai à?

-Vì tụi tui nghĩ cậu không xứng với cậu ấy.

-Lại là không xứng, thế phải là ai trong các bạn mới xứng với tôi.__ Hần bắt đầu lên tiếng khi nó im lặng sau khi nghe hai cái từ ấy, hai cái từ mà chính nó cũng đã dùng cho nó.

-...

Hắn nắm tay nó và đặt lên bàn...

-Đừng đem những chuyện không đáng thế này mà ảnh hưởng cả lớp, cả chuyện của Gia Huy, cậu ấy thích ai và quen ai cũng không do mọi người quyết định. Chuyện tình cảm của các cậu, tôi được quyền quyết định chắc?

Hắn bức xúc dù đây là một cuộc làm hoà. Nó thì lại bắt đầu im lặng khi đề tài được đổi.

-Là ngày trước thôi, tụi này có lẽ do xem phim Hàn nhiều quá cho nên, hihi. Nhưng mà chẳng phải do vậy hai người gần nhau hơn sao. Nghĩ lại, trong chuyện tình cảm không có khái niệm xứng hay không xứng. Tụi này xin lỗi và mong được làm bạn.

-Nếu mấy bạn hiểu được cho tụi này thì lớp tụi này sẵn sàng hoà dù các thành viên khác có đồng ý hay không. Thay mặt cả lớp, xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra._ Nó kết thúc “thủ tục” để mọi người có thể cảm thấy thoải mái và nhẹ nhàng.

Hai bên bắt đầu nói chuyện với nhau, tất cả đều cố gắng gạt hết chuyện cũ, mong rằng sẽ cùng nhau học tập tốt cho kì thi học kì hai sắp tới. Nhưng có điều rằng, nhỏ lớp trưởng lớp ấy và nhỏ Linh thì lại không hứng thú với chuyện làm hoà như thế này.

Không gian trở nên yên lặng hẳn, chẳng còn bao lâu nữa, vài giờ đồng hồ nữa thôi, tụi nó phải trở về nhà rồi. Xuân đến trong thâm lặng, tụi nó được nghỉ gần hai tuần Tết và sau khi vào học sẽ thi học kì hai. Nghĩ đến thôi đã thấy hơi nản nhưng trước mắt phải ăn Tết thật là ngon mới được...

.....

Sóng vẫn vỗ vào bờ...

Nhưng cuộc vui đã ngừng lại ...

Dù ở hoàn cảnh nào đi chăng nữa...

Sóng vẫn là anh và bờ vẫn là em...

Có ai có được tình yêu mạnh mẽ như Xuân Quỳnh hay không nhỉ?

Có lẽ do vậy nên mọi thứ đều trở nên phức tạp với tụi nó...

Kết thúc một chuyến đi...

Ánh mắt buồn của sóng và cả tiếng gọi ...

Mọi thứ cứ như một giấc mơ...

Một giấc mơ đẹp mà không ai muốn thức dậy cả...

.....

Hết chap 23 !

123. Chương 118

Chap 24 “TÔI ĐÃ TRƯỞNG THÀNH”

Đường vắng ...

Tiếng xe cộ nhỏ dần bên tai và không gian như hoá thành màu trắng ...

Nắng và gió ...

Những bước chân không tìm đến đích ...

.....

Boo đang trên đường qua nhà Quậy, nó đã trở về nhà được vài ngày kể từ ngày từ Nha Trang trở về. Các seur đã được chuyển nơi làm việc và giờ nhà thờ đã có các seur mới dọn về. Nghe lời mẹ, nó trở về để sống cùng dì và cả em của nó, có lẽ không quen nhưng hằng ngày bọn lớp nó vẫn hay ghé để nó không cảm thấy chán.

-Dì à, để con đưa em đi học.

-Thôi để dì, con lo ôn thi đi.

-Nhưng mà còn đang được nghỉ tết, cỡ mùng 5 rồi con bắt đầu học. Vậy nha dì, con đi đây. Cà Rốt à, nhanh đi.

Thằng nhóc mang chiếc cặp trên vai chạy lon ton và leo lên chiếc xe đạp cũ kĩ của nó, ôm eo nó như đây chính là hai chị em ruột vậy. Có lẽ thằng bé mau thích nghi, chỉ vài ngày ở đây thôi mà thằng nhóc đã thân thiết với nó hơn mức tưởng tượng của vợ cha nó.

-Chị hai, chiều nhớ đón em về nhé.

-Sao thế, chẳng phải ngày thường em phải đi bộ về sao, hay là có chịu rồi làm biếng.

-Không phải, hít, hôm qua, em đánh thằng trong lớp á, cái nó bảo là chiều mai sẽ kêu anh nó đến đánh em, hít hít.

-Trời, sao em lại đi đánh nó làm gì?

-Tại vì nó ăn cắp cây bút mực của em, hôm qua bài kiểm tra em không có bút để làm, huhu, mẹ sẽ đánh em chết, huhu.

-Thằng đó, sao nó dám, được rồi, chiều nay chị đi đón em, coi thằng anh nó dám làm gì em.

Nó lại cái thói giang hồ coi việc đánh nhau là lẽ thường tình. Thằng em của nó nay thì chí ít cũng có cái máu giang hồ giống nó rồi.

-Chào cô, Quậy đâu rồi cô?

-Nó đưa thằng nhóc đi học, con vô nhà chơi, nhà cửa cô dọn dẹp xong cả rồi, tụi con không cần sang giúp nữa đâu.

-Dạ, gọn gàng hơn cô ha, mà Mèo hay tụi con trai đều chưa tới hả cô?

-Ừa, tối qua, tụi nó phụ dọn dẹp đến khuya nên nay chắc còn đang ngủ nướng.

-Dạ.

Boo vào ghế ngồi với cái túi xách trên tay. Con nhỏ hôm nay ăn mặc trông nữ tính gọn, chiếc đầm ngắn màu tím như vẽ nên một hình ảnh khác về Boo. Con nhỏ dường như đã chịu nhiều nỗi uất ức nên tinh thần không được thoải mái.

Tiếng xe ngoài cổng, Boo thay dì của nó ra mở cửa.

-Zun à, đâu cần phải tỏ ra là rẽ ngoan đâu.

-Đừng nói thế chứ, Quậy có chịu lấy Zun đâu, mà cũng dọn dẹp xong rồi nên hôm nay sang định xin chỗ con nhỏ ấy đi chơi đâu đó.

-Thế ném Boo đi đâu?

-Cái đó hả, để 12A5 lo, haha.

-...

-Zun xin lỗi, đừng giận nhé.

-Ừm, không có gì, vào nhà đi.

Zun cười khẽ vì trông hôm nay Boo xinh quá, có ai đó ở đây ngắm thì hay biết mấy. Rồi thì hấn lục danh bạ sau đó thì gọi cho thầy giám thị.

....

-Gọi cho ai thế Zun?

-À, cho Abbu đó mà, nó còn ngủ.

-Ồ

Hấn bịa chuyện khác để tránh sự tò mò của nhỏ Boo, con nhỏ cứ loay hoay đi lòng vòng trong nhà xem đã có chỗ nào chưa được dọn dẹp hay chưa. Nhà cũ của nó tuy nhỏ nhưng bây giờ thì trông đẹp hơn cũng nhờ vào bọn lớp nó rãnh rỗi sang giúp một tay. Mẹ kế của nó rất chi là thích hấn, vậy nên nó cảm thấy khó chịu khi mỗi lần hấn sang thì dì chỉ niềm nở chào đón mỗi hấn mà thôi, tụi kia cứ tự động vào, tự động mở cửa tự động đóng cửa.

-Zun tới rồi đó hả con, tối qua ngủ ngon chứ?

-Dạ, ngủ ngon thưa dì, nhưng mà Quậy đâu rồi ạ?

-Đưa Cà Rốt đi học rồi, con ăn sáng chưa?

-Dì à, sao dì không hỏi con, hít, cậu ấy có không ăn sáng cũng đâu có xuống kí đâu ạ.__ Boo bắt đầu ganh tị.

-Haha, con rể của dì mà.__ Hấn tự tin tự nhận tự đặt ình cái hiệu là “con rể” không cần sự cho phép của ai cả, cả nó cũng không.

-Haha, chắc là vậy đấy Boo.

Nhỏ Boo trề môi không thèm ganh với hấn nữa... Tin nhắn từ máy hấn.

Hấn cười khẽ rồi bắt đầu bấm liên tục lên cái màn hình.

[Gia Huy à, có thấy nhớ ai không?]

Tít tít !!

...

...

[Zun, 12A1, giờ thì cậu biết tôi nói ai rồi chứ?]

Tít tít !!

[Cậu ra công viên đi, tôi sẽ lôi nhỏ ấy ra trong vòng 30 phút nữa, vậy nhé]

Tít tít !!

.

-Này Zun, nhắn tin gì lắm thế, nhức cả đầu này.

-Thế thì chờ Quậy về, ra công viên chơi không, hôm nay trời mát mẻ lại không có gì làm.

-Oải, hai người đánh lẻ tui chơi với ai.

-Làm gì có, chắc chắn không rời Boo nữa bước, chịu không.

-Cũng được, ... Quậy về kia.

Hấn ra mở cửa và cười tươi vì tiếp tay cho giấc thành công, chỉ chờ nó đồng ý đi chơi công viên nữa thôi.

-Này, anh làm gì cười hoài thế.

-Hả, không có gì, Quậy nè, ra công viên chơi không?

-Thôi, chán lắm, vả lại đang khá là không được vui.

-Sao thế?

Hắn vừa nói vừa đóng cửa và đi cạnh nó.

-Cà Rốt nó đánh bạn, chiều nay anh thằng ấy sẽ lên xử tội nó.

-Trời, mới bây lớn mà đã tập tành đánh nhau, không khác gì nhau là mấy.

-Anh nói gì đấy, ám chỉ em đấy à?

-Em tự nhận đó nhá, không phải anh đâu.

-Đáng ghét.

Nói rồi nó đi vào nhà rồi uống nhanh cốc nước xong thì đi vào phòng thằng Cà Rốt lục lọi gì đó.

Được một lúc nó đi ra với đồng tập vở trên tay.

-Trời, 5 điểm, cái gì đây, 4 điểm, cái thằng này, gì đây. Trốn học, thằng này, mày chết chắc rồi con ơi.

Nó vừa xem vở thằng Cà Rốt, vừa lẩm bẩm trong miệng, bực bội mở từng quyển vở ra với lời phê dày đặt của cô giáo, hắn chỉ biết che miệng cười vì không em nó còn dữ dội hơn cả nó nữa.

-Đừng bảo là đánh thằng nhỏ đấy nhá.

-Chứ còn gì nữa, dám chắc là chuyện nó đánh thằng bạn chẳng phải do thằng kia có lỗi đâu.

-Thế rồi có đi đón không?

-Không, cho bị đánh một lần mới chừa.

Rồi thì nó dẹp hết tập vở Cà Rốt trước khi chịu không nổi với những cái lời phê đỏ rực trong từng trang vở của thằng nhóc.

Được một lúc thì Abbu, Mèo, Kenty cũng đã đến, cả bọn rủ nhau đi ăn sáng, sau đó thì cùng ra công viên chơi.

Trời hôm nay quả thật mát mẻ, không có nắng cũng không mây đen, lạnh lạnh làm cho con người ta sảng khoái tinh thần.

-Lần sau, anh đừng đi xe này nữa nhé.

-Sao thế?

-Ở chỗ em, chẳng ai đi xe hơi thế này đâu, chỉ có anh với Kenty thôi.

-Ừm, anh biết rồi, thế lần sau anh đạp trực thăng được không?

-Này, cứ giỡn hoài, mà nghe nói mai là giỗ mẹ Kenty hả?

-Ừm, Mèo nói à, thường thì nó không muốn ai tới, chỉ mình nó thôi, nhưng năm nay không hiểu sao nó lại nhờ Mèo.

-Ừm, không biết Kenty thế nào với Mèo nhỉ?

-Cũng không biết nhưng mà chắc là có thích.

Hai đứa nó lại khoái bàn chuyện thiên hạ, trong khi trước mắt mình thì lại chẳng lo. Nó thì không biết làm sao mới có thể đâu được tốt nghiệp đây, nó giỏi mỗi những môn thể thao, còn các môn học trong trường nó chỉ giỏi mỗi Toán mà thôi, Ngoại Ngữ thì coi như căn bản lớp 6 cũng không có.

Ấy vậy nhưng tụi nó cứ vẫn ăn Tết như không biết rằng vào học là phải thi học kì 2 ngay lập tức để kịp cho việc ôn thi tốt nghiệp.

124. Chương 119

Công viên...

Boo xuống xe và chờ thằng Kenty gửi xe. Chẳng qua con nhỏ mặt đầm cho nên không thể đi xe của ABbu được, Mèo thì lại ngại nên không dám lên xe của Kenty. Chẳng hiểu giữa hai đứa ấy thế nào mà đến giờ phút này cứ mập mờ mãi chẳng chịu nói ra.

-Mèo à, có vẻ như thằng Kenty vẫn chưa bực bội đến độ ấy nhỉ?

-Là sao anh?

-Thế thì thân thiết hơn nhé, thế nào nó cũng phát khùng cho xem.

-Không được đâu, em sợ.

-Đừng lo.

Abbu nắm lấy tay Mèo và dắt con bé đến chỗ hắt và nó đang đứng. Kenty cũng từ xa đi về hướng ấy cùng với Boo.

“VẬY MÀ KHÔNG CÓ GÌ À?”

Abbu có vẻ rất thích chọc ghẹo vậy nên khi Mèo vừa gỡ tay cậu ấy ra, cậu ấy đã vội choàng tay qua vai Mèo và hối thúc con bé đi, trời sẽ sập ngay bây giờ nếu như thằng Abbu cứ muốn chọc điên ai đó như thế.

Nó đi gần hắt hơn và kéo vai hắt xuống nói nhỏ...

-Abbu có phải đang bày mưu gì đó không?

Hắt cũng quay lại và nói nhỏ vào tai nó.

-Chắc vậy, sắc mặt thằng Kenty càng khó coi thì mặt của Abbu lại rạng rỡ, đã thế thì mình cũng nên giúp một tay.

Nó và hắt đá nheo như “call” chuyện này.

Tụi nó cùng nhau đi vào khu vui chơi sau khu cây xanh của công viên. Nó chỉ vừa chạy vào thì quên bển rằng sẽ chung tay chọc điên thằng Kenty, chạy vội vào khu nhà bóng, thậm chí người ta còn chưa trả tiền dư cho nó khi nó mua vé nữa. Hắt chẳng biết làm gì hơn vì hắt chẳng quen những cái trò con nít thế này.

-Zun à, vào đây đi, hehe.

-Anh không chơi đâu, em ở trong đó một mình đi.

-Ừa, cũng được.

Ấy rồi hắt bắt đầu bực mình, tìm ình một cái ghế đá gần đó và quan sát nó đang rất chi là hào hứng với tụi con nít đang ném banh trong đó.

Abbu không thèm để tâm đến thằng Kenty nữa mà lôi Mèo đi vào khu ăn uống, Mèo chỉ biết nhìn theo Kenty với một sự trông đợi nào đó nhưng tên ấy thì cố gắng chẳng nhìn theo, đi quanh quẩn một mình sau đó thì ra ngồi cạnh Zun.

Tít Tít !!

[Đến rồi, khu vui chơi, cậu tự tìm đi, nhỏ ấy chạy đâu mất rồi].

Hắt gửi tin nhắn lại cho Gia Huy sau khi vừa nhận được tin hối thúc từ đằng ấy. Hắt vẫn đang không được vui vì nó chỉ mãi ham chơi mà chẳng thèm ngó tới hắt.

Rồi thì từ đâu nhóm con trai nào đó đi vào khu vui chơi, hắt quan sát và nhận ra đó là bọn bạn cùng khối với hắt.

-Giờ đây, cái quái gì thế, cái trò con nít thế mà lắm người thích chơi vậy HẮ?

Hắn tự dừng lại nổi giận khi thấy bọn con trai đang mua vé vào nhà banh, nơi mà nó đang chơi cùng bọn con nít.

-Vào đấy đi.

-Không thích.

Kenty phì cười khi thấy hắn không được vui như thế này.

Trong khi đó Mèo và Abbu thì đang rất hào hứng với cá viên chiên. Hiếm khi Mèo được đi công viên thế này, lại còn được Abbu bao trọn gói thức ăn thế này thì thật là thích với con bé.

-Abbu à, em ăn thêm được không?

-Cứ thoải mái, mà quả thật là ngon em nhỉ?

-Hehe, cô ơi, 5 cây nữa nhé.

Sau khi hai đứa ấy đã ăn thỏa thích, rời khỏi khu ăn uống về đi tìm trò gì đó để chơi. Bọn con nít thì hằng say ném banh, còn người lớn thì rủ nhau đi câu cá. Abbu dẫn Mèo đi đến khu câu cá bên bờ hồ trong công viên.

-Abbu này, có vẻ như mình tách khỏi nhóm rồi.

-Không thích đi với anh sao?

-Không có, chỉ là sợ mọi người tìm chúng ta thôi.

-Đừng lo, công viên không rộng lắm đâu.

Những bóng cây to ngã xuống mặt đất tạo nên một màu xám che đi những ánh nắng bắt đầu xuất hiện dần. Chiếc ghế gỗ dài bên bờ hồ phía xa, một màu tím hiện ra trông u buồn và tĩnh lặng.

Có ai hiểu cho nhỏ ấy lúc này, lại không biết phải làm sao khi mọi cố gắng vứt bỏ hình ảnh tên ấy lại khó đến vậy. Boo mở chiếc túi xách của mình ra và cầm quyển nhật kí mới toanh kèm theo một cây bút cũng chỉ vừa mới mua đây thôi. Con nhỏ bắt đầu tập tành viết nhật kí...

.....

“ Người ta thường nói công viên là nơi yên tĩnh nhất, và hiện tại mình đã tìm được một góc yên tĩnh ỉn. Suy nghĩ về những chuyện đã qua, khi cố gắng trở thành một người tốt, sao lại khó khăn đến vậy nhỉ. Cứ như ngày trước, một người xấu thì lại rất dễ, thay đổi để làm gì, tình yêu cũng không đến mà chỉ toàn là nỗi đau. Một chút gì đó cảm thấy thất vọng sau khi biết tên ấy có bạn gái, một chút hy vọng khi tên ấy nhường phần thắng cho lớp mình. Rồi lại một lần thất vọng khi tên ấy hôn bạn gái của mình. Điều quan trọng nhất không phải do suy nghĩ của mình mà là tên ấy đã làm mình cảm thấy khó loại bỏ được. Thật là ác, ác với mình quá, họ chia tay nhau rồi nhưng sao mình lại cảm thấy nặng nề, có phải là do mình hay không. Thích mình sao, tên ấy chỉ nói chữ thích một ai đó dễ dàng như vậy sao, sự hy vọng nào đó nhóm lên nhưng mình không thể cho phép mình hy vọng gì vào tên ấy cả. Không thể...”...

125. Chương 115

Buổi tiệc ồn ào và mọi người vẫn đang hăng say làm những gì mình thích, đêm cuối có lẽ sẽ đem lại nhiều kỉ niệm ọi người, vui hay buồn, mọi người đều chơi hết sức để không phải bỏ phí 1 ngày trong 7 ngày tại biển.

-Từ chỗ mẹ anh trở về à?

-Mẹ anh gì cơ chứ?

-Mẹ vợ.

-Này, ai bảo là sẽ kết hôn mà gọi là mẹ vợ.

-Không xa mà.

-Còn khuya.

-Giờ khuya rồi còn gì.

-Này, em không muốn chiến tranh đâu nhé.

-Hehe, anh xin lỗi, đã ăn gì chưa?

Chúng nó lại bắt đầu nói chuyện với nhau, ngày qua ngày, mọi thứ lại gần hơn và tụi nó cảm thấy cần nhau hơn bao giờ hết. Về mức độ thì cũng chẳng ai có thể đoán chắc được mức độ tình cảm của tụi nó ở đây, cũng đã quá lâu cho những chuyện tình cảm, từ ép buộc sang đóng giả và bây giờ là chuyện thực. Nó thấy cuộc sống không u tối như nó đã từng nghĩ, nó tìm được cánh cửa đến với ánh sáng, cánh cửa ấy như chính là Abbu còn hẳn chính là ánh sáng ấy, nó đã mở và bước qua khỏi cánh cửa ấy. Rồi thì ánh sáng bao trùm, ánh sáng ôm lấy nó và bảo vệ nó như một xứ mệnh mà Chúa đã giao cho, thiên đàng chờ đợi một tình yêu đẹp và để có thể trở về thiên đàng với Chúa, nó và hẳn phải sống thật tốt và không bao giờ làm cho đối phương cảm thấy khó chịu bởi những chuyện không đáng xảy ra. Rồi thì cánh cửa khép lại, Abbu không cho phép nó trở về với bóng tối nữa, nhưng phải làm sao, nó lại càng tham lam hơn khi muốn cánh cửa ấy được khoá lại, khoá lại với ổ khoá là một cô gái nào đó yêu cánh cửa một cách thật lòng. Và chỉ có như thế thì sẽ chẳng có chìa khoá nào có thể mở ra, sẽ không cho ổ khoá rời xa cánh cửa và cả ánh sáng cũng không cho nó bước ra. Một vòng vây như được dựng ra, chỉ chờ mọi chuyện kết thúc, kết thúc để mở ra một bắt đầu mới mẻ đầy tốt đẹp...

12 giờ hơn ...

Mọi thứ không còn ồn ào náo nhiệt nữa khi cuộc chiến đấu nào đó đang chuẩn bị bắt đầu. Cả hai lớp đổ dồn về phía ấy một lần nữa, không phải để đấu mà để chứng kiến một cuộc chiến đấu biết trước sẽ xảy ra.

Đối phương nhìn nhau như đã thù hận nhiều năm và sẽ giải quyết trong ngày hôm nay nữa mà thôi, chỉ trong tối nay nữa mà thôi. Sự căng thẳng làm cho phần kịch tính được nhân đôi, cô phục vụ bắt đầu đẩy 2 ly về hai phía.

Từng ly một bắt đầu ...

....

-Đã hết 5 ly, 2 em có muốn tiếp tục?

Cô phục vụ thăm dò ý kiến nhưng sự im lặng của cả hai bên như trả lời “mọi chuyện đâu dễ kết thúc”...

.....

-10 ly

.....

.....

.....

-15 ly..... Các em nên dừng lại.

Ngay khi vừa dứt lời, Boo gục ngay xuống và nôn cả ra. Mọi người bắt đầu xì xầm vì chuyện này thật không dễ giải quyết.

-Tiếp tục đi cô.

Boo ngồi dậy và quyết tâm không để thua tuy con nhỏ đã không còn tinh táo nữa.

-Ly thứ 16...

-Cô, em bỏ cuộc.

Cả bọn lớp bên kia hốt hoảng khi gương mặt tên Gia Huy còn tỉnh như ruồi nhặng mà lại mở miệng bảo bỏ cuộc.

-... Vậy, phần thắng thuộc về bạn nữ, mời em chọn quà.

-Không cần đâu cô, bạn ấy không đi nổi đâu.

Gia Huy nói rồi thì nắm tay Boo kéo con nhỏ đi ra biển, thật xa để những ánh mắt nhìn theo không thể thấy gì nữa.

126. Chương 116

-Buông ra đi... anh đừng có chạm vào người tôi.

-Boo à...

-Im đi.

-Nhưng ...

-Anh còn muốn nói gì nữa HẢ? TÔI KHÔNG PHẢI KỂ ĐỂ ANH ĐÙA GIỖN.

-Anh không đùa giỡn.

-Thế thì sao, HẢ?

Boo đứng không vững nhưng vẫn cố gạt tay Gia Huy, con nhỏ không muốn tên ấy chạm vào mình trong khi Gia Huy cố sức nắm lấy vai của con nhỏ để con nhỏ không phải té nhào xuống cát.

-...

-SAO HẢ?

Con nhỏ hét lớn lên và rồi bàn tay ấy ôm qua eo, ghì chặt con nhỏ vào lòng mình. Gia Huy cố ôm chặt nhỏ Boo mặt dù con nhỏ đang cố gắng thoát khỏi, đánh liên tục vào lưng cậu ấy.

-...

-Anh buông ra... buông ra dùm tôi đi...

Con nhỏ ào khóc, bắt lực trước cậu ấy. Gia Huy còn quá tỉnh táo để có thể không chế một đứa đang say mềm như thế này.

-Xin lỗi, Boo à.

-Hít... anh xin lỗi tôi bằng cách như thế này sao?

-Anh ... thích em.

-...

-...

-...

-Đó là sự thật.

-Đừng có giỡn nữa, không vui đâu.

-Nếu là giỡn, thì anh đã không phải bỏ quá nhiều công sức thế này.

-Thế được mấy ngày anh sẽ chán, nói cho tôi biết đi, tôi sẽ chuẩn bị tinh thần.

-Sẽ khá lâu.

-Thế là có kết thúc... đúng không?

-Anh cũng không chắc.

-Ừ, thế tôi chấp nhận.

-Em nói sao?

-Tôi chấp nhận để cho anh thích tôi, anh vui rồi chứ, giờ thì buông tôi ra đi.

Boo đẩy Gia Huy ra và trở về nơi ồn ào, cậu ấy quá ngỡ ngàng trước chuyện này. Làm sao mà Boo có thể nói chấp nhận một cách dễ dàng và không đắn đo như vậy cơ chứ.

-Có lẽ em vẫn còn hận anh. Nhưng em đã nói chấp nhận cho anh thích em rồi đấy, anh sẽ không tha cho em ngày nào đâu, Boo à.

Tiểu Quân chạy thật nhanh lại khi thấy bóng của Boo từ xa đang hướng về phía của con nhỏ. Tiểu Quân chưa từng cảm thấy lo lắng thế này, có lẽ đây là lần đầu nhỏ Quân thấy Boo không tự chủ như thế này.

Đi ngay cái đồng nặng nề này về phòng trước khi nó bắt đầu quậy banh cái khu tiệc tùng của người ta.

Xung quanh mọi người đã bắt đầu lắng xuống dần vì chuyện giữa Gia Huy và Boo khiến ai nấy không khỏi thắc mắc rằng chuyện gì đã xảy ra ở ngoài biển.

Số phận đưa đẩy đưa thế nào phải khiến cho Tiểu Quân lại chứng kiến một cảnh động trời thế này...

Ôi !!

Thả ngay con Boo xuống giường, Tiểu Quân như không còn tin vào mắt mình nữa, tại sao Kenty lại xuất hiện trong phòng của bọn con gái cơ chứ, đằng này lại còn nằm cạnh bên Mèo...

-Đừng bảo là ... hai người này ... đã...

Vừa lúc ấy, nó trở về phòng để lấy điện thoại, nó bỏ quên trên giường và giờ thì lại thêm 1 người đủ tỉnh táo để chứng kiến cảnh tượng này.

-Ôi, Chúa ơi !!

Tiểu Quân không nói nên lời bỏ ra khỏi phòng trước ánh mắt chưa khỏi ngỡ ngàng của nó. Nó mở to miệng ra như không thể thở nổi lúc này, cái quái gì đang xảy ra đây. Nó cầm ngay điện thoại trên chiếc bàn và gọi cho Zun.

-Anh ... qua... phòng em ... gấppppp....

Nó cúp máy và rồi thì đi tới đi lui, đóng vội cửa và kéo cả rèm lại co đến khi hẩn qua đến.

-Ôi, trời!

-Tụi nó đang làm gì vậy?

-Có lẽ do thằng Kenty đi lộn phòng, hai đứa nó không thể nào đốt cháy giai đoạn thế này đâu, mà nếu có đốt cũng chẳng đốt luôn giai đoạn kế cuối mà đến luôn cái mức cuối cùng. Đây là, em còn chờ gì nữa, phụ anh rình thằng Kenty ra.

Cái thằng ấy đi nhầm phòng còn rất chi là khôn, đã nằm nhờ thì nằm cho yên, đề cả tay cả chân lên người con Mèo, cũng không hiểu sao con Mèo có thể thờ nổi với cả thân hình của thằng ấy nữa.

-KHOAN.

-Sao vậy, anh không nhanh thì cả bọn về tới sẽ đốt cả khách sạn luôn đấy.

-Chụp hình đã lấy máy ra, chụp nhanh, mọi góc độ.

Hẩn hồi thúc nó, rồi thì hai cái Iphone có cơ hội hoạt động rồi đây, nó chụp theo quán tính và theo mọi góc độ, cả cận cảnh gương mặt của Kenty và Mèo. Hẩn còn bảo nó ngồi vào giường để làm bằng chứng sống cho sự việc này.

-Tạo dáng đi, hehe, ít khi thằng Kenty nổi giận, mà giận thì phải cho hoành tráng.

Nó cũng chẳng ngờ hần lại thủ đoạn ác tâm đến như vậy. Nó đành ngồi cạnh giường và tạo dáng trước ống kính của hần. Ấy rồi không dừng lại ở đó, nó còn sẵn tiện đặt tay của Mèo lên eo thẳng Kenty để tìm thêm hình ảnh mới đủ để gây chấn động dư luận.

Sau khi hần và nó đã thoả mãn rồi thì bắt đầu hì hục lôi tên Kenty ra khỏi giường, sau đó thì hần phải công tên ấy về trước khi có ai đó đi ngang qua và thấy hết.

127. Chương 117

Tiệc sắp tàn, cả bọn hai lớp không lo chơi nữa mà bắt đầu ngồi lại khu đầu. Không phải để uống mà là để có thể nói chuyện với nhau một cách tử tế, nó và hần ngồi cạnh nhau và bên kia bọn 12A5 cũng ngồi vào ghế như có một vài chuyện cần nói.

Nó bắt đầu trước...

-Lớp trưởng bên ấy đầu?

-Nó không muốn ra.

-Vậy là không muốn hoà.

-Có lẽ, nhưng bọn này đã ngồi vào bàn tức đã đồng ý hoà, còn về con Gấu thì, không biết.

-Thế tại sao, lại chịu hoà với bọn này.

-Chẳng phải hai người đang ở cạnh nhau sao, bọn bên đây có làm gì đi nữa cũng vậy thôi.

-Nhưng tại sao, lại phản đối, tôi làm gì sai à?

-Vì tui tui nghĩ cậu không xứng với cậu ấy.

-Lại là không xứng, thế phải là ai trong các bạn mới xứng với tôi._ Hần bắt đầu lên tiếng khi nó im lặng sau khi nghe hai cái từ ấy, hai cái từ mà chính nó cũng đã dùng cho nó.

-...

Hần nắm tay nó và đặt lên bàn...

-Đừng đem những chuyện không đáng thế này mà ảnh hưởng cả lớp, cả chuyện của Gia Huy, cậu ấy thích ai và quen ai cũng không do mọi người quyết định. Chuyện tình cảm của các cậu, tôi được quyền quyết định chắc?

Hần bức xúc dù đây là một cuộc làm hoà. Nó thì lại bắt đầu im lặng khi đề tài được đổi.

-Là ngày trước thôi, tụi này có lẽ do xem phim Hàn nhiều quá cho nên, hihi. Nhưng mà chẳng phải do vậy hai người gần nhau hơn sao. Nghĩ lại, trong chuyện tình cảm không có khái niệm xứng hay không xứng. Tụi này xin lỗi và mong được làm bạn.

-Nếu mấy bạn hiểu được cho tụi này thì lớp tụi này sẵn sàng hoà dù các thành viên khác có đồng ý hay không. Thay mặt cả lớp, xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra._ Nó kết thúc “thủ tục” để mọi người có thể cảm thấy thoải mái và nhẹ nhàng.

Hai bên bắt đầu nói chuyện với nhau, tất cả đều cố gắng gạt hết chuyện cũ, mong rằng sẽ cùng nhau học tập tốt cho kì thi học kì hai sắp tới. Nhưng có điều rằng, nhờ lớp trưởng lớp ấy và nhờ Linh thì lại không hứng thú với chuyện làm hoà như thế này.

Không gian trở nên yên lặng hần, chẳng còn bao lâu nữa, vài giờ đồng hồ nữa thôi, tụi nó phải trở về nhà rồi. Xuân đến trong thâm lặng, tụi nó được nghỉ gần hai tuần Tết và sau khi vào học sẽ thi học kì hai. Nghĩ đến thôi đã thấy hơi nản nhưng trước mắt phải ăn Tết thật là ngon mới được...

.....

Sóng vẫn vỗ vào bờ...
Nhưng cuộc vui đã ngừng lại ...
Dù ở hoàn cảnh nào đi chăng nữa...
Sóng vẫn là anh và bờ vẫn là em...
Có ai có được tình yêu mạnh mẽ như Xuân Quỳnh hay không nhỉ?
Có lẽ do vậy nên mọi thứ đều trở nên phức tạp với tụi nó...
Kết thúc một chuyến đi...
Ánh mắt buồn của sóng và cả tiếng gọi ...
Mọi thứ cứ như một giấc mơ...
Một giấc mơ đẹp mà không ai muốn thức dậy cả...
.....

Hết chap 23 !

128. Chương 118

Chap 24 “TÔI ĐÃ TRƯỞNG THÀNH”

Đường vắng ...
Tiếng xe cộ nhỏ dần bên tai và không gian như hoá thành màu trắng ...
Nắng và gió ...
Những bước chân không tìm đến đích ...
.....

Boo đang trên đường qua nhà Quậy, nó đã trở về nhà được vài ngày kể từ ngày từ Nha Trang trở về. Các seur đã được chuyển nơi làm việc và giờ nhà thờ đã có các seur mới dọn về. Nghe lời mẹ, nó trở về để sống cùng dì và cả em của nó, có lẽ không quen nhưng hằng ngày bọn lớp nó vẫn hay ghé để nó không cảm thấy chán.

-Dì à, để con đưa em đi học.

-Thôi để dì, con lo ôn thi đi.

-Nhưng mà còn đang được nghỉ tết, cỡ mùng 5 rồi con bắt đầu học. Vậy nha dì, con đi đây. Cà Rốt à, nhanh đi.

Thằng nhóc mang chiếc cặp trên vai chạy lon ton và leo lên chiếc xe đạp cũ kĩ của nó, ôm eo nó như đây chính là hai chị em ruột vậy. Có lẽ thằng bé mau thích nghi, chỉ vài ngày ở đây thôi mà thằng nhóc đã thân thiết với nó hơn mức tưởng tượng của vợ cha nó.

-Chị hai, chiều nhớ đón em về nhé.

-Sao thế, chẳng phải ngày thường em phải đi bộ về sao, hay là có chịu rồi làm biếng.

-Không phải, hít, hôm qua, em đánh thằng trong lớp á, cái nó bảo là chiều mai sẽ kêu anh nó đến đánh em, hít hít.

-Trời, sao em lại đi đánh nó làm gì?

-Tại vì nó ăn cắp cây bút mực của em, hôm qua bài kiểm tra em không có bút để làm, huhu, mẹ sẽ đánh em chết, huhu.

-Thằng đó, sao nó dám, được rồi, chiều nay chị đi đón em, coi thằng anh nó dám làm gì em.

Nó lại cái thói giang hồ coi việc đánh nhau là lẽ thường tình. Thằng em của nó nay thì chí ít cũng có cái máu giang hồ giống nó rồi.

-Chào cô, Quậy đâu rồi cô?

-Nó đưa thằng nhóc đi học, con vô nhà chơi, nhà cửa cô dọn dẹp xong cả rồi, tụi con không cần sang giúp nữa đâu.

-Dạ, gọn gàng hơn cô ha, mà Mèo hay tụi con trai đều chưa tới hả cô?

-Ừa, tối qua, tụi nó phụ dọn dẹp đến khuya nên nay chắc còn đang ngủ nướng.

-Dạ.

Boo vào ghế ngồi với cái túi xách trên tay. Con nhỏ hôm nay ăn mặc trông nữ tính gớm, chiếc đầm ngắn màu tím như vẽ nên một hình ảnh khác về Boo. Con nhỏ dường như đã chịu nhiều nỗi uất ức nên tinh thần không được thoải mái.

Tiếng xe ngoài cổng, Boo thay dì của nó ra mở cửa.

-Zun à, đâu cần phải tỏ ra là rể ngoan đâu.

-Đừng nói thế chứ, Quậy có chịu lấy Zun đâu, mà cũng dọn dẹp xong rồi nên hôm nay sang định xin chở con nhỏ ấy đi chơi đâu đó.

-Thế ném Boo đi đâu?

-Cái đó hả, để 12A5 lo, haha.

-...

-Zun xin lỗi, đừng giận nhé.

-Ừm, không có gì, vào nhà đi.

Zun cười khẽ vì trông hôm nay Boo xinh quá, có ai đó ở đây ngắm thì hay biết mấy. Rồi thì hẩn lục danh bạ sau đó thì gọi cho thầy giám thị.

....

-Gọi cho ai thế Zun?

-À, cho Abbu đó mà, nó còn ngủ.

-Ồ

Hẩn bịa chuyện khác để tránh sự tò mò của nhỏ Boo, con nhỏ cứ loay hoay đi lòng vòng trong nhà xem đã có chỗ nào chưa được dọn dẹp hay chưa. Nhà cũ của nó tuy nhỏ nhưng bây giờ thì trông đẹp hơn cũng nhờ vào bọn lớp nó rảnh rỗi sang giúp một tay. Mẹ kế của nó rất chỉ là thích hẩn, vậy nên nó cảm thấy khó chịu khi mỗi lần hẩn sang thì dì chỉ niềm nở chào đón mỗi hẩn mà thôi, tụi kia cứ tự động vào, tự động mở cửa tự động đóng cửa.

-Zun tới rồi đó hả con, tối qua ngủ ngon chứ?

-Dạ, ngủ ngon thừa dì, nhưng mà Quậy đâu rồi ạ?

-Đưa Cà Rốt đi học rồi, con ăn sáng chưa?

-Dì à, sao dì không hỏi con, hít, cậu ấy có không ăn sáng cũng đâu có xuống kí đâu ạ._ Boo bắt đầu ganh tị.

-Haha, con rề của dì mà.__ Hấn tự tin tự nhận tự đặt ình cái hiệu là “con rề” không cần sự cho phép của ai cả, cả nó cũng không.

-Haha, chắc là vậy đấy Boo.

Nhỏ Boo trề môi không thèm ganh với hấn nữa... Tin nhắn từ máy hấn.

Hấn cười khê rồi bắt đầu bấm liên tục lên cái màn hình.

[Gia Huy à, có thấy nhớ ai không?]

Tít tít !!

...

...

[Zun, 12A1, giờ thì cậu biết tôi nói ai rồi chứ?]

Tít tít !!

[Cậu ra công viên đi, tôi sẽ lôi nhỏ ấy ra trong vòng 30 phút nữa, vậy nhé]

Tít tít !!

.

-Này Zun, nhắn tin gì lắm thế, nhức cả đầu này.

-Thế thì chờ Quậy về, ra công viên chơi không, hôm nay trời mát mẻ lại không có gì làm.

-Oải, hai người đánh lẻ tui chơi với ai.

-Làm gì có, chắc chắn không rời Boo nữa bước, chịu không.

-Cũng được, ... Quậy về kìa.

Hấn ra mở cửa và cười tươi vì tiếp tay cho giấc thành công, chỉ chờ nó đồng ý đi chơi công viên nữa thôi.

-Này, anh làm gì cười hoài thế.

-Hả, không có gì, Quậy nè, ra công viên chơi không?

-Thôi, chán lắm, vả lại đang khá là không được vui.

-Sao thế?

Hấn vừa nói vừa đóng cửa và đi cạnh nó.

-Cà Rốt nó đánh bạn, chiều nay anh thằng ấy sẽ lên xử tội nó.

-Trời, mới bây lớn mà đã tập tành đánh nhau, không khác gì nhau là mấy.

-Anh nói gì đấy, ám chỉ em đấy à?

-Em tự nhận đó nhá, không phải anh đâu.

-Đáng ghét.

Nói rồi nó đi vào nhà rồi uống nhanh cốc nước xong thì đi vào phòng thằng Cà Rốt lục lọi gì đó.

Được một lúc nó đi ra với đồng tập võ trên tay.

-Trời, 5 điểm, cái gì đây, 4 điểm, cái thằng này, gì đây. Trón học, thằng này, mày chết chắc rồi con ơi.

Nó vừa xem võ thằng Cà Rốt, vừa lăm bắm trong miệng, bực bội mở từng quyển vở ra với lời phê dày đặt của cô giáo, hấn chỉ biết che miệng cười vì không em nó còn dữ dội hơn cả nó nữa.

-Đừng bảo là đánh thằng nhỏ đấy nhá.

-Chứ còn gì nữa, dám chắc là chuyện nó đánh thằng bạn chẳng phải do thằng kia có lỗi đâu.

-Thế rồi có đi đón không?

-Không, cho bị đánh một lần mới chừa.

Rồi thì nó đẹp hết tập vở Cà Rốt trước khi chịu không nổi với những cái lời phê đỏ rực trong từng trang vở của thằng nhóc.

Được một lúc thì Abbu, Mèo, Kenty cũng đã đến, cả bọn rủ nhau đi ăn sáng, sau đó thì cùng ra công viên chơi.

Trời hôm nay quả thật mát mẻ, không có nắng cũng không mây đen, lạnh lạnh làm cho con người ta sảng khoái tinh thần.

-Lần sau, anh đừng đi xe này nữa nhé.

-Sao thế?

-Ở chỗ em, chẳng ai đi xe hơi thế này đâu, chỉ có anh với Kenty thôi.

-Ừm, anh biết rồi, thế lần sau anh đạp trực thăng được không?

-Này, cứ giỡn hoài, mà nghe nói mai là giỗ mẹ Kenty hả?

-Ừm, Mèo nói à, thường thì nó không muốn ai tới, chỉ mình nó thôi, nhưng năm nay không hiểu sao nó lại nhờ Mèo.

-Ừm, không biết Kenty thế nào với Mèo nhỉ?

-Cũng không biết nhưng mà chắc là có thích.

Hai đứa nó lại khoái bàn chuyện thiên hạ, trong khi trước mắt mình thì lại chẳng lo. Nó thì không biết làm sao mới có thể đâu được tốt nghiệp đây, nó giỏi mỗi những môn thể thao, còn các môn học trong trường nó chỉ giỏi mỗi Toán mà thôi, Ngoại Ngữ thì coi như căn bản lớp 6 cũng không có.

Ấy vậy nhưng tụi nó cứ vẫn ăn Tết như không biết rằng vào học là phải thi học kì 2 ngay lập tức để kịp cho việc ôn thi tốt nghiệp.

129. Chương 119

Công viên...

Boo xuống xe và chờ thằng Kenty gửi xe. Chẳng qua con nhỏ mặt dầm cho nên không thể đi xe của Abbu được, Mèo thì lại ngại nên không dám lên xe của Kenty. Chẳng hiểu giữa hai đứa ấy thế nào mà đến giờ phút này cứ mập mờ mãi chẳng chịu nói ra.

-Mèo à, có vẻ như thằng Kenty vẫn chưa bực bội đến độ ấy nhỉ?

-Là sao anh?

-Thế thì thân thiết hơn nhé, thế nào nó cũng phát khùng cho xem.

-Không được đâu, em sợ.

-Đừng lo.

Abbu nắm lấy tay Mèo và dắt con bé đến chỗ hắt và nó đang đứng. Kenty cũng từ xa đi về hướng ấy cùng với Boo.

“Vậy mà không có gì à?”

Abbu có vẻ rất thích chọc ghẹo vậy nên khi Mèo vừa gỡ tay cậu ấy ra, cậu ấy đã vội choàng tay qua vai Mèo và hỏi thúc con bé đi, trời sẽ sập ngay bây giờ nếu như thằng Abbu cứ muốn chọc điên ai đó như thế.

Nó đi gần hắt hơn và kéo vai hắt xuống nói nhỏ...

-Abbu có phải đang bày mưu gì đó không?

Hắn cũng quay lại và nói nhỏ vào tai nó.

-Chắc vậy, sắc mặt thằng Kenty càng khó coi thì mặt của Abbu lại rạng rỡ, đã thế thì mình cũng nên giúp một tay.

Nó và hắn đá nheo như “call” chuyện này.

Tụi nó cùng nhau đi vào khu vui chơi sau khu cây xanh của công viên. Nó chỉ vừa chạy vào thì quên bển rằng sẽ chung tay chọc điên thằng Kenty, chạy vội vào khu nhà bóng, thậm chí người ta còn chưa trả tiền dư cho nó khi nó mua vé nữa. Hắn chẳng biết làm gì hơn vì hắn chẳng quen những cái trò con nít thế này.

-Zun à, vào đây đi, hehe.

-Anh không chơi đâu, em ở trong đó một mình đi.

-Ừa, cũng được.

Ấy rồi hắn bắt đầu bực mình, tìm ình một cái ghế đá gần đó và quan sát nó đang rất chi là hào hứng với tụi con nít đang ném banh trong đó.

Abbu không thèm để tâm đến thằng Kenty nữa mà lôi Mèo đi vào khu ăn uống, Mèo chỉ biết nhìn theo Kenty với một sự trông đợi nào đó nhưng tên ấy thì cố gắng chẳng nhìn theo, đi quanh quẩn một mình sau đó thì ra ngồi cạnh Zun.

Tít Tít !!

[Đến rồi, khu vui chơi, cậu tự tìm đi, nhỏ ấy chạy đâu mất rồi].

Hắn gửi tin nhắn lại cho Gia Huy sau khi vừa nhận được tin hối thúc từ đằng ấy. Hắn vẫn đang không được vui vì nó chỉ mãi ham chơi mà chẳng thèm nghĩ tới hắn.

Rồi thì từ đâu nhóm con trai nào đó đi vào khu vui chơi, hắn quan sát và nhận ra đó là bọn bạn cùng khối với tụi hắn.

-Gi đây, cái quái gì thế, cái trò con nít thế mà lắm người thích chơi vậy HẢ?

Hắn tự dừng lại nổi giận khi thấy bọn con trai đang mua vé vào nhà banh, nơi mà nó đang chơi cùng bọn con nít.

-Vào đây đi.

-Không thích.

Kenty phì cười khi thấy hắn không được vui như thế này.

Trong khi đó Mèo và Abbu thì đang rất hào hứng với cá viên chiên. Hiếm khi Mèo được đi công viên thế này, lại còn được Abbu bao trọn gói thức ăn thế này thì thật là thích với con bé.

-Abbu à, em ăn thêm được không?

-Cứ thoải mái, mà quả thật là ngon em nhỉ?

-Hehe, cô ơi, 5 cây nữa nhé.

Sau khi hai đứa ấy đã ăn thỏa thích, rời khỏi khu ăn uống về đi tìm trò gì đó để chơi. Bọn con nít thì hăng say ném banh, còn người lớn thì rủ nhau đi câu cá. Abbu dẫn Mèo đi đến khu câu cá bên bờ hồ trong công viên.

-Abbu này, có vẻ như mình tách khỏi nhóm rồi.

-Không thích đi với anh sao?

-Không có, chỉ là sợ mọi người tìm chúng ta thôi.

-Đừng lo, công viên không rộng lắm đâu.

Những bóng cây to ngã xuống mặt đất tạo nên một màu xám che đi những ánh nắng bắt đầu xuất hiện dần. Chiếc ghế gỗ dài bên bờ hồ phía xa, một màu tím hiện ra trông u buồn và tĩnh lặng.

Có ai hiểu cho nhỏ ấy lúc này, lại không biết phải làm sao khi mọi cố gắng vứt bỏ hình ảnh tên ấy lại khó đến vậy. Boo mở chiếc túi xách của mình ra và cầm quyển nhật kí mới toanh kèm theo một cây bút cũng chỉ vừa mới mua đây thôi. Con nhỏ bắt đầu tập tành viết nhật kí...

.....

“ Người ta thường nói công viên là nơi yên tĩnh nhất, và hiện tại mình đã tìm được một góc yên tĩnh ỉn. Suy nghĩ về những chuyện đã qua, khi cố gắng trở thành một người tốt, sao lại khó khăn đến vậy nhỉ. Cứ như ngày trước, một người xấu thì lại rất dễ, thay đổi để làm gì, tình yêu cũng không đến mà chỉ toàn là nỗi đau. Một chút gì đó cảm thấy thất vọng sau khi biết tên ấy có bạn gái, một chút hy vọng khi tên ấy nhường phần thắng cho lớp mình. Rồi lại một lần thất vọng khi tên ấy hôn bạn gái của mình. Điều quan trọng nhất không phải do suy nghĩ của mình mà là tên ấy đã làm mình cảm thấy khó loại bỏ được. Thật là ác, ác với mình quá, họ chia tay nhau rồi nhưng sao mình lại cảm thấy nặng nề, có phải là do mình hay không. Thích mình sao, tên ấy chỉ nói chữ thích một ai đó dễ dàng như vậy sao, sự hy vọng nào đó nhóm lên nhưng mình không thể cho phép mình hy vọng gì vào tên ấy cả. Không thể...”

130. Chương 120

Boo đóng nhật kí lại và nhìn về mặt hồ trong veo, thở dài như để tỏ bày mọi suy nghĩ.

Phía xa, người con trai đang cố gắng tìm kiếm, tìm kiếm để mong có thể giải thích mọi suy nghĩ của mình cho người con gái hiểu. Tìm hoài nhưng thật khó có thể tìm ra, cho đến khi những bước chân tiến lại gần bờ hồ hơn...

“ Nhỏ ấy sẽ chẳng ăn mặc thế này đâu. Chắc là nhầm người rồi”...

Suy nghĩ của tên con trai vừa kết thúc thì đứa con gái đứng dậy và rời khỏi chiếc ghế gỗ ấy, gương mặt quen thuộc, phải rồi, không thể nào...

Boo đưa mắt nhìn về phía tên con trai đang đứng, chỉ mới vừa viết về tên ấy vài dòng thì tên ấy đã xuất hiện như một thần hộ mệnh, chỉ khi nghĩ đến thôi thì sẽ xuất hiện rồi. Boo trốn tránh ánh mắt và bỏ đi thật nhanh, tên ấy đuổi theo với hy vọng sẽ có một cuộc trò chuyện.

.....

-Nói chuyện một chút được không?

-Tôi với anh không có gì để nói cả.

-Một chút thôi...

-...

Gia Huy đi cùng Boo đến ghế đá gần đó và cùng ngồi xuống.

-Có phải, là giận tôi lắm không?

-Anh chẳng liên quan.

-Đã nói đồng ý rồi mà.

-Lúc đó tôi say.

-Nhưng còn nhớ.

-...

-Những gì tôi nói, là thật.

-Làm sao tôi tin anh được.

-Một tuần nhé.

-Để làm gì?

-Chứng minh những gì tôi nói là thật.

-Anh đừng mất thời gian làm gì.

-Còn hơn là mất đi cái vừa tìm ra.

-...

Boo im lặng như suy nghĩ về những gì Gia Huy nói. Tên ấy nghiêm túc nhưng sâu trong suy nghĩ của Boo, một chút gì đó muốn tin, còn phần còn lại thì muốn từ mọi thứ ngay lập tức để không phải có thêm những rắc rối nào nữa.

-Hẹn hò một tuần nhé?

-Sao cơ?

-Nếu sau một tuần, cô vẫn còn ghét tôi, thì tôi sẽ không phiền cô nữa.

-...

-Hẹn hò và xem tôi như là một người bạn của cô, tôi sẽ không làm những gì cô không thích.

-Thế, làm những gì tôi muốn, thế nào?

-... mọi thứ luôn sao?

-Ừm, không được thì kết thúc vấn đề ở đây được rồi.

-Tôi đồng ý.

-“Call”.

-“Call”.

Hai đứa làm dấu hiệu như vừa đóng dấu bản hợp đồng chính trị tình cảm nào đó. Gia Huy vui hẳn lên và nở nụ cười để cái gọi là bảy ngày này có thể chinh phục được đứa con gái mà cậu ta từng làm cho lên bờ xuống ruộng.

Gia Huy đưa chiếc điện thoại của mình cho Boo, con nhỏ tự hiểu mình phải cho tên ấy số điện thoại. Mọi chuyện lại bắt đầu một lần nữa ột tình yêu nào đó, nhưng như vậy cũng không có nghĩa cái tình yêu ấy sẽ bền lâu. Gia Huy, tên ấy có đang thật lòng với con nhỏ?

-Cái thằng đó sao nó dám ...

Zun điên cả máu lên khi một thằng trong bọn con trai mới vào nhà banh đi lại và bắt chuyện với nó. Nó thì vui cười nói chuyện vì đã lâu nó không được đi chơi nhà banh như thế này.

Hắn bực bội đứng dậy và đi lại gần chỗ nó hơn...

-Quậy à, về thôi.

-Đang vui mà.

-Đi về.

-Anh sao thế, em không thích.

-Vậy thì ở đây một mình đi.

-Ừa, vậy anh về đi.

Nó bực bội vì tự dưng hấn lại thay đổi thất thường như vậy, suy nghĩ nó có vẻ bị đơn giản nên không biết rằng hấn đang ghen tuông vợ vẫn. Rồi thì hấn bỏ về trước trong khi bọn kia vẫn đang không biết chuyện gì xảy ra. Kenty đi theo và giữ hấn lại nhưng rồi thì hấn cũng lên xe và lao ra khỏi khu công viên.

131. Chương 121

-Abbu à, thả đi, mình câu thế đủ rồi.

-Thả hả, như thế thì tiếc quá.

-Không lẽ anh định đem về sao?

-Chứ gì nữa.

-Thôi thả đi.

Nói rồi thì Mèo nhanh chóng cầm cái xô đổ hết cá xuống bờ hồ lại, Abbu vì thấy tiếc nên đã ngăn cản, nắm lấy tay Mèo lại để con bé không phải đổ hết số cá công tình này giờ câu được.

....

Có những khoảnh khắc trôi qua nhanh chóng...

Nhưng ấn tượng lại in sâu sắc...

Nắm tay ư, đủ rồi đấy!

.....

Kenty quay mặt bỏ đi và nói gót Zun mà trở về. Cả bọn bắt đầu thấy mọi chuyện phức tạp nên đã tập trung lại, Cả hai thằng có xe hơi thì bỏ về hết như thế, còn lại thì biết làm thế nào.

-Mèo à, hình như anh hơi quá rồi thì phải.

-Cậu ấy đang bực mình em sao?

-Có lẽ, nếu anh đoán không lầm là nó đang bực mình anh hơn là em đấy.

-Mọi chuyện không như em nghĩ, cậu ấy cứ thất thường làm sao đấy.

-Bị tác động đấy thôi, em chờ xem, sẽ không chịu được đâu, anh dám chắc với em đấy, về thôi.

Abbu vẫy tay gọi nó, nó cũng chơi chảnh còn vui nữa nên cũng đành đi ra khỏi nhà banh và tạm biệt bọn con trai cùng khối với mình. Boo và Gia Huy cũng từ khu bờ hồ đi ra.

-Kenty đâu rồi?_ Boo nhìn xung quanh, con nhỏ phát hiện là mình chuẩn bị phải đi bộ hay là đu dây về nhà rồi đấy.

-Nó bỏ về rồi, mà thằng Zun đâu?_ Abbu thì lại chẳng biết chuyện xảy ra giữa nó và hấn.

-Đi về luôn rồi, đúng là hết sức nhảm nhí.

Nó bực bội về bỏ về để Abbu khỏi phải khó xử trước Mèo và nó. Đường nào thì nó cũng đang không được vui nên cũng chưa muốn về nhà nữa.

Rồi thì Abbu đành đưa Mèo về vì nó một mực không chịu leo lên xe cùng về. Chỉ còn mỗi Gia Huy và Boo ở lại nhìn nhau.

-Không định về sao?

-Anh về trước đi, tôi gọi taxi được rồi.

-Nếu vẫn như vậy thì ngày hẹn đầu tiên mới được tính vào ngày mai đấy?

-...

-Đi thôi.

Gia Huy nhanh chóng kéo Boo về phía nơi đậu xe của mình. Những cảm xúc thay phiên nhau đầy đoạ tâm hồn của con nhỏ, sao lại cảm thấy nôn nao khi được tên ấy cầm tay cơ chứ. Boo cố dặn lòng sẽ không như vậy cơ mà, rồi thì mai là ngày cuối cùng của một năm, con nhỏ phải quyết định vài chuyện quan trọng trước khi bước sang năm mới với những niềm vui mới. Có thể là sẽ tha thứ cho Gia Huy vì những chuyện vừa qua và hơn nữa là sẽ thân thiết với tên ấy trong vòng một tuần như ước nguyện mà tên ấy muốn.

Nó không được vui nên đã đến trường và vào khu bơi lội để thoải mái hơn.

“Sao hấn lại như thế cơ chứ, chuyện chẳng đáng gì sao lại nổi giận mà bỏ về. Nếu như đã hiểu được nhau thì phải thoải mái hơn chứ, mình ghét kiểu ràng buộc như thế, lại càng ghét kiểu nổi giận thất thường như vậy”.

Nó cứ mãi suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra mà quên rằng nó phải về ăn trưa cùng dì nó. Em của nó nay đi làm vệ sinh cho nên cũng tới chiều mới được thả về, chưa trường nào như mấy trường tiểu học, học sinh lớp một mà đầy đoạ tội nhỏ phải đi làm vệ sinh khi ngày mai đã là ngày cuối năm.

Rồi thì nó quyết định ở là bơi cho đến chiều dù rằng cả đồng thứ ở nhà cần nó về phụ một tay. Chắc có lẽ hấn rất giận và nó hiện tại thì vô cùng bức bối và khó chịu đủ điều.

.....

Mèo trở về nhà sau buổi sáng dạo phố cùng bọn bạn và làm cho cái tên mặt lạnh kia nổi giận. Không hiểu sao con bé ngây thơ lại trở thành người thích làm người khác nóng giận thế này, có lẽ do cái tên Abbu kia thích mấy trò như vậy. Chẳng biết sẽ thế nào với Kenty, tên ấy có vẻ không được vui thật sự vì trước giờ, Mèo cứ tò tò bên cạnh cậu ấy chứ chẳng phải Abbu, nay thì khác rồi.

Cho đến chiều, nó cũng quên cả việc đi đón thằng nhóc Cà Rốt mà cứ chìm mình xuống nước mãi. Sau khi thi học kì 2, nó phải tham gia đợt thi bơi lội cuối cùng của thời cấp sách đến trường thế này thật là gấp rút cho việc học. Nhưng việc bây giờ của nó là phải tập làm quen với việc sống có hấn, nó không quen và khó chấp nhận tính cách của hấn nhưng đầu đó nó cảm nhận mình không thể thiếu hấn. Nó mang một cảm giác mà ai khi yêu đều mắc phải, nó nhớ hấn.

Rồi thì nó quyết định sẽ gọi cho hấn xem hấn hiện tại như thế nào.

-Alo.

-Sao lại bỏ về?

-Không thích ở lại.

-Lý do?

-Đơn giản là không thích, vậy thôi.

-Anh còn lý do nào hay hơn không?

-Lý do ấy hay nhất rồi.

-...

Nó bức mình và cúp máy ngang, kiểu gì mà hấn bức mình tới vậy. Chuyện chẳng đáng mà khi không hấn lại nổi giận với nó.

“Có lẽ do mình ích kỉ, nhưng mình không muốn như thế, mình cảm thấy thật sự rất khó chịu khi mấy cái thằng đó cứ vậy lấy người mà mình thích”...

132. Chương 122

Hắn đang nằm trong phòng của mình khi trời đã sụp tối, cũng đã hơn 10 giờ rồi. Hắn cảm thấy mình có phần hơi quá đáng nhưng biết phải làm sao khi đây là lần đầu hắn biết thích một đứa con gái. Rồi thì gác chuyện cãi nhau giữa hai tụi nó sang một bên, Mèo và Kenty thì đã không biết như thế nào rồi.

Mèo nhận điện thoại từ mẹ khi có người gọi tới...

-Alô?

-Xin mẹ một ngày mai được không?

-Kenty?

-Ngày một là ngày giỗ nhưng đến sớm một ngày để chuẩn bị được không?

-Cũng không biết nữa, nhưng mà sẽ hỏi mẹ thử.

-5 phút nữa gọi lại, nhanh nhé.

.....

5 phút sau...

-Mẹ không cho, mai bận rộn lắm, mẹ bảo là phải ở nhà dọn dẹp phụ mẹ.

-...

Kenty cúp máy ngang làm Mèo có cảm giác hụt hẫng và khó chịu, kiểu gì mà đang nói lại cúp máy cơ chứ. Rồi thì con bé không thèm để ý nữa mà trở về phòng ngủ thật sớm, mong là mai sẽ đẹp hơn hôm nay.

.....

Ngày cuối cùng của năm, mọi thứ như đang cố đè lên nhau, từ công việc cho đến cảm xúc của tụi nó. Hắn và nó cãi nhau, Kenty và Mèo thì đang chẳng biết tính thế nào cho ngày giỗ, Gia Huy và Boo thì đang bắt đầu với một tuần Tết với nhau theo cái dạng “thử” mà Gia Huy mong muốn. Rồi thì mọi chuyện sẽ thế nào đây...

Mở mắt ra với tiếng nói xì xào dưới nhà dưới, Mèo dụi mắt và bước từng bước xuống gác. Cố gắng mở mắt thật to và nhìn cho rõ đứa con trai đang ngồi tại phòng khách cùng mẹ mình, Mèo như bị chụp hình và “scan” ra ngay lập tức vậy.

-Mèo à, Kha là bạn cùng lớp con à?

-Dạ mẹ...

-Thế nay sang giúp bạn đi, mẹ lo được rồi, con trai mà lo giỗ ẹ như thế một mình thì cực lắm.

-... Dạ...?...

-Đi đi, việc nhà để mẹ lo, trước 12 giờ về nhà đón giao thừa là được.

Kenty nhìn Mèo với cái ánh nhìn bình thường nhất và đơn giản nhất mà cậu ấy thường nhìn mọi vật xung quanh. Có lẽ mẹ con bé thích Kenty vì trông cậu ấy khá điển trai, lại điềm tĩnh, mặc khác còn rất hiểu thảo nữa.

133. Chương 123

Ngôi nhà nhỏ, đã lâu Mèo không ghé qua, hoa bắt đầu nở rộ xung quanh và nắng lại có dịp xuyên qua các tầng lầu cao, những sợi nắng tranh nhau để chiếm lấy một bông hoa cho riêng mình. Mèo bước xuống và đi cạnh cậu ấy vào nhà. Ngày cuối cùng của năm, có thật sự hạnh phúc với con bé hay không?

-Cậu đã mua gì chưa?

-Tủ lạnh kia!

-...

Mèo đi lại và kiểm tra xem cậu ấy đã chuẩn bị được gì. Con bé như căng cả da mắt ra khi không ngờ cậu ấy lại chuẩn bị kĩ càng đến vậy.

-Chưa nấu được đâu, chiều hẳn bắt đầu, giờ thì dọn dẹp nhà đã. Cậu quét sân đi, trong nhà để mình lo.

Kenty cười nhẹ và ngồi xuống ghế.

-Làm chung đi.

-... là sao?

-Cùng làm đấy.

-Tại sao?

-Thích thế.

-...

Mèo phì cười và gật khề đầu mình, cả hai bắt tay vào việc dọn dẹp nhà cửa cho cậu ấy. Dù là tính cậu ấy có khá ngăn nắp, nhưng trong mắt con gái, gọn gàng như thế là chưa đủ để gọi là sạch sẽ.

-Kenty à, giặt khăn dùm coi, chỗ này 18 năm rồi cậu chưa lau à?

-Chờ chút thưa cô.

Chạy từ bếp lên, con nhỏ cứ cầu nhàu cậu ấy miết, nhà mới xây cơ mà sao lại mau dơ thế này. Kenty lo phần hậu cần, con nhỏ chỉ đạo làm cậu ấy toát cả mồ hôi vì cứ chạy lên chạy xuống mãi.

-KENTY ! NHANH LÊN...

Thằng này bị cái là giặt khăn hơi bị sạch cho nên lâu không tưởng được. Con nhỏ ngồi trên chiếc ghế cao ngay cửa ra vào chờ khăn của cậu ấy mang đến mà mỗi mồn cả cổ cả mông.

-Này, nghỉ tí đi.

-...

-Sao thế?

-... Không sao...

-Xuống được không?

-...

-... lại đây...

Kenty đưa tay lên chờ đợi Mèo, con nhỏ được cái chân ngắn nên làm nên chuyện lắm. Chẳng hiểu sao mà leo lên được, lúc leo xuống lại ko đặt được chân xuống ngay cái thanh ngang mà bước xuống.

Kenty nhẹ nhàng nắm lấy tay và ôm ngang eo khi con nhỏ vừa kịp nhảy xuống đất. Tuy là hạ cánh an toàn nhưng Mèo thì ngại đỏ cả mặt, cậu ấy hình như bắt đầu thích những trò thế này từ khi nào không biết.

-... Kenty...

-Sao?

Sau khi bế con bé xuống, cậu ấy vội vã tìm chổi và quét nhà như né tránh.

-Hôm qua, sao cậu lại bỏ về vậy?

-...

-...

-Vì có ... việc.

-...ờ...

Con bé hỏi để làm gì, phải thừa biết rằng cậu ấy vì bức mình chuyện con bé với Abbu cứ mãi đi cùng nhau mà chẳng cần biết đến sự hiện diện của cậu ấy. Mèo vẫn mãi không thể vào thẳng vấn đề tình cảm của mình, con bé như đang vẽ đường cho cậu ấy chạy ra khỏi vòng tay của mình để rồi thì tự mình đuổi theo một cách cực nhọc. Với Kenty, cậu ta dường như biết mình đã thật sự bị ảnh hưởng, đó không phải do bỗng nhiên nhận ra mà điều ấy đã thấm dần theo từng ngày một, từ hơn một năm qua cho đến bây giờ. Và hiện tại, một sự thay đổi nhỏ nhất nào đó từ con bé, cậu ấy cảm thấy không quen thuộc và thật sự bức bối rất nhiều.

Mèo thôi không hỏi nữa mà tiếp tục cùng cậu ấy làm tiếp việc nhà.

.....

Trưa đến, trời nắng gay gắt nhưng chỉ có khu nhà của Kenty là chỉ vài đường dây nắng len lỏi đi qua được các khu nhà cao tầng tới mà thôi. Mèo ra sân trước cùng Kenty khi đã dọn dẹp xong mọi thứ trong nhà.

-Kenty à, cở nhiều thế này, dọn biết chừng nào mới sạch được?

-Ăn cơm thôi.

-Nhưng mà chưa nấu ăn gì mà.

-Bây giờ nấu.

Nói rồi thì Kenty đi vào nhà và xuống bếp bắt tay vào việc nấu bữa trưa. Mèo không đứng yên đấy nhìn mà vào giúp một tay.

Niềm hạnh phúc nào đó bén lên, con bé mỉm cười khi mỗi lần hai đứa loay hoay không biết làm gì tiếp theo.

.....

“Giá như ngày nào cũng là ngày cuối năm thì hay biết mấy. Ở bên cạnh thế này, thật sự rất thích. Cậu ấy không khác lạ với những người con trai khác, cũng bình thường và làm mọi việc bình thường. Nhưng sao mình vẫn cảm nhận được sự khác lạ nào đó khiến mình không thể thôi việc để ý đến cậu ấy. Giỡn mẹ, chắc là ngày cậu ấy thật sự mở lòng với cái thế giới này”...

“Hai người không là gì của nhau cả, nhưng việc đi cùng như thế thì thật cảm thấy khó chịu. Lỡ như ngày nào đó, không còn thích đi bên cạnh tôi nữa thì phải làm thế nào đây”.

.....

-Mèo à..

-Hả? _ Con nhỏ đang chăm chú chiêm thit.

-Với Abbu, là thế nào vậy?

-...

-...

-Cậu hỏi để làm gì?

-Trả lời đi.

-Nếu như mình nói... mình có cảm tình với anh ấy thì cậu sẽ thế nào?

-... không sao cả...

-Thật vậy không?

-.... Ừ....

-Vậy thì là vậy đó.

-...

Kenty im lặng và ngừng lại khi cậu ấy đang rửa rau. Làm gì lại có chuyện là “không sao cả” cơ chứ. Mèo bây giờ có vẻ không còn hay khó xử trước cậu ấy nữa, tuy rằng con bé chưa bày tỏ được gì và làm thế nào cho cậu ấy hiểu tình cảm của mình. Thế mới bảo người châu Á là thế, thích nhau rất khó để nói ra, ngại ngần khiến chuyện tình cảm lại thêm phần hấp dẫn.

Thời gian qua không phải là ngắn để cả hai bên cạnh nhau. Mèo biết phần nào đó Kenty cũng có cảm giác với mình nhưng con bé không thể nào là người mở lời trước, con bé không đủ can đảm và cũng chẳng đủ cơ hội. Có lẽ chỉ có hôm nay là ngày cả hai gần nhau lâu nhất, mẹ cho phép và cũng chẳng phải là ngày đi học nữa. Đẳng này lại chẳng có ai ở cạnh thì chẳng phải đây là một cái “change” cực lớn cho con bé rồi sao. Thời gian trôi nhanh lắm, nếu như bỏ lỡ đi một giây phút nào đó, thì giây phút tiếp theo sẽ chẳng còn được coi là thời gian của cơ hội nữa rồi. Một chút gì đó còn nhút nhát nhưng đâu đó trái tim con bé như đốc thúc rằng, sẽ chẳng còn cơ hội nào đâu, chẳng đường phía trước rất dài và chẳng còn nhiều thời gian để con bé chờ đợi nữa. Chẳng may vào ngày đi học, Tiểu Quân quyết định trước con bé, Kenty bắt đầu bị phân tán sự chú ý thì phải thế nào. Rồi thì trước khi năm mới giành chỗ của năm cũ, con bé phải quyết định vài chuyện trọng đại của cuộc đời mình.

“Mình trưởng thành rồi!”.

134. Chương 124

-Kenty !

-...

Kenty không lắng nghe mà vẫn đang tiếp tục rửa mớ rau đã chẳng còn lấy một con vi khuẩn nào, da thịt của cái đồng rau ấy như bấy nhảy cả ra rồi mà cậu ấy thì vẫn không chịu ngừng rửa.

-Cậu có gì muốn nói với mình không?

-Có gì?

-Chuyện gì đó mà cậu thắc mắc.

-... Chắc là không.

-Mình nghĩ là có.

-...

-Từ giờ cho đến khi mình về nhà, cậu suy nghĩ thử nhé, nếu có, nói ình biết ngay nha.

-...

“We were in love”... T-ara...

Con nhỏ lên nhà trước và mở nhạc lên...

Những giai điệu cuối cùng của một năm cũ. Con bé đã tự nhủ rằng, mình đã thật sự trưởng thành rồi, vài giờ nữa thôi, chỉ khoảng vài giờ nữa thì năm mới đến. Con bé chính thức trở thành người lớn, không còn phải nương tựa mẹ mãi nữa, cả chuyện tình cảm của mình, con bé cũng sẽ tự mình giải quyết mà không cần phải hỏi ý kiến của một ai nữa cả.

-Ăn cơm thôi.

Kenty và Mèo vào bàn ngồi, giai điệu có vẻ buồn nhưng bài hát vẫn khiến lòng con bé cảm thấy rạo rực hơn, biết làm sao đây. Cậu ấy có đang suy nghĩ không, suy nghĩ về điều gì đó mà cậu ấy thắc mắc.

-Cậu nấu ăn ngon thật đấy.

-...

Kenty vẫn im lặng và dùng cơm, còn con bé thì mãi khen về những món ăn cậu ấy nấu cùng con bé.

Chuông cửa reo lên, Kenty bước ra nhìn về phía cổng sau đó thì lại bước vào bàn tiếp tục dùng cơm.

-Ai vậy?

-Đừng bận tâm.

Mèo rời bàn ăn và đi ra cửa nhìn và phía cổng xem ai vừa bấm chuông. Vài người đàn ông đang đi qua đi lại trước cổng nhà cậu ấy. Nếu con bé đoán không lầm, đây là điều mà cậu ấy từng báo trước với con bé.

-Có phải là ...

-Ăn tiếp đi.

Sau khi Kenty ăn xong, cậu ấy ra và đóng cửa nhà lại mặc cho việc cắt cỏ sẽ là công việc tiếp theo cho toàn bộ việc cần làm trong ngày hôm nay.

Đi vào, Kenty tắt luôn cả nhạc và lên giường nằm xuống, với tay lấy cuốn truyện và bắt đầu đọc. Mèo thì vẫn tiếp tục ăn...

.....

Trong khi cái cặp đôi ít nói này vẫn đang ở cạnh nhau thì một cặp khác cũng đang như thế. Có lẽ cái việc hẹn hò một tuần ấy đã bắt đầu vào cái ngày cuối năm.

Trên con đường dài hướng về vùng quê hay nói khác hơn là nơi không đông người, không có tiếng ồn quá nhiều của xe cộ, Gia Huy và Boo, cả hai đang cùng nhau đến một nơi nào đó mà chỉ có Boo là người biết.

-Đi đâu vậy?

-Chẳng phải là muốn gì cũng được sao, anh cứ chạy đi, khi nào hết xăng thì ghé vào trạm xăng nào đó mà đổ.

-Khai thác tài sản của anh như thế không ích lợi gì đâu, haha.

-Đâu chỉ riêng mục đích đó.

Tính ra thì cả ngày hôm nay, Gia Huy đã phải cầm lái từ sáng tinh mơ cho đến bây giờ, xăng cũng đang cạn dần và tên ấy phải tiếp xăng trước khi xe ngừng lại ở nơi hoang vắng chẳng tìm lấy được chỗ nào để nạp tiếp năng lượng mà đi tiếp.

.....

“ Nếu một tuần chỉ trôi qua như thế này thì mình chẳng có cơ hội nào mà khiến nhỏ ấy thích mình cả”...

“ Nếu như anh tận dụng được thời gian khi chỉ ở trên xe thế này, coi như anh thật sự thích tôi”...

.....

-Kể cho tôi nghe về những người trước đi.

-Bắt đầu từ ai?

-Bộ anh nhiều lắm sao mà hỏi lại như thế?

-... _ Tên ấy chỉ nhìn về nơi khác cười trừ.

-Thế thì chỉ kể về người anh mới chia tay thôi.

-Linh?

-Chi tiết, không được nói dối, nếu tôi biết anh nói dối tôi nửa lời thôi thì chẳng còn gặp được tôi nữa đâu mà đùa giỡn.

-Đã nói không phải là đùa giỡn mà.

-Bắt đầu đi.

.....

.....

.....

..... Bắt đầu có vẻ cũng không dễ dàng...

Linh là con gái của một trong những người xây nên trường Ngũ Vương, cha cô ấy nắm phần lớn nhất trong trường, ngoài cha tôi ra thì không ai biết điều đó cho đến khi tôi chuyển vào trường và là người thứ hai. Cô ấy không thích nhận cha mình là cha vì một số vấn đề nào đó của ngày xưa, rồi thì sau một cuộc gặp nhau của những người có mặt liên quan đến ngôi trường, lần ấy hình như là kỉ niệm 10 năm xây dựng ngôi trường này. Tôi gặp cô ấy và bắt đầu có một chút gì đó bị cuốn hút.

Linh khá kiêu, có lẽ cuộc sống giàu có khiến cô ấy trở nên như thế. Tôi là người dễ thích một ai đó nhưng cũng dễ dàng kết thúc việc thích ấy một cách nhanh chóng...

-Không cần phải nói đâu, đây biết.

..... Sau sự kiện ấy, tôi bắt được liên lạc và làm quen được nhưng cũng khó khăn lắm. Rồi thì ... không biết có nên kể nữa hay không, chuyện từ ấy bắt đầu giống như hiện tại.....

-Hẹn nhau bảy ngày? Anh có một trò chơi mãi nhỉ?

..... Đừng có móc như vậy chứ. Sau bảy ngày, đi chơi, cùng đi du lịch, thậm chí là cùng đi nước ngoài. Gia đình của cô ấy khá thoáng và cũng không bận tâm việc con gái mình đi đâu? Với ai? Và làm gì?... Chuyện bắt đầu từ đó cho đến hiện tại, mọi thứ ra như thế này.....

-Anh từng thích cô ấy?

..... Có lẽ, nhưng không nhiều, trước đó có rất nhiều người đẹp hơn cô ấy. Nhưng một thời gian, tôi cảm thấy không còn thích nữa. Nhiều chuyện khác xảy ra, kinh khủng và sai lầm. Nhưng đã không có gì xảy ra tiếp sau đó nữa...

-Là chuyện gì?

-Không nói được đâu, đổi chủ đề đi.

-Yên tâm đi, bảy ngày với tôi, anh cũng chỉ ở trong nước thôi, tôi không thích bay tùm lum hoa kinh phí lắm.

-Tiền xăng cũng vậy thôi.

-Anh biết hay vậy, haha.

-Không thấy nhàm chán sao?

-Tôi có bảo tôi không nhàm chán đâu.

-... chịu cô rồi...

135. Chương 120

Boo đóng nhật kí lại và nhìn về mặt hồ trong veo, thở dài như để tỏ bày mọi suy nghĩ.

Phía xa, người con trai đang cố gắng tìm kiếm, tìm kiếm để mong có thể giải thích mọi suy nghĩ của mình cho người con gái hiểu. Tìm hoài nhưng thật khó có thể tìm ra, cho đến khi những bước chân tiến lại gần bờ hồ hơn...

“ Nhỏ ấy sẽ chẳng ăn mặc thế này đâu. Chắc là nhầm người rồi”...

Suy nghĩ của tên con trai vừa kết thúc thì đứa con gái đứng dậy và rời khỏi chiếc ghế gỗ ấy, gương mặt quen thuộc, phải rồi, không thể nào...

Boo đưa mắt nhìn về phía tên con trai đang đứng, chỉ mới vừa viết về tên ấy vài dòng thì tên ấy đã xuất hiện như một thần hộ mệnh, chỉ khi nghĩ đến thôi thì sẽ xuất hiện rồi. Boo trốn tránh ánh mắt và bỏ đi thật nhanh, tên ấy đuổi theo với hy vọng sẽ có một cuộc trò chuyện.

.....

-Nói chuyện một chút được không?

-Tôi với anh không có gì để nói cả.

-Một chút thôi...

-...

Gia Huy đi cùng Boo đến ghế đá gần đó và cùng ngồi xuống.

-Có phải, là giận tôi lắm không?

-Anh chẳng liên quan.

-Đã nói đồng ý rồi mà.

-Lúc đó tôi say.

-Nhưng còn nhớ.

-...

-Những gì tôi nói, là thật.

-Làm sao tôi tin anh được.

-Một tuần nhé.

-Để làm gì?

-Chứng minh những gì tôi nói là thật.

-Anh đừng mất thời gian làm gì.

-Còn hơn là mất đi cái vừa tìm ra.

-...

Boo im lặng như suy nghĩ về những gì Gia Huy nói. Tên ấy nghiêm túc nhưng sâu trong suy nghĩ của Boo, một chút gì đó muốn tin, còn phần còn lại thì muốn từ mọi thứ ngay lập tức để không phải có thêm những rắc rối nào nữa.

-Hẹn hò một tuần nhé?

-Sao cơ?

-Nếu sau một tuần, cô vẫn còn ghét tôi, thì tôi sẽ không phiền cô nữa.

-...

-Hẹn hò và xem tôi như là một người bạn của cô, tôi sẽ không làm những gì cô không thích.

-Thế, làm những gì tôi muốn, thế nào?

-... mọi thứ luôn sao?

-Ừm, không được thì kết thúc vấn đề ở đây được rồi.

-Tôi đồng ý.

-“Call”.

-“Call”.

Hai đứa làm dấu hiệu như vừa đóng dấu bản hợp đồng chính trị tình cảm nào đó. Gia Huy vui hẳn lên và nở nụ cười để cái gọi là bảy ngày này có thể chinh phục được đứa con gái mà cậu ta từng làm cho lên bờ xuống ruộng.

Gia Huy đưa chiếc điện thoại của mình cho Boo, con nhỏ tự hiểu mình phải cho tên ấy số điện thoại. Mọi chuyện lại bắt đầu một lần nữa ột tình yêu nào đó, nhưng như vậy cũng không có nghĩa cái tình yêu ấy sẽ bền lâu. Gia Huy, tên ấy có đang thật lòng với con nhỏ?

-Cái thằng đó sao nó dám ...

Zun diên cả máu lên khi một thằng trong bọn con trai mới vào nhà banh đi lại và bắt chuyện với nó. Nó thì vui cười nói chuyện vì đã lâu nó không được đi chơi nhà banh như thế này.

Hắn bực bội đứng dậy và đi lại gần chỗ nó hơn...

-Quậy à, về thôi.

-Đang vui mà.

-Đi về.

-Anh sao thế, em không thích.

-Vậy thì ở đây một mình đi.

-Ừa, vậy anh về đi.

Nó bực bội vì tự dưng hắn lại thay đổi thất thường như vậy, suy nghĩ nó có vẻ bị đơn giản nên không biết rằng hắn đang ghen tuông vợ vẫn. Rồi thì hắn bỏ về trước trong khi bọn kia vẫn đang không biết chuyện gì xảy ra. Kenty đi theo và giữ hắn lại nhưng rồi thì hắn cũng lên xe và lao ra khỏi khu công viên.

136. Chương 121

-Abbu à, thả đi, mình câu thế đủ rồi.

-Thả hả, như thế thì tiếc quá.

-Không lẽ anh định đem về sao?

-Chứ gì nữa.

-Thôi thả đi.

Nói rồi thì Mèo nhanh chóng cầm cái xô đổ hết cá xuống bờ hồ lại, Abbu vì thấy tiếc nên đã ngăn cản, nắm lấy tay Mèo lại để con bé không phải đổ hết số cá công tình này giờ câu được.

....

Có những khoảnh khắc trôi qua nhanh chóng...

Nhưng ấn tượng lại in sâu sắc...

Nắm tay ư, đủ rồi đây!

.....

Kenty quay mặt bỏ đi và nổi gót Zun mà trở về. Cả bọn bắt đầu thấy mọi chuyện phức tạp nên đã tập trung lại, Cả hai thằng có xe hơi thì bỏ về hết như thế, còn lại thì biết làm thế nào.

-Mèo à, hình như anh hơi quá rồi thì phải.

-Cậu ấy đang bực mình em sao?

-Có lẽ, nếu anh đoán không lầm là nó đang bực mình anh hơn là em đấy.

-Mọi chuyện không như em nghĩ, cậu ấy cứ thất thường làm sao đấy.

-Bị tác động đấy thôi, em chờ xem, sẽ không chịu được đâu, anh dám chắc với em đấy, về thôi.

Abbu vẫy tay gọi nó, nó cũng chơi chẳng còn vui nữa nên cũng đành đi ra khỏi nhà banh và tạm biệt bọn con trai cùng khối với mình. Boo và Gia Huy cũng từ khu bờ hồ đi ra.

-Kenty đâu rồi?_ Boo nhìn xung quanh, con nhỏ phát hiện là mình chuẩn bị phải đi bộ hay là đu dây về nhà rồi đấy.

-Nó bỏ về rồi, mà thằng Zun đâu?_ Abbu thì lại chẳng biết chuyện xảy ra giữa nó và hấn.

-Đi về luôn rồi, đúng là hết sức nhảm nhí.

Nó bực bội về bỏ về để Abbu khỏi phải khó xử trước Mèo và nó. Đường nào thì nó cũng đang không được vui nên cũng chưa muốn về nhà nữa.

Rồi thì Abbu đành đưa Mèo về vì nó một mực không chịu leo lên xe cùng về. Chỉ còn mỗi Gia Huy và Boo ở lại nhìn nhau.

-Không định về sao?

-Anh về trước đi, tôi gọi taxi được rồi.

-Nếu vẫn như vậy thì ngày hẹn đầu tiên mới được tính vào ngày mai đấy?

-...

-Đi thôi.

Gia Huy nhanh chóng kéo Boo về phía nơi đậu xe của mình. Những cảm xúc thay phiên nhau đầy đoạ tâm hồn của con nhỏ, sao lại cảm thấy nôn nao khi được tên ấy cầm tay cơ chứ. Boo cố dặn lòng sẽ không như vậy cơ mà, rồi thì mai là ngày cuối cùng của một năm, con nhỏ phải quyết định vài chuyện quan trọng trước khi bước sang năm mới với những niềm vui mới. Có thể là sẽ tha thứ cho Gia Huy vì những chuyện vừa qua và hơn nữa là sẽ thân thiết với tên ấy trong vòng một tuần như ước nguyện mà tên ấy muốn.

Nó không được vui nên đã đến trường và vào khu bơi lội để thoải mái hơn.

“ Sao hấn lại như thế cơ chứ, chuyện chẳng đáng gì sao lại nổi giận mà bỏ về. Nếu như đã hiểu được nhau thì phải thoải mái hơn chứ, mình ghét kiểu ràng buộc như thế, lại càng ghét kiểu nổi giận thất thường như vậy”.

Nó cứ mãi suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra mà quên rằng nó phải về ăn trưa cùng dì nó. Em của nó nay đi làm vệ sinh cho nên cũng tới chiều mới được thả về, chưa trường nào như mấy trường tiểu học, học sinh lớp một mà đầy đoạ tội nhỏ phải đi làm vệ sinh khi ngày mai đã là ngày cuối năm.

Rồi thì nó quyết định ở là bơi cho đến chiều dù rằng cả đồng thứ ở nhà cần nó về phụ một tay. Chắc có lẽ hấn rất giận và nó hiện tại thì vô cùng bực bội và khó chịu đủ điều.

.....

Mèo trở về nhà sau buổi sáng dạo phố cùng bọn bạn và làm cho cái tên mặt lạnh kia nổi giận. Không hiểu sao con bé ngây thơ lại trở thành người thích làm người khác nóng giận thế này, có lẽ do cái tên Abbu kia thích mấy trò như vậy. Chẳng biết sẽ thế nào với Kenty, tên ấy có vẻ không được vui thật sự vì trước giờ, Mèo cứ tỏ vẻ bên cạnh cậu ấy chứ chẳng phải Abbu, nay thì khác rồi.

Cho đến chiều, nó cũng quên cả việc đi đón thằng nhóc Cà Rốt mà cứ chìm mình xuống nước mãi. Sau khi thi học kì 2, nó phải tham gia đợt thi bơi lội cuối cùng của thời cấp sách đến trường thế này thật là gấp rút cho việc học. Nhưng việc bây giờ của nó là phải tập làm quen với việc sống có hấn, nó không quen và khó chấp nhận tính cách của hấn nhưng đầu đó nó cảm nhận mình không thể thiếu hấn. Nó mang một cảm giác mà ai khi yêu đều mắc phải, nó nhớ hấn.

Rồi thì nó quyết định sẽ gọi cho hấn xem hấn hiện tại như thế nào.

-Alo.

-Sao lại bỏ về?

-Không thích ở lại.

-Lý do?

-Đơn giản là không thích, vậy thôi.

-Anh còn lý do nào hay hơn không?

-Lý do ấy hay nhất rồi.

-...

Nó bực mình và cúp máy ngang, kiểu gì mà hấn bực mình tới vậy. Chuyện chẳng đáng mà khi không hấn lại nổi giận với nó.

“ Có lẽ do mình ích kỉ, nhưng mình không muốn như thế, mình cảm thấy thật sự rất khó chịu khi mấy cái thằng đó cứ vậy lấy người mà mình thích”...

137. Chương 122

Hấn đang nằm trong phòng của mình khi trời đã sụp tối, cũng đã hơn 10 giờ rồi. Hấn cảm thấy mình có phần hơi quá đáng nhưng biết phải làm sao khi đây là lần đầu hấn biết thích một đứa con gái. Rồi thì gác chuyện cãi nhau giữa hai tụi nó sang một bên, Mèo và Kenty thì đã không biết như thế nào rồi.

Mèo nhận điện thoại từ mẹ khi có người gọi tới...

-Alô?

-Xin mẹ một ngày mai được không?

-Kenty?

-Ngày một là ngày giỗ nhưng đến sớm một ngày để chuẩn bị được không?

-Cũng không biết nữa, nhưng mà sẽ hỏi mẹ thử.

-5 phút nữa gọi lại, nhanh nhé.

.....

5 phút sau...

-Mẹ không cho, mai bận rộn lắm, mẹ bảo là phải ở nhà dọn dẹp phụ mẹ.

-...

Kenty cúp máy ngang làm Mèo có cảm giác hụt hẫng và khó chịu, kiểu gì mà đang nói lại cúp máy cơ chứ. Rồi thì con bé không thèm để ý nữa mà trở về phòng ngủ thật sớm, mong là mai sẽ đẹp hơn hôm nay.

.....

Ngày cuối cùng của năm, mọi thứ như đang cố dè lên nhau, từ công việc cho đến cảm xúc của tụi nó. Hấn và nó cãi nhau, Kenty và Mèo thì đang chẳng biết tính thế nào cho ngày giỗ, Gia Huy và Boo thì đang bắt đầu với một tuần Tết với nhau theo cái dạng “thử” mà Gia Huy mong muốn. Rồi thì mọi chuyện sẽ thế nào đây...

Mở mắt ra với tiếng nói xì xào dưới nhà dưới, Mèo dụi mắt và bước từng bước xuống gác. Cố gắng mở mắt thật to và nhìn cho rõ đứa con trai đang ngồi tại phòng khách cùng mẹ mình, Mèo như bị chụp hình và “scan” ra ngay lập tức vậy.

-Mèo à, Kha là bạn cùng lớp con à?

-Dạ mẹ...

-Thế nay sang giúp bạn đi, mẹ lo được rồi, con trai mà lo giỡn ẹ như thế một mình thì cực lắm.

-... Dạ...?...

-Đi đi, việc nhà để mẹ lo, trước 12 giờ về nhà đón giao thừa là được.

Kenty nhìn Mèo với cái ánh nhìn bình thường nhất và đơn giản nhất mà cậu ấy thường nhìn mọi vật xung quanh. Có lẽ mẹ con bé thích Kenty vì trông cậu ấy khá điển trai, lại điềm tĩnh, mặc khác còn rất hiểu thảo nữa.

138. Chương 123

Ngôi nhà nhỏ, đã lâu Mèo không ghé qua, hoa bắt đầu nở rộ xung quanh và nắng lại có dịp xuyên qua các tầng lầu cao, những sợi nắng tranh nhau để chiếm lấy một bông hoa cho riêng mình. Mèo bước xuống và đi cạnh cậu ấy vào nhà. Ngày cuối cùng của năm, có thật sự hạnh phúc với con bé hay không?

-Cậu đã mua gì chưa?

-Tủ lạnh kia!

-...

Mèo đi lại và kiểm tra xem cậu ấy đã chuẩn bị được gì. Con bé như căng cả da mắt ra khi không ngờ cậu ấy lại chuẩn bị kĩ càng đến vậy.

-Chưa nấu được đâu, chiều hẳn bắt đầu, giờ thì dọn dẹp nhà đã. Cậu quét sân đi, trong nhà để mình lo.

Kenty cười nhẹ và ngồi xuống ghế.

-Làm chung đi.

-... là sao?

-Cùng làm đấy.

-Tại sao?

-Thích thế.

-...

Mèo phì cười và gật khễ đầu mình, cả hai bắt tay vào việc dọn dẹp nhà cửa cho cậu ấy. Dù là tính cậu ấy có khá ngăn nắp, nhưng trong mắt con gái, gọn gàng như thế là chưa đủ để gọi là sạch sẽ.

-Kenty à, giặt khăn dùm coi, chỗ này 18 năm rồi cậu chưa lau à?

-Chờ chút thưa cô.

Chạy từ bếp lên, con nhỏ cứ càu nhàu cậu ấy miết, nhà mới xây cơ mà sao lại mau dơ thế này. Kenty lo phần hậu cần, con nhỏ chỉ đạo làm cậu ấy toát cả mồ hôi vì cứ chạy lên chạy xuống mãi.

-KENTY ! NHANH LÊN...

Thằng này bị cái là giặt khăn hơi bị sạch cho nên lâu không tưởng được. Con nhỏ ngồi trên chiếc ghế cao ngay cửa ra vào chờ khăn của cậu ấy mang đến mà mồm mồm cả cổ cả mông.

-Này, nghỉ tí đi.

-...

-Sao thế?

-... Không sao...

-Xuống được không?

-...

-... lại đây...

Kenty đưa tay lên chờ đợi Mèo, con nhỏ được cái chân ngắn nên làm nên chuyện lắm. Chẳng hiểu sao mà leo lên được, lúc leo xuống lại ko đặt được chân xuống ngay cái thanh ngang mà bước xuống.

Kenty nhẹ nhàng nắm lấy tay và ôm ngang eo khi con nhỏ vừa kịp nhảy xuống đất. Tuy là hạ cánh an toàn nhưng Mèo thì ngại đỏ cả mặt, cậu ấy hình như bắt đầu thích những trò thể này từ khi nào không biết.

-... Kenty...

-Sao?

Sau khi bế con bé xuống, cậu ấy vội vã tìm chỗ và quét nhà như né tránh.

-Hôm qua, sao cậu lại bỏ về vậy?

-...

-...

-Vì có ... việc.

-...Ờ...

Con bé hỏi để làm gì, phải thừa biết rằng cậu ấy vì bức mình chuyện con bé với Abbu cứ mãi đi cùng nhau mà chẳng cần biết đến sự hiện diện của cậu ấy. Mèo vẫn mãi không thể vào thẳng vấn đề tình cảm của mình, con bé như đang vẽ đường cho cậu ấy chạy ra khỏi vòng tay của mình để rồi thì tự mình đuổi theo một cách cực nhọc. Với Kenty, cậu ta dường như biết mình đã thật sự bị ảnh hưởng, đó không phải do bỗng nhiên nhận ra mà điều ấy đã thấm dần theo từng ngày một, từ hơn một năm qua cho đến bây giờ. Và hiện tại, một sự thay đổi nhỏ nhất nào đó từ con bé, cậu ấy cảm thấy không quen thuộc và thật sự bức bối rất nhiều.

Mèo thôi không hỏi nữa mà tiếp tục cùng cậu ấy làm tiếp việc nhà.

.....

Trưa đến, trời nắng gay gắt nhưng chỉ có khu nhà của Kenty là chỉ vài đường dây năng lên lối đi qua được các khu nhà cao tầng tới mà thôi. Mèo ra sân trước cùng Kenty khi đã dọn dẹp xong mọi thứ trong nhà.

-Kenty à, có nhiều thế này, dọn biết chừng nào mới sạch được?

-Ăn cơm thôi.

-Nhưng mà chưa nấu ăn gì mà.

-Bây giờ nấu.

Nói rồi thì Kenty đi vào nhà và xuống bếp bắt tay vào việc nấu bữa trưa. Mèo không đứng yên đấy nhìn mà vào giúp một tay.

Niềm hạnh phúc nào đó bén lên, con bé mỉm cười khi mỗi lần hai đứa loay hoay không biết làm gì tiếp theo.

.....

“ Giá như ngày nào cũng là ngày cuối năm thì hay biết mấy. Ở bên cạnh thế này, thật sự rất thích. Cậu ấy không khác lạ với những người con trai khác, cũng bình thường và làm mọi việc bình thường. Nhưng sao mình vẫn cảm nhận được sự khác lạ nào đó khiến mình không thể thôi việc để ý đến cậu ấy. Giỡn mẹ, chắc là ngày cậu ấy thật sự mở lòng với cái thế giới này”...

“ Hai người không là gì của nhau cả, nhưng việc đi cùng như thế thì thật cảm thấy khó chịu. Lỡ như ngày nào đó, không còn thích đi bên cạnh tôi nữa thì phải làm thế nào đây”.

.....

-Mèo à..

-Hả? — Con nhỏ đang chăm chú chiên thịt.

-Với Abbu, là thế nào vậy?

-...

-...

-Cậu hỏi để làm gì?

-Trả lời đi.

-Nếu như mình nói... mình có cảm tình với anh ấy thì cậu sẽ thế nào?

-... không sao cả...

-Thật vậy không?

-.... Ừ....

-Vậy thì là vậy đó.

-...

Kenty im lặng và ngừng lại khi cậu ấy đang rửa rau. Làm gì lại có chuyện là “không sao cả” cơ chứ. Mèo bây giờ có vẻ không còn hay khó xử trước cậu ấy nữa, tuy rằng con bé chưa bày tỏ được gì và làm thế nào cho cậu ấy hiểu tình cảm của mình. Thế mới bảo người châu Á là thế, thích nhau rất khó để nói ra, ngại ngần khiến chuyện tình cảm lại thêm phần hấp dẫn.

Thời gian qua không phải là ngắn để cả hai bên cạnh nhau. Mèo biết phần nào đó Kenty cũng có cảm giác với mình nhưng con bé không thể nào là người mở lời trước, con bé không đủ can đảm và cũng chẳng đủ cơ hội. Có lẽ chỉ có hôm nay là ngày cả hai gần nhau lâu nhất, mẹ cho phép và cũng chẳng phải là ngày đi học nữa. Đẳng này lại chẳng có ai ở cạnh thì chẳng phải đây là một cái “change” cực lớn cho con bé rồi sao. Thời gian trôi nhanh lắm, nếu như bỏ lỡ đi một giây phút nào đó, thì giây phút tiếp theo sẽ chẳng còn được coi là thời gian của cơ hội nữa rồi. Một chút gì đó còn nhút nhát nhưng đâu đó trái tim con bé như đốc thúc rằng, sẽ chẳng còn cơ hội nào đâu, chẳng đường phía trước rất dài và chẳng còn nhiều thời gian để con bé chờ đợi nữa. Chẳng may vào ngày đi học, Tiểu Quân quyết định trước con bé, Kenty bắt đầu bị phân tán sự chú ý thì phải thế nào. Rồi thì trước khi năm mới giành chỗ của năm cũ, con bé phải quyết định vài chuyện trọng đại của cuộc đời mình.

“Mình trưởng thành rồi!”.
..

139. Chương 124

-Kenty !

-...

Kenty không lắng nghe mà vẫn đang tiếp tục rửa mớ rau đã chẳng còn lấy một con vi khuẩn nào, da thịt của cái đồng rau ấy như bấy nhầy cả ra rồi mà cậu ấy thì vẫn không chịu ngừng rửa.

-Cậu có gì muốn nói với mình không?

-Có gì?

-Chuyện gì đó mà cậu thắc mắc.

-... Chắc là không.

-Mình nghĩ là có.

-...

-Từ giờ cho đến khi mình về nhà, cậu suy nghĩ thử nhé, nếu có, nói ình biết ngay nha.

-...

“We were in love”... T-ara...

Con nhỏ lên nhà trước và mở nhạc lên...

Những giai điệu cuối cùng của một năm cũ. Con bé đã tự nhủ rằng, mình đã thật sự trưởng thành rồi, vài giờ nữa thôi, chỉ khoảng vài giờ nữa thì năm mới đến. Con bé chính thức trở thành người lớn, không còn phải nương tựa mẹ mãi nữa, cả chuyện tình cảm của mình, con bé cũng sẽ tự mình giải quyết mà không cần phải hỏi ý kiến của một ai nữa cả.

-Ăn cơm thôi.

Kenty và Mèo vào bàn ngồi, giai điệu có vẻ buồn nhưng bài hát vẫn khiến lòng con bé cảm thấy rạo rức hơn, biết làm sao đây. Cậu ấy có đang suy nghĩ không, suy nghĩ về điều gì đó mà cậu ấy thắc mắc.

-Cậu nấu ăn ngon thật đấy.

-...

Kenty vẫn im lặng và dùng cơm, còn con bé thì mãi khen về những món ăn cậu ấy nấu cùng con bé.

Chuông cửa reo lên, Kenty bước ra nhìn về phía cổng sau đó thì lại bước vào bàn tiếp tục dùng cơm.

-Ai vậy?

-Đừng bận tâm.

Mèo rời bàn ăn và đi ra cửa nhìn về phía cổng xem ai vừa bấm chuông. Vài người đàn ông đang đi qua đi lại trước cổng nhà cậu ấy. Nếu con bé đoán không lầm, đây là điều mà cậu ấy từng báo trước với con bé.

-Có phải là ...

-Ăn tiếp đi.

Sau khi Kenty ăn xong, cậu ấy ra và đóng cửa nhà lại mặc cho việc cắt cỏ sẽ là công việc tiếp theo cho toàn bộ việc cần làm trong ngày hôm nay.

Đi vào, Kenty tắt luôn cả nhạc và lên giường nằm xuống, với tay lấy cuốn truyện và bắt đầu đọc. Mèo thì vẫn tiếp tục ăn...

.....

Trong khi cái cặp đôi ít nói này vẫn đang ở cạnh nhau thì một cặp khác cũng đang như thế. Có lẽ cái việc hẹn hò một tuần ấy đã bắt đầu vào cái ngày cuối năm.

Trên con đường dài hướng về vùng quê hay nói khác hơn là nơi không đông người, không có tiếng ồn quá nhiều của xe cộ, Gia Huy và Boo, cả hai đang cùng nhau đến một nơi nào đó mà chỉ có Boo là người biết.

-Đi đâu vậy?

-Chẳng phải là muốn gì cũng được sao, anh cứ chạy đi, khi nào hết xăng thì ghé vào trạm xăng nào đó mà đổ.

-Khai thác tài sản của anh như thế không ích lợi gì đâu, haha.

-Đâu chỉ riêng mục đích đó.

Tính ra thì cả ngày hôm nay, Gia Huy đã phải cầm lái từ sáng tinh mơ cho đến bây giờ, xăng cũng đang cạn dần và tên ấy phải tiếp xăng trước khi xe ngừng lại ở nơi hoang vắng chẳng tìm lấy được chỗ nào để nạp tiếp năng lượng mà đi tiếp.

.....

“ Nếu một tuần chỉ trôi qua như thế này thì mình chẳng có cơ hội nào mà khiến nhỏ ấy thích mình cả”...

“ Nếu như anh tận dụng được thời gian khi chỉ ở trên xe thể này, coi như anh thật sự thích tôi”...

.....

-Kể cho tôi nghe về những người trước đi.

-Bắt đầu từ ai?

-Bộ anh nhiều lắm sao mà hỏi lại như thế?

-... __ Tên ấy chỉ nhìn về nơi khác cười trừ.

-Thế thì chỉ kể về người anh mới chia tay thôi.

-Linh?

-Chi tiết, không được nói dối, nếu tôi biết anh nói dối tôi nửa lời thôi thì chẳng còn gặp được tôi nữa đâu mà đùa giỡn.

-Đã nói không phải là đùa giỡn mà.

-Bắt đầu đi.

.....

.....

.....

..... Bắt đầu có vẻ cũng không dễ dàng...

Linh là con gái của một trong những người xây nên trường Ngũ Vương, cha cô ấy nắm phần lớn nhất trong trường, ngoài cha tôi ra thì không ai biết điều đó cho đến khi tôi chuyển vào trường và là người thứ hai. Cô ấy không thích nhận cha mình là cha vì một số vấn đề nào đó của ngày xưa, rồi thì sau một cuộc gặp nhau của những người có mặt liên quan đến ngôi trường, lần ấy hình như là kỉ niệm 10 năm xây dựng ngôi trường này. Tôi gặp cô ấy và bắt đầu có một chút gì đó bị cuốn hút.

Linh khá kiêu, có lẽ cuộc sống giàu có khiến cô ấy trở nên như thế. Tôi là người dễ thích một ai đó nhưng cũng dễ dàng kết thúc việc thích ấy một cách nhanh chóng...

-Không cần phải nói đâu, đây biết.

..... Sau sự kiện ấy, tôi bắt được liên lạc và làm quen được nhưng cũng khó khăn lắm. Rồi thì ... không biết có nên kể nữa hay không, chuyện từ ấy bắt đầu giống như hiện tại.....

-Hẹn nhau bấy ngày? Anh có một trò chơi mãi nhỉ?

..... Đừng có móc như vậy chứ. Sau bảy ngày, đi chơi, cùng đi du lịch, thậm chí là cùng đi nước ngoài. Gia đình của cô ấy khá thoáng và cũng không bận tâm việc con gái mình đi đâu? Với ai? Và làm gì?... Chuyện bắt đầu từ đó cho đến hiện tại, mọi thứ ra như thế này.....

-Anh từng thích cô ấy?

..... Có lẽ, nhưng không nhiều, trước đó có rất nhiều người đẹp hơn cô ấy. Nhưng một thời gian, tôi cảm thấy không còn thích nữa. Nhiều chuyện khác xảy ra, kinh khủng và sai lầm. Nhưng đã không có gì xảy ra tiếp sau đó nữa...

-Là chuyện gì?

-Không nói được đâu, đổi chủ đề đi.

-Yên tâm đi, bảy ngày với tôi, anh cũng chỉ ở trong nước thôi, tôi không thích bay tùm lum hoa kinh phí lắm.

-Tiền xăng cũng vậy thôi.

-Anh biết hay vậy, haha.
-Không thấy nhàm chán sao?
-Tôi có bảo tôi không nhàm chán đâu.
-... chịu cô rồi...

140. Chương 125

Quay, tối hôm qua nó về khá khuya nên bây giờ vẫn chưa thức giấc. Nó còn không buồn để ý rằng thằng em nó làm cách nào mà về được tới nhà, thậm chí là có bị đòn bởi thằng anh của thằng bạn cùng lớp hay không nữa. Nó có vẻ mệt mỏi và không muốn biết sự việc gì xung quanh ngoài việc nó đang rất bức mình và khó chịu. Nay là ngày cuối năm mà nó đã ngủ cả nửa ngày rồi, không chừng nếu dì không kêu nó dậy chắc có làm luôn tới sáng năm mới.

-Cà rốt đâu rồi?
-Gì chị hai?
-Hôm qua có bị gì không?
-Đợi chị quan tâm em chết tong rồi.
-Thế làm sao mà về được vậy, có bị làm sao không?
-Anh Zun đưa em về mà, anh ấy chỉ chạy xe tới trước cửa đứng đấy chờ em ra thôi. Cả bọn trong trường nhìn em ngưỡng mộ lắm, haha. Cái thằng anh của thằng kia cũng chỉ như con nhái thôi, anh Zun chỉ nhìn thôi là đã không dám bước lại gần em nữa bước nữa, haha.
-Zun đến trường em?
-Vâng, chị có bị gì không vậy, em kể nãy giờ mà không hiểu à?
-Hiểu chứ, sao chị không biết gì hết vậy?
-Em không biết, em hỏi mà anh ấy chẳng nói gì cả, suốt đường đi luôn, im lặng chẳng thèm trả lời em câu nào.

Nó lặng người đi và ngồi xuống ghế, với tay lấy cốc nước rồi uống ực một phát xong thì đặt xuống bàn. Hắn thừa biết nó sẽ quên cái chuyện đi đón thằng em vậy nên hắn thay nó làm việc đó. Hắn vẫn còn giận cho nên không muốn nói gì cho cái thằng Cà Rốt nhiều chuyện nghe, lại càng không muốn cho thằng nhóc biết cả hai cãi nhau nữa.

Đôi lúc nó xem chuyện đấy không là gì, nhưng với người nhạy cảm như hắn, hắn không thích điều đó, hắn thật sự khó chịu và có muốn chấp nhận hắn cũng khó lòng nào chấp nhận được. Ngày trước, khi hắn và nó chưa nhận ra tình cảm của nhau, hắn đã luôn nổi giận khi nó và Abbu bên cạnh nhau. Rồi thì khi cả hai đã hiểu được rồi, lần này là nói chuyện cười giỡn với bọn con trai chỉ mới gặp lần đầu, hắn không lẽ lại cười vui rồi ngồi đấy chờ đến khi nó bước ra khỏi nhà ban và cùng hắn đi về. Chịu thôi, dù con người ta hoàn hảo đi chăng nữa, phần nào đó, con người ta cũng có một chút ích kỷ trong đó. Yêu là yêu luôn cả khuyết điểm của người đó, nó có làm được hay không chỉ có nó mới biết mà thôi.

141. Chương 126

..... Cánh cửa mới cho cuộc đời tụi nó,...

Năm mới đến sẽ mang nhiều những thay đổi mới.....

Tụi nó dường như cảm nhận được sự trưởng thành của mình... Nó và Mèo... Cả hai đứa con gái dù hoàn cảnh sống khác nhau, cách vượt qua khó khăn cũng khác nhau, có giống là giống ở chỗ cả hai gần như tìm ra được cái tình yêu mà mình tìm kiếm. Với nó, đó không hoàn toàn gọi là tìm kiếm, hắn tự xuất hiện và

bước vào cuộc đời nó một cách đơn giản nhất rồi bắt đầu gây sóng gió cho nó để rồi nó yêu cái cách mà hắn bày tỏ tình cảm của hắn với mình...

.....

-Kenty, cậu ngủ rồi à?

-...

-Ăn rồi ngủ, như thế thì làm sao dọn dẹp cho kịp đây.

Mèo dọn dẹp và rửa chén, sau đó thì sắp xếp lại sách vở của cậu ấy. Con bé cảm nhận được cái cảm giác được bên cạnh, được chăm sóc cho cậu ấy, quan tâm cậu ấy như chính người thân của cậu ấy. Kenty, cậu ấy đã mất quá nhiều và chính cậu ấy không thể tìm lại gia đình mới, trừ khi có ai đó luôn bên cạnh và xây dựng cho cậu ấy một gia đình.

Những người đứng trước cổng nhà vẫn ở đấy bấm chuông nhưng Mèo thì lại không dám ra mở cửa. Chỉ biết loay hoay trong nhà dọn dẹp mà thôi. Kenty thì nằm úp mặt xuống gối ngủ như cái kiêu không muốn thở nên mới như thế.

Bàn tay con bé nhanh nhẹn và cũng nhẹ nhàng không gây ra tiếng động lớn khiến Kenty thức giấc. Nhìn về hướng chiếc giường, Kenty trở mình và xoay gương mặt về phía con bé đang dọn dẹp tuy rằng mắt cậu ấy vẫn không mở ra.

“ Phải làm sao đây, càng ngày, hình ảnh ấy lại khó có thể xóa đi...”

Con bé bước từng bước chậm rãi đến bên chiếc giường, khụy chân xuống nền nhà và tựa cằm mình lên thành giường, ngắm nhìn Kenty như đang chiêm ngắm một bức tranh đẹp.

Một cảm giác lạ nào đó chạy khắp người con bé, khoảng cách thật gần. Sóng mũi cao vút cạnh đôi môi một chút hồng, con bé tự nhủ rằng có phải con bé chưa bao giờ được chạm vào bờ môi ấy hay không. Ừ thì hình như là vậy, thậm chí là cái nắm tay mà con bé cảm nhận được niềm hạnh phúc đầu tiên cũng chỉ mới đây mà thôi, bên biển bên màn đêm bao trùm không gian, tên ấy chủ động chờ đợi bàn tay con bé. Một chút hy vọng ấy vẫn kéo dài cho đến hiện tại, đặt nhẹ ngón tay cái lên bờ môi ấy, con bé dường như không giữ nổi trái tim của mình.

-...

Bàn tay ấy nắm lấy tay con bé, kéo con bé ngồi dậy và nằm vội vã lên chiếc giường...

Trời đất như sụp đổ, trần nhà như đang chỉ cách con mắt của Mèo vài centimet mà thôi, phải làm sao đây, cả hai đang nằm cạnh nhau sao? Đừng khiến con bé nằm mơ giữa ban ngày chứ.

-Ngủ đi.

-...

-Sao vậy?

-Nằm chung ... sao?

-Ừm...

-...

Làm sao bảo người ta ngủ được cơ chứ, dù có đứng nếu buồn ngủ người ta cũng có thể ngủ được. Nhưng ở cái hoàn cảnh thế này, có ép cũng chẳng tài nào nhắm đôi mắt lại được.

“Đừng bao giờ đưa mình lên mây và sau đó thì ném mình xuống dưới địa ngục. Xin cậu đấy”...

“Thích anh, em như đang ở địa ngục rồi”...

“Mong rằng mình sẽ mãi ở trên thiên đàng như thế này”...

“Có lẽ không còn nhiều thời gian để giấu mãi, hôm nay, có lẽ sẽ là ngày hôm nay”...

.....

Tối đến, tối đến như một quy luật của tự nhiên. Thời điểm này, đường phố tấp nập và đèn đường sáng rực khắp mọi con phố từng ngã đường. Người ta đang chờ đợi cái giây phút quan trọng của một năm, kết thúc cái cũ và chờ đợi một cái mới đến.

Những bước chân đi trên phố đêm, dù là đông đúc nhưng sự cô đơn nào đó vẫn vây lấy bầu không gian lúc này. Ước gì có ai đó ở đây lúc này, ước gì có thể hiểu được ai đó hơn để mọi chuyện không phức tạp, cải nhau không có nghĩa là không thể hoà, nhưng sự im lặng là sự cãi nhau kinh khủng nhất. Phải làm sao đây, nó cảm thấy thật sự buồn, buồn như nó mất đi niềm vui, mất đi hạnh phúc nào đó vừa tìm thấy. Nhận ra rằng, đã quá lâu để nó thấy mình cũng biết buồn là gì, mình biết suy nghĩ ọi điều nhiều hơn trước, không còn vô tư mà xem mọi thứ đơn giản nữa. Ngồi bên chiếc ghế đá công viên, nó gục mặt và nhắm chặt đôi mắt mình lại, thở dài và lặng mình trong những suy nghĩ.

“ Anh đang ở đâu vậy?”

Bàn tay nó lấy trong túi ra chiếc điện thoại, chiếc điện thoại chỉ có nó và hân mới có mà thôi. Nó mở máy và mong rằng có thể nhìn thấy một cuộc gọi bị nhớ hay là một tin nhắn nào đó từ hân, nhưng rồi nó lại cảm thấy thất vọng cho chính mình. Nơi nào đó, hân chắc cũng đang nghĩ về nó như nó lúc này, nó sẽ không bao giờ nghĩ mọi chuyện đơn giản nữa, sẽ không bao giờ khi nó đã có hân...

10 giờ 30

-Kenty à, nhanh lên, xem xem gà chín chưa.

-Rồi, giờ thì làm gì?

-Xé thịt đi.

-Nóng lắm.

-Chứ làm sao mà làm gỏi nếu không xé ra hả?

-Biết rồi.

-Hehe.

Nhà Kenty như rộn ràng và đông vui hơn dù chỉ có “2 đứa” ấy mà thôi. Thằng Kenty có vẻ nóng nực nên trước khi xé thịt gà, tên ấy cởi cả áo khoát ở ngoài để lộ “nửa nguyên hình” cái “body” dưới lớp áo thun ba lỗ. Mèo loay hoay một lúc thì nhìn xuống thấy cái thằng đã lột áo ngồi xé thịt một cách khó khăn.

-Này, ... cậu ... sao lại ...

-Ấy !! Nóng quá...

-Này, cậu mặc áo vào đi.

-Làm gì?

-Mặc vào đi mà.

-Trời tối rồi, không có say nắng đâu mà lo.

-Say nắng... say nắng gì cơ... chứ?

Con nhỏ ấp úng và bắt đầu lắp bắp từng chữ một rồi. Con người ta thích một ai đó cũng bị ảnh hưởng với 30% là nhan sắc cơ mà, con nhỏ như đã lỡ thích 69,9% kia rồi, còn 30% còn lại dường như bây giờ mới bị đánh chướng thật sự.

-Được rồi.

Tên ấy đứng dậy và với tay lấy cái áo của mình, đẩy rồi thì con nhỏ đổ cả nước ra sàn nhà khi đang lấy nước để nấu canh.

Kenty phì cười và mặc vào xong thì tiếp tục ngồi xé tiếp mớ thịt được giao cho.

-Xuống phụ đi.

Mèo sau khi chờ nồi canh sôi thì đi lại ngồi xuống và xé phụ thịt với cậu ấy. Con nhỏ này nếu ai không hiểu được tính nó thì người đó chắc cũng không bình thường lắm, kiểu cách gì mà không bao giờ làm chủ được chính mình.

Trời cứ lạnh dần và tiếng cửa kim đồng hồ cứ nhảy như đang cố gắng làm chậm lại cái thời gian cuối cùng của năm cũ. Dòng người tấp nập, Gia Huy và Boo vẫn đang trên con đường nào đó xa thành phố để tìm kiếm không khí của mùa xuân trên miền quê. Nó thì lang thang hè phố một mình dù là cả hơn 10 cuộc gọi của dì nó hối thúc nó về trước khi qua 12 giờ. Abbu thì đang phụ ba dọn dẹp nhà cho kịp đón năm mới, quán đông đúc mấy bữa nay cho nên chẳng có thời gian mà sửa sang căn nhà. Còn Zu, con bé vẫn đang vui đầu vào cái cảm xúc cuối năm trên những trang truyện. Con bé không để tâm đến thành tích của mình đang ở đâu và làm gì. Những giây phút thế này mới thấy nếu chúng nó tụ họp lại với nhau thì sẽ vui biết mấy. Nhưng giờ thì chẳng ai hứng thú tụ tập chơi đùa nữa, mỗi người thích có một không gian riêng hơn là bên cạnh nhau cùng đón giao thừa.

142. Chương 127

11 giờ 30....

-Kentyyyyy, nhanh lên, còn phải dọn dẹp bếp trước khi cúng nữa chứ.

-Biết rồi cô nươngggg....

Hai đứa nó cứ lòng và lòng vòng chạy vô chạy ra. Mèo ra sân và bắt đầu thấp nển xung quanh chiếc bàn cúng mẹ và cúng tổ tiên vào ngày đầu năm. Con bé có vẻ thích sự lãng mạn cho nên mua khá là nhiều nến.

-Này, gió thổi cũng tắt thôi.

-Làm sao tắt được, trời đứng gió rồi.

-Hàyy, mệt không?

-Ừa, một chút.

-Lại đây.

Kenty nắm lấy tay con bé và kéo con bé lại bên chiếc ghế gỗ trước hành lang nhà cậu ấy.

-Này, cậu làm gì thế?

Bàn tay cậu ấy đẩy con bé ngồi xuống và đi ra phía sau lưng...

Đặt lên vai con bé, mọi dòng điện có sẵn trong người bắt đầu được kích hoạt và chạy không có điểm dừng. Cậu ấy bắt đầu “massa” vai cho con bé...

-.....Cảm ơn.....

-...

Rồi thì con bé chính thức công nhận mình đã được lên thiên đàng rồi. Cái thiên đàng mà Quậy đã từng diễn tả khi con bé tò mò về thiên đàng là chốn nào. Người con bé như đông cứng lại và không thể làm được gì khác ngoài việc chỉ biết đợi người ra chờ đợi cậu ấy đưa con bé trở lại với trần gian mà thôi. Phải làm sao đây, đó có phải là hạnh phúc hay không, cơ thể con bé như nóng cả lên và nhịp tim như đã không còn theo một nhịp nhất định nào nữa, nếu như kéo dài con bé sợ rằng là mình sẽ thở chẳng nổi nữa.

Nụ cười nào đó nở rộ trên môi cậu ấy. Cậu ấy có vẻ đang vui thật sự, nhiều năm qua, ngày giỗ trôi qua trong vô vị dù cậu ấy có chuẩn bị có chu đáo đến mức nào. Năm nào cũng thế cho đến khi cậu ấy đã có thể quyết định người sẽ giúp cậu ấy làm giỗ ẹ hằng năm, lần đầu tiên. Cũng có thể đó là lần cuối và cũng có thể sẽ có lần thứ hai, nhưng dù là thế nào, giờ phút hiện tại đối với cả hai đều rất thiêng liêng và tràn đầy niềm hạnh phúc.

Bàn tay ấy dừng lại và choàng ôm lấy con bé, bờ vai con bé khá nhỏ cho nên đôi tay của cậu ấy như chiếm trọn phần cổ và đầu cậu ấy gần như tựa vào đầu của con bé. Cái ôm từ phía sau, có hơi ngượng ngịu với cậu ấy nhưng nụ cười ấy vẫn còn trên môi, cậu ấy, Kenty, cậu ấy thật sự đang vui, vui vì dường như cậu ấy trở lại với cuộc sống không phải trong cái vô vị.

Mèo, con bé như không còn biết trời nơi nào và đất ở đâu nữa rồi. Chờ đợi thời gian trôi nhanh một chút nữa để con bé bình tĩnh lại và xem đây có phải là mơ hay không?

-Mèo à!

-...

-Đây không phải là mơ.

-...

-Nhưng cũng có thể được coi là một giấc mơ.

-...

-Sự thật là đang ôm ... không phải là mơ.

-...

-Cảm thấy nhớ mẹ, nhớ nhiều lắm...

-...

Sự im lặng bao trùm không gian lúc này, con bé cảm nhận được từng giọt nước nào đó rơi xuống cánh tay của cậu ấy rồi lăn xuống lần nữa làm ướt cánh tay của mình. Mèo cảm nhận được nỗi đau nào đó dù rằng con bé không biết nỗi đau của cậu ấy to lớn đến mức nào. Kenty, cậu ấy khóc, con bé chưa từng bao giờ được thấy và lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên con bé thấy một thằng con trai lại khóc nhiều đến như vậy. Rồi thì nước mắt của con bé ứa ra lăn trên má con bé, rồi một lần nữa nó rơi xuống tay của cậu ấy, cả hai đứa ấy như đang chia sẻ cảm xúc cho nhau. Đưa bàn tay lên vào gỡ từ từ những ngón tay của cậu ấy ra, mở vòng tay ấy và con bé đứng dậy bước lại gần Kenty hơn.

Kenty, cậu ấy quay mặt qua đối diện khi Mèo vừa bước tới, những giọt nước mắt của cả hai vẫn còn rơi. Mèo như đang do dự và rồi thì bàn tay của con bé từ từ đưa lên và gạt đi những giọt nước mắt trên gương mặt của Kenty.

-Nếu cậu buồn, hãy trút nỗi buồn đó lên mình.

Câu nói ấy vừa dứt thì bàn tay của cậu ấy đáp trả lại như một sự vâng lời 100%. Ôm lấy Mèo, Kenty không thể nào ngăn được nước mắt, một đứa con trai khóc trước mặt một đứa con gái, đó có phải bị coi là yếu đuối hay không, không cần nói con bé cũng cảm nhận được. Vì yếu đuối nên cậu ấy không thể đối mặt với thế giới, không thể đối mặt với thực tại rằng mình đã không còn mẹ.

-Mèo à... giá như... em không mang hình ảnh của mẹ anh...

-... thì sao...?

-Như vậy, sẽ không có sự thay đổi nào trong cuộc sống của anh.

-... Em cảm ơn vì điều đó.

-Tại sao?

-Vì như vậy, anh mới để tâm đến em.

-... không hẳn như vậy đâu.

Mèo rời khỏi vòng tay ấy và nhìn thẳng vào mắt của Kenty, đôi mắt chứa đựng đầy ắp những nỗi buồn nhưng một sự thật nào đó đang gần như, sắp được nói ra...

-...

-Có lẽ, nếu như, em không mang hình ảnh ấy, anh cũng sẽ bị ảnh hưởng.

-...

Cậu ấy không muốn nói thêm lời nào nữa, lại ôm lấy con bé như cần một sự nương tựa nào đó, cần một người nào đó để chia sẻ. Đã biết bao năm qua, cậu ấy tự cô lập mình, mọi việc cậu ấy làm ột ai đều bị coi như là một nghĩa vụ, nói cho đơn giản hơn là làm không vì một mục đích nào cả. Đã quá lâu, trí não cậu ấy không dành để suy nghĩ viễn vông, không dành để nhớ về ai đó hay để hình dung ra một hình ảnh của một người nào đó. Cuộc sống vô vị, cậu ấy không đủ sức mà sống như thế suốt cuộc đời của mình. Cái ôm ấy kéo dài, kéo dài ...

.....

Hắn rồ máy và bỏ đi, phải làm sao khi người ta đón nhận hạnh phúc còn hắn thì đang cô đơn một mình. Phải làm sao khi hắn thật sự muốn gặp nó tuy rằng chỉ mới 1 ngày thôi không gặp nó.

Hắn quyết định đi tìm nó nhưng nhà nó lúc này chỉ có Cà Rốt đang phụ mẹ, hắn không tìm được nó. Rồi thì năm mới qua, nó không phải là người đầu tiên bên cạnh hắn vào cái ngày bắt đầu của một năm.

Dừng xe bên khu đỗ xe của siêu thị, hắn muốn dạo phố bằng đôi chân của mình. Không còn lâu nữa, người ta đang đếm ngược từng giây từng phút, hắn chán nản không biết làm gì ngoài việc cứ mãi trông đợi vào chiếc điện thoại, nhưng hắn cũng phải thừa biết nó sẽ chẳng gọi cho hắn nữa đâu.

Một phút giây nào đó, hắn cảm thấy hụt hẫng và rồi hắn quyết định sẽ gọi cho nó dù rằng hắn vẫn chưa hết tức giận nó.

Chuông điện thoại của nó reo... vội vàng nhấc máy.

-Alo!

-...

-...

-Em đang ở đâu vậy?

-... anh hỏi làm gì?

-... nói cho anh biết đi...

-.....Công viên.

-Ở yên đó, đừng đi đâu cả.

Hắn tắt máy và vội chạy về hướng ngược lại, nó không ở xa hắn. Hắn cố gắng chạy thật nhanh để giây phút chuyển giao giữa năm cũ và năm mới sẽ không bị bỏ lỡ.

Xe cộ đông đúc, hắn chạy mặc cho phía trước có vật cản gì, hắn chạy như hắn đang thi trong một cuộc thi điền kinh nào đó rất lớn trong thành phố. Hắn nhận ra đáng lẽ hắn không nên ích kỷ hay thậm chí là bỏ nó lại như thế. Hắn nhớ đến lời hứa của hắn với Abbu, sẽ không bao giờ bỏ nó lại dù là trong hoàn cảnh nào. Rồi thì bây giờ, hắn đi tìm kiếm nó để cùng nó đón chào một năm mới hạnh phúc...

Đồng hồ nhảy từng giây một...

Chỉ còn 3 phút nữa thôi là năm mới sẽ đến. Gió lớn và bầu trời tràn ngập ánh sáng nếu như ai đó đang đi trong lòng thành phố rực rỡ như thế này.

Nơi nào đó ở vùng quê, bên bờ sông vắng lặng cách xa những ngôi nhà thôn xóm. Chiếc xe hơi dừng lại, cả hai ngồi cùng nhau trên nóc xe để có thể chờ đợi pháo hoa.

-Còn bao nhiêu phút nữa?

-Một.

-...

143. Chương 128

11 giờ 59 phút ...

Hắn vẫn đang cố chạy, hắn đến được công viên và đang bắt đầu tìm kiếm. Tìm kiếm hình ảnh nó, tìm kiếm người mà hắn mong chờ nhất vào cái giây phút này.

.....

.....

.....

Tụi nó sắp trưởng thành, tụi nó đang chuẩn bị cho những bước chuyển mới.....

.....

.....

-Quậy à !!

Âm thanh đến ngược từ các hệ thống phát thanh của trung tâm thành phố...

Ten

Hắn đang chạy thật nhanh lại khi hắn đã tìm thấy nó...

...Six... ..

.....

Nó đứng dậy và nhìn về phía hắn, hắn vẫn đang cố gắng không để lỡ những giây phút thiêng liêng này. Nó như lặng người nhìn hắn đang hướng về phía của nó...

..... Three..... Two..... One..... Zero.....

Happy New Year.....

144. Chương 129

Lộp bộp !! Lộp Bộp !!

Bàn tay ấy vừa kịp ôm lấy nó, nhưng không kịp ngăn lấy dòng nước mắt của nó.

-Anh xin lỗi.

-... Em mới phải xin lỗi.

-Chuyện ấy không đáng, anh thật sự giống con nít phải không?

-Ừm... vì em cũng con nít như anh mà.

-... Lớn rồi, năm mới đến, em 18, và cả hai chúng ta đã thật sự lớn.

-...

-Nói cho anh nghe đi?

-Điều gì?

Hắn vẫn ôm nó khi bầu trời đang đầy ngập với những tràn pháo hoa. Xung quanh, những hàng cây như đang tạo ra một bầu không khí lãng mạn và đầy niềm hạnh phúc.

-Em có... yêu anh không?

-... .. có lẽ...

Nó vừa nhắc lại hai từ mà hần từng viết trong quyển nhật kí. Hần nhớ lại và mỉm cười vì nó còn nhớ chuyện đó. Hần gần như hiểu ra rằng cả hai không phải yêu nhau cách đây 1 tuần hay 2 tuần, mà điều đó đã hình thành quá lâu, chỉ có điều là hiện tại cả 2 mới nhận ra mà thôi.

-Em chưa chắc chắn sao?

-Có lẽ... em cũng không biết nữa, em không muốn nói trước điều gì.

-... ừm, vậy thì anh sẽ chờ cho đến khi em khẳng định với anh điều đó.

-Năm mới rồi.

-Ừa, chúng ta bên cạnh nhau.

Cả hai cùng hướng về phía pháo hoa đang được bắn một cách nồng nhiệt nhất từ trước đến nay. Có lẽ trong mắt tụi nó lúc này, pháo hoa đẹp hơn và đầy sắc màu hơn những lần khác. Hần ôm nó từ phía sau, cảm nhận được nhịp tim, cảm nhận được suy nghĩ của nhau lúc này. Dù nó chưa chắc chắn với hần nhưng hần vẫn mang trong mình một niềm vui lớn, nó luôn ngược với sự thật mà. Nó không chắc chắn, có nghĩa là nó đã hoàn toàn chắc chắn việc nó yêu hần rồi, phải làm sao đây, hần dường như không thể thiếu nó, dù là một phút giây nào đó.

.....

Pháo hoa ngập trời, trong căn nhà nhỏ, Kenty và Mèo đang thấp nhàn ẹ cậu ấy. Làn khói bay ang theo những nỗi niềm muốn nhắn gửi. Hình của mẹ Kenty được đặt lên bàn, 1 năm cậu ấy chỉ đem hình của mẹ ra một lần vào ngày này mà thôi. Con bé bây giờ mới hiểu ra vì sao cậu ấy không thể không quan tâm mình, quả thật con bé giống mẹ cậu ấy y như đúc, có khác là khác độ tuổi mà thôi.

Hai đứa như có vẻ hiểu nhau hơn mặc dù cả hai đều chưa nói gì về tình cảm của mình. Đâu phải khi nói ra người ta có thể hiểu được cơ chứ, đối với những con người im lặng, sự im lặng vẫn luôn giải quyết được vấn đề.

Đã qua năm mới, Mèo không về kịp để đón Tết cùng mẹ. Kenty cũng có phần lo lắng vì đã không làm đúng theo lời của mẹ Mèo đã dặn. Sau khi cúng xong, Kenty, cậu ấy đưa con bé về để con bé không phải bị mắng vì đến tận nửa khuya mà vẫn chưa chịu về nhà.

-Ngày Huy, chẳng phải đã qua năm mới rồi sao?

-Ừ, qua được 5 phút rồi, kì vậy ta.

-... Sao kì vậy...

-... ÔI TRỜI, chúng ta đang ở miền quê, làm gì có pháo hoa mà đợi.

Boo không nhịn được cười mà xém tí đã té xuống xe, Gia Huy nắm tay con nhỏ lại để không vì xúc động mà rớt xuống.

-Tết ở vùng quê yên tĩnh thật.

-Sao lại đòi về đây vậy?

-Nếu anh không chịu được thì về, ngày mai khỏi phải sang nhà tôi nữa.

-Biết rồi, không than van nữa là được chứ gì.

-Mà tôi hỏi thật nhé, anh phải trả lời thật đó.

-Ừa.

-Anh thích đùa giỡn với con gái thế này lắm à?

-Cô chưa hiểu được tôi. Dù là có quen nhiều người nhưng nếu đã quen ai đó, tôi không bao giờ đùa giỡn cho đến khi hết tình cảm.

-Tình cảm của anh ngăn ngủ như thế cũng bị cho là đùa giỡn rồi.

-Đó là do cô nghĩ thôi, từ nhỏ, tôi thường chơi chung với con gái nhiều hơn cả con trai. Tôi hiểu con gái cần gì ở mình, từ đó tôi cho những gì họ muốn.

-Anh cho Linh những gì cô ấy muốn chứ?

-Ừm, tất cả, mọi yêu cầu nếu khi đó tôi còn thích cô ấy.

-Xin lỗi, nhưng tôi từng thấy hai người hôn nhau, phải nói là nhiều lần lắm.

Cuộc trò chuyện kéo dài, Boo như bị cuốn vào những gì mà Gia Huy kể. Đôi lúc Boo tự cho rằng mình nên cứng lòng hơn với cậu ấy, nhưng rồi thì cách nói chuyện ấy không cho thấy cậu ấy là một người xấu.

-Tình yêu mà, con cái nhà giàu thường thoáng lắm.

-Vậy chắc tôi nhà nghèo rồi, haha.

-Hi, hỏi ngược lại nhé, được không?

-Ừm.

-Hiện tại, cảm giác của cô về tôi thế nào?

-Chẳng phải nói là hiểu con gái lắm sao?

-Trả lời đi chứ.

-Hạ, tôi hạ anh lắm.

-... tại sao vẫn chấp nhận đi cùng tôi trong 1 tuần?

-Chẳng phải anh nói là tôi muốn gì cũng được sao, ngu gì lại từ chối.

Gia Huy im lặng và mỉm cười. Con nhỏ thấy vậy nhưng suy nghĩ thật đơn giản, với tên ấy việc hẹn hò thế này không phải chỉ để cho con nhỏ giải trí không đâu. Nhưng rồi thì chính con nhỏ đẩy Gia Huy vào cái thế ấy, Gia Huy chỉ được nghe và thực hiện vì đối với con nhỏ, đây là một cuộc hẹn hò không mong muốn trong cuộc đời mình.

145. Chương 130

Rồi năm mới nhẹ nhàng đến, nhẹ nhàng như để tụi nó cảm nhận rằng cuộc sống vẫn chưa có gì thay đổi lớn ngoài tinh cảm của tụi nó mà thôi.

Nó và hấn hoà nhau sau khi chưa giận được quá 2 ngày. Kenty và Mèo thì đã thoải mái với nhau hơn, có lẽ không nói nhưng cả dường như đã hiểu ý của nhau cả rồi. Gia Huy và Boo, đó lại là một chuyện tình mới, một câu chuyện tưởng như đơn giản nhưng thật ra rất phức tạp. Còn Abbu, dù rằng hiện tại cậu ấy chẳng có ai bên cạnh, không có người để quan tâm để yêu nhưng hạnh phúc của cậu ấy là nhìn thấy mọi người xung quanh mình hạnh phúc, như thế là đủ rồi. Còn Zu, con bé như vắng bóng sau khoảng thời gian dài cố gắng tìm kiếm hạnh phúc, thất bại nhưng không có nghĩa là từ bỏ mãi mãi, có những sự thầm lặng khiến con bé tự cảm nhận niềm hạnh phúc ỳnh.

.....

Xuân đi qua nhanh chóng như để không phải kể chi tiết mọi chuyện xảy ra.

Tin động trời nhất mà tụi nó nhận được đó là cái chết của cha Kenty, trước giao thừa 3 hôm, đó là ngày mà cha cậu ấy ra đi mãi mãi.

Nhiều cảm xúc vây lấy cậu ấy, phần nào đó cậu ấy vẫn không thể bỏ qua những lỗi lầm của cha mình, phần còn lại là cái chết xảy ra quá đột ngột. Cha cậu ấy chết vì ung thư máu, không ai thông báo cho cậu ấy biết về cái chết ấy cho đến khi Tết đã qua được ba ngày, cậu ấy được gọi từ luật sự của cha cậu ấy.

Những lời để lại từ cha cậu ấy, ông ấy viết di chúc chỉ để cho cậu ấy mà thôi...

-Đây là thư mà ông ấy đưa cho tôi vào sáng hôm ngày ông ấy chết và dặn dò là hãy đưa cho cậu khi ông ấy qua đời.

-...

“ ...

Ba xin lỗi !

Đó là những gì ba có thể nói với con. Cũng phải có ngày ba đi tìm mẹ nhưng có lẽ nó khá sớm nhưng với con, chắc rằng con trông chờ vào cái chết này hơn bao giờ hết phải không.

Nhiều năm rồi, phải nói là quá lâu rồi, ba vẫn hay nhìn con từ xa, nhưng chắc cũng đã quá lâu con không gặp ba. Có thể con đã quên hình ảnh của ba rồi. Ba từng không công nhận con là con ruột của ba, đó là một lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời ba. Ba không biết phải làm sao để con tha thứ, con thay đổi đi kể từ ngày mẹ con ra đi, mọi điều đều do ba phải không?

Bao năm qua, ba cô đơn chỉ biết vùi đầu vào công việc. Đó như một cách tra tấn mình và cố gắng tạo dựng một cơ ngơi nào đó để con có nơi nương tựa dù ba biết con sẽ chẳng cần những tài sản mà ba để lại. Nhưng hãy một lần vì mẹ và ba đã từng sống hạnh phúc, đã từng rất yêu con mà giúp ba gìn giữ công ty. Có lẽ đó là một gánh nặng với con nhưng đó là những gì cuối cùng ba có thể làm cho con.

Kha à, ba không thể ở bên cạnh con ngày con tốt nghiệp. Không ở bên cạnh con ngày con lập gia đình và cả ngày đầy tháng cháu nội... Nhưng ba mong con hãy vững bước trên đường đời, hãy mạnh mẽ như con đã từng sống không cha không mẹ một khoảng thời gian dài.

Những ngày con về nước, ba có lặng lẽ theo dõi. Con bé ấy thật sự rất giống hình ảnh mẹ của con. Ba thật sự bất ngờ về điều đó, phần nào nếu ba đoán không lầm, con thích con bé ấy phải không? Nếu điều đó là đúng, hãy chăm sóc cho con bé và hãy là một điểm tựa vững vàng cho con bé ấy nhé, đừng như ba của con.

Lời cuối, ba vẫn mong con tha thứ, nếu con tha thứ cho ba, hãy đặt ảnh ba ngay bên cạnh ảnh của mẹ nhé. Ba luôn ủng hộ con!

Mọi tài sản mà ba có tất cả thuộc về con. Nếu như con không đồng ý tiếp quản, hãy làm thủ tục và bán cổ phần, làm từ thiện tất cả nhé. Kha à, con trai, dù một lần, ba rất muốn ôm lấy con và hôn vào trán con như mỗi khi còn nhỏ, ba thường hôn con khi con đang ngủ. Đừng sắc lạnh con ạ, hãy mở rộng vòng tay với mọi người, vì có như thế, ba mới yên tâm ra đi mà không lo lắng.

Con trai yêu, cha của con... “...

Những ngày tết trôi qua trong lặng lẽ, cánh cửa không hé mở, chuông cửa cứ reo mãi và cả chuông điện thoại cũng không còn được phép “hé răng”.

Mèo ngày nào cũng đến từ sáng cho đến khi trời gần tối và trở về nhà trong một nỗi buồn lớn. Con bé biết mọi chuyện nhưng con bé không biết làm gì hơn là chờ đợi được một chút tin tức từ Kenty.

Ngày đầu tiên, con bé nhấn chuông được 3 lần, sáng trưa chiều..

Ngày thứ 2, con bé nhấn chuông 1 lần vào buổi tối...

Và những ngày sau, con bé đến và nhìn vào cánh cửa vẫn khép kín kia, tiếng tivi vẫn phát nhưng dường như chỉ để cho không khí không cô độc mà thôi...

Nay đã là mùng 5 tết, mọi thứ vẫn lặng lẽ như thế. Zun và Abbu cũng không đường nào liên lạc được cho Kenty, mọi thứ như u ám và tĩnh lặng từ dạo ấy.

Quậy, nó vì thế cũng không thường bên cạnh Zun. Nó chỉ lo lắng cho tình trạng của Mèo, không biết tên kia như thế nào mà Mèo lại buồn trăm ngàn lần hơn. Ngày nào sáng tinh mơ cũng ra khỏi nhà và trở về với sắc mặt phờ phạc.

Mèo nghĩ gì lúc này,...

“Đã chẳng phải nói, hãy để em là điểm tựa hay sao?”

...

Ngày mồng 5 tết trôi qua lặng lẽ, con bé bước những bước chân về nhà, kiệt sức... mọi thứ đều chỉ dành cho Kenty, con bé không thể ngồi yên chờ đợi như thế, rồi thì đến lúc con bé phải nằm yên mà dưỡng bệnh ở bệnh viện vì bị cảm cúm loại nặng.

146. Chương 131

Mồng 6 tết...

Sau 1 tuần hẹn hò, cả hai đứa ấy, Gia Huy và Boo đi rất nhiều nơi, không phải là du lịch mà dạng như là dạo qua thôi. Tên Huy đã tổng cộng tiền xăng sử dụng trong 1 tuần qua lên tới hàng triệu vì nhỏ Boo.

Đi về những vùng quê, đi đến nơi chỉ có những cánh điều, đồng cỏ xanh, bầu trời với én bay mỗi cánh, Boo như tìm lại được sự bình yên nào đó cho quyết định của mình.

Ngày cuối cùng cho 1 tuần hẹn hò...

Tối hôm ấy... tại bờ sông lớn của thành phố...

Dòng người qua lại tấp nập, người ta vẫn còn đang luyện tiếc những ngày tết nên vẫn tạo nên không khí tết trước khi bắt đầu trở lại với những bận bịu của cuộc sống.

Cả hai ngồi cạnh, khoảng cách gần hơn và bàn tay nắm lấy bàn tay...

...

-Boo à!

-Hả?

-Sao tay em lạnh vậy?

-Là do tay anh ấm áp.

-Hi, nay là ngày anh cảm thấy đỡ cực khổ nhất. Ngày hôm nay anh không phải chạy suốt ngoài đường như những ngày vừa qua.

-Đi cùng em khổ vậy sao?

-Ừm, nhưng bây giờ anh lại muốn được khổ như thế.

-Haha...

-Ngày cuối rồi đấy Boo.

-Ừm, em biết.

-Nói cho anh biết đi. Kết luận của em sau 7 ngày miệt mài tìm đáp án.

-... Chưa mà, em còn một nhiệm vụ cho anh.

Boo tựa đầu mình vào vai Gia Huy, 7 ngày không quá dài để hai đứa ấy thân thiết với nhau, nhưng rồi thì tình cảm nào lại không thể hình thành trong khoảng thời gian ngắn cơ chứ.

-Nhiệm vụ gì?

-Dễ lắm, nói lại theo nghĩa những gì em vừa nói là được.

-Đến khi nào mới thôi?

-Khi nào em thôi không nói nữa.

-Ừm.

-Em bắt đầu đây... em hối hận vì đã chấp nhận hẹn hò với anh.

-Gì kì vậy?

-Nói đi.

-Anh... hồi hận... vì đã chấp nhận hẹn hò.. với em...

Tên ấy nói một cách gượng gạo nhất, làm sao con nhỏ lại ép người quá đáng đến thế cơ chứ.

-Anh thật sự phiền phức.

-Em thật sự.. phiền phức.

-Anh chẳng đẹp gì cả.

-Em chẳng đẹp gì cả.

-Anh cũng chẳng có tài năng gì.

-Em cũng chẳng có tài năng gì.

-Em ghét anh.

-Anh... ghét em...

Những lời nói khiến tên ấy như muốn đập tung con nhỏ xuống dưới sông. Gia Huy đỏ cả mặt vì không thích cái loại trò chơi nghe có vẻ đơn giản mà chẳng đơn giản chút nào.

Boo dừng lại một lúc và rời khỏi bờ vai của Gia Huy.

-Em muốn nói một điều nữa với anh.

-Anh muốn nói một điều nữa với em.

-...

-...

-Em yêu anh...

-... ..

Không gian như rực sáng dù bầu trời đang tràn ngập bóng tối. Gió như ngừng thổi dù không khí bây giờ rất lạnh. Mặt nước như đóng băng lại, dù đây không phải là bắc cực. Trái tim “anh” như nhảy múa dù “anh” không cho phép nó.

-Anh không yêu em ???

-... Anh yêu em...

Boo nở nụ cười nhẹ và tiếp tục...

-Em không muốn hẹn hò nữa.

-... Sao cơ?

-Nói cho giống đi chứ.

-... Anh không muốn hẹn hò nữa...

-Ừm, em đồng ý.

Con nhỏ nói xong câu nói thì đứng dậy và bỏ chạy thật nhanh, thật nhanh. Gia Huy như vừa được đưa lên 9 tầng mây sau đó thì bị đá rớt xuống 18 tầng địa ngục. Con nhỏ ấy bị làm sao thế, Gia Huy đuổi theo nhưng Boo đã đón taxi đi mất rồi.

Chuông điện thoại từ Boo reo liên hồi... nhưng không ai bắt máy cả...

Gia Huy, tên ấy như vừa bị đâm vào tim. Tại sao, tên ấy không thể hiểu, như vậy là thế nào, Boo, con nhỏ có thích cậu ấy, hay rằng con nhỏ chỉ muốn đùa giỡn mà thôi.

Rồi thì hằng ngày, Gia Huy tìm đến nhà Boo nhưng mọi người đều bảo con nhỏ không có ở nhà. Huy liên lạc với nó, với Zun, với mọi người thân thuộc với Boo để mong tìm được một chút liên lạc nào đó. Nhưng rồi thì vô ích, cậu ấy như người điên chạy mãi ở ngoài đường để tìm kiếm, việc chạy rong thế này dường như đã trở thành thói quen với Gia Huy rồi, 7 ngày tập cho cậu ấy, con đường đã không còn dài nữa.

.....

Tất cả, tất cả chúng nó đã thật sự trưởng thành...

Điều gì đó khiến con người ta nhận ra mình không do chính mình điều khiển...

Tình yêu chẳng?

.....

147. Chương 132

Mồng 10...

Một ngày mới lại đến, tụi nó bắt đầu đi học lại...

Zun và nó hôm nay đến khá sớm để chỉ bài cho nhau. Hai đứa nó lúc này chăm chỉ học tập hơn hẳn, hẳn lo lắng vì nó học yếu Ngoại Ngữ kinh khủng trong khi cái môn đó gần như tiếng mẹ đẻ của hắn ấy. Nhưng thấy vậy mà mừng, tụi nó biết lo cho tương lai hơn rồi, dù đó hơi muộn...

Mèo đã khoẻ và đi học lại nhưng Kenty thì vẫn chưa. Mọi tin tức về Kenty dường như không ai biết được, cậu ấy đóng cửa đi đâu đó rồi, suốt những ngày qua.

Riêng Boo, Gia Huy tìm mọi cách để liên lạc nhưng không thể vì cả những người bạn thân cũng không thể biết một chút gì về Boo. Tên ấy như bất lực trước mọi thứ. Vì lí do đó, nhờ Linh dường như hiểu mọi chuyện đã không còn nằm trong vòng kiểm soát của mình. Đã có một cuộc nói chuyện giữa cả hai, cái hẹn ước giữa hai gia đình trước đó đã huỷ bỏ. Đỉnh ước thắm lặng từ hai gia đình và sự huỷ bỏ cũng thắm lặng đến cả dòng họ cũng không biết gì. Gia Huy, đối với tên ấy, mọi chuyện có vẻ khá dễ dàng, cái đỉnh ước dường như là không thể tháo bỏ, nhưng sau một cuộc nói chuyện giữa hai gia đình, mọi thứ không còn rắc rối với cậu ấy nữa. Điều lúc này khiến cậu ấy đau đầu nhất là sự mất tích của Boo từ đêm hôm ấy đến nay.

Tất cả vẫn còn nằm trong bức màn và vẫn chưa được mở ra...

Hết chap 24 !

148. Chương 133

Chap cuối “ Lễ cưới trên thiên đàng”

Đã qua một tuần kể từ ngày bắt đầu học chính thức. Kenty và Boo mất tích trong im lặng, lớp nó như không còn nhiều tiếng nói nào nữa, không phải gì 2 cái đứa nghỉ học nói nhiều mà là ai cũng đang rất lo lắng. Gia đình của Boo dường như biết sự mất tích đó nên không tỏ mấy lo lắng của mình.

Gia Huy có đến tìm và mong biết chút gì đó nhưng cuối cùng thì cũng phải về mà chẳng biết được gì cả.

-Tụi bây oiiii !!

Tiếng hét lớn từ con nhỏ bàn đầu, trên tay với tờ báo còn nóng vì tin tức khiến tụi nó phải chột lạng người mà ngơ ngàng.

Mặt báo có hình của Kenty,...

Mèo chạy vội lại và giành lấy tờ báo trong vô thức, con bé quá đỗi lo lắng cho Kenty sau mọi chuyện xảy ra.

[Người tạm thời tiếp quản công ty thời trang nổi tiếng trong nước đã ra mắt. Sau cái chết của chủ tịch Lâm, con trai của ngài, Lâm Gia Kha đã lên và nắm giữ mọi quyền hành. Theo thông tin được biết cậu ấy vẫn chưa tốt nghiệp cấp 3, vì thế nên đây quả là một gánh nặng lớn ột cậu trai trẻ chưa tiếp xúc với những chuyện như thế này. Hiện tại công ty không có khó khăn và vẫn đang phát triển thương hiệu tốt. Mong rằng công ty Push sẽ vẫn giữ được tiến độ ấy...

....]

Cả lớp như làm loạn cả lên, rồi thì tin tức ấy cũng lan rộng. Hiệu trưởng có vẻ đang lo cho việc học tập của Kenty, cậu ấy vẫn chưa bắt đầu đi học lại. Cả việc nghỉ học ngang của Boo khiến nhà trường không biết phải làm sao giải quyết mọi chuyện. Trường Ngũ Vương mang danh gương mẫu và chưa có trường hợp nghỉ học quá lâu như thế này. Cũng từ đó, Gia Huy càng làm cho hiệu trưởng lo lắng nhiều hơn, cậu ấy là người thứ ba tiếp tục chiến dịch nghỉ học dài hạn.

.....

-Mèo à, đừng có lo, chắc là nó làm được nên nó mới chấp nhận làm việc ấy.

-... ừm.. hít... nhưng mà, ai sẽ lo lắng cho cậu ấy?

-Đừng lo, thư kí sẽ lo mọi việc, nó biết mình nên làm gì mà.

-...

Mọi việc xảy ra không như ý muốn của tụi nó. Hiện tại, chỉ có nó và hần là an nhàn để ôn tập, Mèo thì chẳng còn tâm trí đâu mà học.

.....

2 tuần sau.....

Thông tin từ nhà trường, Boo đã rút học bạ và xuất ngoại. Một quyết định khiến cho ai trong lớp nó nghe thấy đều ngỡ ngàng. Người phải nói là gắn bó nhất với lớp chỉ có thể là Boo, từ đầu cho đến giờ, mọi chuyện trong lớp vẫn ổn, chúng nó đoàn kết và đạt rất nhiều thành tích, ấy vậy mà chuyện lại ra thế này.

Gia Huy, không ai có thể hiểu cho cậu ấy lúc này đâu, sau khi nghe tin ấy, cậu ấy không đến trường nữa, lý do nghỉ học của cậu ấy rất lằng. Cha cậu ấy thừa biết cậu ấy không phải bệnh mà là la cả rong chơi. Nguyên nhân sâu xa hơn thì hiệu trưởng cũng chẳng biết được.

Kenty đi học lại ...

-Kenty à ! – Kenty đi học lại rồi ! – Ôi mừng quá, cứ tưởng cậu nghỉ luôn cơ chứ ! – Làm tụi này lo muốn chết – Mọi chuyện vẫn ổn chứ ? – Bài vở của cậu cứ để bọn này chép giúp. – Mình không ngờ cha cậu lại là chủ tịch của Push, ngưỡng mộ thật. – Mai mốt phải giảm giá khi mình đặt hàng trực tiếp đấy nhé !...

Hàng chục cái miệng thay phiên nhau chơi liên hoàn cậu ấy. Kenty vẫn lẳng lặng vào chỗ ngồi với sự che giấu cái mệt trong người. Mắt cậu ấy đen đi vì chắc rằng cậu ấy ngủ chẳng được bao nhiêu. Người cậu ấy như đã ốm lại và trông xuống sắc hẳn.

Giờ ra về hôm nay, Kenty đưa Mèo về nhà cậu ấy.

Cậu ấy mở cửa một cách khó khăn vì tay run lẩy bẩy.

-Để em mở.

-...

Cả hai cùng vào nhà, đèn nền vẫn còn trên bàn thờ mẹ cậu ấy. Mèo bắt đầu lo lắng.

-Từ hôm đó đến giờ anh không về nhà ?

-Ừm.

-Anh ở lại công ty?

-Ừm.

-Có ăn ngủ đầy đủ không?

-Có.

-Thật không?

-...

Mèo ứa nước mắt và sóng mũi đỏ cả lên vì cái sự lo lắng của con bé đã đi đến tột độ. Kenty ôm vội lấy Mèo.

-Anh không sao cả. Anh xin lỗi phải để em lo. Anh có nhận được tin nhắn là em nhập viện. Sao lại điên khùng mà đứng chờ anh ngoài trời sương gió vậy chứ?

-Vậy mà anh cũng hỏi được hả?

-... Anh lo ình được.

-Nhưng em không an tâm.

Con nhỏ oà khóc vì hơi thở của Kenty không đủ khoẻ để con bé có thể yên tâm được.

Mèo rời khỏi vòng tay của Kenty và đẩy cậu ấy ngồi xuống ghế.

-Anh ngồi đây đi, em đi nấu gì đó.

-...

30 phút sau...

Kenty đã ngủ trên bàn lúc nào không hay, Mèo đặt nhẹ bát cháo lên bàn, đi lại gần để nhìn kĩ đôi mắt cậu ấy hơn. Quả thật là cậu ấy trông rất mệt mỏi, tình hình sức khoẻ không như những gì cậu ấy nói.

Kenty giật mình và tỉnh dậy nhìn đôi mắt của Mèo đã sưng cả lên vì nước mắt rơi quá nhiều. Càng ngày con bé càng tỏ rõ cái tình yêu đầy khao khát của mình, con bé không còn nghĩ đến bản thân mình nữa, chỉ lo cho cậu ấy mà thôi.

-Anh ăn cháo nè... .. cầm muỗng còn không nổi mà bảo là không sao...

Mèo đành phải dứt cháo cho cậu ấy ăn, gương mặt phờ phạc ấy mà cứ bảo là không sao nữa thì chắc Mèo sẽ giết cậu ấy luôn không chừng.

-...

-Ngon không?

- * gật *.

Cậu ấy mệt đến nỗi mà chẳng trả lời được ngoài việc chỉ biết ăn mà thôi. Mèo không hỏi thêm vì biết cậu ấy đang không khoẻ.

Đối với Mèo, đây không phải là một nghĩa vụ hay là một sự an ủi nào cả. Chỉ như thế thôi, chính con bé cảm thấy mình đang rất không ổn, nước mắt rơi không phải chỉ để giải tỏa tâm trạng, mà điều đó khiến con bé bớt đi một chút nào đó tình yêu của mình với cậu ấy. Con bé muốn ôm cậu ấy nhưng sợ rằng mình sẽ không thể ngừng khóc, không muốn cậu ấy cảm thấy mệt mỏi. Rồi thì sau khi ăn xong, Mèo như hiểu cậu ấy cần gì nhất lúc này. Ngủ. Cậu ấy đã không ngủ quá lâu rồi.

Cánh cửa khép lại, Kenty đã đi vào giấc ngủ nhanh chóng và Mèo trở về nhà để chuẩn bị bài vở cho cậu ấy trước khi cậu ấy sẵn sàng đi học lại.

Đó là một câu chuyện khác về tình cảm của bọn nó, nếu ai đã theo dõi một hành trình dài cái tình yêu thâm lắng ấy thì hãy tưởng tượng tiếp những ngày tháng sau này hơn là chờ đợi cả hai đứa ấy sẽ làm gì tiếp theo. Một trang nhật kí được đẩy sang, một trang mới giành chỗ để có thể lưu lại những câu chuyện trôi qua từng ngày tiếp theo.

Mọi chuyện của tụi nó dường như đã lắng xuống, mọi thứ trở nên tẻ nhạt sau cái sự khởi đầu của năm mới. Chỉ có nó và hần vẫn vui vẻ bên nhau mà thôi, Kenty sau khi thi học kì 2 xong thì không đi học tiếp nữa, Mèo cũng không có nhiều cơ hội gặp cậu ấy. Còn về Gia Huy, đó là là một chuyện không nên kể, tệ hại và u tối, sự mù mịt nào đó như khiến thế giới này biết, Boo không đơn giản là một trong số những người trước đó.

.....

Cuộc đời có vẻ không ngắn, nhưng khoảnh khắc ta bên nhau lại không dài...

Đôi lúc muốn nắm chặt lấy bàn tay của em để em không phải chạy đi mà không hẹn ngày sẽ trở lại...

Rồi thì tình cảm nhạt phai theo thời gian chẳng?

Một dấu chấm hỏi lớn dành cho cậu ấy...

Gia Huy? Liệu con nhỏ còn nhớ đến tên của cậu ấy.

149. Chương 134

Thi học kì hai trôi qua như một thử thách không đủ độ khó, tụi nó đang điên đầu để suy nghĩ mình sẽ theo ngành gì. Từ khoảng thời gian sau khi thi tốt nghiệp, tụi nó không còn gặp nhau nữa, mỗi đứa lựa chọn một nơi luyện thi đại học riêng ỉnh. Nó, đó lại là một thử thách lớn với nó, nó không đủ khả năng để có thể vào đại học.

” ” ” ”

-Theo đội tuyển quốc gia đi?

-Khó khăn lắm..

-Em làm được.

-Em nghĩ là không.

Hần đang mong nó sẽ đi theo đội tuyển để thi đấu các giải bơi lội cho quốc gia nhưng nó lại không muốn như thế. Với nó bây giờ, nó cũng không biết mình nên theo cái nghề nghiệp gì nữa, những suy nghĩ nặng nề đè đập trí não của nó.

Hần thì lại không có lựa chọn cho sự nghiệp của mình, công ty của cha hắn. Điều đó không có nghĩa hắn bị ép buộc, hắn một phần muốn theo cái con đường ca hát nhưng rồi hắn nghĩ mình không phù hợp với con đường đó. Rồi thì hắn quyết định theo quản trị kinh doanh theo ý nguyện của cha hắn.

Mèo, con bé quá tài giỏi để làm mọi công việc nhưng điều mà con bé hy vọng mình có thể giúp ẹ, giúp cho cha mình là có thể theo ngành y. Đó là một quyết định khó khăn nhưng con bé đang cố gắng từng ngày để có thể đạt được cái ước nguyện đó.

Kenty thì sao? Đó lại là một câu hỏi khác nữa, cậu ấy vẫn đang tập trung vào công việc tại công ty. Rồi thì hãy xem cậu ấy sẽ ra sao...

Gia Huy, tên ấy chỉ thi đậu tốt nghiệp và sau đó buông lơi mọi thứ. Gia Huy có vẻ cố gắng để ba cậu ấy không phải thất vọng, nhưng cố gắng của cậu ấy chỉ có thể tới đó mà thôi, cái gì đó khiến cậu ấy trở thành một con người khác, khác hẳn cậu ấy ngày trước.

.....

Thời gian trôi...

Đó như một quy luật, dù có mượn được cỗ máy quay ngược thời gian thì những khoảnh khắc ấy vẫn không thể hiện ra thật tươi đẹp được. Có lẽ tình yêu chỉ đến một lần, một lần để những ai có thể nắm bắt được sẽ sống với tình yêu ấy suốt cuộc đời mình.

150. Chương 135

Năm 2014...

.....

“Câu chuyện thứ 107”...

Một ngày nọ, trên cánh đồng xanh dưới ánh nắng chiều rực rỡ, bước chân ai đó đang chạy đến thật gần từ đằng sau, anh sẽ nhắm mắt và thầm hỏi đó có phải là em hay không?

.....

.....

Bên cái bóng râm trên cánh đồng rực rỡ nắng, đó quả thật là cảnh tượng mà tên ấy đã viết. Gia Huy, chiếc laptop dường như đã nóng rực lên vì hoạt động quá lâu rồi.

-Gia Huy à.

-Gì đấy.

-Về thôi.

-Còn sớm mà.

-Trễ lắm rồi, anh cứ ngồi mãi ở đây thì em không chắc là cái lap của anh còn hoạt động nổi đâu.

Tiếng nói quen thuộc của Zu, có lẽ sẽ không ai hiểu việc gì xảy ra giữa Gia Huy và Zu. Điều này có vẻ lạ nhưng đó thật sự là chuyện khiến Zu không thể không sang nhượng lại cái bản quyền về câu chuyện mà con bé đã viết suốt 3 năm qua.

“Lễ cưới trên thiên đàng”, câu chuyện được khép lại rất đơn giản, nhẹ nhàng và khiến cho người đọc cảm nhận được cái kết thật sự mang đến niềm hạnh phúc nào đó. Sau khi câu chuyện về tụi nó được phát tán rộng trên mạng đã gây nhiều cơn sốt, không phải vì người viết hay hay vì nội dung quá hấp dẫn, mà là vì tác giả của câu chuyện đã viết rất thật. Đó là một nỗi buồn lớn ột tình yêu, Zu như bị ném sang một góc khác của câu chuyện từ cái khoảng thời gian mà con bé quyết định bỏ cuộc. Đó là vì câu chuyện viết cho tuyển thủ bơi lội của thành phố và hiện tại đang luyện tập cho đội tuyển của quốc gia. Mặc khác đó cũng là câu chuyện của Abbu, cậu ấy đang bước những bước chân trên con đường mà ai cũng biết sau khi đọc qua câu chuyện này. Một ca sĩ.

Cuộc đời đẩy đưa con người ta đến những cảm xúc mà họ không muốn. Nhưng rồi khi người ta đã cảm nhận được, đó như là một cái định mệnh và là một cái kết đẹp cho tất cả.

Qua nhiều chuyện đã xảy ra, không mấy sóng gió, không mấy nhiều nỗi đau nhưng mang nhiều kí ức chỉ khi một người gọi lại thì tất cả đều nhớ.

..... Lễ cưới trên thiên đàng.....

.....

Đã hơn 12 giờ đêm của một ngày dài tháng 9.....

Nó đang đứng chờ hấn dưới toà nhà cao tầng. Đây là công ty của cha hấn vừa được xây dựng xong. Chi nhánh tiếp theo ở trong thành phố mà cha hấn đang muốn tạo dựng và cho hấn có thể tiếp quản. Nhiều lúc nó cảm thấy hấn đang bị quá tải về khả năng làm việc nhưng nó chỉ đó thể mỉm cười và cổ vũ hấn hãy cố lên mà thôi. 3 năm trôi qua với nó thật ý nghĩa khi có hấn. Và hiện tại, nó cảm nhận được hấn như một phần đời còn lại của nó vậy.

Cửa mở và hắn nhìn qua lại để tìm kiếm nó như một thói quen mỗi đêm khi hắn đi làm về muộn.

Rồi thì tìm được ánh mắt của nhau, hắn lấy xe và chở nó đi đâu đó.

-Tối rồi mà, về thôi.

-Đã lâu không đi chơi mà, em không biết là tháng này anh phải đi làm về khuya như vậy bao nhiêu ngày rồi sao?

-Đã vậy thì càng phải về sớm để nghỉ ngơi chứ.

-Về nhà thì lại chẳng được gặp em.

-Anh không thấy mệt à?

-Không, nay anh không phải đi nhiều, chỉ ngồi một chỗ thôi nên không mệt lắm. Nay huấn luyện viên có làm khó em không?

-Không, hôm nay ông ấy bệnh vậy nên chỉ ngồi quan sát thôi, em bơi càng lúc càng tệ hay sao ấy.

Hắn mỉm cười khi thấy nó đang xem lại thời gian được ghi lại khi nó bơi vào mỗi ngày. Cái điện thoại cặp vẫn còn mới và nó thì vẫn giữ gìn rất kĩ càng sau 3 năm kể từ ngày có được. Hắn cũng vậy.

Hắn gọi điện thoại về cho dì của nó và xin là tối hôm nay sẽ không về nhà. Nó bắt đầu bực bội vì thời gian dạo này hắn hay xin dì cho nó đi qua đêm và đưa nó về nhà hắn ngủ cùng Zu. Nó không cảm thấy tức vì chuyện ngủ cùng Zu mà là vì nó sợ dì lại nghĩ khác về nó. Ấy vậy nhưng đêm nay hắn không chở nó về nhà...

.....

.....

Gần sáng hôm sau.....

Nha Trang

-Thưa mẹ con mới về._ Hắn nói nhanh gọn và bình thường nhất có thể như đây là mẹ hắn thật vậy.

-Gi vậy, mẹ em mà.

-Mẹ anh sớm thôi mà.

-Còn lâu.

Chưa gì vào nhà là hai đứa nó đã cãi nhau trước mặt mẹ nó. Mẹ nó đã có nhà và giờ thì sống khỏe lắm. Nó không quá vui mừng khi gặp lại vì cứ mỗi 6 tháng hắn thường cùng nó về thăm mẹ.

Mọi chuyện được đưa vào khuôn khổ và ai cũng nghĩ rằng sẽ sớm thôi, mọi chuyện sẽ kết thúc, kết thúc như trong ước vọng của nó.

Đêm hôm ấy.....

Hắn và nó cùng nhau đi dạo biển như mỗi khi nó về đây thăm mẹ vậy.

...

-Quậy à!

-Sao ?

-Anh hỏi nhé.

-Sao anh cứ xin phép em làm gì nhỉ?

-Em có yêu anh không?

-... không đấy.

-Sao lại cứ bên cạnh anh?

-Vì ghét.

-Em đang nói thật hay lại thích nói ngược vậy.

-Anh hỏi làm gì chuyện ấy, anh phải thừa biết chứ.

Nó vẫn đang bấm mãi cái điện thoại. Hắn có vẻ biết nó đang nhắn tin với thằng Cà Rốt vì thằng nhóc vừa được mua điện thoại sau tiền thưởng giải bơi lội của thành phố năm nay.

-Em từng suy nghĩ đến chuyện gì chưa?

-Chuyện gì cơ?

-Em nghĩ thử xem.

-...

Nó thôi không nhắn tin nữa mà thở dài nhìn về xa xăm. Nó vẫn còn vô tư và chưa nghĩ là mình nên để ý đến chuyện gì. Thậm chí nếu như hắn có ngoại tình thì lúc đó nó không biết có bị ảnh hưởng nặng nề hay không nữa. Nếu giả như hắn không muốn gặp nó khoảng một tuần thì không biết nó phải ra thế nào đây hay vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

-Em vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó sao?

-Chuyện gì mới được cơ?

Hắn ôm vai nó để nó có thể dễ dàng tựa đầu mình vào vai hắn, cái bãi đá đang cách xa sóng biển lắm. Nước rút và hai đứa nó vẫn ngồi đó, hắn không muốn nói thêm gì cả, dường như hắn biết nó chưa sẵn sàng.

-Có lẽ khi anh phải chờ đợi tiếp...

-Anh nói chuyện thật khó hiểu đấy.

-Bao lâu rồi mình không hôn nhau nhỉ?

-...

Nó bắt đầu ngượng ngùng, khi không hắn lại nói đến chuyện đó. Dường như nó cũng hiểu, tội nó quá bận rộn để có thể có thời gian bên cạnh nhau. Hắn tập trung vào việc đi học đại học và việc tập tành quản lý công ty của cha hắn. Với nó, việc theo đội tuyển chỉ như là nhất thời mà thôi, nó không biết sau khi giả từ sự nghiệp dưới nước này, nó có thể tiếp tục một công việc nào khác nữa.

-Em đừng bảo là cũng không biết nhé?

-Từ cái hồi ở biển Nha Trang cái năm đi du lịch cùng với lớp thì phải. Chắc cũng hơn 3 năm rồi.

-Em nói thế làm anh thấy mình sao giống trai tơ dễ sợ, haha.

Nó phì cười và nắm lấy bàn tay hắn. Đã quá lâu để có thể có cái cảm giác gần gũi thế này, tội nó không có nhiều thời gian bên cạnh nhau.

Đó lại là một phần trong câu chuyện, một câu chuyện đã được kể cách đây hơn 4 năm. Rồi thì hiện tại, mọi thứ đang đi vào cái lối mà Chúa đã vẽ ra để dẫn tội nó đến thiên đàng, cái nơi đối với nó thật là đẹp biết bao.

.....

151. Chương 136

-Xuân à, lên phòng mình gấp.

Khoác lên mình chiếc áo màu trắng dài tận đầu gối, con bé xoa tóc hai bên, đôi gò má ửng hồng và bắt đầu lấy một ít son bôi lên môi mình. Văn phòng cho thực tập sinh, con bé là đội trưởng. Mèo.

Một khoảng thời gian dài học tập và làm việc, con bé dường như đã không còn nhỏ bé nữa. Bệnh viện Tân Diên, nơi con bé được cử đi thực tập cùng một số bạn bè cùng lớp đại học. Đó là một cơ hội lớn ột sinh viên năm thứ 3, nhưng với con bé, đó chẳng là gì vì con bé thật sự đang rất được trọng dụng. Có lẽ vì mãi mê vùi đầu vào cái mớ bài học, thực hành, thí nghiệm thực tập quái quỷ ấy mà hơn 3 tháng rồi, con bé chưa được gặp Kenty, thậm chí con bé cũng không thể liên lạc điện thoại với cậu ấy.

Không phải chỉ từ một phía như thế, Kenty hiện tại cũng không có một tí kẻ hở thời gian nào để có thể quan tâm đến con bé. Cậu ấy đang lên nhiều kế hoạch dự án đưa thương hiệu của công ty đi lên. Sự bận rộn ấy khiến cậu ấy quên đi việc sẽ theo học tiếp đại học. Một năm đầu quả rất khó khăn vì sau khi mọi người đã chọn được con đường đi, không ai có thời gian mà gặp nhau trò chuyện. Người mà tất cả có thể gặp thường xuyên nhất là Abbu, nghe có vẻ khó hiểu nhưng quả thật là vậy, con đường của Abbu đang mở rất rộng để cậu ấy có thể đi thật xa.

Tại văn phòng ...

Kenty mở tivi như mỗi tối cậu ấy vẫn hay mở để thư giãn sau nhiều giờ làm việc mệt mỏi.

Đó như một thói quen, “show” truyền hình giao lưu với các ca sĩ nổi tiếng, Abbu dẫn chương trình này đã hơn 4 tháng nay. Một thành công lớn ngoài sự tưởng tượng của cậu ấy, Abbu không thi vào đại học như Quây, cậu ấy đi theo con đường ca hát mà từ nhỏ, cha mẹ và bạn bè đã chỉ hướng cho cậu ấy. Có lẽ cái tên Abbu đã quá quen thuộc với mọi người, một làn sóng âm nhạc mới xuất hiện, Abbu thật sự khiến tất cả bạn bè tự hào về cậu ấy.

-Alo... gì đấy mạy?_ Kenty nhận điện thoại.

-Mở tivi chưa, phát sóng lần thứ 4 rồi đấy, tao ngán phải làm MC lắm rồi mày ơi.

-Thường thì nổi tiếng quá ở lĩnh vực nào thì sẽ bị đẩy sang lĩnh vực khác mà, thế rồi sao, mày không định ra album đầu tay à?

-Có, nhưng chưa có vốn, khoảng cuối năm sau khi kiếm được mớ tiền trong mấy cái show này. Mà mày đang ở công ty à?

-Ừ, đang làm việc, nay tao lại phải thâu đêm.

-Thế ngủ tí đi, rồi làm việc tiếp, tao cũng đi ngủ, sáng mai dự họp báo rồi. Bye nhé nhóc.

Abbu cúp máy trước, cậu ấy luôn như thế với mọi người nhưng chỉ riêng Quây, đến hiện tại, mỗi khi gọi thì nó luôn vẫn cúp máy trước.

.....

-Alo...

-Quây hả, anh nè, đang ở đâu đấy?

-Nha Trang.

-Ừa, à, ờ, nay tháng 9 rồi mà. Gửi lời hỏi thăm tới mẹ em dùm nha.

-Ừa, mà gọi em có gì không?

-Định chở em đi chơi, thằng Zun chắc dạo này bỏ bê em mà phải không?

Zun mở máy điện thoại hấn lên và mở chế độ nghe lén từ hồi nào không hay.

-Ngon ha thằng này.

-Đâu ra đấy, mày cứ khoái nghe lén cuộc gọi của Quây là thế nào?_ Abbu bắt đầu chuyển chủ đề sang Zun.

-Tao thích đấy, thằng quý. Nay lười coi show của mày, cho nên đang dạo biển, mẹ tao đang coi trong nhà coi bộ thích thú lắm.

-Mẹ của mày đâu ở Nha Trang thế? À... mẹ vợ đấy hả?

Hai thằng bắt đầu huyền thuyên như cuộc gọi lúc nãy tới giờ không phải là gọi cho nó vậy. Nó cúp máy để hai thằng thoả sức chém gió tự nhiên. Bắt đầu đi vào giấc ngủ trong vòng tay của hắn, nó cảm nhận được cái tình yêu ấy, dù là ở đâu, lúc nào và trong hoàn cảnh ra sao, nó vẫn thấy rằng hắn thật ấm áp đối với nó.

Dù hắn có nhắc đến cái chữ mẹ hắn, mẹ vợ hay là mẹ của chung thì nó cũng chẳng hiểu ra rằng điều hắn hỏi là gì. Có lẽ rằng nó chưa đủ lớn hay rằng nó chưa sẵn sàng để chính thức biến tình yêu thành hôn nhân?

.....

Một ngày nào đó, khi em cảm thấy mình già đi, lúc đó em sẽ nghĩ đến việc sẽ cưới anh làm chồng...

Một ngày nào đó, khi anh cảm thấy mình muốn sống độc thân, em có đến anh cũng sẽ chẳng đón nhận đâu...

Một ngày nào đó khi “công việc” là vợ lớn của anh, em sẽ tình nguyện làm vợ hai của anh nếu như “công việc” không phải là chồng em...

Một ngày nào đó khi chúng ta nhìn lại một chặng đường dài, chúng ta sẽ làm gì nếu cái mức hiện tại đã phù hợp ột việc nào đó mà bao người yêu nhau đều mong muốn...

Lễ cưới trên thiên đàng, có phải sẽ được khép lại bằng một lễ cưới nào đó chẳng?

.....

152. Chương 137

Năm 2015... Tháng 12... Ngày 3...

1 giờ đêm...

Mèo về nhà sớm hơn mọi ngày vì hôm nay có lẽ là một ngày trọng đại với con bé.

Nhà cửa đã sạch sẽ gọn gàng, mẹ và cha con bé đã ngồi chờ...

-Alo, anh về chưa?

-Anh đang tới, ba mẹ đang đợi anh hả?

-Biết rồi còn hỏi.

Kenty lên ga chạy thật nhanh, bộ vest mặc từ sáng đến giờ vẫn nguyên vẹn đấy, cậu ấy chẳng có thời gian mà tắm nữa.

.....

Cửa nhà ...

-Con chào hai bác.

-...

-Con xin lỗi vì đến trễ.

-Thằng này, hai bác có nói gì đâu, bình thường con Mèo cũng gần sáng mới về nhà cơ mà. Ngồi xuống đi.

Mẹ Mèo đẩy ghế mời Kenty ngồi như mọi lần. Dù Kenty không hay lui tới nhưng mẹ con bé vô cùng “cưng” cậu ấy như con ruột của mình vậy.

Mèo đi lại và ngồi cạnh cha mình...

-Qua kia ngồi đi con gái, bên đây hết chỗ rồi.

-Ba này.

Kenty cười nhẹ và nhìn ánh mắt con bé lúng túng. Vì cũng lâu không gặp nhau, cả hai chỉ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại, hay nhiều hơn nữa là nhìn nhau qua webcam mà thôi.

-Kenty, con định thế nào về chuyện hai bác nói?

-Dạ, chuyện đó, con ...

-Để lâu là bác không chắc là sẽ không gả nó cho người khác đâu đấy.

-Không phải, con rất muốn...

Kenty nói vội vã khiến cha mẹ của con bé phải bật cười. Cậu ấy như lặng đi vì mắc cỡ. Mèo cũng vì thế mà đỏ ửng cả mặt.

-Bác biết con rất bận, nó cũng vậy nhưng công việc cả hai cũng đã gần như ổn định rồi. Hai đứa cũng nên suy nghĩ đến chuyện đó đi chứ. Hai bác có xem ngày nào thích hợp, bên đạo Chúa thì người tao bảo nên tiến hành ngày Chủ Nhật. Cả hai con đi học giáo lý hôn nhân từ năm trước rồi thế mà đến năm nay vẫn chưa đi đến quyết định cuối cùng nữa. Nếu như con quyết định, con sẽ định chừng nào mới kết hôn với nó?

-... Con cũng suy nghĩ rất lâu, nhưng mà ...

-Bên con, không có ai chứ gì?

-Dạ...

-Đừng lo, bác sẽ nhờ người quen giúp cho, lễ cưới chỉ là thủ tục mà thôi, chủ yếu là hai đứa có thật sự yêu thương nhau hay không thôi.

.....

Cuộc ra mắt cha mẹ của Mèo khiến cho Kenty phần nào cảm thấy áp lực hơn. Cậu ấy chưa thể sắp xếp mọi thứ vào khuôn khổ, nếu là tháng sau thì lại là một khó khăn lớn nhưng biết làm sao được. Cưới vợ là chuyện trọng đại mà, dẹp bớt vài chuyện công ty đi thì cũng chẳng thua lỗ đâu...

Trời đã tối từ lâu, Kenty chẳng phải là ca sĩ thần tượng như Abbu hay là một nghệ sĩ nổi tiếng nào khác mà muốn gặp mặt lại là một vấn đề lớn. Thậm chí cả ba mẹ vợ cũng phải chờ đợi đến đêm khuya, gà chó mèo cũng đã ngủ cả rồi thì cậu ấy mới trình diện được. Không biết sau khi kết hôn hai đứa nó sẽ như thế nào nữa.

Mèo tiễn Kenty ra cổng...

-Anh về ngủ sớm, đừng có làm việc nữa đấy.

-... anh đang lo...

-...

-Anh không biết phải làm thế nào nữa.

-Hay là, mình dời lại nhé.

-Không được đâu, em chỉ mới nhận việc cũng đã mang bọn bè rồi. Nếu cứ kéo dài, anh sợ chúng ta cưới nhau lúc 3 giờ sáng không chừng.

Mèo phì cười và quay mặt sang, vòng tay và xiết chặt eo của cậu ấy. Cái ôm ấy như muốn nói với cậu ấy rằng, dù là thế nào đi chăng nữa, cậu ấy cũng không tài nào thoát khỏi con bé đâu. Cũng phải đến lúc...

.....

Cũng phải đến lúc chúng ta tự trói mình lại...

Như ai đã từng nói “hôn nhân là mộ chôn tình yêu”...

Nhưng không có nghĩa tình yêu sẽ bị dập tắt...

Phải không?

Tại nó lại tiếp tục với cái bọn bè công việc của mình, 1 tháng đến rất nhanh đủ cho con người ta cảm thấy như mình sắp chết đến nơi ấy. Công việc còn một đồng và tại nó chưa chuẩn bị được gì cho lễ cưới của Kenty và Mèo.

Trước ngày cưới nửa tháng...

Tụi nó gặp mặt nhau vào thứ 7, ngày mà cả bọn thống nhất là rảnh rỗi cả buổi chiều để có thể bàn bạc cho cái lễ cưới của Mèo và Kenty.

Tất cả gặp nhau ở nhà Abbu như bao lần tập trung lại. Nhưng hôm nay Abbu về trễ để không bị “fan” nứu chân.

.....

-Đến lâu chưa, tao sợ về sớm tụi bây bị kẹt lại không vào nhà được lại khổ.

-Đồng thật đó Abbu. Sướng thật.

Nó đứng lên đi ra cửa sổ và nhìn ra phía cổng nhà. Cách đây 4 năm về trước, chẳng có ai bén thân đến nơi này vì đây là khu ít người qua lại, khá yên tĩnh và rộng rãi. Ấy vậy mà từ khi cậu ấy trở thành thần tượng thì mọi thứ thay đổi rồi.

-Em như anh đi rồi xem coi có sướng hay không. Từ xe máy anh phải chuyển sang ô tô thì may ra là về được nhà.

-May là anh không ở Housestar, không là rắc rối chết.

Tụi nó mãi bàn về việc Abbu mà quên hẳn chuyện quan trọng lúc này là gì.

Zun mở lời:

-Nhà thờ Aven, tụi bây nghĩ là nên tổ chức buổi nào?

-Buổi sáng thì chắc là không._ Kenty có vẻ vẫn chuộng công việc hơn.

-Không lẽ tới ngày đó rồi mà mà vẫn đi làm à?

-Ngày đó có hợp đồng lớn, tao có dời lại nhưng bên họ đặt lịch trình rồi, mình đang cần người ta nên phải chấp nhận.

-Thế làm buổi chiều thì sao?

-Em nghĩ là nên buổi tối thì hơn._ Mèo ý kiến.

Mọi người bắt đầu cảm thấy căng thẳng cho chuyện này. Dù là kết hôn nhưng cả hai vẫn không nghĩ là sẽ bỏ công việc một ngày để làm lễ cưới sao cho đàng hoàng.

-Nghỉ một bữa đi Mèo, anh nghĩ buổi chiều là đã kéo lắm rồi đó. Nếu để tới tối thì không có ai dự thánh lễ đâu._ Abbu lên tiếng cho chuyện này.

-... nhưng mà...

-Hai người đã sẵn sàng để kết hôn chưa vậy?

Zun thôi không muốn cứ ngồi lựa chọn thế này. Đây không phải quan trọng thời gian mà là cả hai có muốn kết hôn vào khoảng thời gian này hay không mà thôi. Bỏ tay vào túi quần, Zun đứng dậy và đi về phía cửa sổ chỗ nó vẫn đang đứng nhìn ra cổng.

...

-Nếu chưa sẵn sàng, chờ đợi vẫn là biện pháp tốt nhất.

Hắn có vẻ không được vui. Hắn tuy bận rộn nhưng nếu nó từng nghĩ đến chuyện kết hôn, hẳn tình nguyện nghỉ việc một tháng để chuẩn bị và luôn cả chuẩn bị tinh thần ột tuần trăng mật nữa là. Cuối cùng thì hắn phải đứng nhìn Kenty bước trước một bước trong hôn nhân. Zun ganh tị vì giữa Kenty và Mèo, cả hai hiểu nhau và biết đối phương cần gì. Rồi thì hắn cảm thấy nó vẫn đang như thờ ơ với hắn, không biết nó có hiểu ý hắn hay không, hắn vẫn đang chờ đợi nó, chờ đợi nó hiểu ra điều mà hắn từng nói với nó.

153. Chương 138

Cái buổi họp mặt tưởng chừng sẽ không có giờ kết, rồi thì Mèo đành lên tiếng...

-Em có vẻ phiền phức, em sẽ xin nghỉ hôm ấy, mọi người đừng lo nữa, chỉ cần né giờ làm của Kenty thôi...

Con bé nói xong thì đứng lên và ra về không chờ đợi. Tội lỗi nào đó như đang được “trao tặng” lại cho Kenty, cậu ấy cứ mãi lo cho công việc của mình mà không nghĩ đến suy nghĩ của con bé, con bé phải làm sao đây, con bé quả rất bận và phải lấy một người chồng cực bận như thế thì thật là xứng đôi và “dễ sợ” đấy.

-Mày thấy rồi đấy, làm giàu đâu phải bỏ lỡ một lần là mất tất cả, nếu mày bỏ lỡ cái ngày đó, mày mất tất cả đấy._ Abbu thở dài và đi lại mở tivi.

-Nếu bỏ hợp đồng này, tao sẽ chẳng có gì để lo cho cuộc sống hôn nhân, mày biết mà, tao chưa nắm bắt được cơ hội nào lớn như thế này.

-Đã vậy thì sáng cứ đi gặp đối tác, trưa chúng ta chuẩn bị, chiều chúng ta dự thánh lễ, mọi người cứ yên tâm, nhà thờ Aven đông giáo dân lắm. Cứ làm mọi chuyện rồi lên không thôi.

Nó giải quyết mọi chuyện nhanh gọn chỉ bằng một câu nói. Đó không phải chuyện của nó cho nên nó thấy cực kì dễ giải quyết. Cũng mong là chuyện này dễ giải quyết thật...

.....

Ngày chủ nhật...

Cái ngày mà tụi nó chờ đợi như chính ngày đó là ngày trọng đại của cuộc đời tụi nó. Hôm nay nó không đi tập và hẳn cũng bỏ công ty một đồng đó cho Zu lo, con bé dạo này có vẻ thích với ba cái công việc quản lý cho nên đã nhanh nhẩu nhận phi vụ làm việc một ngày giúp thằng anh hai.

Abbu huỷ tất cả show diễn cho ngày hôm đó và đăng facebook rằng đang du lịch xa để có thể né được vài vụ bắt nháo trước cổng nhà, lớn hơn là ở nhà thờ nơi cậu ấy sẽ phụ một tay cho đám cưới của Kenty và Mèo.

Thiên đàng...

Mọi thứ dần hiện ra nhưng vẫn còn mờ ảo bởi sương mù dày đặt trước mắt tụi nó...

Kenty vẫn đang chờ đối tác đến tận 12 giờ trưa, có lẽ chuyến bay bị “delay” cho nên mọi chuyện đã có phần “được” rồi hơn.

Biết phải làm sao đây, dù gì thì tối nay Mèo phải đến bệnh viện dự thánh lễ có kéo dài đến bao lâu. Ca mổ đầu tiên của Mèo, đó là một việc trọng đại, mở hàng không may mắn thì mọi chuyện sẽ còn tệ hại hơn sau này. Cha mẹ của Mèo dù biết cả hai bận nhưng vẫn không muốn dời ngày cưới nữa, thậm chí cha của Abbu, Abbas “too” theo cơ mà.

Abbas sẽ là đại diện bên nhà trai, nhưng có lẽ lúc này người lo lắng hơn hết chính là Abbu. Abbas dù biết rằng nay là ngày trọng đại của Kenty, nhưng hôm nay là ngày khảo sát quán từ lệnh trên thành phố cấp xuống. Quán chỉ còn mỗi anh Vương ở lại trông coi thì thật là đáng lo ngại...

-Ba à, chắc là ổn mà, còn 4 tiếng nữa là thánh lễ bắt đầu rồi. Thằng Kenty còn chưa về, ba còn đi con biết phải làm sao?

-Thì đã về đâu cái thằng này... Vương ơi, nói chuyện cho trôi chảy vào nhé, ôi, Chúa, giúp con...

Ngày vui luôn là ngày bận rộn mà, nhưng ngày bận rộn đến mức này không chừng sẽ mất vui...

Lễ cưới diễn ra lúc 4 giờ chiều, 6 giờ sẽ bắt đầu tiệc mời khách. Tụi nó không khoa trương vì bạn bè cũng không nhiều và nhà của Mèo cũng không có ý định sẽ mời nhiều bà con đến dự cho nên tiệc có thể bắt đầu lúc nào cũng được.

Nó và Zun đang chuẩn bị tiệc ở nhà Kenty, nói là nhỏ nhưng cũng hơn 10 bàn để đón tiếp 100 khách bạn bè của tụi nó. Cái nhân vật quan trọng thì chẳng phải đụng đến công việc nào cả, cả đồng công việc không liên quan đã ngập đầu thì còn lâu mới chung một tay vô phụ hai đứa nó.

-Ấy da !!

-Em sao vậy?

Zun từ trên thang cao leo xuống vội vã khi nghe tiếng la của nó từ nhà trong...

-...

-Quậy à!

-Em không sao, với tay nãy giờ cho nên bị mỏi vai thôi.

Zun thở phào, cứ tưởng nó lại bị gì. Hấn kéo nó lại ghế ngồi sau đó thì xoa bóp vai cho nó.

-Xong hôm nay thôi, cố lên bà xã.

-Này, ai cưới anh mà gọi là bà xã hả?

-... Vậy... em định...

-...

-... chừng nào... mới đến lượt chúng ta?

-...

-...

-...

-.. thôi, tiếp tục, còn nhiều việc quá đi mất.

Zun bỏ tay khỏi vai nó và đi ra trước nhà khu đãi khách để tiếp tục cái công việc trên cao của hấn.

Đối với hấn, việc kết hôn khá quan trọng. Tại sao lại như thế?

“Chỉ có khi hỏi câu ấy, Quậy mới thật sự bị lúng túng...”

Hấn không hiểu vì sao nó lại như thế, không yêu hấn ư, đơn nhiên là không phải rồi. Hay là do nó sợ cảnh phải chăm lo việc nhà, cũng không đúng, vì hấn sẽ chẳng bao giờ để nó động vào thứ gì. Cuối cùng là do nó lo sợ điều gì?

“Nếu hỏi vì sao mình không muốn nói đến chuyện kết hôn, thì chính mình cũng chẳng biết. Có lẽ là chưa sẵn sàng, hay đại loại như một người vợ phải đi luyện tập từ sáng cho đến nửa khuya, tiệc tùng, các cuộc thi, như thế thì chưa thể làm vợ được.”

Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp cơ mà, có chút ít khó khăn vì một ngày không thể có 25 tiếng đồng hồ được mà thôi.

.....

3h30'.....

Kenty gọi cho Mèo...

-Đang hạ cánh, chắc là sẽ kịp, em đừng lo, nha.

-Em không sao, em chỉ sợ là lễ cưới kéo dài và ca mỗ tối nay em sẽ không được tham gia.

-Anh biết, anh sẽ cố gắng, vợ à!

-Hihi.

Mèo cúp máy, con bé soi lại mình trong gương một lần nữa trước khi cùng ba mẹ đến nhà thờ chờ đến giờ phút mà Chúa tác hợp cho hai đứa.

Cha của Mèo mặc dù phải dùng xe mới có thể di chuyển, nhưng Mèo một mực vẫn muốn cha mình sẽ là người dẫn mình vào hơn là nhờ một ai đó đứng ra đại diện.

-Ba à, nếu ba không khoẻ thì nhờ người khác nhé?

-Không được, ba muốn được chính tay trao con gái mình cho con rể của ba mà.

154. Chương 139

4 giờ kém 10 phút...

Mọi người đã có mặt đầy đủ, nó và hân cũng vừa đến với lễ phục rất chi là đẹp. Hân mặc vest cánh én trông rất chi là ra dáng chú rể, dù hôm nay không phải là ngày của hân. Nó thì được Zu dẫn đi lượng một vòng các shop thời trang lớn, nhưng cuối cùng thì Zu lại quyết định sẽ để nó mặc áo dài tà ngắn, trông người nó không được cao nhưng như thế lại rất dễ thương. Và đã như vậy thì nó lại không hợp để đi cạnh hân.

-Dù là áo dài hay vest miễn sao là một cặp thì chúng ta phải đi chung chứ?

-Không được đâu, vả lại nếu có hợp lễ phục em vẫn muốn đi một mình, người ta hiểu lầm chúng ta là vợ chồng thì lại kì.

-Ôi trời, anh cứ đang tưởng em không yêu anh cơ đấy. Không thể nào chịu nổi mà.

-Chààà, em đang rất là vui đấy, không cãi nhau trong ngày cưới nhá.

Hân có vẻ bực nhọc nhưng phải chịu thôi, đây là lễ cưới và hân cũng chẳng có thời gian đâu mà thanh lí nó như mỗi lần hai đứa nó cãi nhau.

.....

4 giờ đúng....

Kenty vẫn chưa đến và điện thoại lại không thể liên lạc được.

Hân, nó, Abbu và Gia Huy đang loay hoay trước cổng nhà thờ. Mèo thì đang ở bên trong nhà sơ nhưng có lẽ cũng đang đứng ngồi không yên.

Bộ áo cưới màu trắng toát lên một vẻ thuần khiết, con bé vẫn còn rất trẻ và trông rất con nít. Nhưng khi con người ta biết yêu rồi, phần nào đó trong suy nghĩ bắt đầu già đi, biết lo lắng, biết nhớ nhung, giận hờn và chờ đợi...

Chiếc điện thoại trên tay, Mèo cứ trông chờ sẽ có cuộc gọi đến và nói “anh đang trên đường đến” hay rằng là “đã kí xong hợp đồng rồi, anh tới đây”...

Linh mục đã phải chờ khá lâu rồi, Mèo không ngồi yên trong phòng được nên quyết định sẽ ra cổng trước cùng với cha con bé để khi Kenty đến thì có thể tiến hành ngay.

.....

4 giờ 15 phút...

Kết !!

-NHANH LÊN !!

Zun nhanh chóng chạy lại và kéo Kenty về phía nhà sau, ngõ trong đi vào nhà thờ để chuẩn bị tiến hành nghi lễ. Nó có vẻ hồi thích, Mèo bắt đầu hồi hộp, dù là có vẻ không vui nhưng con bé vẫn thông cảm cho cậu ấy, mọi chuyện sắp thành rồi cơ mà.

.....

4 giờ 30 phút...

Kenty đã có mặt trong nhà thờ, mọi người đều đã chuẩn bị xong cả. Nó vào nhà thờ và đi tách biệt với hân, Abbu đi cùng Gia Huy và hân thì đi cùng Zu.

...

“Chúa ơi, có lẽ con sắp được thấy lễ cưới trên “thiên đàng” thật rồi”.

“Chúa ơi, sao con nhỏ ấy lại không nghĩ rằng cưới con thì thiên đàng mới thật sự mở ra cơ chứ”

“Chúa, nếu con kết hôn, lễ cưới của con sẽ như thế nào đây ạ?”

“Nếu em chấp nhận lấy anh, thì lễ cưới sẽ thật sự khiến em không ngờ đến đấy, Quây à”.

Mèo đang từng bước đẩy chiếc xe lăn của cha mình dần dần tiến vào nhà thờ. Giây phút ấy khiến con người ta cảm thấy mình sắp trở thành người của một người nào đó. Mình sẽ không còn thường xuyên gặp cha mẹ nữa, sẽ ít thời gian để đi chơi cùng bạn bè mà phải tận tụy chăm lo cho gia đình. Mọi người đang hướng mắt nhìn về Mèo, nay là một ngày trọng đại và con bé rất đẹp, đẹp như một thiên thần vậy.

Mèo bắt đầu nhìn về phía của Kenty, cậu ấy có vẻ hơi phờ phạt vì đã phải chạy max cái tốc độ cho phép của một chiếc xe. Dáng người tuy không có vẻ to con nhưng rất cao, làn da trắng và dáng đứng chờ đợi một người đến trông cũng rất bảnh. Lễ phục rất đẹp và gương mặt vẫn rất đẹp trai, hihi, cứ mãi nói về chú rể như thế thì cô dâu nổi giận mất...

.....

.....

.....

...

..

.

-Này Abbu, Mèo nó làm sao thế, nhìn tay nó kìa, sao lại cầm điện thoại.

-Đúng rồi, nếu như một tay cầm hoa thì tay kia cũng phải biết là chỉ chờ đợi cầm tay chú rể thôi chứ.

.....

Đã đến rất gần...

-Ba giao cho con con gái mà ba yêu thương nhất, chăm sóc và yêu thương nó nhé.

-Vâng ạ.

Kenty nắm lấy bàn tay của Mèo, chiếc điện thoại khiến Mèo trở nên lo lắng, sao con bé cầm điện thoại vào lúc này...

Kenty thì thầm...

-Anh xin lỗi, chắc là do anh... tắt nguồn...

Kenty chưa kịp nói hết thì điện thoại run lên nhưng không phát ra tiếng.

Mèo nhìn vào và có vẻ bắt đầu cảm thấy bất an...

-Là trưởng khoa.

-Tắt đi.

Mèo phân vân và nhìn về phía cha xứ...

.....

Mọi người cũng đang tò mò chuyện gì xảy ra...

“ Phải có chuyện quan trọng thì trưởng khoa mới gọi, trưởng khoa thừa biết nay là ngày cưới mà, làm sao đây, chắc là ... phải... tất, không, hay là bắt nỉ,... ”

-Alo !

-Ái, nếu như em đã làm xong nghi thức thì nên đến bệnh viện gấp, bệnh nhân cần được phẫu thuật ngay bây giờ, tính mạng đang khó giữ lắm...

Mèo như không thể nào đứng yên được. Mọi người đang chờ đợi và Mèo thì đang phải nhanh lên mới kịp. Không phải vì các bác sĩ không ai có thể làm ca phẫu thuật này, mà là vì Mèo thật sự rất tận tụy với bệnh nhân này, lễ cưới có thể từ từ và bệnh nhân thì không thể kéo dài sự chờ đợi thêm được nữa.

-Cha à, nhanh lên...

Kenty hồi thúc trong khi Mèo vẫn chưa có thể giải quyết mớ hỗn độn trong đầu mình.

-Giuse Lâm Gia Kha, con có đồng ý lấy Maria Lê Ái Ái làm vợ và hứa khi đau ốm Khoẻ mạnh..... giàu sang.... suốt đời không ?

-Con đồng ý.

-Maria Lê Ái Ái... con

Mèo không chờ đợi được nữa, đó là ca phẫu thuật đầu tiên, đó là bệnh nhân đầu tiên con bé được giao toàn bộ quyền kiểm soát, đó là cơ hội rất khó khăn mới giành lấy được trước các thực tập sinh khác. Mèo không thể bỏ lỡ.

-Cha à, đọc tiếp đi... cha...

Kenty hồi thúc và chạy theo...

-MARIA LÊ ÁI ÁI, CON CÓ ĐỒNG Ý LẤY GIUSE LÂM GIA KHA LÀM CHỒNG VÀ HỨA... KHI ... ĐAU ỐM... KHOẺ MẠNH.... GIÀU SANG... SUỐT ĐỜI KHÔNG?

-... CON ĐỒNG Ý!

Mèo quay mặt lại và hét thật lớn rồi tiếp tục chạy ra phía cổng. Kenty nhanh lấy xe và đưa Mèo đến bệnh viện như mong muốn hiện tại của con bé, cậu ấy chỉ còn biết làm như thế mà thôi.

155. Chương 140

Mọi chuyện diễn ra không như mong đợi...

Khó khăn đến cuối cùng vẫn không buông tay tụi nó...

Kenty ở bệnh viện và nó, hấn, Abbu, Zu, Gia Huy, tất cả có mặt. Và cả cha xú nữa ...

Mèo bước ra từ phòng của thực tập sinh với đồng phục của bệnh viện, gương mặt vẫn chưa tẩy trang và chiếc bao tay cưới đã được thay bởi bao tay bằng cao su.

-Ái Ái, trao nhẫn trước khi vào phòng được không?

-ÁI ÁI, NHANH ĐI.

-Mèo à, em cứ vào đi, xong rồi hấn tiếp tục nghi thức cũng được.

Kenty đẩy nó vào phòng cấp cứu và ra ghế ngồi xuống để chờ đợi. Cửa phòng cấp cứu đã đóng lại...

-Sao vậy, chỉ trao nhẫn nữa thôi mà.

-Trở thành một người chồng tốt, người đó phải biết thông cảm cho vợ, phải không cha.

-... ừm... vậy thì chúng ta cùng đợi.

.....

Tụi nó cùng ngồi ở hàng ghế đợi chờ ca phẫu thuật kết thúc, linh mục cũng vì thế phải cùng ngồi chờ để đọc lời tuyên bố.

Đó có phải là một khó khăn mới cho cuộc sống vợ chồng, hay đó là một cái may vì dù hoàn cảnh nào, cả hai vẫn có thể thông cảm cho nhau.

.....

Trời về đêm lại bắt đầu lạnh lẽo, nó co ro bên hàng ghế cứ chờ đợi tiếng mở cửa ở nơi căn phòng cấp cứu. Hấn cũng vì thế mà cảm thấy muốn đưa nó về nhà hơn là ngồi đây chờ đợi và không biết ca phẫu thuật đến khi nào mới kết thúc.

Có những yêu thương nhưng chỉ mang đến một HẠNH PHÚC...

Sự chờ đợi nào đó mang cho con bé cảm giác mình có một điểm tựa rất tốt, một người con trai hiểu mình và luôn thông cảm tình mọi việc...

.....

.....

“ ĐỐI VỚI ANH, LỄ CƯỚI TUYỆT VỜI NHẤT KHÔNG PHẢI Ở TRÊN THIÊN ĐÀNG, MÀ NƠI ĐÓ LÀ NƠI MÀ EM ĐÃ SẴN SÀNG ĐÓN ANH VÀO LÒNG”

“ĐỐI VỚI EM, LỄ CƯỚI TRÊN THIÊN ĐÀNG LÀ Ở ĐÂY, EM SẼ THÀNH CÔNG, EM SẼ BƯỚC RA VỚI NỤ CƯỜI RẠNG RỠ ĐÓN CHỜ MỘT NGƯỜI MÀ EM ĐÃ YÊU TỪ LÚC NÀO KHÔNG BIẾT”

156. Chương 141

Đó là một ngày đẹp trời, Kenty và Mèo đã kết hôn đến nay đã được 1 tuần.

Hai đứa ấy đã không gặp nhau kể từ ngày cưới cho đến hôm nay. Đến khi Mèo trở về từ bệnh viện thì Kenty đã đến công ty làm việc. Rồi khi Kenty trở về thì Mèo đã đi sớm. Cũng vì vậy mà cả tuần nay, đáng nhẽ là tuần trăng mật là trở thành một tuần du lịch “đơn” tại chỗ làm của mỗi đứa.

-Tối nay, em lại trực nữa hả?_ Cuộc gọi từ Kenty, cả hai vẫn đang làm việc.

-Ừm, tối nay, anh chịu khó ăn gì trước khi về nhà nhé.

-Ừm, anh biết rồi, nhưng mà, anh muốn gặp em.

-... em cũng vậy, nhưng...

-Không sao, em cứ làm việc đi, anh sẽ giải quyết công việc, vợ chồng mình sẽ gặp được nhau mà.

Hiện tại nếu có một điều ước thì chắc chắn hai đứa ấy sẽ ước mình quay lại cái thời gian còn được đến trường, dù là không thân thiết, dù là chưa nhận ra được tình cảm của nhau nhưng may thay vẫn có thể gặp nhau hằng ngày. Còn bây giờ thì thật là...

.....

Đó là câu chuyện của Kenty và Mèo. Đây vẫn chưa là kết thúc vì cả hai vẫn chưa sắp xếp được công việc của mình. Nếu như cứ như thế này cho đến khi cả hai già đi thì thật là tẻ nhạt phải không?

Lễ cưới của hai đứa diễn ra trong bệnh viện, đó không phải là chuyện lạ nhưng ở chỗ này thì chưa có cái lễ cưới nào lại đem vào bệnh viện mà tiến hành như thế cả. Dù là ở đâu, tình yêu có thì lễ cưới sẽ có, vậy thôi !!

...

Mọi chuyện cứ thế mà tiếp tục. Tiếp tục như không biết khởi đầu là lúc nào. Cũng quá lâu kể từ ngày Boo ra đi, và cũng vì vậy, Gia Huy dường như dần quên đi hình ảnh của con nhỏ. Câu chuyện mới của cậu ấy

đang được nhiều người đón đọc, một tác giả là nam, lại viết theo ngôi kể thứ nhất, mọi cảm xúc trở nên lả lẩm hơn vì đọc giả của cậu ấy đa số là nữ.

Zu dạo này thường hay đến nhà Gia Huy để xem truyện của cậu ấy, nhiều lúc Zu tự hỏi mình đã thật sự quên Abbu hay chưa. Con bé cứ luẩn quẩn bên Gia Huy cũng vì mục đích là bấm nút để Abbu bay khỏi ra cái phạm vi chứa đựng tình cảm của con bé.

Abbu cũng dần không còn thời gian để biết Zu là ai. Cậu ấy phải lo cho bộn bề công việc của mình, một ca sĩ, đó là một ước mơ lớn, cậu ấy đang rất hài lòng vì những gì mình đang có. Đôi lúc, phóng viên hỏi cậu ấy đã nghĩ đến chuyện tình cảm với ai đó hay chưa, cậu ấy chỉ lắc đầu và mỉm cười và trả lời ngắn gọn “Abbu toàn bị đá thôi”.

“Bị đá”, cậu ấy có vẻ khá khiêm tốn nhưng nếu nói về chuyện tình cảm, ai trong trường mà không biết cậu ấy từng thích ai và người đó như thế nào với cậu ấy. Rồi thì dư luận bắt đầu bởi mớ mọi thứ lên như một cách biện hộ cho việc “đổi thông tin”

.....

Zun tắt tivi và ngồi chờ người ra đó. Điện thoại từ Abbu...

-...

-Mày đang xem tivi hả?

-...

-Zun, aloo...

-Tao nè.

-Có đang xem tivi không?

-... Ừm, có...

-Tin nhảm thôi, đừng có nghĩ lung tung nha thằng này.

-Ừm, tao biết mà, thôi tao làm việc tiếp.

Nói là không sao, nhưng miệng đời mà, hần đôi phần cũng bị ảnh hưởng. Hần không biết nó có biết tin này không nhưng nếu nó biết thì nó sẽ làm thế nào với hần. Người ta đăng tin rằng Abbu và Quậy đã có một thời gian yêu nhau rất thắm thiết và Zun là người thứ ba phá hoại cái tình cảm đó. Tình cảm thật sự của Quậy không phải dành cho Zun mà vẫn là Abbu. Có vẻ hơi bị nặng đó. Ba cái chuyện nhảm nhí này nhà báo thêu dệt “chất thật”.

Tối hôm ấy, trời se lạnh, nó từ khu tập luyện trở về và chờ hần trước cổng công ty như mọi ngày.

.....

-Anh sao thế, sao không lấy xe?

Hần không trả lời nó mà nắm lấy tay nó, dẫn nó đi trên con đường trở về nhà...

-...

-Anh sao thế?

-Anh không sao.

-Hôm nay, anh khác lắm.

Nó mãi nhìn vào ánh mắt của hần, chút gì đó có vẻ buồn và chán nản. Nó thôi bước nữa và buông tay hần ra, đứng đối diện như mỗi khi hần buồn chuyện gì đó, nó thường đứng đối diện và bắt hần nhìn thẳng vào mắt mình mà nói ra tất cả.

-... anh không sao mà.

-Không sao mà anh như thế à, nói cho em biết đi..

Rồi thì hắn ôm lấy nó, ánh mắt nó trông khó hiểu và ngớ người ra chẳng thể biết được hắn hôm nay bị gì nữa.

Cái ôm giữa đường vắng không xe cộ, nó biết hắn đang buồn chuyện gì đó nhưng hắn lại không muốn nói.

Cuộc gọi từ Abbu... nó nhắc máy khi hắn vừa buông nó ra.

-...

-...

-Dạ!

Nó bỏ điện thoại vào túi và nhìn hắn như một sự cảm thông nào đó. Hắn là người rất dễ ghen tuông, nó biết, và nó không giải thích. Nó và hắn thừa biết đó chỉ là những lời đồn nhảm nhí.

-Anh bị ảnh hưởng...? _ Nó dò xét hắn cách nhẹ nhàng nhất.

Hắn lắc đầu và lại ôm nó vào lòng, cái thở dài khiến nó cảm nhận được sự mệt mỏi từ hắn. Phải làm sao đây, chuyện gì khiến hắn ra như thế này.

Nó buông hắn ra và nhìn sâu vào ánh mắt hắn, hắn nhìn đáp trả nhưng đó không phải là ánh mắt triu mến mà hắn thường dành cho nó.

-Anh thật sự không muốn nói cho em biết?

-Anh đã nói, nhưng em không muốn đề cập đến.

-...

-Anh nói đúng mà... phải không?

Hắn trở nên hệt hăng vì bao lần hắn nói với nó về chuyện cả hai sẽ kết hôn với nhau, nhưng nó thì vẫn im lặng để mọi chuyện trôi qua lẳng lặng. Hắn cảm thấy mệt mỏi vì phải chờ đợi, hắn muốn ở bên cạnh nó mọi lúc vì với hắn và nó, thời gian cả hai có thể bên nhau chỉ có thể là lúc này, một vài phút đồng hồ khi cả hai từ công ty hắn trở về. Nó thì sao, nó cũng mong muốn được bên cạnh hắn nhưng nó chưa xác định mình đã đủ khả năng để trở thành một người con gái mà hắn cần hay không. Nhưng biết làm sao được đây, Chúa chắc đang hối thúc nó, tạo cho nó một vài sóng gió để nó có thể quyết định nhanh mọi chuyện lúc này.

-... mình về thôi.

Nó nắm tay hắn và tiếp tục bước trên con đường, ánh mắt hắn vẫn còn hằn in những nỗi buồn khó tả. Hắn cảm thấy khó chịu, khó chịu vì nó thừa biết hắn yêu nó nhiều đến dường nào, rồi thì nó chỉ lơ bỏ mọi chuyện mà im lặng chờ ngày tháng trôi. Ánh mắt nó bắt đầu có chút buồn như hắn, nó không còn thời gian cho chuyện này, nó phải quyết định thôi, dù chưa sẵn sàng nhưng nó không có quyền từ chối, bởi vì... nó cũng yêu hắn.

.....

Nhà bếp sáng đèn, hắn về đến nhà và Zu đang làm bữa tối cho hắn. Hắn có vẻ không muốn ăn nên đi vào nhà tắm luôn một mạch. Thường thì mỗi tối trước khi đi tắm hắn thường dùng cơm, ấy vậy nên Zu bèn tắt lửa và hỏi hắn.

-Anh hai không ăn tối à?

-...

-Em nấu đấy nhé.

-...

Hắn không trả lời mà chỉ biết mở khoá nước để tiếng nước nhấn chìm giọng nói của Zu đi mà thôi. Zu bèn mở bếp lần nữa để tiếp tục nấu bữa tối cho hắn dù hắn có ăn hay không.

157. Chương 142

12 giờ...

-Ăn tối anh hai ơi!

Hắn không đáp mà hướng bước chân của mình về phòng của mình.

-Em lỡ nấu rồi, ăn với em đi, anh hai.

Hắn dừng lại và suy nghĩ, bình thường hắn chẳng có im lặng thế này với Zu dù hôm ấy hắn và nó có cãi nhau đi chăng nữa.

-Em có xem tivi, em biết mọi chuyện cho nên nói chuyện với em tí đi.

Hắn quay lại bàn ăn và ngồi xuống dùng nhanh bữa cơm tối mà Zu đã chuẩn bị.

-Anh hai đang buồn?

-Không có.

-Đừng có giấu em, chị Quây hôm nay có đến công ty anh không?

-Có.

-Cùng về chứ?

-Ừm.

-Rồi chị ấy nói sao?

-Không xem tivi nên không biết, rồi thì Abbu gọi điện thoại, vẫn bình thường như không có chuyện gì.

-Sao thế được, anh hai đã nhắc đến chuyện kết hôn chứ?

-Anh sợ rằng những gì anh nói đã có thể viết thành “lyric” ột bài hát luôn rồi đấy.

Hắn thôi không ăn nữa mà uống nhanh ngụm nước, sau đó thì rời bàn và về phòng.

.....

1 giờ sáng... Zu nhận điện thoại từ nó...

-Zu thế nào vậy Zu?

-Chị biết rõ hơn em mới phải, anh ấy đang không muốn nói chuyện với ai cả, tắm xong thì lại không muốn ăn cơm. Em năn nỉ ăn thì ăn đại ăn đùa được vài đùa rồi vào phòng. Chắc là chưa ngủ nên đèn phòng còn mở, nãy giờ em đi lên đi xuống mà không dám vào phòng ổng đây này.

-...

-Chị có nghe em nói không đó?

-Có, chị nghe...

-Anh ấy mong mỗi lắm, nhưng anh ấy không muốn làm gánh nặng cho chị nên mỗi khi chị từ chối, anh ấy đều im lặng và không bàn tới nữa.

-Không phải chị từ chối, mà là... chị chưa... sẵn sàng...

Cuộc gọi kéo dài được hơn 10 phút, Zu thôi không muốn nói nữa vì nghe giọng nó có vẻ đang rất mệt mỏi không khác gì hắn. Zu về phòng và tắt đèn để có thể đi vào giấc ngủ.

.....

Gần 2 giờ sáng...

Tít tít !!

.....

Tít tít !!

.....

Tít tít !!

.....

Tít tít !!

.....

Hắn lặng đi sau khi đọc xong cái tin nhắn mà dường như đôi phần hắn biết nó đang lo sợ hắn cảm thấy hụt hẫng vì chuyện này.

Tít tít !!

.....

>

Nó buông điện thoại xuống trước khi nhấn nút gửi, nó đang rất do dự, nó lo sợ rằng mình không thể chịu “hoàn toàn trách nhiệm” nếu như nó có làm sai điều gì trong cái cuộc sống hôn nhân.

Rồi thì nó quyết định, mọi thứ chỉ còn gói gọn trong một lần chạm màn hình của nó nữa mà thôi. Nó nhắm mắt lại để nhìn nhận xem hình ảnh nào sẽ hiện ra trong mắt nó lúc này.

Một chút gì đó khiến nó trở nên lơ lửng trên không trung. Rồi nó chờ đợi, chờ đợi, nó đang mơ chẳng, dường như nó đang mệt mỏi nên chìm dần vào giấc ngủ.

... Hình ảnh nào đó thân quen, thật sự thân quen nhưng không phải là người nó mong muốn thấy lúc này, đây là cái khoảnh khắc nó quyết định mọi việc cơ mà...

..... (... Abbu ...).....

-Em làm sao thế? Còn phải suy nghĩ gì nữa, anh cũng đang rất lo cho nó đây này. Cả mạng sống của anh nữa, em quyết định nhanh đi, trước khi anh giải thích mọi chuyện trên báo.

-... Abbu à, em phải làm sao đây, chuyện kết hôn, quả thật quá xa vời với em.

-Anh biết, nhưng em không còn lựa chọn đâu, anh nghĩ, Zun đang cố gắng, cố gắng để không phải một lần nữa ghen tuông vợ vãn. Nhưng với những gì là một người bạn thân với nó, anh biết, nó... không làm được...

158. Chương 143

Nó bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, hắn lại gửi một tin tiếp cho nó.

Nó xóa vội dòng tin nhắn chưa kịp gửi và ...

... ..

... ..

Hắn đọc xong tin nhắn ấy thì buông ngay điện thoại xuống giường và chạy ngay đến bên chiếc tủ, lấy vội in hình một bộ đồ nào đó trông cho ấm áp hơn trước khi ra khỏi nhà.

Đối với hai đứa nó, tình yêu đã gần như được đem vào “nhà trắng” mà cất giữ rồi. Vì điều đó cho nên nó không muốn mọi thứ cứ vội vã như chính tụi nó đang vội vã trong bộn bề công việc của mình. Nhưng dù là sớm hay muộn, cả hai cũng sẽ kết hôn, thế vì sao nó không kết hôn sớm hơn dự tính để hắn bớt phần lo sợ nào đó và cả Abbu sẽ không gặp thêm khó khăn gì trong con đường sự nghiệp của mình. Mặt khác, gia đình hắn, gia đình nó, bạn bè của hai đứa nó đều sẽ có một niềm vui mới, một sự chuẩn bị nào đó ột lễ cưới tiếp theo.

.....

2h30 sáng...

Nó đã đứng trước cổng và chờ hấn đến. Với bộ đồ dài tay dài chân như thế mà nó vẫn đứng co ro, trời vào lúc sáng lúc nào cũng thế cả.

Hấn ngừng xe và ngần ngại không muốn bước ra khỏi xe. Rồi thì nó chờ đợi với ánh mắt e dè, hấn đành bước xuống dù không biết nó đang cần nói điều gì đó mà quan trọng đến mức phải gọi hấn sang đây. Nó không bao giờ khiến hấn trở nên mệt mỏi hơn, nhất là khi hấn từ công ty trở về. Những lần cả hai cãi nhau đều là do hấn quá mệt mỏi nên câu gắt, nó luôn nhẫn nhịn hấn vì nó biết chẳng mấy khi hấn nổi giận với nó.

-Trời lạnh thế này, sao không vào trong đợi anh?

Hấn đi lại đứng đối diện với nó, hấn trở nên rụt rè và gần như đang chờ đợi câu nói nào đó từ nó mà hấn chờ là sẽ không thể nào nó nói ra.

-Môi anh tím lại rồi kìa.

Nó bỏ tay ra khỏi túi áo và kéo hấn vào trong nhà. Dì cũng đã thức giấc để chuẩn bị đi làm sớm.

-Zun qua sớm thế con?

-Dạ,...?

-Con gọi anh ấy qua, dì cứ đi làm trước đi, sáng con gọi Cà Rốt dậy đi học.

-Ừm, mà dì nói nè, cũng lâu lắm rồi đó, hai con cũng nên đi chứ... Kenty và Mèo cũng đã thành rồi, còn hai con nữa thôi đấy.

-...

-...

Nó và hấn cùng im lặng. Dì của nó biết rằng cả hai đứa nó vẫn đang suy nghĩ cho chuyện này nên cười trừ rồi ra khỏi nhà và thản nhiên đóng cửa lại dù là hai đứa nó ngồi một đồng ngay phòng khách.

-Dì dường như muốn anh trở thành “đàn ông” hay sao ấy?

-Anh đừng ở đó mà nghĩ bậy.

Nó cốc đầu hấn và làm cái vẻ mặt căng thẳng khiến hấn phải nhe răng ra cười.

-Gọi anh sang đây để ngủ chung với em, phải không?

Nó nhìn vào ánh mắt hấn, chút gì đó đang chọc ghẹo nó, chút gì đó vẫn đang còn ngượng ngùng vì không biết nó đang định nói điều gì với hấn.

-Anh cứ ở đó mà đoán mò. Em gọi anh sang đây chỉ là... em... nhớ anh thôi.

Hấn cười và choàng tay sang ôm vai nó, cả hai ngồi cạnh nhau nhìn về phía cái ánh sáng từ đèn đường vẫn còn chiếu rọi. Xe của dì nổ máy, thì ra này giờ dì vẫn chưa ra khỏi nhà.

-Mỗi đêm, trước khi đi ngủ, anh cảm thấy, hình như là, mình cần có ai đó bên cạnh. Rồi thì anh gọi Kenty sang ngủ cùng. Cho đến khi nó kết hôn. Mỗi đêm dù cả Kenty và Mèo không có cả thời gian ngủ cùng nhau, Kenty nó vẫn bảo với anh rằng dù là không ngủ cùng vợ nhưng nó vẫn muốn ngủ ở nhà hơn là ngủ với anh. Rồi thì anh gọi Abbu sang để cùng ngủ với anh. Được vài ngày thì cái thằng ấy phải luyện tập thâu đêm để chuẩn bị cho album mới. Cuối cùng thì, anh ngủ như những ngày trước đó, vẫn thường ngủ một mình như vậy.

-Chỉ là muốn ngủ chung với em thôi à?

-... Ý anh không phải như thế !

-Em biết cái ý mà anh nói mà.

-...

-Vừa mới đây thôi, em đã nghĩ đến chuyện đó. Nhưng rồi có lẽ do anh đến trễ quá. Em lại thay đổi cái suy nghĩ của mình. Anh có biết, không phải là do em từ chối, chắc chắn là không phải em từ chối rồi, mà là vì, em chưa sẵn sàng.

-...

-Để sau khi em ra khỏi đội tuyển, được không? Lúc ấy, dù là anh không cưới em, em chắc chắn cũng sẽ bắt ba má anh “gã” anh cho em cho bằng được đấy, hihi.

-... Em cần bao lâu?

-Em chỉ còn có thể tham gia đội tuyển hai mùa thi nữa thôi. Dư luận nói gì, em mặc kệ, miễn sao cả ba chúng ta hiểu mọi chuyện như thế nào là được rồi. Có lẽ, nếu ai đó nhìn vào sẽ bảo, em thật là chảnh, anh nhỉ?

-Đúng rồi, em chảnh thật đó, anh chẳng phải đã nài nỉ hết lời rồi mà cuối cùng... em lại bắt anh phải đợi hai năm.

Hắn cười rồi xoa đầu nó, chắc cũng vì nụ cười đó, nó bỗng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, hắn trách yêu nó để rồi sẽ tiếp tục chờ đợi nó như ý nguyện mà nó mong muốn. Nó tựa vào cái điểm tựa mà từ lâu rồi nó đã xác định được.

Đọc được đâu đó cái định nghĩa tình yêu là từ hồi xa xưa... Nhưng rồi thì quả đó là một cái quy luật chính xác nhất mà người ta đã đúc kết ra được... Đó là ...

Ở trên đời này có ba loại người chính trong tình yêu...

Người thứ nhất là người mình yêu nhất: Nó cảm nhận được hiện tại, người có thể khiến nó biết thế nào là vui tốt đỉnh và buồn tốt độ. Nó biết được người không cần âu yếm nó, cho nó những thú vui tình yêu, người đó, vẫn khiến nó không thể nào nghĩ đến cái gọi là nhàm chán. Nó yêu hắn, đó không phải là tình yêu từ tiếng sét ái tình, mà cũng không phải là những cái dính ước ép buộc nào đó. Tình yêu của nó được hình thành từ cái hồi nào mà chỉ nó, trái tim nó mới biết mà thôi. Người thứ nhất, nó đã xác định được.

Người thứ hai là người yêu mình nhất: Dù rằng nhiều lần, nó ngờ ngợ về những gì mà Zun đối xử với nó. Hắn đôi lúc cáu gắt và hay khó chịu với nó nhưng rồi thì mọi chuyện không khiến hắn giận nó quá lâu. Dù là khi nó có lỗi, hắn vẫn mỉm cười và làm hoà sau những cơn thịnh nộ mà hắn không thể khống chế được. Nhiều chuyện xảy ra trong bốn năm vừa qua mà gần như trong nháy mắt nó vô tình lướt bỏ đi những chi tiết ấy. Và khi nó ngẫm nghĩ lại, nó nhận ra hắn cho nó nhiều hơn những gì nó nhớ được. Hắn từng đối xử rất tệ, phải nói là rất rất tệ với nó nhưng rồi nó nhận ra, đó chẳng là gì với những gì mà tình yêu của hắn đã dành tặng cho cái “tình yêu” của nó. Rồi thì nó gần như xác định được, người thứ hai, là ai rồi thì phải...

Người thứ ba là bạn đời. Hai từ ấy coi chẳng rất nhẹ nhàng và mang một nét gì đó rất bều lâu. Nhưng không phải ai cũng có thể có được người bạn mà mình có thể gọi là bạn đời. Và nó, nó vẫn chưa dám xác định...

Nếu người thứ ba là người thứ nhất, bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc, thật sự hạnh phúc vì có thể chung sống với người mà bạn yêu thương nhất. Nhưng cái khuyết ở đây rằng là người đó có yêu bạn hay không? Nếu không... mọi chuyện sẽ chẳng được gọi trong hai từ “hạnh phúc” mà khi kết hôn, bạn mong muốn điều đó hơn ai hết.

Nếu người thứ ba là người thứ hai, bạn sẽ vẫn hạnh phúc, hạnh phúc vì sẽ có người luôn bỏ qua mọi thứ cho bạn nếu bạn lầm lỗi, luôn chia sẻ và đem cả trái tim, thân xác của họ để bảo vệ bạn. Rồi thì mặt khuyết, bạn sẽ cảm thấy tệ nhạt nếu một ngày nào đó, bạn chán ngán cái quan tâm lo lắng của người đó, dù người đó là người xếp sau người thứ nhất của bạn. Nhưng cái khuyết ấy sẽ chẳng bao giờ có với điều kiện, bạn không tìm được người thứ nhất trước, hihi.

Nếu như người thứ ba chẳng phải là người thứ nhất, cũng chẳng phải là người thứ hai thì xin chia buồn cùng bạn. Lúc ấy chắc hẳn cái lão thần “Cupid” sẽ nói với bạn rằng là “chúc con may mắn kiếp sau nhé”, haha.

Và cái nếu cuối cùng có thể lập luận được. Cả ba người là một... chỉ một câu dành cho bạn mà thôi “Thiên Đường đã mở ra từ cái ngày bạn sinh ra rồi đấy”.

Nó và hấn, cả hai đã xây dựng nên một cốt truyện khá dài cho cái bộ truyện mà Zu đã khổ công tìm hiểu, theo dõi quan sát, lắng nghe và cảm nhận, mọi cách có thể của con bé để có thể viết ra một câu chuyện hoàn hảo về cái tình cảm hoàn toàn thật từ anh ruột của con bé. Có lẽ cả hai cũng đã xác định được, người thứ nhất là ai và ai là người thứ hai rồi. Có chăng, hấn hơn nó một bước rằng là hấn đã xác định luôn cả người cuối cùng rồi, còn nó thì... lại phải nhắc đến...

“ Không phải em từ chối... mà là em chưa sẵn sàng” ...

159. Chương 144

-Nếu mà dùng câu này để từ chối mấy thằng ấy thì quả chất là hiền lành, dịu dàng anh hai nhỉ. Cũng không ngờ, chị Quậy là sáng tác cái câu hay thật.

-Này, ý em là anh hai bị từ chối thật đấy à?

-Không có, chỉ là anh hai đừng gây áp lực cho chị ấy nữa. Hai năm, nếu đã xác định được đối tượng rồi thì chờ thể nào cũng được mà, phải không?

-Ừm, em nói phải. Có lẽ, vì lo lắng, anh đã làm cho Quậy cảm thấy căng thẳng. Rồi thì tới giờ anh hai mà chảnh lên rồi đây, có bảo cưới gấp thì cũng chu môi lên huyết sáo nhìn trắng à coi.

Hấn cười toe toét và cốc đầu Zu, hai anh em hấn đang xếp hành lí. Hấn chuẩn bị cho chuyến công tác nước ngoài cùng cha hấn, có lẽ là khá lâu, lâu bằng cái khoảng thời gian hấn chấp nhận chờ đợi nó. Trước khi sẵn sàng để cưới nó, hấn phải chuẩn bị sẵn “nội thất” thì mới có thể đón nó về “nhà” của hấn được chứ.

.....

Câu chuyện của riêng hai đứa nó lại bắt đầu ở một chương khác trong cả hấn và nó. Zu đã không còn hứng thú với những cái ảo tưởng ấy rồi cho nên phần tiếp theo, Zu đành dừng lại và giao mọi thứ cho Gia Huy hoàn toàn giải quyết. Cậu ấy cũng cần một cuộc khảo sát của công chúng về câu chuyện này vậy nên đã xuất bản thành sách dù rằng trong câu chuyện này cậu ấy chỉ là “quần chúng” mà thôi. Hihi.

.....

“Bụi bay mù trời vì cơn lốc ghé ngang qua sa mạc. Nếu em đứng từ xa với hình ảnh mờ nhạt và vẫy tay chào anh, anh sẽ vẫn chạy đến dù vô tình cơn lốc ấy cuốn anh đi.”

[Còn tiếp]

160. Chương 145

Những bước chân nặng nề trên đường phố tấp nập, tiếng xe cộ cứ “rè rè” mãi bên tai nhưng có lẽ nhờ vậy, suy nghĩ trong đầu con người ta sẽ không hiện ra với những điều vớ vẩn. Gia Huy bước đi trên con phố về chiều như một thói quen, cậu ấy bỏ luôn cả việc hay chạy xe hơi, lại còn không muốn la cà các nơi ồn ào náo nhiệt như vũ trường này nọ.

Đôi lúc sự việc xảy ra đột ngột rồi con người ta cũng bắt đầu thay đổi đột ngột...

Gia Huy mãi không thể mắc cười hơn chuyện của nhỏ Zu. Đó là vì sau cái cuộc đấu tranh tâm lí dữ dội, con bé quyết định bỏ cái nghề viết văn mà bây giờ con bé cho là vớ vẩn để trở thành một người mà chẳng ai biết đến. “Người hâm mộ”. Cái này coi bộ còn vớ vẩn hơn.

Chuyện của Zu tạm gác sang một bên vì hiện tại chuyện của Gia Huy lại càng quan trọng hơn. Cậu ấy đang bắt đầu nản dần với cái công cuộc viết truyện thể này, nói ra cũng có lý do. Nhiều đọc giả quan tâm cậu ấy, thậm chí là gửi rất nhiều quà đến cậu ấy nhưng rồi thì cậu ấy thấy chuyện này cũng chẳng thay đổi được gì.

Những câu chuyện do cậu ấy viết đều mang hình ảnh của Boo, đó không phải là vì cậu ấy đã thật sự tìm ra người mình thật sự thích, mà là vì sự ra đi ấy khiến cậu ấy cảm nhận mọi chuyện xảy ra đều là do cậu ấy. Boo mất biệt khá lâu, cả bọn tụi nó luôn ngày ngày cố gắng tìm kiếm mong là sẽ nhận được chút gì đó tin tức về Boo, nhưng ngày tháng trôi, ai nấy đều bận rộn, cả lễ cưới còn bị gián đoạn thì thời gian đâu mà cứ dành ột việc không khả thi thế này. Những câu chuyện do Gia Huy viết đôi phần đều ngụ ý kêu gọi một người con gái trở về, trở về và người con trai sẽ không là những chuyện lặp lại khiến người con gái ấy đau khổ nữa. Nhưng nếu chỉ là vấn đề trong nước thế này, còn lâu cậu ấy mới tìm lại được Boo.

Điện thoại reo... là ba của Gia Huy:

-Con đang dạo phố... không ạ... con hơi mệt... tiệc ạ... chắc không được đâu... nhưng mà... con biết rồi, con sẽ đến đúng giờ, chào ba.

Cậu ấy lại bước đi trên con phố, cảm giác hôm nay cứ là lạ làm sao. Tối nay là tiệc dành cho các hiệu trưởng qua từng niên khoá, cha của cậu ấy đã bãi nhiệm sau cái năm mà đám tụi nó tốt nghiệp vì vậy đây cũng là dịp về trường chơi với danh nghĩa là con trai cựu hiệu trưởng là còn là cựu học sinh, cũng muốn về một lần để tìm lại những kỉ niệm.

Cậu ấy liền gọi cho bọn nó.

Nó thì tận 8 giờ tối mới được thả về, hần thì bảo là không sao, Kenty và Mèo, cái cặp đôi này khó mà nhắc được phần thân nào của hai đứa ấy ra khỏi nơi làm việc.

-Đi đi, cũng lâu rồi chúng ta chưa về trường mà.

Rồi thì một lúc Kenty với Mèo cũng chấp nhận. Mèo có lẽ sẽ đến muộn vì tối nay không phải trực đêm nhưng có bài tập phải làm cho nên cũng không về sớm được. Mà cũng tại như thế con bé mới đồng ý vì cũng đã lâu cả hai vợ chồng chẳng gặp được mặt của nhau nữa.

Gia Huy mỉm cười, đôi lúc cảm thấy hụt hẫng nhưng rồi thì dạo phố một lúc cậu ấy lại cảm thấy phấn chấn tinh thần hơn. Ai biết được sau khi dự tiệc cậu ấy có thể có tâm trạng mà viết tiếp cái bộ truyện đang khá được đọc giả đón nhận.

.....

8 giờ tối...

Hần và Kenty cũng đã tới, Mèo và nó đến trễ nhưng cũng không quá muộn vì tiệc mở lúc 7 giờ 30. Nó có vẻ vẫn còn khá vui vẻ vì chưa nghe tin gì từ hần cả. Còn Mèo, có lẽ không gặp quá lâu nên con bé bỗng trở nên ngại ngùng với Kenty.

Rồi thì cả đám nó đi chào hỏi các thầy cô trong trường, bọn hần thì chẳng thầy cô nào nhớ mặt còn nó thì cái mặt ấy ai cũng hần in trong đầu cho nên vừa gặp là đã tay bắt mặt mừng rồi. Chỉ riêng các giáo viên thanh nhạc mới nhận ra bọn hần mà thôi.

Vừa lúc Abbu cũng đã tới...

-Em chào cô !

-Abbu, ày chà, hồi đó còn gọi nó là Khang này Khang nọ, giờ thì bắt buộc phải gọi bằng nghệ danh rồi.

-Cô này, cứ gọi em như bình thường là được mà, mà cũng phải thật đó cơ. Em vào trường mà mấy thầy cô khác nhìn em cứ lơ lờ như không biết ấy.

Rồi thì cái thằng vào làm phá vỡ bầu không khí, hần đang trò chuyện với cô giáo thì cũng phì cười rồi dắt nó ra ghế đá trong khuôn viên trường mà ngồi. Kenty cũng vì vậy nên muốn gặp riêng Mèo một chút, nói là họp mặt của giáo viên mà bọn học sinh này đâu ra về trường rồi coi cái trường như chốn hẹn hò tái hợp sau bao tháng năm không gặp ấy.

.....

-Anh dạo này xanh xao đi thì phải?

-Đâu, anh vẫn bình thường.

Kenty mỉm cười, đôi mắt cậu ấy rõ là thiếu ngủ nhưng cứ vẫn bảo là bình thường. Nhiều điều cả hai đứa ấy chưa nhận ra là từ khi kết hôn đến bây giờ, điều tối thiểu của một cặp vợ chồng là thế nào thì cả hai vẫn chưa thực hiện được.

-Anh cứ dỗi chối, em nhìn mà không biết à.

-Bỏ chuyện đó đi. Anh cảm thấy khá mệt mỗi nhưng nghĩ tới em lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cho nên hăng say làm việc hơn, cũng không lâu nữa mọi chuyện sẽ đi vào nề nếp anh sẽ dành thời gian cho em, hai chúng ta, còn chưa có tuần trăng mật nữa mà.

-Em cũng vậy, cũng khoảng tháng sau là hết đợt thực tập, trưởng khoa nói những người sợ máu mà thích nghi nhanh như em thật là hiếm. Em thấy cũng mừng nhưng cũng lo rằng là nhiều ca phẫu thuật khác phức tạp, em lại không kiểm được.

-Thấy em mệt mỗi vậy, hay là tối nay về nhà với anh nhé.

-Em còn phải làm cái báo cáo nữa.

-Mai rồi làm.

-...

-Từ ngày kết hôn tới nay, chúng ta... chưa từng ngủ chung, em biết không?

Mèo như nhận ra vài điều, đúng là con bé cũng hơi quá đáng, dù là có bận cũng phải về nhà ban đêm, đằng này thì cứ ở coi bệnh viện như là nhà, cậu ấy cứ ngủ một mình đến rồi chán lại khổ.

Mèo âm ừ có vẻ cũng hơi khó xử nhưng quả là phải dành một ngày cho Kenty, đằng này chỉ là một đêm bên chồng, đó chẳng phải cũng là điều tốt sao.

.....

-Vài ngày nữa, anh phải đi rồi.

-Đi đâu?

-Sang giúp ba.

-Mỹ?

-Ừm.

-...

Nó im bật, đến giờ này hấn mới nói. Mà cũng phải thôi, nó bận bịu cũng chẳng kém hấn thì thời gian đâu hấn có thể gọi mà nói về vấn đề này cơ chứ.

-Thế, bao lâu?

-Cũng khoảng 2 năm, nhưng nếu không có gì trục trặc, anh sẽ về sớm.

-2 năm, sớm hơn là bao lâu?

-Anh cũng không biết, nhưng mà, anh ở đây cũng không có thời gian mà gặp em, anh nghĩ anh nên đi để công việc về sau này sẽ nhẹ nhàng hơn.

-Ừm.

-Nếu nhớ anh thì gọi cho anh, như mọi lần thôi mà, phải không?

-Ừm.

Nó cứ âm ừ rồi nhìn đi chỗ khác, sóng mũi nó hơi cay, lâu rồi nó chẳng khóc lóc thì phải. Đôi khi vì kiệt sức, nó hay khóc nhưng không phải là cái cảm giác này. Dù không gặp hấn thường xuyên nhưng nếu biết hấn ở gần đâu đây, nó vẫn thấy yên lòng hơn là phải xa hấn như thế này, như cái lần hấn ra đi vì hiểu lầm giữa nó và Abbu. Rồi thì bây giờ hấn đi một phần cũng do không muốn có thêm rắc rối bởi sự bối rối của dư luận từ Abbu.

Rồi thì Abbu phá vỡ bầu không khí của hai đứa nó.

-Này, dù là trước đó hay bây giờ, hai người cũng chẳng thêm để ý đến tui là thế nào?

-Abbu.

Nó cười và ngồi sang một bên chừa chỗ cho Abbu.

-Zun à, xin lỗi mày nhé, chuyện của tao cũng lắng nhanh thôi, vài ngày nữa tao họp báo rồi giải thích mọi chuyện, đừng có vì chuyện ấy mà khó chịu nhá mày.

-Tao có làm sao đâu, nhưng mà tao đi rồi, ở đây, mày chăm sóc Quậy dùm tao.

-Sao mà được, của mày mày tự lo, chẳng phải tao đã nói là không nhúng tay vào sao. Mà Quậy biết rồi à?

-Hai người muốn giấu em đến chừng nào?_ Nó càu nhàu Abbu, ai cũng biết có nó thì không biết mà thôi.

-Anh đùa mà, anh cũng mới biết hôm qua thôi, cơ mà nếu như vậy cũng tốt, biết đâu hai năm sau nó về em cưới anh rồi thì sao, haha.

-Thằng điên!

Hắn phì cười vì Abbu vẫn thích hay chọc tức Zun, nhưng với hắn bây giờ, điều quan trọng là nó, hắn sợ sẽ không chịu được nếu như một ngày nào đó đi làm về, hắn muốn gặp nó nhưng lại không thể thì là thật sự rất khó chịu đối với hắn.

161. Chương 146

Hắn sang bên ấy nhanh chóng. Những ngày đầu, khi nghĩ đến, nó đã khóc rất nhiều, đêm về lại cảm thấy thật trống vắng dù những ngày vừa qua, nó đi luyện tập về cũng không ghé công ty hắn nữa, có khi lại ở lại luôn chỗ tập luyện. Ngày nào rảnh rỗi lắm thì ban huấn luyện mới cho nó về nhà vào ban đêm, ấy vậy mà hôm nay, nó muốn ở lại nhưng lại không ai cho. Nó cứ rần rần nhưng rồi thì nó không rần được khi mất đi phần nào đó mà mình đang có, nó có hắn và giờ hắn không còn ở cạnh nó nữa. Buồn nhưng chỉ có nó mới biết thôi, nó cố gắng cười vui khi Abbu thường hay gọi cho nó để xem tình hình nó thế nào. Mèo từ hôm đó cũng hay gọi cho nó, cả Zu, mọi người đều quan tâm nó nhưng rồi thì phải làm quen thôi, với nó, 2 năm cũng như gặp đôi cái thời gian hắn ra đi lần trước mà thôi.

Gác chuyện nó và hắn sang một bên để không để mọi thứ nên u uất...

Mà cũng vì nhiều chuyện xảy ra như thế, nó bị sốt cao do tập luyện nhiều nên ban huấn luyện mới để cho nó nghỉ ngơi một thời gian.

Nó đến bệnh viện tìm Mèo để nằm viện nghỉ ngơi cho khỏe hơn nữa là nó không muốn về nhà, vì khi về nhà nó lại có đủ chuyện để nghĩ đến hắn.

....

-Mày sao rồi?

-Đỡ rồi, chỉ là ăn thấy không ngon thôi.

-Ừm, tập luyện nhiều ban đêm như thế có ngày mày chết mất đấy.

-Ừm, cơ mà chừng nào mày mới hết phải trực đêm vậy?

-Cái đó thì cũng không biết, vì là thực tập nên thường bị bắt trực ca đêm. Tụi chung nhóm với tao cũng thế, trưởng khoa bảo cố gắng đi, thực tập tốt thì khi tốt nghiệp đại học có nhiều cơ hội được nhận vào bệnh viện hơn.

-Mày cũng nên nghĩ tới Kenty chứ, có vợ nào lại cứ bắt chồng ăn cơm ngoài đường hoài như thế không?

-Tao biết chứ, nhưng cũng còn vài tuần thực tập nữa thôi nên phải cố gắng.

-Không biết giữ lấy, rồi mất lại tiếc.

Nó có vẻ còn buồn nên nói chuyện không mấy vui vẻ như mọi ngày.

-Mày cũng đang tiếc đấy à?

-Tiếc cái gì đâu, chỉ là thấy trống vắng thôi.

Mèo cười, con bé cảm thấy những gì nó nói một phần cũng đúng, nhưng biết làm sao được, cả hai cùng bạn cơ mà, phải thông cảm cho nhau thôi, sự nghiệp quan trọng trước nhất.

-Mà tao hỏi nhé?_ Nó dè chừng.

-Sao?

-Mày với Kenty, đã gì... chưa?

-Gì là gì?

-Có nghĩa là làm cho ra giống vợ chồng ấy.

-Là vợ chồng chứ gì nữa mà còn đợi giống hay không?

-Oải, ý tao không phải vậy... mày thật là, Zu nó bảo là nếu như chưa thì nó gửi truyện của con bé ày.

-“Lễ cưới trên thiên đàng” đấy à?

-Hình như vậy.

Cả hai vẫn tiếp tục tám chuyện lúc đêm đã xuống thế này. Nhiều lúc nó trầm nghĩ, giá như nó có thể suy nghĩ rộng hơn nữa thì bây giờ chắc gì hẳn đã sang Mỹ.

.....

Thời gian cứ thế mà trôi không chờ đợi, nó cũng đã đi tập luyện lại như bình thường. Mọi chuyện như lắng xuống để không gian trở nên yên bình hơn, Abbu phát hành album đầu tay của cậu ấy, lại bận rộn và lại không có thời gian mà đi gặp bạn bè. Và cũng vì vậy nên nhỏ Zu trông bạn cũng chẳng kém.

-Chị Quậy hả?... Có rảnh không đi xem “live” với em, nay Abbu ra mắt album trên sân khấu... sao... không được ạ... vậy thôi ạ.

Con nhỏ Zu lục cả gần chục số để rủ bạn bè bà con đi xem “show” diễn của Abbu, ấy vậy rồi mà chẳng ai buồn miệng ừ một cái cho con nhỏ đỡ buồn, lại đi một mình, cái rừng người ham mộ lại chen chúc nhau và con nhỏ cứ bị chui tọt ra đằng sau vì lấn chiếm không lại người khác.

.....

Dù là nhìn từ xa...

Đó vẫn được gọi là niềm vui...

Dù là ai đó không biết...

Nhưng sự trầm lặng mang đến cảm giác yêu...

Dù là thời gian cứ trôi đơn giản như thế...

Con bé vẫn mỉm cười...

Dù là bao lần bỏ cuộc...

Nhưng rồi cũng không thể để điều đó kéo dài quá lâu...

162. Chương 147

Có lẽ dù con bé có xuất hiện 100 lần hay 1000 lần, Abbu cũng chẳng nhận ra con bé trông đăm đống ở phía dưới. Con bé vẫn mỉm cười vì được nhìn cậu ấy như thế này, nụ cười rạng rỡ của cậu ấy như lại một lần nữa “đi đến bên cạnh và lay nhẹ trái tim con bé: dậy thôi !”.

Zu trở về nhà khi ngoài phố đã vắng dần đi bóng người. Gió lạnh, con bé vẫn thích đi bộ. Đường như tụi nó thường vẫn ưa chuộng đi bộ hơn so với những năm về trước, mỗi đứa mỗi ngã, con người ta không có thời gian bên nhau nữa. Tự trách mình mau lớn quá hay là vì thời gian trôi nhanh, ... cũng như nhau cả thôi.

-Alo?

-Zu à, em gửi truyện cho Mèo, con nhỏ đọc xong rồi bây giờ cứ vui đầu vào, chẳng làm việc gì kìa, haha.

-Này, đừng bảo chị ấy đọc chương 51 rồi đấy nhé.

-Chắc là vậy, haha. Mà này, em có cần, ác với chị đến thế không, hít.

-Hehe, ở bên đó nhớ chị quá nên đem ra hành hạ đó mà.

-Cơ mà, cái chap 51 ấy, em đưa chị lên hơi bị cao đó, haha.

-Mà thật là chị cũng sắp thi giải quốc tế mà, ai biết được, hehe, không chừng những gì em viết lại thành hiện thực.

-Con nhỏ này, ngủ ngon nhé!

-Dạ, ngủ ngon.

Zu tắt máy và lại bước trên con đường đêm. Ánh đèn đường màu vàng chói như đèn nạng bóng con bé xuống mặt đường, ước gì có hình bóng ai đó đi bên cạnh, con bé ắt sẽ vui hơn lúc này. Nhưng không sao, con bé cũng chỉ mới gặp người đó cách đây vài phút thôi mà, có điều là người đó vẫn không nhận ra con bé trong cái đám đông la hét ở dưới mà thôi. Hình như mũi lại không thở được, cảm chưa hết từ hôm bữa đến giờ, con nhỏ mệt mỏi quá đổi nên quay về nhà nghỉ ngơi, cũng may là vẫn không bỏ lỡ ngày diễn kịch thành công của Abbu.

...

“Mỉm cười rồi lại mỉm cười, có khi những giọt nước mắt đã lười chảy xuống để con người ta tập quen chịu đựng với những nỗi buồn thầm kín...”

...

Khuya đến, Abbu trở về nhà một cách mệt mỏi, người hâm mộ vẫn sẵn sàng bu theo cậu ấy để tiễn chân về tới nhà. Có lẽ vài ngày nữa cậu ấy phải chuyển nơi ở khác, không thì sẽ bị làm phiền mãi thôi.

-Alo, Quậy hả, có gì mà gọi anh thế?

-Em sang nhà anh chơi được không?

-Đơn giản rồi, có cần anh sang chỗ không?

-Anh có ra được khỏi nhà đâu mà nói thế, cơ mà em đang ở gần nhà anh nè, vấn đề là em không biết làm sao để không phải bị nhận ra.

-Vậy à, hay là em đợi khoảng 15 phút nữa đi, anh tắt đèn là về cả thôi.

Abbu vừa nói vừa bước ra mở rèm cửa sổ để có thể nhìn ra ngoài cổng, quả là còn đông người ở lại. Những cái vẫy tay khiến cậu ấy phải cười gượng đáp trả, mệt quá còn gì.

20 phút...

Nó an toàn vào được nhà Abbu...

Abbu đóng cửa và vào bếp lấy nước cho nó.

-Qua đây làm gì thế nè?

-Ca sĩ thần tượng, vào được nhà khó thật, sang chơi vì nay em không phải được cho ở lại khu tập huấn.

-Thế cũng không về nhà à?

-Di với Cà Rốt về quê rồi, cũng hai ba ngày nữa mới về lại. Cơ mà sao giống đuổi em về thế, bố rổng?

-Oải, sao còn dùng từ đó nữa. Uống đi nè.

Cậu ấy cùng ngồi xuống bên cạnh nó và mở tivi lên. Cứ dạng như cái khung cảnh “xi-nê trong nhà” ấy.

-Hôm nay, thành công chứ?

-Em biết à, cứ tưởng là em chẳng thèm ngó đến anh. Cũng tạm, hơi mệt một chút nhưng mà cảm thấy vui, hát để vơi đi nỗi buồn.

-Anh mà cũng có nỗi buồn nữa à, haha.

-Sao lại không?

-Sao vậy?

-Ừm,.. tại thấy hơi trống trải. Ngày trước còn sang nhà đứa này ngủ, đứa kia ngủ. Đôi lúc thì về housestar ngủ với ba, rồi thì cũng chán.

-Thế anh không để ý được cô nào à, cười nhanh để còn có người mà ngủ chung.

-Haha, đường sự nghiệp còn dài, vả lại cũng không biết nên yêu ai.

-Yêu mà còn phải có chữ “nên” nữa.

Quây cốc đầu Abbu. Đôi khi nó cảm thấy ngượng khi phải nói về chuyện tình cảm thế này, nhưng rồi chỉ có cách này mới có thể đi vào vấn đề mà nó cần phải nói với Abbu lúc này. Một phần vì có một chút tội lỗi nào đó, nó hiểu Zu là người thế nào, để yêu ai đó nhưng lại khó lòng nào quên được. Có lẽ do con bé đã tìm được đối tượng thứ nhất rồi, còn Abbu, cậu ấy đã phải từ bỏ đối tượng thứ nhất, người đó- không phải con bé.

-Tại vì, có lẽ, không ai được như em đâu.

Abbu nhe răng cười trừ vì câu đùa cợt ấy. Nó cũng vì thế mà phì cười, đơn giản chỉ là câu băng quơ nhưng không chắc hẳn đó là lời nói đùa thật sự.

Nụ cười ấy nhạt dần và cứ chìm đắm vào cái nhìn với nó. Abbu có lẽ cũng đang khó khăn như Zu vậy, dù thời gian trôi, dù tập sống chối bỏ sự thật nhưng không phải lúc nào cậu ấy cũng có thể nắm giữ lại cảm xúc của mình.

Nó vẫn mãi mê với cái chương trình phim hoạt hình quen thuộc từ nhỏ tới lớn. Không gian im lặng vì nó cũng dường như biết, Abbu đang nhìn mình.

163. Chương 148

“ Xin lỗi, Abbu. Có lẽ cuộc đời không đẹp như em tưởng. Anh là người em yêu thương, người em có thể luôn cảm thấy an tâm khi ở bên cạnh nhưng có lẽ, nếu không có Zun, điều ấy mới thật sự trở thành sự thật.”

Nó tựa đầu mình vào vai Abbu như mỗi lần hẳn ôm nó, nó thường làm vậy. Cậu ấy bỗng chợt giật mình vì hành động ấy của nó, tim cậu ấy đập như cả 4 năm trước vẫn hay thường đập nhanh như thế. Nó cười rồi bảo:

-Đừng nghĩ điên nhé lão, chỉ là em vừa mất đi một chỗ dựa...

-...

-Đôi lúc em tự hỏi, sao không phải anh mà lại là Zun. Em không trả lời được cho câu hỏi đó rồi thì Zun như âm thầm giải đáp. Trong tình yêu, em cảm nhận được thế nào là hạnh phúc, thế nào là phải hy sinh cho người mình yêu, rồi thì em ích kỉ, anh nhỉ?

-...

-Em không biết hiện tại anh có cảm giác gì và với ai nhưng em muốn cho anh xem một đoạn trong tập truyện em vừa đọc được. Em đọc cho anh nghe nhé.

-... ùm...

Abbu lặng đi vì hôm nay nó nghiêm túc nói chuyện với cậu ấy. Nó ít khi phải dùng lời lẽ dài thượt thế này, và bây giờ, nó như thể chỉ để có thể cố gắng lần cuối cùng vì một người nào đó nó cho là đã phải vì nó quá nhiều. Và một người nữa mà nó cần trả lại những cảm giác mà nó lấy đi của cô ấy từ tay Abbu.

..... – Lễ cưới trên thiên đường....

... Tự bạch của đứa con gái về chót trong cuộc đua tình yêu, Zu.Ab - ...

... Nặng lên chưa bao lâu thì mưa lại rơi ào xuống như một sự dập tắt nào đó đầy cảm giận. Em lại tự trách mình, sao lại có thể yêu anh nhiều đến vậy...

Anh yêu chị ấy, phải rồi, yêu ai là quyền của anh mà, nhưng nếu như anh “bỏ qua” thì hãy để em là người thứ hai bước lên sau gót của chị ấy nhé. Em nghĩ mình đã quá điên khùng vì đã phải đem trái tim yêu đương “bầy bạ”, để rồi thì bây giờ, em bôn ba muôn nơi tìm kiếm một ai đó em yêu hơn là anh. Đến khi, em dừng lại, làm sao đây, anh đang dẫn đầu và về đích rồi. Em thối còi để kết thúc sự tìm kiếm bất lực ấy. Chờ đợi, cố gắng, đau đớn, rồi lại bỏ cuộc, nhưng bây giờ em lại cố gắng đứng lên lần nữa để bẻ cổ và bóp tay chuẩn bị tinh thần đối diện với anh. Kết quả chẳng mấy khả quan, nhưng em bị vui đó, anh hai của em quả là số một, trả cho anh một cây dừa vì dám cả gan chẳng đem lấy một ánh mắt kéo dài năm giây để dành cho em. Người ta gọi nôm na là “Trả dừa” ấy, vậy rồi thì sao, anh vẫn vậy. Hi, thôi em đành lặng lẽ kết thúc câu chuyện này ở đây, kết thúc để không phải đau thêm lần nữa, để rồi một ngày nào đó em nhìn lại quá khứ ấy, nỗi buồn không quá nhiều để em cảm thấy đau...

.....

Nó dừng lại khi ánh mắt Abbu đã bắt đầu đỏ, có lẽ cậu ấy đang cay hay là có cái gì nó nghẹn lại ở cổ. Nó lôi ra trong cái túi xách của mình một quyển nhật kí, không phải của nó, không phải của hắn hay ai khác, của Zu.

..... Nhật kí đậm mùi mặn của nước mắt.....

... Em quả là điên khùng phải không anh? Có lẽ chỉ vì chen chân mua vé thôi mà đã làm rơi mất sợi dây chuyền của mẹ em cho em rồi. Mất cái gì em còn chẳng tiếc chứ cái ấy thì chắc em chẳng dám nhìn mặt mẹ nữa. May là hôm nay chỉ là buổi gặp mặt “fan” thôi mà đã thế, đến cái ngày anh diễn bài hát trong album đầu tay chắc em chẳng sống nổi mà trở về.

Gió mạnh khiến nước mắt em khô đi bên đôi gò má, em cứ nghĩ đến việc cố gắng một lần nào đó nữa với anh thì chính em lại đánh bật ngay cái suy nghĩ điên khùng ấy đi. Ngày trước cũng không, bây giờ cũng không anh nhỉ, anh trở thành thần tượng mất rồi, khi anh già đi thì cũng chẳng đến lượt em chen một chân vào cái con đường mà phía cuối là anh.

.....

..... Nhật kí đánh mất.....

Nay em lại bị mất ví tiền. Đám đông cứ chen tới chen lui rồi thì mất luôn cả cái poster em vừa mua hôm qua, hình của anh bị chất cơ mà lại bị mất, AAAAA, muốn giết đứa nào chôm của mình.

Không sao, người ta lấy đi tất cả, nhưng chẳng lấy anh ra khỏi tim em được mà, hehe.

.....

..... Nhật kí của người bệnh.....

Nay em cảm nhẹ, vậy thôi mà cũng không dám bước ra khỏi nhà vì sợ lỡ bệnh nặng hơn thì cái ngày anh diễn sắp tới lại không đi được. Em nhớ cái lần chị Quậy bị bệnh, anh có lẽ còn lo lắng hơn cả thằng anh của em cơ đấy, nếu người đó là em, không biết anh sẽ thế nào nhỉ. Em lại nói điên nữa rồi. Chán thật, không có ông Zun ở đây biết sao đây, chẳng ai chăm sóc ỉnh, phải tự lo cả. Oái, cứ bệnh là thích nhõng nhẽo mà có ai đâu để mà như thế...

.....

..... Nhật kí trước ngày diễn của anh.....

Mai rồi, phải cố lên, may là có vé rồi. Hít, nếu mà ngày mai mới mua vé chắc là điên mất, bệnh chưa hết. Em chẳng dám gọi cho anh vì nếu như vậy anh sẽ biết em đến xem anh diễn. Cố lên, cố lên, em phải cố lên và anh cũng phải vậy.

.....

-Lúc này, trước khi sang đây, em có sang nhà Zu để tìm con bé, may mà em sang không thì không biết trộm sẽ lấy hết được bao nhiêu thứ quý giá nữa. Con bé đi không khoá cửa.

-...

-Mà nếu, có mất đồ, đừng mất hình ảnh hay cái album nó mới mua là nó đã mừng rồi. Em lấy được quyển nhật kí ngay phòng khác, chắc là định viết gì trước khi đi nhưng lại sợ trễ nên quăng lại đấy với cây bút.

Abbu nhắm mắt lại và ngã đầu ra phía sau. Cậu ấy có vẻ đã hiểu ý của nó, cũng như hiểu được những gì mà nó muốn truyền đạt. Nhận ra mọi chuyện không như cậu ấy tưởng tượng, Zu, cái tình cảm của Zu vượt xa cái suy nghĩ của Abbu về Zu.

Nó cười...

-Này, em không phải gây áp lực cho anh đâu, chỉ là em không chịu đựng nổi khi đọc xong nhật kí của con nhỏ. Hít, nghĩ thì thấy có lỗi, tự dưng đọc trộm nhật kí người khác. Mà thôi, cứ ở đó mà nghỉ ngơi đi, em về đây, khuya lắm rồi, chắc là qua nhà thờ ngủ ké các seur.

.....

Nó vừa về thì Abbu liền ra gara lấy xe để sang nhà Zu. Cũng lâu không ghé kể từ ngày hấn sang Mỹ, nó đưa nhật kí của Zu cho cậu ấy như muốn cậu ấy một lần đi sang nhà con bé dù rằng cậu ấy có muốn cái bạn cận chân cũng không được.

164. Chương 149

Reng !!

Tiếng bước chân của Zu chậm chạp bước ra, thường thì con nhỏ sẽ vang tiếng ra cửa vào hỏi “AI ĐÂY, NHÀ KHÔNG CÓ AI HẾT”, thế vậy mà nay im hơi lặng tiếng. Đơn giản vì chắc đuổi sau cái trận la hét sau buổi diễn.

-... A... AB.. ABBU...

-Anh vào được không?

-...

-Cũng chỉ 11 giờ mà, lẹ lem còn phải đến 12 giờ không lẽ không cho anh một tiếng được à?

-À không, chỉ là... anh vào đi.

Zu đóng cửa cùng Abbu đi vào trong...

-Em đang làm gì vậy?

-Em định đi ngủ.

-Đuổi khéo anh đấy à.

-Không có.

Con nhỏ trông mệt mỏi nhưng cố gắng nói chuyện bình thường nhất với Abbu.

-Sao nay anh lại sang đây?

-Nếu anh nói, anh nhớ em, em tin không?

-Haha...

Zu bật cười, cứ như con nhỏ nực cười vì những lời Abbu nói hay là đang bắt đầu cái trò trêu chọc đây. Con bé tiếp lời.

-Anh bắt đầu khác rồi đấy, haha, thần tượng không cần tán gái giỏi đâu.

-Tuy là không cần nhưng anh cũng đâu đi “tán” bậy phải không?

-...

Zu im lặng vì Abbu không nở nụ cười nào từ nãy đến giờ. Con nhỏ lặng đi một lúc rồi bảo:

-Có chuyện gì sao?

165. Chương 150

Lưu ý: tuy không quá nóng nhưng vì sợ sự tưởng tượng không giới hạn, mấy bạn trẻ đừng nên suy nghĩ dông dài quá nha, câu chuyện chỉ có tính chất minh họa tình yêu “bồng lửa” thôi. Hậu quả hay hiệu quả còn chưa biết thế nào nên xem xong phần này nhớ thanks nhiệt tình để chờ phần cuối cùng của chap nhé. Hẹn mọi người hôm sau nếu có thể, còn lưu luyến nên không muốn up hết :)). Sẵn nói luôn là San cũng xem đủ tuổi thôi, nhưng vì cũng muốn thử sức xem tay mình có đủ khả năng viết ra không ^^ Vì rating K , nên phần này thông báo gần max nhé ^^.

-Có chuyện gì sao?

-Không, anh thấy em ở nhà một mình cho nên muốn sang đây xem xem em thế nào.

-Sao lại là hôm nay?

-Anh mới đi diễn về lại không có gì ăn, cho nên sang đây ăn nhờ mì gói.

-Em không nấu cho anh ăn đâu.

-Ai bảo em nấu đâu, chỉ chỗ cất mì cho anh tự nấu.

-Ôi, anh có phải thần tượng vậy trời.

Nói rồi Zu dẫn Abbu xuống bếp sau đó thì lại lên ghế sofa trước phòng khách và xem tivi. Đâu phải lúc nào con bé cũng cuồng nhiệt với Abbu...

Abbu trở lại phòng khách với 1 tô mì và 1 tô cháo cho Zu. Cậu ấy đứng đấy và nhìn con bé, đôi mắt mệt mỏi, đôi tay buông lơ chiếc điều khiển tivi, màn hình vẫn đang chiếu phim mà con bé đang theo dõi suốt mấy tháng qua. Abbu ngồi xuống và lại tiếp tục nhìn con bé ngủ ngon giấc với cái đầu tựa ra sau thành ghế, hơi thở chậm và người con bé có vẻ hơi nóng.

-Zu... Zu à...

-... h..hữm...?

-Em chưa ngủ à?

-Ừm...

-Ăn với anh đi, anh có nấu cho em nè.

-Em không đói.

Con bé mở mắt ra, trông mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng xem tiếp bộ phim, vì cả buổi chiều con bé lo chuẩn bị xếp hàng để vào khu biểu diễn mà bỏ lỡ tập phim.

-Em bệnh sao?

-Em có làm sao đâu.

-Để anh xem *gạt tay*...

-Đã nói là em không sao mà.

Zu bỗng bực bội và đẩy tay Abbu ra, con bé tắt luôn tivi và đi vào phòng lấy chăn ra.

Có lẽ chỉ vì mệt quá nên Zu mới như thế, thường thì có như thế nào con nhỏ cũng không cầu nhau khó chịu đến như vậy.

-Em ngủ tí, anh về thì gọi em dậy đóng cửa.

-...

Abbu như hiểu đôi phần con nhỏ cáu gắt với mình. Gật đầu e ngại để con bé có thể nằm xuống mà ngủ. Cậu ấy sang ghế bên kia để chỗ cho Zu nằm.

.....

“Thà như, anh đừng như thế này, em sẽ thấy không lạ. Đừng có như thế, anh chỉ có thể đối xử tốt với người anh yêu thôi, người khác, cả em thì không.”

.....

Con nhỏ nhắm mắt lại ngủ, có chút gì đó buồn, phải làm sao để không bận tâm nữa. Vừa mới đây thôi, con bé la hét, thét gào tên cậu ấy như một cơn cuồng loạn mà khi ai đó quá “bẩn” cái gì mà mình yêu thích, bây giờ thì khác rồi. Con bé sợ hãi cái cảm giác Abbu ngoảnh mặt lại nhìn mình, như rằng cậu ấy đang chỉ vô tình bỏ qua ánh mắt của Quậy mà thôi.

Abbu rửa chén cho con bé, đã mấy nay Zu chẳng đụng đến việc nhà, thậm chí rằng máy giặt đã đầy quần áo rồi mà con bé cũng không buồn bấm nút giặt. Sau khi rửa chén xong, Abbu chỉnh máy giặt rồi sau đó vào phòng Zu mà xếp lại gối nệm. Cả cái máy vi tính đã đầy ra các món ăn vặt, quả thật con nhỏ bê bối hết chỗ tả.

.....

2 giờ sáng...

Tiếng gà gáy đêm khuya nghe sao nhộn cái cảm giác yên bình. Có lẽ quá lâu để Abbu thức đêm thế này, có chăng thức cũng chỉ để thu âm và tập luyện mà thôi. Nay thì thật sự cảm nhận được cái yên tĩnh của cuộc sống. Ngồi bên chiếc bàn, cậu ấy ngắm nhìn Zu được một lúc thì ngồi bệt xuống đất để có thể nhìn rõ Zu hơn.

-Anh cũng đã nghĩ, ai là người xếp sau Quậy, nhưng anh không muốn đó là em, vì em không phải sinh ra để chịu những gì mà cái ấy không phải là đầu tiên với em. Anh biết nếu em tìm được người yêu em thật lòng thì có lẽ em cũng sẽ không dành tình cảm cho người đó. Nhưng biết làm sao được, thích anh, em hãy chờ đợi đi, rồi thì khi anh cảm thấy đến lúc anh cần tìm một tình yêu nào đó, anh sẽ đến bên cạnh em, để em được hạnh phúc và anh sẽ thôi một mối với những bộn bề của cuộc sống.

Abbu thờ dài, cậu ấy nói chuyện một mình nhưng có chẳng nội dung như muốn nhắn gửi đến con bé. Tình yêu mà, đâu phải lúc nào cũng đẹp.

.....

Sau cái đêm hôm ấy, Zu không còn gặp Abbu với nghĩa là người quen. Cậu ấy bắt đầu cho “show” diễn của mình ngày đêm, cả vào những ngày mưa, cậu ấy cũng không ngại diễn dù là sân khấu ngoài trời. Zu vẫn theo chân cậu ấy trên những bước đường, dù rằng cái cơ hội gặp riêng hôm ấy, con bé vô tình bỏ qua trong sự chán nản phút chốc. Abbu vẫn diễn tốt mọi buổi diễn của mình, nhưng cái khác ở đây, cậu ấy đã bắt đầu tìm kiếm, cái số lượng người khá là đông nhưng để tìm Zu không phải là một trở ngại. Rồi thì tìm ra, cậu ấy chỉ nhìn lướt qua như không biết, để rằng con bé sẽ không phải lo lắng cậu ấy bị phân tâm với sự xuất hiện của mình.

Ngày dài trôi, mọi thứ vẫn tốt đẹp như đã và đang rất tốt đẹp. Câu chuyện về nó và hấn, Kenty và Mèo, Gia Huy và sự cô đơn gần như lắng xuống. Riêng Abbu lúc này, thời kì đỉnh cao đang khiến cậu ấy trở nên bị áp lực nặng, thần tượng, hai từ có vẻ thật to lớn nhưng với cậu ấy nó thật sự rất nặng nề.

Chuyện gì đến cũng phải đến, cũng như chuyện gì qua cũng đã qua. Chuyện gì nên đề cập đến thì cũng phải nhắc lại dù chỉ một lần.

Abbu gọi cho Zu như cần một niềm an ủi nào đó, cậu ấy thật sự rất mệt mỏi.

-Anh mệt,... Zu à, em có nhà không?

-Sao lại thế, buổi diễn kéo dài à?__ Con nhỏ vẫn già vờ mình chẳng biết gì về những hoạt động của Abbu.

-Ừm, anh đang ở trước cửa nhà em, thấy đèn tắt nên anh gọi, mở cửa cho anh được chứ.

-Ồ...

Nhà chỉ có con gái, nhưng biết làm sao được, dù là ở Việt Nam, con nhỏ cũng quen tay mở cửa cho bạn bè vào nhà lúc đêm khuya. Lại rằng vài hôm trước cậu ấy cũng ở nhà con bé cả đêm cơ mà... Nhưng sao, nay, vẫn thấy bất ổn làm sao ấy.

Abbu uể oải bước vào nhà với cái balô nặng kịt. Cậu ấy thả mình xuống ghế và nằm dài ra ấy và nhắm mắt lại.

-Anh ăn gì chưa?

-Anh không đói.

-Vậy uống nước chanh nhé.

-Thôi.

Zu đi lại và sờ vào trán cậu ấy. Vẫn bình thường nhưng trông mệt mỏi thế, đành đi nấu ít cháo dù cậu ấy không đói.

.....

-Ăn đi nè!

-Anh nói không đói mà.

-Dậy ăn nè.

Mèo kéo tay cậu ấy dậy và đưa cháo.

-Đút anh ăn đi.

-Sao mà được.

-Sao lại không?

-...

Zu thở vài và đút cháo cho Abbu như cậu ấy muốn.

166. Chương 151

Cả hai cùng ngồi cạnh nhau ở phòng khách, mọi vật xung quanh như trở nên cô quạnh, phòng ngủ của Zun thì lúc nào cũng tối đèn kể từ ngày hấn đi, phòng khách thì cũng không mở đèn sáng mà chỉ mở một ánh đèn xanh dương vừa đủ cho tụi nó có thể thấy đường mà đi lại. Zu thường như thế, nhất là khi viết truyện, con bé lại còn không mở đèn, chỉ gõ và nhìn cái màn hình khi ai cũng đã đi ngủ cả rồi.

-Còn rượu không?

-Hình như là còn, anh hai ít khi dùng lắm.

-Lấy cho anh đi.

-Anh đang mệt mà.

-Nhưng anh muốn uống.

-Ờ...

Con bé đi lấy rượu và để cậu ấy nằm ở đó với những suy nghĩ mông lung. Những lời nói của nó lại văng vẳng bên tai. Cả những dòng nhật kí của Zu, mọi nét bút như đang hiện ra trên cái bức màn của sự suy nghĩ, Abbu nhắm mắt để có thể suy nghĩ thật rõ ràng mọi chuyện.

Zu trở lại với chai rượu trên tay và một cái ly.

-Sao chỉ có một vậy, uống với anh đi chứ.

-Em không biết uống.

-Tập đi, nhờ đi với bạn bè, tụi nó chuốt say em rồi thì bắt cóc em thì làm thế nào?

-Em có bạn bè nào ở đây đâu, có cũng chỉ là xã giao thôi, không ai thân thiết cả.

-Nhưng mà dù gì thì cũng uống với anh đi.

Cậu ấy nói rồi rót vào ly đưa cho Zu, con bé lắc đầu khó chịu nên Abbu đành uống trước ly ấy.

Cuộc trò chuyện mới chính thức bắt đầu, tâm trạng Abbu không mấy tốt vì dạo này cậu ấy chẳng được đi chơi với ai hay là được về nhà ngủ cho đỡ mệt mỏi. Cuối cùng thì sau khi sắp xếp tạm xong mọi việc, cậu ấy lại chỉ có thể đến nhà Zu như một thói quen mới hình thành cách đây vài ngày và chỉ một lần mà thôi. Vì rằng cậu ấy không biết đi đâu nữa cả.

-Em hỏi gì anh đi.

Vừa uống ly thứ hai, Abbu lại rót ngay ly tiếp theo vào chờ đợi câu hỏi từ Zu.

-Em không biết hỏi gì hết.

-Em có đi xem anh diễn bao giờ chưa?

-... Dạ... chưa...

-Sao lại thế, em cũng chỉ bận đi học ban ngày thôi mà.

-Em cũng phải làm bài tập chứ.

-Ừm, vậy cuối cùng, em theo ngành gì thế, Zun bảo em đăng kí vào chuyên ngành này, rồi lại đổi.

-Em không biết nữa, em không xác định được mình thích gì.

Ừm, đúng rồi, con bé chẳng xác định được, có lẽ cái ngành nghề con bé bắt chợt né tránh nó là chăm sóc cậu ấy. Một lần nọ, con bé có nói với Zun rằng nếu như mai này, con bé lớn lên, con bé sẽ là một con nhỏ nội trợ tốt, chăm sóc chồng và nuôi con, chỉ vậy thôi, là đủ. Nhưng nói ra ai cũng thừa biết con bé nhắc chữ chồng ở đây là để ám chỉ ai rồi.

-Thế là chỉ làm nội trợ thôi đúng không?

-Hihi, nếu chồng của em nuông chiều em, thì may ra. Thời buổi này, cả vợ và chồng đều phải đi làm kiếm tiền mà. Như chị Mèo, dù chị ấy rất nhát nhưng không phải vì thế mà ở nhà nội trợ. Giờ thì công việc chị ấy cao cả biết bao.

-Thế em cũng không nghĩ mình sẽ làm gì sao?

-Em chỉ có thể viết truyện mà thôi, mà nếu viết mãi như thế, một ngày nào đó em chẳng còn ý tưởng gì mà viết. Em có nghe anh Huy nói sách bán rất chạy, nhưng không phải để kiếm được lợi nhuận ấy trong 1 ngày 1 đêm được. Em viết cũng đã 3 năm mới ra được một bộ truyện ấy.

-Ừm, thôi, đừng nói về sự nghiệp nữa. Nói về cái khác đi, uống với anh...

Cậu ấy đưa ly rượu cho Zu, con bé cũng từ chối như từ nãy đến giờ, nhưng rồi thì sự mời gọi của Abbu buộc con bé cũng phải uống một ly cho cậu ấy vừa lòng.

-Em uống được mà bảo là không biết uống.

-Đôi khi anh hai uống, em cũng uống cùng.

-Vậy là em nói dối anh còn gì, đã vậy, phải phạt.

Cậu ấy lại tiếp tục đưa thêm ly nữa cho con bé. Zu lắc đầu rồi cũng phải uống, hôm nay tâm trạng của Abbu không tốt vậy nên con bé cũng phải chia sẻ chứ.

167. Chương 152

Hiếm khi, Abbu lại dành thời gian bên Zu như lúc này. Thậm chí, con bé tính tổng cộng thời gian cả hai ở cạnh nhau mà lúc đó chỉ có hai người thì cũng không quá được 1 giờ đồng hồ. 20 mấy năm trời là người quen mà không gặp nhau được hơn 1 giờ như thế, quả là hơi quá đáng rồi.

-Có lẽ... đây là lần đầu tiên anh ở đây lâu đến vậy.

-Anh ở đây hoài mà, ngủ với thằng Zun cả mấy tuần liền còn gì.

-Ý là, chỉ có anh với em...

-À, ừm, thế... em có muốn... anh đến đây thường xuyên với em không?

-Zun dặn anh thế à?

-Haha, nó có dặn mà anh bận thì làm gì được. Chỉ là, anh muốn sang đây với em nhiều hơn thôi.

-Tại sao?

-Anh đã chẳng phải nói rồi sao, anh nhớ em.

-...

Zu thôi không muốn nói chuyện nữa. Con nhỏ cứ nghe đến từ ấy thì cứ ngay trong đầu hình thành cái suy nghĩ cậu ấy đang đùa cợt con bé. Nhưng không hẳn là vậy...

-Zu à, anh hỏi thật nhé?

-Xin phép làm gì, anh hỏi đi.

-Em có đang để ý ai không?

-Không!

-Kì vậy, con gái hai mươi tuổi đầu rồi mà không thích ai hết à?

-Ừm, có sao đâu, chẳng phải anh cũng hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái là gì.

-Anh là ca sĩ, nó khác.

-Em là nhà văn, nó khác.

Abbu lắc đầu rồi lại uống tiếp. Cả hai bắt đầu nói chuyện bực dọc, những chuyện mà khi người ta say người ta thường hay nhầm lẫn.

-Anh, có đang thích một người...

-Người đó,... em biết không?

Con nhỏ dò xét, một phần con nhỏ đã có sẵn dự đoán trong suy nghĩ, nhưng chắc gì đó là người mà Abbu nói.

-Ừm, em biết, thân là đồng nghiệp.

-Thế thì, em biết rồi.

-Không phải Quậy đâu, đừng có đoán mò.

-...

-Anh nói đúng mà. Quậy cho anh vào quá khứ rồi, vả lại anh không muốn chết dưới tay thằng Zun.

-Nghĩa là, anh còn thích... nhưng chỉ vì anh hai em thôi à?

-Không có.

Cậu ấy bắt đầu nói chuyện cộc cằn hơn, đúng là trong tư tưởng của con bé, Abbu không bao giờ sẽ thích con bé được.

-Thế, là ai mới được?

-Sao em lại muốn biết?

-Tò mò thôi.

Abbu lại tiếp tục uống, Zu cũng vậy, con bé bắt đầu không biết từ chối là gì nữa.

Người đó là ai đi chẳng nữa, thì với em, cũng vậy thôi...

.....

Nhiều khi mọi chuyện xảy đến không như con người ta nghĩ, cũng chẳng thể nào tưởng tượng ra là nó sẽ xảy ra. Đôi lúc những sự vô tình như thế mang cho người ta bao nhiêu gánh nặng, bao nhiêu sự suy nghĩ và bao nhiêu cái gọi là hối hận...

Abbu nhìn vào đôi mắt con bé như một sự khát khao nào đó, quá lâu, mà không phải, phải nói là lần đầu tiên, cậu ấy nhìn con bé như vậy. Đôi mắt to chứa đựng những nỗi buồn thầm kín, đôi gò má đã đỏ ửng lên vì con bé đã uống khá nhiều, tuy vậy nhưng trông vẫn xinh.

-Có ai nói cho em biết là, em đẹp lắm không?

Abbu lơ đãng và tiếp tục rót, đầu óc cậu ấy đã bắt đầu quay, quay như trời đất đang muốn nhào lộn cùng cậu ấy vậy.

-... thì thế nào?

-Zun có bảo, người ta thích em, nhưng, em lại chẳng đáp lại với ai cả.

-Đề cao em quá đấy thôi, em có là gì đâu.

-Nói thật cho anh biết đi...

-Điều gì?

-Người em thích...

-Anh biết để làm gì?

-Tò mò thôi.

Zu thở dài và ngồi gần lại với Abbu hơn, con bé cười đều rồi đặt tay lên vai Abbu.

-Đó giờ, em có thay lòng bao giờ, mà anh hỏi._ Con nhỏ thì thâm.

-Là anh.. sao? _ Abbu dò xét.

Zu gật gật đáng yêu rồi rời khỏi cậu ấy. Con bé ngả đầu ra phía sau, nhắm đôi mắt lại, cái màu xanh của đèn phòng khách khiến con nhỏ như mê man trước cái không gian quay cuồng này, con bé muốn nằm đi không phải té vì mất thăng bằng.

-Anh dụ em say rồi này.

-...

Abbu cười rồi lại tiếp tục uống ly cuối cùng, đã hết chai.

Không khí trở nên im lặng, tivi được bật, kênh âm nhạc, những bản nhạc buồn đưa không gian tràn ngập nỗi niềm riêng. Không ai nói lấy lời nào, Zu gần như bị chìm vào giấc ngủ tạm thời vì cái im lặng ấy.

Phải làm sao vì đến bây giờ, con bé vẫn không thể nào thoát khỏi hình ảnh của Abbu cơ chứ. Với Zu, dù vẫn mạnh mẽ như chính hình ảnh của Quậy, dù luôn huyền thuyên bảo mình yêu đời và không biết buồn nhưng đâu phải lúc nào cũng là sự thật. Con bé đã từng rất đau khổ, đã từng yêu điên cuồng và không cần biết rằng, nếu như dấn thân vào sẽ có ngày sẽ hối hận. Rồi con bé hối hận, rồi con bé bỏ cuộc, rồi bây giờ con bé tự hỏi mình có hối hận mình đã yêu cậu ấy quá nhiều hay không, chỉ cần thế này thôi, ở cạnh nhau và uống rượu cùng nhau, con bé không hối hận vì đã yêu cậu ấy.

Không khí như trầm xuống, tivi liên tục phát những bản nhạc buồn, tiếng ve kêu, tiếng gió thổi mạnh ngoài trời, có lẽ như trời đang muốn mưa vào buổi sáng thì phải. Rồi thì tiếng gầm gừ của bầu trời như khẳng định gió đang mang mưa đến...

Abbu mở hờ mắt...

-Em ngủ rồi sao?

-...

-Nếu như, anh có thể mất tự chủ một lần, anh sẽ tự hào vì điều đó. Trong tình yêu, cần hy sinh mọi thứ mình có cho người mình yêu. Có lẽ, anh không yêu em, có lẽ anh vẫn còn thích Quậy, nhưng anh sẽ không hy sinh mọi thứ cho Quậy nữa.

-...

Con bé dường như không trả lời và phản ứng gì cả. Có thể là ngủ nhưng cũng có thể là giả vờ ngủ.

-Nếu không phải là Quậy, người đó, đối với anh, chỉ còn có thể là em, có phải vậy không?

-...

-Anh chỉ sợ rằng,... một ngày nào đó, anh làm cho em... đau khổ mà thôi.

Những lời nói khiến nước mắt con bé không động đến đã rơi, Abbu không thấy và con bé cũng không cử động gì, chỉ rơi nước mắt như vì đã không thể cầm lại được nữa rồi.

Abbu mở mắt ra và ngồi gần lại với Zu hơn, cậu ấy nhắm mắt nhìn con bé, nước mắt vẫn còn, con bé vừa khóc, con bé vẫn còn thức.

-Em khóc à?

Zu mở mắt ra và thở dài...

-Em quả là một đứa ngu.

-... sao em lại nói vậy?

-Ngu vì đã yêu anh quá nhiều.

Con bé không quen dùng từ “ngốc”, “ngốc” chỉ là cái điệu bộ mà bao đứa con gái muốn tỏ ra như thế mà thôi, cũng thường là những câu trách yêu của bọn con trai. Con bé muốn nói rằng con bé thật sự đã quá điên khùng, điên khùng đến mức ngu muội khi yêu cậu ấy mà không cần biết cậu ấy như thế nào.

Con bé chột trào, trào ra mọi thứ, nước mắt, cảm xúc và những nỗi buồn quá lâu đã cất giấu. Ánh mắt vẫn nhìn lên trần nhà, gương mặt đầy sự đau đớn, con bé khóc như chính trái tim con bé đang khóc, tình yêu là cái thứ nhảm nhí nhất trên cuộc đời này mà.

Abbu chờ vờ và kéo con bé ngồi dậy đối diện mình. Zu vẫn khóc, vẫn khóc vì con bé không thể cảm cự được, ánh mắt nhìn vào sâu thẳm ánh mắt, cả hai nhìn nhau như đã chưa từng nhìn nhau như thế này.

.....

“Anh muốn, một lần, không tự chủ được”...

“ Nếu em hoá điên lúc này thì hay biết mấy” ...

168. Chương 153

Bàn tay cậu ấy lướt nhanh qua đôi gò má, lau nhẹ nhàng nước mắt của con bé và nhìn vào đôi mắt ấy một lần nữa trước khi cậu ấy chuẩn bị ột dự định chỉ mới nghĩ điều ra đây thôi.

-Em nói có thật không?

-... anh đừng nên tin...

-Nhưng, anh lỡ tin rồi.

-Vậy thì anh làm gì?

-Hôn em...

Nói rồi, Abbu nhắm nghiền mắt của mình lại, đặt lên môi con bé một nụ hôn. Con bé bị đẩy ngã xuống và nằm ra ghế bởi sự khổng chế của Abbu.

Nếu như lúc này, con bé có hối hận vì sự thụ động của mình thì cũng đã muộn rồi, sự cuồng tính của con người ta đã trỗi dậy, mọi chuyện khác hãy để khi sáng mai nắng lên rồi giải quyết vậy.

.....

Ánh mắt ấy... đôi môi ấy... hơi thở ấy...

“Em sẽ không bao giờ quên”

Những vì thuộc về em....

“ Từ giờ về sau, sẽ thuộc về anh”

.....

Nụ hôn chạy dần xuống cổ con bé, cậu ấy như là một con ma cà rồng đang muốn hút sạch máu của con bé. Hơi thở gấp gấp, hơi nóng tự trong người như đốt cháy cả hai. Nhục dục chẳng, nghe có vẻ hoang đường nhưng vào cái thời điểm này, nếu như không có gì ngăn lại thì mọi thứ sẽ đi đến mức ấy.

.....

Zu đẩy Abbu ra như một phản xạ tự nhiên nào đó, con nhỏ mở mắt ra và nhìn thẳng vào ánh mắt của Abbu, hơi thở cậu ấy gấp gấp và đôi môi cậu ấy như đang đỏ lên vì sự va chạm từ nãy đến giờ.

-Em...

-Thế nào?

-Em không nghĩ, mình có thể tiếp tục...

-Vậy thì... để anh... Ngập ngừng rồi đáp nhanh.

Cậu ấy nói với giọng nói thật sự nhẹ nhàng, cái giọng âm ỉm ấy bao lần giết chết trái tim con bé, cái nhìn ấy như phá tan đi mọi suy nghĩ điên cuồng, mọi suy nghĩ sẽ bỏ qua cậu ấy trên con đường đi tìm một tình yêu.

Abbu bế con bé lên một cách dễ dàng và hướng thẳng đến phòng Zun.

-Phòng của ...

-Thì thế nào, giờ nó là của chúng ta.

Abbu như trở thành một người đàn ông thật sự. Cậu ấy mạnh mẽ hơn bao giờ hết, lúc này, ngay tại thời điểm chỉ có hai người, say và rượu giải quyết mọi vấn đề dùm cả hai. Zu như không còn biết mình đang làm gì, mình đang nói gì và sẽ để cho cậu ấy như thế nào với mình.

....

Đặt Zu nằm xuống giường, Abbu không để thời gian trôi một cách ửng phí, cậu ấy tiếp tục âu yếm con bé bằng những nụ hôn vội vã, những cái vút ve dọc cơ thể con bé, dù là say nhưng cậu ấy biết mình đang làm gì, mình sẽ chịu trách nhiệm điều gì và cậu ấy nghĩ mình nên làm điều đó để có thể tự ràng buộc mình lại. Tình yêu? Nó sẽ có nghĩa nếu như cậu ấy làm cho người yêu cậu ấy cảm thấy hạnh phúc.

... Một vì sao đang bay ngang qua ... !! Nói với em rằng anh đã đi rất xa !!!...

Nhạc chuông vang lên, điện thoại Zu đang kêu inh ỏi, Abbu và Zu vẫn đang chìm đắm vào hơi thở của nhau. Cậu ấy dò tìm chiếc điện thoại trên người Zu, móc chiếc điện ấy từ trong túi quần con bé và tháo ngay pin ra dù đôi môi cậu ấy vẫn đang gắn chặt vào môi con bé. Sự cuồng dại nào đó mà cậu ấy không chế ngự được.

Con bé bắt đầu cảm nhận được mọi thứ từ cơ thể cậu ấy, hơi thở, sự khao khát, cả làn da, cơ tay của cậu ấy cứng cáp vì cậu ấy đang ghi chặt lấy chiếc gối mà Zu đang nằm. Cánh tay của cậu ấy bắt đầu lần mò, khám phá mọi thứ, có lẽ khi vào chuyện rồi mới biết cậu ấy chẳng phải một người quen với kiểu nhẹ nhàng và từ tốn. Cứ như thế, từng giây phút trôi qua, con bé biết mình không còn gì để níu kéo cảm xúc, không còn gì để mong chờ sự dừng lại của cậu ấy, con người ta luôn bị chế ngự bởi những kích thích vốn có mà. Zu cũng vậy, gương mặt Abbu vẫn hiện ra trước mắt, không phải là mơ, cũng không phải là một sự tưởng tượng mơ hồ nào đó, con bé vẫn đang tỉnh táo, tỉnh táo trong cơn say.

.....

Quần áo của cả hai đã vung vãi khắp sàn nhà. Chẳng có lấy một ánh đèn trong phòng, chỉ có một chút ánh sáng từ đèn đường chiếu rọi qua cửa sổ. Trời lát phát mưa...

Gió thổi như kêu gào, Trời sắp sáng, tiếng gà gáy lại một lần nữa hoà vào không khí cùng tiếng mưa. Zu ...

Con bé bị hoá thành đàn bà chỉ vừa đây thôi, nói khác hơn là con bé đủ điều kiện để trở thành như thế. Chỉ rằng là con bé chưa có một lễ cưới để xác nhận mà thôi. Nhưng biết làm sao được, dù đây chỉ là một thú vui qua đường của Abbu, con bé vẫn chấp nhận và cố gắng biến đó thành một “sai lầm hạnh phúc”.

Con bé từng nói, dù là không có được tình yêu từ Abbu, con bé vẫn sẽ không sao cả, sẽ không yêu ai khác, cũng sẽ không qua lại với danh nghĩa là bạn gái với ai dù là một ngày. Với Abbu, sẽ xa vời nếu cậu ấy nói yêu con bé, sẽ rất xa vời nếu cậu ấy chấp nhận cưới con bé làm vợ nhưng cái gần nhất lúc này, con bé thuộc về cậu ấy, hoàn toàn, tất cả, thể xác lẫn tâm hồn.

Abbu, người con trai mạnh mẽ, cậu ấy biết cách làm thế nào cho người thuộc về cậu ấy hạnh phúc, cậu ấy cho con bé những khoái cảm mà một người con gái mới lớn lên luôn tò mò, cậu ấy biết quá nhiều để trở thành một người mà con bé khó lòng nào có chối bỏ được. Cậu ấy biết thế nào là cảm giác yêu một người rất nhiều nhưng cậu ấy không chọn người cậu ấy yêu nhất, cậu ấy chọn người yêu cậu ấy nhất, vì sao ư, vì Chúa sắp đặt, vì định mệnh đã an bày mọi thứ và cậu ấy muốn như vậy.

Con bé trở nên thụ động trong việc này, mọi thứ đều do cậu ấy làm chủ, từng nụ hôn, từng nhịp thở, từng cái nhìn âu yếm, ân ái, Abbu biến con bé thành một con người mới, một người đàn bà hay chẳng là một đứa trẻ ngoan.

.....

“ Anh không biết... mình đang làm gì. Nhưng có lẽ anh sẽ tự hào vì quyết định của mình. Người con gái anh yêu bây giờ và sau này... sẽ là em. Zu... anh xin lỗi”.

Những suy nghĩ mông lung, cậu ấy nhắm mắt để không phải đối diện với tội lỗi mà cậu ấy đã và đang gây ra lúc này, ngủ với em của bạn thân mình.

“ Dù là lừa dối, lợi dụng nhưng nó mang lại hạnh phúc. Dù là em ngu, dại dột nhưng em không hối hận. Dù là sau này thế nào, em “tự hào” vì đã từng thuộc về anh”.

Con nhỏ để rơi giọt nước mắt của mình xuống gối, trời lạnh và âm thanh xung quanh khiến con bé không thể nhận thức được, nhưng có lẽ cái nóng trong chuyện này khiến con bé ấm lại. Mình thuộc về ai đó, cảm giác thật khác.

169. Chương 154

“THIÊN ĐƯỜNG TỘI LỖI, ANH VÀ EM, MỘT ĐÊM DÀI...”

.....

4 giờ sáng...

Men rượu mờ đi trong ý thức, cả hai say nhưng không đến mức không biết mình đang làm gì và suy nghĩ gì. Không ai nói không ai rằng, cả hai hiểu và vẫn nằm cạnh nhau như những cặp vợ chồng và đây là cặp vợ chồng không hợp pháp, thừa nhận cái tình yêu cách cái giới hạn này chỉ vài giây trước đó mà thôi.

Cậu ấy ôm con bé trong vòng tay của mình, chiếc chăn phủ kín người cả hai như để hơi lạnh từ bên ngoài không thể phá tan cái “tình yêu” mà cả hai đang xây dựng. Con bé hoàn hảo hơn mức cậu ấy nghĩ, dù rằng đó là tội lỗi, nhưng cậu ấy sẽ chịu mọi hình phạt để gây ra tội lỗi này.

-Anh xin lỗi !

-Về chuyện gì?

-Về chuyện vừa xảy ra.

-Biết là lỗi sao còn làm?

-Vì, ... anh yêu em...

-Em không tin.

-Sao không ngăn anh lại.

-Vì em yêu anh...

Abbu phì cười, cậu ấy hôn nhẹ lên má tóc con bé. Cái ôm ấm áp, hơi thở, nhịp thở như hoà vào nhau. Con bé không cho cậu ấy nói lời yêu nhưng con bé tự tin khẳng định rằng mình thật sự yêu cậu ấy. Abbu biết, cậu ấy cảm nhận được và hiện tại, mọi hình ảnh trong suy nghĩ của cậu ấy dường như đã khác, không phải vì chuyện đã xảy ra mà là vì cậu ấy có tới gian bên cạnh Zu. Abbu nhận ra vấn đề rằng là không phải cậu ấy không yêu Zu, mà là Zu xếp sau Quậy. Giá như Quậy không xuất hiện, có lẽ bây giờ con bé chẳng phải khốn đốn thế này.

-Cho nhau một điều ước, em ước gì?

-Ước gì à... em cũng không biết nữa... nhưng điều duy nhất lúc này em có thể ước rằng là, thời gian, đừng trôi nữa. Để... em được bên anh.

Abbu lại cười, con bé không phải là ngu mà là ngốc. Đôi lúc cái nét ngây thơ ấy làm cậu ấy cảm thấy tội lỗi của mình sao lại càng ngày càng nặng. Không chừng đó lại là tội trọng nữa đấy chứ. Abbu vút ve cánh tay con bé và hôn nhẹ lên bờ vai.

-Còn anh, anh ước rằng, em có thể tin anh.

-Tin điều gì cơ?

-Tin điều anh vừa nói.

-Là gì?

-Anh yêu em.

-...

Con bé im lặng một lúc và thở dài, trời vẫn đang mưa nhưng đang sáng dần, chờ đợi nắng lên không phải là biện pháp tốt lúc này, vì mưa đang thay cho cái vị trí đó, nắng chưa lên nghĩa rằng mọi chuyện hãy cứ tiếp tục, từ từ hẵng mà giải quyết. Con bé nói tiếp.

-Hay là vì chuyện này, anh mới nói thế. Sau khi mặc đồ vào, anh sẽ nghĩ khác đó.

Con nhỏ thật ranh, không phải lúc nào cũng ngốc, mà đôi lúc thay đổi như thế này lại càng làm cho Abbu cảm thấy thật yêu cái tính cách của con bé.

-Có lẽ anh chưa hiểu hết về em, Zu à!

-Vậy đừng vội nói yêu em.

-..... Nếu như,... anh thực hiện điều ước của em, thì em thực hiện điều ước của anh, được chứ?

-..... Phải để em xem đã, hi.....

170. Chương 155

Đó là một ngày mưa tầm tã. Abbu như nhấc vớ ông trời rằng hãy dừng tạnh mưa, hãy làm cho các đài kênh truyền hình phải huyền thuyên về việc dừng ra khỏi nhà vì bão khá lớn. Và quả là vậy, trời đang bão lớn, mưa như làm trắng xóa bầu không khí lúc này, Zu chói mắt nên nhắm mắt lại để không phải nhìn cái ánh sáng từ cửa sổ.

-Anh đóng cửa sổ lại nhé?

-...

Con bé nín tay cậu ấy lại, con bé sợ rằng cậu ấy bước ra khỏi giường thì con bé sẽ chẳng có lại cái cảm giác hạnh phúc lúc này, thậm chí rằng con bé còn lo lắng cậu ấy sẽ quên ngay cái câu nói ấy, câu nói rằng là cậu ấy yêu mình.

-Anh đã hứa rồi mà, anh sẽ không đi đâu cả.

Zu lắc đầu và vẫn nắm chặt lấy tay Abbu. Cậu ấy cười xoa và lại nằm xuống bên cạnh con bé. Cái ấm áp, con bé nằm gọn trong vòng tay của Abbu, đây có chẳng là một giấc mơ, nếu là mơ hãy cho linh hồn con bé ở cái cõi mơ này vĩnh viễn đi, để rồi cái thể xác của con bé muốn về đâu cũng được. Zu nghĩ thế, có lẽ vì quá hạnh phúc.

Cả hai vẫn nằm đó, ngắm mưa, im lặng, mỉm cười,.. hạnh phúc...

.....

Đời người, có những nỗi đau, có những niềm hạnh phúc, tại sao không nắm lấy hạnh phúc khi mình có thể.

Ừ, để rồi khi nỗi đau đến, con người ta vẫn sẽ cảm thấy hài lòng vì mình đã từng có hạnh phúc.

Tình yêu, đó là một căn bệnh nặng hay chẳng lại cũng là một liều thuốc tốt?

Yêu và được yêu, đó là hai khái niệm khác nhau, nếu cả hai là một, hãy gọi đó là “tình yêu”...

171. Chương 156

Mưa như lấp đầy ao hồ sông suối, chiếc taxi dừng lại trước căn nhà nhỏ trong một khu đất rộng lớn, hoa cỏ như một tấm thảm chào đón người khách quen đến nhà mình, Mèo. Hôm nay, quả là ngày mưa bão nên Mèo chẳng phải đi làm ca đêm, con bé trở về nhà lúc 5 giờ chiều và tối nay sẽ là một đêm ngủ thẳng căng của con bé.

Vội gọi cho Kenty sau khi vào được nhà.

-Anh đi làm về chưa?

-Anh sắp về, em đến bệnh viện rồi chứ?

-Ừm, hai vợ chồng mình lại không được gặp nhau, nay mưa lớn, về sớm đừng la cà đó nha. _ Mèo lại bắt đầu những cái trò mà Quậy hay bày cho con bé mà ít khi con bé dùng. Lừa một ai đó cũng là một niềm vui mà.

-Anh biết rồi, nhưng chắc, anh phải nghỉ làm một ngày để có thể gặp em, cứ thế này, anh... chịu không được.

-Công việc quan trọng mà, khi nào em được nghỉ sẽ gọi cho anh.

Con bé nhanh chóng dọn dẹp nhà sau đó thì ra siêu thị mua chút gì đó để nấu cho cậu ấy một bữa cơm. Cũng đã lâu không gặp nhau, ắt sẽ ngại ngần lắm nếu gặp nhau.

Kenty từ ngày kết hôn đến nay, cậu ấy có vẻ dịu dàng hơn và biết thông cảm hơn. Phải rồi, có lẽ trước đó, cậu ấy hận cha, cậu ấy sợ hãi với cái xã hội này nhưng hiện tại, cậu ấy có Mèo, người cần sự che chở của cậu ấy hơn ai hết. Bởi thế, lạnh nhạt với mọi người không phải là phương án hay, con người thật của Kenty là như thế nào thì hiện tại có lẽ như đang phục hồi. Mèo, con bé cảm thấy lạ lẫm nhưng biết làm sao được, càng như thế con bé lại càng yêu cậu ấy nhiều hơn.

Trời vẫn đang bão lớn, con bé nhìn thấy Kenty ở cái quán ăn gần siêu thị mà con bé đi mua thức ăn. Thật là xót xa, làm sao mà một người đàn ông có vợ lại phải ăn hàng quán thế này, con bé cảm thấy có lỗi.

-Kenty hả, anh đang làm gì đó?

-Anh mới về nhưng tại nhà không có gì ăn nên anh ghé quán ăn, sao thế?

-À, em đang đói, mua rồi qua ăn với em đi, nãy em ngủ dậy trễ cho nên chưa kịp ăn gì.

-Ừm, vậy chờ anh, anh mang sang, trời mưa lớn nên đừng có đi đâu đấy.

-Em biết rồi.

Mèo gần như bật khóc vì dù là người lúc này cần quan tâm phải là cậu ấy mới đúng. Con bé nhanh chóng trở về nhà để chuẩn bị nấu cho cậu ấy món gì đó cho ra trò.

Ngẫm lại, có phải là cả hai đứa này chưa đủ điều kiện để có thể trở thành vợ chồng không nhỉ. Chưa từng có một câu yêu thương nào, hay rằng là “anh yêu em” hay là “em yêu anh”. Thậm chí là ôm, cái chuyện ôm tất cả chỉ là an ủi nhau, nhiều lắm là cái lần giao thừa, cậu ấy gì không không chế được cảm xúc nên mới ôm con bé để có thể tỏ bày, nhưng cả một cái hôn còn không có thì sao lại có thể cơ chứ. Nhiều chuyện nó theo “truyền thống” một cách không chấp nhận được. Là vợ chồng mà đã mấy tháng chẳng gặp nhau, thậm chí là ngủ cùng nhau lại còn chưa một lần, nghĩ đến chuyện xa hơn thì lại càng không thể nào. Không biết là do Kenty không muốn hay là do cậu ấy “không biết” nữa, con người ta lạnh nhạt quen dần ra phát chán.

.....

Đã 6 giờ chiều, mưa vẫn không ngớt, ngoài đường nước ngập đến mắt cá chân thế mà ông trời vẫn không chịu thôi.

Nó trở về nhà và cùng ăn cơm chiều với Cà Rốt, cảm giác thật cô đơn, qua kì luyện tập nên nó có thời gian mà về sớm cùng thằng em. Dĩ nhiên thì bận suốt chỉ vì muốn có tiền sửa nhà, nó thì vẫn chưa nhận được tiền thưởng từ cuộc thi kì trước. Lại đến cuộc thi quốc tế này, nó phải xa nhà một thời gian dài nữa, biết là khó lòng nào chiến thắng nhưng chịu thôi, nó là hy vọng cuối cùng của nước nhà mà.

-Chị hai, dạo này bọn bạn em hay bàn về cuộc thi bơi lội quốc tế. Tụi nó bảo nếu như chị có giải thì tụi nó bao em ăn sáng hết cả năm nay đây.

-Này, làm sao có giải được, Châu Á vẫn là Châu Á thôi em, đẳng này lại là người Việt Nam, sao mà đấu lại, em không thấy bảng xếp hạng chị đứng tọt xuống tọt cuối sao?

-Hít, nản thật, thế thì từ rày về sau em lại phải ăn cơm nguội đi học.

-Sao chứ? Làm gì mà thảm vậy được.

-Sao không, mẹ bảo là phải sửa nhà lại cho nên là phải tiết kiệm, em biết làm sao được. Giá mà có anh Zun ở đây, cứ thích ăn gì là được chở đi ăn thoải mái.

-NÀY !!

Nó cáu gắt và mắng cho Cà Rốt một trận. Khi không thắng nhỏ vô tình nhắc tới thôi cơ mà, nó nhớ thì chấp nhận là nhớ đi, cứ kìm chế làm gì rồi khi người khác động vào rồi lại không chịu được.

Ấy rồi thì thời gian trôi qua thế đấy, nó vẫn không chấp nhận được sự thật là hắn không có ở đây, bên cạnh nó. Nó buồn chán và không biết phải giải bày cùng ai.

Gọi cho Zu...

-Em đang làm gì đấy?

-Chi Quậy, em đang... đang...

-Đừng nói hai người đang ở bên nhau đấy nhé, giọng cái lão già ấy oai oái muốn điếc cả tai.

-Hihi, ... không phải ...

-Thôi được rồi cô nương, mà nè, đưa máy cho Abbu cho chị tí. Tự dưng muốn nói chuyện với em thì cái ông kia phá đám.

-Hi... Abbu à, chị Quậy gọi anh này...

Con bé gọi với, Abbu nhanh chóng chạy xuống bếp ôm lấy eo Zu sau đó thì nghe điện thoại.

-Gì đấy cô nương?

-Hạnh phúc quá nhỉ, này là tranh thủ những ngày mưa bão để tán tỉnh con bé à?

-Tán tỉnh gì cơ chứ, thật ra thì, xong cả rồi!

-Là sao? Xong cả? Là thế nào?

-Thì là, hiểu nhau cả rồi đó, sao chậm hiểu thế nhỏ này.

-Oải, anh là anh hay lắm nhé, đừng có mà làm gì có lỗi với anh con bé đấy, em chỉ gọi để nói chuyện với Zu tí thôi, mà giờ mất hứng rồi, ghét chết được. Thôi nhé, hai người cứ vui vẻ đi, em có việc.

-Ừm, bye em.

Abbu tắt máy và lại âu yếm Zu như một thói quen mới hình thành vài ngày nay. Zu có vẻ rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn những gì mà con bé cố gắng tưởng tượng ra. Nhưng có lẽ người đang buồn tủi lúc này nhất, chính là nó.

172. Chương 157

Cũng đã lâu nó không gọi điện thoại cho hắn, có lẽ hắn bận nên không nhận máy nhiều lần, đâm ra nó cũng quên cái kiểu là hỏi thăm hắn. Nó ngồi xuống ghế và tiếp tục xem tivi cùng Cà Rốt, thằng nhỏ cứ suốt ngày nghiệm ba cái phim ảnh tình cảm, mới bây lớn thôi mà còn già đầu hơn cả con chị.

-Cà Rốt này, có nên gọi không?

-Gọi ai cơ, anh Zun à, được đó.

-NÀY !! Đừng có nói tên ra mà.

-Em có nói đâu, chỉ là chị đang nghĩ tới anh ấy nên mới bức xúc mà, hehe. Gọi đi, gọi đi,...

-Nhờ lại không bắt máy thì thế nào?

-Thì thôi, hỏi vậy cũng hỏi.

-Thằng ranh !

Nó làm bầm trách Cà Rốt vì cứ khoái chống đối nó, cũng phải thôi, chị em mà, đôi phần cũng phải giống nhau chứ.

.....

-Alo...

-Sao không bắt máy luôn đi.

-Quây?

-Chứ còn nhỏ nữa à? Sao cứ không bắt máy là thế nào?

Nó bắt đầu cầu nhàu cái cách nũng nịu mà nó ít dùng với hấn.

-Đã mấy tháng rồi không gọi cho anh còn gì, anh gọi cho em em cũng chẳng buồn bắt máy.

-Biết thế sao lúc người ta gọi thì không bắt máy đi.

-Đây là chúng ta không thể cãi nhau qua điện thoại được, đợi anh về đi rồi em sẽ thấy.

-Về cái gì, anh mà về trước ngày là có chết em cũng không cưới.

Hấn im lặng và ngậm ngùi một cách đau khổ, kiểu gì thì hấn cũng phải chịu thua nó. Lúc nhớ nhau không biết phải làm sao, gọi thì lúc người này bận lúc người kia không rảnh. Mãi rồi mất liên lạc với nhau luôn không chừng.

-...

-Đây, sao im lặng vậy, giận à?

-Ừm.

-Thật không?

-Sao không?

-Đừng giận nữa.

-Ừm.

-Haha, anh hay quá ha. Đạo này, sức khỏe bình thường chứ?

Nó đi vào vấn đề, nó biết nếu cứ vùi đầu vào việc là hấn chẳng cần biết trời trăng gì nữa. Cả việc gọi cho nó hấn còn quên thì ăn cơm uống nước chắc gì nhớ. Một chút gì đó cảm thấy mình cần quan tâm đến ai đó...

-Không ổn chút nào.

-Sao cơ, anh bị gì à, không ăn uống đầy đủ phải không? Em đã chẳng phải nói là anh phải giữ gìn sức khỏe còn gì. Làm việc nhiều hay là do ăn chơi nhiều quá vậy hả?

-Em đang tấn công anh đấy à, bác sĩ nói bệnh anh nặng lắm, tuy là nhìn bề ngoài bình thường nhưng không bao lâu nữa nếu không chữa sẽ không kịp.

-CÁI GÌ? Bệnh gì, bệnh gì mà lại như thế, anh làm cho em lo rồi đấy. Còn nói được câu ấy mà không chịu chữa trị là thế nào?

-Ở đây các bác sĩ không đủ khả năng...

-Cái gì vậy, ở chỗ anh mà còn không chữa được thì còn ở đâu có thể chứ hả?

Nó sốt ruột cả lên vì coi bộ hấn nói chuyện “trầm trọng hoá” vấn đề. Hấn thì lại quay lại cái chủ đề muôn thuở mà thuở nào bàn lại nó đều cũng bàn ra.

-Ở chỗ em, có thuốc chữa đấy, mà em không biết thôi.

-... Anh đùa với em này giờ phải không?

-Anh nói thật mà, nếu không bên cạnh em chừng mấy tháng nữa thôi, anh không sống nổi đâu.

-Giỏi ha, anh mà về thì chết với em.

Cả hai vẫn tiếp tục nói chuyện, chẳng mấy khi nó và hấn có thể nói chuyện với nhau như thế này. Nó vẫn vui vẻ dù rằng nó cực kì cực kì nhớ hấn. Dù rằng vài tháng sau khi cuộc thi bơi lội quốc tế kết thúc, nó rời đội tuyển như hợp đồng đã được kí, nó vẫn không muốn báo cho hấn biết. Nếu hấn biết thì ắt hấn trong vòng đủ giờ ột chuyến bay, hấn sẽ có mặt ngay trước nó, ai tưởng được hấn nhớ nó đến mức nào.

-Sắp tới hội thao quốc tế, tiếc là không tổ chức ở đây, không thì anh có thể gặp em rồi.

-Không hy vọng gì đâu, em thua cái chắc rồi, nhưng ban huấn luyện vẫn đang vắt kiệt sức của em để mong kiếm được huy chương đồng, thời gian của em xếp thứ tư trong bảng các thí sinh dự thi. Thật là áp lực...

-Những cái đó không quan trọng mà, em giữ gìn sức khoẻ cho tốt đấy, mất đi miếng thịt nào thì phải đền cho anh đấy.

-Ghét, lo cho anh đi đó, vãi lại đừng có mà lằng nhằng...

-... anh chỉ yêu mình em thôi...

-...

-...

-Em đi ngủ đây.

Nó cúp máy vội rồi thắm mỉm cười, giọng nói của hấn vẫn ngọt ngào mỗi khi hấn nói yêu nó. Nó không quen kiểu ngọt ngào ấy ở trong phim hay của bất cứ ai, chỉ với hấn, nó thấy câu nói ấy có tác động mạnh đến nó.

Mọi chuyện đã kéo dài quá lâu, hấn không đủ can đảm để ép nó vào con đường cuối cùng sau một đoạn đường khá dài đã vượt qua. Nó vẫn đứng đó, ngã ba đường, nó đã không lựa chọn con đường cô đơn, nó lựa chọn con đường có hấn nhưng nó lại không đủ can đảm để bước, nó chờ đợi điều gì đó đủ mạnh để đẩy nó bước đi. Rồi thì thời gian sẽ trôi qua nhanh chóng, 1 năm 2 năm, mọi chuyện sẽ khác khi hấn trở về.

.....

173. Chương 158

Mèo đang loay hoay trong nhà thì nhận cuộc gọi từ Kenty.

-Em ở đâu đấy, anh hỏi mọi người thì không ai biết.

-Em có việc đột xuất, xin lỗi anh, anh dùng cơm một mình nha, em thật sự xin lỗi, định là sẽ gặp nhưng giờ em không có ở bệnh viện, em cũng quên là gọi cho anh. Về nhà rồi nghỉ ngơi sớm nha, em thật sự xin lỗi.

-Không sao mà.

Kenty trả lời gượng, cười khi đề Mèo không phải lo, nhưng biết làm sao được con bé đang lừa cậu ấy cho nên phải làm cho thê thảm rồi mới đưa lên mây được.

Kenty trở về nhà với tâm trạng không mấy vui. Trời mưa, nỗi buồn sâu thẳm lắm, cậu ấy mở cửa và thả mình xuống giường, lại nằm một mình, tối nay lại phải ngủ một mình sao. Thật là có ai đã có vợ mấy tháng trời lại không gặp được mặt vợ, đến khi muốn gặp thì vợ lại đi công việc đột xuất, cậu ấy lo sợ rằng một ngày không xa cậu ấy quên luôn cả gương mặt của Mèo không chừng.

Mèo, con bé đang ở sau bếp, con bé im lặng để có thể xem tình trạng của Kenty thế nào. Có chút lo lắng vì dạo này cậu ấy có vẻ hốc hác hẳn ra. Con bé đi vào toilet và mở máy gọi cho cậu ấy.

-Alo?

-Anh về nhà chưa?

-Về rồi, anh không sao đâu.

-Hay là em về nhà với anh nhé.

-Em cứ làm việc đi.

-Anh giận à?

-Không có.

-Vậy là có.

-...

Con bé biết cậu ấy đang rất mệt mỗi lại cứ ngỡ được gặp Mèo, cuối cùng thì chán nản thay khi lại nằm ở nhà một mình khi trời vẫn đang mưa.

-Anh ngủ đi nhé, khi nào em xin về được, em sẽ về với anh mà.

-Ừm.

Cậu ấy tắt máy và đóng cửa nhà lại. Kenty luẩn quẩn rồi lấy nhanh bộ đồ để đi tắm, làm sao được đây, con bé có trốn cũng không được.

.....

Sửng người lại, Kenty như không tin vào mắt mình, con bé đang đứng trước mặt cậu ấy với nụ cười nhẹ, có chút gì đó chọc ghẹo. Cậu ấy nhìn được một lúc thì đóng vội cửa toilet lại, cũng vì vậy mà Mèo vội chặn lại và đi đến ôm lấy cậu ấy, cái ôm mà đã lâu Kenty không cảm nhận được.

-Sao lại đóng cửa thế hả?

-Ờ... tại vì... là...

-Anh bắt đầu biết lúng túng từ lúc nào thế?

-Không có.

-Vậy là có rồi, hình như anh ốm đi thì phải?

-Đâu?

-Này, anh đang hạn chế từ ngữ đấy à?

Cậu ấy không nói được thêm lời nào nữa. Cái cảm giác hạnh phúc đâu đó chợt chạy về ôm lấy cậu ấy như không muốn rời xa, nhưng rồi trong suy nghĩ xa xôi, cậu ấy lo sợ sẽ không thể giữ lấy hạnh phúc này lâu dài. Vì cái gì ư, có lẽ không nói ai cũng biết.

-Em có phải đến bệnh viện nữa không?

-Đơn nhiên là.... Có rồi.

Cậu ấy chợt buông con bé ra và với ánh mắt giận dữ nhất có thể.

-Em giận với anh đấy à?

-Ừm, em giận mà.

-Là sao cơ? Em đang đùa sao?

-Không, em đang giận, không có đùa, haha.

Kenty lại tiếp tục cái cách rồi ren mà cậu ấy hay tạo ra từ khi bắt đầu biết nói nhiều là gì.

-Em... em Muốn chết sao?

-Ừm, chết dưới tay anh, càng tốt chứ sao, hehe.

-...

Cậu ấy thôi không nói nữa vì người ít lời như cậu ấy thì chẳng có nhiều kiến thức giao tiếp mà chém với con bé đâu. Có lẽ môi trường mới khiến con bé dạo này trở nên điên khùng hơn, lại thích chọc ghẹo cậu ấy hơn.

Một ngày nữa khép lại, có cái khác rằng là hôm nay, ngày mưa, nhưng đẹp trời. Cả hai bên nhau sau một thời gian dài. Hai đứa cùng nhau ăn tối với thức ăn mà Kenty mua cả luôn phần mà con bé vừa nấu xong, coi bộ nhiều nhưng chắc rằng tối nay sẽ “dài”, cho nên cần bồi bổ sức lực một chút.

174. Chương 159

“ Loving you... “

Mưa rơi không ngớt, tiếng gió như xiết lại cái ôm hờ hững, ánh đèn đường mang nỗi buồn sâu thẳm nào đấy. Nơi nào đó trong trái tim, ngọn lửa vẫn còn hay than hồng đang lụi tàn dần. Những nỗi lo đang như hai bước tiến một bước lùi làm con người ta không thể nào im lặng để thời gian trôi như thế này được. Những ngày trôi qua hạnh phúc, hạnh phúc như nơi đây là một thiên đàng. Thiên đàng bên bàn tiệc nhỏ nến sáng, bên chiếc giường mập mờ ánh sáng chiếc đèn ngủ, bên cửa sổ với tiếng mưa nghe lạnh cả cơ quan đầu não nhưng sao vẫn cảm nhận được cái ấm. Tình yêu chăng? Chắc là không vì có lẽ hai từ “đơn phương” vẫn chưa buồn mà rời khỏi tâm trí con bé. Zu.

-Abbu à!

-Hửm?

-Anh trả lời thật cho em biết được không?

-Về điều gì?

-Anh hứa đi.

-Ừa, anh cũng đã lừa dối em bao giờ đâu.

-... Anh không yêu em nhất, đúng không?

-... .. ừm

-... chị Quậy, vẫn là nhất?

-... .. ừm

Con bé nuốt nghẹn để không cho nước mắt có dịp trào ra, vẫn bên cửa sổ phòng ngủ, cả hai vẫn đứng đó ngắm nhìn mưa. Cậu ấy ôm con bé từ phía sau để con bé có thể tựa đầu mình vào bờ ngực, vào nơi con tim cậu ấy đang nói thật mọi thứ, dù là khiến người ta đau nhưng vẫn là sự thật.

-Vì anh hai em, nên anh từ bỏ, phải không?

-Không!

-Vì điều gì?

-.. Nếu Quậy không yêu Zun, thì anh sẽ chẳng bao giờ bỏ qua. Nhưng Quậy, nhỏ ấy yêu Zun nhiều lắm, nhiều hơn cả những gì mà anh dành cho Quậy. Đôi lúc anh thấy mình thật ngu ngốc khi đã yêu Quậy nhiều đến vậy, rồi thì bây giờ anh mới nhận ra, em còn hơn cả anh...

-Anh đang mắng em “ngu” chứ gì?

-Nhưng anh yêu cái “ngu” đó.

-Nhưng không phải... là nhất...

Con bé nói rồi phì cười, đầu con bé vẫn ngả ra sau để cảm nhận được cái tiếng rung khi giọng nói trầm của Abbu cất lên, cậu ấy mạnh mẽ, cậu ấy mang trong mình những gì đặc biệt nhất trong mắt con bé.

-Anh có điều muốn nói với em, nhưng anh sợ rằng em sẽ buồn.

-Là gì?

-Mọi thứ với anh chỉ mới là bắt đầu. Nhưng rồi, anh chọn bắt đầu với việc có em. Anh biết em chấp nhận anh là một điều thật sự thiệt thòi cho em. Anh đã vẫn chưa làm mọi điều tốt đẹp cho em thì đã lấy đi tất cả từ em. Em có nghĩ nếu như chúng ta không kết hôn thì có phải đó là thiệt thòi cho em không?

-Haha, em còn chưa nghĩ là anh sẽ yêu em thì đằng nào nghĩ đến việc kết hôn cơ chứ.

-Thế tại sao em lại cho anh mọi thứ.

-Em đã nói bao lần rồi, em yêu anh, đơn giản vậy thôi.

-...

-Em không tìm được người nào khác ngoài anh. Mà nếu anh không cưới em thì em cũng không đi cưới người khác.

-Em thật sự đại dột đấy Zu à.

-Em học từ anh đấy thôi.

Con bé phì cười, con bé nhận ra điều mà cậu ấy muốn nói. Cậu ấy không có dự định sẽ kết hôn, cậu ấy cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ công khai mối quan hệ của mình với ai khi cậu ấy chỉ mới bắt đầu sự nghiệp mà thôi. Con bé hiểu, hiểu để không phải trở thành một gánh nặng, tình yêu mà, chông gai lắm, rắng mà vượt thôi.

.....

“ Mọi thứ của em thuộc về anh, từ trái tim cho đến sự nhung nhớt, còn con đường nào khác để em từ chối anh cơ chứ. Không kết hôn thì thế nào, em vẫn yêu anh mà, khi anh già em cũng chẳng lấy anh đâu, khi anh muốn kết hôn em cũng chẳng đồng ý, em chỉ cần anh hạnh phúc, hạnh phúc thật sự mà thôi. Em, không phải là người mang đến hạnh phúc cho anh.”

-Ngày mai, dù là mưa không tạnh, anh cũng phải đi.

-Ừm, em biết mà.

-Ừm, em có buồn không?

-Em cũng có rời anh đâu mà buồn.

-Phải rồi, show diễn nào mà không có em.

-Sao... anh biết.

-Em “ngu” hơn anh mà, haha.

-Ghét !

Zu cười, con bé quay người lại vào ôm lấy cậu ấy, hạnh phúc, con bé cảm nhận được cái cảm giác này, con bé sợ rằng nếu không trân trọng, con bé sẽ mất đi cái ít ỏi còn lại mà con bé cho là sắp mất đi. Đôi khi trong tình yêu, người hy sinh mọi thứ lại có được nhiều hạnh phúc hơn, vì khi họ cần cái hạnh phúc ấy họ mới có thể hy sinh nhiều đến vậy.

175. Chương 160

Ngày qua ngày, phải thật thắm khi nghe “Haru haru”, nó đếm thời gian để biết rằng mình đã để thời gian trôi trong vô nghĩa. Vô nghĩa với nó, nhưng với hắn đó lại là một cơ may lớn cho hắn, mọi thứ với hắn đang theo đà phát triển rất tốt, công việc và cả sự tin tưởng của cha hắn. Nhưng cho dù hắn nhận được những điều ấy hắn vẫn chưa hài lòng, vẫn chưa có được cái hạnh phúc mà hắn luôn mong muốn.

Rồi thì một đêm trời lạnh, lạnh theo đúng nghĩa cái vùng đất xích đạo, hắn ngồi một mình trong phòng, đèn đã tắt và chỉ còn nghe được tiếng xì xào từ tivi mà thôi. Hắn không xem, chỉ ngồi bên giường thẩn thờ nhìn ra cửa sổ, có chút gì đó cô đơn, hắn nhớ nó, nhớ nó như một thói quen mỗi đêm khi hắn về nhà.

Tiếng gọi từ mẹ hấn...

Hấn chạy xuống để nghe điện thoại từ Abbu.

-Sao gọi di động không được hả cái thằng này?

-Vậy hả, à tao đi tắm để quên trong ấy.

-Lên lấy đi, nói qua điện thoại bàn không tiện.

-Ừm.

Hấn lại chạy lên lầu và vào phòng mình...

-Mày với Quậy có hay nói chuyện với nhau không?

-Mới cách đây vài ngày thôi, rồi thì cũng không gọi cho nhau nữa, mày biết mà, nếu cứ gọi cho nhau thì tao sẽ chẳng chịu nổi vì nhớ.

-Haha, tao ghen tị đấy, tao cũng suy nghĩ nhiều. Tao không biết có nên khuyên mày thế này không nhưng chắc là tao nghĩ mọi thứ nên được khép lại cho thật tươi đẹp. Kenty và Mèo, tao và..., mày và Quậy, có lẽ chỉ có như thế thì chúng ta mới cảm thấy vui thật sự. Sau hội thao quốc tế, Quậy chính thức rời đội tuyển, ban huấn luyện đã nói thế vì hội thao kì tiếp theo phải hơn 4 năm sau, đến lúc ấy Quậy cũng đã vượt số tuổi cho phép thể nên đây là lần cuối Quậy thi cho đội quốc gia. Dịp này, sẽ chẳng còn cơ hội cho Quậy từ chối mày đâu.

-Tao cảm giác như, Quậy không muốn kết hôn.

-Có lẽ là không muốn, nhưng tao nghĩ nếu mày ép Quậy, mày đang khiến con nhỏ ấy hạnh phúc đấy, tao tin mày không phải là thằng con trai “nhảm chán” mà.

-Oải thằng này, nói gì bóng gió thế, mà mày với ai cơ chứ?

-Còn ai sao?

-Em tao?

Abbu phì cười, cả hai bắt đầu huyền thuyên về Zu, Abbu kể lòng vòng cho đến khi cậu ấy nghĩ không nên giấu Zun nữa, nói ra để khi chuyện xảy đến cậu ấy không thấy có lỗi với Zun vì đã âm thầm giấu đi mọi thứ.

-...

Zun im lặng ngậm ngùi, hấn không biết nói gì, nụ cười tắt đi, hấn cũng chẳng ngờ em hấn đại đột đến thế. Nhưng một phần Zun cũng hiểu cho Zu, tình yêu của con bé và cả cái sự bất cần của con bé, điều này không sớm thì muộn mà.

-Mày không vui, phải không?

-Sao mày lại làm vậy, .. với con bé?...

Zun mất bình tĩnh dần, dù là thế nào, hấn cũng phải làm vài câu cảnh cáo để mong rằng em hấn không bị “phản bội” hay đại loại là bị “bỏ rơi”.

-Tao cũng không biết... nhưng tao nghĩ đó là điểm dừng cuối cùng của tao trong chuyện tình cảm.

-Tao không cần biết mày như thế nào. Trước đây hay bây giờ, tao không mong mày làm con nhỏ khổ.

-Nếu như có, mày muốn làm gì tao cũng được mà, khi đã chấp nhận một việc gì đó tao đã chẳng phải nói sẽ không hối hận sao.

-Đừng làm con bé buồn, tao xin mày đấy.

Câu chuyện bị đưa sang một hướng khác, Zun không muốn gây áp lực cho Abbu, Zu, con bé còn không dám nghĩ đến chuyện sẽ đem việc này ra ràng buộc thì làm sao Zun có quyền đó cơ chứ. Nhưng cũng phải nhìn

lại rằng, Abbu đã không có một chút thời gian để ghé Zu kể từ hôm trời ngớt mưa và cậu ấy trở về với hình tượng một ca sĩ thần tượng thay vì là Abbu của Zu của những ngày trước đó.

176. Chương 161

Một ngày mới nắng lên, em giang tay chào đón. Zu bước ra khỏi nhà với ánh nắng tràn ngập sau những ngày mưa dầm dề kéo không gian trở nên u buồn. Con bé đi chợ để nấu chút thức ăn mang đến cho Abbu, dù rằng khó có thể gặp cậu ấy nhưng con bé vẫn hy vọng sẽ làm được món gì đó ngon ngon cho Abbu. Nay đã hơn 1 tháng con bé không gặp cậu ấy với vai trò là “người tình”...

-Zu à, anh bận, nhưng chắc tối nay anh sẽ ghé nhà em, cho anh ngủ ké một đêm nhé.

-Này là không cần cảm thấy có trách nhiệm đâu.

-Trách nhiệm gì ở đây, chỉ là, anh nhớ em thôi...

-Giỏi đùa, em đi chợ, định gửi thức ăn cho anh nhưng tối nay anh tới thì em sẽ làm cơ sẵn ở nhà, hi.

-Em đang chuẩn bị tư tưởng làm ... “vợ” anh phải không?

-...

-Haha, này đừng nói là đang đổ mặt đấy nhé.

-Em cúp máy đây.

Niềm vui nào đó chợt dâng trào trong con bé, con bé tung tăng bước ra khỏi cổng với bộ váy trắng dễ thương, tóc cột cao và tung ta tung tăng nhảy chân sáo đến siêu thị gần nhà.

.....

Còn nhắc đến Kenty với Mèo thì không thể tưởng tượng được cái hôm ấy, đã chẳng phải là hiếm thời gian gặp nhau hay sao. Ấy vậy mà ăn cơm xong thì đã lăn đùng ra ngủ, cả Mèo, con bé đã chẳng ngủ bù cả ngày ấy vậy mà thấy Kenty ngủ, con bé chẳng buồn đánh thức mà còn nằm cạnh bên ngủ ké một giấc cho đến sáng. Cuối cùng thì kế hoạch đen tối nào đó ai cố tình dựng nên cũng chẳng thành công được.

Hai đứa ấy lại bận cả dài ngày như thế và đến hôm nay Mèo chính thức kết thúc cái công tác thực tập sinh trong bệnh viện. Con bé sẽ quởn tận mấy tháng để chuẩn bị cho việc xét tuyển thực tập chính thức cho bệnh viện mà con bé từng thực tập với nghĩa tập huấn từ trường mà thôi. Cũng vì như thế Mèo tranh thủ mọi thời gian hâm nóng lại món súp tình yêu đã nguội đi quá lâu kể từ ngày cưới.

-Kenty à, em được nghỉ 1 tuần trước khi bắt đầu nộp đơn xin làm việc.

-Thật không?

-Ừm, em đang dọn dẹp tài liệu đây này, sắp về đến nhà rồi.

-Nhưng anh đến công ty mất rồi, chiều nay, anh sẽ về sớm.

-Ừa, ... em nhớ anh quá đây này.

-Anh cũng vậy, chắc là.... Mà thôi, chiều nay đi đã, anh làm việc đây.

-Vâng.

Mèo nay có vẻ tươi tỉnh hơn mọi ngày vì con bé được nghỉ cả tuần mà xả hết căng thẳng. Giờ có lẽ mới được coi là cuộc sống vợ chồng thật sự. Mèo tranh thủ thời gian về nhà thăm ba mẹ rồi dọn dẹp, mua một vài vật dụng cần thiết khác ẹ con bé. Nay ba con bé đã đỡ hơn rất nhiều tuy rằng bệnh này khó lòng có thể chữa khỏi, nhưng rồi thì con bé an tâm rằng một ngày nào đó, con bé sẽ là người chữa trị cho cha mình khỏi bệnh.

Mèo dùng cơm trưa cùng ba mẹ xong thì con bé lại lôi mớ tài liệu ra nghiên cứu, dù là đã được nghỉ ngơi thế nhưng con bé lại không cho phép mình có thời gian. Có lẽ cái tính tham lam công việc của Mèo đã ăn vào máu rồi, khó chữa lắm.

Nếu như chịu khó giấu con bé từ xa, người ta có thể nhận ra con bé đã lớn thật sự. Làn da trắng, kiểu tóc đơn giản ôm lấy gương mặt tròn với đôi mắt to, cái đôi mắt mà lâu nay con bé không dành để ngắm nhìn Kenty. Vì bận nhiều, con bé chợt quên rằng Kenty là một phần quan trọng trong con bé, cái tình yêu hồi còn học phổ thông đâu đã lạc mất đi đâu mà con bé lại không để ý đến. Đến nỗi Kenty, cậu ấy cảm thấy rằng như con bé đã chiếm lĩnh được trái tim của mình rồi thì không thêm quan tâm đến cậu ấy nữa. Cũng phải thôi, ai bảo khi con người ta yêu nồng nhiệt thì lại không đáp trả, rồi khi con người ta chai lì với kiểu lạnh nhạt rồi bây giờ cũng thích nghi theo cái tính cách ấy. Có lẽ người cần hâm nóng lại cái tình yêu này phải là Kenty mới đúng.

Tình yêu mong manh lắm, nếu ai biết cách gìn giữ thì cái mong manh ấy sẽ làm nên hạnh phúc...

Mèo trở về nhà của cả hai đứa và gặp Zu, con bé đang chờ trước cổng.

-Chị Mèo, oái, em cứ tưởng chị làm về sớm đấy chứ, ai ngờ tới tận trưa mới về.

-Sao không gọi cho chị?

-À, em định gọi thì hết pin mới khổ, em định qua đây nhờ chị chỉ giúp em cách nấu món súp cá hồi, em định làm cho Abbu.

-Hehe, hai người dạo này, hay lắm nha, đã yêu nhau rồi, phải không?

Zu ngáp ngừng cười gượng:

-Đâu ạ, chỉ là anh ấy không có ai chăm sóc, em lại không có gì làm nên muốn giúp anh ấy thôi ạ. Ca sĩ thì lười ăn uống lắm, mà chị nên để em vào nhà cái chứ, nắng quá đây này.

-Ồ, haha, vào đi.

Trong thời gian này, Quậy không có nhiều thời gian để đi chơi đây đó hay rằng là ở nhà cùng thằng Cà Rốt nữa. Nó chính thức ở lại tại khu tập luyện để chuẩn bị cho cuộc thi lớn. Cũng do vậy mà tụi nó gần như mất liên lạc với nhau. Mèo dạo này mệt mỏi nhiều nhưng cũng không thể gọi cho nó mà than thở, nó không được dùng điện thoại và cũng như việc mọi người chỉ có thể biết được thông tin của nó qua tivi và báo chí mà thôi.

-Chị Mèo, em có nên gọi cho anh hai không nhỉ, việc chị Quậy sẽ rời đội tuyển sớm ấy?

-Chị nghĩ là không nên, vì nếu như Quậy thật sự đã quyết định được, tự khắc nó sẽ gọi cho Zun thôi. Chị nghĩ việc quan trọng bây giờ là làm sao cho công việc của Zun ổn định, Quậy sau khi rời đội tuyển cũng không có việc làm nữa, nhiều chuyện quan trọng hơn.

-Oái, chị quả thật là người mẫu mực đấy. Cơ mà em hỏi nhé, chừng nào, em có em bé bằng đây, haha.

-HẢ,... sao... em bé... à... hi...

-Sao thế? Anh chị gặp nhau được mấy lần sau ngày cưới rồi hả?

-Hi... cũng thỉnh thoảng...

-Gi mà thỉnh thoảng cơ chứ, bao lần rồi, cho em biết đi.

Mèo cười trừ rồi đưa một ngón tay lên, Zu mở to mắt ra ngạc nhiên và chớp chớp.

-Thiệt không đấy cái bà này, vậy thì việc để có thể có em bé thì thế nào?

-Hi, chị chưa nghĩ đến.. hi, chắc là Kenty cũng vậy.

-Gi kì vậy trời, nếu như không muốn có em bé thì ít nhất hai người cũng phải... ôi, chị trong sáng đến mức em phải ganh tị đấy, haha.

Zu cười hìhì, con bé thật sự tò mò về cuộc sống vợ chồng của người khác. Có lẽ con bé khao khát một lễ cưới nào đó, dù là ở đâu, nơi nào, lớn hay nhỏ nhưng dù tưởng tượng con bé cũng không dám mơ ước nhiều, con bé sợ mình sẽ thất vọng.

Mèo lại cười khi thấy Zu đắm chiêu suy nghĩ gì đó rồi lại tiếp tục rửa rau.

-Zu à, em và Abbu, có nghĩ là sẽ tiến tới không?

-...

Zu lặng im, con bé không biết phải trả lời thế nào. Tiến tới của Mèo là như thế nào, có lẽ sẽ không đến mức mà Zu và Abbu đã từng ... với nhau. Con bé mỉm cười nhẹ.

-...

-Có gì đâu ạ, anh ấy đâu có thích em đâu mà lại tiến tới gì. Hơn nữa, anh ấy đang là ca sĩ thần tượng nữa mà, đơn nhiên em sẽ chẳng lọt vào mắt anh ấy rồi.

-Hi, thôi không nhắc nữa nè, vui lên, chị làm cá, nhìn mà học theo nè.

177. Chương 162

“Có lẽ, em sẽ cưới sự cô đơn làm chồng thì mới có được hạnh phúc”...

Khi mưa tạnh, nắng lên, anh không còn ở bên cạnh em nữa. Giá như trời lại có thể mưa một lần nữa anh nhỉ?

Có lẽ em đã có cái thuộc về anh, nhưng em lại không thể có anh, phải không?

.....

Zu chăm chú xem Mèo làm cá, M2o chỉ cho Zu rất chi là kĩ càng, có lẽ cũng lâu không nấu ăn nên trông Mèo cũng không làm nhanh được như bình thường. Mùi cá xộc vào mũi, Zu khó chịu vì cái mùi tanh này, con bé đỏ mặt và vuột ngực của mình.

-Cá tanh, chắc em không quen đây, lúc đầu làm cá chị cũng hay như vậy...

Mèo vẫn huyền thuyên nhưng nước mắt của Zu lại bắt đầu chảy, mặt con bé đỏ bừng cả lên và che miệng mình lại.

-Nếu em không chịu được thì lên nhà trên đi, chị làm cá xong rồi xuống. Mai mốt nếu không quen làm thì nhờ người bán làm hộ, chỉ đem về nấu thôi.

-Dạ,... em... không sao....

Mèo lại tiếp tục làm, động tác ngày càng nhanh, Mèo cười khi nghĩ đến một tuần tiếp theo sẽ trở thành một cô nội trợ ngoan của chồng. Mèo cũng từng nghĩ mình sẽ trở thành một người nội trợ giỏi, nhưng rồi Mèo chọn lựa công tác ở bệnh viện, trở thành một bác sĩ giỏi, không sao mà, như thế lại càng bản lĩnh, chỉ có điều là hạnh phúc dễ nguội lạnh mà thôi.

Mãi nghĩ vẩn vơ mà Mèo không để ý, Zu có vẻ chịu không được nữa nên bỏ lên phòng khách ngồi, nước mắt con bé vẫn còn chảy, con bé chịu đựng để không phải nôn.

-Zu à, em có sao không?

-Dạ, không sao đâu ạ....

-...

-Chị Mèo à, chắc em phải về trước, bữa khác em ghé, chị chỉ lại cho em nhé.

-Sao thế, thế còn món súp thì thế nào, em không mang cho Abbu à?

-À, chị đến chỗ làm của anh đưa hộ em nhé, không xa đâu, chút nữa em gửi địa chỉ cho chị, giúp em được không?

-À, được mà, nay chị không bận gì cả, nhưng mà em có sao không đấy, em có vẻ dị ứng mạnh với mùi của cá?

-À, tại em không quen thôi, em về trước nhé, tạm biệt chị.

Zu đi nhanh ra cửa với cái giỏ xách rỗng, đôi mắt đỏ hoe vì phải chịu cái mùi tanh ấy. Zu đi bộ về nhà, hít thở chút không khí trong lành để có thể bình thường lại. Có lẽ chịu không nổi nên đã ghé tiệm thuốc và mua ít thuốc chống ối.

Những suy nghĩ mông lung, Zu thấy là lạ trong người. Cứ bồn chồn thế nào ấy, Zu bèn vào và hỏi.

-Chị ơi, bán cho em ít thuốc chống ối.

-Em bị làm sao?

-Em không chịu được mùi cá tanh chị ạ.

-Ừm, cái đấy thì tự khắc khỏi thôi, em không cần phải dùng thuốc đâu.

-Nhưng nãy giờ đã nửa tiếng hơn rồi, em vẫn thấy còn khó chịu, không thể dùng ít thuốc nào đó sao chị.

-... em có trẻ không?

-Trẻ gì ạ, sao chị lại hỏi thế? ... Hình như là trẻ hơn một tuần.

-Vậy thì, em nên mua que đi.

Con bé cảm lạnh đi, nhìn người bán thuốc với ánh mắt ngỡ ngàng. Có thể lắm chứ, sao con bé lại ngây ngô như không có chuyện gì thể nhỉ, con bé tròn xoe mắt và chớp liên tục vì lúng túng.

-Chắc là không đâu chị.

-Em có quan hệ trong thời gian gần đây không?

-... .. dạ... em...

-Không sao đâu, những người trẻ thường ngại mấy chuyện này, nếu có thì em nên mua que đi.

-...

Con đường dài, Zu chóng mặt vì đi nắng khá lâu rồi, con bé không vội về nhà mà cứ la cà ngoài đường, đi ngang qua chỗ làm việc của Abbu, công ty thật là to, con bé chưa từng vào đây vì ở ngoài thường rất đông người đứng đợi để có thể gặp những ca sĩ được đào tạo từ công ty này. Mèo nhìn lên những tầng cao, con bé nghĩ thầm chắc là Abbu đang ở trên đó, mỉm cười con bé đi lại gần hơn nơi đám đông.

Người người xì xào bàn tán chờ đợi, hôm nay hình như là có cuộc họp nào đó lớn nên người hâm mộ mới kéo đến đông thế này. Mèo chen vào đám đông như bao lần con bé hay chen vào mua vé dự buổi biểu diễn của Abbu vậy. Mấy nay con bé không đi cập nhật thông tin cho nên chẳng biết sự kiện gì xảy ra cả.

-Bạn ơi, ình hỏi, có chuyện gì sao?

-À, nay công ty mở họp báo cho Abbu, buổi gặp chính thức để trả lời trên báo đó mà.

-À, mình cảm ơn.

Zu cười rồi chen ra khỏi đám đông, con bé trở về nhà để sạc pin và cũng để xem buổi họp báo trực tiếp trên tivi.

.....

Buổi họp báo diễn ra với hình ảnh Abbu hiện ra trước màn ảnh, Zu chăm chú lắng nghe vì ngấm nhìn Abbu sau nhiều ngày không gặp cậu ấy.

-Tôi không mang ý định để quảng bá lâu dài, chỉ rằng là để đánh dấu một bước khởi đầu chính thức mà thôi. Mọi thứ đều do sự ủng hộ của khán giả.

...

-Tôi cũng đã nghĩ sẽ cùng hát nhưng bài hát với một ai đó nhưng có lẽ sẽ là album sau, vì bước khởi đầu, tôi muốn thử bước một mình trên chính thực lực của mình.

...

-Chúng tôi là bạn của nhau, mọi người nói có phần phải. Vì lúc còn học phổ thông, tôi có để ý cô ấy, nhưng đó là ngày trước mà thôi, bây giờ tôi đang chuyên tâm vào sự nghiệp của mình. Và cũng mong mọi người không nhắc lại chuyện này, Ly Ly và Tuấn Trường, hai người họ là bạn thân của tôi nên tôi không mong họ bị tổn thương.

-Đã gọi là lời đồn thì chắc chắn không có rồi. Tôi đang đi những bước khởi đầu, tương lai còn dài thế nên chuyện tình cảm, tôi vẫn chưa nghĩ tới, việc quan trọng bây giờ là fan của tôi có thể vui vẻ như bình thường và luôn ủng hộ tôi...

...

Con bé tắt tivi và nằm xuống ghế sofa, con bé mệt mỏi và thở dài. Những câu nói của Abbu cứ luẩn quẩn trong tâm trí của Zu, con bé cảm nhận chính con bé như là một gánh nặng, nếu cứ tình trạng thế này, không lâu nữa mọi người sẽ biết được mọi việc. Mọi người đã biết địa chỉ căn nhà mà Abbu lui tới trong thời gian cậu ấy vắng bóng. Sớm muộn gì con bé cũng sẽ bị lộ và mọi chuyện sẽ thảm hại hơn nếu người ta biết cả hai là một đôi.

Zu mở mắt và quay sang nhìn trên mặt bàn, lại thở dài, con bé tóm lấy và đi vào toilet.

Rồi thì như những gì mà người ta thường nói như một thói quen “chuyện gì đến thì sẽ đến”, quả là đến thật, nhanh hơn mức không thể tưởng.

Zu đỡ dần bước ra khỏi toilet và trở về phòng, con bé bước những bước chậm nhưng rồi ngày một nhanh dần, con bé đang lo sợ, thật sự lo sợ, những gì mà chủ tiệm thuốc nói quả là không sai. Con bé đã ...

.....

“Ngoài kia, một cảnh hoa bên ô cửa sổ, cơn gió qua...

... nhẹ nhàng rơi xuống trong một giấc mơ, em không muốn là em”.....

Bài hát buồn – Khởi Mi.

178. Chương 163

Cửa phòng của con bé mở, cửa sổ cũng mở, gió lùa làm chiếc màn tung bay, con bé mở tất cả cửa tủ và lấy vội chiếc vali to đặt xuống nệm. Con bé lo sợ hơn bao giờ hết, phải làm sao đây, mọi chuyện đã không còn được coi là đơn giản với con bé nữa rồi.

Nước mắt bắt đầu rơi, hai hàng nước mắt gặp nhau ở cằm và rơi xuống trong vô thức. Con bé đang nhồi nhét tất cả quần áo của mình vào vali một cách vô ý thức, dừng lại như một sự ức chế nào đó cực độ. Con bé úp mặt xuống nệm và nấc từng tiếng nghẹn ngào.

“ Em phải làm sao đây, em không thể nói cho anh biết. Abbu à, em phải làm sao bây giờ”...

Tiếng khóc khiến không gian trở nên cô quạnh, con bé suy nghĩ nhiều đến mức mà như hoá thành một đứa điên đang không biết mình làm gì. Cầm điện thoại trên tay, Zu dò tìm số điện thoại.

Số ai, con bé cũng không rõ, nhưng đó không phải là Abbu.

-Alo, Đăng à?

-Ừm, Đăng đây, có gì không Zu?

-Hôm trước những gì cậu nói có thật không?

-... cậu biết, còn hỏi mình?

-Ừm, tớ trả lời nhé, tớ thích cậu.

-... cậu, đừng gạt mình...

-... có lẽ, nhưng hiện tại, mình đang rất rối, nếu như cậu giúp mình, mình hứa rằng mình sẽ thích cậu, thật lòng đấy.

-Thích mà cũng phải có điều kiện sao?

-... *ức*.. hít... cậu sang nhà mình được không,aaa...

Con bé bắt đầu vỡ oà, cúp máy khi đã không thể nói thêm lời nào nữa. Con bé đã có cái của cậu ấy rồi, Abbu, cậu ấy không hề biết và con bé thì cũng không hề muốn cậu ấy biết. Những lời nói của Abbu trong buổi họp báo cứ văng vẳng bên tai của Zu. Con bé chỉ biết cầu cầu Hải Đăng, người đối với con bé lúc này là an toàn nhất, hiểu con bé nhất và thông cảm mọi thứ cho con bé, có lẽ đó cũng chỉ là một trong nhiều người thích con bé mà thôi. Nhưng đối với Hải Đăng, con bé lại quan trọng. Một sự cầu cứu hay nói trắng ra còn bé đang nói rõ mình lợi dụng tình cảm của Hải Đăng để cứu lấy tinh thần con bé lúc này.

10 phút sau...

Con bé được ôm trong vòng tay của Hải Đăng, tiếng khóc vẫn đang biến cái bầu không gian này trở nên u buồn. Hải Đăng, một người mới xuất hiện nhưng có lẽ sẽ đem lại những điều mà không ai biết trước được.

-Cậu mang tớ đi nhé, hít, được không?

-Nhưng, cậu muốn đi đâu?

-Đâu cũng được, càng xa nơi này càng tốt, thật xa, để mình không phải trông thấy anh ấy.

-Hai người cãi nhau sao?

-Mình... và anh ấy... xảy ra chuyện đó và ...

-Sao cơ?

Zu nhìn vào mắt Hải Đăng, đôi mắt con bé bắt đầu sưng húp lên, con bé nấc lên từng tiếng, con bé đưa que thử cho Hải Đăng.

-Người duy nhất bây giờ có thể giúp mình là cậu mà thôi, đưa mình đi đi, đâu cũng được, mình xin cậu đấy.

-... thế... cậu muốn đi đâu?

-Ở đâu, mà mình không thể thấy anh ấy được nữa.

-...

Hải Đăng im lặng, cậu ấy thở dài và nhìn vào đôi mắt của Zu, bàn tay cậu ấy đặt lên bụng con bé một cách nhẹ nhàng và ân cần.

-Mình sẽ đưa hai mẹ con cậu đi, Thái Lan nhé, mình có người quen ở đấy.

-...

-Cậu đã quyết định chưa, mình nghĩ cậu nên nói cho anh ấy biết.

-Không được.

-Chỉ vì anh ấy là ca sĩ sao, bây giờ mà cậu còn lo cho sự nghiệp của anh ấy à, em bé, thì phải làm thế nào?

-Cậu không hiểu được đâu...

-Mà này, mai mốt có nhờ người ta thì cũng đừng bảo là sẽ thích người ta nếu cậu không thật lòng. Dù cậu không thích mình, mình vẫn giúp cậu khi cậu cần mà.

Zu cuối mặt xuống và vẫn khóc, bàn tay Hải Đăng đẩy nhẹ đầu con bé vào vai mình.

Mọi chuyện xảy ra khá nhanh, con bé sợ hãi với những gì xảy ra, hoảng loạn đến độ con bé đang còn không biết mình đang lợi dụng Hải Đăng. Có lẽ chút gì đó khiến cậu ấy buồn, nhưng rồi thì thời gian tới, mọi chuyện sẽ khác, cậu ấy được bên cạnh Zu.

Hải Đăng là bạn cùng lớp với Zu suốt 3 năm hồi còn phổ thông. Chuyện xảy ra giữa Zu và Abbu, mọi thứ, cậu ấy đều biết và luôn bên cạnh an ủi Zu. Hải Đăng lựa chọn cách bày tỏ và sau đó mỉm cười để chấp nhận sự im lặng đồng nghĩa với từ chối của Zu. Rồi thì con bé nói thích cậu ấy trong hoàn cảnh không biết phải giải quyết thế nào với những thứ đang xảy ra ở hiện tại.

-Chừng nào thì chúng ta đi được?

-Mình không biết, nhưng bây giờ mình phải ra khỏi nhà, vì tối nay, anh ấy sẽ đến.

-... ừm, vậy thì cậu chuẩn bị nhé, mình về nhà lấy xe và gọi cho người bên đó giúp.

.....

“ Giá như anh không là anh của bây giờ...”

.....

Mèo đến công ty theo địa chỉ mà Zu đã gửi qua tin nhắn cho Mèo. Mèo cũng nhanh chóng đem món súp cá hồi cho Abbu vì còn cả bọn công việc ở nhà mà chưa giải quyết xong.

-Mèo, có gì không nè?

-Anh ra đây được không, em mang súp cá hồi cho anh nè.

Abbu ậm ừ vì sao nay Mèo lại đi nấu súp cho cậu ấy.

5 phút sau, có người đưa Mèo vào trong công ty một cách dễ dàng...

-Zu con nhỏ bị dị ứng nặng với mùi cá hay sao ấy, chịu không nổi nên về nhà, con bé định nấu cho anh món này nhưng chưa kịp xem em nấu thế nào thì đã về rồi. Nhờ em đem qua cho anh.

-... vậy sao, vậy giờ Zu đang ở nhà.

-Có lẽ vậy, con bé cứ nhợt nhạt sao ấy.

-... ờ...

-Mà này, hai người đã yêu nhau rồi đấy à?

Abbu mỉm cười rồi nhận lấy món súp. Mèo dường như hiểu ý của Abbu nên cười chọc ghẹo sau đó thì chào tạm biệt và về nhà. Dù gì thì tối nay con bé lại được gặp Kenty, sẽ không có tình trạng mà cả hai cùng nhau đồng loạt ngủ nữa.

179. Chương 164

Hôm ấy là một ngày dài, mọi chuyện cứ rối cả lên để con người ta có cái “cơ hội” mà rời xa nhau. Zu, con bé không còn biết phải làm như thế nào, con bé chỉ còn biết trốn chạy trước khi mọi người phát hiện ra chuyện này. Cha mẹ, bạn bè và cả dư luận nếu như những nhà báo “đánh hơi” được nơi mà Abbu thường lui tới.

Zu rời đi trong chiều hôm đó trước khi Abbu ghé nhà con bé. Cũng vì vậy mà qua nay, cậu ấy không tài nào tập trung vào cái công việc thu âm ở công ty.

-Mèo à, em có gặp Zu không?... gọi cũng không bắt máy...

-Em không biết nữa, tối qua, khi nghe anh gọi, em và Kenty có chạy xe đi tìm nhưng chịu thôi, tụi em không biết nơi lui tới của con bé.

-Ừm,... anh không dám gọi cho Zun, sợ nó lo.

-Anh cứ hãy đi tìm con bé đi, mà anh có vào nhà để xem con bé có để gì lại không?

-Anh có vào nhưng không để ý.

-Trời ạ, anh vào tìm người kiểu gì thế, vào phòng ngủ của con bé xem quần áo.

-Ồ, ờ...

Abbu cúp máy và lấy xe đến nhà Zu. Cậu ấy phải khó khăn lắm mới có thể đến nhà Zu mà không có ai theo đuôi. Chẳng qua hôm qua khi cậu ấy đến không thấy con bé ở đâu thì đã rối bù đầu lên mà gọi điện, đi tìm kiếm khắp phố, hơn nữa là còn gọi cho những người bạn cũ của Zu xem con bé có ở đó hay không. Rồi thì hiện tại cậu ấy không biết làm gì hơn với cái tủ quần áo trống không.

Abbu lại giở giường con bé và ngồi xuống, lại tiếp tục dò tìm số điện thoại nào đó mà cậu ấy có thể liên lạc được. Rồi thì Abbu nhìn thấy gì đó trên chiếc gối, đơn nhiên việc mà một người ra thường làm, để lại những dòng nhắn nhủột tình yêu chia lỵ quá vội.

.....

“... Em phải đi xa, em cũng biết bao giờ sẽ trở về, anh hãy làm tốt công việc của mình nhé. Em sẽ luôn theo dõi anh qua màn ảnh, có lẽ em ra đi là đột ngột nhưng anh hãy thông cảm cho em. Không phải do anh hay do ai cả, chỉ là em cảm thấy mình cần ra đi để tương lai của cả sẽ tốt đẹp hơn. Em yêu anh, câu nói muôn thuở của em, anh nhớ giữ gìn sức khỏe, nếu có ngày em trở về em sẽ nấu món súp cá hồi cho anh, nhé... Đừng có mà đi tìm em, em không thích như thế đâu đấy, hãy làm thật tốt những việc anh cần làm lúc này. Em yêu anh, Abbu à ! ...”

.....

Gió mang em đi.

Có chăng anh sẽ cô đơn.

Rồi thì gió sẽ trở về bên anh.

Nhưng... sẽ không mang em về...

.....

Thời gian trôi khiến cho cái khoảng cách bên nhau của hai đứa ngày càng xa. Abbu, cậu ấy lặng lẽ không muốn nhắc về Zu trước mọi người. Cậu ấy đã giải thích với mọi người là Zu đã đi du lịch xa vì bạn bè tìm được công việc thích hợp cho con bé, con bé từ bỏ học đại học và rồi thì những lời dối trá ấy không thể che giấu được.

Zun, hẳn muốn trở về nước để có thể tìm Zu nhưng mọi người đều ngăn cản điều đó, nhất là Abbu, cậu ấy trấn an Zun bằng những lời vụng về, cậu ấy im lặng để nghe sự càu nhàu khó chịu của Zun. Cậu ấy nhận những cuộc gọi từ Quây với sự nổi giận tột độ, chỉ rằng có Mèo thông cảm cho cậu ấy. Có lẽ con bé đoán được phần nào đó, nhưng lại không chắc chắn.

Gia Huy, tên ấy dạo này cũng trở nên khó khăn trong việc viết ra những mớ truyện, chẳng lấy đâu ra cảm xúc. Tên ấy muốn cầu cứu Zu nhưng bất lực vì con bé đã biến mất rồi. Gia Huy lặng lẽ đi tìm Zu với sự nhờ cậy của Abbu, nhưng tên ấy nhận ra mọi chuyện chắc sẽ không đơn giản như thế với người cá tính mạnh như Zu. Phải có chuyện gì đó kinh khủng lắm thì con bé mới như thế. Gia Huy đúc kết cho Abbu một câu sau một quá trình tìm kiếm vô nghĩa “ Zu sẽ không ở trong nước để cho cậu tìm kiếm đâu”.

180. Chương 165

Đêm dài, nay là tháng của mùa mưa, có lẽ vì thời tiết lạnh cho Abbu về nhà sớm trước khi quá khuya. Thời gian này, cậu ấy đã kết thúc quá trình quảng bá cái album đầu tay của mình, cũng vì vậy nên cậu ấy cũng hạn chế đến công ty hơn.

Nỗi buồn bắt đầu tra tấn tâm hồn, suy nghĩ của Abbu. Cậu ấy ngồi bên hành lang hướng mắt ra ngoài lan can, trời đang mưa nhẹ, bầu trời hoá màu xám bởi màn đêm và những giọt mưa được chiếu sáng bởi ánh

đèn đường. Abbu lạnh nhưng cậu ấy không muốn vào trong nhà, cậu ấy sợ cảm giác cô đơn ấy, nhất là khi thời tiết thế này. Thời gian cậu ấy bên Zu không quá dài, nhưng điều đó lại nhanh chóng biến cái sự thích nghi ấy thành thói quen. Abbu bị nỗi lo chèn ép đến nỗi nhiều lần cậu ấy khóc trong vô thức, cảm nhận như cậu ấy đã gây ra tội lỗi nào đó nhưng con bé thì không hề trách hờn cậu ấy.

Rồi thì lại khóc, khóc như một tên con trai yếu đuối. Rồi lại nhắm mắt để đẩy kín những nỗi buồn vào sâu trong tâm, cậu ấy chột giật mình khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tin nhắn:

-Ai đấy?

-Ồ, đang ở nhà.

-Cậu hỏi làm gì?

-Không thích !

.

Abbu chán ngán với kiểu làm quen thế này, có thể là người hâm mộ nhưng cậu ấy thì chưa tiết lộ số điện thoại của mình cho bất kì một ai ngoài những người bạn của cậu ấy. Có thể là Mèo hay Quậy đang chọc cho cậu ấy vui, hơn nữa rằng Gia Huy đang sợ cậu ấy cô đơn mà biến mình thành một con người trầm lặng. Abbu dẹp hết những suy nghĩ đó, cậu ấy thật sự đang buồn nhưng cậu ấy không muốn nói thêm gì vì lẽ thay đó là người hâm mộ của cậu ấy thì lại có chuyện lớn.

Cũng 5 phút hơn, Abbu lại nhận được tin nhắn...

.....

.....

.....

Mèo đã chính thức được nhận vào thực tập ở bệnh viện cũ. Con bé dạo này rất vui vẻ và hớn hở, chẳng qua sau cái thời gian được nghỉ, cả hai đã tranh thủ xây dựng một thiên đường đẹp. Kenty cũng thế, cậu ấy vui vẻ hẳn ra sau thời gian dài u tối khi không được gặp và bày tỏ được cái tình cảm chất chứa của mình.

Vì làm giờ hành chánh cho nên cả hai đều trở về nhà cùng giờ, Kenty thường hay chở con bé đi công viên để hít thở không khí trong lành, chở về nhà để thăm ba mẹ. Hơn nữa rằng cả hai còn đang muốn hưởng trăng mật nhưng không biết phải sắp xếp thời gian thế nào.

-Em lạnh à?

Trời vẫn đang mưa, cả hai đang nằm cùng nhau sau một ngày làm việc mệt mỏi. Soi lại cái dáng vóc và gương mặt, Mèo vẫn không khác xưa là bao nhưng Kenty thì trông ra dáng đàn ông hơn rồi. Cậu ấy làm việc nhiều và phải đi nhiều nơi nên sức khoẻ luôn được chú trọng, cũng vì thế mà Mèo có dịp biến mình thành một người vợ đảm đang.

-Anh ăn có no không, anh dạo này ăn ít hẳn đi.

Kenty hôn nhẹ lên tóc con bé, cái chần chừ kín nhưng Mèo trông vẫn co ro, có lẽ Kenty không ầm áp, như cậu ấy trước giờ vẫn thế. Dù vậy con bé vẫn cảm nhận được cái tình yêu đến trong thâm lặng, được vun đắp một cách chậm chạp nhưng vô cùng chắc chắn. Kenty, một chỗ dựa vững chắc như một vách đá to lớn tuy rằng cái vách đá ấy có phần băng giá. Cái hạnh phúc ở đây là vì con bé hoá giải được cái trái tim của cậu ấy, khiến cậu ấy biết yêu, biết thương, biết bảo vệ người con gái của cậu ấy. Hạnh phúc, cả hai hạnh phúc khiến cho những người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy ganh tị.

-Anh ăn nhiều đấy chứ. Em hãy lo cho em đấy, càng ngày càng gầy.

-Mà anh, truyện của Zu, con bé hình tượng anh lắm hay sao ấy. Thật ra anh không mạnh mẽ trong chuyện đó, haha.

-Này, móc anh đây à, con bé viết cho cao độ lên để gây phấn khởi cho người đọc thôi. Hay là, em cảm thấy không thích anh “nhẹ nhàng” như thế?

Cậu ấy chau mày và cốc đầu con bé:

-Hi, em chỉ chọc anh thôi. Em quen với cái cách nhẹ nhàng của anh rồi. Thật ra, em lo ngại về Zu, con bé hình như phải có một chuyện gì đó khó xử lắm nên mới bỏ đi đột ngột. Con bé biết là Abbu đang trao hạnh phúc ỉnh nhưng lại từ chối và bỏ đi, anh có thấy lạ lắm không?

-Có lẽ vì sợ hạnh phúc không kéo dài, con nhỏ đi để không phải trông chờ vào cái kết.

-Nhưng quả thật là Abbu có thích con bé mà, anh không thấy rằng thời gian qua anh ấy lo lắng đến mức nào sao?

-Đâu phải người trong cuộc đều biết hết mọi chuyện.

-... em cảm thấy, mình mới là người hạnh phúc nhất, cho nên đôi lúc em sợ rằng mọi chuyện sẽ chuyển theo hướng khác, em mất đi cái hạnh phúc hiện tại...

-Bắt đầu nói lung tung rồi đấy.

Kenty lại hôn nhẹ vào tai con bé, bàn tay cậu ấy vẫn ôm chặt con bé. Đối với những cặp vợ chồng ít thời gian bên nhau thế này thì việc ngủ cùng nhau thật là đáng quý và đáng “tranh thủ”.

-Cả hai gặp nhau vào hoàn cảnh nào, anh còn nhớ không?

-Quấy rối như thế thì sao lại không?

-Vậy mà quấy rối à, em chỉ ngồi cạnh thôi mà.

-Có chắc không, chẳng phải lúc đấy còn té và bỏ chạy sao, làm mất đi cái không khí bình lặng.

-Ghét anh chết đi được, cái lúc đấy, em dường như là không còn tự chủ được. Lúc đấy em không hiểu vì sao mình lại thế nhưng rồi em lại rất muốn gặp lại anh.

-Yêu anh mất rồi còn gì.

Kenty cười phì, cậu ấy dường như nắm bắt được tâm lý con bé. Vì với Mèo, một đứa con gái dịu dàng và thật thà thì không che giấu được bản tính của mình mà.

-Thế, vì sao, anh lại thích em. Từ lúc nào, anh như thế?

-Làm gì có thích em cơ chứ.

-... Thật ... không?

Mèo bỗng buồn và quay mặt lại nhìn cậu ấy. Con bé dễ bị gạt vì luôn tin vào những gì người ta nói mà. Kenty mở rộng tay để con bé có thể trở mình và nhìn cậu ấy rõ ràng hơn.

-Thật. Chỉ là anh bị quấy rầy nhiều quá, nên phải yêu đại để thôi phiền phức.

-NÀY !

Con bé khó chịu và đánh vào ngực cậu ấy. Kenty, cái con người thích làm cho con người ta bực bội ấy không hiểu sao lại có thể chiếm lĩnh được trái tim con bé một cách dễ dàng như vậy.

Kenty lặng nhìn và vuốt dọc cánh tay của Mèo. Hơi thở của cậu ấy đều nhịp, cái sóng mũi cậu ấy cao vút đang đổ lên vì trời lạnh. Kéo con bé lại và ôm chặt vào lòng, gương mặt con bé áp vào ngực cậu ấy, nhịp đập, hơi thở và cả cái tiếng lòng như nói với con bé rằng “tình yêu khó nói lắm”...

-Bỏ kế hoạch nhé, được không?

-...

Kenty, cậu ấy bao lần muốn nói rằng hãy có thêm một thành viên nào đó để gia đình trở nên ấm áp hơn. Nhưng, Mèo lại cảm thấy sợ điều ấy, không phải vì công việc mà là vì khi sinh con ra, cậu ấy sẽ chia sẻ tình

yêu của mình cho con và nhìn con bé với cái trách nhiệm và nhắ nhữ cả trách nhiệm ấy cho con bé. Làm cha làm mẹ, khó lắm, người xưa thường nói như thế.

-...

-Em chưa đủ tự tin để có thể cho anh một đứa con như ý muốn.

-Như thế nào thì mới như ý muốn chứ.

-... nhưng... em sợ...

-Ba mẹ đang hy vọng, anh lại không muốn ép em.

-Em cũng biết, nhưng em sợ rằng nếu sinh con, anh sẽ cực hơn và chúng ta không có nhiều thời gian chăm sóc cho nhau.

Con bé kéo chăn lên cao ngang hông và ôm Kenty. Cả hai đã có rất nhiều công việc, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu với Mèo, con bé chỉ mới được nhận việc mà thôi.

-Anh biết rồi, cứ như bình thường là được chứ gì.

Ấy rồi cậu ấy vờ giận và nhắm mắt lại ngủ. Mèo cảm thấy buồn, có lẽ con bé không đủ dũng cảm, cũng chẳng là con bé chưa sẵn sàng cho việc làm mẹ. Kenty thì lại đang rất muốn có một đứa con để có thể an ủi cậu ấy lúc cậu ấy mệt mỏi. Nhưng chắc cũng phải một thời gian, công việc của Mèo ổn định thì con bé mới tính tiếp.

181. Chương 166

-Cậu là ai?

Abbu chợt lặng người khi chữ “Zu” hiện lên trong cái dòng tin nhắn của một người lạ. Cậu ấy bắt đầu mở máy và gọi cho số điện thoại này nhưng người đầu dây thì lại cúp máy.

-Cậu là con trai? Cậu đang ở cùng Zu? Có thể cho tôi biết nơi ở được không, tôi cần xin đấy?

...

.....

Abbu bắt đầu lo sợ cho chuyện này, Zu sao lại có thể bỏ đi với một người lạ như thế. Cậu ấy nhanh chóng vào nhà và gọi cho Mèo.

-Alo?

-Kenty à, Mèo đâu?

-Ngủ rồi, sao tối rồi mà còn gọi vậy thằng này.

-Ồ, vậy thì thôi, mai cũng được.

-...

Kenty chẳng đợi Abbu chào tạm biệt thì đã cúp máy và lơ đãng tiếp tục nhắm mắt mà ngủ.

.....

Ngày hôm sau, Abbu sang bệnh viện của Mèo để hỏi con bé về số điện thoại lạ nhưng Mèo cũng không biết. Abbu cũng đi hỏi Gia Huy nhưng Gia Huy không thân với Zu đến nỗi biết tất cả bạn bè của Zu.

Mãi cho đến tối, khi trời đã được chấm những vì sao lấp lánh, Abbu ngồi bên lan can và mong rằng sẽ nhận tin nhắn hồi âm của cái người lạ đấy. Thời gian cứ thế trôi cho đến tận 12 giờ, cậu ấy nhận được tin nhắn, đơn giản là từ cái người lạ đấy.

-Tôi đang chờ tin nhắn của anh...

Abbu đọc đi đọc lại cái tin nhắn dài ngoằng ấy, cậu ấy không thể hiểu được mấy những ẩn ý của tên con trai lạ. “Cả cái của anh”, Abbu suy nghĩ mông lung, là cái gì cơ chứ, Zu giữ cái gì từ cậu ấy. Quả là Abbu có phần thông minh nhưng sao trong chuyện này cậu ấy lại chẳng nghĩ ra được.

Kết thúc thêm một ngày, vơi đi bớt một chút sự chờ đợi...

.....

Có một câu chuyện mới, câu chuyện này chưa được kể cho bất cứ ai hay được viết thành sách. Câu chuyện được lưu trong bộ nhớ của một ai đó, nhưng chắc có lẽ chỉ có khi cái kết chạm mức đẹp, câu chuyện sẽ cùng kết thúc với câu chuyện thực...

...

182. Chương 167

...My princess...

.....

Có một câu chuyện mới, câu chuyện này chưa được kể cho bất cứ ai hay được viết thành sách. Câu chuyện được lưu trong bộ nhớ của một ai đó, nhưng chắc có lẽ chỉ có khi cái kết chạm mức đẹp, câu chuyện sẽ cùng kết thúc với câu chuyện thực...

...

Ngày xưa, trong một khu rừng, muôn thú sống cùng nhau rất vui vẻ, không loài nào, con nào tranh đấu nhau vì cái môi trường sống ở đây rất tốt.

Một ngày nọ, bọn thú rừng cùng nhau đi khám phá những thứ ở ngoài cái nơi chúng nó đang sống. Rồi thì con khỉ nhanh nhẹn đã hướng về phía Bắc, nó nhìn thấy một lâu đài to lớn. Thế rồi tất cả đầu đàn của từng loài cùng nhau đi đến khu vườn sau của lâu đài. Những ngày đầu, bọn thú lo sợ bị phát hiện nên thường núp sau những rậm cây to. Cũng vì như thế, bọn chúng nghe được câu chuyện tình sâu trong tâm của nàng công chúa.

Nàng công rất xinh đẹp, nàng có một người anh trai hết mực thương yêu mình, cha mẹ của nàng vô cùng chiều chuộng nàng. Phải nói rằng nàng là người hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng chỉ có bọn thú rừng mới thật sự hiểu những gì nàng đang có không phải là hạnh phúc mà nàng muốn.

Nàng thường ra vườn để ngắm hoa, bắt bướm. Đối với cô công chúa nhỏ này, khu vườn này như là một khu vườn địa đàng, đẹp và mang những niềm hạnh phúc đến ình. Nàng thường hát những bài hát ngọt ngào cái mùi vị tình yêu, nhưng sau mỗi bài hát nàng lại đọng lại trên gương mặt mình những nỗi buồn nào đó. Chỉ có khu vườn mới thấy và nay thì bọn thú cũng cảm nhận được.

Một ngày kia, buổi tiệc của các vị vua được tổ chức long trọng, các hoàng tử đến rất đông. Nàng công chúa rất náo nức vì nàng sắp gặp được ai đó mà nàng rất mong muốn. Buổi tiệc diễn ra rất lâu, cho đến tận nửa khuya, nàng ra vườn với tâm trạng buồn bã. Nàng than thở:

-Cô người hầu, không phải là mình. Huhu, hoàng tử ấy không thích mình.

Cô công chúa bắt đầu vỡ oà. Bọn thú mới hiểu ra rằng là vì cái chàng hoàng tử mà cô công chúa thích đã có người yêu, người đó là người hầu của chàng ta. Nhưng rồi nàng lại càng khóc lớn hơn vì sự việc không đơn giản như thế. Anh trai của nàng, một người anh thật sự tốt với nàng lại đem lòng thích cô người hầu ấy. Nàng công chúa có một chút vui và một chút buồn. Vui vì anh mình đã bắt đầu rung động với một cô gái, trước đó, anh trai của nàng chẳng ưng được một nàng công chúa nào cả. Còn buồn vì tình bạn giữa anh nàng và chàng hoàng tử kia bắt đầu có những vấn đề lớn.

Bọn thú rừng hiểu và đồng cảm, cả bọn mới quyết định sẽ giúp nàng chiếm lấy tình cảm của tên hoàng tử đấy. Rồi thì sau khi tiệc tan, sóc, rắn, chim, ba loài đại diện sẽ đi theo dõi chàng hoàng tử nước kia để có

thể mật báo về cho bọn thú còn lại ở khu “vườn địa đàng”. Khi tạm thời đóng vai trò đầu não trong việc khiến nàng công chúa vui vẻ trở lại.

Mỗi ngày, khi vạch ra một kế hoạch, nào là gọi bướm đến rất nhiều trong khu vườn, nào là nhờ ong làm cho hoa có thể nở rộ thật đẹp, nào là nhờ heo rừng, bò rừng “tưới, tiêu” cho những cây con chưa có điều kiện để lớn mạnh. Nàng công chúa như đã bình thường trở lại, có đủ tinh thần để chuẩn bị cho cuộc chinh phục hoàng tử, nàng thu hoạch trái cây từng những cây to để có thể mang đến hoàng tử. Nàng gói gém những cây nhiều hoa đẹp còn nguyên gốc để mang đến cho hoàng tử những loài hoa đẹp của nước mình. Nàng còn mang cả mật ong nguyên chất từ tổ ong trong vườn nữa. Sau khi đã chuẩn bị xong tất cả, nàng đến khu vườn để chào tạm biệt cỏ cây. Lúc này, khi xuất hiện để ra mắt nàng.

Lúc đầu, nàng hốt hoảng nhưng rồi khi đầu đàn đã trấn an nàng bằng những lý lẽ thuyết phục. Nàng ngồi bên gốc cây và nghe khi đầu đàn giới thiệu về những con thú khác. Cho đến khi chim ưng về trước rấn và sóc, nó thông báo về những gì mình thu thập được. Rằng là cô người hầu đã đem lòng yêu anh trai của công chúa, chàng hoàng tử đau buồn nhưng cố vui vẻ và chúc hạnh phúc cho cô người hầu với anh trai của công chúa. Nàng công chúa nghe đến đoạn vô cùng xúc động, không ngờ rằng chàng hoàng tử lại có thể hy sinh vì tình yêu như vậy, nàng ước rằng giá như nàng có thể là cô người hầu ấy, nàng sẽ chẳng bao giờ bỏ qua chàng hoàng tử đẹp trai và tốt bụng này đâu.

Sau khi nàng nghe hết câu chuyện từ chim ưng, cả bọn thú rừng động viên nàng nên đi mang những gì nàng chuẩn bị sang cho hoàng tử và hãy nói ra lòng mình.

Thời gian trôi nhanh, mới đó đã được một tuần. Nàng đã bỏ trốn sang nước của hoàng tử và ở lại cùng hoàng tử để chăm sóc cho chàng khi cô người hầu đã tạm biệt và đến cùng anh trai của công chúa. Chàng hoàng tử như được an ủi đôi phần, chàng vô cùng biết ơn vì sự chăm lo chu đáo của công chúa. Chàng nhận ra công chúa vô cùng dễ thương và tốt bụng, đặc biệt hơn nữa là công chúa vô cùng yêu hoàng tử. Công chúa đã nói với hoàng tử rằng “em yêu chàng rất nhiều dù tình yêu của chàng vẫn dành cho người khác”. Chàng hoàng tử vô cùng cảm thấy có lỗi, tại sao chàng lại không thể thích một người tuyệt vời như công chúa cơ chứ. Trong khi đất nước của công chúa đang rối bời vì sự mất tích của công chúa, thì hoàng tử vào công chúa đang hạnh phúc bên nhau, với những tháng ngày cùng nhau chơi đùa, cùng nhau trồng hoa, cùng nhau làm ra món rượu mật ong thật ngon. Nàng công chúa vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc hơn cả những gì tốt đẹp mà khi ở lâu dài của nàng, nàng có được.

Cho đến một ngày nọ, món rượu mật ong đã được hoàn thành, cả hai cùng nhau mở tiệc để dùng thử món rượu ngon do cả hai tự tay làm. Vì rượu quá ngon, cả hai đã quá chén và đã đi quá giới hạn cho phép. Nàng công chúa không hối hận và chấp nhận dù chuyện gì có xảy ra. Những ngày sau đó, hoàng tử vô cùng quan tâm chăm sóc cho công chúa, chàng không muốn công chúa thiệt thòi. Cuộc sống vẫn thế trôi đi trong hạnh phúc. Muôn thú vô cùng vui sướng vì những gì mà bọn chúng đã làm được cho công chúa.

Rồi giông tố đến, đó là một ngày đẹp trời, nàng công chúa đang vui chơi bên sân vườn. Hoàng tử thức dậy và lên đến gặp riêng đức vua để nói về chuyện của công chúa. Có vẻ đức vua không ưng công chúa vì nàng đã bỏ đất nước của mình mà đến đây vì hoàng tử. Đức vua đang bàn bạc cùng các tướng về việc ngoại xâm đang chuẩn bị tấn công đất nước của người. Khi thấy hoàng tử đến, đức vua tiện việc và nói về việc sắp xảy ra. Hoàng tử vô cùng lo lắng, chàng quên đi cả việc muốn lấy công chúa làm vợ, cho đến khi cái cuộc bàn luận kết thúc, hoàng tử mới đến và nói với đức vua chuyện cưới sinh.

Sau một hồi tâm sự giải bày, đức vua không thông cảm cho hoàng tử mà còn ra lệnh phải đuổi ngay công chúa về nước vì đã dám chung sống vợ chồng với hoàng tử. Chàng hoàng tử rối bời và cầu xin vua cha rút lại lệnh, nhưng vô tình thay, công chúa biết được chuyện đó, nàng đã khóc rất nhiều. Nàng ra vườn và tìm gặp bọn thú rừng đã hộ tống nàng, nàng mong nhận được lời khuyên, rồi khi con khi đầu đàn đã lên tiếng rằng “hãy đi với chúng tôi, chúng tôi sẽ lo lắng cho công chúa, và cả “baby” của công chúa nữa”. Nàng công chúa vẫn khóc, nàng không muốn xa hoàng tử nhưng nàng không còn cách nào khác, nàng không thể về nhà cũng không thể ở lại đây, nàng chỉ có thể ra đi cùng bọn thú rừng thì may ra nàng mới có thể giữ lại đứa con của hoàng tử mà thôi.

Rồi nàng quyết định ra đi lặng lẽ và để lại cho hoàng tử một lá thư rằng đừng tìm kiếm công chúa, hãy lo việc đất nước thật tốt, nếu có duyên thì cả hai sẽ có ngày gặp lại. Hoàng tử lo lắng và bắt đầu cử quân đi tìm công chúa nhưng đức vua lại ngăn cấm điều đó. Hoàng tử bất lực trước chuyện này và chỉ biết khóc

bên khu vườn, chàng khóc vì mình không thể bảo vệ người đã thuộc về chàng, người yêu chàng thật lòng và cũng là người chàng bắt đầu đem lòng yêu thương.

Vào thời gian đó, bọn thú rừng vô cùng tốt với công chúa. Bọn chúng xây nhà cho công chúa ở, đi tìm thức ăn và nấu chín như những gì bọn chúng học được khi nhìn lén các đầu bếp nhà công chúa đã làm. Ngày qua ngày, cái bụng của công chúa ngày càng lớn, bọn sóc rừng tinh nghịch hay đến thăm và vuốt ve cái bụng của công chúa, bọn chúng còn đánh cắp quần áo của hoàng tử để mang đến cho công chúa. Nàng công chúa vô cùng cảm động vì điều đó, nàng may vá những bộ đồ cho bọn thú rừng theo sở thích của bọn chúng.

Nàng may mãi, may mãi cho đến một ngày, nàng không thể may được nữa, nàng bắt đầu đau đớn và chuẩn bị hạ sinh đứa con đầu lòng của nàng và hoàng tử. Bọn thú rừng náo loạn cả lên, bọn chó sói không còn tru hú vào đêm hôm đó nữa, trăng vẫn sáng và công chúa không thể sinh được, nàng đau nhưng nàng lại không thể đưa em bé ra sớm được. Khi đầu đàn lo lắng nên quyết định trước khi mọi việc thêm tệ hại, nó đi tìm hoàng tử và thông báo về tình trạng của công chúa.

Hoàng tử đã đánh bại quân xâm lược, chàng nhận được sự tin tưởng của vua cha. Rồi thì chàng gặp được khi đầu đàn, nghe lại câu chuyện, chàng rưng rưng và quyết định trốn đi tìm công chúa.

Đến tối hôm sau, hoàng tử và khi đầu đàn đã đến nơi, công chúa đang ngủ sau cơn đau. Nay trăng vẫn sáng và công chúa vẫn chưa thể hạ sinh đứa con của hoàng tử. Hoàng tử đến bên cái hang mà công chúa đang nằm ngủ ngon giấc, hoàng tử hôn nhẹ lên trán công chúa và nói khẽ:

-Ta yêu nàng, ta sẽ yêu nàng đến suốt cuộc đời ta.

Công chúa tỉnh giấc và nhìn thấy hoàng tử. Công chúa ngỡ ngàng và không tin đây là sự thật. Nàng chỉ kịp nhìn hoàng tử được vài giây thì cơn đau lại hoành hành nàng...

Nàng chuẩn bị sinh đứa trẻ, đứa trẻ linh thiêng nhất mà đối với muôn thú, đó sẽ là một vì sao sáng trên bầu trời. Đêm trăng với đầy ngôi sao, sẽ có một ngôi sao sáng nữa xuất hiện. Ngôi sao mở lối ột tình yêu đẹp và là ngôi sao đã vượt qua rất nhiều giông tố để có thể sáng trên bầu trời đêm...

183. Chương 168

Năm mới lại đến... sau 8 tháng dài, mọi chuyện trở nên êm ắng hơn...

Không gian thời gian vẫn như không thay đổi nhưng sự vật sự việc thì đã khác.

Quây kết thúc cuộc thi bơi lội quốc tế cách đây 3 tháng, hơn cả mong đợi, nó giành giải nhì sau đội tuyển của Hoa Kỳ. Như thế đủ để nó được biết đến như một người châu Á đầu tiên có thể đạt được giải thưởng quốc tế lớn như thế.

Kể từ ngày hôm đó, nó bắt đầu trở nên khó khăn trong việc đi lại chơi đùa cùng bạn bè. Nó đều được vây quanh mỗi khi ra đường mà tung tăng như cái hồi còn cắp sách đến trường. Nó quen dần và biết mình đã trở thành người nổi tiếng, mỉm cười vì mình đã cống hiến cho đất nước những gì tốt đẹp nhất. Chỉ có điều, nó cảm thấy như mình vẫn chưa hoàn hảo, có lẽ vì nó không làm ột ai đó hạnh phúc...

Abbu mất tích cách đây vài tuần. Bên truyền thông rầm rộ cả lên vì người đứng đầu trong bảng xếp hạng các ca sĩ xuất sắc nhất năm đã tự dừng biến mất. Đêm trao giải diễn ra với người nhận cúp là người đại diện công ty, gần một năm miệt mài làm việc, Abbu đã không làm cho người hâm mộ thất vọng, nhất là “fan ruột” phương xa đang luôn trông mong cậu ấy. Nhưng có lẽ, sự biến mất này sẽ là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời sự nghiệp của cậu ấy.

Gia Huy, tên ấy bây giờ không những đang làm đình đám với những bộ truyện tên tuổi, mà cậu ấy còn đang làm cho đọc giả điên đảo và những dòng nhật kí ẩn ý được xen lẫn vô duyên vào mỗi tập truyện. Một đọc giả tinh mắt vì những sự lạ lùng trong câu chuyện, cô ấy nhận ra những câu đố ngược kép được in đậm ở mỗi tập truyện khi được in ra, ghép lại tất cả là một lời nhắn cho ai đó. Giới “online” đang tò mò chờ đợi từng chương truyện, tò mò người con gái đấy là ai mà tác giả đã kiên nhẫn viết 107 tập truyện dài để có thể gửi đến cái thông điệp ấy. Thời gian trôi, sẽ hé lộ tất cả mà thôi.

Nói về Kenty và Mèo, cả hai đứa ấy nay đã sắp xếp ổn định công việc. Cả hai vợ chồng đã cùng nghỉ làm một tuần để hưởng tuần trăng mật muộn nơi xứ sở Sapa tuyết lạnh. Mèo cảm thấy hạnh phúc với những gì mình đang có, con bé từng nghĩ giấc mơ luôn đẹp, nhưng giấc mơ bây giờ không đẹp bằng hiện tại. Mèo có Kenty, Mèo có Quây là bạn thân, Mèo có công việc tốt, có cả được sự động viên từ cha mẹ.

Riêng Kenty, dù không có ai thân thuộc, nhưng với cậu ấy, Mèo đã là quá đủ, cậu ấy mất đi gia đình nhưng cậu ấy có thể tạo nên một gia đình hạnh phúc. Đó gần như là một “cái kết đẹp” cho câu chuyện riêng của cả hai. Nhưng câu chuyện chung của tất cả vẫn chưa thể khép lại nếu không có một lễ cưới nào đó của một cặp nào đó...

.... Phải không?

.....

Hôm nay là một ngày trời không hề đẹp, sáng sớm đã mưa không ngớt, nó loay hoay trong nhà cùng Cà Rốt vì không có cách nào đưa thằng bé đi học khi đường xá đã bị ngập nước.

Vì không phải đưa đi học, nó về phòng thay vội cái bộ đồ kín mít ra cho thoải mái dù trời đang lạnh. Bộ váy trắng khiến thằng Cà Rốt lé mắt với bà chị của thằng nhỏ. Có bao giờ chị thằng nhỏ điệu đà đến thế đâu. Cũng chẳng qua đây là quà sinh nhật mà Mèo đã mua cho nó, hy vọng nó có thể trông nữ tính hơn và nét na hơn trước. Haha, nó thấy vui khi trông mình cũng xinh, mãi đứng trong gương ngắm mình mà nó quên cả việc trước sân đã bắt đầu ngập nước.

Có lẽ không ai nghĩ đây sẽ là một ngày đặc biệt, thậm chí rằng người ta còn độc miệng rằng nay là ngày tận thế hay sao mà mưa có thể làm trắng cả bầu không gian. Từ nhà nhìn ra cổng, chỉ thấy một màu trắng xóa với mờ mờ khung cảnh tẻ nhạt.

Nó phải gạt đầu đồng ý cho thằng Cà Rốt hôm nay được nghỉ học. Thằng nhóc có vẻ cực kì thích thú nên xin nó là cho tắm mưa. Nó chau mày và ra dáng chị 2 bắt thằng nhóc vào nhà đắp chăn cho kín đầu kín *** mà ngủ đi.

Ấy vậy nhưng cái tính thằng nhóc chẳng thua gì chị nó, Cà Rốt chạy băng ra cổng và lè lưỡi chọc quê chị nó. Mọi thứ vẫn trắng xóa, nó không thể nhìn thấy bóng dáng thằng Cà Rốt đâu cả, nó không có đủ cho nên cũng chẳng chạy ra mà gọi thằng Cà Rốt vào, nghĩ đơn giản là thằng nhỏ chỉ ra tắm mưa một chút rồi chạy vào thôi.

.....

Gần nửa tiếng đồng hồ, nó cảm thấy thật sự lo lắng và đành đóng cửa lại chạy nhanh ra cổng để gọi thằng nhóc.

Nó chợt hoảng hồn khi trước nhà nó có rất đông người, con nít đứng nghệt hai bên đường và cầm dù nhìn về phía nó.

Bỗng một thanh niên trẻ cầm dù đến và che cho nó trước khi nó bị ướt mem vì trời đổ mưa rất lớn. Nó ngạc nhiên nhưng không thể nào mở miệng hỏi được, là vì người thanh niên đã nói điều đó chuẩn bị thắc mắc.

-Hãy đi với tôi, Cà Rốt đang gặp vấn đề.

Nó giật mình và nhìn mọi người hai bên đường, mọi người nhìn nhau và bước lại gần nhau tạo thành một lối đi, tất cả cầm dù và đưa ra để tạo thành một lối đi không có mưa.

Người thanh niên bắt đầu bước đi và đẩy lưng nó đi theo vào cái lối mà bọn con nít như vẽ sẵn cho nó. Nó như chẳng hiểu gì, Cà Rốt thế nào, bọn con nít này là ai, tại sao lại phải che mưa cho nó, nó không thể hiểu và hoàn toàn bị điều khiển bởi mọi vậy mọi việc xung quanh.

Nó bắt đầu thấy điều chẳng lành nên mở miệng hỏi:

-Có chuyện gì thế, mọi người sao lại thế?

-Hãy cứ đi, mọi chuyện không thể nói được, cô chỉ cần đi theo tôi.

Nó như chẳng hiểu nổi đây là trò gì hay đây là một kế hoạch nào đó của băng phái nào. Nó cảm thấy rợn rợn, vì không hiểu sao lại có nhiều người “điên” đến vậy.

Con đường dài, nó không hiểu đâu con nít đâu ra mà lấm thế không biết. Dài dọc con đường luôn có đủ dù để che mưa cho nó, nó lạnh nên co ro, nó tự hỏi bộ chẳng những người này không biết lạnh hay sao mà lại đi làm chuyện bao đồng này cho nó nữa.

Nó cứ bước đi, nó không biết mình đã đi đến đâu vì trời mưa lớn, nó không thể nhìn thấy hai bên đường là cảnh vật gì, đã xa chỗ nó ở chưa nữa.

.....

Một khoảng dài, người thanh niên dừng lại trước 1 chiếc xe sang trọng, cậu ta mời nó vào xe và đóng cửa lại ngay lập tức. Xe cũng vừa chạy khi cánh cửa vừa đóng, nó hốt hoảng và đập cửa để có thể mở ra. Không gian trắng xoá, nhưng nó lại không nghe tiếng mưa, có chăng là vì chiếc xe này khiến nó không thể nghe được một tí gì từ tiếng mưa. Âm nhạc vang lên, đèn mở mập mờ trong xe, nó nhận ra mình đang ngồi trên chiếc xe “dịch vụ hạng sang”. Thật đẹp, thật ngoài sức tưởng tượng, cái thời gian nó đi thi bơi lội nó cũng chẳng được đi chiếc xe nào đẹp đến vậy. Chỗ nó đang ngồi chẳng phải là ghế mà phải gọi đó gần như một chiếc giường, rộng và có cả gối chăn.

Nó đi lại chỗ tài xế đang lái, ông ấy đang dùng rượu và nhìn nó để trả lời câu hỏi mà nó không cần phải hỏi.

-Cô hãy thoải mái thư giãn đi, đường còn xa lắm.

-Nhưng bác à, mọi chuyện sao lại như thế này.

-Chuyện dài lắm, đến nơi tôi sẽ nói cho cô biết, bây giờ thì thư giãn đi, mọi thứ gì cô cần hãy nói với tôi, đảm bảo là cô thấy thoải mái.

-Vâng... nhưng ... mà... sao bác lại không cầm tay lái ????

-À, chiếc xe thế này thì cần gì người lái, tôi chỉ ngồi đây để làm những gì cô bảo mà thôi.

-...

Nó im lặng vì mọi chuyện xảy ra còn hơn cả giấc mơ, có chăng nó đang được đưa đến thiên đường. Có khi nào khi nó ra khỏi cổng thì Chúa đã nhờ người đến để đưa nó đến thiên đường chăng. Oái, thật là lạ, chỉ có thể thì trời mới che lấp tầm nhìn của nó mà thôi.

Nó đi qua đi lại trong chiếc xe, nó chẳng nghĩ đây có thể là một chiếc xe vì nó đứng thẳng người mà vẫn chưa đụng được nóc. Quả đây là chiếc xe đưa nó đến thiên đường, phút chốc nó nghĩ điên rồ như thế.

Nếu như thời gian không trôi nhanh hơn thì hiện tại nó đã chờ hơn 3 tiếng đồng hồ rồi. Nó mệt người vì sự chán nản, nó về giường và nằm xuống kéo chăn lại đắp, đánh một giấc trước khi đến được cánh cửa của vườn địa đàng.

.....

Khi em chưa sẵn sàng, anh sẽ làm ọi thứ xung quanh em sẵn sàng...

Rồi thì em sẽ nói với anh rằng ...

em đã sẵn sàng”...

.....

Nó thức dậy khi đã ngủ một giấc không thể nào tưởng tượng là lâu đến như vậy, trời đã xế chiều, nó nhận ra vì nơi này không còn mưa, nhưng vẫn nghe tiếng mưa. Bác tài xế mở cửa xe cho nó, không khi ở đây đã khác, không trắng xoá như nơi nhà nó. Nó quay đầu lại nhìn chiếc xe, chỉ 3 từ “quả là khủng”.

Nó được bác tài xế dẫn ra phía biển, đi dọc bờ biển về phía mặt trời đang lặn. Nó như bị thụ động trong mọi chuyện. Nó bắt đầu nghi ngờ, nó dường như nghĩ ra chuyện này do ai bày ra..

Khi ý nghĩ đó vừa thoáng qua, nó nhìn thấy chiếc tàu trên biển đang hướng về phía nó. Nó dừng lại để nhìn kĩ chiếc tàu ấy hơn. Nó nhận ra dòng chữ ấy, cái dòng chữ khiến nó từng rung động và bây giờ cũng vậy... tuy rằng đã có khác một chút...

“ Có lẽ, anh đã yêu em”...

184. Chương 169

Điều mà nó có thể nhìn rõ hơn khi chiếc tàu đó đang đến gần, nó chạy ra hướng khác để có thể nhìn thân tàu rõ hơn. Cái từ “có lẽ” bị gạch, nó biết điều này là thuộc về ai và người làm ra những chuyện này là người nào rồi.

Bác tài xế cười và nói với nó:

-Cô đang nghĩ đến một ai đó à?

-Bác biết người đó là ai mà phải không?

-Không, tôi không biết, tôi chỉ được nhờ làm chuyện này thôi, hoàn toàn chẳng biết ai là người lãng mạn đến mức này nữa.

-Lãng mạn ă?

-Cô không thấy lãng mạn sao. Con nút nghẹt cả lối đi chỉ để giờ cao dù che mưa cho cô có thể đi ra phía chiếc xe tôi đang đậu chờ ở đây. Cũng vì người đó biết chiếc xe này chẳng chạy được vào nhà cô cho nên đã bày ra như thế, chẳng phải rất lãng mạn sao. Chẳng phải người đó còn đoán trước là ở thành phố những ngày này mưa dầm sao. Phải thật rất chu đáo đấy.

-Thế, bác có biết tiếp theo người đó sẽ làm gì không?

-Nhiệm vụ của tôi là đưa cô đến đây thôi, đi theo tôi.

Bác tài xế ra hiệu cho nó đi theo ông ấy. Nó biết rồi, nó đủ sáng suốt để biết nhưng nó còn nghi ngờ, vẫn chưa đúng cái thời gian hẳn trở về và nếu hẳn có trở về, ít nhiều nó cũng phải biết. Nhưng đã gọi là bất ngờ, hẳn đã tạo ra thì dư sức khiến nó phải im lặng mà nhìn.

Nó được bác tài xế dẫn đến khu khá xe nơi chiếc xe to tướng vẫn đang đậu. Bác ấy cười và giao nó ột người phụ nữ lạ. Đơn giản rằng từ nãy đến giờ, chẳng ai là quen với nó cả, nó vẫn thắc mắc là thằng Cà Rốt đang ở đâu, nó đi như thế này liệu thằng Cà Rốt có la cà hay không nữa. Nhưng rồi thì cảnh vật nơi đây thu hút nó, nó biết đưa là Nha Trang nhưng nó không biết khu nào là khu mẹ nó đang làm việc, chắc đây là một cái bãi cách xa cho nên nó chẳng tìm được khu khách sạn mà mẹ nó đang ở.

Người phụ nữ đứng chờ sẵn và cười rất tươi khi gặp nó. Nó cười gượng gạo để đáp trả vì nó không hiểu sao người phụ nữ ấy là dành cho nó sự triu mến như thế. Người phụ nữ ấy dễ gần đến nỗi chủ động nắm lấy tay nó và kéo đó thì theo mình.

-Đi thôi, sẽ không kịp để trải nghiệm hết đâu.

Trời tối dần đi, nó nói thầm trong lòng rằng nếu nó gặp hẳn ngay bây giờ, nó sẽ bám hẳn ra thành trăm mảnh cho hả giận. Cứ bắt nó đi lòng vòng thế này thật là điên rồ quá đi mất.

Người phụ nữ đưa nó ra khỏi khu biển sau, đây khách sạn rộng lớn, phía sau đó là bãi cỏ cạnh một con sông, nó không nghĩ rằng ở biển lại có đường sông thế này. Người phụ nữ dặn dò nó hãy ở đây chờ đến khi có người khác đến dẫn nó đi tiếp.

Nó không kịp hỏi gì thì người phụ nữ ấy đã bỏ chạy để nó lại bên nền cỏ, nó ngồi xuống và nhìn xuống dưới chân chiếc cầu, thật tình nó trông cảnh tượng này quen lắm. Nó suy nghĩ, suy nghĩ đến có thể hiểu hàm ý của người đó.

-Chẳng phải, giống cái nơi... lần đầu... cái tên ấy muốn mình trở thành bạn gái sao?

Nó trầm nghĩ, rồi kí ức tràn về, có hần, có nó. Quyển nhật kí nằm trên nền cỏ. Những quy tắc nhắm nhí của thời học sinh nhưng sao bây giờ nó cảm thấy thật yêu hần biết mấy. Hần cũng trẻ con như đúng cái tuổi còn đi học, hần ích kỉ nhưng tốt cho những người hần yêu thương. Rồi thì những ràng buộc vô tình ấy, nó cảm thấy mình thật hạnh phúc khi được hần yêu và yêu cả hần. Nó mong những điều này là do hần bày ra vì rằng nếu không là hần thì còn ai có thể dựng nên những cảnh tượng này cho nó cảm nhận cơ chứ.

Nó mãi cười khi hồi tưởng lại cái quá khứ có chông gai nhưng có niềm vui, có giận hờn nhưng cũng có nhớ nhung, có đau buồn nhưng rồi lại mang đến hạnh phúc. Nó nhận ra, mình đã quên cái nghĩa vụ phải yêu hần thật nhiều, không phải chỉ do cảm xúc nữa mà bây giờ, nó phải trả cho hần những gì hần đã làm cho nó. Sự che chở của hần, tình yêu của hần, sự ghen tuông của hần, sự chờ đợi của hần, mọi thứ, nó phải trả vì nghĩa vụ và cả vì chính nó nữa.

Rồi thì một cô gái trẻ đến ngồi cạnh nó. Nó phút chốc giật mình vì sự xuất hiện đó. Nó nhìn và mở miệng hỏi như một phản xạ.

-Bạn là ai?

-Là bạn thôi. Không cần biết mình là ai đâu. Người nào đó nói với mình rằng cậu ắt hẳn đã biết nên bảo mình đến đây để đưa cậu đi.

-Đi đâu?

-Đến một nơi nữa để hồi tưởng?

-Nói với anh ấy mình hồi tưởng tất cả rồi.

-Hi, người đó bảo rằng là sẽ không như cậu nghĩ đâu.

Nói rồi, nó đi cùng người con gái cỡ chừng tuổi nó. Cô gái ấy xinh đẹp và có cả lúng đồng tiền nữa, quả là xinh, đôi phần nó đoán đó là bạn của hần, hần đang kết bạn để có thể thấu hiểu con gái hơn không chừng.

185. Chương 170

Trăng đã lên lúc nào nó chẳng hay, nó cảm nhận được cái lạnh khi đêm xuống, nó được dắt đến khu bãi cỏ rộng lớn, nó đã đi xa khu biển lắm rồi. Nơi đây mọi thứ trông vắng lắm chỉ có cây cối.

Nó mãi nhìn cảnh vật mà không để ý cái cô bạn ấy đã bỏ đi lúc nào không hay. Nó bơ vơ ở nơi đây, chung quanh đó là cây cỏ trong cảnh vật rất đẹp và nếu ai đó ở đây lúc này đều cảm nhận được cái mát mẻ mà thiên nhiên mang lại. Nó nhìn thấy chiếc xích đu chơ vơ ở khoảng rộng. Nó biết rồi, y như chiếc xích đu nhà hần.

Có lẽ hần muốn cho nó nhớ lại, đây là nơi cả hai chính thức nói cho nhau biết suy nghĩ và cả con tim của mình. Bên chiếc xích đu, nó nhớ rằng hần xuýt nữa đã hôn được nó nếu không bị Zu phá đám. Nhưng bãi cỏ rộng lớn này không để nó bỏ qua cái chi tiết ấy. Lần đầu cũng không phải mà lần thứ hai cũng không, nó không biết nên gọi đó là lần thứ mấy hần hôn nó. Nhưng với nó, nó nghĩ rằng nơi này là lần đầu tiên hần hôn nó một cách tử tế nhất, không như lần đầu và lần sau nữa, cả hai ướt mem và còn mặn vì muối biển nữa.

Nó ngồi bên chiếc xích đu, ngắm nhìn vầng trăng vẫn như đang nhìn nó. Nó tự hỏi, hần cũng có thể mua trăng của Hàn Mặc Tử hay sao mà cả ánh trăng đêm hôm đó lại giống như hôm nay vậy. Có lẽ do trùng hợp cũng có lẽ do ông trời muốn giúp hần.

Nó ngồi mãi ở đó và nhớ lại những kỉ niệm đẹp, nó không nghĩ rằng mình đã từng có hạnh phúc. Khi nó sinh ra, mọi điều tốt đẹp không dành cho nó, sự giàu sang, học giỏi, xinh đẹp tuyệt trần, không, nó không có, ngược lại là đằng khác, nhưng sao nó lại có được người như hần mà yêu. Hần cũng khá giàu có nếu như ai đó đã thấy những gì hần đang làm, không ít tiền chút nào cả. Hần học cũng tạm, tạm để có thể tiếp quản được cái công ty của cha hần không mấy khó khăn. Hần khỏi phải bàn về cái vấn đề nhan sắc rồi, cái đó thì nhìn thôi chứ không bình. Nhưng hần cũng có khuyết điểm đấy chứ, hần ích kỉ, hần ngang ngạnh, hần xa lánh con gái nữa, lại còn hay thích bảo là lợi dụng, cả việc ngược đãi nó bao lần. Nhiều lắm, không ít đâu, nhưng nó yêu những khuyết điểm đó. Hần ích kỉ để chỉ yêu mình nó, hần ngang ngạnh để có thể

quyết đoán hợp lý, hắt xa lánh con gái chỉ đề bên cạnh nó, lợi dụng để có thể cho nó cái lợi dụng thật hạnh phúc, ngược đãi để khiến hình ảnh hắt không mờ nhạt trong nó. Nhiều đó đã quá đủ lý do để nó không thể từ chối hắt và lý do duy nhất mà nó không thể chối cãi được là... nó rung động trước hắt...

Rồi thì một con bé đi đến và nắm lấy tay, lại giật mình một lần nữa, nó đi theo như quán tính. Gương mặt nó đã đỏ cả lên vì những gì hắt khơi lại khiến nó hiểu hắt yêu nó nhiều đến dường nào.

-Chị à, chị sắp đi đến điểm cùng của niềm hạnh phúc rồi đấy. Sau lần này nữa thôi.

-Nhóc à, nói cho chị biết tên đó đang ở đâu được không?

-Em làm sao biết được, em chỉ có nhiệm vụ đưa chị đi thôi.

Rồi thì con bé dừng lại trước một căn phòng trong khu khách sạn. Đó là một căn phòng lớn vì khoảng cách từ cửa của căn phòng đó xa hẳn với các cửa phòng lân cận.

Con bé ấy đẩy cửa và đẩy nó vào trong, sau đó thì đóng kín cửa. Nó gọi theo nhưng con nhỏ chạy đi mất rồi.

Lúc này, nó chỉ vừa kịp quay lại thì khung cảnh lúc này khiến nó phải rụng rời mọi thứ. Đây là phòng triển lãm tranh hay sao mà có rất nhiều tranh, vẽ trên khổ rất to, nhìn trông giống như cái nơi người ta treo vải theo từng hàng để nhuộm, bọn con nít nhà dẹt hay chơi trốn tìm trong cái mớ vải ấy. Lúc này cũng vậy, những bức tranh được vẽ trên vải và căng đầy căn phòng. Nó đưa mắt nhìn 2 bức tranh đầu tiên từ cửa vào.

Nó nhận ra, sóng biển, một đứa con gái đã kê gương mặt mình gần lại với tên con trai. Nó biết rồi, là lúc nó cứu hắt...

Nó nhận ra, căn phòng, đứa con gái bị trói trên chiếc ghế. Nó biết rồi, đây là lúc nó và hắt gặp nhau lần thứ hai, trong House Star và nó gần như muốn ăn thịt hắt...

Bước tiếp đến hàng thứ hai, gương mặt nó chuyển biến rõ rệt. Nó cảm giác mệt, cái bức tranh ấy khiến nó buồn.

Nó nhận ra...

Con đường mưa đêm ấy, chiếc đèn ô tô đang chiếu sáng, bóng dáng tên con trai đang bế xốc đứa con gái lên. Chiếc vali nằm trên con đường mưa với những quá khứ buồn về cha mẹ. Đêm hắt cứu nó....

Nó nhận ra, bức tranh trong căn phòng đầy nến sáng, chiếc giường, nhưng đây là lần nó hình dung ra được đêm hôm đó. Chiếc ghế gỗ, bộ đồ ngủ đỏ rực, chai rượu nằm lẩn lóc dưới nền nhà, tên con trai để cho nó ôm mà ngon giấc. Nhà kho của hắt...

Nó lại bước...

Lại bước....

Hình ảnh hắt dần hiện ra trong những bức tranh....

Cái ôm ở sân bay của nó.

Đêm mưa, hắt để nó đi bộ một mình vì cả hai cãi nhau.

Khu gác cổng trại đêm trại xuân, hắt và nó xuyết nữa lại hôn nhau.

Cái nắm tay đêm lửa trại.

Đêm hắt bị bệnh và nó đến gặp hắt.

Những khoảnh khắc cả hai ở biển Nha Trang cùng bạn bè.

Cái hôn ở biển...

Cái ôm ở cửa phòng trước bàn dân thiên hạ.

Cả cái cuộc thẩm vấn của thằng Phương.

Mọi thứ ủa về...

Đám cưới của Mèo và Kenty tại bệnh viện.

Ngày hấn nói với nó hấn sẽ sang Mỹ để giúp cha nhiều công việc lớn.

Ngày hấn lên sân bay với ánh mắt hướng về nó.

Một bức tranh lạ lắm hơn...

Căn phòng của hấn trong khu nhà rộng lớn của ba mẹ hấn, cô đơn và lạnh lẽo.

Góc làm việc với bộ bàn ghế giấy tờ.

Chiếc đàn piano với tên bài hát “Điều gì có thể gọi là sẵn sàng”.

Nó nghe ngào, nó lau vội giọt nước mắt. Hấn vẫn chờ đợi hai từ sẵn sàng từ nó mà thôi. Nó bước đến cuối căn phòng, hai bức tranh còn lại với một hình ảnh mà hấn vẽ ra trong tương lai.

Biển dậy sóng, con tàu lớn với cái cánh tay giơ cao của một tên con trai. Con tàu nó gặp lúc nó đến đây. Bóng nó in xuống nền cát nhờ ánh đèn từ khu khách sạn. Nó cảm nhận khung cảnh này sẽ đến nhanh thôi.

Bức tranh kia là hình ảnh của một nhà thờ trang trọng, không quá nguy nga nhưng đẹp và mang cái màu lãng mạn vốn có ột ngày thiêng liêng.

Cánh cửa phía cuối căn phòng mở ra bất chợt, nó nhìn ra biển và đã thật sự thấy, thấy hình ảnh cái bức tranh nó đang cố nhìn kĩ lại. Là ai cơ?, tên con trai đang đứng trên mũi tàu nhưng không giơ tay cao và vẫy gọi. Có lẽ tên con trai đã quá chờ đợi vào cảm xúc của nó cho nên đã không thể hào hứng như những gì trong bức tranh muốn bày tỏ.

Nó bước từng bước chậm chạp ra biển. Cát biển làm chân nó như mềm ra, người nó cũng gần như mềm ra vì hình dáng của tên con trai ấy ngày càng rõ rệt hơn, cái sự nhớ dày vò nó lâu nay đã có dịp tra tấn cú cuối cùng, đánh một đòn quyết định để có thể anh dũng nói với nó rằng nó không phải là đối thủ của sự “từ chối tình yêu”. Nó thua rồi, nó chấp nhận thôi, nó khóc vì mình đã để hấn chờ đợi quá lâu như vậy.

Con tàu dừng lại và hấn đi về phía nó, nó cũng thế, đi về phía hấn.

186. Chương 171

Đêm tình yêu?

.....

Nó không dám bước nữa, nó dừng lại vì bỗng chợt nó sợ đối diện. Hấn cũng dừng lại vì hành động của nó, hấn cũng ngại đến gần. Cũng đã kéo dài 1 năm không gặp nhau, hấn cảm giác như nó đã quên đi gương mặt hấn vậy, nhưng không đâu, dù có quên thì những gì hấn đã cố tạo nên trong suốt ngày hôm nay đủ khiến nó về hình ảnh của hấn.

Nó giơ khẽ bàn tay và lắc nhẹ chào hấn một cách gượng gạo. Hấn bỏ tay vào túi quần và nhìn sang một hướng khác cười thầm. Nó đã không còn nhí nhố nữa hay chỉ phút chốc bị hấn làm cho quá bất ngờ nên không thể là chính mình.

Hấn đi lại một bước và ...

-Chơi một trò chơi nhé?

-...

-Anh sẽ hỏi em, nếu em trả lời có hoặc là ừ, hoặc là gật đầu, thế thôi, anh sẽ bước lại gần với em một bước. Nếu em trả lời không hay lắc đầu, thì anh sẽ lên tàu và đi luôn đấy.

-...

Nó gãi đầu và cười cười như đồng ý. Oải, sao hắn lại “lãng xẹt” như thế cơ chứ. Đẳng nào thì cả hai cũng sẽ biết cái kết thế nào mà...

Hắn lại cười một mình rồi bắt đầu...

-Em có khỏe không?

-... có...

-Em có hài lòng với một năm dài vì những gì mình yêu thích?

-... ừm,... có...

-Em có cảm thấy cô đơn không khi không có anh?

-* gật*

-Em có nhớ anh không?

-... ừm, có...

Hắn cứ bước từng bước mỗi khi nó thể hiện sự chấp nhận. Nó nhìn hắn rất kĩ, không rời mắt, hắn trông đẹp trai hẳn ra, hay rằng đã lâu nó không trông thấy một người đẹp trai đến thế này. Nó cười mỉm rồi cứ gật đầu, rồi lại “có”, rồi lại “ừm... Gương mặt hắn cứ từ từ gần hơn, nó đã không lầm, đó là hắn. Những gì hắn bày ra là một hình thức ôn lại quá khứ để nó sẵn sàng gặp hắn, dù một năm đối với nó đã quen thuộc rồi, nó đã từng xa hắn một năm, nhưng có lẽ một năm nay là cái thời gian nó cảm thấy u tối nhất.

-Em biết anh thế nào với em mà.. phải không?

-Ừm...

Chỉ còn khoảng 3 4 bước nữa thôi, hắn đã có thể tiến lại phía nó.

-Em có yêu ai khác không?

-... hỏi gì kì vậy?

-À nhầm, bỏ đi, câu khác. Có phải anh đẹp trai hơn trước không, haha?

-Ồ, thì có... anh đang ép buộc em đấy.

-Chịu đi chứ. Hành hạ anh như thế thì phải đền tội khi có thể chứ.

Hắn bước một bước nữa, hắn cười vì khoảng cách đã rất gần rồi. Hắn lại cười, nụ cười của hắn ngày càng “đều” hẳn ra, nhưng trông rất dễ thương, cũng lại rất lãng tử. Nói chung chung lại rằng là hắn thay đổi để đẹp hơn nữa trong mắt nó, nhưng hắn không biết, với nó, mọi thứ của hắn đều tốt đẹp cả, cả cái cách mà hắn yêu nó.

-Còn hai bước nữa, anh cạn ý rồi.

-Oải, đừng hỏi em, em không biết đâu.

-Em ngại đấy à, haha, thế anh hỏi nhé?

-...

-Em có yêu anh không?

-... * gật* ...

Cái gật đầu thẹn thùng, trông nó hôm nay cứ làm sao ấy. Nó cười mỉm rồi lại gãi đầu, bộ váy của nó cứ bay bay, mái tóc đã dài hơn trước, trông nó đích thực là một thiếu nữ.

Hắn lại bước một bước nữa, hắn đã đứng trước mặt nó, rất gần, nếu như hắn hỏi thêm nữa thì hắn sẽ ôm lấy nó mất.

-Anh có rất nhiều điều muốn nói với em, rất nhiều. Nhưng có lẽ anh phải để những chuyện ấy cho sau này. Anh chỉ biết nói rằng, anh, rất... nhớ em... nhớ.. nhiều lắm.

Hắn nói một cách chậm rãi, hắn nhìn sâu vào ánh mắt nó, nó cũng thế, đang nhìn hắn với sự chờ đợi.

-...

-Anh sẽ hỏi câu hỏi cuối cùng,...

Hắn cười với nó, hắn chưa vội chạm vào nó. Thường thì khi hắn gặp nó, hắn thường hay bẹo má, không thì lại xoa đầu, khác nữa thì đã ôm chầm lấy nó như một sự nhớ nhung tốt độ.

-...

-ĐỒNG Ý LẤY ANH NHÉ?

Cảm xúc trong nó dâng trào, nhịp thở của nó đã không còn nghe theo nó nữa. Cổ họng nó chắc sẽ chẳng thốt ra được lời nào nữa vì nó sợ nó sẽ không giữ được lại những giọt nước mắt của niềm hạnh phúc. Ai bảo nó chưa sẵn sàng cơ chứ, nó đã sẵn sàng từ cái ngày hắn đi rồi, nhưng vì lí trí của nó vẫn còn để nói với nó rằng, đã yêu thì thời gian không còn là thứ quan trọng nữa. Nó vẫn chờ, nó xin rời đội tuyển dù nó vẫn còn thời gian để tiếp tục cống hiến tài năng của mình.

Quay lại với không gian thời gian lúc này. Trăng, nhiều ngôi sao đang thay nhau chiếu sáng, dù ánh sáng nhỏ nhoi nhưng làm nên một bầu trời đẹp. Tiếng sóng biển cứ đập vào tai nó từng đợt, hồi thúc nó và khiến nó trở nên bồn chồn hơn mức có thể. Nó nhìn hắn, nhìn dù ánh mắt cay nó vẫn không chớp. Hắn vẫn nhìn nó, hai cánh tay hắn để phía sau lưng, nụ cười nhẹ của hắn khiến nó cảm thấy hắn đã thay đổi đi rất nhiều.

.....

Biển đêm, chỉ có nó và hắn lúc này. Nó nhớ lại những kỉ niệm ở biển, luôn đẹp và mang lại cái rạo rức trong trái tim nó. Nó yêu hắn, yêu rất nhiều, yêu đến mức giả như nó tưởng tượng hắn không có trên thế giới này, nó sẽ chết mất. Từ lúc nào nó đã bị lệ thuộc vào tình yêu nó cũng không biết nữa. Vì rồi khi ai sinh ra, nếu tâm sinh lí ổn định, không sớm thì muộn cũng phải rung động trước một ai đó, cần một ai đó và dành tất cả thời gian của mình để suy nghĩ về người đó. Nó cũng thế, đã đến lúc nó phải đón nhận rồi...

Hắn vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời từ nó. Nó nuốt nước bọt và chớp mắt tinh nghịch với ý nghĩa, nó đồng ý, nó vẫn nói có cho đến giây phút cuối cùng.

Hắn phì cười, hắn thừa biết mà, nhưng nó lại thích làm cho sự việc long trọng lên nên cứ kéo dài cái khoảng thời gian chờ đợi ấy ra.

Hắn nhìn nó, nhìn như nãy giờ hắn vẫn nhìn, hắn tiến gần gương mặt của hắn về phía nó. Tay hắn vẫn để sau lưng, mắt hắn vẫn nhìn nó, mắt nó nhắm và tay nó thì nắm chặt vào nhau.

187. Chương 172

Ánh trăng sáng, không gian vắng, sóng biển kêu gào suốt ngày thán dài, gió làm tóc nó tung bay, ánh đèn từ khu khách sạn làm in bóng một tên con trai và một đứa con gái xuống nền cát lúc đêm khuya.

Hắn hôn nó, bờ môi hắn cảm nhận được cái ngọt ngào từ niềm hạnh phúc, cảm nhận được những đắng cay đã qua và cả vị mặn của những nỗi nhớ đậm đà nhưng đã tra tấn hắn bao đêm dài khi hắn không ở bên cạnh nó.

Nó hạnh phúc, niềm vui lại rạo rức trong nó, hắn đang ở đây, với nó, một nghi thức khi hai người gặp lại nhau không phải là bắt tay, hay khoác vai, ôm nhau mà vỗ vai. Hắn khác, hắn mở câu chuyện đẹp này ra với một nụ hôn sau bao ngày xa cách, đêm cầu hôn, nó đồng ý, hắn vui và cả hai tận hưởng niềm hạnh phúc.

.....

Đêm hôm đó lại là một đêm dài, nó gặp lại hắn, người nó mong mỏi được gặp lại nhất sau suốt một thời gian dài. Hắn đã nghĩ rằng khi trở về, hắn sẽ chẳng để một giây phút nào đó trôi qua lãng phí, đúng là như vậy.

Hắn đến trại trẻ mồ côi và viện trợ mọi điều kiện tốt cho bọn trẻ. Bọn trẻ đồng ý sẽ mở đường để đón nó trên con đường nó đến với hắn đầu tiên. Ngày mưa làm không gian thêm đẹp, bọn trẻ che dù cho nó bước lên chiếc xe sang trọng.

Hắn tìm đến con sông gần biển và nhờ người có thể dựng lên một chiếc cầu tượng trưng, nhưng nó lại cứ nghĩ đó là một cây cầu thật. Hắn nhờ khu khách sạn bên kia mở sáng đèn để ánh sáng có thể chiếu xuống mặt nước của con sông, mọi thứ thật giống như cái ngày hắn yêu cầu nó phải trở thành bạn gái của hắn.

Hắn chọn khu bãi cỏ rộng lớn như nhà của hắn, chiếc xích đu được mang từ nhà hắn lên đến tận Nha Trang. Hắn muốn dựng nên một khung cảnh thật.

Hắn nhờ các họa sĩ nổi tiếng ở nước ngoài, những người hắn quen được mỗi khi cùng đi công tác với ba. Rồi thì hắn đã thành công trong việc tả lại những khung cảnh hắn muốn nó hồi tưởng. Từ màu sắc đến nét vẽ, nó nhận ra đó là lúc nào, thời gian nào, có ai và cảm giác yêu lúc đó như thế nào.

Hắn chuẩn bị một con tàu lớn chỉ để viết lên cái dòng chữ mà hắn từng viết vào nhật kí của nó. Hắn muốn nói với nó rằng, dòng chữ ấy đã khác khi thời gian trôi qua, hắn yêu nó nhiều hơn, hắn xác định được và không cần hai từ “có lẽ” để ngập ngừng nữa.

Nhìn lại một con đường dài của một tình yêu đẹp. Cả hai không phải yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, nhưng nhờ cái sự đầu tiên không tốt đẹp ấy, định mệnh đưa hai con người không ưa gì nhau trở nên thế này. Thiên đàng đã hiện ra, hiện ra để hắn có thể cầu hôn nó thành công. Để hắn có thể chuẩn bị một lễ cưới thật long trọng, hắn không sợ mất nhiều công sức, hắn chỉ muốn nó ghi nhớ ngày này, ngày mà cả hai sắp thuộc về sau...

.....

Đêm hôm ấy, cả hai không thể ngủ được vì đã lâu không gặp nhau, hắn nhớ nó đến nỗi hắn không thể rời mắt khỏi nó dù là một giây. Hắn mãi nhìn nó đến nỗi nó phát nổi cả da gà lên mà cốc vào trán hắn.

-Này, nhìn phải trả tiền đấy.

-Bao nhiêu?

-Nhiều lắm.

-Thế bán anh, đủ trả không?

-Ừm... chắc đủ.

-Thế anh bán anh cho em, em mua không?

-Ừa thì, để xem đã ... haha...

Hắn phì cười vào ô vai nó. Bờ biển đẹp, cả hai vẫn ngắm từng đợt sóng chạy lẫn tẩn vào bờ. Nó là người đầu tiên của và hắn của là người đầu tiên của nó theo phương diện tình cảm. Vì thế, cả hai trân trọng điều đó dù bao lần cả hai từng làm tổn thương nhau. Rồi thì sóng gió qua, ánh sáng hạnh phúc ngập tràn, lễ cưới trên thiên đàng đang chờ đợi nó, có điều rằng, thiên đàng ấy như thế nào... thì...

Nó vẫn chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hắn không hề nói về việc sẽ có một lễ cưới với nó.

Khi trời hừng hừng sáng, hắn nói là mệt nên muốn đi ngủ, vì thế hắn đưa nó đến một phòng gần biển sau đó tạm biệt nó. Nó cũng đã mệt nên cũng muốn đánh một giấc dài.

.....

Lễ cưới trên thiên đàng.....

Nắng lên, không gian nơi đây không còn yên ắng nữa. Từng đoàn người đến rất đông, không phải để du lịch mà để chuẩn bị ột sự kiện long trọng nào đó.

Hắn đã chọn phòng cho nó, và cũng vì hắn chọn phòng nên nơi nó đang ngủ bù ột đêm dài vô cùng yên tĩnh và cách âm cực kĩ lưỡng. Thậm chí ánh nắng mặt trời cũng không làm căn phòng có một chút ánh sáng nào.

Nó ngủ rất ngon, hẳn biết điều đó vì mọi người đang làm việc rất chăm chỉ và ồn ào. Nơi đây cứ như là vào khoảng thời gian dân chài đánh cá về, bận rộn và đông đúc.

Lúc này thì ai cũng biết người “bày vẽ” ra những chuyện này là ai rồi. Hẳn chạy lòng vòng để mọi thứ có thể được như ý muốn của hắn, hẳn chạy tới chạy lui chỉ để chỉnh sửa những cái nhỏ nhặt nhất.

Trời đang nắng gắt, mọi người vẫn hăng say làm việc, khi công việc chưa hoàn tất thì cũng không ai hình dung ra sự việc chi đang xảy ra lúc này. Kenty và Mèo cũng đã đến Nha Trang để giúp hắn một tay, Gia Huy cũng thế, cả Tiểu Quân, thằng Phương, nhỏ Lan, cả lớp đến rất đông, thiếu Abbu và cả cái con nhỏ đầu đàn đã mất tích lâu nay.

Có lẽ điều thắc mắc nhất ở đây là tại sao hắn không hề lo lắng cho Zu. Sự thật là ngày Abbu rời Việt Nam để đi tìm Zu, cậu ấy có nói với Zun và mong hắn hãy đừng lo lắng, điều quan trọng nhất là hãy tổ chức một lễ cưới thật lãng mạn, đó là điều hắn cần làm lúc này nhất. Abbu hứa rằng cậu ấy sẽ báo tin tốt cho Zun nếu cậu ấy tìm được Zu.

.....

Nay trông Gia Huy vô cùng lãng tử. Bọn con gái lớp cũ của nó cứ loay hoay đi qua đi lại cái nơi mà Gia Huy đang đứng. Cậu ấy đang chuẩn bị ở khu âm thanh, có lẽ là một buổi trình diễn nhạc hội lớn nếu như ai đó không biết sự tình trong việc này.

Gia Huy mãi loay hoay trên sân khấu rộng lớn mà không biết nhiều ánh mắt đang nhìn cậu ấy, trong số đó có cả những người từng đọc truyện của cậu ấy. Ở đây không chỉ đàn ông làm việc nhiều mà cả phụ nữ, con gái cũng rất đông, phần trang trí sân khấu rất chi tỉ mỉ và tạo ra một không gian cực đẹp ở biển lúc này. Hẳn biết nó không thích những thứ cầu kì, nhưng với hắn những thứ cầu kì lần này sẽ khiến nó phải thét lên vì hạnh phúc.

Gia Huy làm đứt tay vì vướng phải cái gì đó, máu cậu ấy nhỏ giọt xuống nền sân khấu...

-Ây da, có sao không đó?

-À, mình không sao, chỉ là tẩm tẩm bị dính máu rồi.

-Trời, cậu này, tay của cậu thì cậu không lo.

Nhỏ con gái đang xếp ghế ở dưới nói vọng lên.

-Hi, không sao mà.

-Mà, có phải cậu là Gia Huy không, nhìn cậu rất quen.

-Ồ, bạn cũng biết mình à?

-Vây ra cậu là Gia Huy thật sao?

-Ừa, hi, Zun, thằng ấy là bạn mình.

-Thật sao. Zun, người yêu cậu ấy là người về nhì cuộc thi bơi lội quốc tế, là bạn của Abbu- ca sĩ thần tượng và còn là bạn của một tác giả nổi tiếng nữa. Ô thật là hay đó.

-Thế cậu biết Zu không?

-Zu.. người mà cậu nói trong truyện, người nhượng lại cái bộ truyện “Lễ cưới trên thiên đường” đấy hả?

-Hi, ừ, nhỏ ấy là em ruột của Zun.

-Wow, thật không?

Gia Huy mãi huyền thuyên với một cô gái đang làm việc cho cái công trình “tổ chức lễ cưới”. Cậu ấy đã thay đổi hẳn hình tượng của mình, không còn ngang ngược và láu cá như trước nữa. Gia Huy cười nói rất vui vẻ vì đến tận đây cậu cũng gặp được người hâm mộ của cậu ấy.

-Cậu là người ở đây à?

-Ừa, mình là người ở đây. Mà hình như người cậu nhắc đến trong truyện, cả ảnh bìa chương mới ấy, tớ thấy rất quen.

-Hi, có lẽ... cậu nhầm đấy...

-Sao lại nói thế?

-Vì cũng nhiều người tìm giúp mình, nhưng đều không phải, đa số là muốn gặp mình nên viện cớ đấy để có thể...

-À, ra vậy, ừm mà chắc mình cũng nhầm rồi, hihi. Cậu làm việc tiếp đi nhé.

Con nhỏ ấy quay mặt đi nhưng chợt Gia Huy lại gọi...

-Này bạn à?

Con nhỏ quay lại nhìn Gia Huy với nụ cười thân thiện.

-Sao hả?

-Nếu như, cậu nhìn người đó giống như hình ảnh trong chương mới, hãy liên lạc với mình nhé.

-Hi, cô gái ấy quan trọng với cậu lắm sao. Mình thấy cậu rất kiên nhẫn để tìm kiếm cô ấy.

-... ừm.. nhưng chắc cô ấy không ở trong nước, nếu có thì mình cũng đã tìm được lâu rồi.

-Hi, ừm, nếu mình vô tình gặp lại cô gái ấy, mình sẽ liên lạc với cậu.

.....

Có những sự chờ đợi trở nên vô vọng...

Nhưng có những trái tim đã thay đổi vì tình yêu...

188. Chương 173

Nó ngủ một giấc dài, nó không biết bất cứ điều gì đang xảy ra. Hấn thì lại đang rất vất vả, hấn đón cha mẹ hấn từ nước ngoài về vào giấc giữa trưa. Hấn dẫn cha mẹ hấn đến khu khách sạn mà mẹ nó đang làm việc và đơn giản mẹ nó vẫn chưa biết những gì đang xảy ra ở khu khách sạn dọc bờ biển lân cận.

Bọn con gái trong lớp nó nghỉ trưa và xúm lại bàn tán rôm rả. Tiểu Quân gom cả bọn lại tại khu bàn tròn.

-Thằng Zun hay nhỉ, nó tụ họp đủ cả lớp, tao nhận điện thoại thì cấp tốc dọn hành lý đi. Tao cứ tưởng hai đứa nó đã cưới nhau lâu rồi, nhưng không ngờ đến hôm nay mới thật sự có một lễ cưới. Cả thằng Kenty và con Mèo cưới nhau lúc nào cũng giấu nữa.

Thằng Phương bắt đầu cái tài tài lanh của mình, nói không ngừng nghỉ làm Mèo phải che miệng cười.

-Này, nói cho ông biết để ông phá lễ cưới của tụi này à, haha. Nhưng mà nếu ông đến thì sẽ thất vọng đấy, phải chạy hai cứ điểm mới xong thủ tục đấy.

-Gì vậy, thằng Kenty không chịu đọc lời tuyên thệ à, haha.

-Phải cấp cứu...

Kenty chưa nói dứt câu.

-GÌ ? ĐÚA NÀO BỊ GÌ HẢ?

-Mày sao thích nhảy thế?

Kenty bắt đầu cái tài móc của cậu ấy.

-Nói đi, hihi.

-...

Kenty và Mèo thay phiên nhau kể về bữa hôm đó, cả bọn vừa nghe vừa cười lên ha hả vì không ngờ trên đời cũng có cái đám cưới “tội nghiệp” như vậy. Nhưng ai cũng cảm thấy cuộc đời vẫn đẹp, những người yêu nhau được ở bên nhau, hiện tại tại nó đang cố gắng để có thể hoàn thành công việc trước đêm nay. Việc tạo nên một lễ cưới đẹp như thiên đường thì quả thật không dễ dàng với chỉ trong một ngày thế này.

.....

Một buổi chiều đẹp, hoàng hôn xuống, Kenty và Mèo quên mất còn nhiều việc vẫn chưa hoàn thành xong. Nhưng cũng chỉ vì cái cặp vợ chồng này bị nghiện nặng hoàng hôn nên chẳng ai trách móc cả.

Gia Huy đeo kính cận vào để có thể viết những thứ gì đó cho công việc cậu ấy đang làm. Bọn con gái lại xì xào vì hồi còn học cấp 3, cậu ấy chẳng đeo kính bao giờ, nay trông đẹp trai hẳn ra, lại còn hay cười mỉm nữa.

-Gia Huy à ...

Cái con nhỏ hồi trưa Gia Huy gặp được quay lại sau một lúc vắng bóng.

-Chào, bạn đi đâu này giờ thế?

-Mình về nhà để kiểm chứng, mình mới sang nhà bạn ấy về, quả thật là giống lắm đấy.

-Người mà mình nhắc tới đây hả?

-Ừm, mình thấy cũng giống nhưng mà mình quên mất bức ảnh trên mạng mà bạn Up lên rồi.

-Ừm... hi... bây giờ mình phải đi mua một vài thứ, nếu được thì mình chở bạn về nhà, bạn chỉ người đó ỉnh được chứ.

-Ừm, cũng được.

Chiếc xe hơi chạy ra khỏi khu đậu xe của bãi biển, Gia Huy vẫn cười, cậu ấy biết mọi thứ là vô vọng nhưng cậu ấy vẫn không dập tắt cái hy vọng của mình, đã bao lâu đâu, 3 4 năm gì rồi mà cậu ấy không nhớ nổi thôi. Nếu lần này cũng không phải thì cũng không sao, cậu ấy cũng quen rồi.

Dừng xe trước cổng nhà đứa con gái đang đi cùng cậu ấy...

-Nhà cậu ấy ở đằng kia, nhưng mà mình ít thấy cậu ấy lắm, chỉ may lắm thì thấy cậu ấy ra khỏi nhà để đi mua gì đó, may mà mình có số điện thoại của nhà cậu ấy, mình hay sang nói chuyện với chị người làm bên đấy.

-Ừm, thế cậu gọi thử xem.

Đứa con gái mới mở điện thoại di động của mình và gọi cho cô người làm nhà bên ấy...

-Cô Nguyên ấy ạ, bạn ấy có nhà không ạ?

-Đi rồi ạ, vậy thôi ạ.... Người đó lại ra ngoài rồi, cô ấy nói với mình cô chủ của cô ấy thường hay ra ngoài bất thường, không nói với ai cũng không hay rủ bạn về về nhà chơi. Lại cũng ít nói nữa.

-Như vậy thì chắc không phải rồi, người mình cần tìm thì vui vẻ và hoạt bát lắm.

Gia Huy cười, cậu ấy biết chắc đây cũng là một lần trong hàng ngàn lần trước đó. Cậu ấy ra xe và lại nói với cô gái ấy...

-Cậu có đến biển nữa không, mình chở bạn về.....

-Gia Huy ... à...

-Hửm?

Đứa con gái ồm ờ chỉ tay về phía căn nhà bên kia đường. Gia Huy thắc mắc và đẩy kính lên nhìn sang bên kia đường, cậu ấy nhìn thấy một cô gái đang cầm cái giỏ hoa, bộ váy xanh ngọc bích tung bay trong gió...

-Là bạn đó đó, cái bạn mà mình nói đó, có phải không?

-...

Gia Huy không nghe câu hỏi từ đứa con gái cùng cậu ấy đến đây. Cậu ấy mãi nhìn theo cái dáng người đó, quen thuộc lắm, nhưng khác một chút là Boo nay đã xinh đẹp hơn rất nhiều.

-Cậu ấy mới chuyển đến đây vài tháng, có phải cậu ấy không?

Gia Huy bắt đầu cười rạng rỡ, ánh mắt cậu ấy bắt đầu long lanh vì sự ươn ướt, cậu cái gặp người xuống thật sâu:

-Cảm ơn, cảm ơn cậu nhiều.

Cậu ấy cười đều và chỉnh chu lại cà vạt của mình, tiến đến trước ngôi nhà mà Boo vừa bước vào.

.....

Trời tối dần, đêm nay sẽ là một đêm khác với những đêm bình thường khác... Cái khác ở đây là gì đó ai biết, nếu có biết cũng chỉ đến chừng mực nào đó mà thôi.

Thằng Phương đang giúp con nhỏ Lan chọn bài hát trong khu vực âm thanh. Số lượng người đến đông dần, lúc đầu chỉ là những người làm việc về sau thì lại càng có nhiều người đến, ăn mặc đẹp và họ đi thành từng cặp rất đẹp đôi.

Zun đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, hấn bắt đầu về phòng của mình và chuẩn bị để trở thành một chú rể thật điển trai và lịch lãm.

Kenty và Mèo, cả hai đứa ấy đang loay hoay trên chiếc tàu ngoài biển. Mèo gọi vào cho thằng Phương vì cậu ấy mở nhạc nhức cả đầu.

-Này anh hai, chọn nhạc nhẹ nhàng chút xíu đi, âm lượng nhỏ lại.... Okê, good, bảo nhỏ Lan lấy bài hát trong usb mình vừa đưa lúc nãy, Kenty với Mèo mới chọn xong hồi hôm qua đấy, okê, chọn nhạc như thế ngoài đây đã nghe hãi hùng thì trong đó điếc mất...

Cả bọn cứ như đang là “staff” trong một buổi đại nhạc hội lớn, mà quả thật đây là buổi đại nhạc hội mà...

189. Chương 174

Gia Huy mất tích suốt buổi chiều nhưng chẳng bọn nào trong lớp để ý tới vì mọi thứ cứ rối búng búng cả lên.

-Không định gặp lại anh sao?

Gia Huy đang đi dạo cùng Boo, cả hai đã đi cùng nhau từ chiều đến giờ nhưng lại chẳng nói với nhau được câu nào, Boo không muốn nói, gương mặt vẫn buồn, Gia Huy cũng thế, cậu ấy lo sợ rằng sự gặp lại này sẽ không tốt đẹp. Nhưng Boo không né tránh, con nhỏ vẫn đi cùng cậu ấy trên con đường đi về phía khu khách sạn.

Mọi thứ đến bất ngờ, bất ngờ để con người ta ghi nhớ những khoảnh khắc này.

-Em cũng mới về nước mà.

-Ra đi thăm lắng, trở về ở một nơi xa. Nếu anh không đến đây, chắc anh sẽ không bao giờ gặp được em.

-... anh và Linh thế nào rồi ?

-Nhỏ ấy lấy chồng rồi, chỉ có anh đang chờ em thôi.

-.. Anh vẫn thích giỡn với em như thế...

Gia Huy dừng lại, cậu ấy nắm lấy vai của Boo và nhìn vào ánh mắt của con nhỏ một cách nghiêm túc, cậu ấy không phải là một người thích đùa như con nhỏ nghĩ đâu. Thay đổi lâu rồi, lâu đến nỗi cậu ấy còn không biết mình đã từng là một con người như thế nào nữa.

-Với em, dù anh có cười khẩy, những gì anh nói đều là thật.

-...

Kenty không nói thêm gì nữa, cậu ấy kéo con nhỏ lại và ôm vào lòng, con nhỏ không phản kháng hay khó chịu, Boo rơi nước mắt, con nhỏ thật sự nhớ Gia Huy. Boo từng đã thích, từng đã yêu, từng đã hạnh phúc nhưng con nhỏ từ chối tất cả để thử thách với tình cảm của chính mình. Nhưng những năm tháng ấy trôi qua nhạt nhẽo, thời gian biến con nhỏ trở thành đứa con gái ít nói và e ngại.

-Anh sẽ không chơi cái trò chơi của em nữa, em lừa anh.

-Nhưng bây giờ em lại muốn chơi tiếp cơ.

-Không, anh không thích.

-Bắt đầu thôi, em ghét anh...

-...

-Này, em giận đấy.

Boo đẩy cậu ấy ra và cau mày đe dọa.

-Anh ghét em.

Câu nói thốt ra rõ khó chịu, có lẽ cậu ấy rất giận Boo, vì thế 3 từ ấy thật sự làm thần thái của cậu ấy được giải tỏa.

-Nhưng em không thể thiếu anh.

-... nhưng.. anh cũng không thể thiếu em...

Rồi thì mọi thứ lại khác, cậu ấy nói từng từ như một đứa trẻ đang bập bẹ. Cái kính được đẩy lên để có thể nhìn con nhỏ rõ hơn.

-Mình hẹn hò lại nhé...

-...

-...

-... mình... hẹn hò... lại nhé...

-Ừm.

-...

Gia Huy cứng người, gương mặt của Boo toát lên cái vẻ thuần khiết nào đó như chỉ mới đây vừa hiện ra thôi. Boo ôm lại nhưng trông con nhỏ vẫn xinh xắn, gương mặt vẫn tròn và đôi mắt vẫn to và sáng. Con nhỏ từ một đứa hay ganh ghét với bạn bè, hay đố kị và cả cuồng nhiệt với bọn con trai đẹp thì đã thay đổi hoàn toàn. Thay đổi để có thể những gì tốt đẹp hơn, Gia Huy, tên ấy có đủ mọi điều kiện và điều kiện quan trọng nhất chính là tên ấy biết yêu, biết chờ đợi dù không biết điểm dừng là đâu.

-Đừng có nhìn em như thế, lễ cưới sắp diễn ra mà phải không, đi nhanh đi chứ, đã lâu lắm rồi em không gặp mọi người.

-...

Gia Huy bị con nhỏ nắm lấy cổ tay và kéo đi, Boo chạy, nụ cười rạng rỡ sáng lên trong màu đen của bầu trời đêm. Gia Huy đang chạy theo Boo, chạy theo với sự dẫn dắt, con nhỏ không biết ở đó là đâu nhưng có lẽ tiếng nhạc ồn ào giúp con nhỏ biết cái sự kiện nào đó sắp diễn ra.

Tim của cậu ấy như đã nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, biết làm sao đây, bây giờ cậu ấy cảm nhận như mình trở thành trai “tơ” lúc nào không hay ấy. Boo đang ở đây, một sự xuất hiện bất ngờ, quá dễ dàng phải không? Cậu ấy tìm kiếm đã rất lâu nhưng kết quả của quá trình tìm kiếm lại vô cùng đơn giản. Nhưng dù sao, đối với Gia Huy, tìm được Boo là điều quan trọng nhất, bằng cách nào hay sao sao thì không còn là vấn đề nữa.

“ Em yêu anh” ...

Cốc cốc !!

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng như chẳng muốn đánh thức cái người bên trong căn phòng đang ngủ.

Hắn gõ lại lần nữa với âm thanh lớn hơn. Nhưng vì nó ngủ say cho nên chẳng có động tĩnh gì cho hắn biết là nó đã nghe được tiếng gõ cửa ấy.

Hắn lại gõ lần nữa, nhiều lần và lớn hơn, nhưng rồi hắn chẳng kiên nhẫn nữa, hắn loay hoay một hồi thì cũng vào được bên trong nhờ người ở khu khách sạn. Quả là nó đang ngủ rất say, hắn không vội đánh thức mà lại phía giường ngủ của nó, ngồi xuống bên nó và ngắm nhìn.

.....

Đến giờ “hoàng tử” nên đánh thức “công chúa” dậy rồi... phải không?

.....

..... Lễ cưới trên thiên đàng.....

-Sao lại đông thế này?

Nó há hốc miệng mà tròn to con mắt ra nhìn cái cảnh tượng hùng vĩ lúc này. Sân khấu rộng lớn và lượng người đứng phía dưới rất đông, nó ngỡ ngàng vì người ta đi đến đây thành từng cặp, là sự kiện gì cơ chứ.

-Hình như là đại nhạc hội, anh nghe người ta nói là hằng nửa năm tổ chức một lần dành cho những cặp đến đây chơi biển.

-Vậy à, vậy là hai đứa mình may mắn rồi, em chưa bao giờ được xem đại nhạc hội, quả là rộng và đông đúc. Không biết sẽ có ca sĩ nào anh nhỉ.

-Hi, thôi lại đó nào.

Hắn cười khi khi, hắn bây giờ bắt đầu nhập vai rồi. Nó thì chẳng biết gì nhưng có lẽ do vậy mọi chuyện sẽ trở nên hấp dẫn hơn nhiều.

.....

Gia Huy và Boo cũng vừa kịp đến khi đội chơi nhạc đã vào vị trí, MC thì lại không có.

-Anh lên trên đó đây, em ở đây nhé, chờ anh.

Boo gật đầu không rõ nhưng việc Gia Huy chạy lên sân khấu và thử mic khiến con nhỏ hiểu cậu ấy giữ vai trò gì trong cái “đêm nhạc hội” này.

190. Chương 175

-Zun à, Gia Huy, phải Gia Huy không?

-Ừ, đúng rồi, sao Gia Huy lại ở đây nhỉ?

-MC sao, cậu ấy nhanh nổi tiếng thật đó.

-Ừm.

Hắn bắt đầu đi theo những câu nói vô tư của nó, có lẽ nó sẽ chẳng ngờ trước được chuyện gì sẽ đến đâu.

Rồi thì Gia Huy cũng sẵn sàng cho vai trò của mình...

-Xin chào mọi người, chắc ai cũng đã biết sự kiện sắp diễn ra phải không nào ?

Cả đám đông reo hò, la hú nồng nhiệt trước cái vẻ bảnh bao của tên MC trông cũng khá quen.

-Chắc mọi người thắc mắc tôi là ai phải không? Hi, chắc là chỉ có những bạn nghiện truyện thì mới biết đến tôi thôi. Xin tự giới thiệu tôi là Gia Huy, người thay mặt xuất bản bộ truyện “Lễ cưới trên thiên đàng”.

Đám đông lại tiếp tục reo hò, một phần trong đó nhận ra Gia Huy, phần còn lại thì không quan tâm, chỉ cần biết cái cậu trai trẻ này thật là không chê được vào cái nụ cười. Boo cười khi và đá mắt với cậu ấy khi bắt gặp.

-Để không phải chờ lâu, góp mặt vào đêm nhạc hội hôm nay, Huy xin giới thiệu những ca sĩ góp mặt và sẽ trình diễn những bài hát thật hay cho tối đêm nay sẽ là ... Đăng Trí...

Mọi người như phá tan bầu không khí bằng tiếng la hét, bọn con gái nhảy dựng cả lên vì cái màn hình rộng trực diện hiện lên hình ảnh của Đăng Trí, hiện tượng âm nhạc vừa mới dậy lên trên các trang nhạc mạng.

-Mọi người hãy cứ bình tĩnh, đêm nhạc hôm nay còn có sự góp mặt của Dung Duuu....

Rồi thì bọn con trai có dịp reo hò, màn hình lại hiện ảnh, cô ca sĩ Dung Du có lẽ đang rất được ái mộ, cả những đứa con gái cũng không kiềm được sự vui mừng, quả là may mắn để có thể tham dự được đêm hội hôm nay.

-.... Thiện Nguy.....

Áááá !!

Tiếng hét lớn, người hâm mộ cuồng nhiệt cho thấy sức ảnh hưởng lớn của Thiện Nguy, chàng ca sĩ chiến thắng trong cuộc thi “Dancing” toàn quốc.

Sức nóng đã đến cực độ...

-Và Ứng Ngư.....

Mọi người bùng nổ khi hình ảnh dễ thương của Ứng Ngư hiện trên màn hình rộng, cô nhỏ vừa được giải gương mặt đại diện cho hãng mỹ phẩm lớn trong nước.

-Đêm nhạc hội hôm nay còn có mặt của các nhóm nhạc nổi tiếng trong khắp cả nước nhưng hãy để cho Huy giữ bí mật nhé... Còn bây giờ sẽ là phần chào sân khấu với ca khúc “Wedding heaven” do Đăng Trí thể hiện... hứ...

Sự ồn ào tràn ngập bầu không khí, nó rất thích vì trong cuộc thi bơi lội quốc tế vừa rồi, đêm nhạc hội chào mừng, nó đã không có mặt vì bị đau mắt trái. Nó thích những nơi ồn ào như thế này nhưng nay nó mới có cơ hội được thấy tận mắt. Cái anh chàng ca sĩ cứ mãi nhìn về phía nó làm nó cứ ngại ngại làm sao ấy.

-Này Zun à, có phải là cậu ấy đang nhìn em không?

-Ừm, chắc vậy, nhưng tiếc là, em là của anh rồi.

-Ai nói?

-Em nói mà.

-Hồi nào?

-Tối hôm qua?

-Em đâu có nói lời nào đâu.

-...

Hắn im lặng và nhớ lại, ừ đúng là nó không nói gì cả, nhưng nó gật đầu mà. Rồi thì hắn cười phì, cũng may là hắn cũng tính toán trước nhưng ngoài sự tưởng tượng tí thôi. Hắn gật gật rồi lại hướng mắt về phía cậu ca sĩ vẫn đang say mê trình bày bài hát của mình, miệng hắn vẫn cười, hắn sắp làm cho nó chẳng nói được lời nào cho nên hãy để cho nó nói.

.....

Màn biểu diễn kết thúc...

-Để tiếp nối chương trình, chúng ta sẽ có một trò chơi nhỏ dành cho các cặp đôi ngồi ở dưới đây. Bây giờ Huy xin đọc số ghế và người ngồi số ghế đó hãy dẫn người đi cùng của mình lên sân khấu nhé..... xin mời số ghế 34....

Rồi thì từng cặp bước lên, đám đông trông theo, nó cũng trông theo vì tò mò nhìn mặt những cặp đôi được chọn ngẫu nhiên.

-..... Số ghế 107..... Là số ghế cuối cùng.. xin mời.

-Cái gì?

Nó hoảng hốt, ghế nó đang ngồi đây mà, Gia Huy đốc thúc và hấn đứng lên nắm lấy tay nó.

-Đi thôi chứ, không thì người ta chọi cà chua cho bây giờ, em thật là chậm chạp đấy.

-Biết rồi mà, từ từ.

Mọi người vỗ tay khi 10 cặp đôi đã đứng trên sân khấu. Gia Huy tỏ vẻ ngỡ ngàng khi nhìn thấy nó và hấn. Đám đông nhận ra nó và tiếp tục la hú.

-Vâng, thật bất ngờ, chắc mọi người đã biết Lâm Ly Ly, người về nhì trong cuộc thi bơi lội quốc tế vừa rồi. Thật là may mắn cho chương trình phải không mọi người, cũng nhân đây chúng ta biết được người cùng đi với Ly Ly phải không nào. Phỏng vấn một chút nhé, cậu có thể ọi người biết cậu và Ly Ly có quan hệ như thế nào không?

-... Cô ấy đi một mình, có lẽ thấy tôi đứng đơn chiếc nên đã kéo tôi lên đây.

-Thì ra là thế, không sao cả, nếu như cô ấy chọn thì hãy cùng nhau giành giải thưởng kì này nhé. Mọi người hãy cùng ột tràng pháo tay với tất cả các cặp đôi ở đây nào.

Hấn lại tự cười lén một mình, nó nhìn hấn với cái vẻ biết ơn rằng mai mắt báo sẽ không bơi móc đủ chuyện mà nói. Có lẽ đã lâu cho nên không ai nhận ra hấn là Tuấn Trường. Nhưng chắc cũng không ai biết người mời họ đến đây lại chính là hấn, chỉ có bọn lớp nó và những người làm việc cật lực từ sáng tinh mơ cho đến bây giờ thì mới biết được sự tình này.

-Vòng một khá đơn giản, bạn trai sẽ biểu diễn một đoạn nhỏ trong một bài hát để bày tỏ tình cảm của mình với bạn gái. Ban giám khảo sẽ là những người đứng ở dưới và chấm điểm, có tổng cộng 3 ban giám khảo, khi các đội kết thúc phần trình diễn, cặp nào nhận được đèn la-ze trên áo sẽ vào vòng trong. Nào, chúng ta cùng bắt đầu với cặp thứ nhất nào.

Những cặp đôi có vẻ lúng túng vì chẳng biết phải hát bài gì. Nhưng rồi đầu cũng vào đó cả, có những chàng hát rất là hay, đám đông reo hò rất lớn và đơn nhiên màn trình diễn cuối cùng luôn luôn được mong đợi. Cũng đã lâu bọn lớp nó không nghe giọng hát của Zun, chỉ rằng trong 3 tên ấy có mỗi Abbu trở thành ca sĩ, vậy nên đây quả là sự mong đợi lớn lao. Zun yêu cầu ban nhạc ượn nhờ cái cây piano bên góc sân khấu. Phía dưới lại tiếp tục vỗ tay và đứng dậy la hú.

-Có lẽ quá bất ngờ cho nên tôi xin trình bài một đoạn ngắn trong một bài hát, không nhớ rõ tên nữa. Có lẽ sẽ không hay lắm nhưng mong mọi người cùng lắng nghe nhé.

Hấn nở nụ cười rạng ngời, nó vỗ tay cùng mọi người để chờ đợi. Bọn lớp nó thì cứ khúc khích cười vì trông hấn diễn nhập vai thật.

191. Chương 176

“”..... Tay hấn lướt trên những phím đàn, nhẹ nhàng, nụ cười nhẹ bắt đầu nhạt đi và hấn tập trung hết cả tâm can của mình vào bài hát. Ánh mắt ấy, câu hát ấy, tất cả dành cho nó, mọi người im lặng để có thể nghe được giai điệu ngọt ngào ấy. Đèn sân khấu bỗng nhạt dần chuyển sang một màu da nhạt khiến sân khấu trở nên giống một khung ảnh được chụp lại trong một đêm tình nhân lãng mạn nào đó.

..... Hãy dừng chân lại trên con đường chỉ một mình bước, ở phía bên kia, ngã ba đường, hai người gặp nhau và cùng nắm tay nhau bước chung một con đường khác. Một lối đi riêng chỉ dành cho hai người, phía trước là sương mù trắng xóa, chông gai hay những ngọt ngào, hãy cứ bước khi chúng ta đang có được một tình yêu đẹp....

“.... Yêu tới khi chẳng còn điều gì hối tiếc.... Yêu tới khi chẳng còn điều gì.... Hối... tiếc....”.....

Lốp bốp !! Lốp bốp !!

Tiếng đàn dừng lại nhẹ nhàng và chậm rãi, đôi mắt hắn nhắm lại, gương mặt hắn sáng lên một niềm hạnh phúc nào đó, nó vẫn đang nhìn hắn, nó không thể che giấu được cảm xúc của mình, dù nó biết nó đang đứng trước hàng trăm người. Ừ, phải rồi, nó luôn bị hắn làm cho điêu đứng như thế, dù là vô tình hay cố ý, chỉ với hắn, nó mới có cái cảm giác ấy thôi.

Rồi thì mọi người bắt đầu điệp khúc cổ vũ nồng nhiệt ấy một lần nữa. Hắn mở mắt ra và nhẹ mỉm cười, đứng lên, bước lại và nắm lấy tay nó, nó giật mình...

-Ồ....

Đám đông cũng ồ theo Gia Huy...

-Này, hai người có phải đã gạt chúng tôi không?

-Chắc là không đâu, chỉ là phải như các cặp đôi khác chứ, như thế may ra có thể vào được vòng tiếp theo.

Hắn cười, có lẽ hắn đang rất vui, hắn đang lừa tất cả một cách ngoạn mục, tất cả không biết, nó cũng không biết, có phải hắn trở thành tên lừa bịp đáng yêu lắm không?

Rồi thì những tia laze đỏ từ đầu chiếu lên áo từng cặp một trên sân khấu. Từng cặp được chọn cho đến khi cặp đôi hắn và nó nhận được cả 3 đóm đỏ trên áo của hắn. Mọi người vỗ tay vì đồng ý với kết quả mà những vị giám khảo ngầm ở dưới đã chọn.

-Chúng ta đã chọn được 5 cặp tiếp tục đi vào vòng 2. Và vòng 2 xin chính thức được bắt đầu.

.....

Biển dậy sóng, gió biển là cho cái âm thanh ồn ào loăng ra. Đêm nay có phải là lãng mạn hơn cả đêm valentine không, mọi người đang rất hào hứng với những gì đang diễn ra.

-Vòng hai cũng không làm khó mấy các cặp đôi vừa chiến thắng. Các cặp đôi sẽ ôm nhau thật chặt, đầu tựa vào vai nhau và nhắm chặt mắt lại, ban nhạc sẽ mở một đoạn nhạc buồn. Vòng này đòi hỏi sự tập trung của các cặp đôi vì rằng nếu các bạn chỉ vô tình lơ đãng một chút, các bạn có thể ngủ gật, nếu có hiện tượng ngủ gật bị tất cả mọi người phát hiện, cặp đôi ấy sẽ chính thức bị loại.

Mọi người reo hò, quả là quái, chẳng phải là vòng này sẽ diễn ra khá lâu sao, đây chẳng giống nhạc hội gì cả, giống lễ hội tình nhân hơn, mà thực chất là “nhà tổ chức” muốn truyền đạt như vậy mà.

-Có phải là khó khăn cho Ly Ly không, cả hai người chỉ là vô tình gặp nhau thôi, chẳng phải là sẽ không thể tham gia không?

-Không sao cả, vì đây là một cuộc chơi mà, chúng tôi sẽ chiến thắng.

Nó cười nghịch khiến mọi người trở nên phấn khích hơn.

-Vòng thi sẽ diễn ra khi có chính thức 2 cặp bị loại. Vòng hai xin phép bắt đầu...

.....

Hắn mở vòng tay và nhìn về phía nó, gương mặt nó hiện lên cái nét ngại ngùng vốn có mỗi khi một đứa con gái nào đó chuẩn bị đón nhận một niềm vui. Nó luồn tay qua eo hắn và tựa đầu mình vào ngực hắn, hắn ngả đầu vào vai nó, cả hai cùng nhắm mắt lại và những cặp khác cũng như thế.

“ Yêu em đến khi hơi thở bắt nồng nàn... Yêu đến khi chẳng còn điều gì hối tiếc...”

Bài hát hắn vừa hát lúc nãy vẫn còn văng vẳng trong tâm hồn nó. Cái bài hát “buồn ngủ” ấy chẳng khiến nó sao nhãng cái cảm giác hắn đang ôm nó lúc này. Bàn tay hắn ấm áp ôm lấy lưng nó, nó cảm nhận rằng nó đã trở nên nhỏ bé đối với hắn. Nó mạnh mẽ thì đã thế nào, cuối cùng khi yêu, nó sẽ vẫn nhỏ bé đối với người mà nó yêu, phải không?

.....

Thời gian trôi, mọi người bắt đầu cảm thấy chán vì cái bài nhạ mà ban nhạ phía trên mở đủ ru cho những ai khó ngủ nhất cũng có thể ngủ, Gia Huy che miệng ngáp dài và nhìn về phía của Boo, con nhỏ lẩn trong đám đông.

Tên ấy tìm kiếm, Boo đang ngủ gục bên chiếc ghế của mình. Phì cười, tên ấy nhìn 5 cặp đôi đang kiên nhẫn ôm chặt lấy nhau.

Bàn tay của một đứa con gái vừa buông thõng xuống, cô gái ấy đã ngủ gục trên vai người yêu của mình. Dù là yêu nhau đến mấy thì nhu cầu cơ thể cũng đã đập ban cái tham vọng giành được giải trong cuộc thi này.

Nó vẫn ôm hần, hần vẫn ôm nó, cả hai ôm nhau như đã quá lâu để có thể cảm nhận được nhịp đập của nhau. Hần thì thầm bên tai nó...

-Quậy à?

-Hừm?

-Em đừng ngủ đấy nhé?

-Em biết rồi.

-Anh muốn nói với em điều này.

-Điều gì cơ?

-“Anh yêu em”...

Nó phì cười, cánh tay nó xiết chặt hần hơn, nhịp đập trái tim hần, nó nghe rất rõ, tai nó đang áp vào ngực hần mà. Mọi người bắt đầu chú ý khi thấy hần và nó đang nói chuyện với nhau. Gia Huy che miệng cười khoái chí, tên ấy cũng nhập vai khá tốt vậy nên trong việc này trông hào hứng hơn với những ai biết sự việc sắp diễn ra.

-Vâng, vòng hai kết thúc, cặp đôi số 82 đã bị loại, xin chúc mừng cặp số 04, 34 và 107 đã có thể vượt qua hơn nửa tiếng đồng hồ. Quả thật để tập trung không hề dễ trên nền nhạc cực chất hơn cả lời mẹ ru thế này. Để chuẩn bị cho vòng thi quyết định này xin mời 3 cặp đôi hãy theo tôi vào trong chuẩn bị trang phục cho vòng thi thứ 3 kịch tính này. Và trong giây phút chờ đợi, mời mọi người cùng thưởng thức ca khúc “Heaven” với sự trình bày của Thiện Ngụy và Ưng Ngư....

192. Chương 177

-Cái gì đây, không được đâu?

-Này nàng à, ai bảo ngồi ngay số ghế ấy làm gì. Chịu thôi, các cặp của người ta đã mặc vào cả rồi.

-Nhưng mà...

-Này, có muốn tui nói cho cả làng biết là hai người thật sự đang yêu nhau không?

-Cái tên này, uy hiếp ai thế?

-Này, tui không sợ nàng đâu, haha.

-Này...

-Mặc vào đi.

Nó loay hoay chẳng muốn mặc vào, trong khi hần thì đã được Gia Huy chỉnh chu lại cái bộ vest cực đẹp, nếu nhìn kĩ người ta nhận ra bộ của hần đẹp hơn hần hai cặp đôi kia.

.....

5 phút sau.....

Nó bước ra cùng với người giúp nó thay đồ. Nó cứ núp núp ló ló ở cái tấm rèm phía bên trong sân khấu, hần thì lại đang rất hồi hộp, cứ như đang đi thử đồ cho vợ sắp cưới đấy.

-Em không ra đâu.

-Ra đây đi, không sao đâu mà.

-Không mà, kì lắm, khó chịu lắm sao đây.

Hần không thèm trả lời nữa mà đi vào chỗ nó đang đứng mà kéo tay nó ra đứng trước gương.

Nó ngỡ ngàng, nó không nghĩ mình mặc áo cưới vào thì sẽ như thế này, thật khác, khác hẳn với nó ngày thường. Nó vẫn chưa trang điểm và hơn nữa vẫn chưa làm tóc mà hần đã muốn ngất ra đấy rồi, quả là nó không hề xấu.

Thiện Nguy và Ứng Ngự tiếp tục ca khúc thứ hai chỉ để cho việc trang điểm của nó diễn ra ổn định, Gia Huy còn chuẩn bị tiếp tiết mục cho Dung Du, làm cho bầu không khí trở nên sôi động trở lại và cũng để “câu giờ”.

Hần hồi hộp, hần đi qua đi lại đứng ngồi không yên vì nó đang trang điểm phía bên trong. Nó cũng đang rất hồi hộp, nó có cảm giác như đây gần như là ngày nó sắp bước trên con đường với hai bên là hai hàng ghế dài đưa nó đến với trước bàn thờ Chúa, đứng trước mặt cha xứ và chờ đợi những gì Chúa chứng giám cho tình yêu của hai đứa nó.

.....

Ngoài sân khấu lúc này, mọi người bắt đầu thắc mắc, cái vòng 3 này có vẻ đặc biệt đến nỗi mà sân khấu đã được dọn hết tất cả đàn trống vào trong cánh gà. Chiếc xích đu được đưa lên sân khấu nằm bên góc trong, đèn sân khấu chuyển sang màu tím sáng rực. Một chiếc bàn được đặt phía giữa sân khấu với những chén nền trắng. Mọi người ở dưới hào hứng đến độ đứng lên cả để có thể trông thấy thật rõ sự tình đang diễn ra. Bọn lớp nó bắt đầu hành động, chúng nó loay hoay dưới sân khấu với việc chạy vòng ngoài và trong đó thằng Phương đang chỉ đạo rất nhiệt tình.

Hần hồi hộp đến độ không thể cầm được bó hoa trên tay mà phải đặt xuống ghế sau đó thì chỉnh lại cà-vạt mà Gia Huy đã thắt cho hần.

-Này, phải thật hạnh phúc đấy.

-Nhờ vào phúc của mọi người.

Hần cười với Gia Huy, không gian lắng lại, nó vẫn đang ngây ngô, chau mày với cái bộ áo cưới công kênh không tả được.

.....

Lễ cưới trên thiên đàng...

Có anh, có em, có mọi người...

Có trăng, có sao, có bầu trời đêm...

Có sóng, có gió, có mùi mặn của muối biển...

Có tình yêu, có hạnh phúc, có Chúa ở đây với ta...

193. Chương 178

Tấm rèm một lần nữa được bén lên, nó đang nhắm mắt và chẳng dám mở ra. Hần bước lại, hần chỉ có thể nhìn thấy tóc của nó được cài lúp phủ xuống hai bên vai. Nó đứng dậy và bước ra khỏi ghế, nó hồi hộp quay lại nhìn hần...

-Nhìn em có ... kì lắm không?

-Không, đẹp lắm...

-... Chúng ta còn chưa cưới nhau mà lại phải làm đám cưới giả sao?

-... có lẽ... đã lỡ rồi còn gì, phải không?...

-...

Nó bước lại và đan tay mình vào tay hắn, hắn đưa bó hoa trên ghế cho nó, nó nhận lấy như đưa chỉ là một hình thức giả trong cái vòng thi quái quỷ này.

.....

Nó bước ra sân khấu cùng hai cặp đôi còn lại, ánh mắt nó lộ rõ sự ngạc nhiên, sáng lên và long lanh, đây có phải là cái sân khấu mà vừa nãy nó đã rời đi không. Ánh đèn tím nhạt làm cho những bộ váy cưới trở nên phần lộng lẫy. Mọi người ồ lên khi tất cả bước ra...

Có lẽ mọi người thắc mắc, vì sao một tuyển thủ bơi lội lại có một bờ vai nhỏ như thế, quả là nó cũng không hiểu vì, vai nó như bao bờ vai của những đứa con gái khác, không to và thô kệch chút nào.

-Xin chào mọi người, vòng 3 đã đến đây, có phải mọi người hồi hộp lắm không. Sự kiện hôm nay hoành tráng hơn những lần khác là vì đây là năm theo tiên đoán của các nhà tiên tri, những ai đang yêu nhau chắc chắn sẽ ở bên nhau suốt đời, vì vậy sự kiện này nay nhằm kết nối những đôi yêu nhau lại. Hãy cùng ột tràng pháo tay trước khi vòng 3 chính thức bắt đầu nào.

Tiếng vỗ tay làm không khí sôi nổi hẳn lên. Nó đứng trước sân khấu, bao nhiêu ánh mắt đang ngấm nhìn nó, quả là một sự khác biệt trông thấy, nó xuất hiện với một hình ảnh khác, đẹp và dịu dàng hơn.

-Vòng ba với luật chơi thế này. Các cặp sẽ kết nối tình cảm của mình bằng mì sợi, có lẽ rất đơn giản vì ít nhất các bạn cũng đã hôn nhau vài lần phải không nào, hơi khó khăn cho cặp 107 thôi. Nhưng điều khó khăn hơn rằng là chúng tôi đưa ổi đội 10 sợi mì được trộn chung lại với nhau. Mỗi bên sẽ có 7 đầu, cả hai phải lợi chọn một, nếu sợi mì mà hai người chọn trùng nhau, các bạn sẽ là người chiến thắng. Nếu lần đầu, cả 3 cặp đều chọn nhầm thì chúng ta sẽ tiếp tục lần hai với 5 sợi còn lại, nếu vẫn không trùng chúng ta sẽ tiếp tục với 3 sợi. Khi còn 3 sợi sẽ rất dễ cho các cặp vậy nên nếu 3 cặp đều chọn chính xác chúng ta sẽ tiếp tục vòng thi phụ. Mọi người đã nắm rõ luật chơi chưa ạ..... okê,... chúng ta bắt đầu nào... xin mời từng đội nhìn thật kĩ và lựa chọn nhé...

Hắn nhìn qua, nó nhìn lại, cả hai không thể tìm được đường đi cũng những sợi mì vì nó rối ben ben như thế. Rồi thì lượt đầu, cả ba cặp đều không chạm môi...

-Rất tiếc, phần kịch tính lại dâng cao, các đội hãy tiếp tục với sợi thứ 5 nào....

Rồi thì một lần nữa, cả ba đội đều chọn sai sợi mì kết nối giữa hai người với nhau. Hắn có vẻ rất tiếc, còn nó thì thở phào nhẹ nhõm, nó sợ phải chạm môi hắn giữa đông người, nó ngại những chuyện “skinship” thế này.

Cái vòng 3 diễn ra vô cùng vui và gây căng, cuối cùng thì có một đôi bị loại khi vòng 3 sợi mì đã vẫn chọn hột sợi mì kết đôi. Hắn và nó đã phải bắt buộc chạm môi ở đợt 3 sợi, không thì đôi còn lại sẽ chiến thắng. Gia Huy, tên ấy hào hứng đến nỗi mà cứ loay hoay chỗ người ta đang xơi mì một cách hồi hộp không tả được. Mọi người nhiệt tình chụp hình đến mức nó cảm thấy sờ sợ.

-Vâng, vậy là chúng ta bắt buộc phải có vòng thi phụ cho 2 cặp còn lại, xin cảm ơn cặp 34 đã tham gia trò chơi. Hai bạn sẽ nhận được vé nghỉ mát ở đây khoảng 1 tháng vào đầu tháng giêng năm sau, chúc mừng.

Rồi thì vòng thi phụ diễn ra, trời đã rất khuya, cũng hơn 12 giờ rồi nhưng cái nhạc hội này vẫn còn tiếp tục. Nó tự hỏi, đây có phải nhạc hội hay không mà từ lúc này đến giờ cũng chỉ có 4 ca sĩ trình diễn, các nhóm nhạc lại chẳng thấy một ai.

-Bây giờ xin mời hai bạn nữ đứng sang bên trái sân khấu, hai bạn nam đứng bên phải sân khấu.

Gia Huy kéo nó về phía cánh trái sân khấu, ở khoảng giữa, Gia Huy đứng đó một mình và bắt đầu công bố cái vòng thi phụ này sẽ diễn ra như thế nào.

-Hãy viết vào tờ giấy của bạn một câu mà bạn nghĩ người yêu của bạn cũng ghi như thế, Huy đã đưa ổi bạn 1 tờ giấy, hãy viết 3 câu mà hai bạn hay dùng nhất để có thể trùng khớp với người kia. Huy cũng rất hy vọng cặp đôi chưa quen nhau này có thể may mắn trùng khớp ý nhé, 5 phút, bắt đầu.

Hắn chợt mỉm cười, hắn đã biết câu đầu tiên nó sẽ viết là gì, cũng chỉ vì dòng chữ ấy, trái tim nó đập nhanh hơn, trái tim nó cảm nhận được tình yêu đã đến và nó sẵn sàng đón nhận.

Một phút trôi qua lặng lẽ, hắn viết dòng thứ hai, cái dòng chữ khiến hắn sẵn sàng chờ đợi nó, hắn một lần nữa chắc chắn rằng, nó sẽ viết dòng chữ ấy dù rằng hiện tại nó đã “sẵn sàng” rồi.

Cho đến khi Gia Huy đốc thúc cả hai cặp, hắn đặt bút viết dòng thứ 3, hắn cười tươi một lần nữa và dòng thứ 3 này sẽ là sự may rủi thôi, hắn nghĩ thế, nếu đó là cái duyên, ắt sẽ trùng khớp.

.....

Rồi thì tới giờ phút này, mọi người bắt đầu xì xào, hắn và nó không biết họ nói gì với nhau, thật ra mọi người đã nhận ra hắn là ai từ lâu nhưng vẫn hò reo cổ vũ. Lý do duy nhất lúc này, vài người trong đám đông đã truyền tai nhau về sự việc năm trước, nếu như sức mạnh của việc lan truyền thông tin tốt, ắt là hiện tại chỉ có nó và hắn không biết sự tình công chúng thế nào thôi.

Boo cười cười khi nghe:

-Tuấn Trường, cậu ấy thật sự là bạn trai của Ly Ly đấy.

-Biết rồi, việc của năm trước mình có biết mà, nhưng sao họ không chịu nhận nhỉ?

-Có lẽ là đùa, hoặc là họ nghĩ mọi người đã quên chuyện đó.

-Làm sao mà quên được, cậu ấy đẹp trai thế cơ mà, haha.

Boo đi lại gần chỗ hai đứa con gái đang nói chuyện với nhau và xen ngang...

-Nếu họ cưới nhau, các bạn nghĩ thế nào?

-... Ồ, nếu như thế thì tốt quá chứ sao, họ đẹp đôi cơ mà.

-Vâng, đúng rồi, vãi lại nghe nói họ đã yêu nhau từ hồi còn đi học, đến nay đã lâu rồi, cưới nhau cũng phải thôi.

Boo lại cười, con nhỏ cảm thấy hạnh phúc thay cho Quậy, nó đã chịu nhiều lời nói khó nghe trước đó nhưng hiện tại, nó thấy vui vì những gì mình đang có. Dù là hắn mới trở về đây thôi, nhưng nó cảm nhận được ngày tháng sau này sẽ thật đẹp vì nó có hắn.

-Nếu đêm nay, có một lễ cưới diễn ra, hãy chúc phúc cho họ nhé.

-Há há, bạn làm sao thế, cái này chỉ là trò chơi thôi, làm sao có thể tổ chức cưới ngay trong buổi nhạc hội cơ chứ.

-Hi, không hẳn thế.

Boo nhìn về phía trăng lên cao, đêm nay sẽ không mưa vì trăng sáng. Một lễ cưới trên biển, Boo ước mình cũng sẽ được như thế.

.....

Có phải việc anh gặp lại em là quá dễ dàng...

Không dễ dàng nếu em thấy anh đã đi một chặng đường để tìm em...

Thử thách anh đủ rồi chứ?

Ừ, có lẽ như thế vì em đã không từ chối anh nữa...

Chúng ta sẽ nắm tay nhau như những cặp ở đây đang nắm tay nhau vậy...

194. Chương 179

-Cặp của hai bạn đã trùng nhau hai câu, xin chúc mừng, nếu như đội còn lại không trùng được hai câu thì các bạn sẽ chiến thắng.

Rồi thì nó hồi hộp, không biết hẳn đã viết gì nữa, nó đưa mảnh giấy cho Gia Huy và sau đó đi lại đứng cạnh hẳn.

-Có lẽ anh đã thích em.Ồ, chính xác một cậu rồi, thật là hai người họ không đơn thuần là mới gặp nhau mọi người nhỉ.

Đám đông “ừ” lên với ý rằng họ đã biết rồi. Nó thẹn vì đã cùng hẳn nói dối đến không ngại miệng.

-Không phải em từ chối, mà là em chưa sẵn sàng. Ôi, câu này đầy hàm ý mọi người nhỉ, nhưng.... Ôi không... sao lại có thể trùng nhau cơ chứ...

Hắn phì cười và rồi bàn tay hẳn nắm lấy bàn tay nó, mọi người đã biết và hẳn với nó không cần phải giấu với nhau nữa. Gia Huy bất ngờ vì cả dòng thứ hai, hai đứa nó ghi trùng ý nhau đến theo thứ tự nữa là...

-Lễ cưới trên thiên đường. Haha, hình như là Ly Ly đang tả khung cảnh nơi đây thì phải và điều đáng nói lúc này là.... Là..... Tuấn Trường, tờ giấy của cậu ấy cũng ghi như thế.

Mọi người vỗ tay và hò reo nồng nhiệt, rồi thì bọn lớp nó bắt đầu bắn hoa giấy vào sân khấu. Nó giật bắn mình và cười to.

-Haha, sao... sao anh lại biết cơ chứ?

-Chắc vì anh đọc được suy nghĩ của em.

-Plè,...

Nó thích thú, nó nhận ra hẳn biết nó vì đâu mà rung động, câu nói mà nó muốn kéo dài thời gian để chuẩn bị tinh thần ột “lễ cưới trên thiên đường”. Nhưng chắc nó không biết rằng, lễ cưới trên thiên đường đang ở khâu chuẩn bị rất tốt.

Gia Huy đưa tay để mọi người trật tự lại.

-Vâng, chắc mọi người cũng đang thắc mắc là phần thưởng sẽ là gì đúng không? Có ai đoán được gì không? Sao cơ, nghĩ mãi dài hạn nữa sao, không phải.... Cũng không phải là “điện thoại” đâu... haha...

Gia Huy cười to khi nghe một đứa trong đám đông la lên cái cụm từ ấy. Cậu ấy thừa biết là chỉ có bọn lớp nó mới biết sự tích “cái điện thoại” đêm du lịch biển của lớp nó và lớp của cậu ấy.

-Vâng, đến giờ phút này. Huy xin tiết lộ một vài bí mật lớn, nhưng trước hết, hãy cùng xem một số hình ảnh đã nhé, cặp đôi về nhất, hãy ngồi ở xích đu bên phía góc trái sân khấu, cặp về nhì hãy ngồi góc phải, cùng nhìn lên màn hình nhé.

195. Chương 180

Rồi thì đèn tối xuống, cứ như đang xem ci-nê ấy, hẳn vẫn nắm tay nó, niềm hạnh phúc trào dâng, hẳn chưa bao giờ cảm thấy tình yêu lại đẹp đến mức này, không phải vì những gì hẳn chuẩn bị mà là vì nó đang cảm thấy rất hạnh phúc với hẳn.

..... Đoạn băng ghi hình được chiếu.....

Giọng của hẳn....

“ Quay à, anh vẫn chưa biết em đã sẵn sàng chưa, nhưng anh cũng phải kết thúc một việc để bắt đầu một việc khác. Anh đang ở Mỹ vào lúc này, trời đã tối và anh đang lập ra một kế hoạch lớn, một phần thưởng lớn ột trò chơi “tình yêu” trong đêm nhạc hội... Phần thưởng mà chắc chắn rằng chúng ta sẽ giành được, em nhỉ?....

Em nói với anh rằng sau khi em ra đội tuyển, em sẽ chấp nhận anh. Và rồi Abbu nói với anh rằng em đã rời đội tuyển sớm vì không thể không nhớ anh phải không? Anh đùa thôi, dù em có bảo không cho anh về nước thì anh vẫn cứ về đây, về để trao và nhận phần thưởng cho cả hai chúng ta.

Anh muốn nói với em là, có một chuyện em sẽ rất bất ngờ và anh cũng như thế, vào ngày mai anh sẽ về Việt Nam và mới hôm qua, anh nhận được một đoạn clip nhỏ. Em có muốn xem không?”

.....

Nó chăm chú nhìn lên màn hình, hần chuyển máy quay sang cái màn hình vi tính của hần, mọi người bật cười khi thấy chỗ làm việc của hần bề bộn đến phát hoảng...

.....

“ Hề-lô cả hai người. Không biết là hai người có coi chung với nhau hay không nhưng “em rể” muốn ra mắt ... tèn ten... biết ai không ...”

Abbu bế một bé trai trên tay, màu da còn đỏ hồng và đôi mắt nhắm tít lại, tay chân quơ quơ trong dễ thương không tả được. Abbu mỉm cười và để xe máy quay hơn. Hình ảnh của Zu xuất hiện...

.....” Chào hai anh chị, hai người coi bộ là còn chưa có ý định cưới nhau nhưng chị Quậy này, muốn được bế cháu thì phải mau mau cưới anh hai em đi đây nhé....

Có lẽ sự nghiệp của tao sẽ chấm dứt tại đây, nhưng tao thấy hạnh phúc Zun à. Hãy nắm giữ hạnh phúc nhé, đừng để thời gian trôi qua vô nghĩa khi cả hai đã yêu nhau sâu đậm đến mức mà cả thế giới phải ganh tị, biết không. Con trai tao đó, nó sẽ gọi mày bằng cậu và gọi Quậy bằng “mợ” phải không. Trước khi nó biết nói, hãy thành “mợ” trước khi nó gọi đấy nhé Quậy, anh hy vọng em sẽ hạnh phúc, nhưng mà rồi sau này, anh phải gọi em bằng chị đấy, haha. Bọn này sẽ về nước sớm để chúc mừng hai người, tạm biệt”.....

Nó rơi nước mắt khi nhìn thấy Zu, nó hạnh phúc không phải vì sự xuất hiện của con bé, mà là sự xuất hiện của Abbu bên cạnh con bé. Cả hai đã có con với nhau từ khi nào cơ chứ, nó bị sốc trước mọi chuyện, nó không ngờ có những điều nó hoàn toàn đáng được biết mà đến giờ phút này nó chẳng biết gì cả. Phải thôi, chuyện sắp tới cũng thế...

Màn hình lại trở về với hình ảnh của hần....

“ Còn bây giờ, hãy trao giải nhé, Quậy à, anh yêu em...”

Đoạn clip tắt đi và mọi người vỗ tay rôm rã. Đèn sáng lên lại trên sân khấu, hần nắm tay nó ra phía giữa sân khấu, tiếng piano ở đầu đó vang lên, đó không phải là nhạc chính sẵn, hình như có ai đó đang đánh đàn.

Ánh đèn chiếu xuống phía bên bức màn góc phải sân khấu. Mọi người chăm chú nhìn, bóng dáng của một tên con trai đang đánh đàn, bên cạnh là một đứa con gái đang ngồi và tựa đầu vào vai người con trai ấy.

.....

Bản nhạc nghe thật ấm lòng...

Gia Huy lùi vào sân khấu ...

Hần nắm tay nó, đứng đối diện và cười lên lúc khi thấy ánh mắt lúng túng của nó. Hần hỏi nó ...

-Em nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau mà, phải không?

Nó nhìn hần rồi lắc đầu ngịch...

-... làm sao mà nhớ được...

-Này, em đang đùa với anh đấy à... nhưng không sao, cảnh ấy hình như được đóng thành phim rồi...

Hần cười rồi đá mắt về phía màn hình...

.....

Hình ảnh của Phương và nhỏ Lan hiện ra... Nhỏ Lan đang tung tăng trên biển lúc trưa nắng gắt. Rồi thì con nhỏ nghe thấy tiếng kêu cứu, nó bật cười khi nhìn thấy thằng Phương đang chơ vơ ngoài biển.

Đám đông ồ lên khi Lan đang hô hấp nhân tạo cho thằng Phương...

-Em có nhớ đêm ở nhà kho không?

-Nếu hai đứa ấy còn đóng tiếp thì cho em xem luôn đi, anh giỏi bày trò.

Tiếng nhạc vẫn du dương, nó nhìn về phía màn hình một lần nữa... nhà kho lại hiện ra trước mắt nó, nền sáng, chiếc giường cũ, chiếc ghế gỗ và cả chai rượu đã cạn. Lan đang nằm trong vòng tay của thằng Phương...

-Còn nhớ cái ôm ở sân bay, em đã ôm anh từ phía sau chứ?

-Ừm...

Hàng loạt hình ảnh hiện ra, nó chăm chú xem, đó gần như là một bộ phim ngắn được quay lại chỉ để công chiếu vào ngày hôm nay mà thôi.

Mọi người ở dưới rất chăm chú, họ đa số từng đọc qua bộ truyện của Zu viết thế nên một phần thắc mắc, sự thật đây là câu chuyện viết về tuyển thủ bơi lội và cái cậu con trai đang tỏ tình ở đây sao.

Hắn cứ như thế mà cười hạnh phúc, nó nén lại đến mức mà gương mặt nó đỏ bừng cả lên, lớp trang điểm vẫn không bị trôi đi, nó vẫn xinh đẹp và đang đứng trước mặt hắn với bộ váy cưới.

Lễ cưới trên thiên đường, nó không ngờ rằng thiên đường mà hắn tạo ra ở nơi đây lại có thể đẹp đến như thế. Nó không mong gì hơn, nó chỉ cần hắn sẽ mãi yêu nó như thế này mà thôi. Nó đang hạnh phúc, thật sự hạnh phúc...

.....

Màn hình lại tắt sau khi chiếu xong một cảnh, mọi người im lặng và trông chờ điều gì đó tiếp tục diễn ra giữa nó và hắn.

-Em có biết cuối phim thế nào không?

Nó không thể nói được gì nữa, nó chỉ biết lắc đầu và xiết chặt bàn tay của hắn mà thôi.

Rồi thì hình ảnh tối hôm qua hiện ra một lần nữa, không phải là Phương, không phải là nhỏ Lan nữa. Cái trò chơi đêm hôm qua lại xuất hiện một lần nữa. Mọi người tò mò, là tại biển và chỉ mới đêm qua thôi, mọi người nhận ra con tàu trên màn hình vẫn đang nằm trên biển với dòng chữ quen thuộc ấy.

Tất cả ồ lên khi thấy hắn hôn nó, màn hình lại tắt khi chưa chiếu hết cảnh ấy.

-Và cái kết sẽ là...

Đèn tối xuống, chỉ có một luồng ánh sáng tím chiếu vào chỗ nó và hắn đang đứng mà thôi...

.....

Hắn quay xuống dưới và cười thật tươi sau đó thì đưa ra một chiếc hộp. Một lần nữa mọi người lại hú lên để đốc thúc hắn.

-Tối hôm qua, anh chưa chuẩn bị nhẫn cầu hôn. Giờ thì có rồi... nhưng chắc là phải hỏi em lại lần nữa...

-...

-Em... đã... sẵn sàng... chưa?

-.....

-.....

Em sẽ ly hôn với sự cô đơn...

Em sẽ tái hôn nhé.....

Kết hôn với một ai đó.....

Và ai đó, là anh được không.....

Vì.... Em... cảm thấy, mình yêu anh nhiều lắm.....

196. Chương 181

Nó cười tươi, nụ cười trong sáng, ánh mắt nó sáng lên niềm hạnh phúc, nó nhìn hấn với trái tim đang đập loạn nhịp. Hấn là ai, là người như thế nào, quen nhau từ bao giờ, nó không quan tâm, điều nó quan tâm lúc này là hấn mang lại cảm xúc cho nó.

Nó yêu hấn, yêu vì cái đêm ấy, hấn là một người con trai tốt.

Vì hấn che chở cho nó vào cái ngày nó bị bạn học đánh đập.

Bì cái giao ước hẹn hò khiến nó biết nó đã đến lúc phải tập yêu ai đó rồi.

Vì hấn bỏ nó đi bộ trong đêm mưa, có lẽ do thế nó nhận ra, dù hấn có đối xử tệ với nó, nó vẫn yêu hấn.

Vì hấn đã yêu nó.

Vì hấn đã chờ đợi nó.

Kết thúc sẽ là gì, tình yêu, đó thật sự đã được gọi là tình yêu rồi phải không?

.....

Nó gật đầu và đá nheo với hấn. Hấn ôm lấy nó, cả hai cười, cái nụ cười hạnh phúc. Mọi người vỗ tay để chúc phúc cho cái cặp đôi này.

Cha xứ bước ra một cách trang trọng, chỉ có hai đứa nhóc phụ lễ tí xiu đi theo sau. Rồi thì nó buông hấn ra và ngơ ngơ cái mặt.

-Là thế nào?

-Em đang mặc váy cưới...

-Này, đừng nói là...

-Em đã sẵn sàng rồi, thì lúc nào mà chẳng được, đi với anh.

-Zun à !

Hấn nắm tay nó đi về phía cha xứ đang chờ sẵn phía giữa sân khấu. Hai thằng nhóc giúp lễ bắt đầu đem những thứ cần thiết mà đã được chuẩn bị trước. Mọi người nôn nóng vì không ngờ buổi nhạc hội lại trở thành một lễ cưới lãng mạn...

Tiếng nhạc dừng, hai cái đứa không rõ danh tính sau bước màn dừng lại và trông chờ và màn làm lễ cưới của cha xứ.

Mọi người, tất cả đều đứng dậy, Cả bọn lớp nó thì đã xếp dài hai hàng hai bên sân khấu. Gia Huy cũng lui xuống và đứng cùng Boo, cùng với lớp nó.

.....

Sóng của biển vẫn thế, gió của biển thổi mạnh, trăng của biển sáng, bầu trời của biển mang một màu đen dày đặc, người của biển đang trông đợi điều gì đó, và lễ cưới ở biển sắp bắt đầu. Anh của biển, em cũng sẽ là của biển, chúng ta gặp nhau ở biển,...

“Chưa bao giờ em lại thấy biển lại đẹp đến thế, có anh, biển lại càng thêm ý nghĩa với em...”

“Anh là sóng, em là cát biển. Mãi như thế nhé, sẽ không bao giờ xa nhau...”....

.....

-Đối với mọi người, đây sẽ là một lễ cưới ở biển thật đẹp, thật thiêng liêng, Chúa và mọi người chúc phúc cho hai con. Nhưng, trong hai con, hãy nhớ mãi đây là một lễ cưới trên thiên đàng, vì chỉ có như thế, hai

con mới có thể trân trọng những gì mình đã có, đang có và sắp có được. Ngày này sẽ là ngày quan trọng để thay đổi mọi hoạt động sống của hai con kể từ bây giờ cho đến suốt cuộc đời, hãy sống hạnh phúc, Chúa sẽ luôn chúc lành cho hai con.

-Vâng, thưa cha... - Vâng, thưa cha.

Thánh lễ bắt đầu, đây có lẽ là một thánh lễ không thể bắt gặp ở đâu. Nơi cử hành là tại một sân khấu ca nhạc, là biển du lịch, là nơi có nhiều người không quen biết.

Điều đáng nói hơn nữa rằng là cô dâu không hề biết hôn lễ này sẽ được cử hành. Nhưng cũng vì lẽ đó, cô dâu sẽ cảm thấy hạnh phúc vì những gì mà chú rể chuẩn bị, phải không?

.....

“ Anh yêu em. Đó là điều gì nhất anh suy nghĩ lúc này. Có em trong cuộc đời, anh thật sự hạnh phúc.”...

-.....

-CON ĐỒNG Ý !

Hắn tự tin trả lời câu hỏi của cha.

-.....

-CON.... ĐỒNG Ý!

-Cha xin tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng, hãy sống trọn đời bên nhau và yêu thương che chở cho nhau. Nhân danh cha và con và thánh thần.

Một ngày lạ, cái cảm giác của ngày hôm nay khác với mọi ngày. Hắn đã phải chờ rất lâu rồi, lâu đến nỗi mà hắn tưởng như mình là một đàn ông hoàn hảo quá mức cho phép. Nhưng rồi, hắn sẽ nhận được hạnh phúc từ nó, nó yêu con người hắn, yêu tất cả, cả những khuyết điểm của hắn. Một đêm ý nghĩa, thiên đàng trong đêm, thiên đàng của tình yêu, Chúa đến và chứng giám cho tình yêu này. Ngày sẽ qua, tội nó sẽ sống tốt để có thể nhìn thấy thiên đàng thật sự trong cuộc đời mình...

-Quậy à!

-Hừm?

-Anh yêu em.

-Biết rồi mà.

-Nhưng mà, anh vẫn muốn nói, anh yêu em...

-Ừ, em cũng vậy!

Mọi người chúc mừng với những tràng pháo tay thật lớn. Hai bên sân khấu, cái đám bạn của nó đang bắn pháo hoa giấy, bay đầy cả bầu trời đêm. Kenty và Mèo, cả hai bước ra sau bức màn.

-Chúc hai người hạnh phúc nhé.

-Cảm ơn nhé, bài nhạc rất hay, mày học nhanh thật đó.

-Nếu là ghita thì sẽ hay hơn nhiều đấy. *cười*

Kenty vui vẻ, cũng hiếm khi thấy cậu ấy cười rạng ngời như vậy, Mèo nắm lấy tay nó, con bé tự dưng lại rơi nước mắt.

-Có chồng rồi đó nha, phải ngoan ngoãn đấy.

-Ôi, không ngoan được đâu.

Nó lắc đầu nguây nguẩy, làm sao mà có thể thay đổi được nó cơ chứ, vì chính hắn thích nó là nó mà thôi.

Mèo cầm tay nó đặt vào bụng mình.

-Đây là sớm như thế này đó nha, hihi.

-Cái... Cái gì... mà không lẽ đã....

-...

Kenty cười rồi ôm vai Mèo, đó là lí do vì sao cậu ấy lại vui thế này. Mèo chỉ vừa phát hiện ra khoảng vài ngày trước, nhưng dù không muốn con bé cũng phải sinh cho Kenty một đứa để cậu ấy cảm thấy cậu ấy đã gây dựng được một gia đình.

Nó mừng rỡ, hẳn cũng thế, cả hai mừng cho Kenty và Mèo vì lại có thêm một đứa bé nữa sắp ra đời.

-Thế làm thông gia được không?__ Zun hỏi ý Kenty.

-Ừ, nhưng với điều kiện, hai đứa nó phải khác giới tính chứ.

-Haha, ừ, mà sinh con gái đi, tao sinh con trai, vậy nhé.

-Không được, vợ tao mang thai trước thì phải là con trai chứ.

-NÀY, HAI NGƯỜI CÓ ĐỂ ĐƯỢC KHÔNG MÀ QUYẾT ĐỊNH....

197. Chương 182

Gia Huy cùng Boo đến để chúc mừng cho nó và hẳn.

-Booooo, về lúc nào thế, mà bị truy nã hay sao mà trốn kĩ vậy hả?

-Hi, chỉ là, để tên này đừng tìm ra thôi.

-Này, nhưng cuối cùng sao lại gặp nhau thế?

-Trốn đâu mà được, yêu tố lắm, đường nào cũng phải về nước để tìm tố mà.

-Này, tự tin vừa thôi.

Đứa, hai đứa này thì không được nói gót nó và hẳn đâu, vì cãi nhau thế này dễ chiến tranh phi nghĩa lắm.

Hắn nhận cuộc gọi từ Abbu:

-Alo?

-Chúc mừng nhé, anh vợ, haha.

-Này, thằng nhóc, tao sẽ xử tội mày sau đấy. Dám qua mặt tao.

-Dám không, vợ tao quyền lực lắm đấy.

-Ừ... xử luôn cả con nhỏ đấy, dám qua mặt anh hai nó.

.....

Nếu bạn chưa biết được cái kết của “My princess”, tôi sẽ kể cho bạn biết.

Đó là cái kết cho câu chuyện của công chúa và hoàng tử. Công chúa hạ sinh đứa con trai đầu lòng cho hoàng tử, họ sống hạnh phúc, họ chúc phúc cho anh trai công chúa và cô người hầu. Có thể đó là một kết thúc đẹp, nhưng điều quan trọng hơn hết, họ đã yêu nhau, yêu nhau nhiều hơn những gì họ nghĩ. Dù mong manh nhưng không dễ vỡ, dù đến muộn nhưng lâu dài, dù chông gai nhưng rồi có được hạnh phúc...

Cái kết là thế ột câu chuyện khác của người con gái viết ra câu chuyện về cuộc sống thực của cô ấy, “lễ cưới trên thiên đàng” là dành ột người khác và “my princess” là dành cho chính cô ấy.....

198. Chương 183

..... Lễ cưới trên thiên đường.....

Hắn đưa nó lên tàu. Tạm biệt mọi người, hắn bảo là sẽ đưa nó đến thiên đường mà nơi đó chỉ có nó và hắn mà thôi.

Tàu ra biển, mọi người vẫy tay tạm biệt, có lẽ đó là một “tuần trăng mật” đẹp. Cả hai bên nhau... hạnh phúc.

.....

Đêm lạnh, cả hai bên nhau trên chiếc tàu đi ra biển lớn. Nó trong vòng tay hắn, cảm giác nhẹ nhàng, vượt qua tất cả để nhận lấy một cái kết đẹp ột câu chuyện tình yêu dài.

Lễ cưới của hai đứa nó được cả nước biết đến chỉ trong vài tiếng sau đó. Nó không phải lo ngại nữa, nó có hẳn rồi, nó hợp pháp để kết hôn và nó không để hắn chờ đợi nữa vì nó cũng không thể.

Tình yêu đẹp, dù cái hành trình tìm kiếm không quá hấp dẫn như trong truyện thuyết mới có. Biển lớn, tình yêu cũng thế, to lớn như biển cả, sẽ hạnh phúc thôi, vì Chúa luôn muốn cái kết nào cũng có hậu cả.

Hắn kể cho nó nghe về những gì hắn mơ thấy...

Lễ cưới trên thiên đường, Chúa là người chứng giám cho cả hai. Thiên thần rải hoa dọc con đường mà cả hai tiến về phía Chúa. Tiếng nhạc du dương phát ra từ không gian trống nào đó, màu trắng làm chói mắt cả hai, đó là thiên đường...

-Quậy à !

-Hừm?

-Anh yêu em.

-Em biết rồi.

-Anh yêu em, nhiều lắm.

-Nhiều đến mức nào?

-Nhiều đến mức mà Chúa phải phạt anh cơ đấy.

-Sao?

-Chúa bảo, tình yêu vượt quá mức cho phép mà Chúa đặt ra cho con người.

-Anh tưởng tượng hay hen.

-Thật, anh nằm mơ, Chúa nói thế với anh.

-Haha, cái con giun đất này, haha.

-Đây là làm vợ rồi đấy nha, đừng có gọi anh là giun đất như thế.

-Lâu rồi không gọi thế, em nghiện.

-...

-...

-..

-.
-

Nếu đó là cái kết mà bạn mong muốn, hãy cười vì tôi làm hài lòng bạn.

Và nếu đó không phải là cái kết bạn mong muốn, hãy nhắm mắt lại và tưởng tượng ra một cái kết khác, vì không có cái kết nào đẹp bằng cái kết mà chính bạn tưởng tượng ra, phải không?

.....
Say goodbye !!

Zun, Quậy, Kenty và Mèo, Abbu và Zu, Gia Huy và Boo, Phương và Lan.... Tạm biệt những nhân vật đã làm nên lễ cưới trên thiên đàng...

Say hello !!

-Đăng Trí – Dung Du – Thiện Nguy – Ưng Ngư –

Một câu chuyện mới...

“Câu chuyện thứ 107”.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-cuoi-tren-thien-dang-phan-2>